

**THE BOOK OF
MORMON**

**SERBIAN – ENGLISH
PARALLEL EDITION**

Version 1, published March 2024. bencrowder.net/book-of-mormon-parallel-edition/

This parallel edition © 2024 Benjamin Crowder. All rights reserved. You have permission to print this document for your own use. For other uses, send requests to ben.crowder@gmail.com.

Text of the Book of Mormon © 2024 Intellectual Reserve, Inc. All rights reserved.

The text of this edition is licensed from The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints with the following disclaimer: *The Product offered by Benjamin Crowder is neither made, provided, approved, nor endorsed by, Intellectual Reserve, Inc. or The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints. Any content or opinions expressed, implied, or included in or with the Product offered by Benjamin Crowder are solely those of Benjamin Crowder and not those of Intellectual Reserve, Inc. or The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.*

Мормонова књига

Извештај писан на плочама руком Мормоновом узет са Нефијевих плоча

Дакле, ово је сажетак записа народа Нефијевог и такође Ламанаца – Писан Ламанцима, који су остатак дома Израеловог, а и Јеврејима и нејеврејима – Писан по заповести, а и по духу пророштва и откривења. Писан и запечаћен и скривен за Господа, да не буде уништен – Да изађе на видело даром и моћу Божјом ради тумачења – Запечаћен руком Моронијевом и скривен за Господа, да изађе на видело у одређено време преко нејевреја – Протумачен даром Божјим.

Сажетак такође узет из Књиге Етерове, која је запис народа Јаредовог, који беше расејан у време кад Господ побрка језик људима, док су градили кулу да досегну небо, који ће остатку дома Израеловог показати каква велика дела је Господ учинио за очеве њихове, и да могу упознати завете Господње, да не буду заувек одбачени – Такође и за уверавање Јевреја и нејевреја да Исус јесте ХРИСТ, Вечни Бог, који се објављује свим народима. А сада, уколико има нетачности то су погрешке људске. Стога, не осуђујте дела Божја да бисте се нашли неукаља ни пред судијском столицом Христовом.

ОРИГИНАЛНИ ПРЕВОД СА ПЛОЧА НА ЕНГЛЕСКИ ПРЕВЕО ЏОЗЕФ СМИТ, МЛ.

The Book of Mormon

An Account Written by the Hand of Mormon upon Plates Taken from the Plates of Nephi

Wherefore, it is an abridgment of the record of the people of Nephi, and also of the Lamanites— Written to the Lamanites, who are a remnant of the house of Israel; and also to Jew and Gentile— Written by way of commandment, and also by the spirit of prophecy and of revelation—Written and sealed up, and hid up unto the Lord, that they might not be destroyed—To come forth by the gift and power of God unto the interpretation thereof— Sealed by the hand of Moroni, and hid up unto the Lord, to come forth in due time by way of the Gentile—The interpretation thereof by the gift of God.

An abridgment taken from the Book of Ether also, which is a record of the people of Jared, who were scattered at the time the Lord confounded the language of the people, when they were building a tower to get to heaven—Which is to show unto the remnant of the house of Israel what great things the Lord hath done for their fathers; and that they may know the covenants of the Lord, that they are not cast off forever—And also to the convincing of the Jew and Gentile that JESUS is the CHRIST, the ETERNAL GOD, manifesting himself unto all nations—And now, if there are faults they are the mistakes of men; wherefore, condemn not the things of God, that ye may be found spotless at the judgment-seat of Christ.

TRANSLATED BY JOSEPH SMITH, JUN.

Сведочанство тројице сведока

Нека знају сви народи, колена, језици и људи, којима ће ово дело доћи: да смо ми, благодаћу Бога Оца и нашег Господа Исуса Христа, видели плоче које садрже овај запис, који је запис о народу Нефијевом а и о Ламанцима, браћи њиховој, а и о народу Јаредовом, који је дошао од куле о којој беше говора. И знамо, такође, да оне беху преведене даром и моћу Божјом, јер нам је то објавио глас Његов. Стога са сигурношћу знамо да је ово дело истинито. И сведочимо, такође, да видесмо урезе који су на плочама, а они нам беху показани моћу Божјом, а не људском. И објављујемо речима разборитости да анђеоло Божји сиђе са неба и донесе их и положи пред наше очи, тако да угледасмо и видесмо плоче и урезе на њима, и знамо да благодаћу Бога Оца и Господа нашег Исуса Христа то видесмо и сведочимо да је истинито. И чудесно је у нашим очима. Ипак, глас Господњи нам заповеди да посведочимо о томе. Стога, да бисмо били послушни заповестима Божјим, износимо сведочанство о томе. И знамо да, уколико смо верни у Христа, скинућемо крв свих људи са одеће наше и наћи се неукаљанима пред судијском столицом Христовом и боравити са њим вечно на небесима. И част да буде Оцу и Сину и Светом Духу који су један Бог. Амен.

ОЛИВЕР КАУДЕРИ
ДЕЈВИД ВИТМЕР
МАРТИН ХАРИС

The Testimony of Three Witnesses

Be it known unto all nations, kindreds, tongues, and people, unto whom this work shall come: That we, through the grace of God the Father, and our Lord Jesus Christ, have seen the plates which contain this record, which is a record of the people of Nephi, and also of the Lamanites, their brethren, and also of the people of Jared, who came from the tower of which hath been spoken. And we also know that they have been translated by the gift and power of God, for his voice hath declared it unto us; wherefore we know of a surety that the work is true. And we also testify that we have seen the engravings which are upon the plates; and they have been shown unto us by the power of God, and not of man. And we declare with words of soberness, that an angel of God came down from heaven, and he brought and laid before our eyes, that we beheld and saw the plates, and the engravings thereon; and we know that it is by the grace of God the Father, and our Lord Jesus Christ, that we beheld and bear record that these things are true. And it is marvelous in our eyes. Nevertheless, the voice of the Lord commanded us that we should bear record of it; wherefore, to be obedient unto the commandments of God, we bear testimony of these things. And we know that if we are faithful in Christ, we shall rid our garments of the blood of all men, and be found spotless before the judgment-seat of Christ, and shall dwell with him eternally in the heavens. And the honor be to the Father, and to the Son, and to the Holy Ghost, which is one God. Amen.

OLIVER COWDERY
DAVID WHITMER
MARTIN HARRIS

Сведочанство осморице сведока

Нека знају сви народи, колена, језици и људи којима ће ово дело доћи: да нам Џозеф Смит, млађи, преводаца овог дела, показа плоче о којима беше говора, које имају изглед злата. И све листове, које је поменути Смит рекао да је превео, држали смо у својим рукама. Такође смо видели и урезе на њима, од којих су сви имали изглед старинског рада и нарочите израде. И о томе сведочимо речима разборитости, да нам их је поменути Смит показао, јер видесмо и опипасмо и са сигурношћу знамо да поменути Смит има плоче о којима говорасмо. И ми дајемо своја имена свету, да посведоче том свету оно што видесмо. А ми не лажемо, Бог сведочи о томе.

КРИСТИЈАН ВИТМЕР
ХАЈРАМ ПЕЈЦ
ЏЕЈКОБ ВИТМЕР
ЏОЗЕФ СМИТ, СТ.
ПИТЕР ВИТМЕР, МЛ.
ХАЈРАМ СМИТ
ЏОН ВИТМЕР
СЕМЈУЕЛ Х. СМИТ

The Testimony of Eight Witnesses

Be it known unto all nations, kindreds, tongues, and people, unto whom this work shall come: That Joseph Smith, Jun., the translator of this work, has shown unto us the plates of which hath been spoken, which have the appearance of gold; and as many of the leaves as the said Smith has translated we did handle with our hands; and we also saw the engravings thereon, all of which has the appearance of ancient work, and of curious workmanship. And this we bear record with words of soberness, that the said Smith has shown unto us, for we have seen and hefted, and know of a surety that the said Smith has got the plates of which we have spoken. And we give our names unto the world, to witness unto the world that which we have seen. And we lie not, God bearing witness of it.

CHRISTIAN WHITMER
JACOB WHITMER
PETER WHITMER, JUN.
JOHN WHITMER
HIRAM PAGE
JOSEPH SMITH, SEN.
HYRUM SMITH
SAMUEL H. SMITH

Прва књига Нефијева

Његова владавина и службовање

Извештај о Лехију и његовој жени Сарии и његова четири сина, који се зваху (почев од најстаријега) Ламан, Лемуило, Сам и Нефи. Господ упозорава Лехија да отпутује из земље јерусалимске, јер проковаше народу о његовом безакоњу, те му они настојаху одузети живот. Са својом породицом предузима тродневно путовање у пустињу. Нефи води своју браћу и враћа се у земљу јерусалимску по јеврејски запис. Извештај о њиховим патњама. Они узимају кћери Исмаилове за жене. Узимају своје породице и одлазе у пустињу. Њихове патње и невоље у пустињи. Смер њиховог путовања. Стижу до великих вода. Нефијева браћа се буне против њега. Он их постиђује и гради лађу. То место називају Изобиље. Преко великих вода прелазе у обећану земљу, и тако даље. Ово је према Нефијевом извештају, или другим речима, ја, Нефи, написах овај запис.

1. Нефи 1

- 1 Ја, Нефи, како се родих од добрих родитеља, стога бејаш поучен сваком знању оца свога. И премда видех многе невоље током дана својих, ипак бејаш веома повлашћен код Господа у свим данима својим. Да, како имадох велико знање о доброти и тајнама Божјим, стога водим запис о поступцима својим током дана својих.
- 2 Да, водим запис језиком оца свога, који се састоји од јеврејског учења и египатског језика.
- 3 И знам да је запис који водим истинит, и водим га својом сопственом руком, а водим га како најбоље знам.

The First Book of Nephi

His Reign and Ministry

An account of Lehi and his wife Sariah, and his four sons, being called, (beginning at the eldest) Laman, Lemuel, Sam, and Nephi. The Lord warns Lehi to depart out of the land of Jerusalem, because he prophesieth unto the people concerning their iniquity and they seek to destroy his life. He taketh three days' journey into the wilderness with his family. Nephi taketh his brethren and returneth to the land of Jerusalem after the record of the Jews. The account of their sufferings. They take the daughters of Ishmael to wife. They take their families and depart into the wilderness. Their sufferings and afflictions in the wilderness. The course of their travels. They come to the large waters. Nephi's brethren rebel against him. He confoundeth them, and buildeth a ship. They call the name of the place Bountiful. They cross the large waters into the promised land, and so forth. This is according to the account of Nephi; or in other words, I, Nephi, wrote this record.

1 Nephi 1

I, Nephi, having been born of goodly parents, therefore I was taught somewhat in all the learning of my father; and having seen many afflictions in the course of my days, nevertheless, having been highly favored of the Lord in all my days; yea, having had a great knowledge of the goodness and the mysteries of God, therefore I make a record of my proceedings in my days.

Yea, I make a record in the language of my father, which consists of the learning of the Jews and the language of the Egyptians.

And I know that the record which I make is true; and I make it with mine own hand; and I make it according to my knowledge.

- 4 Јер догоди се почетком прве године владавине Седекије, цара Јудиног (отац мој, Лехи, борављаше при Јерусалиму у свим данима својим), да те исте године дођоше многи пророци пророкујући народу да се мора покајати или велики град Јерусалим мора бити уништен.
- 5 Стога се догоди да кад отац мој, Лехи, крену, помоли се Господу, да, и то свим срцем својим у корист свога народа.
- 6 И догоди се, док се мољаше Господу, да се појави стуб огњени и задржа на стени испред њега. И он беше видео и чуо много тога. А због онога што беше видео и чуо сав устрепта и дрхташе веома.
- 7 И догоди се да се врати кући својој при Јерусалиму, и баци на постељу своју савладан Духом и оним што виде.
- 8 И тако Духом савладан, беше однешен у виђењу и виде небеса отворена и помисли да види Бога где седи на престољу своме, окружен безбројним мноштвом анђела како певају и хвале Бога свога.
- 9 И догоди се да виде Једнога како силази посред неба и опази да сјај Његов беше изнад сјаја сунца у подне.
- 10 И виде, такође, дванаест других како га прате, а светлост њихова премашиваше светлост звезда на своду небеском.
- 11 И они сиђоше и пролажаху лицем земаљским. И први дође и стаде пред оца мога и даде му књигу и нареди му да чита.
- 12 И догоди се, док читаше, да се испуни Духом Господњим.
- 13 И читаше говорећи: Јао, јао Јерусалиме, јер видех одвратности твоје! Да, и много тога отац мој читаше о Јерусалиму – да ће бити уништен он и становници његови. Многи ће од мача страдати, а многи ће бити одведени у сужањство у Вавилон.

For it came to pass in the commencement of the first year of the reign of Zedekiah, king of Judah, (my father, Lehi, having dwelt at Jerusalem in all his days); and in that same year there came many prophets, prophesying unto the people that they must repent, or the great city Jerusalem must be destroyed.

Wherefore it came to pass that my father, Lehi, as he went forth prayed unto the Lord, yea, even with all his heart, in behalf of his people.

And it came to pass as he prayed unto the Lord, there came a pillar of fire and dwelt upon a rock before him; and he saw and heard much; and because of the things which he saw and heard he did quake and tremble exceedingly.

And it came to pass that he returned to his own house at Jerusalem; and he cast himself upon his bed, being overcome with the Spirit and the things which he had seen.

And being thus overcome with the Spirit, he was carried away in a vision, even that he saw the heavens open, and he thought he saw God sitting upon his throne, surrounded with numberless concourses of angels in the attitude of singing and praising their God.

And it came to pass that he saw One descending out of the midst of heaven, and he beheld that his luster was above that of the sun at noon-day.

And he also saw twelve others following him, and their brightness did exceed that of the stars in the firmament.

And they came down and went forth upon the face of the earth; and the first came and stood before my father, and gave unto him a book, and bade him that he should read.

And it came to pass that as he read, he was filled with the Spirit of the Lord.

And he read, saying: Wo, wo, unto Jerusalem, for I have seen thine abominations! Yea, and many things did my father read concerning Jerusalem—that it should be destroyed, and the inhabitants thereof; many should perish by the sword, and many should be carried away captive into Babylon.

14 И догоди се да кад отац мој беше прочитао и видео много тога великог и чудесног, клицаше много тога Господу, као: Велика и чудесна су дела Твоја, о Господе, Боже Свемогући! Твој престо је високо на небесима, а Твоја моћ и доброта и милост су над свим становницима земље. А због тога што си милостив нећеш допустити да страдају они који к Теби дођу!

15 И таквим језиком отац мој хваљаше Бога, јер душа му се радоваше и читаво срце му се испуни због онога што беше видео, да, што му Господ показа.

16 А сад ја, Нефи, не пишем потпун извештај о ономе што отац мој записа, јер он записа много тога што беше видео у виђењима и у сновима. А исто тако, записа много тога што пророковаше и говораше деци својој, о чему нећу писати потпун извештај.

17 Али, писаћу извештај о поступцима својим током дана својих. Гле, правим сажетак записа оца свога на плочама које израдох сам, рукама својим. Стога, кад сажмем запис оца свога, тада ћу написати извештај о сопственом животу своје.

18 Зато бих да знате да кад Господ показа толика чуда оцу моме, Лехију, да, о уништењу Јерусалима, гле, упути се он међу народ и поче им пророковати и објављивати оно што беше видео и чуо.

19 И догоди се да му се Јевреји ругаху због онога што им о њима посведочи. Јер он заиста сведочаше о opakости и одвратностима њиховим. И сведочаше о ономе што виде и чу, а и ономе што у књизи прочита, јасно им објављујући долазак неког Месије, а и откупљење света.

And it came to pass that when my father had read and seen many great and marvelous things, he did exclaim many things unto the Lord; such as: Great and marvelous are thy works, O Lord God Almighty! Thy throne is high in the heavens, and thy power, and goodness, and mercy are over all the inhabitants of the earth; and, because thou art merciful, thou wilt not suffer those who come unto thee that they shall perish!

And after this manner was the language of my father in the praising of his God; for his soul did rejoice, and his whole heart was filled, because of the things which he had seen, yea, which the Lord had shown unto him.

And now I, Nephi, do not make a full account of the things which my father hath written, for he hath written many things which he saw in visions and in dreams; and he also hath written many things which he prophesied and spake unto his children, of which I shall not make a full account.

But I shall make an account of my proceedings in my days. Behold, I make an abridgment of the record of my father, upon plates which I have made with mine own hands; wherefore, after I have abridged the record of my father then will I make an account of mine own life.

Therefore, I would that ye should know, that after the Lord had shown so many marvelous things unto my father, Lehi, yea, concerning the destruction of Jerusalem, behold he went forth among the people, and began to prophesy and to declare unto them concerning the things which he had both seen and heard.

And it came to pass that the Jews did mock him because of the things which he testified of them; for he truly testified of their wickedness and their abominations; and he testified that the things which he saw and heard, and also the things which he read in the book, manifested plainly of the coming of a Messiah, and also the redemption of the world.

20 А кад то чуше, Јевреји се расрдише на њега.
Да, и то као на пророке древне које истераше,
каменоваше и погубише, а и живот му настоја-
ху одузети. Али гле, ја, Нефи, показаћу вам како
су благе милости Господње према свима онима
које изабра због вере њихове, да их учини моћ-
нима и то снагом за избављење.

And when the Jews heard these things they were
angry with him; yea, even as with the prophets of
old, whom they had cast out, and stoned, and slain;
and they also sought his life, that they might take it
away. But behold, I, Nephi, will show unto you that
the tender mercies of the Lord are over all those
whom he hath chosen, because of their faith, to
make them mighty even unto the power of deliver-
ance.

1. Нефи 2

- 1 Јер гле, догоди се да Господ говораше оцу моме, да, и то у сну, и рече му: Благословен си Лехи због онога што учини. И јер беше веран и прогласи овом народу оно што ти заповедих, гле, они настоје живот да ти одузму.
- 2 И догоди се да Господ заповеди оцу моме, и то у сну, да поведе породицу своју и оде у пустињу.
- 3 И догоди се да он беше послушан речи Господњој. Стога учини како му Господ заповеди.
- 4 И догоди се да оде у пустињу. И остави дом свој и земљу баштине своје и злато своје и сребро своје и драгоцености своје, и са собом не узне ништа осим породице своје и намирница и шатора, и отпутова у пустињу.
- 5 И сиђе низ границе близу обале Црвеног мора. И путоваше пустињом уз границе које су ближе Црвеном мору. И путоваше пустињом са породицом својом, која се састојаше од мајке моје Сарије и старије браће моје, а то су Ламан, Лемуило и Сам.
- 6 И догоди се да пошто три дана путоваше пустињом, разапешетор свој у долини уз обалу реке водене.
- 7 И догоди се да сагради олтар од камења и принесе жртву Господу и исказа хвале Господу, Богу нашем.
- 8 И догоди се да реци даде име Ламан, а она се уливаше у Црвено море. И беше долина у границама близу ушћа њеног.
- 9 И када отац мој виде да се воде реке уливају у извор Црвеног мора, проговори Ламану говорећи: О, када би могао бити попут ове реке, непрестано текући ка извору сваке праведности!

1 Nephi 2

For behold, it came to pass that the Lord spake unto my father, yea, even in a dream, and said unto him: Blessed art thou Lehi, because of the things which thou hast done; and because thou hast been faithful and declared unto this people the things which I commanded thee, behold, they seek to take away thy life.

And it came to pass that the Lord commanded my father, even in a dream, that he should take his family and depart into the wilderness.

And it came to pass that he was obedient unto the word of the Lord, wherefore he did as the Lord commanded him.

And it came to pass that he departed into the wilderness. And he left his house, and the land of his inheritance, and his gold, and his silver, and his precious things, and took nothing with him, save it were his family, and provisions, and tents, and departed into the wilderness.

And he came down by the borders near the shore of the Red Sea; and he traveled in the wilderness in the borders which are nearer the Red Sea; and he did travel in the wilderness with his family, which consisted of my mother, Sariah, and my elder brothers, who were Laman, Lemuel, and Sam.

And it came to pass that when he had traveled three days in the wilderness, he pitched his tent in a valley by the side of a river of water.

And it came to pass that he built an altar of stones, and made an offering unto the Lord, and gave thanks unto the Lord our God.

And it came to pass that he called the name of the river, Laman, and it emptied into the Red Sea; and the valley was in the borders near the mouth thereof.

And when my father saw that the waters of the river emptied into the fountain of the Red Sea, he spake unto Laman, saying: O that thou mightest be like unto this river, continually running into the fountain of all righteousness!

10 А говораше и Лемуилу: О, када би могао бити попут ове долине, чврст и постојан и непоколебљив у држању заповести Господњих!

11 Ово говораше због тврдоглавости Ламана и Лемуила. Јер гле, у многоме гунђаху против оца свога, који беше човек видовит и изведе их из земље јерусалимске, да оставе земљу баштине своје и злато своје и сребро своје и драгоцености своје, да страдају у пустињи. А то, рекоше они, учини због будаластих уобразиља срца свога.

12 И тако Ламан и Лемуило, као најстарији, гунђаху против оца свога. А гунђаху јер не познаваху деловање онога Бога који их беше створио.

13 Нити вероваху да би Јерусалим, тај велики град, могао бити уништен према речима пророка. И беху попут Јевреја који беху при Јерусалиму, који настојаху да одузму живот оцу моме.

14 И догоди се да им отац мој говораше у долини Лемуило, са моћу, будући испуњен Духом, све док им обличја не уздрхташе пред њим. И он их постиде те се не усудише огласити против њега. Стога, учинише како им заповеди.

15 И отац мој борављаше у шатору.

16 И догоди се да ја, Нефи, иако бејах веома млад, па ипак крупног стаса и уз то са великим жељама да упознам тајне Божје, стога завапих Господу. И гле, Он ме походи и смекша срце моје те поверовах свим речима које отац мој беше изговорио. Стога се не побуних против њега као браћа моја.

17 И говорих Саму, упознавши га са оним што ми Господ беше објавио својим Светим Духом. И догоди се да он поверова речима мојим.

18 Али, гле, Ламан и Лемуило не хтедоше да послушају речи моје, а ја, ожалостивши се због тврдоће срца њихових, завапих Господу за њих.

And he also spake unto Lemuel: O that thou mightest be like unto this valley, firm and steadfast, and immovable in keeping the commandments of the Lord!

Now this he spake because of the stiffneckedness of Laman and Lemuel; for behold they did murmur in many things against their father, because he was a visionary man, and had led them out of the land of Jerusalem, to leave the land of their inheritance, and their gold, and their silver, and their precious things, to perish in the wilderness. And this they said he had done because of the foolish imaginations of his heart.

And thus Laman and Lemuel, being the eldest, did murmur against their father. And they did murmur because they knew not the dealings of that God who had created them.

Neither did they believe that Jerusalem, that great city, could be destroyed according to the words of the prophets. And they were like unto the Jews who were at Jerusalem, who sought to take away the life of my father.

And it came to pass that my father did speak unto them in the valley of Lemuel, with power, being filled with the Spirit, until their frames did shake before him. And he did confound them, that they durst not utter against him; wherefore, they did as he commanded them.

And my father dwelt in a tent.

And it came to pass that I, Nephi, being exceedingly young, nevertheless being large in stature, and also having great desires to know of the mysteries of God, wherefore, I did cry unto the Lord; and behold he did visit me, and did soften my heart that I did believe all the words which had been spoken by my father; wherefore, I did not rebel against him like unto my brothers.

And I spake unto Sam, making known unto him the things which the Lord had manifested unto me by his Holy Spirit. And it came to pass that he believed in my words.

But, behold, Laman and Lemuel would not hearken unto my words; and being grieved because of the hardness of their hearts I cried unto the Lord for them.

19 И догоди се да ми Господ прозбори, говорећи: Благословен си Нефи због вере своје, јер си ме марљиво тражио са смерношћу срца.

20 И уколико будеш држао заповести моје, напредоваћеш и бићеш одведен у земљу обећања. Да, и то у земљу коју за тебе припремих. Да, земљу која је изабрана међу свим другим земљама.

21 И уколико се браћа твоја побуне против тебе, биће искључени из присуства Господњег.

22 А ти, уколико будеш држао заповести моје, учинићу да будеш владар и учитељ браћи својој.

23 Јер гле, у тај дан у који се побуне против мене, проклећу их, и то проклетством тешким, те неће имати моћ над потомством твојим, осим ако се и оно не побуне против мене.

24 А буде ли тако, те се они побуне против мене, ови ће бити бич потомству твоме, да га подстакну да ме се сете.

And it came to pass that the Lord spake unto me, saying: Blessed art thou, Nephi, because of thy faith, for thou hast sought me diligently, with lowliness of heart.

And inasmuch as ye shall keep my commandments, ye shall prosper, and shall be led to a land of promise; yea, even a land which I have prepared for you; yea, a land which is choice above all other lands.

And inasmuch as thy brethren shall rebel against thee, they shall be cut off from the presence of the Lord.

And inasmuch as thou shalt keep my commandments, thou shalt be made a ruler and a teacher over thy brethren.

For behold, in that day that they shall rebel against me, I will curse them even with a sore curse, and they shall have no power over thy seed except they shall rebel against me also.

And if it so be that they rebel against me, they shall be a scourge unto thy seed, to stir them up in the ways of remembrance.

1. Нефи 3

- 1 И догоди се да се ја, Нефи, након разговора са Господом, вратих у шатор оца свога.
- 2 И догоди се да ми он прозбори говорећи: Гле, усних сан у ком ми Господ заповеди да се ти и браћа твоја морате вратити у Јерусалим.
- 3 Јер гле, Лаван има јеврејски запис, а и родословље предака мојих, а они су урезани на месинганим плочама.
- 4 Стога ми Господ заповеди да ти и браћа твоја пођете у кућу Лаванову и затражите записе те их донесете овамо у пустињу.
- 5 И ево, гле, браћа твоја гунђају говорећи да је тешко оно што од њих захтевам. Али гле, не захтевам то од њих ја, него је то заповест Господња.
- 6 Зато, иди, сине мој, и бићеш повлашћен код Господа, јер ниси гунђао.
- 7 И догоди се да ја, Нефи, рекох оцу своме: Поћи ћу и учинити оно што ми Господ заповеди, јер знам да Господ не даје заповести деци човечјој ако им не припреми пут да изврше оно што им заповеда.
- 8 И догоди се да кад отац мој чу те речи, веома се обрадова, јер знаше да бејаш благословен од Господа.
- 9 А ја, Нефи, и браћа моја, упутисмо се пустињом са шаторима својим да бисмо се попели у земљу јерусалимску.
- 10 И догоди се да кад доспесмо до земље јерусалимске, ја и браћа моја међусобно се договарасмо.
- 11 И бацисмо коцку – ко ће од нас поћи у кућу Лаванову. И догоди се да коцка паде на Ламана, те Ламан пође у кућу Лаванову и разговараше са њим док он сеђаше у кући својој.
- 12 И затражи од Лавана записе који беху урезани на месинганим плочама, које садржаваху родословље оца мога.

1 Nephi 3

And it came to pass that I, Nephi, returned from speaking with the Lord, to the tent of my father.

And it came to pass that he spake unto me, saying: Behold I have dreamed a dream, in the which the Lord hath commanded me that thou and thy brethren shall return to Jerusalem.

For behold, Laban hath the record of the Jews and also a genealogy of my forefathers, and they are engraven upon plates of brass.

Wherefore, the Lord hath commanded me that thou and thy brothers should go unto the house of Laban, and seek the records, and bring them down hither into the wilderness.

And now, behold thy brothers murmur, saying it is a hard thing which I have required of them; but behold I have not required it of them, but it is a commandment of the Lord.

Therefore go, my son, and thou shalt be favored of the Lord, because thou hast not murmured.

And it came to pass that I, Nephi, said unto my father: I will go and do the things which the Lord hath commanded, for I know that the Lord giveth no commandments unto the children of men, save he shall prepare a way for them that they may accomplish the thing which he commandeth them.

And it came to pass that when my father had heard these words he was exceedingly glad, for he knew that I had been blessed of the Lord.

And I, Nephi, and my brethren took our journey in the wilderness, with our tents, to go up to the land of Jerusalem.

And it came to pass that when we had gone up to the land of Jerusalem, I and my brethren did consult one with another.

And we cast lots—who of us should go in unto the house of Laban. And it came to pass that the lot fell upon Laman; and Laman went in unto the house of Laban, and he talked with him as he sat in his house.

And he desired of Laban the records which were engraven upon the plates of brass, which contained the genealogy of my father.

13 И гле, догоди се да се Лаван расрди, те га отера од себе и не хтеде да му да записе. Стога му каза: Гле, ти си разбојник и ја ћу те погубити!

14 Али, Ламан побеже од њега и исприча нам о ономе што Лаван беше учинио. И ми се веома ражалостисмо те браћа моја спремаху да се врате к оцу нашем у пустињу.

15 Али, гле, ја им рекох: Тако жив био Господ и живи били ми, нећемо силазити оцу нашем у пустињу све док не извршимо оно што нам Господ заповеди.

16 Стога, будимо верни у држању заповести Господњих. Сиђимо, дакле, у земљу баштине оца нашег, јер, гле, он остави злато и сребро и богатства сваковрсна. А све то учини ради заповести Господњих.

17 Знаше, наиме, да Јерусалим мора бити уништен због opakости људи.

18 Јер, гле, одбацише они речи пророка. Стога, када би отац мој боравио у земљи пошто му беше заповеђено да из земље побегне, гле, и он би такође страдао. Стога, свакако мора побећи из земље.

19 И гле, мудрост је по Богу да се домогнемо тих записа, да можемо сачувати за децу своју језик очева својих;

20 А и да бисмо могли сачувати за њих речи које изговорише уста свих светих пророка које им беху предаване Духом и моћу Божјом, од постанка света па све до садашњег времена.

21 И догоди се да таквим речима наговарах браћу своју да буду верни у држању заповести Божјих.

22 И догоди се да сиђосмо у земљу баштине своје, и скуписмо злато своје и сребро своје и драгоцености своје.

23 А кад то скуписмо, поново се попесмо до куће Лаванове.

And behold, it came to pass that Laban was angry, and thrust him out from his presence; and he would not that he should have the records. Wherefore, he said unto him: Behold thou art a robber, and I will slay thee.

But Laman fled out of his presence, and told the things which Laban had done, unto us. And we began to be exceedingly sorrowful, and my brethren were about to return unto my father in the wilderness.

But behold I said unto them that: As the Lord liveth, and as we live, we will not go down unto our father in the wilderness until we have accomplished the thing which the Lord hath commanded us.

Wherefore, let us be faithful in keeping the commandments of the Lord; therefore let us go down to the land of our father's inheritance, for behold he left gold and silver, and all manner of riches. And all this he hath done because of the commandments of the Lord.

For he knew that Jerusalem must be destroyed, because of the wickedness of the people.

For behold, they have rejected the words of the prophets. Wherefore, if my father should dwell in the land after he hath been commanded to flee out of the land, behold, he would also perish. Wherefore, it must needs be that he flee out of the land.

And behold, it is wisdom in God that we should obtain these records, that we may preserve unto our children the language of our fathers;

And also that we may preserve unto them the words which have been spoken by the mouth of all the holy prophets, which have been delivered unto them by the Spirit and power of God, since the world began, even down unto this present time.

And it came to pass that after this manner of language did I persuade my brethren, that they might be faithful in keeping the commandments of God.

And it came to pass that we went down to the land of our inheritance, and we did gather together our gold, and our silver, and our precious things.

And after we had gathered these things together, we went up again unto the house of Laban.

24 И догоди се да уђосмо к Лавану и затражисмо од њега да нам преда записе урезане на месинганим плочама, за које бисмо му дали злато своје и сребро своје и све драгоцености своје.

25 И догоди се да кад Лаван беше видео иметак наш и да је он силно велик, полакоми се на њега, тако да нас истера напоље и посла слуге своје да нас погубе, како би се домогао иметка нашег.

26 И догоди се да побегосмо пред слугама Лавановим и морасмо оставити иметак свој, те он паде у руке Лаванове.

27 И догоди се да побегосмо у пустињу, а слуге Лаванове нас не сустигоше, те се сакрисмо у распуклину стене.

28 И догоди се да се Ламан расрди на мене, а и на оца мога, али и Лемуило, јер он послуша речи Ламанове. Стога Ламан и Лемуило изговорише многе тешке речи нама, млађој браћи својој, а и шибом нас удараху.

29 И догоди се да док нас шибом удараху, гле, анђео Господњи дође и стаде пред њих и прозбори им говорећи: Зашто шибом ударате млађег брата свога? Не знате ли да га Господ изабра да буде владар над вама и то због безакоња ваших? Гле, поново ћете се вратити у Јерусалим, а Господ ће предати Лавана у руке ваше.

30 И пошто нам преста говорити, анђео отиде.

31 А кад анђео отиде, Ламан и Лемуило опет почеше да гунђају, говорећи: Како је могуће да Господ преда Лавана у руке наше? Гле, моћан је човек и педесеторицом може заповедати, да, и чак педесеторицу може погубити, а како ли неће нас?

And it came to pass that we went in unto Laban, and desired him that he would give unto us the records which were engraven upon the plates of brass, for which we would give unto him our gold, and our silver, and all our precious things.

And it came to pass that when Laban saw our property, and that it was exceedingly great, he did lust after it, insomuch that he thrust us out, and sent his servants to slay us, that he might obtain our property.

And it came to pass that we did flee before the servants of Laban, and we were obliged to leave behind our property, and it fell into the hands of Laban.

And it came to pass that we fled into the wilderness, and the servants of Laban did not overtake us, and we hid ourselves in the cavity of a rock.

And it came to pass that Laman was angry with me, and also with my father; and also was Lemuel, for he hearkened unto the words of Laman. Wherefore Laman and Lemuel did speak many hard words unto us, their younger brothers, and they did smite us even with a rod.

And it came to pass as they smote us with a rod, behold, an angel of the Lord came and stood before them, and he spake unto them, saying: Why do ye smite your younger brother with a rod? Know ye not that the Lord hath chosen him to be a ruler over you, and this because of your iniquities? Behold ye shall go up to Jerusalem again, and the Lord will deliver Laban into your hands.

And after the angel had spoken unto us, he departed.

And after the angel had departed, Laman and Lemuel again began to murmur, saying: How is it possible that the Lord will deliver Laban into our hands? Behold, he is a mighty man, and he can command fifty, yea, even he can slay fifty; then why not us?

1. Нефи 4

- 1 И догоди се да прозборих браћи својој, говорећи: Пођимо опет горе у Јерусалим и будимо верни у држању заповести Господњих, јер гле, моћнији је Он од целе земље, како онда неће бити моћнији од Лавана и његове педесеторице, да, или чак од његових десетак хиљада.
- 2 Зато, вратимо се горе. Будимо снажни попут Мојсија, јер он заиста проговори водама Црвеног мора и оне се поделише тамо-амо и очеви наши пређоше из сужањства по сувој земљи, а војске фараонове иђаху за њима и утопише се у водама Црвеног мора.
- 3 Ево, гле, знате да је то истинито, а знате и да вам анђеолов говораше. Зар можете, стога, сумњати? Вратимо се горе, Господ је кадар да нас избави исто као и очеве наше, а Лавана уништи попут Египћана.
- 4 Док говоррах те речи, они још беху гневни и још увек гунђаху. Ипак, иђаху за мном док не стигосмо пред зидине јерусалимске.
- 5 А то беше ноћу и ја наредих да се сакрију изван зидина. Када се сакрише, ја, Нефи, ушуњах се у град и пођох према кући Лавановој.
- 6 И бејах Духом вођен, не знајући унапред шта треба да чиним.
- 7 Ипак, пођох даље и пошто се приближих кући Лавановој, спазих неког човека и он паде на земљу пред мене, јер беше пијан од вина.
- 8 А кад му приђох, открих да то беше Лаван.
- 9 И спазих мач његов, те га извукох из корица његових, а балчак му беше од чистог злата, а израда му беше нарочито фина и видех да му је оштрица од најдрагоценијег челика.
- 10 И догоди се да бејах нагнан Духом да убијем Лавана. Али рекох у срцу своме: Никада, ниједном, не пролих крв човечју. И устукнух и пожелех да га не погубим.

1 Nephi 4

And it came to pass that I spake unto my brethren, saying: Let us go up again unto Jerusalem, and let us be faithful in keeping the commandments of the Lord; for behold he is mightier than all the earth, then why not mightier than Laban and his fifty, yea, or even than his tens of thousands?

Therefore let us go up; let us be strong like unto Moses; for he truly spake unto the waters of the Red Sea and they divided hither and thither, and our fathers came through, out of captivity, on dry ground, and the armies of Pharaoh did follow and were drowned in the waters of the Red Sea.

Now behold ye know that this is true; and ye also know that an angel hath spoken unto you; wherefore can ye doubt? Let us go up; the Lord is able to deliver us, even as our fathers, and to destroy Laban, even as the Egyptians.

Now when I had spoken these words, they were yet wroth, and did still continue to murmur; nevertheless they did follow me up until we came without the walls of Jerusalem.

And it was by night; and I caused that they should hide themselves without the walls. And after they had hid themselves, I, Nephi, crept into the city and went forth towards the house of Laban.

And I was led by the Spirit, not knowing beforehand the things which I should do.

Nevertheless I went forth, and as I came near unto the house of Laban I beheld a man, and he had fallen to the earth before me, for he was drunken with wine.

And when I came to him I found that it was Laban.

And I beheld his sword, and I drew it forth from the sheath thereof; and the hilt thereof was of pure gold, and the workmanship thereof was exceedingly fine, and I saw that the blade thereof was of the most precious steel.

And it came to pass that I was constrained by the Spirit that I should kill Laban; but I said in my heart: Never at any time have I shed the blood of man. And I shrank and would that I might not slay him.

11 А Дух ми поново рече: Гле, Господ га предаде у руке твоје. Да, и ја знадох такође да ми он настојаше одузети живот. Да, и не хтеде да послуша заповести Господње, а уз то нам и иметак беше узео.

12 И догоди се да ми Дух поново рече: Погуби га, јер Господ га предаде у руке твоје.

13 Гле, Господ погубљује опаке да спроведе своје праведне намере. Боље је да један човек страда, него да један народ ишчезне и страда у невери.

14 И ево, кад ја, Нефи, чух те речи, сетих се речи Господњих које ми говораше у пустињи, говорећи: Уколико потомство твоје буде држало заповести моје, напредоваће у земљи обећања.

15 Да, и уз то помислих да не би могли да држе заповести Господње по закону Мојсијевом ако закона немају.

16 А знадох, такође, да је закон урезан на месинганим плочама.

17 И опет, знадох да Господ, тога ради, беше предао Лавана у руке моје, како бих се домогао запису према заповестима Његовим.

18 Зато послушах глас Духа, те ухватих Лавана за косу и одрубих му главу мачем његовим.

19 А кад му одрубих главу мачем његовим, узех одећу Лаванову па је навукох на тело своје, да, и то сву, а оклоп његов припасах око бокова својих.

20 А кад то обавих, упутих се ка ризници Лавановој. И док се кретах према ризници Лавановој, гле, видех слугу Лавановог који имаше кључеве од ризнице. И гласом Лавановим наредих му да пође са мном у ризницу.

21 А он ме сматраше господарем својим, Лаваном, јер беше видео одећу и мач опасан око бокова мојих.

And the Spirit said unto me again: Behold the Lord hath delivered him into thy hands. Yea, and I also knew that he had sought to take away mine own life; yea, and he would not hearken unto the commandments of the Lord; and he also had taken away our property.

And it came to pass that the Spirit said unto me again: Slay him, for the Lord hath delivered him into thy hands;

Behold the Lord slayeth the wicked to bring forth his righteous purposes. It is better that one man should perish than that a nation should dwindle and perish in unbelief.

And now, when I, Nephi, had heard these words, I remembered the words of the Lord which he spake unto me in the wilderness, saying that: Inasmuch as thy seed shall keep my commandments, they shall prosper in the land of promise.

Yea, and I also thought that they could not keep the commandments of the Lord according to the law of Moses, save they should have the law.

And I also knew that the law was engraven upon the plates of brass.

And again, I knew that the Lord had delivered Laban into my hands for this cause—that I might obtain the records according to his commandments.

Therefore I did obey the voice of the Spirit, and took Laban by the hair of the head, and I smote off his head with his own sword.

And after I had smitten off his head with his own sword, I took the garments of Laban and put them upon mine own body; yea, even every whit; and I did gird on his armor about my loins.

And after I had done this, I went forth unto the treasury of Laban. And as I went forth towards the treasury of Laban, behold, I saw the servant of Laban who had the keys of the treasury. And I commanded him in the voice of Laban, that he should go with me into the treasury.

And he supposed me to be his master, Laban, for he beheld the garments and also the sword girded about my loins.

22 И говораше ми о старешинама јеврејским, знајући да господар његов, Лаван, беше ноћу напољу са њима.

23 А ја му говорих као да сам Лаван.

24 И говорих му, такође, да ћу урезе, који су на месинганим плочама, понети својој старијој браћи која беху изван зидина.

25 И њему, исто тако, наредих да пође за мном.

26 А он, мислећи да говорим о браћи из цркве и да сам заиста онај Лаван ког погубих, пође, стога, за мном.

27 И много пута ми говораше о старешинама јеврејским, док иђах к браћи својој која беху изван зидина.

28 И догоди се да кад ме Лаван угледа, веома се уплаши, а тако и Лемуило и Сам. И они побегоше из присуства мога јер мишљаху да је то Лаван и да ме он погуби, те да настоји да одузме и њихове животе.

29 И догоди се да викнух за њима и они ме чуше. Стога престаше да беже из присуства мога.

30 И догоди се да кад слуга Лаванов беше видео браћу моју, поче да дрхти и хтеде да утекне према мном и врати се у град Јерусалим.

31 И ево, ја, Нефи, како бејаш човек крупног става, а уз то примих много снаге од Господа, зграбих стога слугу Лавановог и држах га да не би побегао.

32 И догоди се да му рекох, буде ли моје речи послушао, тако жив био Господ и жив био ја, тако ћемо му, буде ли послушао речи наше, живот поштедети.

33 И рекох му, и то под заклетвом, да се не мора бојати, да ће бити слободан човек попут нас, сиђе ли у пустињу са нама.

34 И уз то му рекох, говорећи: Господ нам заиста заповеди да то учинимо, па зар да не будемо марљиви у држању заповести Господњих? Зато, сиђеш ли са нама у пустињу оцу моме, имаћеш место код нас.

And he spake unto me concerning the elders of the Jews, he knowing that his master, Laban, had been out by night among them.

And I spake unto him as if it had been Laban.

And I also spake unto him that I should carry the engravings, which were upon the plates of brass, to my elder brethren, who were without the walls.

And I also bade him that he should follow me.

And he, supposing that I spake of the brethren of the church, and that I was truly that Laban whom I had slain, wherefore he did follow me.

And he spake unto me many times concerning the elders of the Jews, as I went forth unto my brethren, who were without the walls.

And it came to pass that when Laman saw me he was exceedingly frightened, and also Lemuel and Sam. And they fled from before my presence; for they supposed it was Laban, and that he had slain me and had sought to take away their lives also.

And it came to pass that I called after them, and they did hear me; wherefore they did cease to flee from my presence.

And it came to pass that when the servant of Laban beheld my brethren he began to tremble, and was about to flee from before me and return to the city of Jerusalem.

And now I, Nephi, being a man large in stature, and also having received much strength of the Lord, therefore I did seize upon the servant of Laban, and held him, that he should not flee.

And it came to pass that I spake with him, that if he would hearken unto my words, as the Lord liveth, and as I live, even so that if he would hearken unto our words, we would spare his life.

And I spake unto him, even with an oath, that he need not fear; that he should be a free man like unto us if he would go down in the wilderness with us.

And I also spake unto him, saying: Surely the Lord hath commanded us to do this thing; and shall we not be diligent in keeping the commandments of the Lord? Therefore, if thou wilt go down into the wilderness to my father thou shalt have place with us.

35 И догоди се да се Зорам охрабри због речи које му рекох. Ево, Зорам беше име слугино, и он обећа да ће сићи у пустињу к оцу нашем. Да, и закле нам се да ће одсад остати уз нас.

36 Ево, желесмо да остане са нама због тога да Јевреји не би сазнали за наш бег у пустињу, како нас не би гонили и уништили.

37 И догоди се да кад нам се Зорам закле, наш страх у погледу њега нестане.

38 И догоди се да узесмо месингане плоче и слугу Лавановог и одосмо у пустињу, и запутисмо се ка шатору оца нашега.

And it came to pass that Zoram did take courage at the words which I spake. Now Zoram was the name of the servant; and he promised that he would go down into the wilderness unto our father. Yea, and he also made an oath unto us that he would tarry with us from that time forth.

Now we were desirous that he should tarry with us for this cause, that the Jews might not know concerning our flight into the wilderness, lest they should pursue us and destroy us.

And it came to pass that when Zoram had made an oath unto us, our fears did cease concerning him.

And it came to pass that we took the plates of brass and the servant of Laban, and departed into the wilderness, and journeyed unto the tent of our father.

1. Нефи 5

- 1 И догоди се да кад сиђосмо у пустињу к оцу нашем, гле, испуни се он радошћу, а и мајка моја, Сарија, веома се обрадова, јер нас она заиста оплакиваше;
- 2 Јер сматраше да бејасмо страдали у пустињи, а и беше приговарала оцу моме говорећи му да је видовит човек, рекавши: Гле, извео си нас из земље баштине наше и синова мојих нема више, а и ми страдамо у пустињи.
- 3 И таквим речима мајка моја беше приговарала оцу моме.
- 4 И беше се догодило да јој отац мој прозбори, говорећи: Знаш да сам видовит човек јер да у виђењу не видех дела Божја не бих познао доброту Божју, него бих остао у Јерусалиму и страдао са браћом својом.
- 5 Али, гле, стекох земљу обећања, због чега се заиста радујем. Да, и знам да ће Господ избавити синове моје из руку Лаванових и опет их довести к нама, доле у пустињу.
- 6 И таквим речима отац мој, Лехи, крепљаше мајку моју, Сарију, у погледу нас, док путовасмо пустињом ка земљи јерусалимској, да се домогнемо записа јеврејских.
- 7 А кад се вратисмо шатору оца мога, гле, радост њихова беше потпуна и мајка се моја утеши.
- 8 И она прозбори рекавши: Сад са сигурношћу знам да Господ заповеди мужу моме да побегне у пустињу. Да, а и са сигурношћу знам да Господ заштити синове моје и избави их из руку Лаванових и даде им моћ како би извршили оно што им Господ беше заповедио. И таквим речима она говараше.
- 9 И догоди се да се радоваху веома, те принеше приносе и жртве паљенице Господу и дадоше хвалу Богу Израеловом.

1 Nephi 5

And it came to pass that after we had come down into the wilderness unto our father, behold, he was filled with joy, and also my mother, Sariah, was exceedingly glad, for she truly had mourned because of us.

For she had supposed that we had perished in the wilderness; and she also had complained against my father, telling him that he was a visionary man; saying: Behold thou hast led us forth from the land of our inheritance, and my sons are no more, and we perish in the wilderness.

And after this manner of language had my mother complained against my father.

And it had come to pass that my father spake unto her, saying: I know that I am a visionary man; for if I had not seen the things of God in a vision I should not have known the goodness of God, but had tarried at Jerusalem, and had perished with my brethren.

But behold, I have obtained a land of promise, in the which things I do rejoice; yea, and I know that the Lord will deliver my sons out of the hands of Laban, and bring them down again unto us in the wilderness.

And after this manner of language did my father, Lehi, comfort my mother, Sariah, concerning us, while we journeyed in the wilderness up to the land of Jerusalem, to obtain the record of the Jews.

And when we had returned to the tent of my father, behold their joy was full, and my mother was comforted.

And she spake, saying: Now I know of a surety that the Lord hath commanded my husband to flee into the wilderness; yea, and I also know of a surety that the Lord hath protected my sons, and delivered them out of the hands of Laban, and given them power whereby they could accomplish the thing which the Lord hath commanded them. And after this manner of language did she speak.

And it came to pass that they did rejoice exceedingly, and did offer sacrifice and burnt offerings unto the Lord; and they gave thanks unto the God of Israel.

10 А кад исказаше хвале Богу Израеловом, отац мој, Лехи, узе записе који беху урезани на месинганим плочама, те их стаде истраживати од почетка.

11 И опази да оне садрже пет књига Мојсијевих, које дају извештај о стварању света, као и о Адаму и Еви, који беху наши први родитељи;

12 А и запис о Јеврејима, од постанка, чак до почетка владавине Седекије, цара Јудиног;

13 А и пророштва светих пророка од постанка, чак до почетка владавине Седекије, а и многа пророштва изговорена устима Јеремијиним.

14 И догоди се да отац мој, Лехи, на месинганим плочама нађе и родословље очева својих. Знаше, стога, да је потомак Јосифов, да, и то оног Јосифа који беше син Јаковљев, који беше продат у Египат и који беше сачуван руком Господњом, како би могао сачувати оца свога, Јакова, и све укућане његове да не страдају од глади.

15 И изведе их из сужањства, и из земље египатске, исти Бог који их сачува.

16 И тако отац мој, Лехи, откри родословље очева својих. А и Лаван беше потомак Јосифов, стога он и очеви његови вођаху записе.

17 И ево, кад отац мој беше видео све ово, беше испуњен Духом и поче пророковати о потомству своме –

18 Да ће ове месингане плоче допрети до свих народа, колена, језика и људи који буду од потомства његовог.

19 Он, дакле, рече да ове месингане плоче неће никада пропасти, нити ће икада временом потамнети. И пророкова много тога о потомству своме.

20 И догоди се да до тада ја и отац мој држасмо заповести које нам Господ заповеди.

And after they had given thanks unto the God of Israel, my father, Lehi, took the records which were engraven upon the plates of brass, and he did search them from the beginning.

And he beheld that they did contain the five books of Moses, which gave an account of the creation of the world, and also of Adam and Eve, who were our first parents;

And also a record of the Jews from the beginning, even down to the commencement of the reign of Zedekiah, king of Judah;

And also the prophecies of the holy prophets, from the beginning, even down to the commencement of the reign of Zedekiah; and also many prophecies which have been spoken by the mouth of Jeremiah.

And it came to pass that my father, Lehi, also found upon the plates of brass a genealogy of his fathers; wherefore he knew that he was a descendant of Joseph; yea, even that Joseph who was the son of Jacob, who was sold into Egypt, and who was preserved by the hand of the Lord, that he might preserve his father, Jacob, and all his household from perishing with famine.

And they were also led out of captivity and out of the land of Egypt, by that same God who had preserved them.

And thus my father, Lehi, did discover the genealogy of his fathers. And Laban also was a descendant of Joseph, wherefore he and his fathers had kept the records.

And now when my father saw all these things, he was filled with the Spirit, and began to prophesy concerning his seed—

That these plates of brass should go forth unto all nations, kindreds, tongues, and people who were of his seed.

Wherefore, he said that these plates of brass should never perish; neither should they be dimmed any more by time. And he prophesied many things concerning his seed.

And it came to pass that thus far I and my father had kept the commandments wherewith the Lord had commanded us.

21 И домогосмо се записа за које нам Господ заповеди и истраживасмо их и открисмо да су они пожељни, да, и то од велике вредности за нас, толико да бисмо могли сачувати заповести Господње деци својој.

22 Стога, беше то мудрост по Господу да их носимо са собом док пустињом путовасмо према земљи обећања.

And we had obtained the records which the Lord had commanded us, and searched them and found that they were desirable; yea, even of great worth unto us, insomuch that we could preserve the commandments of the Lord unto our children.

Wherefore, it was wisdom in the Lord that we should carry them with us, as we journeyed in the wilderness towards the land of promise.

1. Нефи 6

- 1 И ево, ја, Нефи, не дајем родословље очева својих у овом делу свог записа, нити ћу га икад дати на овим плочама на којима пишем, јер је оно да-то у запису који води отац мој. Стога га не запи-сујем у овом делу.
- 2 Јер, довољно ми је да кажем да смо потомци Јосифови.
- 3 И није ми важно да будем исцрпан, дајући потпун извештај о свим делима оца свога, јер се она не могу записати на овим плочама, јер же-лим простор како бих писао о ономе што је Божје.
- 4 Јер пунина намере моје јесте да убедим људе да приђу Богу Аврамовом и Богу Исаковом и Богу Јаковљевом, и буду спашени.
- 5 Стога, оно што је свету угодно не записујем, него оно што је Богу угодно и онима који нису од света.
- 6 Стога, даћу заповест потомству своме да не попуњава ове плоче оним што није од вредно-сти за децу човечју.

1 Nephi 6

And now I, Nephi, do not give the genealogy of my fathers in this part of my record; neither at any time shall I give it after upon these plates which I am writing; for it is given in the record which has been kept by my father; wherefore, I do not write it in this work.

For it sufficeth me to say that we are descendants of Joseph.

And it mattereth not to me that I am particular to give a full account of all the things of my father, for they cannot be written upon these plates, for I desire the room that I may write of the things of God.

For the fulness of mine intent is that I may persuade men to come unto the God of Abraham, and the God of Isaac, and the God of Jacob, and be saved.

Wherefore, the things which are pleasing unto the world I do not write, but the things which are pleasing unto God and unto those who are not of the world.

Wherefore, I shall give commandment unto my seed, that they shall not occupy these plates with things which are not of worth unto the children of men.

1. Нефи 7

- 1 И ево, ја бих да знате да пошто отац мој, Лехи, преста проковати о потомству своме, догоди се да му Господ опет прозбори, рекавши да није добро за њега, Лехија, да поведе своју породицу саму у пустињу, него да му се синови ожене како би могли подизати потомство за Господа у земљи обећања.
- 2 И догоди се да му Господ заповеди да се ја, Нефи, и браћа моја, поново вратимо у земљу јерусалимску и поведемо Исмаила и породицу његову са собом у пустињу.
- 3 И догоди се да ја, Нефи, поново одох са браћом својом у пустињу да се попнемо до Јерусалима.
- 4 И догоди се да се попесмо до куће Исмаилове и стекосмо наклоност у очима Исмаиловим, тако да му говорасмо речи Господње.
- 5 И догоди се да Господ смекша срце Исмаилово, а и укућана његових, тако да се упутише са нама у пустињу до шатора оца нашег.
- 6 И догоди се, док путовасмо пустињом, гле, Ламан и Лемуило и две кћери Исмаилове, и два сина Исмаилова и породице њихове, побунише се против нас. Да, против мене, Нефија и Сама и оца њиховог, Исмаила, и жене његове и три друге кћери његове.
- 7 И догоди се да у тој побуни пожелеше да се врате у земљу јерусалимску.
- 8 А сад ја, Нефи, будући ожалашћен тврдоћом срца њихових, рекох им стога говорећи, да, и то Ламану и Лемуилу: Гле, моја сте старија браћа, па како то да сте тако тврди у срцима својим и тако заслепљени у умовима својим, да је потребно да вам ја, ваш млађи брат, говорим, да, и будем вам пример.
- 9 Како то да не послушасте реч Господњу?

1 Nephi 7

And now I would that ye might know, that after my father, Lehi, had made an end of prophesying concerning his seed, it came to pass that the Lord spake unto him again, saying that it was not meet for him, Lehi, that he should take his family into the wilderness alone; but that his sons should take daughters to wife, that they might raise up seed unto the Lord in the land of promise.

And it came to pass that the Lord commanded him that I, Nephi, and my brethren, should again return unto the land of Jerusalem, and bring down Ishmael and his family into the wilderness.

And it came to pass that I, Nephi, did again, with my brethren, go forth into the wilderness to go up to Jerusalem.

And it came to pass that we went up unto the house of Ishmael, and we did gain favor in the sight of Ishmael, insomuch that we did speak unto him the words of the Lord.

And it came to pass that the Lord did soften the heart of Ishmael, and also his household, insomuch that they took their journey with us down into the wilderness to the tent of our father.

And it came to pass that as we journeyed in the wilderness, behold Laman and Lemuel, and two of the daughters of Ishmael, and the two sons of Ishmael and their families, did rebel against us; yea, against me, Nephi, and Sam, and their father, Ishmael, and his wife, and his three other daughters.

And it came to pass in the which rebellion, they were desirous to return unto the land of Jerusalem.

And now I, Nephi, being grieved for the hardness of their hearts, therefore I spake unto them, saying, yea, even unto Laman and unto Lemuel: Behold ye are mine elder brethren, and how is it that ye are so hard in your hearts, and so blind in your minds, that ye have need that I, your younger brother, should speak unto you, yea, and set an example for you?

How is it that ye have not hearkened unto the word of the Lord?

- 10 Како то да заборависте да видесте анђела
Господњег?
- 11 Да, и како то да заборависте каква велика дела
Господ учини за нас избавивши нас из руку
Лаванових, а и записа се домогосмо?
- 12 Да, и како то да заборависте да је Господ у ста-
њу да учини све по вољи својој за децу човечју,
ако испоље веру у Њега. Стога, будимо Му вер-
ни.
- 13 А будемо ли Му верни, стећи ћемо земљу обе-
ћања, и у неком од будућих раздобља сазнаћете
да ће се испунити реч Господња о уништењу
Јерусалима. Јер све оно што Господ рече о уни-
штењу Јерусалима, мора се испунити.
- 14 Јер, гле, Дух Господњи ускоро престаје да се
напреже око њих. Јер, гле, одбацише пророке, а
Јеремију бацише у тамницу. И настојаху да оду-
зму живот оцу моме, толико да га из земље про-
тераху.
- 15 Сад гле, кажем вам, да вратите ли се у
Јерусалим, и ви ћете страдати са њима. А сад,
изаберете ли то, идите горе до земље и сетите се
речи које вам рекох, да ако пођете и ви ћете
страдати. Дух Господњи ме, наима, нагони да
тако говорим.
- 16 И догоди се да кад ја, Нефи, рекох те речи бра-
ћи својој, расрдише се на мене. И догоди се да
ставише руке своје на мене, јер гле, разгневише
се веома и свезаше ме конопцима, јер настојаху
да ми живот одузму и оставе у пустињи како би
ме звери дивље прождерале.
- 17 Али, догоди се да се помолих Господу, говоре-
ћи: О Господе, по вери мојој у Тебе, избави ме из
руку браће моје. Да, и дај ми снагу да могу да ра-
скинем везе ове којима сам везан.
- 18 И догоди се да кад изрекох те речи, гле, одре-
шише се везе са мојих руку и ногу и стадох пред
браћу своју и поново им говорих.

How is it that ye have forgotten that ye have seen
an angel of the Lord?

Yea, and how is it that ye have forgotten what
great things the Lord hath done for us, in delivering
us out of the hands of Laban, and also that we
should obtain the record?

Yea, and how is it that ye have forgotten that the
Lord is able to do all things according to his will, for
the children of men, if it so be that they exercise
faith in him? Wherefore, let us be faithful to him.

And if it so be that we are faithful to him, we shall
obtain the land of promise; and ye shall know at
some future period that the word of the Lord shall
be fulfilled concerning the destruction of
Jerusalem; for all things which the Lord hath spo-
ken concerning the destruction of Jerusalem must
be fulfilled.

For behold, the Spirit of the Lord ceaseth soon to
strive with them; for behold, they have rejected the
prophets, and Jeremiah have they cast into prison.
And they have sought to take away the life of my fa-
ther, insomuch that they have driven him out of the
land.

Now behold, I say unto you that if ye will return
unto Jerusalem ye shall also perish with them. And
now, if ye have choice, go up to the land, and re-
member the words which I speak unto you, that if
ye go ye will also perish; for thus the Spirit of the
Lord constraineth me that I should speak.

And it came to pass that when I, Nephi, had spo-
ken these words unto my brethren, they were angry
with me. And it came to pass that they did lay their
hands upon me, for behold, they were exceedingly
wroth, and they did bind me with cords, for they
sought to take away my life, that they might leave
me in the wilderness to be devoured by wild beasts.

But it came to pass that I prayed unto the Lord,
saying: O Lord, according to my faith which is in
thee, wilt thou deliver me from the hands of my
brethren; yea, even give me strength that I may
burst these bands with which I am bound.

And it came to pass that when I had said these
words, behold, the bands were loosed from off my
hands and feet, and I stood before my brethren, and
I spake unto them again.

19 И догоди се да се они поново расрдише на мене и настојаху да ставе руке на мене. Али гле, једна од кћери Исмаилових, да, и мајка њена, и један од синова Исмаилових, заузимаху се код браће моје, тако да им срца смекшаше и они одусташе од покушаја да ми одузму живот.

20 И догоди се да пожалише због opakости своје, тако да се понизише преда мном и замолише ме да им опростим оно што ми беху учинили.

21 И догоди се да им искрено опростих све што беху учинили и опомену их да се за опростај моле Господу, Богу своме. И догоди се да учинише тако. И пошто се помолише Господу, поново настависмо путовање према шатору оца свога.

22 И догоди се да сиђосмо до шатора оца свога. А пошто ја и браћа моја и сав дом Исмаилов сиђосмо до шатора оца свога, исказаше они хвале Господу Богу своме и принеше Му приносе и жртве паљенице.

And it came to pass that they were angry with me again, and sought to lay hands upon me; but behold, one of the daughters of Ishmael, yea, and also her mother, and one of the sons of Ishmael, did plead with my brethren, insomuch that they did soften their hearts; and they did cease striving to take away my life.

And it came to pass that they were sorrowful, because of their wickedness, insomuch that they did bow down before me, and did plead with me that I would forgive them of the thing that they had done against me.

And it came to pass that I did frankly forgive them all that they had done, and I did exhort them that they would pray unto the Lord their God for forgiveness. And it came to pass that they did so. And after they had done praying unto the Lord we did again travel on our journey towards the tent of our father.

And it came to pass that we did come down unto the tent of our father. And after I and my brethren and all the house of Ishmael had come down unto the tent of my father, they did give thanks unto the Lord their God; and they did offer sacrifice and burnt offerings unto him.

1. Нефи 8

- 1 И догоди се да сабрасмо разнолико, сваковрсно семење, како житарица сваковрских, тако и семенке воћа сваковрсног.
- 2 И догоди се да док отац мој борављаше у пустињи, прозбори нам, говорећи: Гле, усних сан, или, другим речима, имадох виђење.
- 3 И гле, због онога што видех, имам разлог да се радујем у Господу због Нефија, а и због Сама. Имам, наиме, разлог да сматрам да ће они, а и многи од потомства њиховог бити спашени.
- 4 Али гле, Ламане и Лемуило, веома се плашим због вас. Јер гле, сећам се да у сну видех мрачну и суморну пустињу.
- 5 И догоди се да видех неког човека, а беше он обучен у белу хаљину и дође и стаде пред мене.
- 6 И догоди се да ми прозбори и позва ме да пођем за њим.
- 7 И догоди се да, док га пратих, опазих да се налазим у мрачној и суморној пустиши.
- 8 И пошто бејаш путовао по мраку током много сати, почех молити Господа да ми се смилује по мноштву благих милости својих.
- 9 И догоди се да, пошто се помолих Господу, угледах широко и пространо поље.
- 10 И догоди се да угледах дрво чији плод беше пожељан да некога усрећи.
- 11 И догоди се да кренух и једох плод његов и опазих да је веома слadak, слађи од свега што икада пре окусах. Да, и спазих да је плод његов бео, да надмашује сваку белину коју икад видех.
- 12 И кад једох плод његов, испуни ми он душу веома великом радошћу. Зажелех, стога, да га и породица моја једе јер знадох да је пожељнији од свих других плодова.

1 Nephi 8

And it came to pass that we had gathered together all manner of seeds of every kind, both of grain of every kind, and also of the seeds of fruit of every kind.

And it came to pass that while my father tarried in the wilderness he spake unto us, saying: Behold, I have dreamed a dream; or, in other words, I have seen a vision.

And behold, because of the thing which I have seen, I have reason to rejoice in the Lord because of Nephi and also of Sam; for I have reason to suppose that they, and also many of their seed, will be saved.

But behold, Laman and Lemuel, I fear exceedingly because of you; for behold, methought I saw in my dream, a dark and dreary wilderness.

And it came to pass that I saw a man, and he was dressed in a white robe; and he came and stood before me.

And it came to pass that he spake unto me, and bade me follow him.

And it came to pass that as I followed him I beheld myself that I was in a dark and dreary waste.

And after I had traveled for the space of many hours in darkness, I began to pray unto the Lord that he would have mercy on me, according to the multitude of his tender mercies.

And it came to pass after I had prayed unto the Lord I beheld a large and spacious field.

And it came to pass that I beheld a tree, whose fruit was desirable to make one happy.

And it came to pass that I did go forth and partake of the fruit thereof; and I beheld that it was most sweet, above all that I ever before tasted. Yea, and I beheld that the fruit thereof was white, to exceed all the whiteness that I had ever seen.

And as I partook of the fruit thereof it filled my soul with exceedingly great joy; wherefore, I began to be desirous that my family should partake of it also; for I knew that it was desirable above all other fruit.

13 И кад се осврнух унаоколо не бих ли можда открио и породицу своју, угледах реку водену и она протицаше и беше близу дрвета са ког једох плод.

14 И погледах да откријем одакле долази и угледах извор њен подаље, а на извору њеном угледах мајку вашу, Сарију, и Сама и Нефија. А они стајаху као да не знају куда да крену.

15 И догоди се да им махнух, а и рекох им снажним гласом да ми приђу и једу плод који беше пожељнији од свих других плодова.

16 И догоди се да ми они приђоше те и они једоше плод.

17 И догоди се да пожелех да и Ламан и Лемуило дођу и једу плод. Стога се загледах према извору реке не бих ли их можда угледао.

18 И догоди се да их угледах, али они не хтедоше да приђу и једу плод.

19 И угледах шипку гвоздену и она се протезаше уз насип реке, и вођаше до дрвета покрај ког стајаш.

20 А угледах и тесан и узан пут, који се протезаше дуж шипке гвоздене, све до дрвета покрај ког стајаш. А вођаше он, такође, поред извора реке, ка широком и пространом пољу, као да је оно свет.

21 И видех безбројна мноштва људи, од којих се многи пробијаху напред како би се домогли стазе која води ка дрвету поред ког стајаш.

22 И догоди се да они кренуше и упутише се стазом која вођаше ка дрвету.

23 И догоди се да се подиже онде мрачна сумаглица, да, и то веома велика мрачна сумаглица, толика, да они који кренуше стазом изгубише свој правац, те залуташе и изгубише се.

And as I cast my eyes round about, that perhaps I might discover my family also, I beheld a river of water; and it ran along, and it was near the tree of which I was partaking the fruit.

And I looked to behold from whence it came; and I saw the head thereof a little way off; and at the head thereof I beheld your mother Sariah, and Sam, and Nephi; and they stood as if they knew not whither they should go.

And it came to pass that I beckoned unto them; and I also did say unto them with a loud voice that they should come unto me, and partake of the fruit, which was desirable above all other fruit.

And it came to pass that they did come unto me and partake of the fruit also.

And it came to pass that I was desirous that Laman and Lemuel should come and partake of the fruit also; wherefore, I cast mine eyes towards the head of the river, that perhaps I might see them.

And it came to pass that I saw them, but they would not come unto me and partake of the fruit.

And I beheld a rod of iron, and it extended along the bank of the river, and led to the tree by which I stood.

And I also beheld a strait and narrow path, which came along by the rod of iron, even to the tree by which I stood; and it also led by the head of the fountain, unto a large and spacious field, as if it had been a world.

And I saw numberless concourses of people, many of whom were pressing forward, that they might obtain the path which led unto the tree by which I stood.

And it came to pass that they did come forth, and commence in the path which led to the tree.

And it came to pass that there arose a mist of darkness; yea, even an exceedingly great mist of darkness, insomuch that they who had commenced in the path did lose their way, that they wandered off and were lost.

24 И догоди се да спазих друге где се пробијају напред, и кренуше напред и ухватише се за крај шипке гвоздене и пробијаху се кроз мрачне сумглице, приањајући уз шипку гвоздену, све док не дођоше и не једоше плод са дрвета.

25 А кад једоше плод са дрвета, осврнуше се унаоколо као да се постидеше.

26 А и ја се обазирах унаоколо и гле, спазих на другој страни реке водене велику и пространу зграду, а она стајаше као да је у ваздуху, високо изнад земље.

27 И беше пуна људи, и младих и старих, и мушкараца и жена. А њихов начин одевања беше веома отмен и ругаху се и упираху прсте своје према онима који беху дошли и јели плод.

28 А пошто окусише плод, постидеше се због оних који им се ругаху и скренуше на стазе забрањене, и изгубише се.

29 А сад ја, Нефи, не говорим све речи оца свога.

30 Али, да будем кратак у писању, гле, беше он видео друга мноштва како се напред пробијају. И они дођоше и ухватише се за крај шипке гвоздене и пробијаху се путем напред, непрестано се чврсто држећи за шипку гвоздену, све док не стигоше и не попадаше и узеше плод са дрвета.

31 И беше видео и друга мноштва која се пипајући упутише према оној великој и пространој згради.

32 И догоди се да се многи утопише у дубинама речним и многи му се из вида изгубише, залутавши на странпутицама.

33 А велико беше мноштво које уђе у ту чудну зграду. А кад уђоше у ту зграду упреше презриво прстом на мене, а и на оне који беху јели плод. Али, ми се не обазирамо на њих.

34 Ово су речи оца мога: Јер сви они који се обазираху на њих, отпадоше.

And it came to pass that I beheld others pressing forward, and they came forth and caught hold of the end of the rod of iron; and they did press forward through the mist of darkness, clinging to the rod of iron, even until they did come forth and partake of the fruit of the tree.

And after they had partaken of the fruit of the tree they did cast their eyes about as if they were ashamed.

And I also cast my eyes round about, and beheld, on the other side of the river of water, a great and spacious building; and it stood as it were in the air, high above the earth.

And it was filled with people, both old and young, both male and female; and their manner of dress was exceedingly fine; and they were in the attitude of mocking and pointing their fingers towards those who had come at and were partaking of the fruit.

And after they had tasted of the fruit they were ashamed, because of those that were scoffing at them; and they fell away into forbidden paths and were lost.

And now I, Nephi, do not speak all the words of my father.

But, to be short in writing, behold, he saw other multitudes pressing forward; and they came and caught hold of the end of the rod of iron; and they did press their way forward, continually holding fast to the rod of iron, until they came forth and fell down and partook of the fruit of the tree.

And he also saw other multitudes feeling their way towards that great and spacious building.

And it came to pass that many were drowned in the depths of the fountain; and many were lost from his view, wandering in strange roads.

And great was the multitude that did enter into that strange building. And after they did enter into that building they did point the finger of scorn at me and those that were partaking of the fruit also; but we heeded them not.

These are the words of my father: For as many as heeded them, had fallen away.

35 А Ламан и Лемуило не узеше плод, рече отац мој.

36 И догоди се да кад отац мој изговори све речи о сну или виђењу своме, којих беше много, рече нам, да се због онога што у виђењу имаше веома уплаши за Ламана и Лемуила. Да, уплаши се да не буду искључени из присуства Господњег.

37 И опомену их, тада, са свим осећајем брижног родитеља, да послушају речи његове, да им се Господ можда смилује и не одбаци их. Да, отац им мој проповедаше.

38 А пошто им беше проповедао и уз то им про- рече много тога, мољаше их да држе заповести Господње, те им преста говорити.

And Laman and Lemuel partook not of the fruit, said my father.

And it came to pass after my father had spoken all the words of his dream or vision, which were many, he said unto us, because of these things which he saw in a vision, he exceedingly feared for Laman and Lemuel; yea, he feared lest they should be cast off from the presence of the Lord.

And he did exhort them then with all the feeling of a tender parent, that they would hearken to his words, that perhaps the Lord would be merciful to them, and not cast them off; yea, my father did preach unto them.

And after he had preached unto them, and also prophesied unto them of many things, he bade them to keep the commandments of the Lord; and he did cease speaking unto them.

1. Нефи 9

- 1 И све то отац мој беше видео и чуо и говорио док борављаше у шатору у долини Лемуиловој, а и још много тога другог што не може бити записано на овим плочама.
- 2 А сад, као што рекох о овим плочама, гле, то нису плоче на којима пишем потпун извештај о историји свога народа. Јер плочама, на којима пишем потпун извештај о своме народу, дадох име Нефијеве. Стога се оне зову плоче Нефијеве, по имену моме, а и ове плоче зову се плочама Нефијевим.
- 3 Ипак, примих заповест од Господа да израдим ове плоче са посебном сврхом, да се на њима уреже извештај о службовању мога народа.
- 4 На другим плочама треба да буде урезан извештај о владавини царева, и о ратовима и сукобима мога народа. Стога су ове плоче већим делом о службовању, а друге плоче су већим делом о владавини царева и ратовима и сукобима мога народа.
- 5 Стога, Господ ми заповеди да израдим ове плоче са мудрој сврхом по Њему, мени непознатом.
- 6 Али, Господ зна све од почетка. Стога, припреми Он пут да се изврше сва дела Његова међу децом човечјом, јер гле, Он има сву моћ за испуњење свих речи својих. И то јесте тако. Амен.

1 Nephi 9

And all these things did my father see, and hear, and speak, as he dwelt in a tent, in the valley of Lemuel, and also a great many more things, which cannot be written upon these plates.

And now, as I have spoken concerning these plates, behold they are not the plates upon which I make a full account of the history of my people; for the plates upon which I make a full account of my people I have given the name of Nephi; wherefore, they are called the plates of Nephi, after mine own name; and these plates also are called the plates of Nephi.

Nevertheless, I have received a commandment of the Lord that I should make these plates, for the special purpose that there should be an account engraven of the ministry of my people.

Upon the other plates should be engraven an account of the reign of the kings, and the wars and contentions of my people; wherefore these plates are for the more part of the ministry; and the other plates are for the more part of the reign of the kings and the wars and contentions of my people.

Wherefore, the Lord hath commanded me to make these plates for a wise purpose in him, which purpose I know not.

But the Lord knoweth all things from the beginning; wherefore, he prepareth a way to accomplish all his works among the children of men; for behold, he hath all power unto the fulfilling of all his words. And thus it is. Amen.

1. Нефи 10

- 1 А сад ја, Нефи, настављам на овим плочама са извештајем о поступцима својим и владавини и службовању своме. Стога, да бих наставио са извештајима својим, морам говорити нешто о делима оца свога, а и браће своје.
- 2 Јер гле, догоди се, пошто отац мој беше завршио казивање речи из сна свога, а и опомињање на пуну марљивост, говораше им о Јеврејима –
- 3 Да пошто буду уништени, да, и то тај велики град Јерусалим и многи поробљени одведени у Вавилон, по времену утврђеном од Господа, поново ће се вратити, да, управо из сужањства ће се вратити. А пошто се из сужањства врате опет ће поседовати земљу баштине своје.
- 4 Да, и шест стотина година од времена кад отац мој напусти Јерусалим, подигнуће Господ Бог пророка међу Јеврејима – и то неког Месију, или другим речима, Спаситеља света.
- 5 А говораше и о пророцима, како их велики број посведочи о овоме, о том Месији, о ком он говораше, или о том Откупитељу света.
- 6 Стога, сав људски род беше у изгубљеном и палом стању и заувек ће бити не ослонили се на тог Откупитеља.
- 7 А говораше и о пророку који ће доћи пре Месије, да припреми пут Господу.
- 8 Да, и он ће пролазити и викати пустињом: Припремите пут Господу, поравнајте стазе Његове, јер стоји Један међу вама кога не знате, а Он је моћнији од мене. Ја нисам достојан да Му одрешим ремење на обући. И отац мој много говораше о томе.
- 9 И отац мој рече да ће тај крштавати у Витавари, с оне стране Јордана. А рече и да ће водом крстити, штавише, да ће и Месију водом крстити.

1 Nephi 10

And now I, Nephi, proceed to give an account upon these plates of my proceedings, and my reign and ministry; wherefore, to proceed with mine account, I must speak somewhat of the things of my father, and also of my brethren.

For behold, it came to pass after my father had made an end of speaking the words of his dream, and also of exhorting them to all diligence, he spake unto them concerning the Jews—

That after they should be destroyed, even that great city Jerusalem, and many be carried away captive into Babylon, according to the own due time of the Lord, they should return again, yea, even be brought back out of captivity; and after they should be brought back out of captivity they should possess again the land of their inheritance.

Yea, even six hundred years from the time that my father left Jerusalem, a prophet would the Lord God raise up among the Jews—even a Messiah, or, in other words, a Savior of the world.

And he also spake concerning the prophets, how great a number had testified of these things, concerning this Messiah, of whom he had spoken, or this Redeemer of the world.

Wherefore, all mankind were in a lost and in a fallen state, and ever would be save they should rely on this Redeemer.

And he spake also concerning a prophet who should come before the Messiah, to prepare the way of the Lord—

Yea, even he should go forth and cry in the wilderness: Prepare ye the way of the Lord, and make his paths straight; for there standeth one among you whom ye know not; and he is mightier than I, whose shoe's latchet I am not worthy to unloose. And much spake my father concerning this thing.

And my father said he should baptize in Bethabara, beyond Jordan; and he also said he should baptize with water; even that he should baptize the Messiah with water.

- 10 А пошто Месију буде крстио водом, видеће и посведочити да беше крстио Јагње Божје које ће однети грехе света.
- 11 И догоди се, пошто отац мој беше изговорио ове речи, прозбори браћи мојој о јеванђељу које ће се проповедати међу Јеврејима, а и о ишчезавању Јевреја у невери. А пошто погубе Месију, који ће доћи, и пошто буде погубљен, устаће из мртвих и Светим Духом се објавити нејеврејима.
- 12 Да, и отац мој много говораше о нејеврејима, а и о дому Израеловом, да ће бити упоређени са маслином чије ће гране бити одломљене и разбацане по свом лицу земаљском.
- 13 Стога, он рече: свакако треба да споразумно будемо одведени у земљу обећања, ради испуњења речи Господње да ћемо бити расејани по свом лицу земаљском.
- 14 И пошто дом Израелов буде расејан опет ће се сабрати, или, укратко, пошто нејевреји приме пунину јеванђеља, природне гране маслине, или остатак дома Израеловог, опет ће бити накаламљене, или, доћи ће до знања о правом Месији, њиховом Господу и њиховом Откупитељу.
- 15 И таквим речима отац мој пророковаше и говораше браћи мојој, а и много другог што не записујем у књизи овој, јер записах онолико тога колико ми беше потребно у мојој другој књизи.
- 16 А све то о чему говораше беше учињено док отац мој борављаше у шатору у долини Лемуиловој.

And after he had baptized the Messiah with water, he should behold and bear record that he had baptized the Lamb of God, who should take away the sins of the world.

And it came to pass after my father had spoken these words he spake unto my brethren concerning the gospel which should be preached among the Jews, and also concerning the dwindling of the Jews in unbelief. And after they had slain the Messiah, who should come, and after he had been slain he should rise from the dead, and should make himself manifest, by the Holy Ghost, unto the Gentiles.

Yea, even my father spake much concerning the Gentiles, and also concerning the house of Israel, that they should be compared like unto an olive tree, whose branches should be broken off and should be scattered upon all the face of the earth.

Wherefore, he said it must needs be that we should be led with one accord into the land of promise, unto the fulfilling of the word of the Lord, that we should be scattered upon all the face of the earth.

And after the house of Israel should be scattered they should be gathered together again; or, in fine, after the Gentiles had received the fulness of the Gospel, the natural branches of the olive tree, or the remnants of the house of Israel, should be grafted in, or come to the knowledge of the true Messiah, their Lord and their Redeemer.

And after this manner of language did my father prophesy and speak unto my brethren, and also many more things which I do not write in this book; for I have written as many of them as were expedient for me in mine other book.

And all these things, of which I have spoken, were done as my father dwelt in a tent, in the valley of Lemuel.

17 И догоди се, пошто ја, Нефи, чувши све речи оца свога о ономе што у виђењу виде, а и о ономе што говораше моћу Светог Духа, моћу коју прими вером у Сина Божјег – а Син Божји беше Месија који ће доћи – ја, Нефи, зажелех и да видим и чујем, и знам о томе, моћу Светог Духа, који је дар од Бога свима онима који Га марљиво траже, како у стара времена, тако и у време када ће се Он сам објавити деци човечјој.

18 Јер Он је исти јуче, данас и заувек, а пут је припремљен за све људе од постанка света, ако се покају и дођу к Њему.

19 Јер онај који марљиво тражи, наћи ће, и тајне Божје ће му се разоткрити моћу Светог Духа, како у ово време тако и у давна времена, а како у давна времена тако и у будућа времена. Стога, ток Господњи је један вечити круг.

20 Зато, сети се, о човече, за сва дела своја пред суд ћеш бити изведен.

21 Стога, будеш ли тежио да опако чиниш у данима провере своје, наћи ћеш се нечист пред судијском столицом Божјом. А ништа нечисто не може код Бога боравити. Стога, мораш заувек бити одбачен.

22 А Свети Дух ми даје власт да то говорим, и то ником не ускратим.

And it came to pass after I, Nephi, having heard all the words of my father, concerning the things which he saw in a vision, and also the things which he spake by the power of the Holy Ghost, which power he received by faith on the Son of God—and the Son of God was the Messiah who should come—I, Nephi, was desirous also that I might see, and hear, and know of these things, by the power of the Holy Ghost, which is the gift of God unto all those who diligently seek him, as well in times of old as in the time that he should manifest himself unto the children of men.

For he is the same yesterday, today, and forever; and the way is prepared for all men from the foundation of the world, if it so be that they repent and come unto him.

For he that diligently seeketh shall find; and the mysteries of God shall be unfolded unto them, by the power of the Holy Ghost, as well in these times as in times of old, and as well in times of old as in times to come; wherefore, the course of the Lord is one eternal round.

Therefore remember, O man, for all thy doings thou shalt be brought into judgment.

Wherefore, if ye have sought to do wickedly in the days of your probation, then ye are found unclean before the judgment-seat of God; and no unclean thing can dwell with God; wherefore, ye must be cast off forever.

And the Holy Ghost giveth authority that I should speak these things, and deny them not.

1. Нефи 11

- 1 Јер догоди се да пошто зажелех да сазнам о ономе што отац мој виде, и верујући да је Господ кадар да ме са тим упозна, док седех промишљајући у срцу своме, однешен бејах у Духу Господњем, да, на гору веома високу коју никад пре не видех и на коју никад пре моја нога не беше крочила.
- 2 И Дух ми рече: Гле, шта желиш?
- 3 А ја рекох: Желим да видим оно што отац мој виде.
- 4 И Дух ми рече: Верујеш ли да отац твој виде дрво о ком говораше?
- 5 А ја рекох: Да, Ти знаш да верујем свим речима оца свога.
- 6 И кад изговорих ове речи, Дух повика јаким гласом, говорећи: Осана Господу, Богу Свевишњему, јер Он је Бог над свом земљом, да, и то изнад свега. И благословен си Нефи јер верујеш у Сина Бога Свевишњег. Стога ћеш видети оно што зажеле.
- 7 И гле, ово ће ти се дати као знак, да пошто видиш дрво које рађа плод ког отац твој окуси, угледаћеш, такође, човека да са неба силази, и видећеш Њега. И кад Га видиш посведочићеш да је то Син Божји.
- 8 И догоди се да ми Дух рече: Погледај! И ја погледах и спазих дрво, а оно беше попут дрвета које отац мој виде. И лепота његова беше далеко изнад свега, да, изнад сваке лепоте, а белина његова превазилажаше белину снежног наноса.
- 9 И догоди се да, пошто видех дрво, рекох Духу: Видим да ми показа дрво које је драгоценије од свега.
- 10 А Он ми рече: Шта желиш?

1 Nephi 11

For it came to pass after I had desired to know the things that my father had seen, and believing that the Lord was able to make them known unto me, as I sat pondering in mine heart I was caught away in the Spirit of the Lord, yea, into an exceedingly high mountain, which I never had before seen, and upon which I never had before set my foot.

And the Spirit said unto me: Behold, what desirest thou?

And I said: I desire to behold the things which my father saw.

And the Spirit said unto me: Believest thou that thy father saw the tree of which he hath spoken?

And I said: Yea, thou knowest that I believe all the words of my father.

And when I had spoken these words, the Spirit cried with a loud voice, saying: Hosanna to the Lord, the most high God; for he is God over all the earth, yea, even above all. And blessed art thou, Nephi, because thou believest in the Son of the most high God; wherefore, thou shalt behold the things which thou hast desired.

And behold this thing shall be given unto thee for a sign, that after thou hast beheld the tree which bore the fruit which thy father tasted, thou shalt also behold a man descending out of heaven, and him shall ye witness; and after ye have witnessed him ye shall bear record that it is the Son of God.

And it came to pass that the Spirit said unto me: Look! And I looked and beheld a tree; and it was like unto the tree which my father had seen; and the beauty thereof was far beyond, yea, exceeding of all beauty; and the whiteness thereof did exceed the whiteness of the driven snow.

And it came to pass after I had seen the tree, I said unto the Spirit: I behold thou hast shown unto me the tree which is precious above all.

And he said unto me: What desirest thou?

11 И ја Му рекох: Да знам његово тумачење – јер говорих Му као човек што говори, јер видех да беше обличја човечјег. Па ипак, знадох да је то Дух Господњи и Он ми говораше као што човек са човеком говори.

12 И догоди се да ми рече: Погледај! И ја погледах као да гледам у Њега, и не видех Га, јер не стаде преда мном.

13 И догоди се да погледах и спазих велики град Јерусалим, а и друге градове. И спазих град Назарет. И у граду Назарету спазих девицу, а она беше веома лепа и бела.

14 И догоди се да видех небеса отворена, и анђеосиђе и стаде пред мене и рече ми: Нефи, шта видиш?

15 А ја му рекох: Девицу најкраснију и лепшу од свих других девица.

16 И он ми рече: Знаш ли за удостојење Божје?

17 А ја му рекох: Знам да Он љуби децу своју, ипак, не знам значење свега.

18 И Он ми рече: Гле, девица коју видиш, телом је мајка Сина Божјег.

19 И догоди се да спазих како беше однешена у Духу. И пошто беше однешена у Духу током неког времена, анђеосиђе ми прозбори, говорећи: Погледај!

20 И ја погледах и опет спазих девицу како држи дете у рукама својим.

21 И анђеосиђе ми рече: Гле Јагњета Божјег, да, и то Сина Вечнога Оца! Знаш ли значење дрвета ког отац твој виде?

22 А ја му одговорих, говорећи: Да, оно је љубав Божја која се излива у срца деце човечје, стога је од свега најпожељније.

23 И он ми прозбори, говорећи: Да, и души највећа радост.

And I said unto him: To know the interpretation thereof—for I spake unto him as a man speaketh; for I beheld that he was in the form of a man; yet nevertheless, I knew that it was the Spirit of the Lord; and he spake unto me as a man speaketh with another.

And it came to pass that he said unto me: Look! And I looked as if to look upon him, and I saw him not; for he had gone from before my presence.

And it came to pass that I looked and beheld the great city of Jerusalem, and also other cities. And I beheld the city of Nazareth; and in the city of Nazareth I beheld a virgin, and she was exceedingly fair and white.

And it came to pass that I saw the heavens open; and an angel came down and stood before me; and he said unto me: Nephi, what beholdest thou?

And I said unto him: A virgin, most beautiful and fair above all other virgins.

And he said unto me: Knowest thou the condescension of God?

And I said unto him: I know that he loveth his children; nevertheless, I do not know the meaning of all things.

And he said unto me: Behold, the virgin whom thou seest is the mother of the Son of God, after the manner of the flesh.

And it came to pass that I beheld that she was carried away in the Spirit; and after she had been carried away in the Spirit for the space of a time the angel spake unto me, saying: Look!

And I looked and beheld the virgin again, bearing a child in her arms.

And the angel said unto me: Behold the Lamb of God, yea, even the Son of the Eternal Father! Knowest thou the meaning of the tree which thy father saw?

And I answered him, saying: Yea, it is the love of God, which sheddeth itself abroad in the hearts of the children of men; wherefore, it is the most desirable above all things.

And he spake unto me, saying: Yea, and the most joyous to the soul.

24 И пошто каза ове речи, рече ми: Погледај! И ја погледах и спазих Сина Божјег где пролази међу децом човечјом. И видех многе како падају пред ноге Његове и клањају Му се.

25 И догоди се да спазих да је шипка гвоздена, коју отац мој беше видео, реч Божја која води ка извору живих вода, или ка дрвету живота. Те воде су оличење љубави Божје. И уз то, спазих да је и дрво живота оличење љубави Божје.

26 И анђео ми опет рече: Погледај и види удостојење Божје!

27 И погледах и спазих Откупитеља света о ком отац мој говораше. А видех и пророка који ће пред Њим пут припремити. И Јагње Божје иступи и овај га крсти и кад би крштено, спазих небеса отворена и Свети Дух сиђе са неба у обличју голуба и оста на Њему.

28 И спазих да Он поче да служи народу у моћи и слави великој, и мноштва се сабираху да Га чују. И спазих како Га истераше из средине своје.

29 А спазих и дванаесторицу других како Га следе. И догоди се да беху у Духу однешени пред лицем мојим, те их не видех.

30 И догоди се да ми анђео поново прозбори, говорећи: Погледај! И ја погледах и спазих небеса поново отворена и видех анђеле где силазе деци човечјој и служе им.

31 И опет ми прозбори, говорећи: Погледај! И ја погледах и спазих Јагње Божје како пролази међу децом човечјом. И спазих мноштва људи који беху болесни и који беху мучени сваковрсним болестима, и ђаволима и духовима нечистим. И анђео ми говораше и све ми то показа. И они беху исцељивани моћу Јагњета Божјег, а ђаволи и духови нечисти беху истерани.

And after he had said these words, he said unto me: Look! And I looked, and I beheld the Son of God going forth among the children of men; and I saw many fall down at his feet and worship him.

And it came to pass that I beheld that the rod of iron, which my father had seen, was the word of God, which led to the fountain of living waters, or to the tree of life; which waters are a representation of the love of God; and I also beheld that the tree of life was a representation of the love of God.

And the angel said unto me again: Look and behold the condescension of God!

And I looked and beheld the Redeemer of the world, of whom my father had spoken; and I also beheld the prophet who should prepare the way before him. And the Lamb of God went forth and was baptized of him; and after he was baptized, I beheld the heavens open, and the Holy Ghost come down out of heaven and abide upon him in the form of a dove.

And I beheld that he went forth ministering unto the people, in power and great glory; and the multitudes were gathered together to hear him; and I beheld that they cast him out from among them.

And I also beheld twelve others following him. And it came to pass that they were carried away in the Spirit from before my face, and I saw them not.

And it came to pass that the angel spake unto me again, saying: Look! And I looked, and I beheld the heavens open again, and I saw angels descending upon the children of men; and they did minister unto them.

And he spake unto me again, saying: Look! And I looked, and I beheld the Lamb of God going forth among the children of men. And I beheld multitudes of people who were sick, and who were afflicted with all manner of diseases, and with devils and unclean spirits; and the angel spake and showed all these things unto me. And they were healed by the power of the Lamb of God; and the devils and the unclean spirits were cast out.

32 И догоди се да ми анђео поново прозбори, говорећи: Погледај! И ја погледах те спазих Јагње Божје како Га људи ухватише. Да, Син Вечног Бога беше осуђен од света и ја видех и сведочим.

33 И ја, Нефи, видех да га подигоше на крст и погубише за грехе света.

34 И пошто Га погубише, видех мноштва земаљска где се сабирају за борбу против апостола Јагњетових, јер тако дванаесторицу назва анђео Господњи.

35 И мноштво земаљско се сабра и ја спазих да су у великој и пространој згради, попут оне зграде коју отац мој беше видео. И поново ми анђео Господњи прозбори, говорећи: Погледај свет и мудрост његову. Да, погледај, сабра се дом Израелов за борбу против дванаесторице апостола Јагњетових.

36 И догоди се да видех и сведочим да је велика и пространа зграда охолост света. И она паде и пад јој беше силно велик. И поново ми прозбори анђео Господњи, говорећи: Такво ће бити уништење свих народа, колена, језика и људи, који се буду борили против дванаесторице апостола Јагњетових.

And it came to pass that the angel spake unto me again, saying: Look! And I looked and beheld the Lamb of God, that he was taken by the people; yea, the Son of the everlasting God was judged of the world; and I saw and bear record.

And I, Nephi, saw that he was lifted up upon the cross and slain for the sins of the world.

And after he was slain I saw the multitudes of the earth, that they were gathered together to fight against the apostles of the Lamb; for thus were the twelve called by the angel of the Lord.

And the multitude of the earth was gathered together; and I beheld that they were in a large and spacious building, like unto the building which my father saw. And the angel of the Lord spake unto me again, saying: Behold the world and the wisdom thereof; yea, behold the house of Israel hath gathered together to fight against the twelve apostles of the Lamb.

And it came to pass that I saw and bear record, that the great and spacious building was the pride of the world; and it fell, and the fall thereof was exceedingly great. And the angel of the Lord spake unto me again, saying: Thus shall be the destruction of all nations, kindreds, tongues, and people, that shall fight against the twelve apostles of the Lamb.

1. Нефи 12

- 1 И догоди се да ми анђеоло рече: Погледај и види потомство своје, а и потомство браће твоје. И ја погледах и спазих земљу обећања. И спазих мноштва људи, да, и то бројна попут песка морског.
- 2 И догоди се да спазих мноштва сабрана за битку, једна против других. И спазих ратове и гласине о ратовима и велике покоље мачем међу мојим народом.
- 3 И догоди се да спазих многа поколења како преминуше због сталних ратова и сукоба у земљи. И спазих многе градове, да, толике да их не избројаш.
- 4 И догоди се да видех мрачну сумаглицу на лицу земље обећања. И видех муње и чух громове и потресе и свакојаку ускомешану вику. И видех земљу и стене како пуцају и горе видех како у комадима падају. И видех равнице земаљске које се распукоше, и видех многе градове који потонуше. И видех многе како у огњу горе, и видех многе како на земљу падају, због потреса њеног.
- 5 И догоди се да пошто видех ово, угледах тамну маглуштину како се повлачи са лица земаљског. И гле, видех мноштва која не беху страдала због великих и страшних судова Господњих.
- 6 И видех небеса отворена и Јагње Божје како силази са неба. И Он сиђе и показа им се.
- 7 И видех, такође, и сведочим да Свети Дух сиђе на другу дванаесторицу, а они беху од Бога заређени и избрани.
- 8 И анђеоло ми прозбори, говорећи: Гле дванаесторице ученика Јагњетових који су избрани да служе потомству твојем.

1 Nephi 12

And it came to pass that the angel said unto me: Look, and behold thy seed, and also the seed of thy brethren. And I looked and beheld the land of promise; and I beheld multitudes of people, yea, even as it were in number as many as the sand of the sea.

And it came to pass that I beheld multitudes gathered together to battle, one against the other; and I beheld wars, and rumors of wars, and great slaughters with the sword among my people.

And it came to pass that I beheld many generations pass away, after the manner of wars and contentions in the land; and I beheld many cities, yea, even that I did not number them.

And it came to pass that I saw a mist of darkness on the face of the land of promise; and I saw lightnings, and I heard thunderings, and earthquakes, and all manner of tumultuous noises; and I saw the earth and the rocks, that they rent; and I saw mountains tumbling into pieces; and I saw the plains of the earth, that they were broken up; and I saw many cities that they were sunk; and I saw many that they were burned with fire; and I saw many that did tumble to the earth, because of the quaking thereof.

And it came to pass after I saw these things, I saw the vapor of darkness, that it passed from off the face of the earth; and behold, I saw multitudes who had not fallen because of the great and terrible judgments of the Lord.

And I saw the heavens open, and the Lamb of God descending out of heaven; and he came down and showed himself unto them.

And I also saw and bear record that the Holy Ghost fell upon twelve others; and they were ordained of God, and chosen.

And the angel spake unto me, saying: Behold the twelve disciples of the Lamb, who are chosen to minister unto thy seed.

- 9 И рече ми: Сећаш ли се дванаесторице апостола Јагњетових? Гле, то су они који ће судити дванаест племена Израелових. Они ће, стога, судити дванаесторици служитеља од потомства твога, јер сте ви од дома Израеловог.
- 10 И ових дванаест служитеља које видиш, судиће потомству твоме. И гле, они су праведни заувек, јер због вере њихове у Јагње Божје хаљине су им у Његовој крви изабљене.
- 11 И анђео ми рече: Погледај! И погледах и спазих три поколења како преминуше у праведности, а хаљине њихове беху беле, и то попут оних у Јагњета Божјег. И анђео ми рече: Ови су изабљени у крви Јагњетовој због вере своје у Њега.
- 12 И ја, Нефи, такође, видех многе од четвртог поколења који преминуше у праведности.
- 13 И догоди се да видех сабрана мноштва земаљска.
- 14 И анђео ми рече: Гле потомства твога, а и потомства браће твоје.
- 15 И догоди се да погледах и спазих народ потомства мога сабран у мноштвима против потомства браће моје. И они се сабраше за битку.
- 16 И анђео ми прозбори, говорећи: Погледај извор воде прљаве који отац твој виде, да, и то реку о којој говораше. Адубине њене, дубине су пакла.
- 17 А мрачне сумаглице, искушења су ђаволова, која заслепљују очи и отврђују срца деце човечје и одводе их на широке путеве, да страдају и изгубе се.
- 18 А велика и пространа зграда, коју отац твој виде, ништавна је уобразиља и охолост деце човечје. А дели их велики и страшан бездан, да, и то реч правде Вечног Бога и Месије, који је Јагње Божје о ком сведочи Свети Дух, од станка света до овог времена, и од овог времена па надаље и заувек.

And he said unto me: Thou rememberest the twelve apostles of the Lamb? Behold they are they who shall judge the twelve tribes of Israel; wherefore, the twelve ministers of thy seed shall be judged of them; for ye are of the house of Israel.

And these twelve ministers whom thou beholdest shall judge thy seed. And, behold, they are righteous forever; for because of their faith in the Lamb of God their garments are made white in his blood.

And the angel said unto me: Look! And I looked, and beheld three generations pass away in righteousness; and their garments were white even like unto the Lamb of God. And the angel said unto me: These are made white in the blood of the Lamb, because of their faith in him.

And I, Nephi, also saw many of the fourth generation who passed away in righteousness.

And it came to pass that I saw the multitudes of the earth gathered together.

And the angel said unto me: Behold thy seed, and also the seed of thy brethren.

And it came to pass that I looked and beheld the people of my seed gathered together in multitudes against the seed of my brethren; and they were gathered together to battle.

And the angel spake unto me, saying: Behold the fountain of filthy water which thy father saw; yea, even the river of which he spake; and the depths thereof are the depths of hell.

And the mists of darkness are the temptations of the devil, which blindeth the eyes, and hardeneth the hearts of the children of men, and leadeth them away into broad roads, that they perish and are lost.

And the large and spacious building, which thy father saw, is vain imaginations and the pride of the children of men. And a great and a terrible gulf divideth them; yea, even the word of the justice of the Eternal God, and the Messiah who is the Lamb of God, of whom the Holy Ghost beareth record, from the beginning of the world until this time, and from this time henceforth and forever.

19 И док анђеолово говораше ове речи, погледах и спазих да се потомство браће моје сукоби са потомством мојим, по речи анђеловој, и спазих да због охолости потомства мога и искушења ђаволових, потомство браће моје надвлада народ потомства мога.

20 И догоди се да погледах и спазих да народ потомства браће моје савлада потомство моје. И кренуше они у мноштвима лицем земље.

21 И видех их сабране у мноштвима и видех ратове и гласине о ратовима међу њима. И видех како многа поколења умиру у ратовима и гласинама о ратовима.

22 И анђеолово ми рече: Гле, ови ће ишчезнути у невери.

23 И догоди се да спазих, пошто беху ишчезли у невери, да посташе таман и мрзак и прљав народ, пун доколице и сваковрсних одвратности.

And while the angel spake these words, I beheld and saw that the seed of my brethren did contend against my seed, according to the word of the angel; and because of the pride of my seed, and the temptations of the devil, I beheld that the seed of my brethren did overpower the people of my seed.

And it came to pass that I beheld, and saw the people of the seed of my brethren that they had overcome my seed; and they went forth in multitudes upon the face of the land.

And I saw them gathered together in multitudes; and I saw wars and rumors of wars among them; and in wars and rumors of wars I saw many generations pass away.

And the angel said unto me: Behold these shall dwindle in unbelief.

And it came to pass that I beheld, after they had dwindled in unbelief they became a dark, and loathsome, and a filthy people, full of idleness and all manner of abominations.

1. Нефи 13

- 1 И догоди се да ми анђео прозбори, говорећи: Погледај! И ја погледах и спазих многе народе и царства.
- 2 И анђео ми рече: Шта видиш? А ја рекох: Видим многе народе и царства.
- 3 А он ми рече: То су нејеврејски народи и царства.
- 4 И догоди се да међу нејеврејским народима видех оснивање велике цркве.
- 5 И анђео ми рече: Погледај оснивање цркве која је најодвратнија од свих других цркава, која убија свеце Божје, да, и мучи их и окува, и гвозденим јармом их подјармљује и одводи у сужањство.
- 6 И догоди се да спазих ту велику и одвратну цркву. И видех ђавола који је њен оснивач.
- 7 И видех, такође, злато и сребро и свилу и скерлет и фино преден лан и драгоцену одећу. И видех многе блуднице.
- 8 И анђео ми прозбори, говорећи: Гле, злато и сребро и свила и скерлет и фино преден лан и драгоцена одећа и блуднице, жеље су те велике и одвратне цркве.
- 9 И уз то ради хвале овога света уништавају свеце Божје и одводе их у сужањство.
- 10 И догоди се да погледах и спазих многе воде, а оне раздвајаху нејевреје од потомства браће моје.
- 11 И догоди се да ми анђео рече: Гле, гнев Божји је на потомству браће твоје.
- 12 И ја погледах и спазих неког човека међу нејеврејима, који многим водама беше раздвојен од потомства браће моје. И спазих Духа Божјега где сиђе и обузе тог човека. И он пође преко многих вода и то ка потомству браће моје која беху у обећаној земљи.

1 Nephi 13

- And it came to pass that the angel spake unto me, saying: Look! And I looked and beheld many nations and kingdoms.
- And the angel said unto me: What beholdest thou? And I said: I behold many nations and kingdoms.
- And he said unto me: These are the nations and kingdoms of the Gentiles.
- And it came to pass that I saw among the nations of the Gentiles the formation of a great church.
- And the angel said unto me: Behold the formation of a church which is most abominable above all other churches, which slayeth the saints of God, yea, and tortureth them and bindeth them down, and yoketh them with a yoke of iron, and bringeth them down into captivity.
- And it came to pass that I beheld this great and abominable church; and I saw the devil that he was the founder of it.
- And I also saw gold, and silver, and silks, and scarlets, and fine-twined linen, and all manner of precious clothing; and I saw many harlots.
- And the angel spake unto me, saying: Behold the gold, and the silver, and the silks, and the scarlets, and the fine-twined linen, and the precious clothing, and the harlots, are the desires of this great and abominable church.
- And also for the praise of the world do they destroy the saints of God, and bring them down into captivity.
- And it came to pass that I looked and beheld many waters; and they divided the Gentiles from the seed of my brethren.
- And it came to pass that the angel said unto me: Behold the wrath of God is upon the seed of thy brethren.
- And I looked and beheld a man among the Gentiles, who was separated from the seed of my brethren by the many waters; and I beheld the Spirit of God, that it came down and wrought upon the man; and he went forth upon the many waters, even unto the seed of my brethren, who were in the promised land.

13 И догоди се да спазих Духа Божјег како обузе и друге нејевреје. И они преко многих вода изађоше из сужањства.

14 И догоди се да спазих велика мноштва нејевреја у земљи обећања. И спазих гнев Божји који беше на потомству браће моје. И они беху расејани пред нејеврејима и беху ударени.

15 И спазих да је Дух Господњи над нејеврејима и они напредоваху и стекоше земљу за баштину своју. И спазих да су бели и веома наочити и леппи, попут мога народа пре него што беху погубљени.

16 И догоди се да ја, Нефи, спазих да се нејевреји, који изађоше из сужањства, понизише пред Господом и моћ Господња беше са њима.

17 И спазих да се њихови матични нејевреји сабраше на водама, а и на земљи, за борбу против њих.

18 И спазих да је моћ Божја на њима, а исто тако да је гнев Божји на свима онима који се сабраше за борбу против њих.

19 И ја, Нефи, спазих да нејевреји, који из сужањства изађоше, беху избављени моћу Божјом из руку свих других народа.

20 И догоди се да ја, Нефи, спазих да они напредују у земљи и спазих неку књигу и она се проносаше међу њима.

21 И анђеоло ми рече: Знаш ли значење те књиге?

22 А ја му рекох: Не знам.

23 А он рече: Гле, излази она из уста Јевреја. И ја, Нефи, посматрах је, а он ми рече: Књига коју гледаш запис је јеврејски који садржи завете Господње које Он учини са домом Израеловим, а садржи и многа пророштва светих пророка. И то је запис попут уреза на месинганим плочама, само што их нема толико. Ипак, садржи завете Господње које Он учини са домом Израеловим. Стога је од велике вредности за нејевреје.

And it came to pass that I beheld the Spirit of God, that it wrought upon other Gentiles; and they went forth out of captivity, upon the many waters.

And it came to pass that I beheld many multitudes of the Gentiles upon the land of promise; and I beheld the wrath of God, that it was upon the seed of my brethren; and they were scattered before the Gentiles and were smitten.

And I beheld the Spirit of the Lord, that it was upon the Gentiles, and they did prosper and obtain the land for their inheritance; and I beheld that they were white, and exceedingly fair and beautiful, like unto my people before they were slain.

And it came to pass that I, Nephi, beheld that the Gentiles who had gone forth out of captivity did humble themselves before the Lord; and the power of the Lord was with them.

And I beheld that their mother Gentiles were gathered together upon the waters, and upon the land also, to battle against them.

And I beheld that the power of God was with them, and also that the wrath of God was upon all those that were gathered together against them to battle.

And I, Nephi, beheld that the Gentiles that had gone out of captivity were delivered by the power of God out of the hands of all other nations.

And it came to pass that I, Nephi, beheld that they did prosper in the land; and I beheld a book, and it was carried forth among them.

And the angel said unto me: Knowest thou the meaning of the book?

And I said unto him: I know not.

And he said: Behold it proceedeth out of the mouth of a Jew. And I, Nephi, beheld it; and he said unto me: The book that thou beholdest is a record of the Jews, which contains the covenants of the Lord, which he hath made unto the house of Israel; and it also containeth many of the prophecies of the holy prophets; and it is a record like unto the engravings which are upon the plates of brass, save there are not so many; nevertheless, they contain the covenants of the Lord, which he hath made unto the house of Israel; wherefore, they are of great worth unto the Gentiles.

- 24 И анђео Господњи ми рече: Ти виде да књига излази из уста Јевреја, а како излази из уста Јевреја, садржи пунину јеванђеља Господњег о ком сведочи дванаест апостола. А они сведоче по истини која је у Јагњету Божјем.
- 25 Стога, ово излази у чистоћи од Јевреја ка нејеврејима по истини која је у Богу.
- 26 И пошто то рукама дванаесторице апостола Јагњетових изађе од Јевреја ка нејеврејима, видиш оснивање велике и одвратне цркве која је одвратнија од свих других цркава. Јер гле, уклонише они из јеванђеља Јагњетовог многе делове који су јасни и најдрагоценији, а уклонише и многе завете Господње.
- 27 А све то учинише како би изопачили праве путеве Господње, како би очи заслепили и срца отврднели деци човечјој.
- 28 Стога, видиш како је, пошто та књига прође кроз руке велике и одвратне цркве, много јасног и драгоценог уклоњено из те књиге, а то је књига Јагњета Божјег.
- 29 А кад то јасно и драгоцено беше уклоњено, пође она до свих народа нејеврејских. А кад оде свим народима нејеврејским, да, па и преко многих вода које ти виде са нејеврејима који изађоше из сужањства, видиш – због много тога јасног и драгоценог што беше уклоњено из књиге, што беше јасно и разумљиво деци човечјој, у складу са јасноћом која је у Јагњету Божјем – због онога што је уклоњено из јеванђеља Јагњетовог, како се многи спотичу, да, толико да Сотона има велику моћ над њима.

And the angel of the Lord said unto me: Thou hast beheld that the book proceeded forth from the mouth of a Jew; and when it proceeded forth from the mouth of a Jew it contained the fulness of the gospel of the Lord, of whom the twelve apostles bear record; and they bear record according to the truth which is in the Lamb of God.

Wherefore, these things go forth from the Jews in purity unto the Gentiles, according to the truth which is in God.

And after they go forth by the hand of the twelve apostles of the Lamb, from the Jews unto the Gentiles, thou seest the formation of that great and abominable church, which is most abominable above all other churches; for behold, they have taken away from the gospel of the Lamb many parts which are plain and most precious; and also many covenants of the Lord have they taken away.

And all this have they done that they might pervert the right ways of the Lord, that they might blind the eyes and harden the hearts of the children of men.

Wherefore, thou seest that after the book hath gone forth through the hands of the great and abominable church, that there are many plain and precious things taken away from the book, which is the book of the Lamb of God.

And after these plain and precious things were taken away it goeth forth unto all the nations of the Gentiles; and after it goeth forth unto all the nations of the Gentiles, yea, even across the many waters which thou hast seen with the Gentiles which have gone forth out of captivity, thou seest—because of the many plain and precious things which have been taken out of the book, which were plain unto the understanding of the children of men, according to the plainness which is in the Lamb of God—because of these things which are taken away out of the gospel of the Lamb, an exceedingly great many do stumble, yea, insomuch that Satan hath great power over them.

30 Ипак, видиш да нејевреји који изађоше из су-
жањства и беху уздигнути моћу Божјом изнад
свих других народа на лицу земље која је иза-
брана међу свим другим земљама, која је земља
за коју се Господ Бог заветова оцу твоме да ће је
потомство његово имати за земљу баштине сво-
је, видиш, стога, да Господ Бог неће допустити
да нејевреји сасвим униште мешовитост по-
томства твога, која је међу браћом твојом.

31 Нити ће допустити да нејевреји униште по-
томство браће твоје.

32 Нити ће Господ Бог допустити да нејевреји за-
увек остану у том страшном стању заслепљено-
сти у ком видиш да јесу, због јасних и најдраго-
ценијих делова јеванђеља Јагњетовог, које бе-
ше ускратила та одвратна црква чије оснивање
си видео.

33 Стога, Јагње Божје рече: Милостив ћу бити
нејеврејима, походећи судом великим остатак
дома Израеловог.

34 И догоди се да ми анђео Господњи прозбори,
говорећи: Гле, говори Јагње Божје, пошто похо-
дим остатак дома Израеловог – а тај остатак о
ком говорим је потомство оца твога – стога, по-
што их походим судом и ударим их руком неје-
врејском, и пошто се нејевреји веома спотакну
због најјаснијих и најдрагоценијих делова је-
ванђеља Јагњетовог које беше ускратила та од-
вратна црква која је мајка блудничка, говори
Јагње – милостив ћу бити нејеврејима у тај дан,
толико да ћу им обелоданити моћу својом пуно
од јеванђеља мога, што ће бити јасно и драгоце-
но, говори Јагње.

35 Јер, гле, говори Јагње: Објавићу се потомству
твоме да запишу много тога што им будем слу-
жио, а то ће бити јасно и драгоцено. А кад по-
томство твоје буде уништено и ишчезне у неве-
ри, а тако и потомство браће твоје, гле, биће то
скривено да изађе на видело нејеврејима, да-
ром и моћу Јагњетовом.

Nevertheless, thou beholdest that the Gentiles
who have gone forth out of captivity, and have been
lifted up by the power of God above all other na-
tions, upon the face of the land which is choice
above all other lands, which is the land that the
Lord God hath covenanted with thy father that his
seed should have for the land of their inheritance;
wherefore, thou seest that the Lord God will not
suffer that the Gentiles will utterly destroy the mix-
ture of thy seed, which are among thy brethren.

Neither will he suffer that the Gentiles shall de-
stroy the seed of thy brethren.

Neither will the Lord God suffer that the Gentiles
shall forever remain in that awful state of blind-
ness, which thou beholdest they are in, because of
the plain and most precious parts of the gospel of
the Lamb which have been kept back by that abom-
inable church, whose formation thou hast seen.

Wherefore saith the Lamb of God: I will be merci-
ful unto the Gentiles, unto the visiting of the rem-
nant of the house of Israel in great judgment.

And it came to pass that the angel of the Lord
spake unto me, saying: Behold, saith the Lamb of
God, after I have visited the remnant of the house of
Israel—and this remnant of whom I speak is the
seed of thy father—wherefore, after I have visited
them in judgment, and smitten them by the hand of
the Gentiles, and after the Gentiles do stumble ex-
ceedingly, because of the most plain and precious
parts of the gospel of the Lamb which have been
kept back by that abominable church, which is the
mother of harlots, saith the Lamb—I will be merci-
ful unto the Gentiles in that day, insomuch that I
will bring forth unto them, in mine own power,
much of my gospel, which shall be plain and pre-
cious, saith the Lamb.

For, behold, saith the Lamb: I will manifest my-
self unto thy seed, that they shall write many things
which I shall minister unto them, which shall be
plain and precious; and after thy seed shall be de-
stroyed, and dwindle in unbelief, and also the seed
of thy brethren, behold, these things shall be hid
up, to come forth unto the Gentiles, by the gift and
power of the Lamb.

36 И у њему ће бити записано јеванђеље моје, говори Јагње, и стена моја и спасење моје.

37 И благословени су они који буду настојали да успоставе Сион моју тај дан, јер ће имати дар и моћ Светог Духа. А истрају ли до краја биће уздигнути у последњи дан и спашени у вечном царству Јагњетовом. И ко год буде мир објављивао, да, вести радости велике, како ли ће красни по горама они бити.

38 И догоди се да спазих остатак потомства браће моје, а и књигу Јагњета Божјег која беше изашла из уста Јевреја, како прелази од нејевреја ка остатку потомства браће моје.

39 И кад она дође до њих спазих друге књиге које изађоше моћу Јагњетовом, од нејевреја ка њима, за уверавање нејевреја и остатка потомства браће моје, а и Јевреја који беху расејани по свом лицу земаљском, да су записи пророка и дванаесторице апостола Јагњетових истинити.

40 И прозбори ми анђео, говорећи: Ови последњи записи, које си видео међу нејеврејима доказаће истинитост првих, који су од дванаесторице апостола Јагњетових и разгласиће се оно јасно и драгоценост што беше из њих уклоњено. И разгласиће се свим коленима, језицима и народу, да је Јагње Божје Син Вечног Оца и Спаситељ света и да сви људи морају Њему приступити или не могу бити спашени.

41 И морају они доћи по речима које ће бити утврђене устима Јагњетовим, а речи Јагњетове биће обелодањене у записима потомства твога као и у записима апостола Јагњетових. Стога ће се оба сјединити у један, јер је један Бог и један Пастир над целом земљом.

And in them shall be written my gospel, saith the Lamb, and my rock and my salvation.

And blessed are they who shall seek to bring forth my Zion at that day, for they shall have the gift and the power of the Holy Ghost; and if they endure unto the end they shall be lifted up at the last day, and shall be saved in the everlasting kingdom of the Lamb; and whoso shall publish peace, yea, tidings of great joy, how beautiful upon the mountains shall they be.

And it came to pass that I beheld the remnant of the seed of my brethren, and also the book of the Lamb of God, which had proceeded forth from the mouth of the Jew, that it came forth from the Gentiles unto the remnant of the seed of my brethren.

And after it had come forth unto them I beheld other books, which came forth by the power of the Lamb, from the Gentiles unto them, unto the convincing of the Gentiles and the remnant of the seed of my brethren, and also the Jews who were scattered upon all the face of the earth, that the records of the prophets and of the twelve apostles of the Lamb are true.

And the angel spake unto me, saying: These last records, which thou hast seen among the Gentiles, shall establish the truth of the first, which are of the twelve apostles of the Lamb, and shall make known the plain and precious things which have been taken away from them; and shall make known to all kindreds, tongues, and people, that the Lamb of God is the Son of the Eternal Father, and the Savior of the world; and that all men must come unto him, or they cannot be saved.

And they must come according to the words which shall be established by the mouth of the Lamb; and the words of the Lamb shall be made known in the records of thy seed, as well as in the records of the twelve apostles of the Lamb; wherefore they both shall be established in one; for there is one God and one Shepherd over all the earth.

42 И долази време да ће се Он објавити свим народима, и Јеврејима, а и нејеврејима. И пошто се објави Јеврејима, а такође и нејеврејима, онда ће се објавити нејеврејима, а такође и Јеврејима, и последњи ће бити први, а први последњи.

And the time cometh that he shall manifest himself unto all nations, both unto the Jews and also unto the Gentiles; and after he has manifested himself unto the Jews and also unto the Gentiles, then he shall manifest himself unto the Gentiles and also unto the Jews, and the last shall be first, and the first shall be last.

1. Нефи 14

- 1 И догодиће се да, послушају ли нејевреји Јагње Божје, у тај дан, Он ће им се објавити речју, а и моћу, самим делом ради уклањања камена спотицања њиховог.
- 2 И не отврдну ли срца своја против Јагњета Божјег, биће убројани међу потомство оца твога. Да, биће убројани међу дом Израелов и биће заувек благословен народ у обећаној земљи. Неће више бити бацани у сужањство и дом Израелов више неће бити измешан.
- 3 И та велика јама што је за њих ископа та велика и одвратна црква, коју основаше ђаво и деца његова, како би душе људске могли у пакао одвести – да, та велика јама која беше ископана за уништење људи, биће испуњена онима који је ископаше за своје потпуно уништење, говори Јагње Божје, не за уништење душе, осим ако не буде бачена у њу, у тај пакао који краја нема.
- 4 Јер гле, то је у складу са сужањством ђаволовим, а и у складу са правдом Божјом, за све оне који пред Њим буду чинили opakост и одвратност.
- 5 И догоди се да анђеоло прозбори мени, Нефију, говорећи: Видео си да ће нејеврејима, покају ли се, бити добро, а знаш и о заветима Господњим дому Израеловом, и чуо, уз то, да ко год се не покаје, мора страдати.
- 6 Зато, јао нејеврејима отврдну ли срца своја против Јагњета Божјег.

1 Nephi 14

And it shall come to pass, that if the Gentiles shall hearken unto the Lamb of God in that day that he shall manifest himself unto them in word, and also in power, in very deed, unto the taking away of their stumbling blocks—

And harden not their hearts against the Lamb of God, they shall be numbered among the seed of thy father; yea, they shall be numbered among the house of Israel; and they shall be a blessed people upon the promised land forever; they shall be no more brought down into captivity; and the house of Israel shall no more be confounded.

And that great pit, which hath been digged for them by that great and abominable church, which was founded by the devil and his children, that he might lead away the souls of men down to hell— yea, that great pit which hath been digged for the destruction of men shall be filled by those who digged it, unto their utter destruction, saith the Lamb of God; not the destruction of the soul, save it be the casting of it into that hell which hath no end.

For behold, this is according to the captivity of the devil, and also according to the justice of God, upon all those who will work wickedness and abomination before him.

And it came to pass that the angel spake unto me, Nephi, saying: Thou hast beheld that if the Gentiles repent it shall be well with them; and thou also knowest concerning the covenants of the Lord unto the house of Israel; and thou also hast heard that whoso repenteth not must perish.

Therefore, wo be unto the Gentiles if it so be that they harden their hearts against the Lamb of God.

7 Јер долази време, говори Јагње Божје, када ћу обавити велико и чудесно дело међу децом човечјом, дело које ће вечно трајати, овако или онако – или их приклонити миру и животу вечном или их препустити тврдоћи срца њихових и заслепљености умова њихових да буду бачени у сужањство, а и у уништење, и временско и духовно, у складу са сужањством ђаволовим о ком говорим.

8 И догоди се да ми анђеол, кад изговори ове речи, рече: Сећаш ли се завета Очевику дому Израеловом? Ја му рекох, да.

9 И догоди се да ми рече: Погледај и види ту велику и одвратну цркву која је мајка свих одвратности, чији оснивач је ђаво.

10 И рече ми: Гле, има само две цркве. Једна је Црква Јагњета Божјег, а друга је црква ђаволова. Стога, ко год не припада Цркви Јагњета Божјег припада тој великој цркви која је мајка одвратности, а она је курва целе земље.

11 И догоди се да погледах и спазих курву целе земље и сећаше она на многим водама и имаше она власт над свом земљом, међу свим народима, коленима, језицима и људима.

12 И догоди се да спазих цркву Јагњета Божјег, а беше она малобројна због opakости и одвратности курве која сећаше над многим водама. Спазих, пак, да је Црква Јагњетова, а то беху свеци Божји, такође, по свом лицу земаљском. А власт њихова на лицу земаљском беше мала због opakости велике курве коју видех.

13 И догоди се да спазих како велика мајка одвратности прикупи мноштва по целом лицу земаљском, међу свим народима нејеврејским, за борбу против Јагњета Божјег.

For the time cometh, saith the Lamb of God, that I will work a great and a marvelous work among the children of men; a work which shall be everlasting, either on the one hand or on the other—either to the convincing of them unto peace and life eternal, or unto the deliverance of them to the hardness of their hearts and the blindness of their minds unto their being brought down into captivity, and also into destruction, both temporally and spiritually, according to the captivity of the devil, of which I have spoken.

And it came to pass that when the angel had spoken these words, he said unto me: Rememberest thou the covenants of the Father unto the house of Israel? I said unto him, Yea.

And it came to pass that he said unto me: Look, and behold that great and abominable church, which is the mother of abominations, whose founder is the devil.

And he said unto me: Behold there are save two churches only; the one is the church of the Lamb of God, and the other is the church of the devil; wherefore, whoso belongeth not to the church of the Lamb of God belongeth to that great church, which is the mother of abominations; and she is the whore of all the earth.

And it came to pass that I looked and beheld the whore of all the earth, and she sat upon many waters; and she had dominion over all the earth, among all nations, kindreds, tongues, and people.

And it came to pass that I beheld the church of the Lamb of God, and its numbers were few, because of the wickedness and abominations of the whore who sat upon many waters; nevertheless, I beheld that the church of the Lamb, who were the saints of God, were also upon all the face of the earth; and their dominions upon the face of the earth were small, because of the wickedness of the great whore whom I saw.

And it came to pass that I beheld that the great mother of abominations did gather together multitudes upon the face of all the earth, among all the nations of the Gentiles, to fight against the Lamb of God.

- 14 И догоди се да ја, Нефи, спазих моћ Јагњета Божјег како силази на свеце Цркве Јагњетове и на заветни народ Господњи који беше расејан по свом лицу земаљском. И беху они наоружани праведношћу и моћу Божјом у слави великој.
- 15 И догоди се да спазих како се гнев Божји изли на ту велику и одвратну цркву, толико да беху ратови и гласине о ратовима међу свим народима и коленима земаљским.
- 16 И пошто настадоше ратови и гласине о ратовима међу свим народима који припадаху мајци одвратности, анђео ми прозбори, говорећи: Гле, гнев Божји је на мајци блудничкој, и гле, ти све то видиш.
- 17 И кад дође дан да се гнев Божји излије на мајку блудничку, која је велика и одвратна црква целе земље, чији оснивач је ђаво, тада ће, у тај дан, дело Очево отпочети на припремању пута за испуњење завета Његових које учини своме народу који је од дома Израеловог.
- 18 И догоди се да ми анђео прозбори, говорећи: Погледај!
- 19 И ја погледах и спазих неког човека, а беше он обучен у беле хаљине.
- 20 И анђео ми рече: Погледај, један од дванаесторице апостола Јагњетових.
- 21 Гле, он ће видети и записати остатак овога, да, и много тога што беше.
- 22 А писаће и о крају света.
- 23 Стога, оно што ће он записати праведно је и истинито. И гле, записано је то у књизи коју ти спази како излази из уста Јевреја. А у време кад то изађе из уста Јевреја, или у време кад књига изађе из уста Јевреја, оно што беше записано беше јасно и чисто и врло драгоцено и лако разумљиво свим људима.

And it came to pass that I, Nephi, beheld the power of the Lamb of God, that it descended upon the saints of the church of the Lamb, and upon the covenant people of the Lord, who were scattered upon all the face of the earth; and they were armed with righteousness and with the power of God in great glory.

And it came to pass that I beheld that the wrath of God was poured out upon that great and abominable church, insomuch that there were wars and rumors of wars among all the nations and kindreds of the earth.

And as there began to be wars and rumors of wars among all the nations which belonged to the mother of abominations, the angel spake unto me, saying: Behold, the wrath of God is upon the mother of harlots; and behold, thou seest all these things—

And when the day cometh that the wrath of God is poured out upon the mother of harlots, which is the great and abominable church of all the earth, whose founder is the devil, then, at that day, the work of the Father shall commence, in preparing the way for the fulfilling of his covenants, which he hath made to his people who are of the house of Israel.

And it came to pass that the angel spake unto me, saying: Look!

And I looked and beheld a man, and he was dressed in a white robe.

And the angel said unto me: Behold one of the twelve apostles of the Lamb.

Behold, he shall see and write the remainder of these things; yea, and also many things which have been.

And he shall also write concerning the end of the world.

Wherefore, the things which he shall write are just and true; and behold they are written in the book which thou beheld proceeding out of the mouth of the Jew; and at the time they proceeded out of the mouth of the Jew, or, at the time the book proceeded out of the mouth of the Jew, the things which were written were plain and pure, and most precious and easy to the understanding of all men.

- 24 И гле, оно што ће овај апостол Јагњетов записати јесте много тога што си видео. И гле, остатак ћеш видети.
- 25 Али оно што ћеш видети после овога не записуј, јер Господ Бог зареди апостола Јагњета Божјег да то запише.
- 26 А и другима који беху показа све то и они то записаше. И запечаћено је то да изађе на видело у чистоћи својој, у складу са истином која је у Јагњету, у време одређено од Господа, за дом Израелов.
- 27 И ја, Нефи, чух и сведочим да је име апостола Јагњетовог Јован, по речи анђела.
- 28 И гле, мени, Нефију, забрањено је да запишем остатак онога што видех и чух. Стога, довољно ми је оно што записах, а записах само мали део онога што видех.
- 29 И сведочим да видех оно што отац мој виде, а анђео ме Господњи са тим упозна.
- 30 А сада завршавам казивање о ономе што видех док бејаш у Духу однешен. И премда није записано све оно што видех, оно што записах истинито је. И то јесте тако. Амен.

And behold, the things which this apostle of the Lamb shall write are many things which thou hast seen; and behold, the remainder shalt thou see.

But the things which thou shalt see hereafter thou shalt not write; for the Lord God hath ordained the apostle of the Lamb of God that he should write them.

And also others who have been, to them hath he shown all things, and they have written them; and they are sealed up to come forth in their purity, according to the truth which is in the Lamb, in the own due time of the Lord, unto the house of Israel.

And I, Nephi, heard and bear record, that the name of the apostle of the Lamb was John, according to the word of the angel.

And behold, I, Nephi, am forbidden that I should write the remainder of the things which I saw and heard; wherefore the things which I have written sufficeth me; and I have written but a small part of the things which I saw.

And I bear record that I saw the things which my father saw, and the angel of the Lord did make them known unto me.

And now I make an end of speaking concerning the things which I saw while I was carried away in the Spirit; and if all the things which I saw are not written, the things which I have written are true. And thus it is. Amen.

1. Нефи 15

- 1 И догоди се да пошто ја, Нефи, бејаш однесен у Духу и видех све то, вратих се до шатора оца свога.
- 2 И догоди се да спазих браћу своју и они се међусобно свађаху у погледу на оно што им отац мој беше говорио.
- 3 Јер он им заиста говораше много тога великог што је тешко разумљиво уколико човек не би Господа питао. А пошто беху отврдули срца своја, не гледаху на Господа као што би требало.
- 4 И ево, ја, Нефи, растужих се због тврдоће срца њихових, а и због онога што видех, а знадох да се то неизбежно мора догодити, због велике опакости деце човечје.
- 5 И догоди се да посустах због невоља својих, јер сматрах да су невоље моје веће од свега, због уништења мога народа, јер видех пад њихов.
- 6 И догоди се да, пошто задобих снагу, прозборих браћи својој желећи да од њих сазнам разлог њихових препирки.
- 7 А они рекоше: Гле, не можемо разумети речи које отац наш говораше о природним гранама маслиновим, а и о нејеврејима.
- 8 А ја им рекох: Јесте ли питали Господа?
- 9 А они ми рекоше: Нисмо, јер Господ нас ни сачим таквим не упозна.
- 10 Гле, ја им рекох: Како то да се не држите заповести Господњих? Како то да хоћете да страдате због тврдоће срца својих.
- 11 Не памтите ли оно што Господ рече? – Не отврднете ли срца своја и будете ли ме питали са вером, верујући да ћете примити, марљиво држећи заповести моје, то ће вам заиста бити обзнањено.

1 Nephi 15

And it came to pass that after I, Nephi, had been carried away in the Spirit, and seen all these things, I returned to the tent of my father.

And it came to pass that I beheld my brethren, and they were disputing one with another concerning the things which my father had spoken unto them.

For he truly spake many great things unto them, which were hard to be understood, save a man should inquire of the Lord; and they being hard in their hearts, therefore they did not look unto the Lord as they ought.

And now I, Nephi, was grieved because of the hardness of their hearts, and also, because of the things which I had seen, and knew they must unavoidably come to pass because of the great wickedness of the children of men.

And it came to pass that I was overcome because of my afflictions, for I considered that mine afflictions were great above all, because of the destruction of my people, for I had beheld their fall.

And it came to pass that after I had received strength I spake unto my brethren, desiring to know of them the cause of their disputations.

And they said: Behold, we cannot understand the words which our father hath spoken concerning the natural branches of the olive tree, and also concerning the Gentiles.

And I said unto them: Have ye inquired of the Lord?

And they said unto me: We have not; for the Lord maketh no such thing known unto us.

Behold, I said unto them: How is it that ye do not keep the commandments of the Lord? How is it that ye will perish, because of the hardness of your hearts?

Do ye not remember the things which the Lord hath said?—If ye will not harden your hearts, and ask me in faith, believing that ye shall receive, with diligence in keeping my commandments, surely these things shall be made known unto you.

- 12 Гле, кажем вам да дом Израелов беше упоређен са маслином, посредством Духа Господњег који беше у оцу нашем. И гле, нисмо ли ми одломљени од дома Израеловог и нисмо ли ми огранак дома Израеловог?
- 13 А сад, оно што наш отац мишљаше о калемљењу природних грана пунином нејевреја, јесте да, у последње дане, када потомство наше ишчезне у невери, да, током много година, и много поколења после објављивања Месије у телу деци човечјој, тада ће пунина јеванђеља Месијиног допрети до нејевреја, а од нејевреја остатку потомства нашег.
- 14 И у тај дан ће остаток потомства нашег сазнати да су од дома Израеловог и да су заветни народ Господњи. И тада ће знати и доћи до сазнања о прецима својим и, такође, до сазнања о јеванђељу Откупитеља свога, које по Њему беше служено очевима њиховим. Стога ће они доћи до сазнања о Откупитељу своме и о суштини учења Његовог, да могу знати како да дођу к Њему и буду спашени.
- 15 И неће ли се тада, у тај дан, радовати и хвалу дати своме вечном Богу, стени својој и спасењу своме? Да, и неће ли, у тај дан, примити снагу и негу са правог чокота? Да, неће ли прићи правом стаду Божјем?
- 16 Гле, кажем вам, да, биће опет поменути међу домом Израеловим. Биће накалемљени, као природна грана маслинова, на праву маслину.
- 17 И то је оно на шта мисли отац наш. И он мисли да се то неће догодити све док их нејевреји не расеју. И мисли да ће то доћи преко нејевреја, да би Господ нејеврејима показао своју моћ, пошто ће бити одбачен од стране Јевреја, или од дома Израеловог.

Behold, I say unto you, that the house of Israel was compared unto an olive tree, by the Spirit of the Lord which was in our father; and behold are we not broken off from the house of Israel, and are we not a branch of the house of Israel?

And now, the thing which our father meaneth concerning the grafting in of the natural branches through the fulness of the Gentiles, is, that in the latter days, when our seed shall have dwindled in unbelief, yea, for the space of many years, and many generations after the Messiah shall be manifested in body unto the children of men, then shall the fulness of the gospel of the Messiah come unto the Gentiles, and from the Gentiles unto the remnant of our seed—

And at that day shall the remnant of our seed know that they are of the house of Israel, and that they are the covenant people of the Lord; and then shall they know and come to the knowledge of their forefathers, and also to the knowledge of the gospel of their Redeemer, which was ministered unto their fathers by him; wherefore, they shall come to the knowledge of their Redeemer and the very points of his doctrine, that they may know how to come unto him and be saved.

And then at that day will they not rejoice and give praise unto their everlasting God, their rock and their salvation? Yea, at that day, will they not receive the strength and nourishment from the true vine? Yea, will they not come unto the true fold of God?

Behold, I say unto you, Yea; they shall be remembered again among the house of Israel; they shall be grafted in, being a natural branch of the olive tree, into the true olive tree.

And this is what our father meaneth; and he meaneth that it will not come to pass until after they are scattered by the Gentiles; and he meaneth that it shall come by way of the Gentiles, that the Lord may show his power unto the Gentiles, for the very cause that he shall be rejected of the Jews, or of the house of Israel.

18 Стога, отац наш не говораше само о нашем потомству, него и о целом дому Израеловом, указујући на завет који ће се испунити у последње дане, завет који Господ учини оцу нашем Авраму, говорећи: Потомством твојим сва колена земаљска биће благословена.

19 И догоди се да им ја, Нефи, много о томе говоррах. Да, говоррах им о обнови Јевреја у последње дане.

20 И почех им речима Исаијиним, који говораше о обнови Јевреја, или дома Израеловог, а кад се обнове неће више бити измешани, нити ће опет бити расејани. И догоди се да говоррах многе речи браћи својој, те се они помирише и понизише пред Господом.

21 И догоди се да ми опет проговорише, говорећи: Шта значи оно што је отац наш видео у сну? Шта значи дрво које је видео?

22 А ја им рекох: Оно представља дрво живота.

23 А они ми рекоше: Шта значи шипка гвоздена коју је отац наш видео, која води до дрвета живота?

24 А ја им рекох да је то реч Божја. И који год послушају реч Божју и чврсто је се буду држали, неће никада страдати, нити их могу савладати и заслепити искушења и распаљене стреле противника, да их до уништења доведу.

25 Стога их ја, Нефи, опомињох да се осврћу на реч Господњу. Да, опомињох их свим снагама душе своје и свим способностима које поседујем, да се осврћу на реч Божју и сете се да држе заповести Његове увек и у свему.

26 А они ми рекоше: Шта значи река водена коју је отац наш видео?

27 А ја им рекох да је вода, коју је отац наш видео, прљавштина. А ум његов толико беше заокупљен другим стварима да он не спази прљавштину воде.

Wherefore, our father hath not spoken of our seed alone, but also of all the house of Israel, pointing to the covenant which should be fulfilled in the latter days; which covenant the Lord made to our father Abraham, saying: In thy seed shall all the kindreds of the earth be blessed.

And it came to pass that I, Nephi, spake much unto them concerning these things; yea, I spake unto them concerning the restoration of the Jews in the latter days.

And I did rehearse unto them the words of Isaiah, who spake concerning the restoration of the Jews, or of the house of Israel; and after they were restored they should no more be confounded, neither should they be scattered again. And it came to pass that I did speak many words unto my brethren, that they were pacified and did humble themselves before the Lord.

And it came to pass that they did speak unto me again, saying: What meaneth this thing which our father saw in a dream? What meaneth the tree which he saw?

And I said unto them: It was a representation of the tree of life.

And they said unto me: What meaneth the rod of iron which our father saw, that led to the tree?

And I said unto them that it was the word of God; and whoso would hearken unto the word of God, and would hold fast unto it, they would never perish; neither could the temptations and the fiery darts of the adversary overpower them unto blindness, to lead them away to destruction.

Wherefore, I, Nephi, did exhort them to give heed unto the word of the Lord; yea, I did exhort them with all the energies of my soul, and with all the faculty which I possessed, that they would give heed to the word of God and remember to keep his commandments always in all things.

And they said unto me: What meaneth the river of water which our father saw?

And I said unto them that the water which my father saw was filthiness; and so much was his mind swallowed up in other things that he beheld not the filthiness of the water.

- 28 И рекох им да је то страшан бездан који опаке раздваја од дрвета живота, а и од светаца Божјих.
- 29 И рекох им да то представља онај страшан пакао за који ми анђеол рече да је припремљен за опаке.
- 30 И рекох им да је отац наш, такође, видео да правда Божја дели опаке од праведних, а сјај њен беше попут сјаја распламсалог огња који се диже до Бога у веке векова и краја нема.
- 31 А они ми рекоше: Значи ли то мучење тела у дане провере, или то значи коначно стање душе после смрти земаљског тела, или говори о ономе што је временско?
- 32 И догоди се да им рекох да је то слика и временског и духовног. Јер доћи ће дан када им се мора судити за дела њихова, да, и то дела учињена од стране земаљског тела, у њиховим данима провере.
- 33 Стога, умру ли у opakости својој, такође морају бити одбачени по оном што је духовно, што се односи на праведност. Стога, морају бити доведени да стану пред Бога да им се суди за дела њихова. А ако су им дела прљави морају они бити прљави, а ако су прљави тада никако не могу боравити у царству Божјем. Када би тако било и царство Божје би морало бити прљаво.
- 34 Али гле, кажем вам, царство Божје није прљаво и ништа нечисто не може ући у царство Божје. Стога, мора постојати место прљавштина припремљено за оно што је прљаво.
- 35 И место је припремљено, да, и то онај страшан пакао о ком говорих, а ђаво га припреми. Стога је крајње стање душа људских или да бораве у царству Божјем, или да буду одбачени због оне правде о којој говорих.

And I said unto them that it was an awful gulf, which separated the wicked from the tree of life, and also from the saints of God.

And I said unto them that it was a representation of that awful hell, which the angel said unto me was prepared for the wicked.

And I said unto them that our father also saw that the justice of God did also divide the wicked from the righteous; and the brightness thereof was like unto the brightness of a flaming fire, which ascendeth up unto God forever and ever, and hath no end.

And they said unto me: Doth this thing mean the torment of the body in the days of probation, or doth it mean the final state of the soul after the death of the temporal body, or doth it speak of the things which are temporal?

And it came to pass that I said unto them that it was a representation of things both temporal and spiritual; for the day should come that they must be judged of their works, yea, even the works which were done by the temporal body in their days of probation.

Wherefore, if they should die in their wickedness they must be cast off also, as to the things which are spiritual, which are pertaining to righteousness; wherefore, they must be brought to stand before God, to be judged of their works; and if their works have been filthiness they must needs be filthy; and if they be filthy it must needs be that they cannot dwell in the kingdom of God; if so, the kingdom of God must be filthy also.

But behold, I say unto you, the kingdom of God is not filthy, and there cannot any unclean thing enter into the kingdom of God; wherefore there must needs be a place of filthiness prepared for that which is filthy.

And there is a place prepared, yea, even that awful hell of which I have spoken, and the devil is the preparator of it; wherefore the final state of the souls of men is to dwell in the kingdom of God, or to be cast out because of that justice of which I have spoken.

36 Стога, опаки су одбијени од праведних, а и од дрвета живота чији плод је најдрагоценији и најпожељнији од свих других плодова. Да, а то је највећи од свих дарова Божјих. И тако говором браћи својој. Амен.

Wherefore, the wicked are rejected from the righteous, and also from that tree of life, whose fruit is most precious and most desirable above all other fruits; yea, and it is the greatest of all the gifts of God. And thus I spake unto my brethren. Amen.

1. Нефи 16

- 1 И догоди се тада, да пошто ја, Нефи, бејаш завршио казивање браћи својој, гле, они ми рекоше: Тешке нам речи објави, више него што можемо поднети.
- 2 И догоди се да им рекох да знам да тешке речи говором против опаких у складу са истином, а праведне оправдах и посведочих да ће бити уздигнути у последњи дан. Стога, кривци тешко прихватају истину, јер их она засеца до саме сржи.
- 3 И сада, браћо моја, кад бисте били праведни и били вољни да послушате истину и осврнете се на њу, да бисте могли усправно ходати пред Богом, не бисте тада због истине гунђали и говорили: Тешке речи против нас говориш.
- 4 И догоди се да ја, Нефи, са свом марљивошћу опомињах браћу своју да држе заповести Господње.
- 5 И догоди се да се они понизише пред Господом, толико да имадох радост и велику наду за њих да ће ходати путевима праведности.
- 6 Ево, све то беше речено и учињено док отац мој борављаше у шатору у долини коју назва Лемуило.
- 7 И догоди се да ја, Нефи, узех једну од кћери Исмаилових за жену, а и браћа моја узеше кћери Исмаилове за жене. И Зорам, такође, узе најстарију кћер Исмаилову за жену.
- 8 И тако отац мој испуни све заповести Господње које му беху дате. А и ја, Нефи, бејаш веома благословен од Господа.
- 9 И догоди се да глас Господњи ноћу говораше оцу моме и заповеди му да се изјутра упути у пустињу.

1 Nephi 16

And now it came to pass that after I, Nephi, had made an end of speaking to my brethren, behold they said unto me: Thou hast declared unto us hard things, more than we are able to bear.

And it came to pass that I said unto them that I knew that I had spoken hard things against the wicked, according to the truth; and the righteous have I justified, and testified that they should be lifted up at the last day; wherefore, the guilty taketh the truth to be hard, for it cutteth them to the very center.

And now my brethren, if ye were righteous and were willing to hearken to the truth, and give heed unto it, that ye might walk uprightly before God, then ye would not murmur because of the truth, and say: Thou speakest hard things against us.

And it came to pass that I, Nephi, did exhort my brethren, with all diligence, to keep the commandments of the Lord.

And it came to pass that they did humble themselves before the Lord; insomuch that I had joy and great hopes of them, that they would walk in the paths of righteousness.

Now, all these things were said and done as my father dwelt in a tent in the valley which he called Lemuel.

And it came to pass that I, Nephi, took one of the daughters of Ishmael to wife; and also, my brethren took of the daughters of Ishmael to wife; and also Zoram took the eldest daughter of Ishmael to wife.

And thus my father had fulfilled all the commandments of the Lord which had been given unto him. And also, I, Nephi, had been blessed of the Lord exceedingly.

And it came to pass that the voice of the Lord spake unto my father by night, and commanded him that on the morrow he should take his journey into the wilderness.

10 И догоди се да кад отац мој изјутра уста и пође према вратима шатора, на велико запрепашћење своје спази на земљи заобљену куглу нарочите израде, а беше она од финог месинга. И унутар кугле беху два вретена, једно показиваше пут којим морамо ићи у пустињу.

11 И догоди се да скуписмо све ствари које је требало понети у пустињу, и све што преостаде од намирница наших које нам Господ даде. И узесмо семење сваке врсте да га у пустињу понесемо.

12 И догоди се да узесмо шаторе своје и отпутовасмо у пустињу преко реке Ламан.

13 И догоди се да путовасмо током четири дана, скоро јужно – југоисточним смером, и поново разапесмо шаторе своје. А место назвасмо Шазер.

14 И догоди се да узесмо лукове своје и стреле своје и изађосмо у пустињу да уловимо нешто за храну породицама својим. И пошто уловисмо нешто за храну породицама својим вратисмо се опет породицама својим у пустињу, до места Шазер. И поново изађосмо у пустињу, следећи исти правац, држећи се најплоднијих крајева пустиње који беху уз границе близу Црвеног мора.

15 И догоди се да путовасмо током много дана, ловећи успут за храну, луковима својим и стрелама својим и каменовима својим и праћкама својим.

16 И пратисмо путоказ кугле која нас вођаше у плодније пределе пустиње.

17 И пошто путовасмо током много дана, разапесмо шаторе своје на неко време да бисмо се опет одморили и набавили храну за породице своје.

18 И догоди се да кад ја, Нефи, пођох да уловим нешто за храну, гле, сломих лук свој који беше израђен од финог челика. И пошто сломих лук свој, гле, браћа се моја расрдише на мене због губитка лука мога, јер не набависмо храну.

And it came to pass that as my father arose in the morning, and went forth to the tent door, to his great astonishment he beheld upon the ground a round ball of curious workmanship; and it was of fine brass. And within the ball were two spindles; and the one pointed the way whither we should go into the wilderness.

And it came to pass that we did gather together whatsoever things we should carry into the wilderness, and all the remainder of our provisions which the Lord had given unto us; and we did take seed of every kind that we might carry into the wilderness.

And it came to pass that we did take our tents and depart into the wilderness, across the river Laman.

And it came to pass that we traveled for the space of four days, nearly a south-southeast direction, and we did pitch our tents again; and we did call the name of the place Shazer.

And it came to pass that we did take our bows and our arrows, and go forth into the wilderness to slay food for our families; and after we had slain food for our families we did return again to our families in the wilderness, to the place of Shazer. And we did go forth again in the wilderness, following the same direction, keeping in the most fertile parts of the wilderness, which were in the borders near the Red Sea.

And it came to pass that we did travel for the space of many days, slaying food by the way, with our bows and our arrows and our stones and our slings.

And we did follow the directions of the ball, which led us in the more fertile parts of the wilderness.

And after we had traveled for the space of many days, we did pitch our tents for the space of a time, that we might again rest ourselves and obtain food for our families.

And it came to pass that as I, Nephi, went forth to slay food, behold, I did break my bow, which was made of fine steel; and after I did break my bow, behold, my brethren were angry with me because of the loss of my bow, for we did obtain no food.

- 19 И догоди се да се вратисмо без хране породицама својим и пошто беху преморени због путовања свога, трпљаху много због оскудице у храни.
- 20 И догоди се да Ламан и Лемуило и синови Исмаилови почеше веома гунђати због својих патњи и невоља у пустињи, а и отац мој поче гунђати против Господа Бога свога. Да, и сви они беху веома жалосни, толико да гунђаху против Господа.
- 21 Ево, догоди се да ја, Нефи, пошто бејох ожалошћен од стране браће своје због губитка лука свога, а лукови њихови изгубише савитљивост, постаде веома тешко, да, толико да не могасмо храну набавити.
- 22 И догоди се да ја, Нефи, говорах много браћи својој, јер они опет отврднуше срца своја, толико да се жаљаху на Господа Бога свога.
- 23 И догоди се да ја, Нефи, израдох лук од дрвета, а од правог прута стрелу. Наоружах се, дакле, луком и стрелом, праћком и камењем. И рекох оцу своме: Куда да идем да набавим храну?
- 24 И догоди се да он упита Господа, јер се беху понизили због речи мојих, јер им много тога рекох снагом душе своје.
- 25 И догоди се да глас Господњи допре до оца мога. И беше он искрено укорен због гунђања свога против Господа, толико да беше пао у дубоку жалост.
- 26 И догоди се да му глас Господњи рече: Погледај куглу и види оно што је написано.
- 27 И догоди се да када отац мој спази оно што на кугли беше исписано, уплаши се и уздрхта веома, а и браћа моја и синови Исмаилови и жене наше.
- 28 И догоди се да ја, Нефи, спазих да казальке које у кугли беху делују у складу са вером и марљивошћу и пажњом коју им указивасмо.

And it came to pass that we did return without food to our families, and being much fatigued, because of their journeying, they did suffer much for the want of food.

And it came to pass that Laman and Lemuel and the sons of Ishmael did begin to murmur exceedingly, because of their sufferings and afflictions in the wilderness; and also my father began to murmur against the Lord his God; yea, and they were all exceedingly sorrowful, even that they did murmur against the Lord.

Now it came to pass that I, Nephi, having been afflicted with my brethren because of the loss of my bow, and their bows having lost their springs, it began to be exceedingly difficult, yea, insomuch that we could obtain no food.

And it came to pass that I, Nephi, did speak much unto my brethren, because they had hardened their hearts again, even unto complaining against the Lord their God.

And it came to pass that I, Nephi, did make out of wood a bow, and out of a straight stick, an arrow; wherefore, I did arm myself with a bow and an arrow, with a sling and with stones. And I said unto my father: Whither shall I go to obtain food?

And it came to pass that he did inquire of the Lord, for they had humbled themselves because of my words; for I did say many things unto them in the energy of my soul.

And it came to pass that the voice of the Lord came unto my father; and he was truly chastened because of his murmuring against the Lord, insomuch that he was brought down into the depths of sorrow.

And it came to pass that the voice of the Lord said unto him: Look upon the ball, and behold the things which are written.

And it came to pass that when my father beheld the things which were written upon the ball, he did fear and tremble exceedingly, and also my brethren and the sons of Ishmael and our wives.

And it came to pass that I, Nephi, beheld the pointers which were in the ball, that they did work according to the faith and diligence and heed which we did give unto them.

29 А на њима беше исписан нови запис, који беше јасан за читање, који нам даваше разумевање у погледу на путеве Господње. И беше писан и мењан с времена на време, у складу са вером и марљивошћу коју му указивасмо. И тако видимо да Господ малим средствима може извести велика дела.

30 И догоди се да се ја, Нефи, попех на врх горе, према смеру датом на кугли.

31 И догоди се да убих дивљачи толико да набавих храну за породице наше.

32 И догоди се да се вратих до шатора наших, носећи дивљач коју бејах убио. И ево, кад спазише да набавих храну, како велика беше радост њихова! И догоди се да се понизише пред Господом и хвале Му исказаше.

33 И догоди се да се поново запутисмо, путујући скоро истим смером као у почетку. И пошто путовасмо током много дана, опет разапесмо шаторе своје да бисмо се могли задржати неко време.

34 И догоди се да Исмаило умре и беше покопан у месту које се зваше Нахом.

35 И догоди се да кћери Исмаилове веома туговашу због губитка оца свога и због невоља својих у пустињи, и гунђаху против оца мога што их изведе из земље јерусалимске, говорећи: Отац наш је мртав, да, а ми лутасмо пустињом и трпесмо многе невоље, глад, жеђ и умор. И после свих ових патњи морамо од глади страдати у пустињи.

36 И тако оне гунђаху против оца мога, а и против мене. И пожелеше да се поново врате у Јерусалим.

37 И Ламан рече Лемуилу, а и синовима Исмаиловим: Гле, погубимо оца свога, а и брата нашег Нефија који преузе на себе да буде владар и учитељ нама, који смо његова старија браћа.

And there was also written upon them a new writing, which was plain to be read, which did give us understanding concerning the ways of the Lord; and it was written and changed from time to time, according to the faith and diligence which we gave unto it. And thus we see that by small means the Lord can bring about great things.

And it came to pass that I, Nephi, did go forth up into the top of the mountain, according to the directions which were given upon the ball.

And it came to pass that I did slay wild beasts, inasmuch that I did obtain food for our families.

And it came to pass that I did return to our tents, bearing the beasts which I had slain; and now when they beheld that I had obtained food, how great was their joy! And it came to pass that they did humble themselves before the Lord, and did give thanks unto him.

And it came to pass that we did again take our journey, traveling nearly the same course as in the beginning; and after we had traveled for the space of many days we did pitch our tents again, that we might tarry for the space of a time.

And it came to pass that Ishmael died, and was buried in the place which was called Nahom.

And it came to pass that the daughters of Ishmael did mourn exceedingly, because of the loss of their father, and because of their afflictions in the wilderness; and they did murmur against my father, because he had brought them out of the land of Jerusalem, saying: Our father is dead; yea, and we have wandered much in the wilderness, and we have suffered much affliction, hunger, thirst, and fatigue; and after all these sufferings we must perish in the wilderness with hunger.

And thus they did murmur against my father, and also against me; and they were desirous to return again to Jerusalem.

And Laman said unto Lemuel and also unto the sons of Ishmael: Behold, let us slay our father, and also our brother Nephi, who has taken it upon him to be our ruler and our teacher, who are his elder brethren.

38 Ево, он каже да Господ разговараше са њим, а и да му анђели служажу. Али гле, знамо да нас лаже, а то нам говори и чини много тога лукавствима својим како би обмануо очи наше, мислећи, ваљда, да нас може одвести у неку непознату пустињу, а пошто нас одведе, мисли да учини себе царем и владарем над нама да би са нама чинио према својој вољи и жељи. И на тај начин брат мој Ламан подбуњиваше срца њихова на срцбу.

39 И догоди се да Господ беше са нама, да, управо глас Господњи допре и рече им многе речи, и укори их веома. И пошто беху укорени гласом Господњим, одвратише срцбу своју и покајаше се за грехе своје, толико да нас Господ поново благослови храном, те не страдасмо.

Now, he says that the Lord has talked with him, and also that angels have ministered unto him. But behold, we know that he lies unto us; and he tells us these things, and he worketh many things by his cunning arts, that he may deceive our eyes, thinking, perhaps, that he may lead us away into some strange wilderness; and after he has led us away, he has thought to make himself a king and a ruler over us, that he may do with us according to his will and pleasure. And after this manner did my brother Laman stir up their hearts to anger.

And it came to pass that the Lord was with us, yea, even the voice of the Lord came and did speak many words unto them, and did chasten them exceedingly; and after they were chastened by the voice of the Lord they did turn away their anger, and did repent of their sins, insomuch that the Lord did bless us again with food, that we did not perish.

1. Нефи 17

- 1 И догоди се да се поново упутисмо у пустињу. И од тог времена путовасмо скоро према истоку. И путовасмо и пробијасмо се кроз велику невољу у пустињи. И жене наше рађаху децу у пустињи.
- 2 И тако велики беху благослови Господњи на нама, да док живесмо у пустињи на месу сировом, жене наше обилно дојаху децу своју, и беху снажне, да, и то попут мушкараца. И почеше да подносе путовање без гунђања.
- 3 И тако видимо да се заповести Господње морају испунити. И ако деца човечја држе заповести Божје, Он их заиста негује и јача и обезбеђује средства којима могу остварити оно што им Он заповеди. Он, дакле, беше обезбедио средства за нас док пребивасмо у пустињи.
- 4 А пребивасмо током много година, да, и то осам година у пустињи.
- 5 И дођосмо до земље коју назвасмо Изобилје, због много воћа а и меда дивљег. А све то беше припремљено од Господа да не страдамо. И спазисмо море које назвасмо Иреантум, чије тумачење је многе воде.
- 6 И догоди се да разапесмо шаторе своје покрај обале морске. И премда претрпесмо многе невоље и многе потешкоће, да, и то толико да их не можемо све записати, бејасмо веома радосни кад дођосмо до обале морске, а место назвасмо Изобилје, због много воћа његовог.
- 7 И догоди се да пошто ја, Нефи, бејах у земљи Изобилје током много дана, дође ми глас Господњи, говорећи: Устани, и пођи на гору. И догоди се да устадох и пођох на гору и завах Господу.

1 Nephi 17

And it came to pass that we did again take our journey in the wilderness; and we did travel nearly eastward from that time forth. And we did travel and wade through much affliction in the wilderness; and our women did bear children in the wilderness.

And so great were the blessings of the Lord upon us, that while we did live upon raw meat in the wilderness, our women did give plenty of suck for their children, and were strong, yea, even like unto the men; and they began to bear their journeyings without murmurings.

And thus we see that the commandments of God must be fulfilled. And if it so be that the children of men keep the commandments of God he doth nourish them, and strengthen them, and provide means whereby they can accomplish the thing which he has commanded them; wherefore, he did provide means for us while we did sojourn in the wilderness.

And we did sojourn for the space of many years, yea, even eight years in the wilderness.

And we did come to the land which we called Bountiful, because of its much fruit and also wild honey; and all these things were prepared of the Lord that we might not perish. And we beheld the sea, which we called Irreantum, which, being interpreted, is many waters.

And it came to pass that we did pitch our tents by the seashore; and notwithstanding we had suffered many afflictions and much difficulty, yea, even so much that we cannot write them all, we were exceedingly rejoiced when we came to the seashore; and we called the place Bountiful, because of its much fruit.

And it came to pass that after I, Nephi, had been in the land of Bountiful for the space of many days, the voice of the Lord came unto me, saying: Arise, and get thee into the mountain. And it came to pass that I arose and went up into the mountain, and cried unto the Lord.

- 8 И догоди се да ми Господ прозбори, говорећи: Сагради лађу, на начин који ти ја покажем, да преведем људе твоје преко ових вода.
- 9 А ја рекох: Господе, куда да идем да бих пронашао руду за топљење, да бих могао да израдим оруђе и саградим лађу на начин који си ми показао?
- 10 И догоди се да ми Господ рече куда треба да идем да бих пронашао руду да бих могао да израдим оруђе.
- 11 И догоди се да ја, Нефи, од кожа животињских израдох мехове да огањ распирим. И пошто бејаш израдио мехове како бих могао огањ распиривати, креснух каменом о камен да огањ упалим.
- 12 Јер Господ до тада, док пустињом путовасмо, не беше допуштао да много палимо огањ, јер рече: Учинићу да ти храна буде слатка, а да је не куваш.
- 13 И бићу вам, такође, светло у пустињи и припремићу пут пред вама, будете ли држали заповести моје. Стога, уколико будете држали заповести моје бићете вођени ка обећаној земљи и знаћете да сам ја тај који вас води.
- 14 Да, и Господ још рече: Пошто стигнете у обећану земљу знаћете да ја, Господ, јесам Бог и да вас ја, Господ, избавих од уништења, да, да вас ја изведох из земље јерусалимске.
- 15 Стога, ја, Нефи, настојаш да држим заповести Господње и опомињаш браћу своју на верност и марљивост.
- 16 И догоди се да израдох оруђе од руде коју из стене истопих.
- 17 А кад браћа моја видеше да се спремам да лађу градим, почеше гунђати против мене, говорећи: Брат наш је будала, јер мисли да може да сагради лађу. Да, и мисли да може да преплови ове велике воде.

And it came to pass that the Lord spake unto me, saying: Thou shalt construct a ship, after the manner which I shall show thee, that I may carry thy people across these waters.

And I said: Lord, whither shall I go that I may find ore to molten, that I may make tools to construct the ship after the manner which thou hast shown unto me?

And it came to pass that the Lord told me whither I should go to find ore, that I might make tools.

And it came to pass that I, Nephi, did make a bellows wherewith to blow the fire, of the skins of beasts; and after I had made a bellows, that I might have wherewith to blow the fire, I did smite two stones together that I might make fire.

For the Lord had not hitherto suffered that we should make much fire, as we journeyed in the wilderness; for he said: I will make thy food become sweet, that ye cook it not;

And I will also be your light in the wilderness; and I will prepare the way before you, if it so be that ye shall keep my commandments; wherefore, inasmuch as ye shall keep my commandments ye shall be led towards the promised land; and ye shall know that it is by me that ye are led.

Yea, and the Lord said also that: After ye have arrived in the promised land, ye shall know that I, the Lord, am God; and that I, the Lord, did deliver you from destruction; yea, that I did bring you out of the land of Jerusalem.

Wherefore, I, Nephi, did strive to keep the commandments of the Lord, and I did exhort my brethren to faithfulness and diligence.

And it came to pass that I did make tools of the ore which I did molten out of the rock.

And when my brethren saw that I was about to build a ship, they began to murmur against me, saying: Our brother is a fool, for he thinketh that he can build a ship; yea, and he also thinketh that he can cross these great waters.

18 И тако се браћа моја жаљаху на мене и пожелеше да не раде, јер не вероваху да могу да саградим лађу, нити хтедоше да верују да бејаш поучен од Господа.

19 И ево, догоди се да се ја, Нефи, веома ражалостих због тврдоће срца њихових. А сада, када видеше да се почех жалостити обрадоваше се у срцима својим, толико да се почеше радовати због мене, говорећи: Знадосмо да не можеш да саградиш лађу, јер знадосмо да ти недостаје разум. Стога, не можеш да извршиш тако велико дело.

20 И ти си, попут оца нашег, заведеног будаластом уобразиљом срца његовог. Да, изведе нас он из земље јерусалимске и много година лутасмо пустињом, и жене наше мучаху се трудне, и рађаху децу у пустињи, и подношаху све осим смрти. И боље би било да помреше пре него што напустише Јерусалим, него што поднеше невоље ове.

21 Гле, толико година трпесмо у пустињи, а то време могосмо уживати на имањима својим и у земљи баштине своје. Да, и могосмо бити срећни.

22 И знамо да је народ, који беше у земљи јерусалимској, праведан народ, јер држаху одредбе и судове Господње и све заповести Његове у складу са законом Мојсијевим. Стога, знамо да су праведан народ, а отац наш их осуди, а нас заведе јер послушасмо речи његове. Да, и брат наш је попут њега. И таквим речима браћа моја гунђаху и жаљаху се на нас.

23 И догоди се да им ја, Нефи, прозборих, говорећи: Верујете ли да би очеви наши, који беху синови Израелови, били избављени из руку Египћана да не послушаше речи Господње?

24 Да, сматрате ли да би били изведени из ропства да Господ не заповеди Мојсију да их из ропства изведе?

And thus my brethren did complain against me, and were desirous that they might not labor, for they did not believe that I could build a ship; neither would they believe that I was instructed of the Lord.

And now it came to pass that I, Nephi, was exceedingly sorrowful because of the hardness of their hearts; and now when they saw that I began to be sorrowful they were glad in their hearts, inasmuch that they did rejoice over me, saying: We knew that ye could not construct a ship, for we knew that ye were lacking in judgment; wherefore, thou canst not accomplish so great a work.

And thou art like unto our father, led away by the foolish imaginations of his heart; yea, he hath led us out of the land of Jerusalem, and we have wandered in the wilderness for these many years; and our women have toiled, being big with child; and they have borne children in the wilderness and suffered all things, save it were death; and it would have been better that they had died before they came out of Jerusalem than to have suffered these afflictions.

Behold, these many years we have suffered in the wilderness, which time we might have enjoyed our possessions and the land of our inheritance; yea, and we might have been happy.

And we know that the people who were in the land of Jerusalem were a righteous people; for they kept the statutes and judgments of the Lord, and all his commandments, according to the law of Moses; wherefore, we know that they are a righteous people; and our father hath judged them, and hath led us away because we would hearken unto his words; yea, and our brother is like unto him. And after this manner of language did my brethren murmur and complain against us.

And it came to pass that I, Nephi, spake unto them, saying: Do ye believe that our fathers, who were the children of Israel, would have been led away out of the hands of the Egyptians if they had not hearkened unto the words of the Lord?

Yea, do ye suppose that they would have been led out of bondage, if the Lord had not commanded Moses that he should lead them out of bondage?

25 Ево, знате да синови Израелови беху у ропству и знате да беху оптерећени пословима које тешко подношаху. Знате, стога, да је за њих морало бити добро да буду изведени из ропства.

26 Сада знате да Господ заповеди Мојсију да учини то велико дело. И знате да се речју његовом воде Црвеног мора поделише тамо-амо и они по сувом прођоше.

27 Већ знате да се Египћани, који беху војске фараонове, утопише у Црвеном мору.

28 А знате и да се маном храњаху у пустињи.

29 Да, и знате да Мојсије, речју својом, по моћи Божјој која беше у њему, удари по стени те вода потече како би деца Израелова могла жеђ угасити.

30 И премда их вођаше Господ Бог њихов, Откупитељ њихов, идући пред њима, водећи их дању и дајући им светло ноћу и чинећи им све оно што је човеку потребно да прими, ипак отврднуше срца своја и заслепише умове своје и говораху против Мојсија и против правог и живог Бога.

31 И догоди се да их Он уништи по речи својој, и по речи својој их вођаше, и по речи својој за њих све чињаше. И ништа не беше учињено осим по речи Његовој.

32 И пошто пређоше реку Јордан, учини их тако моћнима да истераше децу те земље, да, расејаше их до уништења.

33 И сад, сматрате ли да деца те земље, која беху у земљи обећања, која беху протерана од отаца наших, сматрате ли да беху праведна? Гле, кажем вам, нипошто.

34 Сматрате ли да би очеви наши били бољи избор од њих да беху праведни? Кажем вам, нипошто.

Now ye know that the children of Israel were in bondage; and ye know that they were laden with tasks, which were grievous to be borne; wherefore, ye know that it must needs be a good thing for them, that they should be brought out of bondage.

Now ye know that Moses was commanded of the Lord to do that great work; and ye know that by his word the waters of the Red Sea were divided hither and thither, and they passed through on dry ground.

But ye know that the Egyptians were drowned in the Red Sea, who were the armies of Pharaoh.

And ye also know that they were fed with manna in the wilderness.

Yea, and ye also know that Moses, by his word according to the power of God which was in him, smote the rock, and there came forth water, that the children of Israel might quench their thirst.

And notwithstanding they being led, the Lord their God, their Redeemer, going before them, leading them by day and giving light unto them by night, and doing all things for them which were expedient for man to receive, they hardened their hearts and blinded their minds, and reviled against Moses and against the true and living God.

And it came to pass that according to his word he did destroy them; and according to his word he did lead them; and according to his word he did do all things for them; and there was not any thing done save it were by his word.

And after they had crossed the river Jordan he did make them mighty unto the driving out of the children of the land, yea, unto the scattering them to destruction.

And now, do ye suppose that the children of this land, who were in the land of promise, who were driven out by our fathers, do ye suppose that they were righteous? Behold, I say unto you, Nay.

Do ye suppose that our fathers would have been more choice than they if they had been righteous? I say unto you, Nay.

35 Гле, Господ свако тело сматра једнаким. Онај који је праведан повлашћен је код Бога. Али гле, ови људи одбацише сваку реч Божју и сазреше у безакоњу и пунина гнева Божјег беше на њима. И Господ прокле земљу за њих, а благослови је за очеве наше. Да, прокле је за њих на уништење њихово, а благослови је за очеве наше да би моћ имали над њом.

36 Гле, Господ створи земљу да буде настањена, и децу своју створи да је поседују.

37 И праведан народ уздиже, а опаке народе уништава.

38 И праведне води у земље драгоцене, а опаке уништава и њих ради земљу проклиње.

39 Он влада високо на небесима јер је престоље Његово, а ова земља је подножје Његово.

40 И љуби оне који су вољни да им Он буде Бог. Гле, љубљаше Он очеве наше и завете им чињаше, да, и то са Аврамом, Исаком и Јаковом, и сећаше се завета које беше учинио. Стога их изведе из земље египатске.

41 И кажњаваше их у пустињи шибом својом, јер отврднуше срца своја, баш као и ви. И кажњаваше их Господ због безакоња њиховог. Посла међу њих змије огњене, крилате. Пошто беху изуједани, Он припреми пут како би могли бити исцељени. А сав труд који је требало извршити беше да гледају. А због једноставности пута, или лакоће његове, беше много оних који страдаху.

42 И мада би с времена на време отврднули срца своја и ружили Мојсија, а и Бога, ипак знате да неупоредивом моћу Његовом беху одведени у земљу обећања.

43 И ево, после свега овог, дође време да посташе опаки, да, скоро до зрелости. И не знам нису ли сада пред уништењем, јер засигурно знам да мора доћи дан када морају бити уништени, осим мало њих који ће бити одведени у сужањство.

Behold, the Lord esteemeth all flesh in one; he that is righteous is favored of God. But behold, this people had rejected every word of God, and they were ripe in iniquity; and the fulness of the wrath of God was upon them; and the Lord did curse the land against them, and bless it unto our fathers; yea, he did curse it against them unto their destruction, and he did bless it unto our fathers unto their obtaining power over it.

Behold, the Lord hath created the earth that it should be inhabited; and he hath created his children that they should possess it.

And he raiseth up a righteous nation, and destroyeth the nations of the wicked.

And he leadeth away the righteous into precious lands, and the wicked he destroyeth, and curseth the land unto them for their sakes.

He ruleth high in the heavens, for it is his throne, and this earth is his footstool.

And he loveth those who will have him to be their God. Behold, he loved our fathers, and he covenanted with them, yea, even Abraham, Isaac, and Jacob; and he remembered the covenants which he had made; wherefore, he did bring them out of the land of Egypt.

And he did straiten them in the wilderness with his rod; for they hardened their hearts, even as ye have; and the Lord straitened them because of their iniquity. He sent fiery flying serpents among them; and after they were bitten he prepared a way that they might be healed; and the labor which they had to perform was to look; and because of the simplicity of the way, or the easiness of it, there were many who perished.

And they did harden their hearts from time to time, and they did revile against Moses, and also against God; nevertheless, ye know that they were led forth by his matchless power into the land of promise.

And now, after all these things, the time has come that they have become wicked, yea, nearly unto ripeness; and I know not but they are at this day about to be destroyed; for I know that the day must surely come that they must be destroyed, save a few only, who shall be led away into captivity.

44 Стога, Господ заповеди оцу моме да оде у пустињу. И Јевреји му, такође, настојаху живот одузети, да, и ви му, такође, настојасте живот одузети. Стога, убице сте у срцима својим и њима сте налик.

45 Хитри сте да безакоње чините али спори да се сетите Господа Бога свога. Видесте анђела и он вам говораше. Да, чувсте глас његов с времена на време. И он вам говораше тихим, слабиим гласом, али ви отуписте осећаје своје те не могосте осетити речи његове. Он вам, стога, говораше гласом грмљавине, услед ког се земља потресе као да ће се напола раставити.

46 И такође знате да моћу речи своје свемогуће може учинити да земља нестане, да, и знате да речју својом може неравно поравнати а равнине распукнути. О, како онда можете бити тако тврди у срцима својим?

47 Гле, душу ми раздире јад због вас и срце ме боли. Плашим се да не будете заувек одбачени. Гле, испуњен сам Духом Божјим, толико да ми обличје снаге нема.

48 И ево, када изговорих ове речи, догоди се да се расрдише на мене и пожелеше да ме баце у дубине морске. А када приступише да на мене ставе руке своје прозборих им, говорећи: У име Свемогућег Бога заповедам вам да ме не дотичете, јер сам моћу Божјом испуњен, толико да ми тело гори. И ко год стави на мене руке своје осушиће се попут трске суве. И биће ништаван пред моћу Божјом, јер Бог ће га ударити.

49 И догоди се да им ја, Нефи, рекох да не гунђају више против оца свога, нити да мени помоћ ускраћују, јер ми Бог заповеди да саградим лађу.

50 И рекох им: Уколико ми Бог заповеди да учиним све, могао бих то учинити. Заповеди ли ми да кажем води овој, буди земља, била би земља. И кад бих рекао тако, тако би било.

Wherefore, the Lord commanded my father that he should depart into the wilderness; and the Jews also sought to take away his life; yea, and ye also have sought to take away his life; wherefore, ye are murderers in your hearts and ye are like unto them.

Ye are swift to do iniquity but slow to remember the Lord your God. Ye have seen an angel, and he spake unto you; yea, ye have heard his voice from time to time; and he hath spoken unto you in a still small voice, but ye were past feeling, that ye could not feel his words; wherefore, he has spoken unto you like unto the voice of thunder, which did cause the earth to shake as if it were to divide asunder.

And ye also know that by the power of his almighty word he can cause the earth that it shall pass away; yea, and ye know that by his word he can cause the rough places to be made smooth, and smooth places shall be broken up. O, then, why is it, that ye can be so hard in your hearts?

Behold, my soul is rent with anguish because of you, and my heart is pained; I fear lest ye shall be cast off forever. Behold, I am full of the Spirit of God, insomuch that my frame has no strength.

And now it came to pass that when I had spoken these words they were angry with me, and were desirous to throw me into the depths of the sea; and as they came forth to lay their hands upon me I spake unto them, saying: In the name of the Almighty God, I command you that ye touch me not, for I am filled with the power of God, even unto the consuming of my flesh; and whoso shall lay his hands upon me shall wither even as a dried reed; and he shall be as naught before the power of God, for God shall smite him.

And it came to pass that I, Nephi, said unto them that they should murmur no more against their father; neither should they withhold their labor from me, for God had commanded me that I should build a ship.

And I said unto them: If God had commanded me to do all things I could do them. If he should command me that I should say unto this water, be thou earth, it should be earth; and if I should say it, it would be done.

- 51 И сада, ако Господ има тако велику моћ и изведе толика чуда међу децом човечјом, како то да не може мене поучити да саградим лађу?
- 52 И догоди се да ја, Нефи, рекох много тога браћи својој, тако да се постидеше и не могаху се са мном препирати, нити се усудише да ставе руке своје на мене, нити да ме прстом такну, и то током много дана. Не усудише се то учинити како се не би преда мном осушили, тако моћан беше Дух Божји. И тако то на њих беше деловало.
- 53 И догоди се да ми Господ рече: Пружи поново руку браћи својој и они се неће осушити пред тобом, али ћу их продрмати, говори Господ, а то ћу учинити да знају да сам ја Господ Бог њихов.
- 54 И догоди се да испружих руку своју према браћи својој и они се не осушише преда мном, али их Господ продрма и то по речи коју беше рекао.
- 55 И ево, они рекоше: Знамо са сигурношћу да је Господ са тобом, јер знамо да је моћ Господња оно што нас продрма. И падоше пред мене и хтедоше да ми се поклоне, али им не допустих, говорећи: Ваш сам брат, да, и то ваш млађи брат. Клањајте се, стога, Господу Богу своме и поштујте оца свога и мајку своју да вам се продуже дани у земљи коју ће вам Господ Бог ваш дати.

And now, if the Lord has such great power, and has wrought so many miracles among the children of men, how is it that he cannot instruct me, that I should build a ship?

And it came to pass that I, Nephi, said many things unto my brethren, insomuch that they were confounded and could not contend against me; neither durst they lay their hands upon me nor touch me with their fingers, even for the space of many days. Now they durst not do this lest they should wither before me, so powerful was the Spirit of God; and thus it had wrought upon them.

And it came to pass that the Lord said unto me: Stretch forth thine hand again unto thy brethren, and they shall not wither before thee, but I will shock them, saith the Lord, and this will I do, that they may know that I am the Lord their God.

And it came to pass that I stretched forth my hand unto my brethren, and they did not wither before me; but the Lord did shake them, even according to the word which he had spoken.

And now, they said: We know of a surety that the Lord is with thee, for we know that it is the power of the Lord that has shaken us. And they fell down before me, and were about to worship me, but I would not suffer them, saying: I am thy brother, yea, even thy younger brother; wherefore, worship the Lord thy God, and honor thy father and thy mother, that thy days may be long in the land which the Lord thy God shall give thee.

1. Нефи 18

- 1 И догоди се да се поклонише Господу и пођоше са мношвом и обрађивасмо дебла нарочитом израдом. А Господ ми с времена на време показиваше начин на који да обрадим дебло за лађу.
- 2 Ево, ја, Нефи, не обрађивах дебла на начин од људи научен, нити градих лађу на начин на који људи чине, већ је градих на начин који ми Господ показа. Дакле, не беше то на начин на који људи чине.
- 3 И ја, Нефи, често одлажах на гору и често се мољах Господу, стога ми Господ показа толико тога великог.
- 4 И догоди се да пошто заврших лађу, по речи Господњој, видеше браћа моја да је добра и да је њена израда изврсна. Стога се поново понизисше пред Господом.
- 5 И догоди се да глас Господњи дође оцу моме да устанемо и сиђемо у лађу.
- 6 И догоди се да изјутра, пошто све припремисмо, пуно воћа и мяса из пустиње и меда у изобиљу и намирнице у складу с оним што нам Господ заповеди, сиђосмо у лађу са свим теретом својим и семењем својим и са свим оним што понесмо са собом, свако према годинама својим. Сиђосмо, дакле, сви у лађу са женама својим и децом својом.
- 7 И ево, оцу моме родише се два сина у пустињи. Старији се зваше Јаков а млађи Јосиф.
- 8 И догоди се да, пошто сви сиђосмо у лађу и са собом понесмо све намирнице своје и ствари за које нам беше заповеђено, отиснусмо се на море, а ветар нас тераше према обећаној земљи.

1 Nephi 18

And it came to pass that they did worship the Lord, and did go forth with me; and we did work timbers of curious workmanship. And the Lord did show me from time to time after what manner I should work the timbers of the ship.

Now I, Nephi, did not work the timbers after the manner which was learned by men, neither did I build the ship after the manner of men; but I did build it after the manner which the Lord had shown unto me; wherefore, it was not after the manner of men.

And I, Nephi, did go into the mount oft, and I did pray oft unto the Lord; wherefore the Lord showed unto me great things.

And it came to pass that after I had finished the ship, according to the word of the Lord, my brethren beheld that it was good, and that the workmanship thereof was exceedingly fine; wherefore, they did humble themselves again before the Lord.

And it came to pass that the voice of the Lord came unto my father, that we should arise and go down into the ship.

And it came to pass that on the morrow, after we had prepared all things, much fruits and meat from the wilderness, and honey in abundance, and provisions according to that which the Lord had commanded us, we did go down into the ship, with all our loading and our seeds, and whatsoever thing we had brought with us, every one according to his age; wherefore, we did all go down into the ship, with our wives and our children.

And now, my father had begat two sons in the wilderness; the elder was called Jacob and the younger Joseph.

And it came to pass after we had all gone down into the ship, and had taken with us our provisions and things which had been commanded us, we did put forth into the sea and were driven forth before the wind towards the promised land.

9 И пошто бејасмо ветром терани током много дана, гле, браћа моја и синови Исмаилови, а и жене њихове, почеше се забављати, толико да стадоше плесати и певати и говорити са много простоте, да, чак заборавише којом моћу беху дотле доведени. Да, узнесоше се до крајње простоте.

10 И ја, Нефи, почех веома да се плашим да се Господ не расрди на нас и не удари нас због безакоња нашег, те да нас прогутају дубине морске. Стога им ја, Нефи, почех говорити са пуно разборитости. Али гле, они се расрдише на мене, говорећи: Нећемо да нам наш млађи брат буде владар.

11 И догоди се да ме Ламан и Лемуило ухватише и везаше конопцима и поступаху са мном са пуно грубости. Ипак, Господ то допусти да покаже моћ своју, да се испуни реч Његова коју рече о opakима.

12 И догоди се да, пошто ме везаше толико да се не могах ни померити, компас који Господ припреми, преста радити.

13 Стога, не знадоше куда лађу да управе, те се подиже страшна олуја, да, велика и страшна бура, те током три дана бејасмо водом ношени назад. И они се почеше веома плашити да се не утопе у мору. Ипак ме не одвезаше.

14 А четвртог дана, у који бејасмо ношени назад, бура поче бивати веома јака.

15 И догоди се да нас готово прогуташе дубине морске. И пошто током четири дана бејасмо на траг ношени, браћа моја почеше увиђати да су судови Божји над њима и да морају страдати уколико се не покају за безакоње своје. Стога ми приђоше и одвезаше везе које беху на зглобовима мојим, и гле, беху они веома натекли. А и гле жњеви моји беху много натекли и беху врло болни.

And after we had been driven forth before the wind for the space of many days, behold, my brethren and the sons of Ishmael and also their wives began to make themselves merry, insomuch that they began to dance, and to sing, and to speak with much rudeness, yea, even that they did forget by what power they had been brought thither; yea, they were lifted up unto exceeding rudeness.

And I, Nephi, began to fear exceedingly lest the Lord should be angry with us, and smite us because of our iniquity, that we should be swallowed up in the depths of the sea; wherefore, I, Nephi, began to speak to them with much soberness; but behold they were angry with me, saying: We will not that our younger brother shall be a ruler over us.

And it came to pass that Laman and Lemuel did take me and bind me with cords, and they did treat me with much harshness; nevertheless, the Lord did suffer it that he might show forth his power, unto the fulfilling of his word which he had spoken concerning the wicked.

And it came to pass that after they had bound me insomuch that I could not move, the compass, which had been prepared of the Lord, did cease to work.

Wherefore, they knew not whither they should steer the ship, insomuch that there arose a great storm, yea, a great and terrible tempest, and we were driven back upon the waters for the space of three days; and they began to be frightened exceedingly lest they should be drowned in the sea; nevertheless they did not loose me.

And on the fourth day, which we had been driven back, the tempest began to be exceedingly sore.

And it came to pass that we were about to be swallowed up in the depths of the sea. And after we had been driven back upon the waters for the space of four days, my brethren began to see that the judgments of God were upon them, and that they must perish save that they should repent of their iniquities; wherefore, they came unto me, and loosed the bands which were upon my wrists, and behold they had swollen exceedingly; and also mine ankles were much swollen, and great was the soreness thereof.

- 16 Ипак, ослоних се ја на Бога и хвалих га цео дан и не гунђах против Господа због невоља својих.
- 17 Ево, отац мој, Лехи, рече много тога њима, а и синовима Исмаиловим. Али, гле, изустише они много претњи свакоме ко би се за мене заузимао. А родитељи моји, како беху остарели и пошто претрпеше много туге због деце своје, беху оборени, да, и то на болесничке постеље своје.
- 18 Због туге своје и пуно жалости и безакоња браће моје беху доведени до тога да готово напусте овај живот и сусретну се са Богом својим. Да, седе косе њихове беху спремне да се положе те легну дубоко у прах. Да, чак беху близу да са жалашћу буду бачени у гроб водени.
- 19 А и Јаков и Јосиф, како беху млади и беше им потребно много неге, беху тужни због невоља мајке своје. А и жена моја сузама својим и молитвама, па и деца моја, не смекшаху срца браће моје да ме одвежу.
- 20 И ништа до моћи Божје која им уништењем запрети не могаше смекшати срца њихова. Стога, када видеше да ће их дубине морске прогутати, покајаше се за оно што беху учинили, толико да ме одвезаше.
- 21 И догоди се да, пошто ме одвезаше, гле, узех компас и он проради како пожелех. И догоди се да се помолих Господу и пошто се бејаш помолио ветрови престаше и олуја преста и наста велика тишина.
- 22 И догоди се да ја, Нефи, управљах лађом те поново заплонисмо према обећаној земљи.
- 23 И догоди се да пошто бејасмо пловили током много дана, дођосмо у обећану земљу, и искрцасмо се на земљу и шаторе своје разапесмо и назвасмо је обећаном земљом.

Nevertheless, I did look unto my God, and I did praise him all the day long; and I did not murmur against the Lord because of mine afflictions.

Now my father, Lehi, had said many things unto them, and also unto the sons of Ishmael; but, behold, they did breathe out much threatenings against anyone that should speak for me; and my parents being stricken in years, and having suffered much grief because of their children, they were brought down, yea, even upon their sickbeds.

Because of their grief and much sorrow, and the iniquity of my brethren, they were brought near even to be carried out of this time to meet their God; yea, their grey hairs were about to be brought down to lie low in the dust; yea, even they were near to be cast with sorrow into a watery grave.

And Jacob and Joseph also, being young, having need of much nourishment, were grieved because of the afflictions of their mother; and also my wife with her tears and prayers, and also my children, did not soften the hearts of my brethren that they would loose me.

And there was nothing save it were the power of God, which threatened them with destruction, could soften their hearts; wherefore, when they saw that they were about to be swallowed up in the depths of the sea they repented of the thing which they had done, insomuch that they loosed me.

And it came to pass after they had loosed me, behold, I took the compass, and it did work whither I desired it. And it came to pass that I prayed unto the Lord; and after I had prayed the winds did cease, and the storm did cease, and there was a great calm.

And it came to pass that I, Nephi, did guide the ship, that we sailed again towards the promised land.

And it came to pass that after we had sailed for the space of many days we did arrive at the promised land; and we went forth upon the land, and did pitch our tents; and we did call it the promised land.

24 И догоди се да почесмо земљу обрађивати и почесмо семење сејати. Да, положисмо у земљу сво семење своје које бејасмо донели из земље јерусалимске. И догоди се да оно веома нарасте. Бесмо, дакле обилно благословени.

25 И догоди се да у земљи обећања открисмо, док пустињом путовасмо, да у шумама има дивљачи сваке врсте, и крава и во, и магарац и коњ, и коза и дивокоза, и сваковрсне дивље животиње које беху од користи људима. И пронађосмо сваковрсну руду, и злата и сребра и бакра.

And it came to pass that we did begin to till the earth, and we began to plant seeds; yea, we did put all our seeds into the earth, which we had brought from the land of Jerusalem. And it came to pass that they did grow exceedingly; wherefore, we were blessed in abundance.

And it came to pass that we did find upon the land of promise, as we journeyed in the wilderness, that there were beasts in the forests of every kind, both the cow and the ox, and the ass and the horse, and the goat and the wild goat, and all manner of wild animals, which were for the use of men. And we did find all manner of ore, both of gold, and of silver, and of copper.

1. Нефи 19

- 1 И догоди се да ми Господ заповеди, стога начиних плоче од руде како бих на њима урезао запис о своме народу. И на плочама које израдох урезах запис оца свога, а и путовања наша у пустињи, и пророштва оца мога, а и многа своја сопствена пророштва урезах на њима.
- 2 А у време када их начиних не знадох да ћу добити заповест од Господа да те плоче начиним. Стога, запис оца свога и родословље предака његових и већи део свих наших поступака у пустињи урезани су на тим првим плочама о којима говорим. Стога, оно што се зби пре него што ове плоче начиних, заиста, детаљније се помиње на првим плочама.
- 3 И пошто по заповести начиних ове плоче, ја, Нефи, заповест примих да службовање и пророштва, јаснији и драгоценији делови њихови, треба да буду записани на овим плочама, и да оно што беше записано треба да буде сачувано за поучавање мога народа који ће запосести земљу, а и у друге мудре сврхе, сврхе које су Господу познате.
- 4 Стога ја, Нефи, израдох запис на другим плочама које дају извештај, или које дају опширнији извештај о ратовима и сукобима и уништењима мога народа. А то учиних и заповедих своме народу шта да чини када мене више не буде и да се ове плоче предају са поколења на поколење, или од пророка до пророка, до даљних заповести Господњих.
- 5 А извештај о изради ових плоча биће дат касније, а онда, гле, настављам онако како говорим. А то чиним да би оно што је више свето могло бити сачувано ради знања мога народа.

1 Nephi 19

And it came to pass that the Lord commanded me, wherefore I did make plates of ore that I might engraven upon them the record of my people. And upon the plates which I made I did engraven the record of my father, and also our journeyings in the wilderness, and the prophecies of my father; and also many of mine own prophecies have I engraven upon them.

And I knew not at the time when I made them that I should be commanded of the Lord to make these plates; wherefore, the record of my father, and the genealogy of his fathers, and the more part of all our proceedings in the wilderness are engraven upon those first plates of which I have spoken; wherefore, the things which transpired before I made these plates are, of a truth, more particularly made mention upon the first plates.

And after I had made these plates by way of commandment, I, Nephi, received a commandment that the ministry and the prophecies, the more plain and precious parts of them, should be written upon these plates; and that the things which were written should be kept for the instruction of my people, who should possess the land, and also for other wise purposes, which purposes are known unto the Lord.

Wherefore, I, Nephi, did make a record upon the other plates, which gives an account, or which gives a greater account of the wars and contentions and destructions of my people. And this have I done, and commanded my people what they should do after I was gone; and that these plates should be handed down from one generation to another, or from one prophet to another, until further commandments of the Lord.

And an account of my making these plates shall be given hereafter; and then, behold, I proceed according to that which I have spoken; and this I do that the more sacred things may be kept for the knowledge of my people.

- 6 Ипак, на плочама не пишем ништа осим ако не мислим да је свето. А сада, ако грешим, чак грешаху и они у стара времена, не да бих се правдао због других људи, него због слабости која је у мени, по телу, ја бих да се извиним.
- 7 Јер оно што неки људи држе за велику вредност и за тело и за душу, други не држе ни за шта и газе ногама својим. Да, чак и самог Бога Израеловог људи газе ногама својим, кажем газе ногама, али другим речима рекао бих – одбацују Га и не слушају глас савета Његових.
- 8 И гле, Он долази, по речима анђела, шест стотина година од времена када отац мој напусти Јерусалим.
- 9 А свет ће Га због безакоња свога осудити као ништавног. Стога Га бичују и Он то подноси, и ударају Га, и Он то подноси. Да, пљују по Њему, а Он и то подноси, због нежне доброте своје и трпељивости своје према деци човечјој.
- 10 И Бог очева наших, који беху изведени из Египта, из ропства, и Он их уз то сачува у пустињи, да, Бог Аврамов и Исаков и Бог Јаковљев, предаје себе по речи анђеловој, као човека, у руке опаких људи, да буде уздигнут по речима Зеноковим и да буде разапет, по речима Неумовим и да буде покопан у гроб, по речима Зеносовим, које он говораше о три дана таме који ће бити знак дат о смрти Његовој онима који буду настанили острва морска, а нарочито дат онима који су од дома Израеловог.
- 11 Јер овако пророк говораше: Господ Бог ће у тај дан свакако походити сав дом Израелов, једне гласом својим ради праведности њихове на велику радост њихову и спасење, а друге грмљавином и муњама моћи своје, олујом, огњем и димом, и мрачном маглуштином, и отварањем земље, и горама које ће бити уздигнуте.

Nevertheless, I do not write anything upon plates save it be that I think it be sacred. And now, if I do err, even did they err of old; not that I would excuse myself because of other men, but because of the weakness which is in me, according to the flesh, I would excuse myself.

For the things which some men esteem to be of great worth, both to the body and soul, others set at naught and trample under their feet. Yea, even the very God of Israel do men trample under their feet; I say, trample under their feet but I would speak in other words—they set him at naught, and hearken not to the voice of his counsels.

And behold he cometh, according to the words of the angel, in six hundred years from the time my father left Jerusalem.

And the world, because of their iniquity, shall judge him to be a thing of naught; wherefore they scourge him, and he suffereth it; and they smite him, and he suffereth it. Yea, they spit upon him, and he suffereth it, because of his loving kindness and his long-suffering towards the children of men.

And the God of our fathers, who were led out of Egypt, out of bondage, and also were preserved in the wilderness by him, yea, the God of Abraham, and of Isaac, and the God of Jacob, yieldeth himself, according to the words of the angel, as a man, into the hands of wicked men, to be lifted up, according to the words of Zenock, and to be crucified, according to the words of Neum, and to be buried in a sepulchre, according to the words of Zenos, which he spake concerning the three days of darkness, which should be a sign given of his death unto those who should inhabit the isles of the sea, more especially given unto those who are of the house of Israel.

For thus spake the prophet: The Lord God surely shall visit all the house of Israel at that day, some with his voice, because of their righteousness, unto their great joy and salvation, and others with the thunderings and the lightnings of his power, by tempest, by fire, and by smoke, and vapor of darkness, and by the opening of the earth, and by mountains which shall be carried up.

- 12 А све ово сигурно мора доћи, рече пророк Зенос. И стене се земаљске морају распукнути, а због јечања земље многи цареви са острва морских ће, под утицајем Духа Божјег, узвикнути: Бог природе пати.
- 13 А у погледу оних који су у Јерусалиму, реч је пророка, од свих народа биће бичевани, јер запињу Бога Израеловог и одвраћају срца своја, одбацујући знаке и чудеса и моћ и славу Бога Израеловог.
- 14 А зато што одвраћају срца своја, реч је пророка, и што презреше Свеца Израеловог лутаће у телу и страдати и постати звиждук и подсмех, и биће омражени међу свим народима.
- 15 Ипак, када дође тај дан, реч је пророка, када не буду више одвраћали срца своја од Свеца Израеловог, тада ће се Он сетити завета које учини очевима њиховим.
- 16 Да, споменуће се тада острва морских. Да, и сабраћу све људе који су од дома Израеловог, говори Господ, по речима пророка Зеноса, са четири краја земље.
- 17 Да, и сва земља ће видети спасење Господње, реч је пророка. Сваки народ, колена, језик и сви људи биће благословени.
- 18 И ја, Нефи, записах ово за свој народ, не бих ли их можда убедио да се спомену Господа Откупитеља свога.
- 19 Стога, говорих свом дому Израеловом, ако се они домогну овога.
- 20 Јер гле, нешто ме покреће у духу што ме исцрпљује, толико да ми сви зглобови малаксаше због оних који су у Јерусалиму, јер да Господ не беше милостив и не показа ми о њима, као што показа и пророцима древним, и ја бих страдао.
- 21 И Он заиста показа пророцима древним све о њима, а и многим показује много тога о нама. Стога је заиста потребно да сазнамо за њих јер то је о њима записано на месинганим плочама.

And all these things must surely come, saith the prophet Zenos. And the rocks of the earth must rend; and because of the groanings of the earth, many of the kings of the isles of the sea shall be wrought upon by the Spirit of God, to exclaim: The God of nature suffers.

And as for those who are at Jerusalem, saith the prophet, they shall be scourged by all people, because they crucify the God of Israel, and turn their hearts aside, rejecting signs and wonders, and the power and glory of the God of Israel.

And because they turn their hearts aside, saith the prophet, and have despised the Holy One of Israel, they shall wander in the flesh, and perish, and become a hiss and a byword, and be hated among all nations.

Nevertheless, when that day cometh, saith the prophet, that they no more turn aside their hearts against the Holy One of Israel, then will he remember the covenants which he made to their fathers.

Yea, then will he remember the isles of the sea; yea, and all the people who are of the house of Israel, will I gather in, saith the Lord, according to the words of the prophet Zenos, from the four quarters of the earth.

Yea, and all the earth shall see the salvation of the Lord, saith the prophet; every nation, kindred, tongue and people shall be blessed.

And I, Nephi, have written these things unto my people, that perhaps I might persuade them that they would remember the Lord their Redeemer.

Wherefore, I speak unto all the house of Israel, if it so be that they should obtain these things.

For behold, I have workings in the spirit, which doth weary me even that all my joints are weak, for those who are at Jerusalem; for had not the Lord been merciful, to show unto me concerning them, even as he had prophets of old, I should have perished also.

And he surely did show unto the prophets of old all things concerning them; and also he did show unto many concerning us; wherefore, it must needs be that we know concerning them for they are written upon the plates of brass.

22 Ево, догоди се да ја, Нефи, поучавах о томе браћу своју. И догоди се да им читах много тога што беше урезано на месинганим плочама како би сазнали за дела Господња у другим земљама, међу народом древним.

23 И читах им много тога што беше записано у књигама Мојсијевим. Али, да бих их могао још потпуније убедити да поверују у Господа, Откупитеља свога, прочитах им оно што написа пророк Исаија. Примењивах ја, наиме, сва Света писма на нас, како би нам била на корист и поуку.

24 Стога им прозборих, говорећи: Чујте речи пророка, ви који сте остатак дома Израеловог, који сте грана одломљена, чујте речи пророка које су писане за сав дом Израелов и примените их на себе, да можете наду имати као и браћа ваша од које сте одломљени, јер тако пророк написа.

Now it came to pass that I, Nephi, did teach my brethren these things; and it came to pass that I did read many things to them, which were engraven upon the plates of brass, that they might know concerning the doings of the Lord in other lands, among people of old.

And I did read many things unto them which were written in the books of Moses; but that I might more fully persuade them to believe in the Lord their Redeemer I did read unto them that which was written by the prophet Isaiah; for I did liken all scriptures unto us, that it might be for our profit and learning.

Wherefore I spake unto them, saying: Hear ye the words of the prophet, ye who are a remnant of the house of Israel, a branch who have been broken off; hear ye the words of the prophet, which were written unto all the house of Israel, and liken them unto yourselves, that ye may have hope as well as your brethren from whom ye have been broken off; for after this manner has the prophet written.

1. Нефи 20

- 1 Послушајте и чујте ово, о доме Јаковљев, ви који се зовете именом Израеловим и који сте изашли из вода Јудиних, или из вода крштења, који се кунете именом Господњим и спомињете Бога Израеловог, па ипак не куну се у истини нити у правди.
- 2 Ипак, зову себе светим градом, али се не ослањају на Бога Израеловог који је Господ над војскама. Да, Господ над војскама је име Његово.
- 3 Гле, објавих оно што беше од почетка и из уста мојих то изађе, и то показах, и показах то изненада.
- 4 А учиних то јер знадох да си ти својеглав и врат твој је жила гвоздена, а чело твоје месинг.
- 5 И зато ти од почетка објавих, пре него што се догоди показах ти их, показах ти их из страха да не би рекао: Идол их мој учини, и резани лик мој, и ливени лик мој им заповеди.
- 6 Видео си и чуо све то. Зар нећеш то објавити? Од сада ти објављујем ново, скривено, што још не знаш.
- 7 Сада је то створено, а не од почетка, чак пре него што си чуо за то, не беше ти објављено, да не би казао: Ја то већ знам.
- 8 Да, ниси то чуо. Да, ниси то знао. Да, до сад се ухо твоје није отворило јер знадох да ћеш подмукло поступити и да си назван преступником од утробе мајчине.
- 9 Ипак, ради имена свога одгодићу срџбу своју, и ради части своје уздржаћу се према теби да те не уништим.
- 10 Јер, гле, прочистих те, изабрах те у пећи невоља.
- 11 Себе ради, да, себе ради учинићу то, јер нећу допустити да се име моје обешчисти и другом нећу дати славу своју.

1 Nephi 20

Hearken and hear this, O house of Jacob, who are called by the name of Israel, and are come forth out of the waters of Judah, or out of the waters of baptism, who swear by the name of the Lord, and make mention of the God of Israel, yet they swear not in truth nor in righteousness.

Nevertheless, they call themselves of the holy city, but they do not stay themselves upon the God of Israel, who is the Lord of Hosts; yea, the Lord of Hosts is his name.

Behold, I have declared the former things from the beginning; and they went forth out of my mouth, and I showed them. I did show them suddenly.

And I did it because I knew that thou art obstinate, and thy neck is an iron sinew, and thy brow brass;

And I have even from the beginning declared to thee; before it came to pass I showed them thee; and I showed them for fear lest thou shouldst say—Mine idol hath done them, and my graven image, and my molten image hath commanded them.

Thou hast seen and heard all this; and will ye not declare them? And that I have showed thee new things from this time, even hidden things, and thou didst not know them.

They are created now, and not from the beginning, even before the day when thou heardest them not they were declared unto thee, lest thou shouldst say—Behold I knew them.

Yea, and thou heardest not; yea, thou knewest not; yea, from that time thine ear was not opened; for I knew that thou wouldst deal very treacherously, and wast called a transgressor from the womb.

Nevertheless, for my name's sake will I defer mine anger, and for my praise will I refrain from thee, that I cut thee not off.

For, behold, I have refined thee, I have chosen thee in the furnace of affliction.

For mine own sake, yea, for mine own sake will I do this, for I will not suffer my name to be polluted, and I will not give my glory unto another.

- 12 Чуј ме, о Јакове и Израеле ког позвах, јер ја сам Он. Ја сам први и ја сам и последњи.
- 13 Рука моја, такође, земљу утемељи, и десна рука моја небеса разапе. Ја их зовнем а они заједно устану.
- 14 Саберите се и чујте сви ви. Ко им од њих објави ово? Господ га љубљаше, да, и Он ће испуни-ти реч своју коју преко њих објави. И испуниће вољу своју над Вавилоном и рука Његова обориће се на Халдејце.
- 15 Такође, Господ каза: Ја, Господ, да, ја говорих, да, ја га позвах да објави, ја га доведох и учиниће он пут свој напредним.
- 16 Приступите к мени. Од почетка вам не говорих тајно, од времена када то беше објављено говорих вам, а Господ Бог и Дух Његов послаше ме.
- 17 И овако говори Господ, Откупитељ твој, Светац Израелов. Послах га ја, Господ Бог твој који те учи да напредујеш, који те води путем којим треба да идеш, учиних то.
- 18 О, да послуша заповести моје – тада би мир твој био као река, а праведност твоја попут таласа морских.
- 19 И потомства твога било би попут песка, а породе утробе твоје као зрнаца његових. Име се његово не би затрло нити истребило преданом.
- 20 Идите из Вавилона, бежите од Халдејаца, гласом песме објавите, казујте ово, обелоданите све до краја земље. Кажите: Откупи Господ слугу свога Јакова.
- 21 И не беху жедни, Он их кроз пустиње вођаше. Учини Он да воде за њих из стене потеку, расцепи стену и воде потекоше.
- 22 И мада све ово учини, па и више, нема мира за опаке, говори Господ.

Hearken unto me, O Jacob, and Israel my called, for I am he; I am the first, and I am also the last.

Mine hand hath also laid the foundation of the earth, and my right hand hath spanned the heavens. I call unto them and they stand up together.

All ye, assemble yourselves, and hear; who among them hath declared these things unto them? The Lord hath loved him; yea, and he will fulfil his word which he hath declared by them; and he will do his pleasure on Babylon, and his arm shall come upon the Chaldeans.

Also, saith the Lord; I the Lord, yea, I have spoken; yea, I have called him to declare, I have brought him, and he shall make his way prosperous.

Come ye near unto me; I have not spoken in secret; from the beginning, from the time that it was declared have I spoken; and the Lord God, and his Spirit, hath sent me.

And thus saith the Lord, thy Redeemer, the Holy One of Israel; I have sent him, the Lord thy God who teacheth thee to profit, who leadeth thee by the way thou shouldst go, hath done it.

O that thou hadst hearkened to my commandments—then had thy peace been as a river, and thy righteousness as the waves of the sea.

Thy seed also had been as the sand; the offspring of thy bowels like the gravel thereof; his name should not have been cut off nor destroyed from before me.

Go ye forth of Babylon, flee ye from the Chaldeans, with a voice of singing declare ye, tell this, utter to the end of the earth; say ye: The Lord hath redeemed his servant Jacob.

And they thirsted not; he led them through the deserts; he caused the waters to flow out of the rock for them; he clave the rock also and the waters gushed out.

And notwithstanding he hath done all this, and greater also, there is no peace, saith the Lord, unto the wicked.

1. Нефи 21

- 1 И опет: Послушај, о ти, доме Израелов, сви ви који сте одломљени и протерани због opakости пастира мога народа, да, сви ви који сте одломљени, који сте свуда расејани, који сте од мога народа, о доме Израелов. Чујте ме, о острва и послушајте ви, народи далеки. Господ ме од утробе позва, од утробе мајке моје помену Он име моје.
- 2 И од уста мојих мач оштар начини, у сенци руке своје сакри ме и сјајну стрелу од мене начини, у тоболац свој сакри ме.
- 3 И рече ми: Слуга си мој, о Израеле, кроз ког ћу прослављен бити.
- 4 Тада рекох: Узалуд се трудих, узалуд и низашта потроших снагу своју. Засигурно, суд је мој код Господа и дело моје код Бога мога.
- 5 А сада, говори Господ – који ме сазда од утробе материне, да Му слуга будем, да Му Јакова на траг доведем – и ако се Израел и не сабере, ипак ћу бити славан у очима Господњим, и Бог мој биће снага моја.
- 6 А Он рече: Мало је да ми будеш слуга да подигнеш племена Јаковљева и обновиш сачуване из Израела. Још ћу те поставити за светлост нејеврејима, да можеш бити спасење моје крајевима земаљским.
- 7 Овако говори Господ, Откупитељ Израелов, Светац његов, ономе кога презиру, ономе кога мрзе сви народи, служи владара: Краљеви ће видети и подићи се, а и кнезови ће се поклонити због Господа који је веран.
- 8 Овако говори Господ: У прикладно време послушах те, о острва морска, и у дан спасења помогох ти. И сачуваћу те и даћу ти слугу свога за завет народу, да установиш земљу, да баштиниш опустеле баштине;
- 9 Да поробљенима можеш рећи: Изађите! Онима који у тами седе: Покажите се! Они ће пасти дуж путева и паша ће им бити на свим високим местима.

1 Nephi 21

And again: Hearken, O ye house of Israel, all ye that are broken off and are driven out because of the wickedness of the pastors of my people; yea, all ye that are broken off, that are scattered abroad, who are of my people, O house of Israel. Listen, O isles, unto me, and hearken ye people from far; the Lord hath called me from the womb; from the bowels of my mother hath he made mention of my name.

And he hath made my mouth like a sharp sword; in the shadow of his hand hath he hid me, and made me a polished shaft; in his quiver hath he hid me;

And said unto me: Thou art my servant, O Israel, in whom I will be glorified.

Then I said, I have labored in vain, I have spent my strength for naught and in vain; surely my judgment is with the Lord, and my work with my God.

And now, saith the Lord—that formed me from the womb that I should be his servant, to bring Jacob again to him—though Israel be not gathered, yet shall I be glorious in the eyes of the Lord, and my God shall be my strength.

And he said: It is a light thing that thou shouldst be my servant to raise up the tribes of Jacob, and to restore the preserved of Israel. I will also give thee for a light to the Gentiles, that thou mayest be my salvation unto the ends of the earth.

Thus saith the Lord, the Redeemer of Israel, his Holy One, to him whom man despiseth, to him whom the nations abhorreth, to servant of rulers: Kings shall see and arise, princes also shall worship, because of the Lord that is faithful.

Thus saith the Lord: In an acceptable time have I heard thee, O isles of the sea, and in a day of salvation have I helped thee; and I will preserve thee, and give thee my servant for a covenant of the people, to establish the earth, to cause to inherit the desolate heritages;

That thou mayest say to the prisoners: Go forth; to them that sit in darkness: Show yourselves. They shall feed in the ways, and their pastures shall be in all high places.

10 Неће гладовати нити жеђати, нити ће их жега и сунце ударати, јер Он који им се смилува водиће их, чак до извора водених доведиће их.

11 И начинићу стазом све горе своје и путеви моји ће се узвисити.

12 А тада, гле, о доме Израелов, ови ће доћи издалека. И ево, ови са севера и са запада и ови из земље Синим.

13 Певајте, о небеса, и весели се, о Земљо, јер утврдиће се ноге оних који су на истоку. И запевајте, о горе, јер они више неће бити ударани јер Господ утеши свој народ и милостив ће бити невољницима својим.

14 Али, гле, Сион рече: Господ ме остави и Господ ме мој заборави – али показаће Он да није тако.

15 Јер, може ли жена заборавити одојче своје, да се не смилује сину утробе своје? Да, оне могу заборавити, па ипак ја тебе нећу заборавити, о доме Израелов.

16 Гле, на дланове руку својих урезах те. Зидине твоје стално су преда мном.

17 Деца твоја хитаће против рушилаца твојих, и они који те пустошаху отићи ће од тебе.

18 Обазри се унаоколо и погледај, сви они се сабирају и доћи ће к теби. Тако ја био жив, говори Господ, свима њима као накитом, заоденућеш се и украсити попут невесте.

19 Јер рушевине твоје и напуштена места твоја и земља твоја уништена, чак ће сада бити претесни становницима твојим, а они који те прождираху далеко ће бити.

20 Деца коју ћеш имати, пошто прве изгубиш, поново ће ти на уши рећи: Претесно ми је ово место. Дај ми место где се могу настанити.

They shall not hunger nor thirst, neither shall the heat nor the sun smite them; for he that hath mercy on them shall lead them, even by the springs of water shall he guide them.

And I will make all my mountains a way, and my highways shall be exalted.

And then, O house of Israel, behold, these shall come from far; and lo, these from the north and from the west; and these from the land of Sinim.

Sing, O heavens; and be joyful, O earth; for the feet of those who are in the east shall be established; and break forth into singing, O mountains; for they shall be smitten no more; for the Lord hath comforted his people, and will have mercy upon his afflicted.

But, behold, Zion hath said: The Lord hath forsaken me, and my Lord hath forgotten me—but he will show that he hath not.

For can a woman forget her sucking child, that she should not have compassion on the son of her womb? Yea, they may forget, yet will I not forget thee, O house of Israel.

Behold, I have graven thee upon the palms of my hands; thy walls are continually before me.

Thy children shall make haste against thy destroyers; and they that made thee waste shall go forth of thee.

Lift up thine eyes round about and behold; all these gather themselves together, and they shall come to thee. And as I live, saith the Lord, thou shalt surely clothe thee with them all, as with an ornament, and bind them on even as a bride.

For thy waste and thy desolate places, and the land of thy destruction, shall even now be too narrow by reason of the inhabitants; and they that swallowed thee up shall be far away.

The children whom thou shalt have, after thou hast lost the first, shall again in thine ears say: The place is too strait for me; give place to me that I may dwell.

- 21 Тада ћеш ти рећи у срцу своме: Ко ми роди ове, видевши да изгубих децу своју, и јалова сам, поробљена и сељена тамо-амо? И ко однегова ове? Гле, напуштена бејах, где они беху?
- 22 Овако говори Господ Бог: Гле, подићи ћу руку своју ка нејеврејима и заставу своју дићи ћу народима. И у наручју своме донеће ти они синове твоје, а кћери твоје носиће на плећима својим.
- 23 А цареви ће ти бити хранитељи, а царице њихове дојкиње твоје. Лицем до земље ће ти се клањати и прах са ногу твојих лизати. И знаћеш да сам ја Господ, јер неће се постидети они који на мене чекају.
- 24 Хоће ли се, наиме, плен моћноме отети, или праведно поробљен избавити?
- 25 Али овако говори Господ: И поробљени од моћнога отеће се и плен од страшнога избавиће се, јер ћу се препирати са онима који се са тобом препиру и сачуваћу децу твоју.
- 26 И оне који те угњетавају нахранићу месом њиховим. Пијани ће бити од крви своје као од вина слатког. И познаће свако тело да сам ја Господ, да сам Спаситељ твој и Откупитељ твој, Силни Јаковљев.

Then shalt thou say in thine heart: Who hath begotten me these, seeing I have lost my children, and am desolate, a captive, and removing to and fro? And who hath brought up these? Behold, I was left alone; these, where have they been?

Thus saith the Lord God: Behold, I will lift up mine hand to the Gentiles, and set up my standard to the people; and they shall bring thy sons in their arms, and thy daughters shall be carried upon their shoulders.

And kings shall be thy nursing fathers, and their queens thy nursing mothers; they shall bow down to thee with their face towards the earth, and lick up the dust of thy feet; and thou shalt know that I am the Lord; for they shall not be ashamed that wait for me.

For shall the prey be taken from the mighty, or the lawful captives delivered?

But thus saith the Lord, even the captives of the mighty shall be taken away, and the prey of the terrible shall be delivered; for I will contend with him that contendeth with thee, and I will save thy children.

And I will feed them that oppress thee with their own flesh; they shall be drunken with their own blood as with sweet wine; and all flesh shall know that I, the Lord, am thy Savior and thy Redeemer, the Mighty One of Jacob.

1. Нефи 22

- 1 И ево, догоди се да пошто ја, Нефи, прочитах ово што беше урезано на месинганим плочама, приђоше ми браћа моја и рекоше ми: Шта значи то што прочита? Гле, требали то разумети по ономе што је духовно, што ће се догодити по духу а не по телу?
- 2 И ја, Нефи, им рекох: Гле, то се објави пророку гласом Духа, јер Духом се пророцима обзнањује све што ће доћи на децу човечју по телу.
- 3 Стога, оно о чему читах је оно што се односи и на временско и на духовно, јер изгледа да ће дом Израелов, пре или касније, бити расејан по свом лицу земаљском, а и међу све народе.
- 4 И гле, много их је који су већ заборављени од оних који су у Јерусалиму. Да, већи део свих племена беше одведен и расејани су тамо-амо по острвима морским. А где су, нико од нас не зна, осим што знамо да беху одведени.
- 5 И откако беху одведени беше ово пророковано о њима, а и о свима онима који ће касније бити расејани и измешани због Свеца Израеловог, јер ће против Њега отврднути срца своја. Стога ће бити расејани међу све народе и од свих људи биће омражени.
- 6 Ипак, пошто буду однеговани од нејевреја и Господ подигне руку своју над нејеврејима и постави их као заставу и деца њихова беху понешена у наручју њиховом, а кћери њихове понешене на плећима њиховим, гле ово о чему се говори временско је, јер такви су завети Господњи очевима нашим и то означава нас у данима који долазе, а такође и сву браћу нашу која су од дома Израеловог.

1 Nephi 22

And now it came to pass that after I, Nephi, had read these things which were engraven upon the plates of brass, my brethren came unto me and said unto me: What meaneth these things which ye have read? Behold, are they to be understood according to things which are spiritual, which shall come to pass according to the spirit and not the flesh?

And I, Nephi, said unto them: Behold they were manifest unto the prophet by the voice of the Spirit; for by the Spirit are all things made known unto the prophets, which shall come upon the children of men according to the flesh.

Wherefore, the things of which I have read are things pertaining to things both temporal and spiritual; for it appears that the house of Israel, sooner or later, will be scattered upon all the face of the earth, and also among all nations.

And behold, there are many who are already lost from the knowledge of those who are at Jerusalem. Yea, the more part of all the tribes have been led away; and they are scattered to and fro upon the isles of the sea; and whither they are none of us knoweth, save that we know that they have been led away.

And since they have been led away, these things have been prophesied concerning them, and also concerning all those who shall hereafter be scattered and be confounded, because of the Holy One of Israel; for against him will they harden their hearts; wherefore, they shall be scattered among all nations and shall be hated of all men.

Nevertheless, after they shall be nursed by the Gentiles, and the Lord has lifted up his hand upon the Gentiles and set them up for a standard, and their children have been carried in their arms, and their daughters have been carried upon their shoulders, behold these things of which are spoken are temporal; for thus are the covenants of the Lord with our fathers; and it meaneth us in the days to come, and also all our brethren who are of the house of Israel.

7 И то значи да долази време да ће, пошто сав дом Израелов буде расејан и измешан, Господ Бог подићи моћан народ међу нејеврејима, да, и то на лицу ове земље. И они ће расејати потомство наше.

8 И пошто потомство наше буде расејано, Господ Бог ће наставити да чини чудесно дело међу нејеврејима, које ће бити од велике вредности за потомство наше. Стога је то упоређено са негом њиховом од стране нејевреја и ношењем у наручју њиховом и на плећима њиховим.

9 И биће то вредно и за нејевреје и не само за нејевреје, него и за сав дом Израелов, ради упознавања са заветима Оца Небеског које учини са Аврамом, говорећи: Потомством твојим сва колена земаљска биће благословена.

10 И ја бих, браћо моја, да знате да не могу сва колена земаљска бити благословена уколико Он не оголи мишицу своју пред очима свих народа.

11 Наставиће, стога, Господ Бог да огољује мишицу своју пред очима свих народа, у остваривању завета својих и јеванђеља за оне који су од дома Израеловог.

12 Стога ће их опет из сужањства извести и биће сабрани у земљама баштине своје. И биће изведени из мрака и из таме и знаће да је Господ Спаситељ њихов и Откупитељ њихов, Силни Израелов.

13 И крв те велике и одвратне цркве, која је курва целе земље, окренуће се на главе њихове, јер ратоваће они међу собом и мач из њихових сопствених руку пашће на главе њихове и крвљу ће својом бити опијени.

And it meaneth that the time cometh that after all the house of Israel have been scattered and confounded, that the Lord God will raise up a mighty nation among the Gentiles, yea, even upon the face of this land; and by them shall our seed be scattered.

And after our seed is scattered the Lord God will proceed to do a marvelous work among the Gentiles, which shall be of great worth unto our seed; wherefore, it is likened unto their being nourished by the Gentiles and being carried in their arms and upon their shoulders.

And it shall also be of worth unto the Gentiles; and not only unto the Gentiles but unto all the house of Israel, unto the making known of the covenants of the Father of heaven unto Abraham, saying: In thy seed shall all the kindreds of the earth be blessed.

And I would, my brethren, that ye should know that all the kindreds of the earth cannot be blessed unless he shall make bare his arm in the eyes of the nations.

Wherefore, the Lord God will proceed to make bare his arm in the eyes of all the nations, in bringing about his covenants and his gospel unto those who are of the house of Israel.

Wherefore, he will bring them again out of captivity, and they shall be gathered together to the lands of their inheritance; and they shall be brought out of obscurity and out of darkness; and they shall know that the Lord is their Savior and their Redeemer, the Mighty One of Israel.

And the blood of that great and abominable church, which is the whore of all the earth, shall turn upon their own heads; for they shall war among themselves, and the sword of their own hands shall fall upon their own heads, and they shall be drunken with their own blood.

14 И сваки народ који против тебе зарати, о, доме Израелов, окренуће се један на другога и па- шће у јаму коју сами ископаше да у замку ухвате народ Господњи. И сви они који се против Сиона боре уништени ће бити, а та велика кур- ва која изопачује исправне путеве Господње, да, та велика и одвратна црква, обориће се у прах и пад њен ће велик бити.

15 Јер гле, говори пророк: Брзо долази време ка- да Сотона више неће имати моћ над срцима де- це човечје, јер ускоро долази дан када ће сви охоли и они који опако чине бити попут стрњи- ке. И долази дан када морају бити спаљени.

16 Јер ускоро долази време када ће се пунина гнева Божјег излити на сву децу човечју, јер Он неће допустити да опаки униште праведне.

17 Сачуваће Он, стога, праведне моћу својом, чак и ако пунина гнева Његовог мора доћи, а праведни ће бити сачувани, чак и уништењем непријатеља њихових огњем. Стога, праведни не треба да се плаше, јер ће, тако говори про- рок, бити спашени, чак и ако то буде огњем.

18 Гле, браћо моја, кажем вам да ово ускоро мора доћи. Да, и то крв и огањ и пушење дима морају доћи. И то се мора догодити на лицу ове земље, а то долази на људе по телу отврдну ли срца сво- ја против Свеца Израеловог.

19 Јер гле, праведни неће страдати, јер свакако мора доћи време када ће сви који се против Сиона боре бити искључени.

20 И Господ ће засигурно припремити пут за свој народ ради испуњења речи Мојсијевих, ко- је он рече говорећи: Пророка попут мене поди- ћи ће вам Господ Бог ваш. Њега ћете слушати у свему што вам каже. И догодиће се да ће сви они који не послушају тог пророка бити искључени из народа.

And every nation which shall war against thee, O house of Israel, shall be turned one against an- other, and they shall fall into the pit which they digged to ensnare the people of the Lord. And all that fight against Zion shall be destroyed, and that great whore, who hath perverted the right ways of the Lord, yea, that great and abominable church, shall tumble to the dust and great shall be the fall of it.

For behold, saith the prophet, the time cometh speedily that Satan shall have no more power over the hearts of the children of men; for the day soon cometh that all the proud and they who do wickedly shall be as stubble; and the day cometh that they must be burned.

For the time soon cometh that the fulness of the wrath of God shall be poured out upon all the chil- dren of men; for he will not suffer that the wicked shall destroy the righteous.

Wherefore, he will preserve the righteous by his power, even if it so be that the fulness of his wrath must come, and the righteous be preserved, even unto the destruction of their enemies by fire. Wherefore, the righteous need not fear; for thus saith the prophet, they shall be saved, even if it so be as by fire.

Behold, my brethren, I say unto you, that these things must shortly come; yea, even blood, and fire, and vapor of smoke must come; and it must needs be upon the face of this earth; and it cometh unto men according to the flesh if it so be that they will harden their hearts against the Holy One of Israel.

For behold, the righteous shall not perish; for the time surely must come that all they who fight against Zion shall be cut off.

And the Lord will surely prepare a way for his people, unto the fulfilling of the words of Moses, which he spake, saying: A prophet shall the Lord your God raise up unto you, like unto me; him shall ye hear in all things whatsoever he shall say unto you. And it shall come to pass that all those who will not hear that prophet shall be cut off from among the people.

21 И сада вам ја, Нефи, објављујем да је тај про-
рок, о коме Мојсије говораше, Светац Израелов.
Он ће, дакле, изрицати суд у праведности.

22 А праведни се не морају плашити, јер су они
ти који неће бити уништени. Али, царство ђа-
волово је то које ће бити изграђено међу децом
човечјом, царство које је установљено међу
онима који су у телу –

23 Јер, брзо ће доћи време када ће све цркве које
су изграђене за стицање добитка и све оне које
су изграђене ради моћи над телом, и оне које су
изграђене ради омиљености у очима света, и
оне које траже пожуде телесне и оно што је све-
товно и да чине безакоња сваковрсна, да, украт-
ко, сви они који припадају царству ђаволовом
су ти који треба да се плаше и дрхте и стрепе.
Они су ти који морају бити бачени доле у прах.
Они су ти који морају бити спаљени попут стр-
њике, и то је према речима пророка.

24 А брзо долази време када праведни морају би-
ти изведени као телац из јасала, а Светац
Израелов мора владати у власти и сили и моћи
и слави великој.

25 И сабира Он децу своју са четири краја земље.
И овце своје броји и оне Га познају. И биће једно
стадо и један пастир. И Он ће овце своје храни-
ти и оне ће у Њему пашу наћи.

26 А због праведности његовог народа Сотона
нема моћи. Стога се он током много година не
може одвезати јер нема моћ над срцима људ-
ским, јер они бораве у праведности, а Светац
Израелов влада.

27 И ево, гле, ја, Нефи, кажем вам да све ово мора
доћи по телу.

28 Али, гле, сви народи, колена, језици и људи у
сигурности ће боравити у Свецу Израеловом,
ако се покају.

29 И ево, ја, Нефи, завршавам, јер се не усуђујем
да сада о томе даље говорим.

And now I, Nephi, declare unto you, that this
prophet of whom Moses spake was the Holy One of
Israel; wherefore, he shall execute judgment in
righteousness.

And the righteous need not fear, for they are
those who shall not be confounded. But it is the
kingdom of the devil, which shall be built up
among the children of men, which kingdom is es-
tablished among them which are in the flesh—

For the time speedily shall come that all churches
which are built up to get gain, and all those who are
built up to get power over the flesh, and those who
are built up to become popular in the eyes of the
world, and those who seek the lusts of the flesh and
the things of the world, and to do all manner of in-
iquity; yea, in fine, all those who belong to the king-
dom of the devil are they who need fear, and trem-
ble, and quake; they are those who must be brought
low in the dust; they are those who must be con-
sumed as stubble; and this is according to the
words of the prophet.

And the time cometh speedily that the righteous
must be led up as calves of the stall, and the Holy
One of Israel must reign in dominion, and might,
and power, and great glory.

And he gathereth his children from the four
quarters of the earth; and he numbereth his sheep,
and they know him; and there shall be one fold and
one shepherd; and he shall feed his sheep, and in
him they shall find pasture.

And because of the righteousness of his people,
Satan has no power; wherefore, he cannot be
loosed for the space of many years; for he hath no
power over the hearts of the people, for they dwell
in righteousness, and the Holy One of Israel
reigneth.

And now behold, I, Nephi, say unto you that all
these things must come according to the flesh.

But, behold, all nations, kindreds, tongues, and
people shall dwell safely in the Holy One of Israel if
it so be that they will repent.

And now I, Nephi, make an end; for I durst not
speak further as yet concerning these things.

30 Стога, браћо моја, ја бих да се уверите да је истинито оно што је написано на месинганим плочама, а оне сведоче да човек мора бити послушан заповестима Божјим.

31 Стога, не треба да сматрате да смо ја и отац мој једини који сведочасмо, а и поучавасмо о њима. Стога, будете ли послушни заповестима и истрајете до краја, бићете спашени у последњи дан. И то јесте тако. Амен.

Wherefore, my brethren, I would that ye should consider that the things which have been written upon the plates of brass are true; and they testify that a man must be obedient to the commandments of God.

Wherefore, ye need not suppose that I and my father are the only ones that have testified, and also taught them. Wherefore, if ye shall be obedient to the commandments, and endure to the end, ye shall be saved at the last day. And thus it is. Amen.

Друга књига Нефијева

Извештај о Лехијевој смрти. Нефијева браћа се буне против њега. Господ упозорава Нефија да отпутује у пустињу. Његова путовања у пустињи, и тако даље.

2. Нефи 1

- 1 И ево, догоди се да пошто ја, Нефи, приведох крају поучавање браће своје, отац наш, Лехи, такође им много тога говораше и приповедаше о томе шта је велико Господ учинио за њих извевши их из земље јерусалимске.
- 2 И говораше им о побуни њиховој на водама и милости Божјој када им поштеде животе, да их море не прогута.
- 3 А такође им говораше о земљи обећања коју стекоше – како Господ беше милостив упозоривши нас да бежимо из земље јерусалимске.
- 4 Јер гле, рече он, имадох виђење по ком знам да је Јерусалим уништен. А да остадосмо у Јерусалиму и ми бисмо страдали.
- 5 Али, он рече, упркос невољама нашим, стекосмо земљу обећања, земљу која је изабрана међу свим другим земљама, земљу за коју ми се Господ Бог заветова да ће бити земља баштине потомству моме. Да, Господ заветова ову земљу за мене и за децу моју заувек, а и за све оне који ће из других земаља бити изведени руком Господњом.
- 6 Стога ја, Лехи, пророкујем у складу са деловањем Духа који је у мени, да нико неће доћи у ову земљу, осим оних који буду доведени руком Господњом.

The Second Book of Nephi

An account of the death of Lehi. Nephi's brethren rebel against him. The Lord warns Nephi to depart into the wilderness. His journeyings in the wilderness, and so forth.

2 Nephi 1

And now it came to pass that after I, Nephi, had made an end of teaching my brethren, our father, Lehi, also spake many things unto them, and rehearsed unto them, how great things the Lord had done for them in bringing them out of the land of Jerusalem.

And he spake unto them concerning their rebellions upon the waters, and the mercies of God in sparing their lives, that they were not swallowed up in the sea.

And he also spake unto them concerning the land of promise, which they had obtained—how merciful the Lord had been in warning us that we should flee out of the land of Jerusalem.

For, behold, said he, I have seen a vision, in which I know that Jerusalem is destroyed; and had we remained in Jerusalem we should also have perished.

But, said he, notwithstanding our afflictions, we have obtained a land of promise, a land which is choice above all other lands; a land which the Lord God hath covenanted with me should be a land for the inheritance of my seed. Yea, the Lord hath covenanted this land unto me, and to my children forever, and also all those who should be led out of other countries by the hand of the Lord.

Wherefore, I, Lehi, prophesy according to the workings of the Spirit which is in me, that there shall none come into this land save they shall be brought by the hand of the Lord.

7 Стога је ова земља посвећена за онога кога Он доведе. И буду ли Му служили према заповести-ма које им Он даде, биће им то земља слободе. Стога, неће никада у сужањство бити бачени, а буду ли, биће то због безакоња. Јер буде ли безакоње обилovalo, та земља ће због њих бити проклетa, али за праведнике ће заувек бити благословена.

8 И гле, мудрост је да ова земља за сада сачувана буде, да за њу не сазнају други народи. Јер гле, многи би народи преплавили ту земљу, да не би било места за баштину.

9 Стога ја, Лехи, добих обећање да ће сви они, које Господ Бог изведе из земље јерусалимске, уколико буду држали заповести Његове, наредовати на лицу ове земље. И биће сачувани од свих других народа, да могу сами поседовати ову земљу. А буду ли држали заповести Његове, биће благословени на лицу ове земље и никога неће бити да их злоставља, нити да им одузме земљу баштине њихове. И боравиће безбедно заувек.

10 Али гле, када дође време да ишчезну у невери, пошто примише тако велике благослове из руке Господње – имајући сазнање о стварању земље и свих људи, познавајући велика и чудесна дела Господња од стварања света, имајући моћ која им је дата да са вером све чине, имајући све заповести од почетка и будући доведени бескрајном добротом Његовом у ову драгоцену земљу обећања – гле, кажем, дође ли дан да одбаце Свеца Израеловог, правог Месију, Откупитеља њиховог и Бога њиховог, гле, судови онога који је праведан почиваће на њима.

11 Да, довешће им Он друге народе и даће им моћ и одузеће од њих земљеседа њихових и учиниће да буду расејани и ударени.

Wherefore, this land is consecrated unto him whom he shall bring. And if it so be that they shall serve him according to the commandments which he hath given, it shall be a land of liberty unto them; wherefore, they shall never be brought down into captivity; if so, it shall be because of iniquity; for if iniquity shall abound cursed shall be the land for their sakes, but unto the righteous it shall be blessed forever.

And behold, it is wisdom that this land should be kept as yet from the knowledge of other nations; for behold, many nations would overrun the land, that there would be no place for an inheritance.

Wherefore, I, Lehi, have obtained a promise, that inasmuch as those whom the Lord God shall bring out of the land of Jerusalem shall keep his commandments, they shall prosper upon the face of this land; and they shall be kept from all other nations, that they may possess this land unto themselves. And if it so be that they shall keep his commandments they shall be blessed upon the face of this land, and there shall be none to molest them, nor to take away the land of their inheritance; and they shall dwell safely forever.

But behold, when the time cometh that they shall dwindle in unbelief, after they have received so great blessings from the hand of the Lord—having a knowledge of the creation of the earth, and all men, knowing the great and marvelous works of the Lord from the creation of the world; having power given them to do all things by faith; having all the commandments from the beginning, and having been brought by his infinite goodness into this precious land of promise—behold, I say, if the day shall come that they will reject the Holy One of Israel, the true Messiah, their Redeemer and their God, behold, the judgments of him that is just shall rest upon them.

Yea, he will bring other nations unto them, and he will give unto them power, and he will take away from them the lands of their possessions, and he will cause them to be scattered and smitten.

12 Да, како поколења буду пролазила једно за другим, биће крвопролића и великих похођења међу њима. Стога, синови моји, ја бих да се сетите, да, ја бих да послушате речи моје.

13 О, кад бисте се пробудили, пробудили из сна дубоког, да, и то из сна пакленог и стресли са себе страшне ланце којима сте привезани, ланце који вежу децу човечју те их у сужањство одводе, на дно вечног бездана беде и јада.

14 Пробудите се! И из праха устаните и чујте речи уздрхталог родитеља чије удове морате ускоро положити у хладан и нем гроб, одакле се ни један путник вратити не може. Још нешто мало дана и ја одлазим путем свега земаљског.

15 Али гле, Господ ми душу откупи од пакла. Посматрах славу Његову и вечно сам обгрљен у наручју љубави Његове.

16 И желим да се сетите да држите одредбе и судове Господње. Гле, то је брига душе моје од почетка.

17 С времена на време срце моје беше притиснуто жалошћу, јер плаших се да, због тврдоће срца ваших, Господ Бог ваш не изађе на вас у пунини гнева свога, те да будете одбачени и заувек уништени.

18 Или да на вас, током многих поколења, падне проклетство, те будете похођени мачем и глађу и будете омражени и вођени вољом и сужањством ђаволовим.

19 О, синови моји, нека то не дође на вас, него да можете бити изабран и повлашћен народ Господњи. Али гле, нека буде воља Његова, јер путеви су Његови праведни заувек.

20 А Он рече ово: Уколико будете држали заповести моје напредоваћете у земљи, али уколико не будете држали заповести моје, бићете искључени из присуства мога.

Yea, as one generation passeth to another there shall be bloodsheds, and great visitations among them; wherefore, my sons, I would that ye would remember; yea, I would that ye would hearken unto my words.

O that ye would awake; awake from a deep sleep, yea, even from the sleep of hell, and shake off the awful chains by which ye are bound, which are the chains which bind the children of men, that they are carried away captive down to the eternal gulf of misery and woe.

Awake! and arise from the dust, and hear the words of a trembling parent, whose limbs ye must soon lay down in the cold and silent grave, from whence no traveler can return; a few more days and I go the way of all the earth.

But behold, the Lord hath redeemed my soul from hell; I have beheld his glory, and I am encircled about eternally in the arms of his love.

And I desire that ye should remember to observe the statutes and the judgments of the Lord; behold, this hath been the anxiety of my soul from the beginning.

My heart hath been weighed down with sorrow from time to time, for I have feared, lest for the hardness of your hearts the Lord your God should come out in the fulness of his wrath upon you, that ye be cut off and destroyed forever;

Or, that a cursing should come upon you for the space of many generations; and ye are visited by sword, and by famine, and are hated, and are led according to the will and captivity of the devil.

O my sons, that these things might not come upon you, but that ye might be a choice and a favored people of the Lord. But behold, his will be done; for his ways are righteousness forever.

And he hath said that: Inasmuch as ye shall keep my commandments ye shall prosper in the land; but inasmuch as ye will not keep my commandments ye shall be cut off from my presence.

21 А сада, да би се душа моја у вама радовала и да срце моје због вас овај свет са радошћу напусти, те да ме јад и болу гроб не оборе, из праха се подигните синови моји и мушкарци будите и одлучни будите, једне мисли и једног срца, уједињени у свему, да не паднете у сужањство.

22 Да не будете проклетети проклетством тешким, а и да не навучете на себе незадовољство Бога праведнога, на уништење, да, на вечно уништење и душе и тела.

23 Пробудите се, синови моји, огрните се оружјем праведности. Стресите ланце којима сте везани и изађите из мрака и из праха устаните.

24 Не буните се више против брата свога, чија су виђења славна и који држи заповести од времена кад напустисмо Јерусалим и који беше оруђе у рукама Божјим кад нас доведе у земљу обећања. Јер, да не беше њега, морали бисмо од глади страдати у пустињи. Ипак му настојасте живот одузети, да, и он због вас претрпе много туге.

25 И веома се плашим и стрепим због вас, да не би он опет трпео. Јер гле, оптужисте га да тражи моћ и власт над вама, али ја знам да не тражи ни моћ ни власт над вама, него тражи славу Божју и вечно добробит вашу.

26 И гунђасте јер беше отворен према вама. Кажете да оштро наступи. Кажете да се расрди на вас. Али гле, оштрина његова беше оштрина моћи речи Божје која је у њему. А оно што зовете срцбом је истина, у складу са оном која је од Бога, коју он не може да обузда, одважно објављујући безакоња ваша.

27 И мора бити да је моћ Божја са њим, па вам он зато и заповеда и ви га морате послушати. Али гле, не беше то он, него то беше Дух Господњи који је у њему, који му отвори уста да збори, те их не могаше затворити.

And now that my soul might have joy in you, and that my heart might leave this world with gladness because of you, that I might not be brought down with grief and sorrow to the grave, arise from the dust, my sons, and be men, and be determined in one mind and in one heart, united in all things, that ye may not come down into captivity;

That ye may not be cursed with a sore cursing; and also, that ye may not incur the displeasure of a just God upon you, unto the destruction, yea, the eternal destruction of both soul and body.

Awake, my sons; put on the armor of righteousness. Shake off the chains with which ye are bound, and come forth out of obscurity, and arise from the dust.

Rebel no more against your brother, whose views have been glorious, and who hath kept the commandments from the time that we left Jerusalem; and who hath been an instrument in the hands of God, in bringing us forth into the land of promise; for were it not for him, we must have perished with hunger in the wilderness; nevertheless, ye sought to take away his life; yea, and he hath suffered much sorrow because of you.

And I exceedingly fear and tremble because of you, lest he shall suffer again; for behold, ye have accused him that he sought power and authority over you; but I know that he hath not sought for power nor authority over you, but he hath sought the glory of God, and your own eternal welfare.

And ye have murmured because he hath been plain unto you. Ye say that he hath used sharpness; ye say that he hath been angry with you; but behold, his sharpness was the sharpness of the power of the word of God, which was in him; and that which ye call anger was the truth, according to that which is in God, which he could not restrain, manifesting boldly concerning your iniquities.

And it must needs be that the power of God must be with him, even unto his commanding you that ye must obey. But behold, it was not he, but it was the Spirit of the Lord which was in him, which opened his mouth to utterance that he could not shut it.

28 А сада сине мој, Ламане, а и Лемуило и Саме, а и синови моји који сте синови Исмаилови, гле, послушате ли глас Нефијев нећете страдати. И будете ли га послушали на вама остављам благослов свој, да, и то свој први благослов.

29 Али не послушате ли га, одузимам свој први благослов, да, и то мој благослов, и он ће почивати на њему.

30 А сада, Зораме, теби говорим: Гле, слуга си Лаванов, па ипак беше из земље јерусалимске изведен и знам да си прави пријатељ сину моме, Нефију, заувек.

31 Стога, пошто беше веран, потомство твоје ће са потомством његовим бити благословено, те ће дуго у благостању боравити на лицу ове земље. И ништа, осим безакоња међу њима, неће покварити или нарушити њихов напредак на лицу ове земље, заувек.

32 Стога, будете ли држали заповести Господње, Господ ће посветити ову земљу ради сигурности потомства твога са потомством сина мога.

And now my son, Laman, and also Lemuel and Sam, and also my sons who are the sons of Ishmael, behold, if ye will hearken unto the voice of Nephi ye shall not perish. And if ye will hearken unto him I leave unto you a blessing, yea, even my first blessing.

But if ye will not hearken unto him I take away my first blessing, yea, even my blessing, and it shall rest upon him.

And now, Zoram, I speak unto you: Behold, thou art the servant of Laban; nevertheless, thou hast been brought out of the land of Jerusalem, and I know that thou art a true friend unto my son, Nephi, forever.

Wherefore, because thou hast been faithful thy seed shall be blessed with his seed, that they dwell in prosperity long upon the face of this land; and nothing, save it shall be iniquity among them, shall harm or disturb their prosperity upon the face of this land forever.

Wherefore, if ye shall keep the commandments of the Lord, the Lord hath consecrated this land for the security of thy seed with the seed of my son.

2. Нефи 2

- 1 А сада, Јакове, теби говорим: Ти си прворође-
нац моју данима страдања мојих у пустињи. И
гле, у детињству свом претрпе ти невоље и мно-
го туге због грубости браће своје.
- 2 Ипак, Јакове, прворођенче моју пустињи, ти
познајеш величину Божју и Он ће посветити не-
воље твоје теби на корист.
- 3 Стога ће душа твоја бити благословена и бо-
равићеш у сигурности са братом својим,
Нефијем. И провешћеш дане своје у служби
Богу своме. Стога, знам да си откупљен због
праведности Откупитеља свога јер си спазио да
Он долази у пунини времена да људима донесе
спасење.
- 4 И у младости својој си видео славу Његову.
Стога си благословен као и они којима ће Он у
телу служити, јер Дух је исти, јуче, данас и зау-
век. И пут је припремљен од пада човековог, а
спасење је бесплатно.
- 5 И људи су довољно поучени да разликују до-
бро од зла. И закон је дат људима. А по закону,
ниједно тело није оправдано, или, по закону
људи су одбачени. Да, по временском закону бе-
ху одбачени, а и по духовном закону страдају од
онога што је добро и постају бедни заувек.
- 6 Стога, откупљење долази преко и посред-
ством Светог Месије, јер је Он пун благодати и
истине.
- 7 Гле, приноси Он себе као жртву за грех, да ис-
пуни сврху закона за све оне који имају срце
скрушено и дух раскајан. И ни за кога више свр-
ха закона не може бити испуњена.

2 Nephi 2

And now, Jacob, I speak unto you: Thou art my first-
born in the days of my tribulation in the wilder-
ness. And behold, in thy childhood thou hast suf-
fered afflictions and much sorrow, because of the
rudeness of thy brethren.

Nevertheless, Jacob, my firstborn in the wilder-
ness, thou knowest the greatness of God; and he
shall consecrate thine afflictions for thy gain.

Wherefore, thy soul shall be blessed, and thou
shalt dwell safely with thy brother, Nephi; and thy
days shall be spent in the service of thy God.
Wherefore, I know that thou art redeemed, be-
cause of the righteousness of thy Redeemer; for
thou hast beheld that in the fulness of time he
cometh to bring salvation unto men.

And thou hast beheld in thy youth his glory;
wherefore, thou art blessed even as they unto
whom he shall minister in the flesh; for the Spirit is
the same, yesterday, today, and forever. And the
way is prepared from the fall of man, and salvation
is free.

And men are instructed sufficiently that they
know good from evil. And the law is given unto
men. And by the law no flesh is justified; or, by the
law men are cut off. Yea, by the temporal law they
were cut off; and also, by the spiritual law they per-
ish from that which is good, and become miserable
forever.

Wherefore, redemption cometh in and through
the Holy Messiah; for he is full of grace and truth.

Behold, he offereth himself a sacrifice for sin, to
answer the ends of the law, unto all those who have
a broken heart and a contrite spirit; and unto none
else can the ends of the law be answered.

- 8 Стога, колика је важност упознати са тим становнике земље, да могу знати да не постоји тело које може у присуству Божјем боравити, осим по заслугама и милости и благодати Светог Месије, који живот свој полаже по телу, а опет га узима моћу Духа да би остварио васкрсење мртвих, као први који ће устати.
- 9 Стога је Он првенац Богу, тако да ће учинити посредовање за сву децу човечју. И они који верују у Њега биће спашени.
- 10 А због посредовања за све, сви људи долазе Богу. Стога, стоје у присуству Његовом да им Он суди по истини и светости која је у Њему. Стога је сврха закона, које Светац даде, на изрицање казне која је утврђена, а казна која је утврђена у супротности је са срећом која је утврђена, да испуни сврху помирења –
- 11 Јер свакако мора бити да постоји супротност у свему. Да није тако, прворођенче моју пустињи, праведност се не би могла остварити, ни опакост, ни светост ни беда, нити добро нити зло. Стога би се, свакако, све морало сјединити у једно. Стога, када би то било једно тело, оно би морало остати као мртво, немајући ни живота ни смрти, ни распадљивости нити нераспадљивости, среће ни беде, ни осећаја нити безосећајности.
- 12 Стога би оно, свакако, било створено као бескорисно. Стога не би било смисла у сврси стварања његовог. Стога би то, свакако, морало уништити мудрост Божју и вечне намере Његове, а и моћ и милост и правду Божју.

Wherefore, how great the importance to make these things known unto the inhabitants of the earth, that they may know that there is no flesh that can dwell in the presence of God, save it be through the merits, and mercy, and grace of the Holy Messiah, who layeth down his life according to the flesh, and taketh it again by the power of the Spirit, that he may bring to pass the resurrection of the dead, being the first that should rise.

Wherefore, he is the firstfruits unto God, inasmuch as he shall make intercession for all the children of men; and they that believe in him shall be saved.

And because of the intercession for all, all men come unto God; wherefore, they stand in the presence of him, to be judged of him according to the truth and holiness which is in him. Wherefore, the ends of the law which the Holy One hath given, unto the inflicting of the punishment which is affixed, which punishment that is affixed is in opposition to that of the happiness which is affixed, to answer the ends of the atonement—

For it must needs be, that there is an opposition in all things. If not so, my firstborn in the wilderness, righteousness could not be brought to pass, neither wickedness, neither holiness nor misery, neither good nor bad. Wherefore, all things must needs be a compound in one; wherefore, if it should be one body it must needs remain as dead, having no life neither death, nor corruption nor incorruption, happiness nor misery, neither sense nor insensibility.

Wherefore, it must needs have been created for a thing of naught; wherefore there would have been no purpose in the end of its creation. Wherefore, this thing must needs destroy the wisdom of God and his eternal purposes, and also the power, and the mercy, and the justice of God.

13 А кажете ли да закона нема, такође ћете рећи да ни греха нема. И кажете ли да греха нема, такође ћете рећи да ни праведности нема. А нема ли праведности, нема ни среће. А немали ни праведности ни среће, нема ни казне ни беде. И немали тога, нема ни Бога. А немали Бога, ни нас ни земље нема. Јер, не би ни стварања могло бити, нити оног што делује, нити на чему би деловало. Стога, све би морало нестати.

14 А ево, синови моји, ово вам говорим за вашу корист и поуку. Јер, постоји Бог и Он све створи, и небеса и земљу и све што је на њима, оно што делује и оно на чему се делује.

15 И да оствари своје вечне намере за сврху човека, пошто беше створио наше прве родитеље и звери пољске и птице небеске и укратко, у свему што је створено, мораше свакако постојати нека супротност. Чак је и забрањено воће у супротности са дрветом живота; једно је слатко а друго горко.

16 Стога, Господ Бог даде човеку да он сам делује. Човек, дакле, не би могао сам деловати да га овај или онај не наводи.

17 А ја, Лехи, по ономе што прочитах, свакако морам претпоставити, у складу с оним што је записано, да анђео Божји паде са неба. Стога, постаде ђаво, јер тражаше оно што беше зло пред Богом.

18 А пошто паде са неба и постаде заувек бедан, тражаше, такође, беду целог човечанства. Стога, рече Еви, да, и то стара змија, која је ђаво, који је отац свих лажи, он, дакле, рече: Једи забрањено воће и нећеш умрети него ћеш бити попут Бога, познавајући добро и зло.

19 И пошто Адам и Ева беху јели забрањено воће, беху истерани из врта еденског да земљу обрађују.

20 И родише децу, да, и то породицу целе земље.

And if ye shall say there is no law, ye shall also say there is no sin. If ye shall say there is no sin, ye shall also say there is no righteousness. And if there be no righteousness there be no happiness. And if there be no righteousness nor happiness there be no punishment nor misery. And if these things are not there is no God. And if there is no God we are not, neither the earth; for there could have been no creation of things, neither to act nor to be acted upon; wherefore, all things must have vanished away.

And now, my sons, I speak unto you these things for your profit and learning; for there is a God, and he hath created all things, both the heavens and the earth, and all things that in them are, both things to act and things to be acted upon.

And to bring about his eternal purposes in the end of man, after he had created our first parents, and the beasts of the field and the fowls of the air, and in fine, all things which are created, it must needs be that there was an opposition; even the forbidden fruit in opposition to the tree of life; the one being sweet and the other bitter.

Wherefore, the Lord God gave unto man that he should act for himself. Wherefore, man could not act for himself save it should be that he was enticed by the one or the other.

And I, Lehi, according to the things which I have read, must needs suppose that an angel of God, according to that which is written, had fallen from heaven; wherefore, he became a devil, having sought that which was evil before God.

And because he had fallen from heaven, and had become miserable forever, he sought also the misery of all mankind. Wherefore, he said unto Eve, yea, even that old serpent, who is the devil, who is the father of all lies, wherefore he said: Partake of the forbidden fruit, and ye shall not die, but ye shall be as God, knowing good and evil.

And after Adam and Eve had partaken of the forbidden fruit they were driven out of the garden of Eden, to till the earth.

And they have brought forth children; yea, even the family of all the earth.

21 И дани деце човечје беху продужени, по вољи Божјој, не би ли се покајали док су у телу. Стога, стање њихово постаде стање провере, а време њихово продужено по заповестима што их Господ Бог даде деци човечјој. Јер даде Он заповест да се сви људи морају покајати, јер, показа свим људима да су изгубљени због престопа родитеља својих.

22 А ево, гле, да Адам не беше преступио, не би пао, него би остао у врту еденском. И све оно што беше створено морало би остати у истом стању у ком беше, пошто створено беше. И морало би остати заувек, и краја не би имало.

23 И деце не би имали. Стога, остали би они у стању невиности, немајући радости, јер беду познавали не би, добро не чинећи, јер греха познавали не би.

24 Али гле, све беше учињено у мудрости Онога који зна све.

25 Адам паде да би људи били, а људи јесу да би радост имали.

26 А Месија долази у пунини времена да децу човечју откупи од пада. А зато што су од пада откупљени, посташе слободни заувек, распознавајући добро од зла, да сами за себе делују, не да ко над њима делује, осим казном по закону у велики и последњи дан, по заповестима које Бог даде.

27 Стога су људи слободни по телу. И све им је дато што је корисно за човека. И слободни су да изаберу слободу и вечни живот, по великом Посреднику свих људи, или да изаберу сужањство и смрт, по сужањству и моћи ђаволовој. Јер, он настоји да сви људи буду бедни као што је он сам.

28 И ево, синови моји, ја бих да погледате на великог Посредника и послушате велике заповести Његове, и верни будете речима Његовим, и изаберете вечни живот по вољи Светог Духа Његовог;

And the days of the children of men were prolonged, according to the will of God, that they might repent while in the flesh; wherefore, their state became a state of probation, and their time was lengthened, according to the commandments which the Lord God gave unto the children of men. For he gave commandment that all men must repent; for he showed unto all men that they were lost, because of the transgression of their parents.

And now, behold, if Adam had not transgressed he would not have fallen, but he would have remained in the garden of Eden. And all things which were created must have remained in the same state in which they were after they were created; and they must have remained forever, and had no end.

And they would have had no children; wherefore they would have remained in a state of innocence, having no joy, for they knew no misery; doing no good, for they knew no sin.

But behold, all things have been done in the wisdom of him who knoweth all things.

Adam fell that men might be; and men are, that they might have joy.

And the Messiah cometh in the fulness of time, that he may redeem the children of men from the fall. And because that they are redeemed from the fall they have become free forever, knowing good from evil; to act for themselves and not to be acted upon, save it be by the punishment of the law at the great and last day, according to the commandments which God hath given.

Wherefore, men are free according to the flesh; and all things are given them which are expedient unto man. And they are free to choose liberty and eternal life, through the great Mediator of all men, or to choose captivity and death, according to the captivity and power of the devil; for he seeketh that all men might be miserable like unto himself.

And now, my sons, I would that ye should look to the great Mediator, and hearken unto his great commandments; and be faithful unto his words, and choose eternal life, according to the will of his Holy Spirit;

29 И не изаберете смрт вечну, по вољи тела и зла које је у њему, које духу ђаволовом даје моћ да потчини, да вас у пакао одвуче, да би могао владати над вама у сопственом царству своје.

30 Ових неколико речи рекох свима вама, синови моји, у последњим данима провере своје. И добар део изабрах, по речима пророка, и друге намере немам осим вечне добробити душа ваших. Амен.

And not choose eternal death, according to the will of the flesh and the evil which is therein, which giveth the spirit of the devil power to captivate, to bring you down to hell, that he may reign over you in his own kingdom.

I have spoken these few words unto you all, my sons, in the last days of my probation; and I have chosen the good part, according to the words of the prophet. And I have none other object save it be the everlasting welfare of your souls. Amen.

2. Нефи 3

- 1 И ево, говорим теби, Јосифе, најмлађи мој. Родио си се у пустињи невоља мојих, да, у данима највеће туге моје родила те мајка твоја.
- 2 И нека Господ за тебе, такође, посвети ову земљу која је земља најдрагоценија, за баштину теби и баштину потомству твоме са браћом твојом, за безбедност твоју заувек, будеш ли држао заповести Свеца Израеловог.
- 3 И ево, Јосифе, најмлађи мој, кога изведох из пустиње невоља својих, нека те Господ заувек благослови, јер потомство твоје неће бити потпуно уништено.
- 4 Јер гле, плод си бокова мојих, а ја сам потомак Јосифа, кога поробљеног одведоше у Египат. И велики беху завети Господњи које са Јосифом учини.
- 5 Стога, Јосиф заиста виде дан наш. И доби обећање од Господа да ће од плода бокова његових Господ Бог подићи праведан огранак дому Израеловом. Не Месију, већ огранак који ће бити одломљен, а ипак бити упамћен у заветима Господњим, да им се Месија објави у последње дане у духу моћи, изводећи их из таме на светло – да, из таме скривене и из сужањства на слободу.
- 6 Јер Јосиф заиста посведочи, говорећи: Видеоца ће Господ Бог мој подићи, који ће бити изабрани видецац плоду бокова мојих.
- 7 Да, Јосиф заиста рече: Овако ми говори Господ: Изабраног видеоца подићи ћу од плода бокова твојих и он ће бити високо поштован међу плодом бокова твојих. И даћу му заповест да изврши дело за плод бокова твојих, браћу своју, које ће им од велике вредности бити, тако што ће их довести до знања о заветима које учиних са очевима твојим.

2 Nephi 3

And now I speak unto you, Joseph, my last-born. Thou wast born in the wilderness of mine afflictions; yea, in the days of my greatest sorrow did thy mother bear thee.

And may the Lord consecrate also unto thee this land, which is a most precious land, for thine inheritance and the inheritance of thy seed with thy brethren, for thy security forever, if it so be that ye shall keep the commandments of the Holy One of Israel.

And now, Joseph, my last-born, whom I have brought out of the wilderness of mine afflictions, may the Lord bless thee forever, for thy seed shall not utterly be destroyed.

For behold, thou art the fruit of my loins; and I am a descendant of Joseph who was carried captive into Egypt. And great were the covenants of the Lord which he made unto Joseph.

Wherefore, Joseph truly saw our day. And he obtained a promise of the Lord, that out of the fruit of his loins the Lord God would raise up a righteous branch unto the house of Israel; not the Messiah, but a branch which was to be broken off, nevertheless, to be remembered in the covenants of the Lord that the Messiah should be made manifest unto them in the latter days, in the spirit of power, unto the bringing of them out of darkness unto light—yea, out of hidden darkness and out of captivity unto freedom.

For Joseph truly testified, saying: A seer shall the Lord my God raise up, who shall be a choice seer unto the fruit of my loins.

Yea, Joseph truly said: Thus saith the Lord unto me: A choice seer will I raise up out of the fruit of thy loins; and he shall be esteemed highly among the fruit of thy loins. And unto him will I give commandment that he shall do a work for the fruit of thy loins, his brethren, which shall be of great worth unto them, even to the bringing of them to the knowledge of the covenants which I have made with thy fathers.

- 8 И даћу му заповест да не изврши ниједно друго дело осим дела које му заповедим. И учинићу га великим у очима својим, јер ће дело моје извршити.
- 9 И биће велик попут Мојсија, за кога рекох да ћу вам га подићи да избави мој народ, о доме Израелов.
- 10 А Мојсија ћу подићи да избави народ твој из земље египатске.
- 11 Али видеоца једног ћу подићи од плода бокова твојих и даћу му моћ да објави реч моју семени бокова твојих – и не само да објави реч моју, говори Господ, већ да их убеди у реч моју, која ће већ отићи међу њих.
- 12 Стога ће плод бокова твојих писати и плод бокова Јудиних ће писати. А оно што буде писао плод бокова твојих, а и оно што буде писао плод бокова Јудиних, срашће тако што ће порећи лажна учења и смирити препирке, и успоставити мир међу плодом бокова твојих и привести га к знању о очевима њиховим у последње дане, а и к знању о заветима мојим, говори Господ.
- 13 И из слабости ојачаће, у тај дан кад дело моје отпочне међу свим мојим народом, да обнови тебе, о доме Израелов, говори Господ.
- 14 И тако пророковаше Јосиф, говорећи: Гле, Господ ће благословити тог видеоца, а они који буду тежили да га униште, биће поражени. Јер ово обећање, које добих од Господа о плоду бокова мојих, биће испуњено. Гле, сигуран сам у испуњење овог обећања.
- 15 И по мени ће име своје добити, а и по оцу свом. И биће попут мене јер оно што ће Господ руком његовом извести, моћу Господњом привешће мој народ спасењу.
- 16 Да, овако пророковаше Јосиф: Сигуран сам у то, као што сам сигуран и за обећање о Мојсију. Јер Господ ми рече, сачуваћу потомство твоје заувек.

And I will give unto him a commandment that he shall do none other work, save the work which I shall command him. And I will make him great in mine eyes; for he shall do my work.

And he shall be great like unto Moses, whom I have said I would raise up unto you, to deliver my people, O house of Israel.

And Moses will I raise up, to deliver thy people out of the land of Egypt.

But a seer will I raise up out of the fruit of thy loins; and unto him will I give power to bring forth my word unto the seed of thy loins—and not to the bringing forth my word only, saith the Lord, but to the convincing them of my word, which shall have already gone forth among them.

Wherefore, the fruit of thy loins shall write; and the fruit of the loins of Judah shall write; and that which shall be written by the fruit of thy loins, and also that which shall be written by the fruit of the loins of Judah, shall grow together, unto the confounding of false doctrines and laying down of contentions, and establishing peace among the fruit of thy loins, and bringing them to the knowledge of their fathers in the latter days, and also to the knowledge of my covenants, saith the Lord.

And out of weakness he shall be made strong, in that day when my work shall commence among all my people, unto the restoring thee, O house of Israel, saith the Lord.

And thus prophesied Joseph, saying: Behold, that seer will the Lord bless; and they that seek to destroy him shall be confounded; for this promise, which I have obtained of the Lord, of the fruit of my loins, shall be fulfilled. Behold, I am sure of the fulfilling of this promise;

And his name shall be called after me; and it shall be after the name of his father. And he shall be like unto me; for the thing, which the Lord shall bring forth by his hand, by the power of the Lord shall bring my people unto salvation.

Yea, thus prophesied Joseph: I am sure of this thing, even as I am sure of the promise of Moses; for the Lord hath said unto me, I will preserve thy seed forever.

- 17 И Господ рече: Подићи ћу Мојсија и даћу му моћ у штапу, и расуђивање у писању даћу му. Ипак, нећу му језик развезати да много говори, јер нећу га учинити моћним у говору. Али ћу му закон свој написати прстом руке своје и једног ћу учинити говорником његовим.
- 18 И Господ ми такође рече: Подићи ћу видеоца плоду бокова твојих и учинићу једног говорником његовим. И даћу му, гле, да о плоду бокова твојих запис пише, за плод бокова твојих. А говорник бокова твојих ће га објавити.
- 19 И речи које ће он написати биће речи које су у мудрости мојој корисне да изађу ка плоду бокова твојих. И биће као да их вапај плода бокова твојих из праха дозива јер познајем веру њихову.
- 20 И они ће из праха вапити, да, и то покајање браћи својој и то пошто многа поколења после њих прођу. И догодиће се да ће се вапај њихов прочути и то услед једноставности речи њихових.
- 21 Због вере њихове речи ће њихове из уста мојих излазити ка браћи њиховој која су плод бокова твојих, а слабост речи њихових ојачаћу у вери њиховој, на спомен завета мога који учиних са очевима твојим.
- 22 И ево, гле, сине мој Јосифе, овако праотац мој пророковаше.
- 23 Стога си благословен због завета овог јер потомство твоје неће бити уништено, јер ће послушати речи књиге ове.
- 24 И подићи ће се један моћан међу њима, који ће многа добра чинити, и речју и делом и биће оруђе у рукама Божјим, са силном вером, да изводи моћна чудеса и да чини оно што је велико у очима Божјим, остварујући пуну обнову за дом Израелов и за потомство браће твоје.

And the Lord hath said: I will raise up a Moses; and I will give power unto him in a rod; and I will give judgment unto him in writing. Yet I will not loose his tongue, that he shall speak much, for I will not make him mighty in speaking. But I will write unto him my law, by the finger of mine own hand; and I will make a spokesman for him.

And the Lord said unto me also: I will raise up unto the fruit of thy loins; and I will make for him a spokesman. And I, behold, I will give unto him that he shall write the writing of the fruit of thy loins, unto the fruit of thy loins; and the spokesman of thy loins shall declare it.

And the words which he shall write shall be the words which are expedient in my wisdom should go forth unto the fruit of thy loins. And it shall be as if the fruit of thy loins had cried unto them from the dust; for I know their faith.

And they shall cry from the dust; yea, even repentance unto their brethren, even after many generations have gone by them. And it shall come to pass that their cry shall go, even according to the simpleness of their words.

Because of their faith their words shall proceed forth out of my mouth unto their brethren who are the fruit of thy loins; and the weakness of their words will I make strong in their faith, unto the remembering of my covenant which I made unto thy fathers.

And now, behold, my son Joseph, after this manner did my father of old prophesy.

Wherefore, because of this covenant thou art blessed; for thy seed shall not be destroyed, for they shall hearken unto the words of the book.

And there shall rise up one mighty among them, who shall do much good, both in word and in deed, being an instrument in the hands of God, with exceeding faith, to work mighty wonders, and do that thing which is great in the sight of God, unto the bringing to pass much restoration unto the house of Israel, and unto the seed of thy brethren.

25 И ево, благословен си, Јосифе. Гле, мали си,
послушај, стога, речи брата свога, Нефија, и би-
ће ти учињено и то према речима које рекох.
Сети се речи оца свога који је на умору. Амен.

And now, blessed art thou, Joseph. Behold, thou
art little; wherefore hearken unto the words of thy
brother, Nephi, and it shall be done unto thee even
according to the words which I have spoken.
Remember the words of thy dying father. Amen.

2. Нефи 4

- 1 И ево, ја, Нефи, говорим о пророштвима о којима отац мој говораше о Јосифу који беше одведен у Египат.
- 2 Јер гле, он заиста пророковаше о читавом потомству своје. И од пророштава која записа, нема много већих. И пророковаше о нама и будућим поколењима нашим, а то је записано на месинганим плочама.
- 3 Стога, пошто отац мој беше завршио казивање о пророштвима Јосифовим, позва он децу Ламанову, синове његове, и кћери његове и рече им: Гле, синови моји и кћери моје, који сте синови и кћери прворођенца мога, ја бих да приклоните ухо речима мојим.
- 4 Јер Господ Бог овако рече: Уколико будете држали заповести моје, напредоваћете у земљи, а не будете ли држали заповести моје бићете искључени из присуства мога.
- 5 Али гле, синови моји и кћери моје, не могу сићи у гроб свој а да не оставим благослов свој на вама, јер гле, знам да будете ли одгајани према путу којим ћете ићи, нећете одступити од њега.
- 6 Стога, ако сте проклети, гле, остављам благослов свој на вама, да се проклетство скине са вас и одговорност падне на главе родитеља ваших.
- 7 Стога, због благослова мога, Господ Бог неће допустити да страдате. Стога, милостив ће бити вама и потомству вашем заувек.
- 8 И догоди се да, пошто отац мој беше завршио казивање синовима и кћерима Ламановим, нареди да се пред њега доведу синови и кћери Лемуилове.
- 9 И прозбори им, говорећи: Гле, синови моји и кћери моје, који сте синови и кћери мог другог сина, гле, остављам на вама исти онај благослов који оставих на синовима и кћерима Ламановим. Стога, нећете бити сасвим уништени, него ће на крају потомство ваше бити благословено.

2 Nephi 4

And now, I, Nephi, speak concerning the prophecies of which my father hath spoken, concerning Joseph, who was carried into Egypt.

For behold, he truly prophesied concerning all his seed. And the prophecies which he wrote, there are not many greater. And he prophesied concerning us, and our future generations; and they are written upon the plates of brass.

Wherefore, after my father had made an end of speaking concerning the prophecies of Joseph, he called the children of Laman, his sons, and his daughters, and said unto them: Behold, my sons, and my daughters, who are the sons and the daughters of my firstborn, I would that ye should give ear unto my words.

For the Lord God hath said that: Inasmuch as ye shall keep my commandments ye shall prosper in the land; and inasmuch as ye will not keep my commandments ye shall be cut off from my presence.

But behold, my sons and my daughters, I cannot go down to my grave save I should leave a blessing upon you; for behold, I know that if ye are brought up in the way ye should go ye will not depart from it.

Wherefore, if ye are cursed, behold, I leave my blessing upon you, that the cursing may be taken from you and be answered upon the heads of your parents.

Wherefore, because of my blessing the Lord God will not suffer that ye shall perish; wherefore, he will be merciful unto you and unto your seed forever.

And it came to pass that after my father had made an end of speaking to the sons and daughters of Laman, he caused the sons and daughters of Lemuel to be brought before him.

And he spake unto them, saying: Behold, my sons and my daughters, who are the sons and the daughters of my second son; behold I leave unto you the same blessing which I left unto the sons and daughters of Laman; wherefore, thou shalt not utterly be destroyed; but in the end thy seed shall be blessed.

- 10 И догоди се да, кад им отац мој беше завршио казивање, гле, прозбори он синовима Исмаиловим, да, и то свим укућанима његовим.
- 11 А пошто беше завршио казивање њима, прозбори Саму, говорећи: Благословен си ти и потомство твоје, јер ћеш баштинити земљу као и брат твој, Нефи. И потомство твоје ће, са потомством његовим избројано бити. И бићеш попут брата свога, а потомство твоје попут потомства његовог. И бићеш благословен у свим данима својим.
- 12 И догоди се да, пошто отац мој, Лехи, беше говорио свим укућанима својим у складу са осећањима срца свога и Духом Господњим који беше у њему, он остари. И догоди се да умре и беше сахрањен.
- 13 И догоди се да не много дана после смрти његове, Ламан и Лемуило и синови Исмаилови беху љути на мене због опомена Господњих.
- 14 Јер ја, Нефи, нагнан бејах да им говорим, према речи Његовој, јер им бејах говорио много тога а тако и отац мој пре смрти своје. Многе од тих изрека записане су на другим плочама мојим, јер претежно историјски део записан је на другим плочама мојим.
- 15 А на овима записујем доживљаје душе своје и многа Света писма која су урезана на месинганим плочама. Јер душа моја ужива у Светим писмима и срце моје о њима промишља и исписује их за поуку и корист деце моје.
- 16 Гле, душа моја ужива у оном што је Господње, а срце моје промишља непрестано о ономе што видех и чух.
- 17 Па ипак, упркос великој доброты Господњој, што ми показа велика и чудесна дела Његова, срце моје узвикује: О јадан ли сам човек! Да, срце моје тугује због тела мога. Душа моја пати због безакоња мојих.
- 18 Опкољен сам са свих страна, због искушења и греха што ме тако лако опседају.

And it came to pass that when my father had made an end of speaking unto them, behold, he spake unto the sons of Ishmael, yea, and even all his household.

And after he had made an end of speaking unto them, he spake unto Sam, saying: Blessed art thou, and thy seed; for thou shalt inherit the land like unto thy brother Nephi. And thy seed shall be numbered with his seed; and thou shalt be even like unto thy brother, and thy seed like unto his seed; and thou shalt be blessed in all thy days.

And it came to pass after my father, Lehi, had spoken unto all his household, according to the feelings of his heart and the Spirit of the Lord which was in him, he waxed old. And it came to pass that he died, and was buried.

And it came to pass that not many days after his death, Laman and Lemuel and the sons of Ishmael were angry with me because of the admonitions of the Lord.

For I, Nephi, was constrained to speak unto them, according to his word; for I had spoken many things unto them, and also my father, before his death; many of which sayings are written upon mine other plates; for a more history part are written upon mine other plates.

And upon these I write the things of my soul, and many of the scriptures which are engraven upon the plates of brass. For my soul delighteth in the scriptures, and my heart pondereth them, and writeth them for the learning and the profit of my children.

Behold, my soul delighteth in the things of the Lord; and my heart pondereth continually upon the things which I have seen and heard.

Nevertheless, notwithstanding the great goodness of the Lord, in showing me his great and marvelous works, my heart exclaimeth: O wretched man that I am! Yea, my heart sorroweth because of my flesh; my soul grieveth because of mine iniquities.

I am encompassed about, because of the temptations and the sins which do so easily beset me.

19 А кад зажелим да се радујем, срце ми тешко уздише због греха мојих. Па ипак, знам у кога се уздам.

20 Бог мој је упориште моје. Проведе ме Он кроз невоље моје у пустињи и сачува ме на водама велике дубине.

21 Испуни ме Он љубављу својом, толико да ми тело гораше.

22 Постиде Он непријатеље моје, учинивши да се тресу преда мном.

23 Гле, дању слуша вапај мој, а ноћу ми у виђењима знање даје.

24 И дању се храбрих у моћној молитви пред Њим, да, глас свој управљах у висине, и анђели силажаху и слушаху ми.

25 И на крилима Духа Његовог тело моје узнето беше на горе веома високе. И очи моје посматраху ствари велике, да, и то превелике за човека. Стога ми беше заповеђено да не пишем о њима.

26 Па онда, ако видех тако велике ствари, ако Господ удостојењем својим према деци човечјој походи људе са толико пуно милости, зашто да срце моје плаче и душа моја остаје у долини туге, а тело моје слаби и снага моја вене због невоља мојих?

27 И зашто бих се препуштао греху, због тела свога? Да, зашто бих се предао искушењима, да се Зли настани у срцу моме, да уништи мир мој и мучи душу моју? Чему се срдим због непријатеља свога?

28 Пробуди се душо моја! Не малакши више због греха. Радуј се, о срце моје, и не дај више места непријатељу душе моје.

29 Не срди се опет због непријатеља мојих. Не слаби снаго моја због невоља мојих.

30 Радуј се, о срце моје, и вапи Господу и кажи: О, Господе, славићу Те заувек, да, душа моја ће се радовати у Теби, Боже мој, и стено спасења мога.

And when I desire to rejoice, my heart groaneth because of my sins; nevertheless, I know in whom I have trusted.

My God hath been my support; he hath led me through mine afflictions in the wilderness; and he hath preserved me upon the waters of the great deep.

He hath filled me with his love, even unto the consuming of my flesh.

He hath confounded mine enemies, unto the causing of them to quake before me.

Behold, he hath heard my cry by day, and he hath given me knowledge by visions in the night-time.

And by day have I waxed bold in mighty prayer before him; yea, my voice have I sent up on high; and angels came down and ministered unto me.

And upon the wings of his Spirit hath my body been carried away upon exceedingly high mountains. And mine eyes have beheld great things, yea, even too great for man; therefore I was bidden that I should not write them.

O then, if I have seen so great things, if the Lord in his condescension unto the children of men hath visited men in so much mercy, why should my heart weep and my soul linger in the valley of sorrow, and my flesh waste away, and my strength slacken, because of mine afflictions?

And why should I yield to sin, because of my flesh? Yea, why should I give way to temptations, that the evil one have place in my heart to destroy my peace and afflict my soul? Why am I angry because of mine enemy?

Awake, my soul! No longer droop in sin. Rejoice, O my heart, and give place no more for the enemy of my soul.

Do not anger again because of mine enemies. Do not slacken my strength because of mine afflictions.

Rejoice, O my heart, and cry unto the Lord, and say: O Lord, I will praise thee forever; yea, my soul will rejoice in thee, my God, and the rock of my salvation.

- 31 О, Господе, хоћеш ли откупити душу моју? Хоћеш ли ме избавити из руку непријатеља мојих? Хоћеш ли учинити да уздрхтим на појаву греха?
- 32 Нека врата паклена буду трајно затворена преда мном, јер ми је срце скрушено и дух мој је раскајан! О, Господе, не затварај врата праведности своје преда мном, да могу ходати стазом долине дубоке, да могу будан бити на путу равном!
- 33 О, Господе, огрни ме одећом праведности своје! О, Господе, начини пут за бекство моје пред непријатељима мојим! Поравнај стазу моју преда мном! Не постављај камен спотицања на пут мој, већ прочисти пут мој преда мном и не закрчј пут мој, већ путеве непријатеља мога.
- 34 О, Господе, у Тебе се уздах и у Тебе ћу се уздати заувек. Уздање своје нећу ослањати на мишицу телесну јер знам да је проклет онај који уздање своје ослања на мишицу телесну. Да, проклет је онај који на човека ослања уздање своје или тело себи ставља за мишицу.
- 35 Да, знам да ће Бог обилно уделити ономе који иште. Да, Бог мој ће ми уделити не будем ли погрешно тражио. Зато ћу подићи глас свој ка Теби, да, вапићу ка Теби, Боже мој, стено праведности моје. Гле, глас ће се мој заувек дизати ка Теби, стено моја и вечни Боже мој. Амен.

O Lord, wilt thou redeem my soul? Wilt thou deliver me out of the hands of mine enemies? Wilt thou make me that I may shake at the appearance of sin?

May the gates of hell be shut continually before me, because that my heart is broken and my spirit is contrite! O Lord, wilt thou not shut the gates of thy righteousness before me, that I may walk in the path of the low valley, that I may be strict in the plain road!

O Lord, wilt thou encircle me around in the robe of thy righteousness! O Lord, wilt thou make a way for mine escape before mine enemies! Wilt thou make my path straight before me! Wilt thou not place a stumbling block in my way—but that thou wouldst clear my way before me, and hedge not up my way, but the ways of mine enemy.

O Lord, I have trusted in thee, and I will trust in thee forever. I will not put my trust in the arm of flesh; for I know that cursed is he that putteth his trust in the arm of flesh. Yea, cursed is he that putteth his trust in man or maketh flesh his arm.

Yea, I know that God will give liberally to him that asketh. Yea, my God will give me, if I ask not amiss; therefore I will lift up my voice unto thee; yea, I will cry unto thee, my God, the rock of my righteousness. Behold, my voice shall forever ascend up unto thee, my rock and mine everlasting God. Amen.

2. Нефи 5

- 1 Гле, догоди се да ја, Нефи, дуго вапих Господу Богу своме, због срџбе браће своје.
- 2 Али гле, срџба њихова се увећа против мене, толико да ми настојаху живот одузети.
- 3 Да, гунђаху против мене, говорећи: Млађи брат наш намерава да влада нама. И имадосмо много неприлика због њега. Стога, убијмо га сада, како не бисмо били мучени због речи његових. Јер гле, нећемо га за владара свога, јер припада нама, који смо старија браћа, да владамо овим народом.
- 4 Ево, на овим плочама не пишем све речи којима гунђаху против мене. Али, довољно ми је да кажем да настојаху да ми живот одузму.
- 5 И догоди се да ме Господ упозори да ја, Нефи, одем од њих и побегнем у пустињу и сви они који зажеле да иду са мном.
- 6 Стога се догоди да ја, Нефи, поведох породицу своју, а и Зорама и породицу његову и Сама, старијег брата свога и породицу његову и Јакова и Јосифа, млађу браћу своју, такође и сестре своје и све оне који хтедоше да пођу са мном. А сви они који хтедоше да пођу са мном беху они који вероваху у упозорења и откривења Божја. Стога, послушаше речи моје.
- 7 И узесмо шаторе своје и све оно што нам беше могуће и путовасмо пустињом током много дана. И пошто путовасмо током много дана, разапесмо шаторе своје.
- 8 А мој народ хтеде да се то место назове Нефи. Стога га и назвасмо Нефи.
- 9 И сви они који са мном беху, одлучише да се назову народом нефијским.
- 10 И ми гледасмо да држимо судове и одредбе и заповести Господње у свему, према закону Мојсијевом.

2 Nephi 5

Behold, it came to pass that I, Nephi, did cry much unto the Lord my God, because of the anger of my brethren.

But behold, their anger did increase against me, insomuch that they did seek to take away my life.

Yea, they did murmur against me, saying: Our younger brother thinks to rule over us; and we have had much trial because of him; wherefore, now let us slay him, that we may not be afflicted more because of his words. For behold, we will not have him to be our ruler; for it belongs unto us, who are the elder brethren, to rule over this people.

Now I do not write upon these plates all the words which they murmured against me. But it sufficeth me to say, that they did seek to take away my life.

And it came to pass that the Lord did warn me, that I, Nephi, should depart from them and flee into the wilderness, and all those who would go with me.

Wherefore, it came to pass that I, Nephi, did take my family, and also Zoram and his family, and Sam, mine elder brother and his family, and Jacob and Joseph, my younger brethren, and also my sisters, and all those who would go with me. And all those who would go with me were those who believed in the warnings and the revelations of God; wherefore, they did hearken unto my words.

And we did take our tents and whatsoever things were possible for us, and did journey in the wilderness for the space of many days. And after we had journeyed for the space of many days we did pitch our tents.

And my people would that we should call the name of the place Nephi; wherefore, we did call it Nephi.

And all those who were with me did take upon them to call themselves the people of Nephi.

And we did observe to keep the judgments, and the statutes, and the commandments of the Lord in all things, according to the law of Moses.

- 11 И Господ беше са нама и ми веома напредова-
смо, јер сејасмо семење и поново жњесмо у изо-
биљу. И почесмо да гајимо стада и крда и животи-
ње сваковрсне.
- 12 И ја, Нефи, бејаш уз то понео записе који беху
урезани на месинганим плочама, а уз то и ку-
глу, или компас, који руком Господњом беше
припремљен за оца мога, према ономе што је
записано.
- 13 И догоди се да почесмо веома да напредујемо
и множимо се на земљи.
- 14 И ја, Нефи, узех мач Лаванов и по узору на ње-
га израдох многе мачеве, да не би некако народ,
који се сада прозва Ламанцима, навалио на нас
и уништио нас, јер знадох мржњу њихову пре-
ма мени и деци мојој и према онима који се про-
зваше мојим народом.
- 15 И поучавах свој народ да грађевине гради и да
ради у сваковрсном дрвету и железу и бакру и
месингу и челику и злату и сребру и рудама дра-
гоценим, којих беше у великом изобиљу.
- 16 И ја, Нефи, саградих храм. А сазидах га по узо-
ру на храм Соломунов, само што овај не беше са-
грађен са тако много драгоцености, јер се не
могаху у земљи наћи, стога не могаше бити из-
грађен попут Соломуновог. Али, начин изград-
ње беше попут храма Соломуновог. А израда му
беше веома фина.
- 17 И догоди се да ја, Нефи, подстакох свој народ
да вредан буде и да рукама својим ради.
- 18 И догоди се да они хтедоше да будем цар њи-
хов. Али ја, Нефи, пожелех да они немају ника-
квог цара. Па ипак, чињях за њих оно што беше
у моћи мојој.
- 19 И гле, речи се Господње беху испуниле на бра-
ћи мојој, које Он рече о њима, да ћу ја бити вла-
дар њихов и учитељ њихов. Бејаш, стога, владар
њихов и учитељ њихов, по заповестима
Господњим, све до времена кад ми настојаху
живот одузети.

And the Lord was with us; and we did prosper ex-
ceedingly; for we did sow seed, and we did reap
again in abundance. And we began to raise flocks,
and herds, and animals of every kind.

And I, Nephi, had also brought the records which
were engraven upon the plates of brass; and also
the ball, or compass, which was prepared for my fa-
ther by the hand of the Lord, according to that
which is written.

And it came to pass that we began to prosper ex-
ceedingly, and to multiply in the land.

And I, Nephi, did take the sword of Laban, and
after the manner of it did make many swords, lest
by any means the people who were now called
Lamanites should come upon us and destroy us; for
I knew their hatred towards me and my children
and those who were called my people.

And I did teach my people to build buildings, and
to work in all manner of wood, and of iron, and of
copper, and of brass, and of steel, and of gold, and
of silver, and of precious ores, which were in great
abundance.

And I, Nephi, did build a temple; and I did con-
struct it after the manner of the temple of Solomon
save it were not built of so many precious things;
for they were not to be found upon the land, where-
fore, it could not be built like unto Solomon's tem-
ple. But the manner of the construction was like
unto the temple of Solomon; and the workmanship
thereof was exceedingly fine.

And it came to pass that I, Nephi, did cause my
people to be industrious, and to labor with their
hands.

And it came to pass that they would that I should
be their king. But I, Nephi, was desirous that they
should have no king; nevertheless, I did for them
according to that which was in my power.

And behold, the words of the Lord had been ful-
filled unto my brethren, which he spake concern-
ing them, that I should be their ruler and their
teacher. Wherefore, I had been their ruler and their
teacher, according to the commandments of the
Lord, until the time they sought to take away my
life.

20 Стога се испуни реч Господња коју ми Он про-
збори, говорећи: Уколико не послушају речи
твоје, биће искључени из присуства Господњег.
И, гле, беху они искључени из присуства
Његовог.

21 И учини Он да се проклетство обори на њих,
да, и то проклетство тешко, због безакоња њи-
ховог. Јер, гле, беху отврднули срца своја про-
тив Њега, толико да она посташе попут креме-
на. Стога, како беху бели и веома наочити и
пријатни, да не би били заводљиви моме наро-
ду, Господ Бог учини да им кожа постане тамна.

22 И овако говори Господ Бог: Учинићу да буду
одвратни народу твоме, не покају ли се за беза-
коња своја.

23 И проклето ће бити семе онога који се измеша
са семеном њиховим, јер ће и они бити прокле-
ти истим проклетством. И Господ то рече и та-
ко беше.

24 И због проклетства њиховог које беше на њи-
ма, посташе докон народ, пун пакости и подму-
клости и у пустињи ловљаху звери грабљиве.

25 И Господ Бог ми рече: Биће они бич потом-
ству твоме, да их потакну да ме се сете, а не буду
ли ме се сетили и послушали речи моје, бичева-
ће их они све до уништења.

26 И догоди се да ја, Нефи, посветих Јакова и
Јосифа да буду свештеници и учитељи над зе-
мљом мога народа.

27 И догоди се да живесмо срећно.

28 И тридесет година беше прошло од времена
кад напустисмо Јерусалим.

29 И ја, Нефи, све до сада водих записе о своме
народу, на плочама које израдох.

30 И догоди се да ми Господ Бог рече: Изради
друге плоче и на њих ћеш урезати много тога
што је добро у очима мојим, на корист народу
твоме.

Wherefore, the word of the Lord was fulfilled
which he spake unto me, saying that: Inasmuch as
they will not hearken unto thy words they shall be
cut off from the presence of the Lord. And behold,
they were cut off from his presence.

And he had caused the cursing to come upon
them, yea, even a sore cursing, because of their in-
iquity. For behold, they had hardened their hearts
against him, that they had become like unto a flint;
wherefore, as they were white, and exceedingly fair
and delightsome, that they might not be enticing
unto my people the Lord God did cause a skin of
blackness to come upon them.

And thus saith the Lord God: I will cause that
they shall be loathsome unto thy people, save they
shall repent of their iniquities.

And cursed shall be the seed of him that mixeth
with their seed; for they shall be cursed even with
the same cursing. And the Lord spake it, and it was
done.

And because of their cursing which was upon
them they did become an idle people, full of mis-
chief and subtlety, and did seek in the wilderness
for beasts of prey.

And the Lord God said unto me: They shall be a
scourge unto thy seed, to stir them up in remem-
brance of me; and inasmuch as they will not re-
member me, and hearken unto my words, they
shall scourge them even unto destruction.

And it came to pass that I, Nephi, did consecrate
Jacob and Joseph, that they should be priests and
teachers over the land of my people.

And it came to pass that we lived after the manner
of happiness.

And thirty years had passed away from the time
we left Jerusalem.

And I, Nephi, had kept the records upon my
plates, which I had made, of my people thus far.

And it came to pass that the Lord God said unto
me: Make other plates; and thou shalt engraven
many things upon them which are good in my
sight, for the profit of thy people.

- 31 Стога ја, Нефи, како бих био послушан заповестима Господњим, отидох и израдох ове плоче на којима урезах све ово.
- 32 И урезах оно што је Богу угодно. И буде ли мој народ задовољан оним што је од Бога, биће задовољан урезима који су на овим плочама.
- 33 А пожели ли мој народ да сазна детаљнији део историје мога народа, мора прегледати моје друге плоче.
- 34 И довољно ми је да кажем да четрдесет година беше прошло, а ми већ имадосмо ратове и сукобе са браћом својом.

Wherefore, I, Nephi, to be obedient to the commandments of the Lord, went and made these plates upon which I have engraven these things.

And I engraved that which is pleasing unto God. And if my people are pleased with the things of God they will be pleased with mine engravings which are upon these plates.

And if my people desire to know the more particular part of the history of my people they must search mine other plates.

And it sufficeth me to say that forty years had passed away, and we had already had wars and contentions with our brethren.

2. Нефи 6

- 1 Речи Јакова, брата Нефијевог, које изговори народу нефијском:
- 2 Гле, љубљена браћо моја, ја, Јаков, будући позван од Бога и заређен светим редом Његовим, и посвећен од брата свога Нефија, кога сматрате царем својим или заштитником, и на кога се ради безбедности ослањате, гле, знате да вам говорих веома много тога.
- 3 Ипак, опет вам говорим јер ми је стало до добробити душа ваших. Да, забринутост је моја велика за вас и знате и сами да је одувек била. Јер опомињах вас са свом марљивошћу и поучавах вас речима оца свога и говорих вам о свему што је записано, од стварања света.
- 4 А сада, гле, говорио бих вам о ономе што јесте и што ће доћи. Стога ћу вам читати речи Исаијине. А то су речи које брат мој пожелеле да вам их говорим. А говорим вам за корист вашу, да можете научити и прославити име Бога свога.
- 5 И ево, речи које ћу читати су оне које Исаија говораше о дому Израеловом. Стога се оне могу применити на вас, јер сте од дома Израеловог. А има много тога што Исаија беше говорио, што се може применити на вас, јер сте од дома Израеловог.
- 6 И ево, ово су те речи – Овако говори Господ Бог: Гле, подићи ћу руку своју нејеврејима и заставу своју поставити народима. И они ће вратити у наручје синове твоје, и кћери твоје на плећима њиховим биће ношене.
- 7 И цареви ће бити хранитељи твоји, а царице њихове, дојкиње твоје. Клањаће ти се лицем до земље, и прах с ногу твојих лизаће. И познаћеш да сам ја Господ, јер неће се осрамотити они који мене чекају.

2 Nephi 6

The words of Jacob, the brother of Nephi, which he spake unto the people of Nephi:

Behold, my beloved brethren, I, Jacob, having been called of God, and ordained after the manner of his holy order, and having been consecrated by my brother Nephi, unto whom ye look as a king or a protector, and on whom ye depend for safety, behold ye know that I have spoken unto you exceedingly many things.

Nevertheless, I speak unto you again; for I am desirous for the welfare of your souls. Yea, mine anxiety is great for you; and ye yourselves know that it ever has been. For I have exhorted you with all diligence; and I have taught you the words of my father; and I have spoken unto you concerning all things which are written, from the creation of the world.

And now, behold, I would speak unto you concerning things which are, and which are to come; wherefore, I will read you the words of Isaiah. And they are the words which my brother has desired that I should speak unto you. And I speak unto you for your sakes, that ye may learn and glorify the name of your God.

And now, the words which I shall read are they which Isaiah spake concerning all the house of Israel; wherefore, they may be likened unto you, for ye are of the house of Israel. And there are many things which have been spoken by Isaiah which may be likened unto you, because ye are of the house of Israel.

And now, these are the words: Thus saith the Lord God: Behold, I will lift up mine hand to the Gentiles, and set up my standard to the people; and they shall bring thy sons in their arms, and thy daughters shall be carried upon their shoulders.

And kings shall be thy nursing fathers, and their queens thy nursing mothers; they shall bow down to thee with their faces towards the earth, and lick up the dust of thy feet; and thou shalt know that I am the Lord; for they shall not be ashamed that wait for me.

8 И ево, ја, Јаков, рекао бих нешто о овим речима. Јер гле, Господ ми показа да они који беху у Јерусалиму, одакле ми дођосмо, беху побијени и одведени у сужањство.

9 Ипак, Господ ми показа да ће се они опет вратити. И такође ми показа да ће им се Господ Бог, Светац Израелов, објавити у телу. А пошто им се објави, избичеваће Га и разапети Га, по речи ма анђела који ми то рече.

10 А пошто отврдну срца своја и укруте шије своје против Свеца Израеловог, гле, осуде Свеца Израеловог обориће се на њих. И долази дан када ће бити ударени и мучени.

11 Стога, пошто буду терани тамо-амо, јер анђеоло тако говори, многи ће бити у телу мучени, али им неће бити допуштено да страдају, због молитви верника. Биће расејани и ударени, и омражени. Па ипак, Господ ће им бити милостив, тако да када дођу до знања о Откупитељу своме, опет ће бити сабрани у земљама баштине своје.

12 И благословени су нејевреји, они о којима пророк писаше, јер, гле, ако се покају и не боре против Сиона и не уједине са том великом и одвратном црквом, биће спашени. Јер Господ Бог ће испунити завете своје које учини са децом својом. И из тог разлога пророк написа ово.

13 Стога, они што се боре против Сиона и заветног народа Господњег, лизаће прах са ногу њихових, и народ Господњи неће се осрамотити. Јер је народ Господњи тај који Га чека, јер они још увек чекају долазак Месијин.

And now I, Jacob, would speak somewhat concerning these words. For behold, the Lord has shown me that those who were at Jerusalem, from whence we came, have been slain and carried away captive.

Nevertheless, the Lord has shown unto me that they should return again. And he also has shown unto me that the Lord God, the Holy One of Israel, should manifest himself unto them in the flesh; and after he should manifest himself they should scourge him and crucify him, according to the words of the angel who spake it unto me.

And after they have hardened their hearts and stiffened their necks against the Holy One of Israel, behold, the judgments of the Holy One of Israel shall come upon them. And the day cometh that they shall be smitten and afflicted.

Wherefore, after they are driven to and fro, for thus saith the angel, many shall be afflicted in the flesh, and shall not be suffered to perish, because of the prayers of the faithful; they shall be scattered, and smitten, and hated; nevertheless, the Lord will be merciful unto them, that when they shall come to the knowledge of their Redeemer, they shall be gathered together again to the lands of their inheritance.

And blessed are the Gentiles, they of whom the prophet has written; for behold, if it so be that they shall repent and fight not against Zion, and do not unite themselves to that great and abominable church, they shall be saved; for the Lord God will fulfil his covenants which he has made unto his children; and for this cause the prophet has written these things.

Wherefore, they that fight against Zion and the covenant people of the Lord shall lick up the dust of their feet; and the people of the Lord shall not be ashamed. For the people of the Lord are they who wait for him; for they still wait for the coming of the Messiah.

- 14 И гле, по речима пророка, Месија ће се поново прихватити да их по други пут поврати. Стога ће им се Он објавити у моћи и слави великој на уништење непријатеља њихових, када дође тај дан да поверују у Њега. И неће уништити никога ко у Њега верује.
- 15 А они који у Њега не поверују биће уништени и огњем и олујом и земљотресима и крвопролићима и помором и глађу. И знаће да Господ јесте Бог, Светац Израелов.
- 16 Хоће ли се, наиме, плен моћноме отети, или праведно поробљен избавити?
- 17 Али овако говори Господ: И поробљени од моћнога отеће се и плен од страшнога избавиће се, јер ће Бог Моћни избавити свој народ заветни. Јер овако говори Господ: Препираћу се са онима који се са тобом препиру –
- 18 И оне који те угњетавају нахранићу месом њиховим. Опијени ће они бити крвљу својом као вином слатким. И познаће свако тело да сам ја Господ, да сам Спаситељ твој и Откупитељ твој, Силни Јаковљев.

And behold, according to the words of the prophet, the Messiah will set himself again the second time to recover them; wherefore, he will manifest himself unto them in power and great glory, unto the destruction of their enemies, when that day cometh when they shall believe in him; and none will he destroy that believe in him.

And they that believe not in him shall be destroyed, both by fire, and by tempest, and by earthquakes, and by bloodsheds, and by pestilence, and by famine. And they shall know that the Lord is God, the Holy One of Israel.

For shall the prey be taken from the mighty, or the lawful captive delivered?

But thus saith the Lord: Even the captives of the mighty shall be taken away, and the prey of the terrible shall be delivered; for the Mighty God shall deliver his covenant people. For thus saith the Lord: I will contend with them that contendeth with thee

—

And I will feed them that oppress thee, with their own flesh; and they shall be drunken with their own blood as with sweet wine; and all flesh shall know that I the Lord am thy Savior and thy Redeemer, the Mighty One of Jacob.

2. Нефи 7

- 1 Да, јер овако говори Господ: Отпустих ли те, или те одбацих заувек? Јер, овако говори Господ: Где је распусна књига матере ваше? Ко ме те отпустих, или коме те од повереника својих продах? Да, коме вас продах? Гле, због безакоња својих се продасте, и због преступа ваших мајка ваша је отпуштена.
- 2 Стога, кад дођох, не беше никога, кад звах, нико се не одазва. О, доме Израелов, да није икако окрачала рука моја те не може откупити, или немам моћ да избавим? Гле, претњом својом море исушујем, реке претварам у пустињу и чиним да се риба њихова усмрди због нестанка воде, и оне од жеђи умиру.
- 3 Облачим небеса тамом и кострет им за покривач дајем.
- 4 Господ Бог даде ми језик ученог, да знам како да ти упутим реч савета, о доме Израелов. Кад сте уморни, буди Он свакога јутра. Буди Он ухо моје да чује попут ученог.
- 5 Господ Бог уши ми отвори, и ја се не побуних, нити леђа окренух.
- 6 Леђа подметох онима који ме удараху, а образе онима што ми браду чупаху. Не заклањах лице своје од увреда и плувања.
- 7 Јер ће ми Господ Бог помоћи, зато се нећу постидети. Зато поставих образ свој као кремен, и знам да се нећу осрамотити.
- 8 А Господ је близу и Он ме правда. Ко ће се са мном препирати? Супротставимо се заједно. Ко је противник мој? Нека ми се приближи, и ударићу га снагом уста својих.
- 9 Јер Господ Бог ће ми помоћи. И сви они који ме осуђују, гле, сви ће се као хаљина излизати и мољац ће их изјести.
- 10 Ко се међу вама боји Господа, те слуша глас слуге Његовог, па хода у мраку и нема видеела?

2 Nephi 7

Yea, for thus saith the Lord: Have I put thee away, or have I cast thee off forever? For thus saith the Lord: Where is the bill of your mother's divorcement? To whom have I put thee away, or to which of my creditors have I sold you? Yea, to whom have I sold you? Behold, for your iniquities have ye sold yourselves, and for your transgressions is your mother put away.

Wherefore, when I came, there was no man; when I called, yea, there was none to answer. O house of Israel, is my hand shortened at all that it cannot redeem, or have I no power to deliver? Behold, at my rebuke I dry up the sea, I make their rivers a wilderness and their fish to stink because the waters are dried up, and they die because of thirst.

I clothe the heavens with blackness, and I make sackcloth their covering.

The Lord God hath given me the tongue of the learned, that I should know how to speak a word in season unto thee, O house of Israel. When ye are weary he waketh morning by morning. He waketh mine ear to hear as the learned.

The Lord God hath opened mine ear, and I was not rebellious, neither turned away back.

I gave my back to the smiter, and my cheeks to them that plucked off the hair. I hid not my face from shame and spitting.

For the Lord God will help me, therefore shall I not be confounded. Therefore have I set my face like a flint, and I know that I shall not be ashamed.

And the Lord is near, and he justifieth me. Who will contend with me? Let us stand together. Who is mine adversary? Let him come near me, and I will smite him with the strength of my mouth.

For the Lord God will help me. And all they who shall condemn me, behold, all they shall wax old as a garment, and the moth shall eat them up.

Who is among you that feareth the Lord, that obeyeth the voice of his servant, that walketh in darkness and hath no light?

11 Гле сви ви који огањ распалисте, и опасујете се искрама, идите у светлости огња свога и у искрама које распалисте. То вам је из руке моје – у мукама ћете лежати.

Behold all ye that kindle fire, that compass yourselves about with sparks, walk in the light of your fire and in the sparks which ye have kindled. This shall ye have of mine hand—ye shall lie down in sorrow.

2. Нефи 8

- 1 Послушајте ме, ви, који за праведношћу идете. Погледајте стену из које сте исклесани, и јаму дубоку из које сте ископани.
- 2 Погледајте Аврама, оца свога, и Сару, ону која вас роди, јер само њега позвах и благослових га.
- 3 Јер ће Господ утешити Сион, утешиће све рушевине његове. И пустош његову учиниће попут Едена, и пустињу његову попут врта Господњег. Радост и весеље ће се у њему налазити, захваљивање и глас хвалоспева.
- 4 Послушај ме, народе мој и приклони ухо к мени, о народе мој. Јер ће закон од мене изаћи, и суд свој поставићу да буде видело народима.
- 5 Близу је праведност моја, изађе спасење моје, и мишица моја судиће народима. Острва ће ме чекати, и уздаће се у мишицу моју.
- 6 Подигните ка небесима очи своје и погледајте доле на земљу, јер ће небеса ишчезнути као дим, а земља ће се као хаљина излизати. И који на њој живе тако ће умрети. Али, спасење ће моје довека остати, и праведност моја неће нестати.
- 7 Послушајте ме, ви, који познајете праведност, народе у чијем срцу записах закон свој, не плашите се понижења људског, ни ружења њиховог не плашите се.
- 8 Јер ће их мољац изјести као хаљину, и као вуну изјешће их црв. Али, праведност моја остаће довека, и спасење моје од поколења до поколења.
- 9 Пробуди се, пробуди се! Огрни се снагом, о мишицо Господња, пробуди се као у дане давне. Ниси ли ти она што исече Раву и змаја рани?
- 10 Ниси ли ти она која исуши море, воде велике дубине, од дубина морских начини пут да прођу откупљени?

2 Nephi 8

Hearken unto me, ye that follow after righteousness. Look unto the rock from whence ye are hewn, and to the hole of the pit from whence ye are digged.

Look unto Abraham, your father, and unto Sarah, she that bare you; for I called him alone, and blessed him.

For the Lord shall comfort Zion, he will comfort all her waste places; and he will make her wilderness like Eden, and her desert like the garden of the Lord. Joy and gladness shall be found therein, thanksgiving and the voice of melody.

Hearken unto me, my people; and give ear unto me, O my nation; for a law shall proceed from me, and I will make my judgment to rest for a light for the people.

My righteousness is near; my salvation is gone forth, and mine arm shall judge the people. The isles shall wait upon me, and on mine arm shall they trust.

Lift up your eyes to the heavens, and look upon the earth beneath; for the heavens shall vanish away like smoke, and the earth shall wax old like a garment; and they that dwell therein shall die in like manner. But my salvation shall be forever, and my righteousness shall not be abolished.

Hearken unto me, ye that know righteousness, the people in whose heart I have written my law, fear ye not the reproach of men, neither be ye afraid of their revilings.

For the moth shall eat them up like a garment, and the worm shall eat them like wool. But my righteousness shall be forever, and my salvation from generation to generation.

Awake, awake! Put on strength, O arm of the Lord; awake as in the ancient days. Art thou not he that hath cut Rahab, and wounded the dragon?

Art thou not he who hath dried the sea, the waters of the great deep; that hath made the depths of the sea a way for the ransomed to pass over?

11 Зато ће се откупљени од Господа вратити, и доћи Сиону певајући. И вечна радост и светост биће на Поглављема њиховим и дочекаће весеље и радост, жалост и туга ће нестати.

12 Ја сам он, да, ја сам онај који вас теши. Гле, ко си ти, да би се плашио човека који ће умрети и сина човечјег који ће бити попут траве?

13 А заборављаш Господа, Творца свога, који небеса разапе и положи темеље земљи, и бојаше се непрестано свакога дана, због јарости тиранина, као да се спрема да уништи? А где је јарост тиранина?

14 Поробљен изгнаник хита да буде ослобођен и неће умрети у јами, нити ће без хлеба бити.

15 Али ја сам Господ Бог твој, чији валови буче. Господ над војскама је име моје.

16 И ја ти метнух у уста речи своје и сеном руке своје заклоних те, да поставим небеса и положим темеље земљи и кажем Сиону: Гле, ти си мој народ.

17 Пробуди се, пробуди се, устани, о Јерусалиме, који из руке Господње попи чашу јарости Његове – попи, и талог из чаше дрхтања исцеди –

18 И никог нема да га води од свих синова које роди. Од свих синова које отхрани, ниједан га за руку не прихвати.

19 Ова два сина ти дођоше, који ће се сажалити на тебе – пустошење и уништење твоје, и глад и мач – и преко кога ћу те утешити?

20 Синови твоји клонуше, осим ове двојице. Леже по крајевима свих улица. Као биво у мрежи, пуни су јарости Господње, прекора Бога твога.

21 Зато чујте сада ово, мучени и пијани, а не од вина:

Therefore, the redeemed of the Lord shall return, and come with singing unto Zion; and everlasting joy and holiness shall be upon their heads; and they shall obtain gladness and joy; sorrow and mourning shall flee away.

I am he; yea, I am he that comforteth you. Behold, who art thou, that thou shouldst be afraid of man, who shall die, and of the son of man, who shall be made like unto grass?

And forgettest the Lord thy maker, that hath stretched forth the heavens, and laid the foundations of the earth, and hast feared continually every day, because of the fury of the oppressor, as if he were ready to destroy? And where is the fury of the oppressor?

The captive exile hasteneth, that he may be loosed, and that he should not die in the pit, nor that his bread should fail.

But I am the Lord thy God, whose waves roared; the Lord of Hosts is my name.

And I have put my words in thy mouth, and have covered thee in the shadow of mine hand, that I may plant the heavens and lay the foundations of the earth, and say unto Zion: Behold, thou art my people.

Awake, awake, stand up, O Jerusalem, which hast drunk at the hand of the Lord the cup of his fury—thou hast drunken the dregs of the cup of trembling wrung out—

And none to guide her among all the sons she hath brought forth; neither that taketh her by the hand, of all the sons she hath brought up.

These two sons are come unto thee, who shall be sorry for thee—thy desolation and destruction, and the famine and the sword—and by whom shall I comfort thee?

Thy sons have fainted, save these two; they lie at the head of all the streets; as a wild bull in a net, they are full of the fury of the Lord, the rebuke of thy God.

Therefore hear now this, thou afflicted, and drunken, and not with wine:

22 Овако говори Господ твој, Господ и Бог твој који заступа добробит свога народа: Гле, узех из руке твоје чашу дрхтања, талог из чаше јарости своје, нећеш га више пити.

23 Али, ставићу је ја у руке онима који те муче, који рекоше души твојој: Сагни се, да можемо прећи – и ти им подметну леђа своја да буду као земља и као улица онима који пређоше.

24 Пробуди се, пробуди се, огрни се снагом, о Сионе; огрни се дивним хаљинама својим, о Јерусалиме, граде свети, јер од сада у тебе више неће улазити необрезани и нечисти.

25 Отреси са себе прах, придигни се, седи, о Јерусалиме, скини окове са врата свога, о поробљена кћери сионска.

Thus saith thy Lord, the Lord and thy God pleading the cause of his people; behold, I have taken out of thine hand the cup of trembling, the dregs of the cup of my fury; thou shalt no more drink it again.

But I will put it into the hand of them that afflict thee; who have said to thy soul: Bow down, that we may go over—and thou hast laid thy body as the ground and as the street to them that went over.

Awake, awake, put on thy strength, O Zion; put on thy beautiful garments, O Jerusalem, the holy city; for henceforth there shall no more come into thee the uncircumcised and the unclean.

Shake thyself from the dust; arise, sit down, O Jerusalem; loose thyself from the bands of thy neck, O captive daughter of Zion.

2. Нефи 9

- 1 И ево, љубљена браћо моја, прочитах вам ово да знате о заветима Господњим које Он учини са свим домом Израеловим –
- 2 Који говораше Јеврејима, устима својих святих пророка и то од почетка па надаље, од поколења до поколења, док не дође време да се обнове у правој цркви и стаду Божјем, када ће бити сабрани кући у земље баштине своје, и успостављени у свим обећаним земљама својим.
- 3 Гле, љубљена браћо моја, говорим вам ово да се можете радовати и уздигнути главе своје заувек због благослова које ће Господ Бог подарити деци вашој.
- 4 Јер знам да истраживасте много, многи од вас да сазнате о ономе што ће доћи. Знам, стога, да вам је познато како се тело наше мора истрошити и умрети. Ипак, у телима својим ћемо Бога видети.
- 5 Да, знам да вам је познато како ће се Он показати у телу онима при Јерусалиму, одакле ми дођосмо. Јер неопходно је да то буде међу њима пошто је потребно да велик Створитељ допусти себи да постане подложен човеку у телу и умре за све људе, да би сви људи могли постати подложни Њему.
- 6 Јер као што смрт дође на све људе, да се испуни милостив план великог Створитеља, мора свакако постојати и моћ васкрсења, а васкрсење свакако мора доћи на човека због пада, а пад дође због преступа. И пошто човек паде, беше он искључен из присуства Господњег.
- 7 Стога, свакако мора постојати бесконачно помирење – када бесконачног помирења не би било ова распадљивост не би могла обући нераспадљивост. Стога, први суд који дође на човека свакако мора задржати бескрајну трајност. И ако је тако, ово тело морало би бити положено да иструне и распадне се мајци својој земљи, да више не устане.

2 Nephi 9

And now, my beloved brethren, I have read these things that ye might know concerning the covenants of the Lord that he has covenanted with all the house of Israel—

That he has spoken unto the Jews, by the mouth of his holy prophets, even from the beginning down, from generation to generation, until the time comes that they shall be restored to the true church and fold of God; when they shall be gathered home to the lands of their inheritance, and shall be established in all their lands of promise.

Behold, my beloved brethren, I speak unto you these things that ye may rejoice, and lift up your heads forever, because of the blessings which the Lord God shall bestow upon your children.

For I know that ye have searched much, many of you, to know of things to come; wherefore I know that ye know that our flesh must waste away and die; nevertheless, in our bodies we shall see God.

Yea, I know that ye know that in the body he shall show himself unto those at Jerusalem, from whence we came; for it is expedient that it should be among them; for it behooveth the great Creator that he suffereth himself to become subject unto man in the flesh, and die for all men, that all men might become subject unto him.

For as death hath passed upon all men, to fulfil the merciful plan of the great Creator, there must needs be a power of resurrection, and the resurrection must needs come unto man by reason of the fall; and the fall came by reason of transgression; and because man became fallen they were cut off from the presence of the Lord.

Wherefore, it must needs be an infinite atonement—save it should be an infinite atonement this corruption could not put on incorruption. Wherefore, the first judgment which came upon man must needs have remained to an endless duration. And if so, this flesh must have laid down to rot and to crumble to its mother earth, to rise no more.

8 О, мудрости Божје, Његове милости и благодати! Јер гле, ако тело не би више устало, наши духови би морали постати подложни оном анђелу који отпаде из присуства Вечног Бога, и постаде ђаво, да више не устане.

9 И духови би наши постали попут њега, а ми бисмо постали ђаволи, анђели ђаволови, и били искључени из присуства Бога нашег, и остали са оцем лажи, у беди, попут њега самог. Да, са оним бићем које обману наше прве родитеље, који се претвара да је анђеоске светлости, и подстиче децу човечју на тајне савезе убистава и сваковрсних тајних дела таме.

10 О, како је велика доброта Бога нашег, који нам припрема пут за наше бекство из канџи овог страшног чудовишта, да, тог чудовишта смрти и пакла кога називам смрћу тела, а такође и смрћу духа.

11 А због начина избављења Бога нашег, Свеца Израеловог, ова смрт, о којој говорих, која је временска, предаће мртве своје. Та смрт је гроб.

12 И та смрт о којој говорих, која је духовна смрт, предаће мртве своје. Та духовна смрт је пакао. Стога, смрт и пакао морају предати мртве своје, и пакао мора предати поробљене духове своје, и гроб мора предати поробљена тела своја, и тела и духови људи биће обновљени једно са другим, и то моћу васкрсења Свеца Израеловог.

13 О како је велики план Бога нашег! Јер с друге стране, рај Божји мора предати духове праведника, и гроб предати тело праведника. И дух и тело опет се узајамно обнављају и сви људи постају нераспадљиви и бесмртни, и живе су душе, имајући савршено знање попут нас у телу, осим што ће наше знање бити савршено.

O the wisdom of God, his mercy and grace! For behold, if the flesh should rise no more our spirits must become subject to that angel who fell from before the presence of the Eternal God, and became the devil, to rise no more.

And our spirits must have become like unto him, and we become devils, angels to a devil, to be shut out from the presence of our God, and to remain with the father of lies, in misery, like unto himself; yea, to that being who beguiled our first parents, who transformeth himself nigh unto an angel of light, and stirreth up the children of men unto secret combinations of murder and all manner of secret works of darkness.

O how great the goodness of our God, who prepareth a way for our escape from the grasp of this awful monster; yea, that monster, death and hell, which I call the death of the body, and also the death of the spirit.

And because of the way of deliverance of our God, the Holy One of Israel, this death, of which I have spoken, which is the temporal, shall deliver up its dead; which death is the grave.

And this death of which I have spoken, which is the spiritual death, shall deliver up its dead; which spiritual death is hell; wherefore, death and hell must deliver up their dead, and hell must deliver up its captive spirits, and the grave must deliver up its captive bodies, and the bodies and the spirits of men will be restored one to the other; and it is by the power of the resurrection of the Holy One of Israel.

O how great the plan of our God! For on the other hand, the paradise of God must deliver up the spirits of the righteous, and the grave deliver up the body of the righteous; and the spirit and the body is restored to itself again, and all men become incorruptible, and immortal, and they are living souls, having a perfect knowledge like unto us in the flesh, save it be that our knowledge shall be perfect.

14 Стога ћемо имати савршено знање о свој кривици својој, и нечистоћи својој, и голоотињи својој. А праведници ће имати савршено знање о ужитку своме, и праведности својој, и биће одевени чистоћом, да, и то одећом праведности.

15 И догодиће се да када сви људи пређу из те прве смрти у живот, зато што посташе бесмртни, морају се појавити пред судијском столицом Свеца Израеловог, а тада долази суд, и тада им се мора судити по светом расуђивању Божјем.

16 И засигурно, тако жив био Господ, јер Господ Бог то рече, и то је вечна реч Његова, која не може проћи, да они који су праведни, остаће праведни, а они који су прљави остаће прљави. Стога, они који су прљави јесу ђаво и анђели његови и они ће отићи у вечни огањ, за њих припремљен. А њихово мучење је као језеро огњено и сумпорно, чији се пламен уздиже у веке векова и краја нема.

17 О, величине и праведности Бога нашег! Јер извршава Он све речи своје, а изађоше оне из уста Његових, и закон се Његов мора испунити.

18 Али, гле, праведници, свеци Свеца Израеловог, они који вероваху у Свеца Израеловог, они који поднеше крстове света, и презреше срам од њега, баштиниће царство Божје које им беше припремљено од постанка света, и радост ће њихова бити потпуна, заувек.

19 О, величине милости Бога нашег, Свеца Израеловог! Јер избавља Он свеце своје од тог страшног чудовишта ђавола, и смрти, и пакла, и тог језера огњеног и сумпорног, које је мучење бескрајно.

20 О, колике ли светости Бога нашег! Јер познаје Он све, и нема ничега што Он не зна.

Wherefore, we shall have a perfect knowledge of all our guilt, and our uncleanness, and our nakedness; and the righteous shall have a perfect knowledge of their enjoyment, and their righteousness, being clothed with purity, yea, even with the robe of righteousness.

And it shall come to pass that when all men shall have passed from this first death unto life, inasmuch as they have become immortal, they must appear before the judgment-seat of the Holy One of Israel; and then cometh the judgment, and then must they be judged according to the holy judgment of God.

And assuredly, as the Lord liveth, for the Lord God hath spoken it, and it is his eternal word, which cannot pass away, that they who are righteous shall be righteous still, and they who are filthy shall be filthy still; wherefore, they who are filthy are the devil and his angels; and they shall go away into everlasting fire, prepared for them; and their torment is as a lake of fire and brimstone, whose flame ascendeth up forever and ever and has no end.

O the greatness and the justice of our God! For he executeth all his words, and they have gone forth out of his mouth, and his law must be fulfilled.

But, behold, the righteous, the saints of the Holy One of Israel, they who have believed in the Holy One of Israel, they who have endured the crosses of the world, and despised the shame of it, they shall inherit the kingdom of God, which was prepared for them from the foundation of the world, and their joy shall be full forever.

O the greatness of the mercy of our God, the Holy One of Israel! For he delivereth his saints from that awful monster the devil, and death, and hell, and that lake of fire and brimstone, which is endless torment.

O how great the holiness of our God! For he knoweth all things, and there is not anything save he knows it.

21 И Он долази на свет да спаси све људе послушају ли глас Његов. Јер гле, Он подноси боли свих људи, да, боли свих живих створења, и мушкараца и жена, и деце, који припадају породици Адамовој.

22 И то подноси да би се васкрсење могло пренети на све људе, да би сви могли стати пред Њега у велики и судњи дан.

23 И заповеда Он свим људима да се морају покајати, и бити крштени у име Његово, имајући савршену веру у Свеца Израеловог, иначе не могу бити спасени у царству Божјем.

24 А не буду ли се покајали и поверовали у име Његово, и крстили у име Његово, и истрајали до краја, морају бити проклети. Јер Господ Бог, Светац Израелов, то рече.

25 Стога, даде Он закон. А где закон није дат нема казне. А где нема казне нема ни осуде. А где нема осуде милост Свеца Израеловог због помирења полаже право на њих, јер се избављају моћу Његовом.

26 Јер помирење удовољава захтевима правде Његове над свима онима којима није дат закон, те се они избављају од тог страшног чудовишта, смрти и пакла, и ђавола, и језера огњеног и сумпорног, које је мучење бескрајно и обнављају се оном Богу који им дах удели, који је Светац Израелов.

27 Али јао ономе коме је закон дат, да, ономе који има све заповести Божје, попут нас, а који их преступи, и улудо траћи дане провере своје, јер страшно је стање његово.

28 О, подмукле ли замисли Злога! О таштине и слабости и лудости људске! Када су учени мисле да су мудри и не слушају савет Божји, јер га одбацише, мислећи да сами од себе знају. Стога, мудрост је њихова лудост и ништа им не користи. И они ће страдати.

29 Али бити учен добро је ако слушају савете Божје.

And he cometh into the world that he may save all men if they will hearken unto his voice; for behold, he suffereth the pains of all men, yea, the pains of every living creature, both men, women, and children, who belong to the family of Adam.

And he suffereth this that the resurrection might pass upon all men, that all might stand before him at the great and judgment day.

And he commandeth all men that they must repent, and be baptized in his name, having perfect faith in the Holy One of Israel, or they cannot be saved in the kingdom of God.

And if they will not repent and believe in his name, and be baptized in his name, and endure to the end, they must be damned; for the Lord God, the Holy One of Israel, has spoken it.

Wherefore, he has given a law; and where there is no law given there is no punishment; and where there is no punishment there is no condemnation; and where there is no condemnation the mercies of the Holy One of Israel have claim upon them, because of the atonement; for they are delivered by the power of him.

For the atonement satisfieth the demands of his justice upon all those who have not the law given to them, that they are delivered from that awful monster, death and hell, and the devil, and the lake of fire and brimstone, which is endless torment; and they are restored to that God who gave them breath, which is the Holy One of Israel.

But wo unto him that has the law given, yea, that has all the commandments of God, like unto us, and that transgresseth them, and that wasteth the days of his probation, for awful is his state!

O that cunning plan of the evil one! O the vainness, and the frailties, and the foolishness of men! When they are learned they think they are wise, and they hearken not unto the counsel of God, for they set it aside, supposing they know of themselves, wherefore, their wisdom is foolishness and it profiteth them not. And they shall perish.

But to be learned is good if they hearken unto the counsels of God.

- 30 Али јао богатима који су богати у погледу на оно што је световно. Јер због тога што су богати презиру сиромаше и прогоне кротке и срца су им у благу њиховом. Стога је благо њихово бог њихов. И гле, и благо ће њихово страдати са њима.
- 31 И јао глувима који неће да чују, јер ће страдати.
- 32 Јао слепима који неће да виде, јер ће и они страдати.
- 33 Јао онима срца необрезаног, јер ће их знање о безакоњима њиховим ударити у последњи дан.
- 34 Јао лажљивцу, јер ће у пакао сурван бити.
- 35 Јао убици који промишљено убија, јер ће умрети.
- 36 Јао онима који курварство чине, јер ће у пакао сурвани бити.
- 37 Да, јао онима који се идолима клањају, јер се ђаво над свим ђаволима наслађује њима.
- 38 И укратко, јао свима онима који умиру у гресима својим, јер ће се Богу вратити, и угледати лице Његово, и остати у гресима својим.
- 39 О, љубљена браћо моја, сетите се страхоте преступа против тог Светог Бога, а и страхоте попуштања завођењима оног лукавога. Сетите се да бити телесном наклоњен је смрт, а бити духовном наклоњен је живот вечни.
- 40 О, љубљена браћо моја, приклоните уши речима мојим. Сетите се величине Свеца Израеловог. Не реците да говорите тешке речи против вас, јер учините ли то, ружите истину, јер говорите речи Творца вашег. Знајте да су речи истине тешке против сваке нечистоће, али их се праведни не плаше, јер љубе истину и не дрхте.
- But wo unto the rich, who are rich as to the things of the world. For because they are rich they despise the poor, and they persecute the meek, and their hearts are upon their treasures; wherefore, their treasure is their god. And behold, their treasure shall perish with them also.
- And wo unto the deaf that will not hear; for they shall perish.
- Wo unto the blind that will not see; for they shall perish also.
- Wo unto the uncircumcised of heart, for a knowledge of their iniquities shall smite them at the last day.
- Wo unto the liar, for he shall be thrust down to hell.
- Wo unto the murderer who deliberately killeth, for he shall die.
- Wo unto them who commit whoredoms, for they shall be thrust down to hell.
- Yea, wo unto those that worship idols, for the devil of all devils delighteth in them.
- And, in fine, wo unto all those who die in their sins; for they shall return to God, and behold his face, and remain in their sins.
- O, my beloved brethren, remember the awfulness in transgressing against that Holy God, and also the awfulness of yielding to the enticings of that cunning one. Remember, to be carnally-minded is death, and to be spiritually-minded is life eternal.
- O, my beloved brethren, give ear to my words. Remember the greatness of the Holy One of Israel. Do not say that I have spoken hard things against you; for if ye do, ye will revile against the truth; for I have spoken the words of your Maker. I know that the words of truth are hard against all uncleanness; but the righteous fear them not, for they love the truth and are not shaken.

41 Па онда, љубљена браћо моја, дођите Господу, Свцу. Сетите се да су стазе Његове праведне. Гле, пут је човеков узан, али се пружа право пред њим, и чувар врата је Светац Израелов. И Он не поставља ниједног слугу тамо, а нема другог пута осим кроз врата. Њега, наиме, нико не може преварити, јер име му је Господ Бог.

42 И сваком који куца, отвориће се, а мудри и учени и они који су богати, који су надути због учености своје, и мудрости своје, и богатства свога – да, то су они које Он презире. И уколико не одбаце ово и не увиде да су луде пред Богом, и не спусте се у дубине понизности, неће им Он отворити.

43 Али оно што је од мудрих и разборитих, заувек ће бити скривено од њих – да, та срећа која је припремљена за свеце.

44 О, љубљена браћо моја, сетите се речи мојих. Гле, скидам одећу своју и тресем је пред вама. Молим Бога спасења свога да ме погледа својим свевидећим оком. Стога ћете знати у последњи дан, када свим људима буде суђено по делима њиховим, да Бог Израелов беше сведок да стресох безакоња ваша с душе своје, и да стојим ведро пред Њим, и слободан од крви ваше.

45 О, вољена браћо моја, оканите се греха својих. Стресите ланце онога који би вас чврсто свезао. Приступите Богу који је стена спасења вашег.

46 Припремите душе своје за тај славан дан када ће правда служити праведнима, и то у дан суда, да не бисте са страхом устукнули, да се не бисте савршено сећали страшне кривице своје, и били нагнани да узвикнете: Свети, свети су судови Твоји, о Господе, Боже Свемогући – али знам ја кривицу своју, преступих закон Твој и моји преступи су моји, и ђаво ме се докопа те сам плен у страшној беди његовој.

O then, my beloved brethren, come unto the Lord, the Holy One. Remember that his paths are righteous. Behold, the way for man is narrow, but it lieth in a straight course before him, and the keeper of the gate is the Holy One of Israel; and he employeth no servant there; and there is none other way save it be by the gate; for he cannot be deceived, for the Lord God is his name.

And whoso knocketh, to him will he open; and the wise, and the learned, and they that are rich, who are puffed up because of their learning, and their wisdom, and their riches—yea, they are they whom he despiseth; and save they shall cast these things away, and consider themselves fools before God, and come down in the depths of humility, he will not open unto them.

But the things of the wise and the prudent shall be hid from them forever—yea, that happiness which is prepared for the saints.

O, my beloved brethren, remember my words. Behold, I take off my garments, and I shake them before you; I pray the God of my salvation that he view me with his all-searching eye; wherefore, ye shall know at the last day, when all men shall be judged of their works, that the God of Israel did witness that I shook your iniquities from my soul, and that I stand with brightness before him, and am rid of your blood.

O, my beloved brethren, turn away from your sins; shake off the chains of him that would bind you fast; come unto that God who is the rock of your salvation.

Prepare your souls for that glorious day when justice shall be administered unto the righteous, even the day of judgment, that ye may not shrink with awful fear; that ye may not remember your awful guilt in perfectness, and be constrained to exclaim: Holy, holy are thy judgments, O Lord God Almighty—but I know my guilt; I transgressed thy law, and my transgressions are mine; and the devil hath obtained me, that I am a prey to his awful misery.

47 Али гле, браћо моја, да ли је потребно да вас ја учиним свесним страшне стварности овога? Зар бих мучио душе ваше да су умови ваши чисти? Зар бих био јасан према вама у јасноћи истине, да сте греха ослобођени?

48 Гле, када бисте били свети, говорио бих вам о светости, али пошто нисте свети, и на мене гледате као на учитеља, свакако мора бити потребно да вас поучим о последицама греха.

49 Гле, душа се моја згражава над грехом, а срце моје наслађује у праведности, и ја ћу хвалити свето име Бога свога.

50 Дођите, браћо моја, сви ви који сте жедни, дођите ка водама. И онај који новца нема, нека дође, купи и једе. Да, дођите, купујте вино и млеко без новца и без цене.

51 Стога, не трошите новац на оно што вредности нема, нити труд свој на оно што задовољити не може. Послушајте ме марљиво, и сетите се речи које вам говорах, и дођите Свецу Израеловом, и гостите се оним што не страда, нити се квари, и душа ваша нек се наслађује у обиљу.

52 Гле, вољена браћо моја, сетите се речи Бога свога. Молите му се непрестано дању, и захваљујте се светом имену Његовом ноћу. Нека се срца ваша радују.

53 И гле, како су велики завети Господњи, и како је велико удостојење Његово према деци човечјој. А због Његове величине, и Његове благодати и милости, Он нам обећа да потомство наше неће бити потпуно уништено, у погледу на тело, него ће га Он сачувати. А у будућим поколењима они ће постати праведан огранак дому Израеловом.

54 И ево, браћо моја, говорио бих вам још, али сутра ћу вам објавити остале речи своје. Амен.

But behold, my brethren, is it expedient that I should awake you to an awful reality of these things? Would I harrow up your souls if your minds were pure? Would I be plain unto you according to the plainness of the truth if ye were freed from sin?

Behold, if ye were holy I would speak unto you of holiness; but as ye are not holy, and ye look upon me as a teacher, it must needs be expedient that I teach you the consequences of sin.

Behold, my soul abhorreth sin, and my heart delighteth in righteousness; and I will praise the holy name of my God.

Come, my brethren, every one that thirsteth, come ye to the waters; and he that hath no money, come buy and eat; yea, come buy wine and milk without money and without price.

Wherefore, do not spend money for that which is of no worth, nor your labor for that which cannot satisfy. Harken diligently unto me, and remember the words which I have spoken; and come unto the Holy One of Israel, and feast upon that which perisheth not, neither can be corrupted, and let your soul delight in fatness.

Behold, my beloved brethren, remember the words of your God; pray unto him continually by day, and give thanks unto his holy name by night. Let your hearts rejoice.

And behold how great the covenants of the Lord, and how great his condescensions unto the children of men; and because of his greatness, and his grace and mercy, he has promised unto us that our seed shall not utterly be destroyed, according to the flesh, but that he would preserve them; and in future generations they shall become a righteous branch unto the house of Israel.

And now, my brethren, I would speak unto you more; but on the morrow I will declare unto you the remainder of my words. Amen.

2. Нефи 10

- 1 И ево, ја, Јаков, опет говорим вама, љубљена браћо моја, о овом праведном огранку о ком говорим.
- 2 Јер гле, обећања која добисмо обећања су по телу. Стога, као што ми беше показано да ће многа деца наша страдати у телу због невере, ипак, Бог ће многим бити милостив и деца ће наша бити обновљена, да могу доћи до онога што ће им дати истинско знање о Откупитељу њиховом.
- 3 Стога, као што вам рекох, свакако мора бити потребно да Христ – јер ми анђеол прошле ноћи рече да ће му то бити име – дође међу Јевреје, међу оне који чине опакији део света. И они ће га разапети – јер тако треба да буде Богу нашем, и нема ни једног другог народа на земљи који би разапео Бога свога.
- 4 Јер када би моћна чуда била учињена међу другим народима они би се покајали, и познали да је Он Бог њихов.
- 5 Али због надрисвештенства и безакоња, они у Јерусалиму отврднуће шије своје против Њега, да буде разапет.
- 6 Стога, због безакоња њихових, уништења, глад, помор, и крвопролића доћи ће на њих. А они који не буду уништени биће расејани међу све народе.
- 7 Али гле, овако говори Господ Бог: Када дође дан да поверују у мене, да сам ја Христ, заветовах се очевима њиховим да ће тада бити обновљени у телу, на земљи, у земљама баштине своје.
- 8 И догодиће се да ће из свог дугог расејања бити сабрани са острва морских и са четири краја земаљска. И народи нејеврејски биће велики у очима мојим, говори Бог, доводећи их у земље баштине њихове.

2 Nephi 10

And now I, Jacob, speak unto you again, my beloved brethren, concerning this righteous branch of which I have spoken.

For behold, the promises which we have obtained are promises unto us according to the flesh; wherefore, as it has been shown unto me that many of our children shall perish in the flesh because of unbelief, nevertheless, God will be merciful unto many; and our children shall be restored, that they may come to that which will give them the true knowledge of their Redeemer.

Wherefore, as I said unto you, it must needs be expedient that Christ—for in the last night the angel spake unto me that this should be his name—should come among the Jews, among those who are the more wicked part of the world; and they shall crucify him—for thus it behooveth our God, and there is none other nation on earth that would crucify their God.

For should the mighty miracles be wrought among other nations they would repent, and know that he be their God.

But because of priestcrafts and iniquities, they at Jerusalem will stiffen their necks against him, that he be crucified.

Wherefore, because of their iniquities, destructions, famines, pestilences, and bloodshed shall come upon them; and they who shall not be destroyed shall be scattered among all nations.

But behold, thus saith the Lord God: When the day cometh that they shall believe in me, that I am Christ, then have I covenanted with their fathers that they shall be restored in the flesh, upon the earth, unto the lands of their inheritance.

And it shall come to pass that they shall be gathered in from their long dispersion, from the isles of the sea, and from the four parts of the earth; and the nations of the Gentiles shall be great in the eyes of me, saith God, in carrying them forth to the lands of their inheritance.

- 9 Да, цареви ће нејеврејски бити хранитељи њихови, а царице дојкиње њихове. Стога су обећања Господња нејеврејима велика, јер Он то рече, и ко може оспорити?
- 10 Али гле, ова земља, рече Бог, биће земља баштине твоје и нејевреји ће бити благословени на земљи.
- 11 И земља ће ова бити земља слободе нејеврејима и неће бити царева на земљи који ће се уздићи над нејеврејима.
- 12 И утврдићу ову земљу против свих других народа.
- 13 А онај који се бори против Сиона страдаће, говори Бог.
- 14 Јер онај који уздигне цара против мене страдаће, јер ја, Господ, цар небески, бићу цар њихов, и онима који слушају речи моје бићу виделио заувек.
- 15 Дакле, због тога, да би се испунили завети моји које учиних са децом човечјом, које ћу им учинити док су у телу, морам свакако уништити тајна дела таме и убистава и одвратности.
- 16 Стога, онај који се бори против Сиона, и Јевреј и нејевреј, и роб и слободан, и мушко и женско, страдаће. Јер они су ти који су курва целе земље. Јер они који нису са мном против мене су, говори Бог наш.
- 17 Јер ја ћу испунити обећања своја која дадох деци човечјој, да ћу им учинити док су у телу –
- 18 Стога, љубљена браћо моја, овако говори Бог наш: Мучићу потомство твоје руком нејеврејском. Ипак, смекшаћу срца нејевреја, да им буду попут оца. Стога ће нејевреји бити благословени и прибројани дому Израеловом.
- 19 Стога ћу посветити ову земљу потомству твојем и онима који ће се прибројати потомству твојем, заувек, за земљу баштине њихове. Јер то је земља изабрана, рече ми Бог, међу свим другим земљама. Стога, желим да ми служе сви људи који у њој бораве, говори Бог.

Yea, the kings of the Gentiles shall be nursing fathers unto them, and their queens shall become nursing mothers; wherefore, the promises of the Lord are great unto the Gentiles, for he hath spoken it, and who can dispute?

But behold, this land, said God, shall be a land of thine inheritance, and the Gentiles shall be blessed upon the land.

And this land shall be a land of liberty unto the Gentiles, and there shall be no kings upon the land, who shall raise up unto the Gentiles.

And I will fortify this land against all other nations.

And he that fighteth against Zion shall perish, saith God.

For he that raiseth up a king against me shall perish, for I, the Lord, the king of heaven, will be their king, and I will be a light unto them forever, that hear my words.

Wherefore, for this cause, that my covenants may be fulfilled which I have made unto the children of men, that I will do unto them while they are in the flesh, I must needs destroy the secret works of darkness, and of murders, and of abominations.

Wherefore, he that fighteth against Zion, both Jew and Gentile, both bond and free, both male and female, shall perish; for they are they who are the whore of all the earth; for they who are not for me are against me, saith our God.

For I will fulfil my promises which I have made unto the children of men, that I will do unto them while they are in the flesh—

Wherefore, my beloved brethren, thus saith our God: I will afflict thy seed by the hand of the Gentiles; nevertheless, I will soften the hearts of the Gentiles, that they shall be like unto a father to them; wherefore, the Gentiles shall be blessed and numbered among the house of Israel.

Wherefore, I will consecrate this land unto thy seed, and them who shall be numbered among thy seed, forever, for the land of their inheritance; for it is a choice land, saith God unto me, above all other lands, wherefore I will have all men that dwell thereon that they shall worship me, saith God.

20 И ево, љубљена браћо моја, видећи како нам милостив Бог наш даде тако велико знање о овоме, споменимо Га се, и одбацимо грехе своје, и не спуштајмо главе своје, јер нисмо одбачени. Ипак, бејасмо протерани из земље баштине своје, али доведени смо у бољу земљу, јер Господ учини море путем нашим, и ми се налазимо на острву морском.

21 Али, велика су обећања Господња онима који су на острвима морским. Стога, пошто она говоре о острвима, мора свакако бити више од овога, и она су, такође, настањена браћом нашом.

22 Јер гле, Господ Бог их извођаше с времена на време из дома Израеловог, у складу са вољом и жељом својом. И ево, гле, Господ се сећа свих оних који су отргнути, стога се и нас сећа.

23 Зато, развеселите срца своја, и сетите се да сте слободни да сами за себе делујете – да изаберете пут вечне смрти или пут вечног живота.

24 Стога, љубљена браћо моја, измирите се са вољом Божјом, а не вољом ђаволовом и телесном. И сетите се, пошто се са Богом измирите, да се спашавате једино преко и посредством благодати Божје.

25 Стога, нека вас Бог подигне из мртвих моћу васкрсења, а тако и од смрти вечне моћу помирења, да можете бити примљени у вечно царство Божје, да га можете славити кроз божанску благодат. Амен.

And now, my beloved brethren, seeing that our merciful God has given us so great knowledge concerning these things, let us remember him, and lay aside our sins, and not hang down our heads, for we are not cast off; nevertheless, we have been driven out of the land of our inheritance; but we have been led to a better land, for the Lord has made the sea our path, and we are upon an isle of the sea.

But great are the promises of the Lord unto them who are upon the isles of the sea; wherefore as it says isles, there must needs be more than this, and they are inhabited also by our brethren.

For behold, the Lord God has led away from time to time from the house of Israel, according to his will and pleasure. And now behold, the Lord remembereth all them who have been broken off, wherefore he remembereth us also.

Therefore, cheer up your hearts, and remember that ye are free to act for yourselves—to choose the way of everlasting death or the way of eternal life.

Wherefore, my beloved brethren, reconcile yourselves to the will of God, and not to the will of the devil and the flesh; and remember, after ye are reconciled unto God, that it is only in and through the grace of God that ye are saved.

Wherefore, may God raise you from death by the power of the resurrection, and also from everlasting death by the power of the atonement, that ye may be received into the eternal kingdom of God, that ye may praise him through grace divine. Amen.

2. Нефи 11

- 1 И ево, тада, Јаков говораше још много тога моме народу. Ипак, учиних да буде записано само ово, јер ми је оно што записах довољно.
- 2 И ево, ја, Нефи, пишем више по речима Исаијиним, јер се душа моја наслађује речима његовим. Применићу, наиме, речи његове на свој народ, и упутићу их свим синовима својим, јер он заиста виде Откупитеља мога, и то као што Га ја видех.
- 3 И брат мој, Јаков, такође Га виде као што Га ја видех. Стога ћу упутити речи њихове деци својој да им покажу да су речи моје истините. Стога, речима тројице, Бог рече, утврдићу реч своју. Ипак, Бог шаље више сведока и доказује све речи своје.
- 4 Гле, душа моја се наслађује у доказивању истине о доласку Христовом моме народу. Јер, са тим циљем закон Мојсијев беше дат, и све ово што човеку беше дато од Бога, од почетка света, указује на Њега.
- 5 И такође, душа се моја наслађује заветима Господњим које Он учини са очевима нашим. Да, душа се моја наслађује у благодати Његовој, и у правди Његовој, и моћи, и милости по великом и вечном плану избављења од смрти.
- 6 И душа се моја наслађује у показивању моме народу да уколико Христ не би дошао, сви би људи морали страдати.
- 7 Јер да нема Христа ни Бога не би било; а да Бога нема ни нас нема, јер не би било стварања. Али Бога има, и Он је Христ, и Он долази у пуни времена свога.
- 8 И ево, пишем нешто од речи Исаијиних, да они из мога народа који виде ове речи могу уздићи срца своја и радовати се због свих људи. Ево, ово су речи, и можете их применити на себе и на све људе.

2 Nephi 11

And now, Jacob spake many more things to my people at that time; nevertheless only these things have I caused to be written, for the things which I have written sufficeth me.

And now I, Nephi, write more of the words of Isaiah, for my soul delighteth in his words. For I will liken his words unto my people, and I will send them forth unto all my children, for he verily saw my Redeemer, even as I have seen him.

And my brother, Jacob, also has seen him as I have seen him; wherefore, I will send their words forth unto my children to prove unto them that my words are true. Wherefore, by the words of three, God hath said, I will establish my word. Nevertheless, God sendeth more witnesses, and he proveth all his words.

Behold, my soul delighteth in proving unto my people the truth of the coming of Christ; for, for this end hath the law of Moses been given; and all things which have been given of God from the beginning of the world, unto man, are the typifying of him.

And also my soul delighteth in the covenants of the Lord which he hath made to our fathers; yea, my soul delighteth in his grace, and in his justice, and power, and mercy in the great and eternal plan of deliverance from death.

And my soul delighteth in proving unto my people that save Christ should come all men must perish.

For if there be no Christ there be no God; and if there be no God we are not, for there could have been no creation. But there is a God, and he is Christ, and he cometh in the fulness of his own time.

And now I write some of the words of Isaiah, that whoso of my people shall see these words may lift up their hearts and rejoice for all men. Now these are the words, and ye may liken them unto you and unto all men.

2. Нефи 12

- 1 Реч коју Исаија, син Амосов, виде о Јуди и Јерусалиму:
- 2 И догодиће се то у последње дане, када ће гора дома Господњег бити постављена на врх гора, и узвишена ће бити над бреговима, и сви народи ће се у њу уливати.
- 3 И многи људи ће ићи и рећи: Дођите, и попино се на гору Господњу, до дома Бога Јаковљевог. И Он ће нас поучити путевима Његовим и ходаћемо стазама Његовим, јер ће из Сиона изаћи закон и из Јерусалима реч Господња.
- 4 И судиће Он међу народима, и корити многе људе: и они ће прековати мачеве своје у раонике, и копља своја у српове – неће народ подизати мач против народа, нити ће више о ратовању учити.
- 5 О, доме Јаковљев, дођите и ходајмо у светлости Господњој. Да, дођите, јер сви застранисте, сваки opakим путевима својим.
- 6 Зато си, о Господе, оставио свој народ, дом Јаковљев, јер су испуњени са истока и слушају гатаре као Филистејци, и радују се деци туђинаца.
- 7 Земља им је, такође, сребра и злата пуна, и благу им краја нема. Земља им је, такође, коња пуна, ни колима им краја нема.
- 8 Земља њихова је, такође, идола пуна. Клањају се они делу руку својих, оном које њихови прсти начинише.
- 9 И обичан човек се не клања, и човек велик не не бива понизан, зато му не праштај.
- 10 О, опаки, уђите у стену, и сакријте се у прах, јер ће вас страх од Господа и слава величанства Његовог ударити.

2 Nephi 12

The word that Isaiah, the son of Amoz, saw concerning Judah and Jerusalem:

And it shall come to pass in the last days, when the mountain of the Lord's house shall be established in the top of the mountains, and shall be exalted above the hills, and all nations shall flow unto it.

And many people shall go and say, Come ye, and let us go up to the mountain of the Lord, to the house of the God of Jacob; and he will teach us of his ways, and we will walk in his paths; for out of Zion shall go forth the law, and the word of the Lord from Jerusalem.

And he shall judge among the nations, and shall rebuke many people: and they shall beat their swords into plow-shares, and their spears into pruning-hooks—nation shall not lift up sword against nation, neither shall they learn war any more.

O house of Jacob, come ye and let us walk in the light of the Lord; yea, come, for ye have all gone astray, every one to his wicked ways.

Therefore, O Lord, thou hast forsaken thy people, the house of Jacob, because they be replenished from the east, and hearken unto soothsayers like the Philistines, and they please themselves in the children of strangers.

Their land also is full of silver and gold, neither is there any end of their treasures; their land is also full of horses, neither is there any end of their chariots.

Their land is also full of idols; they worship the work of their own hands, that which their own fingers have made.

And the mean man boweth not down, and the great man humbleth himself not, therefore, forgive him not.

O ye wicked ones, enter into the rock, and hide thee in the dust, for the fear of the Lord and the glory of his majesty shall smite thee.

11 И догодиће се да ће надмени погледи људски бити понижени, и надменост људска ће се погнути, и сам ће Господ бити узвишен у тај дан.

12 Јер дан Господа над војскама долази ускоро свим народима, да, сваком. Да, охолома и надменима, и свако ко се уздигне биће понижен.

13 Да, и дан ће Господњи доћи свим кедровима ливанским, јер су високи и уздигнути, и свим храстовима васанским;

14 И свим горама високим, и свим бреговима, и свим народима који су уздигнути, и свим људима;

15 И свакој кули високој, и сваком зиду утврђеном;

16 И свим лађама морским, и свим лађама тарсиским, и свим призорима угодним.

17 И гордост човечја ће се погнути, и надменост људска јадна ће бити, и сам ће Господ бити узвишен у тај дан.

18 И идоле ће Он сасвим уклонити.

19 И ући ће они у рупе стена, и у пећине земаљске, јер ће страх од Господа на њих доћи и слава величанства Његовог удариће их, кад устане да потресе земљу страшно.

20 У тај дан ће човек идоле своје од сребра и идоле своје од злата, које себи начини да им се клања, бацити кртицама и слепим мишевима;

21 Ући ће у шупљине стена и на врхове оштрих гора, јер ће страх од Господа доћи на њих и слава величанства Његовог удариће их, кад устане да потресе земљу, страшно.

22 Престаните да се ослањате на човека, чији дах је у ноздрвама његовим, јер у чему је вредност његова?

And it shall come to pass that the lofty looks of man shall be humbled, and the haughtiness of men shall be bowed down, and the Lord alone shall be exalted in that day.

For the day of the Lord of Hosts soon cometh upon all nations, yea, upon every one; yea, upon the proud and lofty, and upon every one who is lifted up, and he shall be brought low.

Yea, and the day of the Lord shall come upon all the cedars of Lebanon, for they are high and lifted up; and upon all the oaks of Bashan;

And upon all the high mountains, and upon all the hills, and upon all the nations which are lifted up, and upon every people;

And upon every high tower, and upon every fenced wall;

And upon all the ships of the sea, and upon all the ships of Tarshish, and upon all pleasant pictures.

And the loftiness of man shall be bowed down, and the haughtiness of men shall be made low; and the Lord alone shall be exalted in that day.

And the idols he shall utterly abolish.

And they shall go into the holes of the rocks, and into the caves of the earth, for the fear of the Lord shall come upon them and the glory of his majesty shall smite them, when he ariseth to shake terribly the earth.

In that day a man shall cast his idols of silver, and his idols of gold, which he hath made for himself to worship, to the moles and to the bats;

To go into the clefts of the rocks, and into the tops of the ragged rocks, for the fear of the Lord shall come upon them and the majesty of his glory shall smite them, when he ariseth to shake terribly the earth.

Cease ye from man, whose breath is in his nostrils; for wherein is he to be accounted of?

2. Нефи 13

- 1 Јер гле, Господ, Господ над војскама, одузима од Јерусалима, и од Јуде, сваку потпору и помоћ, пуну помоћ у хлебу и сву потпору у води –
- 2 Јунака, и војника, судију, и пророка, мудраца, и старешину;
- 3 Капетана педесеторице, и часног човека, и саветника, и врача, и речитог говорника.
- 4 И даћу им децу да буду принчеви њихови, и одојчад ће над њима владати.
- 5 И људи ће бити угњетавани, један од другог, и сваки од ближњег свог. Дете ће се узохолити над старијим, и простак над часним.
- 6 Кад човек дохвати брата свога у дому оца свога, и каже: Ти имаш одећу, буди владар наш, и нека уништење ово не дође под руку твоју –
- 7 У тај дан клеће се он, говорећи: Нећу да будем исцелитељ, јер у кући мојој нема ни хлеба ни одеће. Не чините ме владарем овог народа.
- 8 Јер Јерусалим се руши, и Јуда пада, јер речи њихове и дела њихова беху против Господа, те пркосе погледу славе Његове.
- 9 Израз лица њиховог сведок је против њих, и грех њихов проглашава једнаким оном у Содому, и не могу га сакрити. Јао душама њиховим, јер сами себе злом наградише!
- 10 Кажите праведницима да им је добро, јер ће се плодом дела својих хранити.
- 11 Јао opakима јер ће страдати, јер ће награда руку њихових бити на њима!
- 12 И моме народу деца су тирани, и жене над њима владају. О, народе мој, који те воде заводе те и уништавају пут стаза твојих.
- 13 Господ устаје да заступа, и устаје да суди народу.

2 Nephi 13

- For behold, the Lord, the Lord of Hosts, doth take away from Jerusalem, and from Judah, the stay and the staff, the whole staff of bread, and the whole stay of water—
- The mighty man, and the man of war, the judge, and the prophet, and the prudent, and the ancient;
- The captain of fifty, and the honorable man, and the counselor, and the cunning artificer, and the eloquent orator.
- And I will give children unto them to be their princes, and babes shall rule over them.
- And the people shall be oppressed, every one by another, and every one by his neighbor; the child shall behave himself proudly against the ancient, and the base against the honorable.
- When a man shall take hold of his brother of the house of his father, and shall say: Thou hast clothing, be thou our ruler, and let not this ruin come under thy hand—
- In that day shall he swear, saying: I will not be a healer; for in my house there is neither bread nor clothing; make me not a ruler of the people.
- For Jerusalem is ruined, and Judah is fallen, because their tongues and their doings have been against the Lord, to provoke the eyes of his glory.
- The show of their countenance doth witness against them, and doth declare their sin to be even as Sodom, and they cannot hide it. Wo unto their souls, for they have rewarded evil unto themselves!
- Say unto the righteous that it is well with them; for they shall eat the fruit of their doings.
- Wo unto the wicked, for they shall perish; for the reward of their hands shall be upon them!
- And my people, children are their oppressors, and women rule over them. O my people, they who lead thee cause thee to err and destroy the way of thy paths.
- The Lord standeth up to plead, and standeth to judge the people.

14 Господ ће доћи на суд са старешинама свога
народа и са принчевима његовим, јер виноград
уништите и грабеж од сиромаша у кућама је ва-
шим.

15 Шта наумисте? Угњетавате мој народ, и сати-
рете лица сиромаша, говори Господ Бог над вој-
скама.

16 Још говори Господ: Зато што су кћери сион-
ске надмене, и испруженог врата ходају нами-
гујући очима, ситно корачају, и са гривнама на
ногама звецкају –

17 Зато ће Господ крастама ударити теме кћери
сионских, и откриће Господ голотињу њихову.

18 У тај дан скинуће Господ накит са обуће њихо-
ве, и мрежице, и украсе округле као месец;

19 Ланчиће и наруквице, и копрене;

20 Шешире, и подвезице, и појасе, и стакалца
мирисна, и наушнице;

21 Прстење, и носне украсе;

22 Свечане хаљине, и огртаче, и привесе, и шна-
лице;

23 Огледала, и кошуљице, и капуљаче, и велове.

24 И догодиће се, уместо слатког мириса биће
смрад и уместо појаса, подеротина, и уместо
плетеница, ћелавост, и уместо напрсњака, ко-
стрет припасан, огоретина уместо лепоте.

25 Твоји ће људи од мача пасти и јунаци твоји у
рату.

26 И тужиће и жалиће врата његова и напуштен
ће бити, и на тлу ће седети.

The Lord will enter into judgment with the an-
cients of his people and the princes thereof; for ye
have eaten up the vineyard and the spoil of the poor
in your houses.

What mean ye? Ye beat my people to pieces, and
grind the faces of the poor, saith the Lord God of
Hosts.

Moreover, the Lord saith: Because the daughters
of Zion are haughty, and walk with stretched-forth
necks and wanton eyes, walking and mincing as
they go, and making a tinkling with their feet—

Therefore the Lord will smite with a scab the
crown of the head of the daughters of Zion, and the
Lord will discover their secret parts.

In that day the Lord will take away the bravery of
their tinkling ornaments, and caul, and round
tires like the moon;

The chains and the bracelets, and the mufflers;

The bonnets, and the ornaments of the legs, and
the headbands, and the tablets, and the ear-rings;

The rings, and nose jewels;

The changeable suits of apparel, and the mantles,
and the wimples, and the crisping-pins;

The glasses, and the fine linen, and hoods, and
the veils.

And it shall come to pass, instead of sweet smell
there shall be stink; and instead of a girdle, a rent;
and instead of well set hair, baldness; and instead
of a stomacher, a girding of sackcloth; burning in-
stead of beauty.

Thy men shall fall by the sword and thy mighty in
the war.

And her gates shall lament and mourn; and she
shall be desolate, and shall sit upon the ground.

2. Нефи 14

- 1 И у тај дан, седам жена ће ухватити једног човека, говорећи: Свој ћемо хлеб јести и своје ћемо одело носити. Пусти нас само да се твојим именом назовемо, да се уклони срамота наша.
- 2 У тај дан огранак ће Господњи на славу и част бити, плод земаљски на красоту и дику спашенима из Израела.
- 3 И догодиће се, они који остану у Сиону и задрже се у Јерусалиму светим ће се звати, сваки који је уписан да у Јерусалиму живи –
- 4 Када ће Господ опрати нечистоћу кћери сионских, и очистити крв јерусалимску духом суда и духом паљевине.
- 5 И створиће Господ над сваким станом на гори сионској, и над зборовима њеним, облак и дим дању и светлост пламена огњеног ноћу, јер ће над свом славом сионском одбрана бити.
- 6 И биће табернакул да сеном штити дању од врућине, и да уточиште буде, и заклон од олује и кише.

2 Nephi 14

And in that day, seven women shall take hold of one man, saying: We will eat our own bread, and wear our own apparel; only let us be called by thy name to take away our reproach.

In that day shall the branch of the Lord be beautiful and glorious; the fruit of the earth excellent and comely to them that are escaped of Israel.

And it shall come to pass, they that are left in Zion and remain in Jerusalem shall be called holy, every one that is written among the living in Jerusalem—

When the Lord shall have washed away the filth of the daughters of Zion, and shall have purged the blood of Jerusalem from the midst thereof by the spirit of judgment and by the spirit of burning.

And the Lord will create upon every dwelling-place of mount Zion, and upon her assemblies, a cloud and smoke by day and the shining of a flaming fire by night; for upon all the glory of Zion shall be a defence.

And there shall be a tabernacle for a shadow in the daytime from the heat, and for a place of refuge, and a covert from storm and from rain.

2. Нефи 15

- 1 И запеваћу тада драгом своме песму драгога свога, о винограду његовом. Драги мој има виноград на брежуљку родном.
- 2 И огради га, и склони камење из њега, и засади га лозом племенитом, и сазида кулу усред њега, а и пресу за цеђење. И почека да роди грожђе, а оно дивље грожђе донесе.
- 3 И ево, о становници јерусалимски, и људи из Јуде, просудите, молим вас, између мене и винограда мога.
- 4 Шта је још требало учинити винограду моме што не учиних? Стога, кад очекивах да грожђе роди зашто дивље грожђе изроди.
- 5 И ево, гле, рећи ћу вам шта ћу учинити винограду своме – Уклонићу му ограду, да га опустоше и зид ћу му развалити да га изгазе.
- 6 И опустошићу га. Неће се резати ни копати, него ће у драч и трње зарастати. И заповедићу уз то облацима да га кишом не квасе.
- 7 Јер виноград Господа над војскама је дом Израелов, и људи Јуде су мили засад његов. И Он се надаше правичности, а гле, угњетавање. И праведности, али гле, вапај.
- 8 Јао онима који кућу кући примичу, док места не буде, да би сами остали посред земље!
- 9 У уши, моје рече Господ над војскама, заиста ће многе куће опустети, и велики и леви градови без становника ће остати.
- 10 Да, десет рала винограда донеће један ват, и гомер семена даће ефу.
- 11 Јао онима који рано ујутро устају да жестоко пиће траже, и до ноћи остају, а вино их распаљује!
- 12 И харфа, и лутња, бубањ, и фрула, и вино су на забавама њиховим. Али не гледају они дело Господње, нити маре за дело руку Његових.

2 Nephi 15

And then will I sing to my well-beloved a song of my beloved, touching his vineyard. My well-beloved hath a vineyard in a very fruitful hill.

And he fenced it, and gathered out the stones thereof, and planted it with the choicest vine, and built a tower in the midst of it, and also made a wine-press therein; and he looked that it should bring forth grapes, and it brought forth wild grapes.

And now, O inhabitants of Jerusalem, and men of Judah, judge, I pray you, betwixt me and my vineyard.

What could have been done more to my vineyard that I have not done in it? Wherefore, when I looked that it should bring forth grapes it brought forth wild grapes.

And now go to; I will tell you what I will do to my vineyard—I will take away the hedge thereof, and it shall be eaten up; and I will break down the wall thereof, and it shall be trodden down;

And I will lay it waste; it shall not be pruned nor digged; but there shall come up briars and thorns; I will also command the clouds that they rain no rain upon it.

For the vineyard of the Lord of Hosts is the house of Israel, and the men of Judah his pleasant plant; and he looked for judgment, and behold, oppression; for righteousness, but behold, a cry.

Wo unto them that join house to house, till there can be no place, that they may be placed alone in the midst of the earth!

In mine ears, said the Lord of Hosts, of a truth many houses shall be desolate, and great and fair cities without inhabitant.

Yea, ten acres of vineyard shall yield one bath, and the seed of a homer shall yield an ephah.

Wo unto them that rise up early in the morning, that they may follow strong drink, that continue until night, and wine inflame them!

And the harp, and the viol, the tabret, and pipe, and wine are in their feasts; but they regard not the work of the Lord, neither consider the operation of his hands.

13 Зато се мој народ у сужањство одводи, јер знања немају, а поштовани људи њихови изгладнеше, и мноштво њихово од жеђи усахну.

14 Зато се пакао увећа и уста своја прекомерно отвори, а слава њихова, и мноштво њихово, и раскош њихова, и онај који се весели, у њега ће сићи.

15 И погнуће се човек обичан, и моћан ће се понизити, и очи надменог понизиће се.

16 Али Господ над војскама судом ће бити узвишен, и Бог који је свет у праведности ће бити посвећен.

17 И јагњад ће пасти по свом обичају, и пуста места угојених странци ће јести.

18 Јао онима који вуку безакоње конопцима сужете, и грех као ужетом колским;

19 Који говоре: Нека пожуре, убрза дело своје, да га можемо видети. И нека се приближи и дође савет Свеца Израеловог, да га можемо познати.

20 Јао онима који зло добрим називају, а добро злим, који од таме светлост праве, а од светлости таму, који од горког слатко чине, а од слатког горко!

21 Јао мудрима у сопственим очима и разборитима по сопственом мишљењу.

22 Јао онима који су јаки да вино пију, и јунаци су у мешању пића жестоког;

23 Онима који за награду опаке правдају, и праведнима праведност ускраћују!

24 Зато, као што огањ прожидире стрњику, и пламен плеву обузима, корен ће њихов бити трулеж, а цветови њихови ће попут праха узлетети, јер одбацише закон Господа над војскама, и презреше реч Свеца Израеловог.

25 Зато се распали срџба Господња против његовог народа, и Он испружи на њих руку своју, и удари их. И горе се потресосе, и телеса њихова по улицама су раскомадана. Упркос свему томе срџба се Његова не одврати, него је рука Његова још испружена.

Therefore, my people are gone into captivity, because they have no knowledge; and their honorable men are famished, and their multitude dried up with thirst.

Therefore, hell hath enlarged herself, and opened her mouth without measure; and their glory, and their multitude, and their pomp, and he that rejoiceth, shall descend into it.

And the mean man shall be brought down, and the mighty man shall be humbled, and the eyes of the lofty shall be humbled.

But the Lord of Hosts shall be exalted in judgment, and God that is holy shall be sanctified in righteousness.

Then shall the lambs feed after their manner, and the waste places of the fat ones shall strangers eat.

Wo unto them that draw iniquity with cords of vanity, and sin as it were with a cart rope;

That say: Let him make speed, hasten his work, that we may see it; and let the counsel of the Holy One of Israel draw nigh and come, that we may know it.

Wo unto them that call evil good, and good evil, that put darkness for light, and light for darkness, that put bitter for sweet, and sweet for bitter!

Wo unto the wise in their own eyes and prudent in their own sight!

Wo unto the mighty to drink wine, and men of strength to mingle strong drink;

Who justify the wicked for reward, and take away the righteousness of the righteous from him!

Therefore, as the fire devoureth the stubble, and the flame consumeth the chaff, their root shall be rottenness, and their blossoms shall go up as dust; because they have cast away the law of the Lord of Hosts, and despised the word of the Holy One of Israel.

Therefore, is the anger of the Lord kindled against his people, and he hath stretched forth his hand against them, and hath smitten them; and the hills did tremble, and their carcasses were torn in the midst of the streets. For all this his anger is not turned away, but his hand is stretched out still.

26 И подићи ће Он барјак народима далеким, и зазвиждаће им с краја земље. И гле, доћи ће они брзо и хитро. Неће бити међу њима умора ни спотицања.

27 Нико неће ни дремати ни спавати, нити ће појас бокова њихових распасан бити, нити ће ремен обуће њихове покидан бити;

28 Стреле ће им оштре бити, и сви лукови њихови запети, и копита коња њихових попут кремента ће бити, а точкови њихови као вихор, рика њихова као у лава.

29 И рикаће они као млади лавови. Да, рикаће и уграбити плен и однети га безбедно, и нико га избавити неће.

30 И у тај дан рикаће они на њих као што море хучи. И погледају ли земљу, гле, тама и туга, и светлост помрачена на небесима њеним.

And he will lift up an ensign to the nations from far, and will hiss unto them from the end of the earth; and behold, they shall come with speed swiftly; none shall be weary nor stumble among them.

None shall slumber nor sleep; neither shall the girdle of their loins be loosed, nor the latchet of their shoes be broken;

Whose arrows shall be sharp, and all their bows bent, and their horses' hoofs shall be counted like flint, and their wheels like a whirlwind, their roaring like a lion.

They shall roar like young lions; yea, they shall roar, and lay hold of the prey, and shall carry away safe, and none shall deliver.

And in that day they shall roar against them like the roaring of the sea; and if they look unto the land, behold, darkness and sorrow, and the light is darkened in the heavens thereof.

2. Нефи 16

- 1 У оној години када цар Озија умре, видех ја и Господа како седи на престолу, високом и уздигнутом, и скут Његов испуњаваше храм.
- 2 Изнад њега серафими стајаху. Сваки имаше шест крила, са два заклањаше лице своје, и са два покриваше ноге своје, а са два леташе.
- 3 И викаху један другом, и говораху: Свет, свет, свет је Господ над војскама. Сва земља је пуна славе Његове.
- 4 И задрмаше се прагови на вратима од гласа којим викаху, и дом се димом напуни.
- 5 Тад рекох: Јао мени! Јер пропадох, јер сам човек нечистих усана и боравим усред народа нечистих усана, јер очи моје цара видеше, Господа над војскама.
- 6 Тад долете један од серафима к мени, држећи живи угљен у руци својој, који узе клештима са олтара.
- 7 И принесе га на уста моја, и рече: ево, додирну ово усне твоје и одузима се безакоње твоје, и грех твој очисти се.
- 8 Такође, чух глас Господњи, који говори: Кога да пошаљем, и ко ће нам ићи? Тада рекох: ево ме, пошаљи мене.
- 9 И Он рече: Иди и реци овом народу – заиста послушајте, али они не разумеше и заиста гледајте, али они не познаше.
- 10 Учини да одебља срце овом народу, и уши да им отежају, и очи им затвори – да не виде очима својим, и не чују ушима својим, и не разумеју срцем својим, и не обратe се и не исцеле.
- 11 Тад рекох: Господе, докле? А Он рече: Док градови не опусте, без становника остану, и куће без људи, и земља док потпуно не опусти;
- 12 И Господ удаљи људе далеко, јер ће бити велико пустошење посред земље.

2 Nephi 16

In the year that king Uzziah died, I saw also the Lord sitting upon a throne, high and lifted up, and his train filled the temple.

Above it stood the seraphim; each one had six wings; with twain he covered his face, and with twain he covered his feet, and with twain he did fly.

And one cried unto another, and said: Holy, holy, holy, is the Lord of Hosts; the whole earth is full of his glory.

And the posts of the door moved at the voice of him that cried, and the house was filled with smoke.

Then said I: Wo is unto me! for I am undone; because I am a man of unclean lips; and I dwell in the midst of a people of unclean lips; for mine eyes have seen the King, the Lord of Hosts.

Then flew one of the seraphim unto me, having a live coal in his hand, which he had taken with the tongs from off the altar;

And he laid it upon my mouth, and said: Lo, this has touched thy lips; and thine iniquity is taken away, and thy sin purged.

Also I heard the voice of the Lord, saying: Whom shall I send, and who will go for us? Then I said: Here am I; send me.

And he said: Go and tell this people—Hear ye indeed, but they understood not; and see ye indeed, but they perceived not.

Make the heart of this people fat, and make their ears heavy, and shut their eyes—lest they see with their eyes, and hear with their ears, and understand with their heart, and be converted and be healed.

Then said I: Lord, how long? And he said: Until the cities be wasted without inhabitant, and the houses without man, and the land be utterly desolate;

And the Lord have removed men far away, for there shall be a great forsaking in the midst of the land.

13 Али, ипак ће бити једна десетина, и они ће се вратити и биће поједени као липа и као храст чија је сржу њима када одбаце лишће своје. Тако ће свето семе бити срж њихова.

But yet there shall be a tenth, and they shall return, and shall be eaten, as a teil tree, and as an oak whose substance is in them when they cast their leaves; so the holy seed shall be the substance thereof.

2. Нефи 17

- 1 И догоди се у дане Ахаза сина Јотамовог, сина Озије, цара Јуде, да се Ресин, цар сиријски, и Факеј син Ремалијин, цар Израелов, попеше до Јерусалима да зарате против њега, али га не могаху надвладати.
- 2 И дође глас дому Давидовом, говорећи: Сирија се удружи са Јефремом. А срце његово и срце његовог народа устрепта попут дрвећа шумског које ветар њише.
- 3 Тада рече Господ Исаји: Изађи у сусрет Ахазу, ти и Сеарјасув син твој, на крај канала горњег језера на путу поља бељаревог.
- 4 И реци му: Чувај се и миран буди. Не плаши се, и не се боји срце твоје, због ова два угарка задимљена због жестоке срцбе Ресинове према Сирији, и сина Ремалијиног.
- 5 Јер Сирија, Јефрем и син Ремалијин, предузеше зле намере против тебе, говорећи:
- 6 Пођимо на Јуду и мучимо је, и извршимо упад у њу, и поставимо цара у њој, да, сина Тавеиловог.
- 7 Овако говори Господ Бог: Неће то бити, нити ће се догодити.
- 8 Јер глава Сирији је Дамаск, а глава Дамаску, Ресин, и у току шездесет и пет година Јефрем ће бити разорен тако да неће више бити народ.
- 9 И глава Јефрему је Самарија, а Самарији глава син је Ремалијин. Ако не верујете, сигурно неће бити успостављени.
- 10 Поврх тога, прозбори Господ опет Ахазу, говорећи:
- 11 Ишти знак од Господа Бога свога, ишти га или из дубина, или од горе са висина.
- 12 Али Ахаз рече: Нећу искати, нити ћу кушати Господа.
- 13 И он рече: Слушајте сада, о доме Давидов, зар вам је мало што досађујете људима, него досађујете и Богу моме?

2 Nephi 17

And it came to pass in the days of Ahaz the son of Jotham, the son of Uzziah, king of Judah, that Rezin, king of Syria, and Pekah the son of Remaliah, king of Israel, went up toward Jerusalem to war against it, but could not prevail against it.

And it was told the house of David, saying: Syria is confederate with Ephraim. And his heart was moved, and the heart of his people, as the trees of the wood are moved with the wind.

Then said the Lord unto Isaiah: Go forth now to meet Ahaz, thou and Shearjashub thy son, at the end of the conduit of the upper pool in the highway of the fuller's field;

And say unto him: Take heed, and be quiet; fear not, neither be faint-hearted for the two tails of these smoking firebrands, for the fierce anger of Rezin with Syria, and of the son of Remaliah.

Because Syria, Ephraim, and the son of Remaliah, have taken evil counsel against thee, saying:

Let us go up against Judah and vex it, and let us make a breach therein for us, and set a king in the midst of it, yea, the son of Tabeal.

Thus saith the Lord God: It shall not stand, neither shall it come to pass.

For the head of Syria is Damascus, and the head of Damascus, Rezin; and within threescore and five years shall Ephraim be broken that it be not a people.

And the head of Ephraim is Samaria, and the head of Samaria is Remaliah's son. If ye will not believe surely ye shall not be established.

Moreover, the Lord spake again unto Ahaz, saying:

Ask thee a sign of the Lord thy God; ask it either in the depths, or in the heights above.

But Ahaz said: I will not ask, neither will I tempt the Lord.

And he said: Hear ye now, O house of David; is it a small thing for you to weary men, but will ye weary my God also?

14 Зато ће вам сам Господ дати знак – Гле, девица ће затруднети, и родиће сина, и наденуће му име Емануило.

15 Масло и мед ће јести, да би научио да одбаци зло а бира добро.

16 Јер пре него што дете научи одбацивати зло и бирати добро, земљу, које се гадиш, оставиће два цара њена.

17 Господ ће довести на тебе, и на народ твој, и на дом оца твога, дане каквих није било од када се Јефрем одвоји од Јуде, цара асирског.

18 И догодиће се у тај дан да ће Господ зазвиждати мувама у крајњим пределима египатским, и пчелама које су у земљи асирској.

19 И оне ће доћи, и попадаће све по пустим долинама, и у шупљине стена, и по свим трништима, и по свим шикарама.

20 Истог ће дана Господ обријати бритвом, закупљеном од оних преко реке, од цара асирског, главу, и длаци с ногу, а и браду ће она уништити.

21 И догодиће се у тај дан, човек ће хранити младу краву и две овце.

22 И догодиће се, због обиља млека које ће давати јешће он масло, јер масло и мед јешће свако ко у земљи остане.

23 И догодиће се у тај дан, где год беше хиљаду чокота за хиљаду сребрењака, зарашће у драч и трње.

24 Са стрелом и луком ићи ће тамо људи, јер ће сва земља драч и трње постати.

25 А по свим горама где се мотиком копаше, неће доћи страх од драча и трња, него ће бити за пашу воловима, и газиће их ситна стока.

Therefore, the Lord himself shall give you a sign —Behold, a virgin shall conceive, and shall bear a son, and shall call his name Immanuel.

Butter and honey shall he eat, that he may know to refuse the evil and to choose the good.

For before the child shall know to refuse the evil and choose the good, the land that thou abhorrest shall be forsaken of both her kings.

The Lord shall bring upon thee, and upon thy people, and upon thy father's house, days that have not come from the day that Ephraim departed from Judah, the king of Assyria.

And it shall come to pass in that day that the Lord shall hiss for the fly that is in the uttermost part of Egypt, and for the bee that is in the land of Assyria.

And they shall come, and shall rest all of them in the desolate valleys, and in the holes of the rocks, and upon all thorns, and upon all bushes.

In the same day shall the Lord shave with a razor that is hired, by them beyond the river, by the king of Assyria, the head, and the hair of the feet; and it shall also consume the beard.

And it shall come to pass in that day, a man shall nourish a young cow and two sheep;

And it shall come to pass, for the abundance of milk they shall give he shall eat butter; for butter and honey shall every one eat that is left in the land.

And it shall come to pass in that day, every place shall be, where there were a thousand vines at a thousand silverlings, which shall be for briers and thorns.

With arrows and with bows shall men come thither, because all the land shall become briers and thorns.

And all hills that shall be digged with the mattock, there shall not come thither the fear of briers and thorns; but it shall be for the sending forth of oxen, and the treading of lesser cattle.

2. Нефи 18

- 1 Поврх тога, реч ми Господња рече: Узми велики свитак папира, и напиши на њему пером човечијим: Махер-шалал-хаш-баз.
- 2 И узех верне сведоке за запис, Урију свештеника, и Захарију сина Јеверелијиног.
- 3 И приступих пророчици, а она затрудне и роди сина. Тада ми Господ рече: Надени му име: Махер-шалал-хаш-баз.
- 4 Јер гле, дете још неће научити да викне, оче мој, и мајко моја, а однеће се благо дамаштанско и плен самаријски пред цара асирског.
- 5 И још ми Господ прозбори говорећи:
- 6 Видећи да овај народ одбацује воде силоамске, које тихо теку, и радује се Ресину и сину Ремалијином,
- 7 Ево зато, гле, Господ ће навести на њих воде из реке, силне и велике, па и цара асирског и сву славу његову. И он ће се излити из свих канала својих, и тећи преко свих обала својих.
- 8 И он ће проћи кроз Јуду, разлиће се и поплавити је, и доћи све до врата, а крила ће јој се раширити преко свеколике земље твоје, о Емануило.
- 9 Удружите се, о ви народи, и бићете раскомадани, и приклоните ухо сви ви крајеви далеки. Наоружавајте се, и бићете раскомадани, наоружавајте се, и бићете раскомадани.
- 10 Саветујте се, и биће узалуд, договарајте се, и неће се остварити, јер Бог је с нама.
- 11 Јер Господ ми тако говораше руком снажном, и нареди ми да не идем путем овог народа, говорећи:
- 12 Не говорите, савез, свима којима ће људи говорити, савез, нити се плашите чега се они плаше, и не бојте се.
- 13 Господа над војскама само посветите, и нека Он буде страх ваш, и нека Он буде бојазан ваша.

2 Nephi 18

Moreover, the word of the Lord said unto me: Take thee a great roll, and write in it with a man's pen, concerning Maher-shalal-hash-baz.

And I took unto me faithful witnesses to record, Uriah the priest, and Zechariah the son of Jeberechiah.

And I went unto the prophetess; and she conceived and bare a son. Then said the Lord to me: Call his name, Maher-shalal-hash-baz.

For behold, the child shall not have knowledge to cry, My father, and my mother, before the riches of Damascus and the spoil of Samaria shall be taken away before the king of Assyria.

The Lord spake also unto me again, saying:

Forasmuch as this people refuseth the waters of Shiloah that go softly, and rejoice in Rezin and Remaliah's son;

Now therefore, behold, the Lord bringeth up upon them the waters of the river, strong and many, even the king of Assyria and all his glory; and he shall come up over all his channels, and go over all his banks.

And he shall pass through Judah; he shall overflow and go over, he shall reach even to the neck; and the stretching out of his wings shall fill the breadth of thy land, O Immanuel.

Associate yourselves, O ye people, and ye shall be broken in pieces; and give ear all ye of far countries; gird yourselves, and ye shall be broken in pieces; gird yourselves, and ye shall be broken in pieces.

Take counsel together, and it shall come to naught; speak the word, and it shall not stand; for God is with us.

For the Lord spake thus to me with a strong hand, and instructed me that I should not walk in the way of this people, saying:

Say ye not, A confederacy, to all to whom this people shall say, A confederacy; neither fear ye their fear, nor be afraid.

Sanctify the Lord of Hosts himself, and let him be your fear, and let him be your dread.

- 14 И биће вам Он светилиште, а и камен спотицања, и стена саблазни за оба дома Израелова, замка и мрежа становницима јерусалимским.
- 15 И спотаћи ће се многи међу њима и пашће, и разбити се, заплешће се и ухватиће се.
- 16 Свежи сведочанство, запечати закон међу ученицима мојим.
- 17 И чекаћу на Господа, који сакри лице своје од дома Јаковљевог, и тражићу Га.
- 18 Гле, ја и деца коју ми Господ даде знаци смо и чудеса у Израелу од Господа над војскама, који пребива на гори Сиону.
- 19 И када вам кажу: Тражите од оних који покојне духове знају, и од врачева који шапћу и мрмљају – не треба ли народ да тражи од Бога свога а не да од мртвих за живе чују?
- 20 Закон и сведочанство тражите, а не буду ли они по речи овој говорили, то је зато што нема светла у њима.
- 21 И проћи ће они кроз све то потуцајући се и гладујући. И догодиће се да када огладне, узнемириће се и проклети цара свога и Бога свога, и гледати нагоре.
- 22 И гледаће по земљи и невољу видети, и таму, тешку замраченост, и у таму ће бити одведени.

And he shall be for a sanctuary; but for a stone of stumbling, and for a rock of offense to both the houses of Israel, for a gin and a snare to the inhabitants of Jerusalem.

And many among them shall stumble and fall, and be broken, and be snared, and be taken.

Bind up the testimony, seal the law among my disciples.

And I will wait upon the Lord, that hideth his face from the house of Jacob, and I will look for him.

Behold, I and the children whom the Lord hath given me are for signs and for wonders in Israel from the Lord of Hosts, which dwelleth in Mount Zion.

And when they shall say unto you: Seek unto them that have familiar spirits, and unto wizards that peep and mutter—should not a people seek unto their God for the living to hear from the dead?

To the law and to the testimony; and if they speak not according to this word, it is because there is no light in them.

And they shall pass through it hardly bestead and hungry; and it shall come to pass that when they shall be hungry, they shall fret themselves, and curse their king and their God, and look upward.

And they shall look unto the earth and behold trouble, and darkness, dimness of anguish, and shall be driven to darkness.

2. Нефи 19

- 1 Ипак, замраченост неће бити онаква каква беше у мучењу њеном, када у прво време он благо измучи земљу Завулонову, и земљу Нефталимову, и напоследку још теже се измучише путем ка Црвеном мору преко Јордана у Галилеји народа.
- 2 Народ који у тами ходаше беше видео светлост велику. Они који у земљи сенке смрти бораве, њих светло обасја.
- 3 Ти умножи народ, и увећа радост – пред тобом се они радују као о жетви што се радују, и као што се људи веселе када грабеж деле.
- 4 Јер Ти сломи јарам терета његовог, и штап са плећа његових, шибу угњетача његовог.
- 5 Јер свака битка ратникова је уз буку збуњујућу, и одећу у крв уваљану, али ова ће са паљевином и уље огњу бити.
- 6 Јер нам се дете роди, син нам се даде и власт ће му бити на рамену, а име ће му бити: Дивни, Саветник, Бог Силни, Вечни Отац, Кнез Мира.
- 7 Нема краја расту власти и мира, на престолу Давидовом, и у царству његовом да се уреди и утврди судом и правдом од сада, и заувек. Ревност Господа над војскама то ће учинити.
- 8 Господ посла реч своју Јакову и она дође на Израел.
- 9 И знаће сав народ, па и Јефрем и становници Самарије, који охоло и срца поноситог говоре:
- 10 Опеке падоше, али ћемо зидати каменом клесаним. Смокве нам сасекоше, али ћемо их кедрима заменити.
- 11 Зато ће Господ подићи противнике Ресинове против њега, и удружити непријатеље његове;
- 12 Сиријце спреда а Филистејце отпозади. И прождераће они Израел устима отвореним. Упркос свему томе срџба се Његова не одврати, него је рука Његова још увек испружена.

2 Nephi 19

Nevertheless, the dimness shall not be such as was in her vexation, when at first he lightly afflicted the land of Zebulun, and the land of Naphtali, and afterwards did more grievously afflict by the way of the Red Sea beyond Jordan in Galilee of the nations.

The people that walked in darkness have seen a great light; they that dwell in the land of the shadow of death, upon them hath the light shined.

Thou hast multiplied the nation, and increased the joy—they joy before thee according to the joy in harvest, and as men rejoice when they divide the spoil.

For thou hast broken the yoke of his burden, and the staff of his shoulder, the rod of his oppressor.

For every battle of the warrior is with confused noise, and garments rolled in blood; but this shall be with burning and fuel of fire.

For unto us a child is born, unto us a son is given; and the government shall be upon his shoulder; and his name shall be called, Wonderful, Counselor, The Mighty God, The Everlasting Father, The Prince of Peace.

Of the increase of government and peace there is no end, upon the throne of David, and upon his kingdom to order it, and to establish it with judgment and with justice from henceforth, even forever. The zeal of the Lord of Hosts will perform this.

The Lord sent his word unto Jacob and it hath lighted upon Israel.

And all the people shall know, even Ephraim and the inhabitants of Samaria, that say in the pride and stoutness of heart:

The bricks are fallen down, but we will build with hewn stones; the sycamores are cut down, but we will change them into cedars.

Therefore the Lord shall set up the adversaries of Rezin against him, and join his enemies together;

The Syrians before and the Philistines behind; and they shall devour Israel with open mouth. For all this his anger is not turned away, but his hand is stretched out still.

13 Јер се народ неће обратити Оном који га уда-
ра, нити тражи Господа над војскама.

14 Зато ће Господ одсећи од Израела главу и реп,
грану и рогоз у једном дану.

15 Старешина, он је глава, а пророк који учи ла-
жи, он је реп.

16 Јер вође овог народа наводе их да греше, а
они који су вођени уништени су.

17 Зато се Господ неће радовати младићима њи-
ховим, нити ће милости имати према сирочади
и удовицама њиховим, јер је сваки од њих лице-
мер и зликовац, а свака уста будалаштине гово-
ре. Упркос свему томе срџба се Његова не одвра-
ти, него је рука Његова још увек испружена.

18 Јер opakост гори попут огња, прождреће
драч и трње, и запалити густе шуме, и они ће се
попети као што се дим уздиже.

19 Од гнева Господа над војскама земља се замра-
чи и народ ће бити као уље огњу, нико неће по-
штедети брата свога.

20 И грабиће с десне стране и бити гладан, и је-
шће с леве стране и неће се наситити. Сваки ће
јести месо мишице своје –

21 Манасија Јефрема и Јефрем Манасију.
Заједно ће бити против Јуде. Упркос свему томе
срџба се Његова не одврати, него је рука Његова
још увек испружена.

For the people turneth not unto him that smiteth
them, neither do they seek the Lord of Hosts.

Therefore will the Lord cut off from Israel head
and tail, branch and rush in one day.

The ancient, he is the head; and the prophet that
teacheth lies, he is the tail.

For the leaders of this people cause them to err;
and they that are led of them are destroyed.

Therefore the Lord shall have no joy in their
young men, neither shall have mercy on their fa-
therless and widows; for every one of them is a hyp-
ocrite and an evildoer, and every mouth speaketh
folly. For all this his anger is not turned away, but
his hand is stretched out still.

For wickedness burneth as the fire; it shall de-
vour the briers and thorns, and shall kindle in the
thickets of the forests, and they shall mount up like
the lifting up of smoke.

Through the wrath of the Lord of Hosts is the
land darkened, and the people shall be as the fuel of
the fire; no man shall spare his brother.

And he shall snatch on the right hand and be hun-
gry; and he shall eat on the left hand and they shall
not be satisfied; they shall eat every man the flesh of
his own arm—

Manasseh, Ephraim; and Ephraim, Manasseh;
they together shall be against Judah. For all this his
anger is not turned away, but his hand is stretched
out still.

2. Нефи 20

- 1 Јао онима који проглашавају пресуде неправедне, и који исписују прописе свирепе;
- 2 Да одбију од суда убоге, и да отимају право сиромашних у моме народу, да им удовице могу плен бити, и да могу од сирочади красти!
- 3 И шта ћете ви учинити у дан похођења и пустошења који ће доћи из далека? Које ћете за помоћ утећи? И где ћете славу своју оставити?
- 4 Без мене ће се погнути они међу робље, и пасти међу побијене. Упркос свему томе срџба се Његова не одврати, него је рука Његова још испружена.
- 5 О, Асиру, шибо срџбе моје, и прут у руци њиховој негодовање је њихово.
- 6 На народ лицемеран послаћу га, и против народа гнева мога даћу му надзор да плени, и да отима, и да га изгази као блато на улицама.
- 7 Међутим, не мисли он тако, нити срце његово тако промишља, него је у срцу његовом да уништи и затре многе народе.
- 8 Јер он говори: Нису ли кнезови моји сви цареви?
- 9 Није ли Халан као Хархемис? Није ли Емат као Арфад? Није ли Самарија као Дамаск?
- 10 Као што ми рука успостави царства идола, чији резани ликови надмашише оне у Јерусалиму и Самарији;
- 11 Нећу ли учинити Јерусалиму и идолима његовим као што учиних Самарији и идолима њеним?
- 12 Стога ће се догодити да кад Господ изврши сво дело своје на гори сионској и у Јерусалиму, казнићу плод охолог срца цара асирског, и славу поноситих очију његових.

2 Nephi 20

Wo unto them that decree unrighteous decrees, and that write grievousness which they have prescribed;

To turn away the needy from judgment, and to take away the right from the poor of my people, that widows may be their prey, and that they may rob the fatherless!

And what will ye do in the day of visitation, and in the desolation which shall come from far? to whom will ye flee for help? and where will ye leave your glory?

Without me they shall bow down under the prisoners, and they shall fall under the slain. For all this his anger is not turned away, but his hand is stretched out still.

O Assyrian, the rod of mine anger, and the staff in their hand is their indignation.

I will send him against a hypocritical nation, and against the people of my wrath will I give him a charge to take the spoil, and to take the prey, and to tread them down like the mire of the streets.

Howbeit he meaneth not so, neither doth his heart think so; but in his heart it is to destroy and cut off nations not a few.

For he saith: Are not my princes altogether kings?

Is not Calno as Carchemish? Is not Hamath as Arpad? Is not Samaria as Damascus?

As my hand hath founded the kingdoms of the idols, and whose graven images did excel them of Jerusalem and of Samaria;

Shall I not, as I have done unto Samaria and her idols, so do to Jerusalem and to her idols?

Wherefore it shall come to pass that when the Lord hath performed his whole work upon Mount Zion and upon Jerusalem, I will punish the fruit of the stout heart of the king of Assyria, and the glory of his high looks.

- 13 Јер он говори: Снагом руке своје и мудрошћу својом учиних ово, јер сам разборит и преместих међе народима, и благо њихово заплених, и оборих становнике као човек неустрашив.
- 14 И рука моја нађе као гнездо богатство народа. И као што се купе јаја остављена, тако покупих сву земљу. И не беше никога да крилом махне, или уста отвори или запијуче.
- 15 Хоће ли се секира хвалисати над оним који њом сече? Хоће ли се пила величати над оним који њом ради? Као да би прут махао на оне који га подижу, или би се штап уздизао као да није од дрвета!
- 16 Зато ће Господ, Господ над војскама, послати мршавост међу гојазне своје и славу ће његову потпалити да гори као огањ.
- 17 И светлост Израелова биће попут огња, и Светац његов попут пламена, и упалиће и сажећи трње његово и драч његов у једном дану.
- 18 И уништиће славу шуме његове, и плодну њиву његову, и душу и тело. И биће они као кад клоне онај који заставу носи.
- 19 И што остане стабала шуме његове биће мало да их дете може пописати.
- 20 И догодиће се у тај дан да се остатак Израелов, и они који се избаве од дома Јаковљевог, неће више ослањати на оног који их бије, него ће се истински ослањати на Господа, Свеца Израеловог.
- 21 Остатак ће се вратити, да, и то остатак Јаковљев, Богу моћноме.
- 22 Јер иако народа твога Израеле буде као песка морског, ипак ће се остатак његов вратити. Уништење које је проглашено преплавиће праведношћу.
- 23 Јер ће Господ Бог над војскама извршити уништење већ утврђено у свој земљи.
- 24 Зато, овако говори Господ Бог над војскама: О, народе мој што пребиваш на Сиону, не бој се Асирца. Прутом ће те ударити, и штап свој подићи на тебе, попут Египћана.
- For he saith: By the strength of my hand and by my wisdom I have done these things; for I am prudent; and I have moved the borders of the people, and have robbed their treasures, and I have put down the inhabitants like a valiant man;
- And my hand hath found as a nest the riches of the people; and as one gathereth eggs that are left have I gathered all the earth; and there was none that moved the wing, or opened the mouth, or peeped.
- Shall the ax boast itself against him that heweth therewith? Shall the saw magnify itself against him that shaketh it? As if the rod should shake itself against them that lift it up, or as if the staff should lift up itself as if it were no wood!
- Therefore shall the Lord, the Lord of Hosts, send among his fat ones, leanness; and under his glory he shall kindle a burning like the burning of a fire.
- And the light of Israel shall be for a fire, and his Holy One for a flame, and shall burn and shall devour his thorns and his briers in one day;
- And shall consume the glory of his forest, and of his fruitful field, both soul and body; and they shall be as when a standard-bearer fainteth.
- And the rest of the trees of his forest shall be few, that a child may write them.
- And it shall come to pass in that day, that the remnant of Israel, and such as are escaped of the house of Jacob, shall no more again stay upon him that smote them, but shall stay upon the Lord, the Holy One of Israel, in truth.
- The remnant shall return, yea, even the remnant of Jacob, unto the mighty God.
- For though thy people Israel be as the sand of the sea, yet a remnant of them shall return; the consumption decreed shall overflow with righteousness.
- For the Lord God of Hosts shall make a consumption, even determined in all the land.
- Therefore, thus saith the Lord God of Hosts: O my people that dwellest in Zion, be not afraid of the Assyrian; he shall smite thee with a rod, and shall lift up his staff against thee, after the manner of Egypt.

- 25 Јер још врло мало и негодовање ће престати,
и срцба моја у уништењу њиховом.
- 26 И Господ над војскама подићи ће бич на њега
као покољ мадијански код стене Орив. И као
што штап његов на мору беше, тако ће га Он по-
дићи као у Египту.
- 27 И догодиће се у тај дан да ће се бремене његово
скинути с рамена твога, и јарам његов с врата
твога, и уништен ће бити јарам због помазања.
- 28 Дође он у Ајат, прође у Мигрон. У Михмасу
остави кочије своје.
- 29 Пођоше они кланцем, у Гаваји заноћише.
Препаде се Рама, Гаваја Саулова побеже.
- 30 Подигни глас, о кћери Галимова, нек се чује у
Лаиси, о, јадни Анатоте.
- 31 Мадмина побеже, становници гевимски се
сакупљају да утекну.
- 32 Још један дан па ће стајати у Нову, махнуће
руком својом на гору кћери сионске, брегу јеру-
салимском.
- 33 Гле, Господ, Господ над војскама ужасом ће
окресати гране, и што је високог стаса биће по-
сечено, а охоло биће понижено.
- 34 И шипраге шумске ће гвожђем посећи, и
Ливан ће пасти од Силнога.
- For yet a very little while, and the indignation
shall cease, and mine anger in their destruction.
- And the Lord of Hosts shall stir up a scourge for
him according to the slaughter of Midian at the
rock of Oreb; and as his rod was upon the sea so
shall he lift it up after the manner of Egypt.
- And it shall come to pass in that day that his bur-
den shall be taken away from off thy shoulder, and
his yoke from off thy neck, and the yoke shall be de-
stroyed because of the anointing.
- He is come to Aiath, he is passed to Migron; at
Michmash he hath laid up his carriages.
- They are gone over the passage; they have taken
up their lodging at Geba; Ramath is afraid; Gibeah
of Saul is fled.
- Lift up the voice, O daughter of Gallim; cause it to
be heard unto Laish, O poor Anathoth.
- Madmenah is removed; the inhabitants of Gebim
gather themselves to flee.
- As yet shall he remain at Nob that day; he shall
shake his hand against the mount of the daughter
of Zion, the hill of Jerusalem.
- Behold, the Lord, the Lord of Hosts shall lop the
bough with terror; and the high ones of stature
shall be hewn down; and the haughty shall be hum-
bled.
- And he shall cut down the thickets of the forests
with iron, and Lebanon shall fall by a mighty one.

2. Нефи 21

- 1 И изаћи ће шибљика из стабљике Јесејеве, и из данак из корена његовог изникнуће.
- 2 И Дух Господњи почиваће на Њему, дух мудрости и разумевања, дух савета и силе, дух знања и страха од Господа.
- 3 И учиниће Га брзим да разуме у страху од Господа, и неће по виђењу очију својих судити, нити ће по слушању ушију својих корити.
- 4 Него ће праведношћу сиромашнима судити, и кротке на земљи по правди корити; и удариће земљу прутом уста својих, а дахом усана својих зло ће погубити.
- 5 И праведност ће бити појас бедара Његових, и верност појас бокова Његових.
- 6 И вук ће са јагњетом боравити, и леопард ће са јаретом лежати, и теле и лавић и товљеник заједно ће бити, и мало дете водиће их.
- 7 И крава и медведица заједно ће пасти, младунчад њихова лежаће заједно, а лав ће јести сламу као во.
- 8 И дојенче ће се играти над рупом аспидином, а дете од сисе одбијено завлачиће руку своју у јаму змије отровнице.
- 9 Неће они повређивати нити уништавати на свој светој гори мојој, јер ће земља бити пуна знања о Господу, као море што је воде пуно.
- 10 И у тај дан ће корен Јесејев, који ће бити барјак народима, нејевреји тражити и покој Његов биће славан.
- 11 И догодиће се у тај дан, да ће Господ опет пружити руку своју да по други пут поврати остаток свога народа, оне што из Асира остану, и из Египта, и из Патроса, и из Етиопске, и из Елама, и из Сенара, и из Емата, и са острва морских.

2 Nephi 21

And there shall come forth a rod out of the stem of Jesse, and a branch shall grow out of his roots.

And the Spirit of the Lord shall rest upon him, the spirit of wisdom and understanding, the spirit of counsel and might, the spirit of knowledge and of the fear of the Lord;

And shall make him of quick understanding in the fear of the Lord; and he shall not judge after the sight of his eyes, neither reprove after the hearing of his ears.

But with righteousness shall he judge the poor, and reprove with equity for the meek of the earth; and he shall smite the earth with the rod of his mouth, and with the breath of his lips shall he slay the wicked.

And righteousness shall be the girdle of his loins, and faithfulness the girdle of his reins.

The wolf also shall dwell with the lamb, and the leopard shall lie down with the kid, and the calf and the young lion and fatling together; and a little child shall lead them.

And the cow and the bear shall feed; their young ones shall lie down together; and the lion shall eat straw like the ox.

And the sucking child shall play on the hole of the asp, and the weaned child shall put his hand on the cockatrice's den.

They shall not hurt nor destroy in all my holy mountain, for the earth shall be full of the knowledge of the Lord, as the waters cover the sea.

And in that day there shall be a root of Jesse, which shall stand for an ensign of the people; to it shall the Gentiles seek; and his rest shall be glorious.

And it shall come to pass in that day that the Lord shall set his hand again the second time to recover the remnant of his people which shall be left, from Assyria, and from Egypt, and from Pathros, and from Cush, and from Elam, and from Shinar, and from Hamath, and from the islands of the sea.

- 12 И подићи ће барјак народима, и сабраће прогнане Израелове, и скупити изгнанике из Јуде са четири краја земаљска.
- 13 Зависти Јефремове ће такође нестати, и противници Јудини биће искључени. Јефрем неће Јуди завидети, и Јуда неће Јефрему злобити.
- 14 Али ће слетати на рамена Филистејаца ка западу, заједно ће пленити оне са истока, пружаће руке своје на Едом и Моав, а деца Амонова биће им покорна.
- 15 И Господ ће сасвим уништити залив мора египатског, и силним ветром својим замахнуће руком преко реке, и удариће је на седам кракова, и учинити да људи могу суве обуће прећи.
- 16 И биће пут за остатак његовог народа, који остане из Асира, као што беше Израелу у дан када изађе из земље египатске.
- And he shall set up an ensign for the nations, and shall assemble the outcasts of Israel, and gather together the dispersed of Judah from the four corners of the earth.
- The envy of Ephraim also shall depart, and the adversaries of Judah shall be cut off; Ephraim shall not envy Judah, and Judah shall not vex Ephraim.
- But they shall fly upon the shoulders of the Philistines towards the west; they shall spoil them of the east together; they shall lay their hand upon Edom and Moab; and the children of Ammon shall obey them.
- And the Lord shall utterly destroy the tongue of the Egyptian sea; and with his mighty wind he shall shake his hand over the river, and shall smite it in the seven streams, and make men go over dry shod.
- And there shall be a highway for the remnant of his people which shall be left, from Assyria, like as it was to Israel in the day that he came up out of the land of Egypt.

2. Нефи 22

- 1 И у тај дан ћеш рећи: О, Господе, хвалићу те. Иако беше срдит на мене, срџба се Твоја одврати, и Ти ме тешиш.
- 2 Гле, Бог је спасење моје, уздаћу се, и нећу се плашити, јер Господ ЈАХВЕ је снага моја и песма моја. Постаде Он и спасење моје.
- 3 Зато ћете са радошћу црпити воду са извора спасења.
- 4 И у тај дан рећи ћете: Хвалите Господа, призивајте име Његово, објавите међу народом дела Његова, напомињите да је узвишено име Његово.
- 5 Певајте Господу, јер изврсне ствари учини, знано је то по свој земљи.
- 6 Кличите и радујте се, ви становници Сиона, јер велик Светац Израелов је међу вама.

2 Nephi 22

And in that day thou shalt say: O Lord, I will praise thee; though thou wast angry with me thine anger is turned away, and thou comfortedst me.

Behold, God is my salvation; I will trust, and not be afraid; for the Lord JEHOVAH is my strength and my song; he also has become my salvation.

Therefore, with joy shall ye draw water out of the wells of salvation.

And in that day shall ye say: Praise the Lord, call upon his name, declare his doings among the people, make mention that his name is exalted.

Sing unto the Lord; for he hath done excellent things; this is known in all the earth.

Cry out and shout, thou inhabitant of Zion; for great is the Holy One of Israel in the midst of thee.

2. Нефи 23

- 1 Бреме Вавилона, које виде Исаија, син Амосов.
- 2 Подигните заставу на гори високој, узвисите гласове ка њима, махните руком, да они могу ући на врата племићка.
- 3 Заповедих посвећенима својим и позвах јунаке своје, јер срџба моја није на онима који се радују у величанству моме.
- 4 Бука мноштва на горама као од силног народа, бука метежа царстава народа скупљених, Господ над војскама сакупља војску за битку.
- 5 Долазе из земље далеке, с краја небеса, да, Господ и оруђа негодовања Његовог, да затре сву земљу.
- 6 Јаучите, јер близу је дан Господњи, доћи ће као уништење од Свемогућег.
- 7 Зато ће свака рука клонути, свако срце човечије растопиће се:
- 8 И плашиће се они, муке и боли обузеће их, чудиће се један другоме, лица ће им као пламени-ви бити.
- 9 Гле, долази дан Господњи, округан са гневом и жестоком срџбом, да земљу у пустош постави, а грешнике из ње истребиће.
- 10 Јер звезде небеске и сазвежђа њена неће давати светлост своју, помрачиће сунце излазећи, и месец неће пуштати светлост своју.
- 11 И казнићу свет за зло, и опаке за безаконе њихово. Учинићу да дрскост охолих престане и надменост силних оборићу.
- 12 Учинићу човека драгоценијим од финог злата, више од златне шипке офирске.
- 13 Зато ћу потрести небеса, и земља ће се покренути са места свога, у гневу Господа над војскама, и у дан жестоке срџбе Његове.

2 Nephi 23

The burden of Babylon, which Isaiah the son of Amoz did see.

Lift ye up a banner upon the high mountain, exalt the voice unto them, shake the hand, that they may go into the gates of the nobles.

I have commanded my sanctified ones, I have also called my mighty ones, for mine anger is not upon them that rejoice in my highness.

The noise of the multitude in the mountains like as of a great people, a tumultuous noise of the kingdoms of nations gathered together, the Lord of Hosts mustereth the hosts of the battle.

They come from a far country, from the end of heaven, yea, the Lord, and the weapons of his indignation, to destroy the whole land.

Howl ye, for the day of the Lord is at hand; it shall come as a destruction from the Almighty.

Therefore shall all hands be faint, every man's heart shall melt;

And they shall be afraid; pangs and sorrows shall take hold of them; they shall be amazed one at another; their faces shall be as flames.

Behold, the day of the Lord cometh, cruel both with wrath and fierce anger, to lay the land desolate; and he shall destroy the sinners thereof out of it.

For the stars of heaven and the constellations thereof shall not give their light; the sun shall be darkened in his going forth, and the moon shall not cause her light to shine.

And I will punish the world for evil, and the wicked for their iniquity; I will cause the arrogance of the proud to cease, and will lay down the haughtiness of the terrible.

I will make a man more precious than fine gold; even a man than the golden wedge of Ophir.

Therefore, I will shake the heavens, and the earth shall remove out of her place, in the wrath of the Lord of Hosts, and in the day of his fierce anger.

14 И биће попут срне прогоњене, и као овце које нико не сабира. И свако ће се свом народу вратити, и свако ће у своју земљу побећи.

15 Свако ко је охол прободен ће бити, да, и свако ко се са opakим удружи од мача ће пасти.

16 И децу ће им њихову пред очима смрскати, куће њихове биће опљачкане, а жене њихове осрамоћене.

17 Гле, побунићу Миде против њих, који неће марити за сребро и злато, нити ће у њему уживати.

18 И лукови њихови ће младиће смрскати. И неће се сажалити на плод утробе, очи њихове неће децу поштедети.

19 И Вавилон, слава царстава, лепота величанства халдејског, биће као кад затре Бог Содом и Гомор.

20 Никада више неће бити настањен, нити ће се ко настанити од поколења до поколења. Нити ће Арапин шатор тамо разапети, нити ће пастири почивати онде.

21 Али ће дивље звери пустињске почивати тамо, и куће њихове пуне ће бити створења тужних, и сове ће тамо боравити, и авети ће плесати онуда.

22 И звери ће дивље са острва завијати по напуштеним кућама њиховим, и змајеви у дворима њиховим веселим. А близу је време његово, и дан његов се неће продужити, јер ћу га уништити брзо. Да, милостив ћу бити моме народу, али опаки ће страдати.

And it shall be as the chased roe, and as a sheep that no man taketh up; and they shall every man turn to his own people, and flee every one into his own land.

Every one that is proud shall be thrust through; yea, and every one that is joined to the wicked shall fall by the sword.

Their children also shall be dashed to pieces before their eyes; their houses shall be spoiled and their wives ravished.

Behold, I will stir up the Medes against them, which shall not regard silver and gold, nor shall they delight in it.

Their bows shall also dash the young men to pieces; and they shall have no pity on the fruit of the womb; their eyes shall not spare children.

And Babylon, the glory of kingdoms, the beauty of the Chaldees' excellency, shall be as when God overthrew Sodom and Gomorrah.

It shall never be inhabited, neither shall it be dwelt in from generation to generation: neither shall the Arabian pitch tent there; neither shall the shepherds make their fold there.

But wild beasts of the desert shall lie there; and their houses shall be full of doleful creatures; and owls shall dwell there, and satyrs shall dance there.

And the wild beasts of the islands shall cry in their desolate houses, and dragons in their pleasant palaces; and her time is near to come, and her day shall not be prolonged. For I will destroy her speedily; yea, for I will be merciful unto my people, but the wicked shall perish.

2. Нефи 24

- 1 Јер ће се смилувати Господ Јакову, и опет ће Израел изабрати, и поставиће их у земљи њиховој, и припојени ће им бити дошљаци, и придружиће се они дому Јаковљевом.
- 2 И народ ће их узети и довести их на место њихово, да, издалека све до краја земље, и они ће се вратити у своје земље обећања. И дом Израелов ће их поседовати, и земља Господња биће за слуге и слушкиње, и поробиће оне који њих беху поробили, и владаће над тлачитељима својим.
- 3 И догодиће се у тај дан да ће ти Господ дати одмор од жалости твоје, и од страха твога, и од тешког ропства у ком си морао служити.
- 4 И догодиће се у тај дан, да ћеш рећи и пословицу ову против цара вавилонског, и рећи ћеш: Како нестала тлачитеља, златни град нестале!
- 5 Сломи Господ штап опаких, и жезло владарско.
- 6 Онај који удараше народ у гневу без престанка, онај који у срци народом владаше, прогњен је, и нема никог да то спречи.
- 7 Сва земља почива и мирна је, кличе певајући.
- 8 Да, радује се јела над тобом, а и кедрови ливански, говорећи: Откако паде не долази нико да нас сече.
- 9 Пакао доле узбуђује се због тебе да те дочека кад дођеш, због тебе мртве оживљава, то јест, све поглаваре земаљске. Са престола својих подиже све царе народне.
- 10 Сви ће проговорити и рећи ти: Јеси ли и ти попут нас слаб постао? Јеси ли нама сличан постао?
- 11 Сјај је твоју гроб оборен, не чује се бука псалтира твојих; црв је под тобом, и црви те прекривају.
- 12 Како са неба паде, о Луцифере, сине зорин! Јеси ли на земљу оборен, ти који ослаби народе!

2 Nephi 24

For the Lord will have mercy on Jacob, and will yet choose Israel, and set them in their own land; and the strangers shall be joined with them, and they shall cleave to the house of Jacob.

And the people shall take them and bring them to their place; yea, from far unto the ends of the earth; and they shall return to their lands of promise. And the house of Israel shall possess them, and the land of the Lord shall be for servants and handmaids; and they shall take them captives unto whom they were captives; and they shall rule over their oppressors.

And it shall come to pass in that day that the Lord shall give thee rest, from thy sorrow, and from thy fear, and from the hard bondage wherein thou wast made to serve.

And it shall come to pass in that day, that thou shalt take up this proverb against the king of Babylon, and say: How hath the oppressor ceased, the golden city ceased!

The Lord hath broken the staff of the wicked, the scepters of the rulers.

He who smote the people in wrath with a continual stroke, he that ruled the nations in anger, is persecuted, and none hindereth.

The whole earth is at rest, and is quiet; they break forth into singing.

Yea, the fir trees rejoice at thee, and also the cedars of Lebanon, saying: Since thou art laid down no feller is come up against us.

Hell from beneath is moved for thee to meet thee at thy coming; it stirreth up the dead for thee, even all the chief ones of the earth; it hath raised up from their thrones all the kings of the nations.

All they shall speak and say unto thee: Art thou also become weak as we? Art thou become like unto us?

Thy pomp is brought down to the grave; the noise of thy viols is not heard; the worm is spread under thee, and the worms cover thee.

How art thou fallen from heaven, O Lucifer, son of the morning! Art thou cut down to the ground, which did weaken the nations!

- 13 Јер рече у срцу своме: Успећу се на небо, узвисићу престо свој изнад звезда Божјих, и сешћу на гори зборној, на крајњем северу;
- 14 У висине ћу се уздићи, над облаке, попут Свевишњега бићу.
- 15 Ипак, бићеш у пакао оборен, у дубине провалије.
- 16 Који те виде изблиза ће те погледати, и посматрати те, и рећи ће: Је ли ово човек који земљу протресе и царства уздрма?
- 17 И који свет пустињом начини, и градове њене уништи, и не отвори кућу затвореника својих?
- 18 Сви цареви народа, да, сви они, леже у слави, сваки у дому своме.
- 19 Али, ти си из гроба свог истеран као одвратан огранак, и остатак оних који су убијени, мачем прободени, и који силазе у јаму камену као стрвина згажена.
- 20 Нећеш се здружити с њима на сахрани, јер земљу своју уништи и народ свој поби; потомство оних који зло чине неће се више славити.
- 21 Припремите покољ деци његовој за безакоње отаца њихових, да се не подигну, нити земљу запоседну, и не испуне лице земаљско градовима.
- 22 Јер ћу устати против њих, говори Господ над војскама, и затрћу име Вавилону, и остатак, и сина и нећака, говори Господ.
- 23 И начинићу га поседом ћуковима, и локвама воде, и почистићу га метлом уништења, говори Господ над војскама.
- 24 Закле се Господ над војскама, говорећи: Заиста, догодиће се како намислих, и како науних тако ће бити –
- 25 Довешћу Асирца у земљу своју, и на горама својим ногама ћу га изгазити. Тада ће се скинути јарам његов са њих и бреме његово с плећа њихових скинуће се.
- For thou hast said in thy heart: I will ascend into heaven, I will exalt my throne above the stars of God; I will sit also upon the mount of the congregation, in the sides of the north;
- I will ascend above the heights of the clouds; I will be like the Most High.
- Yet thou shalt be brought down to hell, to the sides of the pit.
- They that see thee shall narrowly look upon thee, and shall consider thee, and shall say: Is this the man that made the earth to tremble, that did shake kingdoms?
- And made the world as a wilderness, and destroyed the cities thereof, and opened not the house of his prisoners?
- All the kings of the nations, yea, all of them, lie in glory, every one of them in his own house.
- But thou art cast out of thy grave like an abominable branch, and the remnant of those that are slain, thrust through with a sword, that go down to the stones of the pit; as a carcass trodden under feet.
- Thou shalt not be joined with them in burial, because thou hast destroyed thy land and slain thy people; the seed of evil-doers shall never be renowned.
- Prepare slaughter for his children for the iniquities of their fathers, that they do not rise, nor possess the land, nor fill the face of the world with cities.
- For I will rise up against them, saith the Lord of Hosts, and cut off from Babylon the name, and remnant, and son, and nephew, saith the Lord.
- I will also make it a possession for the bittern, and pools of water; and I will sweep it with the besom of destruction, saith the Lord of Hosts.
- The Lord of Hosts hath sworn, saying: Surely as I have thought, so shall it come to pass; and as I have purposed, so shall it stand—
- That I will bring the Assyrian in my land, and upon my mountains tread him under foot; then shall his yoke depart from off them, and his burden depart from off their shoulders.

26 Ово је сврха намењена земљи целој, и ово је
рука испружена свим народима.

27 Јер Господ над војскама науми, и ко ће укину-
ти? И испружена је рука Његова, и ко ће је од-
гурнути?

28 У години када цар Ахаз умре беше ово бреме.

29 Немој се радовати сва земљо палестинска,
што се сломи штап онога који те удараше, јер ће
из корена змијског изаћи гуја, а плод њен биће
змија огњена крилата.

30 И прворођенац сиромашних ће храњен бити
и убоги ће безбедно почивати, а ја ћу корен твој
глађу поморити, а она ће остатак твој побити.

31 Јаучите, о врата, и плачи, о граде. Ти, сва
Палестино, пропаде, јер ће са севера дим доћи,
и нико се неће осамити у одређеним временима
његовим.

32 Шта ће тада гласници народа одговорити? Да
Господ основа Сион, и сиромаси његовог наро-
да ће се у њега уздати.

This is the purpose that is purposed upon the
whole earth; and this is the hand that is stretched
out upon all nations.

For the Lord of Hosts hath purposed, and who
shall disannul? And his hand is stretched out, and
who shall turn it back?

In the year that king Ahaz died was this burden.

Rejoice not thou, whole Palestina, because the
rod of him that smote thee is broken; for out of the
serpent's root shall come forth a cockatrice, and his
fruit shall be a fiery flying serpent.

And the firstborn of the poor shall feed, and the
needy shall lie down in safety; and I will kill thy
root with famine, and he shall slay thy remnant.

Howl, O gate; cry, O city; thou, whole Palestina,
art dissolved; for there shall come from the north a
smoke, and none shall be alone in his appointed
times.

What shall then answer the messengers of the na-
tions? That the Lord hath founded Zion, and the
poor of his people shall trust in it.

2. Нефи 25

- 1 Ево ја, Нефи, говорим нешто о речима које записих, које изговорише уста Исаијина. Јер, гле, Исаија говораше много тога што беше многим од мога народа тешко разумети, јер не знају начин прорицања међу Јеврејима.
- 2 Јер ја, Нефи, не научих их много тога о обичају јеврејском; јер дела њихова беху дела таме, а чини њихове беху чини одвратности.
- 3 Стога, пишем своме народу, свима онима који ће у будућности примити ово што пишем, да могу знати судове Божје, да они долазе свим народима, по речи коју Он рече.
- 4 Стога, послушајте, о народе мој, који сте од дома Израеловог, и приклоните ухо речима мојим; јер иако вам речи Исаијине нису јасне, ипак су јасне онима који су пуни духа пророштва. Али, ја вам дајем пророштво по духу који је у мени. Стога ћу пророковати с јасноћом каква беше код мене од времена када изађох из Јерусалима с оцем својим, јер гле, душа моја ужива у јасноћи према моме народу, да могу научити.
- 5 Да, и душа моја ужива у речима Исаијиним, јер изађох из Јерусалима, и очи моје видеше оно што је јеврејско, и знам да разумеју Јевреји речи пророчке, и нема ниједног другог народа који попут њих разуме оно што беше речено Јеврејима, осим оних који су поучени обичајима јеврејским.
- 6 Али гле, ја, Нефи, не поучавах децу своју обичајима јеврејским, али гле, лично, борављаш у Јерусалиму, стога знам о крајевима околним, и споменух деци својој судове Божје који се догодише међу Јеврејима, деци мојој, према свему ономе што Исаија говораше, и ја их не пишем.

2 Nephi 25

Now I, Nephi, do speak somewhat concerning the words which I have written, which have been spoken by the mouth of Isaiah. For behold, Isaiah spake many things which were hard for many of my people to understand; for they know not concerning the manner of prophesying among the Jews.

For I, Nephi, have not taught them many things concerning the manner of the Jews; for their works were works of darkness, and their doings were doings of abominations.

Wherefore, I write unto my people, unto all those that shall receive hereafter these things which I write, that they may know the judgments of God, that they come upon all nations, according to the word which he hath spoken.

Wherefore, hearken, O my people, which are of the house of Israel, and give ear unto my words; for because the words of Isaiah are not plain unto you, nevertheless they are plain unto all those that are filled with the spirit of prophecy. But I give unto you a prophecy, according to the spirit which is in me; wherefore I shall prophesy according to the plainness which hath been with me from the time that I came out from Jerusalem with my father; for behold, my soul delighteth in plainness unto my people, that they may learn.

Yea, and my soul delighteth in the words of Isaiah, for I came out from Jerusalem, and mine eyes hath beheld the things of the Jews, and I know that the Jews do understand the things of the prophets, and there is none other people that understand the things which were spoken unto the Jews like unto them, save it be that they are taught after the manner of the things of the Jews.

But behold, I, Nephi, have not taught my children after the manner of the Jews; but behold, I, of myself, have dwelt at Jerusalem, wherefore I know concerning the regions round about; and I have made mention unto my children concerning the judgments of God, which hath come to pass among the Jews, unto my children, according to all that which Isaiah hath spoken, and I do not write them.

- 7 Али гле, настављам са сопственим пророштвом својим, пишем у складу са јасноћом својом, услед које знам да нико погрешити не може. Ипак, у дане када ће се испунити пророштва Исаијина људи ће са сигурношћу знати, у времена када се она буду испуњавала.
- 8 Стога су она од вредности за децу човечју, а онима који мисле да нису говорићу нарочито, и ускратити речи сопственом народу, јер знаћу да ће она бити од велике вредности њима у последње дане, јер ће их они у тај дан разумети. Стога их за добро њихово писах.
- 9 И као што једно поколење беше уништено међу Јеврејима због безакоња, исто тако беху они уништавани од поколења до поколења према безакоњима њиховим; и нико од њих не би никада уништен био уколико им то не би било наговештено од пророка Господњих.
- 10 Стога им беше речено о уништењу које ће доћи на њих, одмах пошто отац мој напусти Јерусалим. Ипак, отврднуше срца своја и према пророштву моме беху уништени, осим оних који беху одведени у сужањство у Вавилон.
- 11 И ево, говорим ово због духа који је у мени. И мада беху одведени, опет ће се вратити и запосести земљу јерусалимску. Стога ће опет бити обновљени у земљи баштине своје.
- 12 Али, гле, имаће они ратове и гласове о ратовима. А када дође дан да се Јединорођенац Очев, да, и то Отац неба и земље, објави њима у телу, гле, одбациће га због безакоња својих, и тврдоће срца својих, и тврдоће шија својих.
- 13 Гле, разапеће га, и пошто у гроб буде положен, након три дана устаће из мртвих, са исцељењем у крилима својим, и сви они који поверују у име Његово, биће спашени у царству Божјем. Стога, душа моја ужива да прориче о Њему, јер видех дан Његов и срце моје велича свето име Његово.

But behold, I proceed with mine own prophecy, according to my plainness; in the which I know that no man can err; nevertheless, in the days that the prophecies of Isaiah shall be fulfilled men shall know of a surety, at the times when they shall come to pass.

Wherefore, they are of worth unto the children of men, and he that supposeth that they are not, unto them will I speak particularly, and confine the words unto mine own people; for I know that they shall be of great worth unto them in the last days; for in that day shall they understand them; wherefore, for their good have I written them.

And as one generation hath been destroyed among the Jews because of iniquity, even so have they been destroyed from generation to generation according to their iniquities; and never hath any of them been destroyed save it were foretold them by the prophets of the Lord.

Wherefore, it hath been told them concerning the destruction which should come upon them, immediately after my father left Jerusalem; nevertheless, they hardened their hearts; and according to my prophecy they have been destroyed, save it be those which are carried away captive into Babylon.

And now this I speak because of the spirit which is in me. And notwithstanding they have been carried away they shall return again, and possess the land of Jerusalem; wherefore, they shall be restored again to the land of their inheritance.

But, behold, they shall have wars, and rumors of wars; and when the day cometh that the Only Begotten of the Father, yea, even the Father of heaven and of earth, shall manifest himself unto them in the flesh, behold, they will reject him, because of their iniquities, and the hardness of their hearts, and the stiffness of their necks.

Behold, they will crucify him; and after he is laid in a sepulchre for the space of three days he shall rise from the dead, with healing in his wings; and all those who shall believe on his name shall be saved in the kingdom of God. Wherefore, my soul delighteth to prophesy concerning him, for I have seen his day, and my heart doth magnify his holy name.

- 14 И гле, догодиће се да пошто Месија устане из мртвих, и објави се свом народу, свима онима који у име Његово поверују, гле, Јерусалим ће опет бити уништен, јер јао онима који војују против Бога и народа цркве Његове.
- 15 Стога ће Јевреји бити расејани међу све народе, да, па и Вавилон ће уништен бити. Стога ће Јевреји од стране других народа бити расејани.
- 16 И пошто беху расејани и Господ Бог их бичеваше преко других народа током многих поколења, да, и то од поколења до поколења, све док их не убеди да поверују у Христа, Сина Божјег, и помирење које је бескрајно за сав род људски – а кад дође тај дан да поверују у Христа, и служе Оцу у име Његово, чистим срцем и чистим рукама, и не буду више ишчекивали другог Месију, тада, у то време, доћи ће дан да ће свакако бити потребно да поверују у ово.
- 17 И Господ ће опет пружити руку своју по други пут да обнови свој народ из њиховог изгубљеног и палог стања. Стога ће Он продужити да чини чудесна и дивна дела међу децом човечјом.
- 18 Стога ће им упутити речи своје, и те ће им речи судити у последњи дан, јер ће им бити дате да их увере о истинитом Месији, кога они одбацише, и да их увере како не треба више да ишчекују да дође неки Месија, јер неће доћи нико, осим лажног Месије који ће обманути народ. Јер само је један Месија о ком пророци говораше, а тај Месија је онај који ће бити одбачен од Јевреја.
- 19 Јер по речима пророка, Месија долази шест стотина година од времена кад отац мој напусти Јерусалим; и по речима пророка, а и по речи анђела Божјег, име ће му бити Исус Христ, Син Божји.

And behold it shall come to pass that after the Messiah hath risen from the dead, and hath manifested himself unto his people, unto as many as will believe on his name, behold, Jerusalem shall be destroyed again; for wo unto them that fight against God and the people of his church.

Wherefore, the Jews shall be scattered among all nations; yea, and also Babylon shall be destroyed; wherefore, the Jews shall be scattered by other nations.

And after they have been scattered, and the Lord God hath scourged them by other nations for the space of many generations, yea, even down from generation to generation until they shall be persuaded to believe in Christ, the Son of God, and the atonement, which is infinite for all mankind—and when that day shall come that they shall believe in Christ, and worship the Father in his name, with pure hearts and clean hands, and look not forward any more for another Messiah, then, at that time, the day will come that it must needs be expedient that they should believe these things.

And the Lord will set his hand again the second time to restore his people from their lost and fallen state. Wherefore, he will proceed to do a marvelous work and a wonder among the children of men.

Wherefore, he shall bring forth his words unto them, which words shall judge them at the last day, for they shall be given them for the purpose of convincing them of the true Messiah, who was rejected by them; and unto the convincing of them that they need not look forward any more for a Messiah to come, for there should not any come, save it should be a false Messiah which should deceive the people; for there is save one Messiah spoken of by the prophets, and that Messiah is he who should be rejected of the Jews.

For according to the words of the prophets, the Messiah cometh in six hundred years from the time that my father left Jerusalem; and according to the words of the prophets, and also the word of the angel of God, his name shall be Jesus Christ, the Son of God.

20 И ево, браћо моја, говорех вам јасно да не можете погрешити. И тако жив био Господ Бог који изведе Израел из земље египатске, и Мојсију удели моћ да лечи људе када их змије отровне уједаху, упере ли поглед ка змији коју он пред њима подиже, а такође му даде моћ да стену удари и вода потече; да, гле, кажем вам, као што је све ово истинито, и тако жив био Господ Бог, нема другог имена датог под небом којим би се човек могао спасти осим тога Исуса Христа о ком говорех.

21 Дакле, због тога ми Господ обећа да ће оно што пишем бити сачувано и заштићено, и уручivano потомству моме, с поколења на поколење, да се испуни обећање Јосифу, да потомство његово никада неће страдати све док земља буде постојала.

22 Стога ће ово ићи од поколења до поколења све док земља буде постојала, и ићи ће то у складу са вољом и жељом Божјом; а народима који ће их поседовати биће суђено по речима које су записане.

23 Јер марљиво се трудисмо да пишемо, да убедимо децу своју, а и браћу своју, да поверују у Христа, и да се с Богом измире, јер знамо да се по благодати спасавамо, пошто учинимо све што можемо.

24 И, мада у Христа верујемо, држимо закон Мојсијев, и постојано ишчекујемо Христа, док се закон не испуни.

25 Јер, са том сврхом је закон дат. Стога закон постаде мртав за нас, а ми оживљени у Христу због вере наше. Ипак, држимо закон због заповести.

26 И разговарамо о Христу, радујемо се у Христу, проповедамо о Христу, пророкујемо о Христу, и пишемо у складу са пророштвима нашим, да деца наша могу знати ком извору се могу обратити за опрост греха својих.

And now, my brethren, I have spoken plainly that ye cannot err. And as the Lord God liveth that brought Israel up out of the land of Egypt, and gave unto Moses power that he should heal the nations after they had been bitten by the poisonous serpents, if they would cast their eyes unto the serpent which he did raise up before them, and also gave him power that he should smite the rock and the water should come forth; yea, behold I say unto you, that as these things are true, and as the Lord God liveth, there is none other name given under heaven save it be this Jesus Christ, of which I have spoken, whereby man can be saved.

Wherefore, for this cause hath the Lord God promised unto me that these things which I write shall be kept and preserved, and handed down unto my seed, from generation to generation, that the promise may be fulfilled unto Joseph, that his seed should never perish as long as the earth should stand.

Wherefore, these things shall go from generation to generation as long as the earth shall stand; and they shall go according to the will and pleasure of God; and the nations who shall possess them shall be judged of them according to the words which are written.

For we labor diligently to write, to persuade our children, and also our brethren, to believe in Christ, and to be reconciled to God; for we know that it is by grace that we are saved, after all we can do.

And, notwithstanding we believe in Christ, we keep the law of Moses, and look forward with steadfastness unto Christ, until the law shall be fulfilled.

For, for this end was the law given; wherefore the law hath become dead unto us, and we are made alive in Christ because of our faith; yet we keep the law because of the commandments.

And we talk of Christ, we rejoice in Christ, we preach of Christ, we prophesy of Christ, and we write according to our prophecies, that our children may know to what source they may look for a remission of their sins.

27 Стога, говоримо о закону да деца наша могу знати за мртвило закона. И она, знајући за мртвило закона, могу да ишчекују онај живот који је у Христу и знају са којом сврхом је закон дат. А када се закон у Христу испуни, да не треба да отврдну срца своја против Њега када буде потребно да закон буде укинут.

28 И ево, гле, народе мој, народ сте тврде шије; стога вам говорих јасно, да погрешно не схватите. И речи које говорих стајаће као сведочанство против вас, јер су оне довољне да поуче сваког човека правом путу, јер прави пут је веровати у Христа и не порицати га, јер поричући Њега поричете и пророке и закон.

29 И ево, гле, кажем вам да је прави пут веровати у Христа, и не порицати Га, а Христ је Светац Израелов. Стога се морате поклонити пред Њим, и служити Му свом силом својом, умом, и снагом, и целом душом својом. А будете ли ово чинили нипошто нећете бити одбачени.

30 И, колико год то потребно буде, морате држати уредбе и обреде Божје све док се не испуни закон који беше дат Мојсију.

Wherefore, we speak concerning the law that our children may know the deadness of the law; and they, by knowing the deadness of the law, may look forward unto that life which is in Christ, and know for what end the law was given. And after the law is fulfilled in Christ, that they need not harden their hearts against him when the law ought to be done away.

And now behold, my people, ye are a stiffnecked people; wherefore, I have spoken plainly unto you, that ye cannot misunderstand. And the words which I have spoken shall stand as a testimony against you; for they are sufficient to teach any man the right way; for the right way is to believe in Christ and deny him not; for by denying him ye also deny the prophets and the law.

And now behold, I say unto you that the right way is to believe in Christ, and deny him not; and Christ is the Holy One of Israel; wherefore ye must bow down before him, and worship him with all your might, mind, and strength, and your whole soul; and if ye do this ye shall in nowise be cast out.

And, inasmuch as it shall be expedient, ye must keep the performances and ordinances of God until the law shall be fulfilled which was given unto Moses.

2. Нефи 26

- 1 И пошто Христ из мртвих устане показаће вам се, децо моја, и љубљена браћо моја. А речи које ће вам говорити биће закон по ком ћете се владати.
- 2 Јер гле, кажем вам да спазих како ће многа поколења проћи, и биће великих ратова и сукоба међу мојим народом.
- 3 А пошто Месија дође народу мом ће бити дати знаци о рођењу Његовом, а и о смрти и васкрсењу Његовом. А велик и страشان биће тај дан опакима, јер ће страдати, а страдају јер одбацују пророке и свеце, и каменују их и погубљују их. Стога ће се глас крви светаца уздићи до Бога из земље против њих.
- 4 Стога ће сви они који су охоли и чине opakост, бити спаљени у дан који долази, говори Господ над војскама, јер ће бити као стрњика.
- 5 А оне који убијају пророке и свеце, дубине земаљске ће прогутати, говори Господ над војскама, и горе ће их прекрити, и вихори ће их однети, а зграде ће на њих пасти и здробити их у комаде и у прах их самлети.
- 6 И биће похођени громовима и муњама и земљотресима и свакојаким разарањима, јер ће се огањ срцбе Господње распалити против њих, и биће попут стрњике, а дан који долази ће их уништити, говори Господ над војскама.
- 7 О, колико је јада и мучења душе моје због губитка погубљених у моме народу! Јер ја, Нефи, то видех и то ме замало уништи у присуству Господњем; али морам завапити Богу своме: Праведни су путеви Твоји.
- 8 Али гле, праведни који послушају речи пророка и не униште их, него постојано ишчекују Христа због знакова који су дати, упркос свим прогонима – гле, они су ти који неће страдати.

2 Nephi 26

And after Christ shall have risen from the dead he shall show himself unto you, my children, and my beloved brethren; and the words which he shall speak unto you shall be the law which ye shall do.

For behold, I say unto you that I have beheld that many generations shall pass away, and there shall be great wars and contentions among my people.

And after the Messiah shall come there shall be signs given unto my people of his birth, and also of his death and resurrection; and great and terrible shall that day be unto the wicked, for they shall perish; and they perish because they cast out the prophets, and the saints, and stone them, and slay them; wherefore the cry of the blood of the saints shall ascend up to God from the ground against them.

Wherefore, all those who are proud, and that do wickedly, the day that cometh shall burn them up, saith the Lord of Hosts, for they shall be as stubble.

And they that kill the prophets, and the saints, the depths of the earth shall swallow them up, saith the Lord of Hosts; and mountains shall cover them, and whirlwinds shall carry them away, and buildings shall fall upon them and crush them to pieces and grind them to powder.

And they shall be visited with thunderings, and lightnings, and earthquakes, and all manner of destructions, for the fire of the anger of the Lord shall be kindled against them, and they shall be as stubble, and the day that cometh shall consume them, saith the Lord of Hosts.

O the pain, and the anguish of my soul for the loss of the slain of my people! For I, Nephi, have seen it, and it well nigh consumeth me before the presence of the Lord; but I must cry unto my God: Thy ways are just.

But behold, the righteous that hearken unto the words of the prophets, and destroy them not, but look forward unto Christ with steadfastness for the signs which are given, notwithstanding all persecution—behold, they are they which shall not perish.

- 9 Него ће се Син Праведности њима указати, и Он ће их исцелити, и имаће мир са Њим, све док три поколења не прођу, а многи од четвртог поколења преминуће у праведности.
- 10 И пошто ово прође, брзо уништење долази на мој народ, јер упркос болима душе моје, видех то. Стога, знам да ће се то догодити. А продају се они низашта, јер ће као награду за охолост своју и безумље своје пожњети уништење, јер зато што се ђаволу препуштају и радије бирају дела таме него светла, стога морају у пакао сићи.
- 11 Јер Дух се Господњи неће увек напрезати око човека. А када се Дух престане напрезати око човека долази тада брзо уништење, и то жалости душу моју.
- 12 И као што говорох о уверавању Јевреја, да Исус јесте прави Христ, морају се свакако и нејевреји уверити да Исус јесте Христ, Вечни Бог,
- 13 И да се Он објављује свима онима који у Њега верују, моћу Светог Духа, да, сваком народу, колону, језику и људима, чинећи силна чуда, знаке, и чудеса, међу децом човечјом, према вери њиховој.
- 14 Али гле, проричем вам о последњим данима, о данима када ће Господ Бог објавити ово деци човечјој.
- 15 Када потомство моје и потомство браће моје ишчезне у невери, и буде ударено од нејевреја, да, пошто се Господ Бог утабори против њих и опколи их, и опсаду против њих започне насипом и утврдом против њих подигнутом, и када буду у прах оборени и то да их не буде више, ипак ће речи праведника бити записане и молитве верних ће се чути, а сви они који ишчезнуше у невери неће бити заборављени.
- But the Son of Righteousness shall appear unto them; and he shall heal them, and they shall have peace with him, until three generations shall have passed away, and many of the fourth generation shall have passed away in righteousness.
- And when these things have passed away a speedy destruction cometh unto my people; for, notwithstanding the pains of my soul, I have seen it; wherefore, I know that it shall come to pass; and they sell themselves for naught; for, for the reward of their pride and their foolishness they shall reap destruction; for because they yield unto the devil and choose works of darkness rather than light, therefore they must go down to hell.
- For the Spirit of the Lord will not always strive with man. And when the Spirit ceaseth to strive with man then cometh speedy destruction, and this grieveth my soul.
- And as I spake concerning the convincing of the Jews, that Jesus is the very Christ, it must needs be that the Gentiles be convinced also that Jesus is the Christ, the Eternal God;
- And that he manifesteth himself unto all those who believe in him, by the power of the Holy Ghost; yea, unto every nation, kindred, tongue, and people, working mighty miracles, signs, and wonders, among the children of men according to their faith.
- But behold, I prophesy unto you concerning the last days; concerning the days when the Lord God shall bring these things forth unto the children of men.
- After my seed and the seed of my brethren shall have dwindled in unbelief, and shall have been smitten by the Gentiles; yea, after the Lord God shall have camped against them round about, and shall have laid siege against them with a mount, and raised forts against them; and after they shall have been brought down low in the dust, even that they are not, yet the words of the righteous shall be written, and the prayers of the faithful shall be heard, and all those who have dwindled in unbelief shall not be forgotten.

16 Јер, они који буду уништени говориће им из земље, а говор њихов из праха биће тих, и глас њихов биће попут покојника, јер ће му Господ Бог моћ дати, да шаптати може о њима, и то као из земље. И говор њихов ће из праха шаптати.

17 Јер овако говори Господ Бог: Писаће они о ономе што се међу њима збива, и то ће бити записано и запечаћено у књизи, а они који ишчезнуше у невери неће их имати, јер настоје да униште оно што је Божје.

18 Стога, као што они који беху уништени, беху уништени брзо, и мноштво насилника њихових биће као плева кад се размеће – да, овако говори Господ Бог: То ће бити у трену, изненада –

19 И догодиће се да ће они који ишчезнуше у невери бити ударени руком нејеврејском.

20 А нејевреји се узнесоше у охолости очију својих, и спотакоше се због величине свог камена спотицања, јер изградише многе цркве. Ипак, презиру моћ и чуда Божја, и сами себи проповедају мудрост своју и учења своја, како би добитак стицали и лице сиромаша сатирали.

21 И многе се цркве саградише које стварају завист, и препирке, и злобу.

22 А има и тајних савеза као и у времена древна, попут савеза ђаволових, јер он је оснивач свега тога, да, оснивач убиства, и дела таме; да, и води их он ланеним конопом око врата, све док их не свеже чврстим конопцима својим заувек.

23 Јер гле, љубљена браћо моја, кажем вам да Господ Бог не делује у тами.

24 Не чини Он ништа осим оног што је за добробит света, јер љуби свет, толико да живот свој полаже да може све људе себи привући. Стога, не брани Он ником да узме удела у спасењу Његовом.

For those who shall be destroyed shall speak unto them out of the ground, and their speech shall be low out of the dust, and their voice shall be as one that hath a familiar spirit; for the Lord God will give unto him power, that he may whisper concerning them, even as it were out of the ground; and their speech shall whisper out of the dust.

For thus saith the Lord God: They shall write the things which shall be done among them, and they shall be written and sealed up in a book, and those who have dwindled in unbelief shall not have them, for they seek to destroy the things of God.

Wherefore, as those who have been destroyed have been destroyed speedily; and the multitude of their terrible ones shall be as chaff that passeth away—yea, thus saith the Lord God: It shall be at an instant, suddenly—

And it shall come to pass, that those who have dwindled in unbelief shall be smitten by the hand of the Gentiles.

And the Gentiles are lifted up in the pride of their eyes, and have stumbled, because of the greatness of their stumbling block, that they have built up many churches; nevertheless, they put down the power and miracles of God, and preach up unto themselves their own wisdom and their own learning, that they may get gain and grind upon the face of the poor.

And there are many churches built up which cause envyings, and strifes, and malice.

And there are also secret combinations, even as in times of old, according to the combinations of the devil, for he is the founder of all these things; yea, the founder of murder, and works of darkness; yea, and he leadeth them by the neck with a flaxen cord, until he bindeth them with his strong cords forever.

For behold, my beloved brethren, I say unto you that the Lord God worketh not in darkness.

He doeth not anything save it be for the benefit of the world; for he loveth the world, even that he layeth down his own life that he may draw all men unto him. Wherefore, he commandeth none that they shall not partake of his salvation.

- 25 Гле, виче ли иком, говорећи: Одлази од мене? Гле, кажем вам, не, већ говори: Дођите к мени сви ви крајеви земаљски, купите млеко и мед, без новца и без наплате.
- 26 Гле, заповеди ли иком да синагоге или домове службе напушта? Гле, кажем вам, не.
- 27 Заповеди ли иком да не узме удела у спасењу Његовом? Гле, кажем вам, не, већ га бесплатно даје свим људима, и заповеди своје народу да све људе наводе на покајање.
- 28 Гле, заповеди ли Господ иком да не узме удела у доброти Његовој? Гле, кажем вам, не, него су сви људи повлашћени, једни као и други, и иком није забрањено.
- 29 Заповеда Он да не буде надрисвештенства. Јер, гле, надрисвештенства су да људи проповедају и сами себе постављају за светло свету, да могу стећи добитак и хвалу света. Али, они не траже добро Сиона.
- 30 Гле, Господ то забрани. Стога, даде Господ Бог заповест да сви људи имају милосрђа, а то милосрђе је љубав. А уколико милосрђа немају ништа су. Стога, буду ли имали милосрђа неће допустити да страда радник у Сиону.
- 31 Али, радник у Сиону за Сион ће радити, јер буду ли за новац радили страдаће.
- 32 И опет, Господ Бог заповеди да људи не убијају, да не лажу; да не краду, да не узимају име Господа Бога свога узалуд, да не завиде, да злобе немају, да се не препиру међусобно, да не чине курварства, и да ништа од тога не чине, јер ће stradати свако ко то чини.
- Behold, doth he cry unto any, saying: Depart from me? Behold, I say unto you, Nay; but he saith: Come unto me all ye ends of the earth, buy milk and honey, without money and without price.
- Behold, hath he commanded any that they should depart out of the synagogues, or out of the houses of worship? Behold, I say unto you, Nay.
- Hath he commanded any that they should not partake of his salvation? Behold I say unto you, Nay; but he hath given it free for all men; and he hath commanded his people that they should persuade all men to repentance.
- Behold, hath the Lord commanded any that they should not partake of his goodness? Behold I say unto you, Nay; but all men are privileged the one like unto the other, and none are forbidden.
- He commandeth that there shall be no priestcrafts; for, behold, priestcrafts are that men preach and set themselves up for a light unto the world, that they may get gain and praise of the world; but they seek not the welfare of Zion.
- Behold, the Lord hath forbidden this thing; wherefore, the Lord God hath given a commandment that all men should have charity, which charity is love. And except they should have charity they were nothing. Wherefore, if they should have charity they would not suffer the laborer in Zion to perish.
- But the laborer in Zion shall labor for Zion; for if they labor for money they shall perish.
- And again, the Lord God hath commanded that men should not murder; that they should not lie; that they should not steal; that they should not take the name of the Lord their God in vain; that they should not envy; that they should not have malice; that they should not contend one with another; that they should not commit whoredoms; and that they should do none of these things; for whoso doeth them shall perish.

33 Јер ниједно од ових безакоња не долази од Господа, јер Он чини оно што је добро међу децом човечјом, и не чини ништа што није јасно деци човечјој. И позива их све да дођу к Њему и узму удела у доброту Његовој, и не одбија никога који к Њему дође, ни црнца ни белца, ни роба ни слободног, ни мушко ни женско. И сећа се Он незнабожаца, и сви су пред Богом једнаки, и Јевреј и нејевреј.

For none of these iniquities come of the Lord; for he doeth that which is good among the children of men; and he doeth nothing save it be plain unto the children of men; and he inviteth them all to come unto him and partake of his goodness; and he denieth none that come unto him, black and white, bond and free, male and female; and he remembereth the heathen; and all are alike unto God, both Jew and Gentile.

2. Нефи 27

- 1 Али, гле, у последње дане, или у дане нејевреја— да, гле сви народи нејеврејски а и Јевреји, они који дођу у ову земљу и они који буду у другим земљама, да, чак сви крајеви земаљски, гле, биће пијани од безакоња и сваковрсних одвратности—
- 2 И када дође тај дан походиће их Господ над војскама, грмљавином и земљотресом, и буком великом, и олујом, и буром, и пламеном огња прождирућег.
- 3 И сви народи који војују против Сиона, и који га муче, биће као виђење ноћно у сну. Да, биће им као кад гладан снива, и гле једе, па кад се пробуди душа му је празна, или као жедан човек који снива, и гле пије, па кад се пробуди а гле, клонуо је и душа му је жедна. Да, тако ће бити мноштву свих народа који војују против горе сионске.
- 4 Јер гле, сви ви који безакоње чините, станите и чудите се, јер ћете вапити, и узвикивати, да, бићете пијани али не од вина, посртаћете али не од жестоког пића.
- 5 Јер гле, Господ изли на вас дух сна дубоког. Јер гле, затвористе очи своје, и пророке одбацисте, и владаре ваше, и Он прикри видеоце због безакоња вашег.
- 6 И догодиће се да ће вам Господ Бог обелоданити речи књиге, и биће то речи оних који уснуше.
- 7 И гле, књига ће бити запечаћена, а у књизи ће бити откривење од Бога, од почетка света до свршетка његовог.
- 8 Стога, због онога што је запечаћено, оно што је запечаћено неће бити изручено у дан опакости и одвратности народа. Стога ће им књига бити ускраћена.

2 Nephi 27

But, behold, in the last days, or in the days of the Gentiles—yea, behold all the nations of the Gentiles and also the Jews, both those who shall come upon this land and those who shall be upon other lands, yea, even upon all the lands of the earth, behold, they will be drunken with iniquity and all manner of abominations—

And when that day shall come they shall be visited of the Lord of Hosts, with thunder and with earthquake, and with a great noise, and with storm, and with tempest, and with the flame of devouring fire.

And all the nations that fight against Zion, and that distress her, shall be as a dream of a night vision; yea, it shall be unto them, even as unto a hungry man which dreameth, and behold he eateth but he awaketh and his soul is empty; or like unto a thirsty man which dreameth, and behold he drinketh but he awaketh and behold he is faint, and his soul hath appetite; yea, even so shall the multitude of all the nations be that fight against Mount Zion.

For behold, all ye that doeth iniquity, stay yourselves and wonder, for ye shall cry out, and cry; yea, ye shall be drunken but not with wine, ye shall stagger but not with strong drink.

For behold, the Lord hath poured out upon you the spirit of deep sleep. For behold, ye have closed your eyes, and ye have rejected the prophets; and your rulers, and the seers hath he covered because of your iniquity.

And it shall come to pass that the Lord God shall bring forth unto you the words of a book, and they shall be the words of them which have slumbered.

And behold the book shall be sealed; and in the book shall be a revelation from God, from the beginning of the world to the ending thereof.

Wherefore, because of the things which are sealed up, the things which are sealed shall not be delivered in the day of the wickedness and abominations of the people. Wherefore the book shall be kept from them.

- 9 Али, књига ће бити предата једном човеку, и он ће предати речи књиге, а то су речи оних који у праху спавају, и он ће предати ове речи друге.
- 10 Али, речи које су запечаћене неће предати, нити ће књигу предати. Јер књига ће бити запечаћена моћу Божјом, и откривење које беше запечаћено биће сачувано у књизи до времена утврђеног од Господа, да оне могу изаћи на видело. Јер гле, откривају оне све од постанка света до свршетка његовог.
- 11 И долази дан када ће се речи књиге која беше запечаћена читати на крововима кућа. И читаће се оне моћу Христовом, и све ће бити откривено деци човечјој, што икада беше међу децом човечјом и што ће икад бити, и то до свршетка земље.
- 12 Стога, у тај дан, када књига буде уручена човеку о ком говорях, књига ће бити скривена од очију света да је ничије очи не погледају, осим три сведока да је виде моћу Божјом, осим онога ком ће књига бити уручена. И они ће посведочити о истинитости књиге и ономе што је у њој.
- 13 И нема другог који ће је видети, осим мало њих по вољи Божјој, да посведоче за реч Његову деци човечјој, јер Господ Бог рече да ће речи верних говорити као гласом покојника.
- 14 Стога ће Господ Бог наставити да износи речи књиге, и у устима онолико сведока колико му се чини потребно утврдиће реч своју, а јао ће бити оном који реч Божју одбаци!
- 15 Али гле, догодиће се да ће Господ Бог рећи ономе коме буде уручио књигу: Узми ове речи што нису запечаћене и предај их другом, да их показати може ученом, говорећи: Читај ово, молим те. А учени ће рећи: Донеси књигу овамо, и прочитају их.

But the book shall be delivered unto a man, and he shall deliver the words of the book, which are the words of those who have slumbered in the dust, and he shall deliver these words unto another;

But the words which are sealed he shall not deliver, neither shall he deliver the book. For the book shall be sealed by the power of God, and the revelation which was sealed shall be kept in the book until the own due time of the Lord, that they may come forth; for behold, they reveal all things from the foundation of the world unto the end thereof.

And the day cometh that the words of the book which were sealed shall be read upon the house tops; and they shall be read by the power of Christ; and all things shall be revealed unto the children of men which ever have been among the children of men, and which ever will be even unto the end of the earth.

Wherefore, at that day when the book shall be delivered unto the man of whom I have spoken, the book shall be hid from the eyes of the world, that the eyes of none shall behold it save it be that three witnesses shall behold it, by the power of God, besides him to whom the book shall be delivered; and they shall testify to the truth of the book and the things therein.

And there is none other which shall view it, save it be a few according to the will of God, to bear testimony of his word unto the children of men; for the Lord God hath said that the words of the faithful should speak as if it were from the dead.

Wherefore, the Lord God will proceed to bring forth the words of the book; and in the mouth of as many witnesses as seemeth him good will he establish his word; and wo be unto him that rejecteth the word of God!

But behold, it shall come to pass that the Lord God shall say unto him to whom he shall deliver the book: Take these words which are not sealed and deliver them to another, that he may show them unto the learned, saying: Read this, I pray thee. And the learned shall say: Bring hither the book, and I will read them.

16 И ево, то ће рећи због славе светске и стицања добитка, а не ради славе Божје.

17 И човек ће рећи: Не могу књигу донети, јер је запечаћена.

18 Тада ће учени рећи: Не могу је читати.

19 Стога ће се догодити да ће Господ опет уручити књигу и речи њене оном који није учен, а човек који није учен рећи ће: Нисам учен.

20 Тада ће му Господ Бог рећи: Учени их неће читати, јер их одбацише, а ја сам кадар да извршим дело своје, стога ћеш читати речи које ти дам.

21 Не дирај оно што је запечаћено, јер ћу то обелоданити у своје време, јер ћу показати деци човечјој да сам кадар да извршим дело своје.

22 Стога, када прочиташ речи које ти заповедих и добијеш сведоке које ти обећах, тада ћеш књигу опет запечатити и сакрити за мене, да могу сачувати речи које ти не прочиташ, све док ја у мудрости својој не будем сматрао прикладним да све то откријем деци човечјој.

23 Јер гле, ја сам Бог и Бог сам чуда, и показаћу свету да сам исти јуче, данас и заувек, и не делујем међу децом човечјом осим према вери њиховој.

24 И опет, догодиће се да ће Господ рећи оном који буде читао речи које му буду уручене:

25 Пошто ми овај народ устима приступа, и уснама ме поштује, али срца своја удаљише од мене, а страх њихов од мене правило је људско ком су научени –

26 Зато ћу наставити да чиним чудесно дело међу овим народом. Да, чудесно и дивно дело, јер ће мудрост мудрих њихових и учених пропасти, а разум умних њихових биће скривен.

And now, because of the glory of the world and to get gain will they say this, and not for the glory of God.

And the man shall say: I cannot bring the book, for it is sealed.

Then shall the learned say: I cannot read it.

Wherefore it shall come to pass, that the Lord God will deliver again the book and the words thereof to him that is not learned; and the man that is not learned shall say: I am not learned.

Then shall the Lord God say unto him: The learned shall not read them, for they have rejected them, and I am able to do mine own work; wherefore thou shalt read the words which I shall give unto thee.

Touch not the things which are sealed, for I will bring them forth in mine own due time; for I will show unto the children of men that I am able to do mine own work.

Wherefore, when thou hast read the words which I have commanded thee, and obtained the witnesses which I have promised unto thee, then shalt thou seal up the book again, and hide it up unto me, that I may preserve the words which thou hast not read, until I shall see fit in mine own wisdom to reveal all things unto the children of men.

For behold, I am God; and I am a God of miracles; and I will show unto the world that I am the same yesterday, today, and forever; and I work not among the children of men save it be according to their faith.

And again it shall come to pass that the Lord shall say unto him that shall read the words that shall be delivered him:

Forasmuch as this people draw near unto me with their mouth, and with their lips do honor me, but have removed their hearts far from me, and their fear towards me is taught by the precepts of men—

Therefore, I will proceed to do a marvelous work among this people, yea, a marvelous work and a wonder, for the wisdom of their wise and learned shall perish, and the understanding of their prudent shall be hid.

27 А јао онима који покушају да од Господа дубоко сакрију намере своје! И дела су њихова у тами, и говоре: Ко нас види, и ко нас зна? И такође кажу: Засигурно, твоје извртање ствари наопако цењено ће бити попут глине лончарске. Али гле, показашу им, говори Господ над војскама, да познајем сва дела њихова. Јер хоће ли дело рећи о ономе који га је начинио, није ме он начинио? Или ће ствар обликована рећи за оног који је обликова: Не разуме он?

28 Али гле, говори Господ над војскама: Показаћу деци човечјој да ће се Ливан ускоро претворити у плодно поље, а плодно поље ће бити цењено као шума.

29 И у тај дан глуви ће чути речи књиге, и очи слепог ће видети кроз мрак и кроз таму.

30 И кротки ће такође порастати, и радост њихова биће у Господу, и сиромашни међу људима радоваће се у Свецу Израеловом.

31 Јер засигурно, тако жив био Господ, видеће они да насилник постаде ништаван, и да је подсмевач уништен, а сви који безакоње траже су одбачени;

32 И они који криве човека за реч, и замку постављају ономе који на вратима кори, и одбацују праведне као да су ништа.

33 Зато, овако говори Господ, који откупи Аврама, у погледу дома Јаковљевог: Јаков се сада неће постидети, нити ће му сада лице побледети.

34 Али, када види децу своју, дело руку мојих, међу собом, посветиће они име моје, и посветиће Свеца Јаковљевог, и плашиће се Бога Израеловог.

35 И они који у духу згрешише уразумиће се, а они што гунђаху схватиће учење.

And wo unto them that seek deep to hide their counsel from the Lord! And their works are in the dark; and they say: Who seeth us, and who knoweth us? And they also say: Surely, your turning of things upside down shall be esteemed as the potter's clay. But behold, I will show unto them, saith the Lord of Hosts, that I know all their works. For shall the work say of him that made it, he made me not? Or shall the thing framed say of him that framed it, he had no understanding?

But behold, saith the Lord of Hosts: I will show unto the children of men that it is yet a very little while and Lebanon shall be turned into a fruitful field; and the fruitful field shall be esteemed as a forest.

And in that day shall the deaf hear the words of the book, and the eyes of the blind shall see out of obscurity and out of darkness.

And the meek also shall increase, and their joy shall be in the Lord, and the poor among men shall rejoice in the Holy One of Israel.

For assuredly as the Lord liveth they shall see that the terrible one is brought to naught, and the scorner is consumed, and all that watch for iniquity are cut off;

And they that make a man an offender for a word, and lay a snare for him that reproveth in the gate, and turn aside the just for a thing of naught.

Therefore, thus saith the Lord, who redeemed Abraham, concerning the house of Jacob: Jacob shall not now be ashamed, neither shall his face now wax pale.

But when he seeth his children, the work of my hands, in the midst of him, they shall sanctify my name, and sanctify the Holy One of Jacob, and shall fear the God of Israel.

They also that erred in spirit shall come to understanding, and they that murmured shall learn doctrine.

2. Нефи 28

- 1 И ево, гле, браћо моја, говорах вам како ме Дух нагна. Стога, знам да се то свакако мора догодити.
- 2 А оно што ће из књиге бити записано, биће од велике вредности деци човечјој, а посебно потомству нашем које је остатак дома Израеловог.
- 3 Јер ће се догодити у тај дан да ће цркве које су изграђене, а не за Господа, рећи једна другој: Гле, ја, ја сам Господња; и друге ће рећи: Ја, ја сам Господња. И овако ће говорити свако ко цркве сагради, а не за Господа –
- 4 И препираће се оне међусобно, и свештеници њихови ће се препирати међусобно, и поучаваће ученошћу својом, и порицати Светог Духа, који подстицај даје.
- 5 И поричу они моћ Бога, Свеца Израеловог, и говоре народу: Послушајте нас и нашу поуку чујте, јер гле, нема данас Бога, јер Господи Откупитељ доврши дело своје и моћ своју даде људима.
- 6 Гле, послушајте поуку моју, кажу ли вам да има чудо што га рука Господња изведе, не верујте, јер данас Он није Бог чуда, доврши Он дело своје.
- 7 Да, и биће много оних који ће рећи: Једите, пијте, и веселите се, јер сутра ћемо умрети, и биће нам добро.
- 8 И биће много оних који ће рећи: Једите, пијте, и веселите се, па ипак, Бога се плашите – оправдаће починимо ли мали грех. Да, лажите мало, искористите другог због речи његових, јаму своме ближњем ископај, нема у томе зла, и све то чини јер сутра ћемо умрети. А будемо ли криви, Бог ће нас ишибати мало и на крају ћемо бити спашени у царству Божјем.

2 Nephi 28

And now, behold, my brethren, I have spoken unto you, according as the Spirit hath constrained me; wherefore, I know that they must surely come to pass.

And the things which shall be written out of the book shall be of great worth unto the children of men, and especially unto our seed, which is a remnant of the house of Israel.

For it shall come to pass in that day that the churches which are built up, and not unto the Lord, when the one shall say unto the other: Behold, I, I am the Lord's; and the others shall say: I, I am the Lord's; and thus shall every one say that hath built up churches, and not unto the Lord—

And they shall contend one with another; and their priests shall contend one with another, and they shall teach with their learning, and deny the Holy Ghost, which giveth utterance.

And they deny the power of God, the Holy One of Israel; and they say unto the people: Harken unto us, and hear ye our precept; for behold there is no God today, for the Lord and the Redeemer hath done his work, and he hath given his power unto men;

Behold, hearken ye unto my precept; if they shall say there is a miracle wrought by the hand of the Lord, believe it not; for this day he is not a God of miracles; he hath done his work.

Yea, and there shall be many which shall say: Eat, drink, and be merry, for tomorrow we die; and it shall be well with us.

And there shall also be many which shall say: Eat, drink, and be merry; nevertheless, fear God—he will justify in committing a little sin; yea, lie a little, take the advantage of one because of his words, dig a pit for thy neighbor; there is no harm in this; and do all these things, for tomorrow we die; and if it so be that we are guilty, God will beat us with a few stripes, and at last we shall be saved in the kingdom of God.

- 9 Да, и биће много оних који ће поучавати овако, лажна, ништавна и безумна учења, и биће надути у срцима својим, и настојаће да дубоко сакрију намере своје од Господа, и дела ће њихова бити у тами.
- 10 И крв ће светаца са земље викати против њих.
- 11 Да, сви они с пута скренуше, сви се они искварише.
- 12 Због охолости, због учитеља лажних, и учења лажних, цркве њихове се искварише, и цркве им се узнесоше; због охолости се они надуше.
- 13 Сиромашне поткрадају због светилишта својих скупочених, сиромашне поткрадају ради скупочености одеће своје, и прогоне кротке и сиромашне у срцу, јер се у охолости својој надуше.
- 14 Тврде шије носе и главе уздигнуте, да, и због охолости, и опакости, и одвратности, и курварства, застранише сви осим неколико њих, који су понизни следбеници Христови. Ипак, заводе их тако да често греше јер их уче правилима људским.
- 15 О, мудри и учени и богати, који су надути у охолости срца својих, и сви који лажна учења проповедају, и сви они који курварства чине и изопачују прави пут Господњи, јао, јао, јао њима, говори Господ Бог Свемогући, јер ће бити у пакао сурвани!
- 16 Јао онима који одбијају праведне низашта и руже оно што је добро, и говоре да је безвредно! Јер ће доћи дан када ће Господ Бог нагло походити становнике земаљске. И у тај дан када потпуно сазреју у безакоњу, страдаће.
- 17 Али гле, покају ли се становници земаљски од опакости и одвратности своје, неће бити уништени, говори Господ над војскама.
- 18 Али гле, та велика и одвратна црква, курва целе земље, мора пасти на земљу, и пад њен мора бити велик.

Yea, and there shall be many which shall teach after this manner, false and vain and foolish doctrines, and shall be puffed up in their hearts, and shall seek deep to hide their counsels from the Lord; and their works shall be in the dark.

And the blood of the saints shall cry from the ground against them.

Yea, they have all gone out of the way; they have become corrupted.

Because of pride, and because of false teachers, and false doctrine, their churches have become corrupted, and their churches are lifted up; because of pride they are puffed up.

They rob the poor because of their fine sanctuaries; they rob the poor because of their fine clothing; and they persecute the meek and the poor in heart, because in their pride they are puffed up.

They wear stiff necks and high heads; yea, and because of pride, and wickedness, and abominations, and whoredoms, they have all gone astray save it be a few, who are the humble followers of Christ; nevertheless, they are led, that in many instances they do err because they are taught by the precepts of men.

O the wise, and the learned, and the rich, that are puffed up in the pride of their hearts, and all those who preach false doctrines, and all those who commit whoredoms, and pervert the right way of the Lord, wo, wo, wo be unto them, saith the Lord God Almighty, for they shall be thrust down to hell!

Wo unto them that turn aside the just for a thing of naught and revile against that which is good, and say that it is of no worth! For the day shall come that the Lord God will speedily visit the inhabitants of the earth; and in that day that they are fully ripe in iniquity they shall perish.

But behold, if the inhabitants of the earth shall repent of their wickedness and abominations they shall not be destroyed, saith the Lord of Hosts.

But behold, that great and abominable church, the whore of all the earth, must tumble to the earth, and great must be the fall thereof.

19 Јер царство ђаволово мора се уздрмати, а они што му припадају морају се свакако подстаћи на покајање, или ће их ђаво шчепати својим вечним ланцима и биће на срџбу подстакнути и страдаће.

20 Јер гле, тога дана он ће беснети у срцима деце човечје и подстицати их на срџбу против оног што је добро.

21 И друге ће умирити, и уљуљкати их у сигурности телесној, те ће они говорити: Све је добро у Сиону, да, напредује Сион, све је добро – и тако ђаво вара душе њихове и одводи их сигурно доле у пакао.

22 И гле, друге он обмањује и говори им да пакла нема, и каже им: Ја нисам ђаво, јер га нема – и тако им у уши њихове шапће док их не шчепа страшним ланцима својим, од којих нема избегања.

23 Да, смрт ће их шчепати, и пакао. И смрт, и пакао и ђаво, и све што они зграбе морају стати пред престо Божји, и биће им суђено по делима њиховим, одакле морају поћи на место за њих припремљено, и то у језеро огњено и сумпорно, које је мучење бескрајно.

24 Зато, јао да буде оном коме је угодно у Сиону!

25 Јао да буде оном који виче: Све је добро!

26 Да, јао да буде оном који прописе људске слуша, и пориче моћ Божју, и дар Светог Духа!

27 Да, јао да буде оном који говори: Примили смо и више нам не треба!

28 И укратко, јао свима онима који дрхте и љуте се због истине Божје! Јер гле, онај који је на стени сазидан са радошћу је прима, а онај који је на песковитом темељу сазидан стрепи да не падне.

29 Јао да буде оном који ће рећи: Примисмо реч Божју, и не треба нам више речи Божје, јер имамо доста!

For the kingdom of the devil must shake, and they which belong to it must needs be stirred up unto repentance, or the devil will grasp them with his everlasting chains, and they be stirred up to anger, and perish;

For behold, at that day shall he rage in the hearts of the children of men, and stir them up to anger against that which is good.

And others will he pacify, and lull them away into carnal security, that they will say: All is well in Zion; yea, Zion prospereth, all is well—and thus the devil cheateth their souls, and leadeth them away carefully down to hell.

And behold, others he flattereth away, and telleth them there is no hell; and he saith unto them: I am no devil, for there is none—and thus he whispereth in their ears, until he grasps them with his awful chains, from whence there is no deliverance.

Yea, they are grasped with death, and hell; and death, and hell, and the devil, and all that have been seized therewith must stand before the throne of God, and be judged according to their works, from whence they must go into the place prepared for them, even a lake of fire and brimstone, which is endless torment.

Therefore, wo be unto him that is at ease in Zion!
Wo be unto him that crieth: All is well!

Yea, wo be unto him that hearkeneth unto the precepts of men, and denieth the power of God, and the gift of the Holy Ghost!

Yea, wo be unto him that saith: We have received, and we need no more!

And in fine, wo unto all those who tremble, and are angry because of the truth of God! For behold, he that is built upon the rock receiveth it with gladness; and he that is built upon a sandy foundation trembleth lest he shall fall.

Wo be unto him that shall say: We have received the word of God, and we need no more of the word of God, for we have enough!

- 30 Јер гле, овако говори Господ Бог: Даћу деци човечјој редак по редак, пропис за прописом, мало овде мало онде, и благословени су они који слушају прописе моје и приклањају ухо савету моме, јер ће мудрост научити. Јер оном који прима даћу још, а од оних који ће рећи, имамо довољно, од њих ће се одузети и оно што имају.
- 31 Проклет је онај који уздање своје ослања на човека, или се ослања на мишицу телесну, или слуша прописе људске, осим ако прописи њихови нису дати моћу Светог Духа.
- 32 Јао да буде нејеврејима, говори Господ Бог над војскама! Јер, мада из дана у дан пружам ка њима руку своју, они ће ме се одрећи. Ипак, бићу им милостив, говори Господ Бог, покају ли се и к мени дођу, јер моја је рука испружена цео дан, говори Господ Бог над војскама.

For behold, thus saith the Lord God: I will give unto the children of men line upon line, precept upon precept, here a little and there a little; and blessed are those who hearken unto my precepts, and lend an ear unto my counsel, for they shall learn wisdom; for unto him that receiveth I will give more; and from them that shall say, We have enough, from them shall be taken away even that which they have.

Cursed is he that putteth his trust in man, or maketh flesh his arm, or shall hearken unto the precepts of men, save their precepts shall be given by the power of the Holy Ghost.

Wo be unto the Gentiles, saith the Lord God of Hosts! For notwithstanding I shall lengthen out mine arm unto them from day to day, they will deny me; nevertheless, I will be merciful unto them, saith the Lord God, if they will repent and come unto me; for mine arm is lengthened out all the day long, saith the Lord God of Hosts.

2. Нефи 29

- 1 Али гле, биће их много – у тај дан када ћу наставити да чиним чудесно дело међу њима, да се могу сетити завета мојих које учиних са децом човечјом, да могу опет по други пут ставити руку своју да обновим свој народ који је од дома Израеловог;
- 2 А и да се могу сетити обећања која дадох теби, Нефи, а и оцу твоме, да ћу се сетити потомства твога, и да ће речи потомства твога изаћи из уста мојих потомству твоме. И речи моје ће звиждати крајевима земаљским, као застава моме народу, који је од дома Израеловог;
- 3 А због речи мојих које ће брујати – многи од нејевреја ће рећи: Библија! Библија! Имамо Библију, и не може бити друге Библије.
- 4 Али овако говори Господ Бог: О, безумници, имаће они Библију, а изаћи ће она од Јевреја, мог древног заветног народа. А како захваљују Јеврејима за Библију коју примише од њих? Да, шта нејевреји мисле? Сећају ли се патњи, и трудова, и боли јеврејских, и марљивости њихове према мени у проношењу спасења нејеврејима?
- 5 О, ви нејевреји, споменусте ли се Јевреја, мог древног заветног народа? Не, већ их проклетсте, и мрзисте их, и не настојасте их опоравити. Али гле, узвратићу све то на главе ваше, јер ја, Господ, не заборавих свој народ.
- 6 Ти безумниче, који ћеш рећи: Библија, имамо Библију, и не треба нам друга Библија. Да ли сте примили неку Библију осим оне од Јевреја?
- 7 Не знате ли да има више народа од једног? Не знате ли да ја, Господ Бог ваш, створих све људе, и да се сећам оних који су на острвима морским, и да владам горе на небесима и доле на земљи, и износим реч своју деци човечјој, да, и то свим народима земаљским?

2 Nephi 29

But behold, there shall be many—at that day when I shall proceed to do a marvelous work among them, that I may remember my covenants which I have made unto the children of men, that I may set my hand again the second time to recover my people, which are of the house of Israel;

And also, that I may remember the promises which I have made unto thee, Nephi, and also unto thy father, that I would remember your seed; and that the words of your seed should proceed forth out of my mouth unto your seed; and my words shall hiss forth unto the ends of the earth, for a standard unto my people, which are of the house of Israel;

And because my words shall hiss forth—many of the Gentiles shall say: A Bible! A Bible! We have got a Bible, and there cannot be any more Bible.

But thus saith the Lord God: O fools, they shall have a Bible; and it shall proceed forth from the Jews, mine ancient covenant people. And what thank they the Jews for the Bible which they receive from them? Yea, what do the Gentiles mean? Do they remember the travails, and the labors, and the pains of the Jews, and their diligence unto me, in bringing forth salvation unto the Gentiles?

O ye Gentiles, have ye remembered the Jews, mine ancient covenant people? Nay; but ye have cursed them, and have hated them, and have not sought to recover them. But behold, I will return all these things upon your own heads; for I the Lord have not forgotten my people.

Thou fool, that shall say: A Bible, we have got a Bible, and we need no more Bible. Have ye obtained a Bible save it were by the Jews?

Know ye not that there are more nations than one? Know ye not that I, the Lord your God, have created all men, and that I remember those who are upon the isles of the sea; and that I rule in the heavens above and in the earth beneath; and I bring forth my word unto the children of men, yea, even upon all the nations of the earth?

8 Зашто гунђате што ћете примити још речи мојих? Не знате ли да је сведочанство два народа доказ вама да сам ја Бог, да се сећам једног народа као и другог? Стога, исте речи говорим једном народу као и другом. А када се два народа удруже удружиће се и сведочанство та два народа.

9 А то чиним да многима докажем да сам исти јуче, данас, и заувек и да речи своје изричем како ми се свиди. И зато што једну реч изговорих не мислите да не могу и другу изговорити, јер дело моје није још довршено нити ће бити до свршетка човечјег, нити од тада па надаље.

10 Стога, зато што Библију имате не мислите да она садржи све речи моје, нити мислите да не учиних да још тога буде записано.

11 Јер ја заповедам свим људима, и на истоку и на западу, и на северу и на југу, и на острвима морским, да пишу речи које им говорим, јер по књигама које ће бити написане судићу свету, сваком човеку по делима његовим, по оном што је записано.

12 Јер гле, говорићу Јеврејима и они ће то писати, а говорићу и Нефијцима и они ће то писати, а говорићу и другим племенима дома Израеловог, које изведох, и они ће то писати. И говорићу и свим народима земаљским, и они ће то писати.

13 И догодиће се да ће Јевреји имати речи Нефијаца, и Нефијци ће имати речи Јевреја, а Нефијци и Јевреји имаће речи изгубљених племена Израелових, а изгубљена племена Израелова имаће речи Нефијаца и Јевреја.

Wherefore murmur ye, because that ye shall receive more of my word? Know ye not that the testimony of two nations is a witness unto you that I am God, that I remember one nation like unto another? Wherefore, I speak the same words unto one nation like unto another. And when the two nations shall run together the testimony of the two nations shall run together also.

And I do this that I may prove unto many that I am the same yesterday, today, and forever; and that I speak forth my words according to mine own pleasure. And because that I have spoken one word ye need not suppose that I cannot speak another; for my work is not yet finished; neither shall it be until the end of man, neither from that time henceforth and forever.

Wherefore, because that ye have a Bible ye need not suppose that it contains all my words; neither need ye suppose that I have not caused more to be written.

For I command all men, both in the east and in the west, and in the north, and in the south, and in the islands of the sea, that they shall write the words which I speak unto them; for out of the books which shall be written I will judge the world, every man according to their works, according to that which is written.

For behold, I shall speak unto the Jews and they shall write it; and I shall also speak unto the Nephites and they shall write it; and I shall also speak unto the other tribes of the house of Israel, which I have led away, and they shall write it; and I shall also speak unto all nations of the earth and they shall write it.

And it shall come to pass that the Jews shall have the words of the Nephites, and the Nephites shall have the words of the Jews; and the Nephites and the Jews shall have the words of the lost tribes of Israel; and the lost tribes of Israel shall have the words of the Nephites and the Jews.

14 И догодиће се да ће мој народ, који је од дома Израеловог, бити сабран кући, у земље поседа њихових, а и реч моја биће у једно сабрана. И показаћу онима што се против речи моје боре и против мога народа, који је од дома Израеловог, да сам ја Бог, и да се заветовах Авраму да ћу се сећати потомства његовог заувек.

And it shall come to pass that my people, which are of the house of Israel, shall be gathered home unto the lands of their possessions; and my word also shall be gathered in one. And I will show unto them that fight against my word and against my people, who are of the house of Israel, that I am God, and that I covenanted with Abraham that I would remember his seed forever.

2. Нефи 30

- 1 И ево, гле, љубљена браћо моја, говорио бих вам, јер ја, Нефи, не бих допустио да помислите да сте праведнији него што ће бити нејевреји. Јер гле, не будете ли држали заповести Божје сви ћете исто тако страдати, а због речи које беху изговорене не мислите да ће нејевреји бити потпуно уништени.
- 2 Јер гле, кажем вам да колико год нејевреја да се покаје заветни су народ Господњи, и колико год Јевреја да се не покаје биће одбачени, јер Господ не чини завет ни са ким осим са онима који се покају и поверују у Сина Његовог, који је Светац Израелов.
- 3 И ево, прорекао бих још нешто о Јеврејима и нејеврејима. Јер, пошто књига о којој говорих изађе на видело, и буде написана за нејевреје и поново запечаћена за Господа, биће их много који ће поверовати речима које су записане, и пренеће их остатку потомства нашег.
- 4 И тада ће остатак потомства нашег сазнати за нас, како изађосмо из Јерусалима и да су они потомци Јевреја.
- 5 И јеванђеље Исуса Христа биће објављено међу њима. Стога ће они бити обновљени у знању о очевима својим, а и у знању о Исусу Христу, које беше међу очевима њиховим.
- 6 И тада ће се радовати јер ће знати да је то благослов њима из руке Божје. И копрена таме почеће падати са очију њихових, и неће проћи много поколења међу њима, а они ће постати чист и пријатан народ.
- 7 И догодиће се да ће Јевреји, који су такође расејани, почети веровати у Христа, и почеће да се сабирају на лицу земље. И сви који у Христа поверују постаће такође пријатан народ.

2 Nephi 30

And now behold, my beloved brethren, I would speak unto you; for I, Nephi, would not suffer that ye should suppose that ye are more righteous than the Gentiles shall be. For behold, except ye shall keep the commandments of God ye shall all likewise perish; and because of the words which have been spoken ye need not suppose that the Gentiles are utterly destroyed.

For behold, I say unto you that as many of the Gentiles as will repent are the covenant people of the Lord; and as many of the Jews as will not repent shall be cast off; for the Lord covenanteth with none save it be with them that repent and believe in his Son, who is the Holy One of Israel.

And now, I would prophesy somewhat more concerning the Jews and the Gentiles. For after the book of which I have spoken shall come forth, and be written unto the Gentiles, and sealed up again unto the Lord, there shall be many which shall believe the words which are written; and they shall carry them forth unto the remnant of our seed.

And then shall the remnant of our seed know concerning us, how that we came out from Jerusalem, and that they are descendants of the Jews.

And the gospel of Jesus Christ shall be declared among them; wherefore, they shall be restored unto the knowledge of their fathers, and also to the knowledge of Jesus Christ, which was had among their fathers.

And then shall they rejoice; for they shall know that it is a blessing unto them from the hand of God; and their scales of darkness shall begin to fall from their eyes; and many generations shall not pass away among them, save they shall be a pure and a delightsome people.

And it shall come to pass that the Jews which are scattered also shall begin to believe in Christ; and they shall begin to gather in upon the face of the land; and as many as shall believe in Christ shall also become a delightsome people.

- 8 И догодиће се да ће Господ Бог отпочети дело своје међу свим народима, коленима, језицима, и људима, да би остварио обнову свога народа на земљи.
- 9 И са праведношћу ће Господ Бог сиромашни-ма судити, и кротке на земљи правдом корити. И удариће земљу прутом уста својих, и дахом усана својих погубиће опаке.
- 10 Јер време брзо долази када ће Господ Бог учинити велику поделу међу људима, и опаке ће уништити, а свој народ ће поштедети, да, па и буде ли морао да огњем уништи опаке.
- 11 И праведност ће бити појас бедара Његових, а верност појас бокова Његових.
- 12 И вук ће тада са јагњетом боравити, и леопард ће са јаретом лежати, и теле и лавић и угојено живинче заједно ће бити, а мало дете водиће их.
- 13 И крава и медведица заједно ће пасти, младунчад њихова лежаће заједно, и лав ће јести сламу као во.
- 14 И дојенче ће се играти над рупом аспидином, а дете од сисе одбијено завлачиће руку своју у јаму змије отровнице.
- 15 Неће они повредити нити уништавати на свој светој гори мојој, јер ће земља бити пуна знања Господњег као море што је воде пуно.
- 16 Стога ће се разгласити ствари о свим народима, да, све ће се разгласити деци човечјој.
- 17 Ничега нема што је тајно а да неће бити открито, ни дела таме која се неће на светлости објавити, и ничега нема што је запечаћено на земљи што се неће отпечатити.
- 18 Стога, све оно што беше откривено деци човечјој тога дана биће откривено, и Сотона неће више моћи имати над срцима деце човечје дуго времена. И ево, љубљена браћо моја, завршавам казивање своје.

And it shall come to pass that the Lord God shall commence his work among all nations, kindreds, tongues, and people, to bring about the restoration of his people upon the earth.

And with righteousness shall the Lord God judge the poor, and reprove with equity for the meek of the earth. And he shall smite the earth with the rod of his mouth; and with the breath of his lips shall he slay the wicked.

For the time speedily cometh that the Lord God shall cause a great division among the people, and the wicked will he destroy; and he will spare his people, yea, even if it so be that he must destroy the wicked by fire.

And righteousness shall be the girdle of his loins, and faithfulness the girdle of his reins.

And then shall the wolf dwell with the lamb; and the leopard shall lie down with the kid, and the calf, and the young lion, and the fatling, together; and a little child shall lead them.

And the cow and the bear shall feed; their young ones shall lie down together; and the lion shall eat straw like the ox.

And the sucking child shall play on the hole of the asp, and the weaned child shall put his hand on the cockatrice's den.

They shall not hurt nor destroy in all my holy mountain; for the earth shall be full of the knowledge of the Lord as the waters cover the sea.

Wherefore, the things of all nations shall be made known; yea, all things shall be made known unto the children of men.

There is nothing which is secret save it shall be revealed; there is no work of darkness save it shall be made manifest in the light; and there is nothing which is sealed upon the earth save it shall be loosed.

Wherefore, all things which have been revealed unto the children of men shall at that day be revealed; and Satan shall have power over the hearts of the children of men no more, for a long time. And now, my beloved brethren, I make an end of my sayings.

2. Нефи 31

- 1 И ево, ја, Нефи, завршавам пророковање своје вама, вољена браћо моја. И не могу вам писати осим мало о ономе што знам да се свакако мора догодити; нити могу писати све, осим неке речи брата свог Јакова.
- 2 Стога ми је оно што записах довољно, осим неколико речи што их морам рећи о учењу Христовом. Стога ћу вам говорити јасно, по јасноћи пророковања свога.
- 3 Јер душа моја ужива у јасноћи, јер тако Господ Бог делује међу децом човечјом. Јер Господ Бог даје светлост за разумевање, јер говори људима на језику њиховом, да могу разумети.
- 4 Стога бих да се сетите да вам говорих о пророку кога ми Господ показа, који ће крстити Јагње Божје, које ће однети грехе света.
- 5 И ево, ако се Јагње Божје, које је свето, мора крстити, да испуни сву праведност, одакле, колико ли је више потребно да се крстимо ми који нисмо свети, да, и то водом!
- 6 И ево, питао бих вас, љубљена браћо моја, како Јагње Божје испуни сву праведност крстећи се водом?
- 7 Не знате ли да је Он свет? Па иако је свет, пока за деци човечјој да по телу понизи себе пред Оцем, и посведочи Оцу да ће Му бити послушан у држању заповести Његових.
- 8 Стога, пошто се крсти водом, Свети Дух сиђе на Њега у обличју голуба.
- 9 И опет, тиме показа деци човечјој како је тесан пут и уска врата на која треба да уђу, поставивши им пример.

2 Nephi 31

And now I, Nephi, make an end of my prophesying unto you, my beloved brethren. And I cannot write but a few things, which I know must surely come to pass; neither can I write but a few of the words of my brother Jacob.

Wherefore, the things which I have written sufficeth me, save it be a few words which I must speak concerning the doctrine of Christ; wherefore, I shall speak unto you plainly, according to the plainness of my prophesying.

For my soul delighteth in plainness; for after this manner doth the Lord God work among the children of men. For the Lord God giveth light unto the understanding; for he speaketh unto men according to their language, unto their understanding.

Wherefore, I would that ye should remember that I have spoken unto you concerning that prophet which the Lord showed unto me, that should baptize the Lamb of God, which should take away the sins of the world.

And now, if the Lamb of God, he being holy, should have need to be baptized by water, to fulfil all righteousness, O then, how much more need have we, being unholy, to be baptized, yea, even by water!

And now, I would ask of you, my beloved brethren, wherein the Lamb of God did fulfil all righteousness in being baptized by water?

Know ye not that he was holy? But notwithstanding he being holy, he showeth unto the children of men that, according to the flesh he humbleth himself before the Father, and witnesseth unto the Father that he would be obedient unto him in keeping his commandments.

Wherefore, after he was baptized with water the Holy Ghost descended upon him in the form of a dove.

And again, it showeth unto the children of men the straitness of the path, and the narrowness of the gate, by which they should enter, he having set the example before them.

- 10 И он рече деци човечјој: Следите ме. Стога, љубљена браћо моја, можемо ли следити Исуса уколико нисмо вољни да држимо заповести Очеве?
- 11 А Отац рече: Покајте се, покајте се, и крстите се у име Љубљеног Сина мога.
- 12 А и глас Сина дође до мене, говорећи: Оном који се крсти у име моје, Отац ће дати Светог Духа, као и мени. Стога, следите ме и чините оно што видесте да ја чиним.
- 13 Стога, љубљена браћо моја, знам да будете ли следили Сина, пуном одлучношћу срца, не чинећи лицемерје и преваре пред Богом, већ искреном намером, кајући се за грехе своје, сведочећи Оцу да сте вољни узети на себе име Христово, крштењем – да, следећи вашег Господа и вашег Спаситеља доле у воду, по речи Његовој, гле, тада ћете примити Светог Духа. Да, долази тада крштење огњем и Светим Духом, и тада ћете моћи језиком анђеоским говорити, и хвале клицати Свецу Израеловом.
- 14 Али, гле, љубљена браћо моја, овако ми дође глас Синовљев, говорећи: Када се покајете за грехе своје и посведочите Оцу да сте вољни да држите заповести моје, крштењем у води, и примите крштење огњем и Светим Духом, и можете новим језиком говорити, да, и то језиком анђеоским, и ако ме се тада одрекнете, боље би вам било да ме никада упознали нисте.
- 15 И ја чух глас Очев, који говори: Да, речи мога Љубљеног истините су и верне. Онај који истраје до краја, тај ће бити спашен.
- 16 И ево, љубљена браћо моја, по овом знам да уколико човек не истраје до краја, следећи пример Сина Бога живог, не може бити спашен.

And he said unto the children of men: Follow thou me. Wherefore, my beloved brethren, can we follow Jesus save we shall be willing to keep the commandments of the Father?

And the Father said: Repent ye, repent ye, and be baptized in the name of my Beloved Son.

And also, the voice of the Son came unto me, saying: He that is baptized in my name, to him will the Father give the Holy Ghost, like unto me; wherefore, follow me, and do the things which ye have seen me do.

Wherefore, my beloved brethren, I know that if ye shall follow the Son, with full purpose of heart, acting no hypocrisy and no deception before God, but with real intent, repenting of your sins, witnessing unto the Father that ye are willing to take upon you the name of Christ, by baptism—yea, by following your Lord and your Savior down into the water, according to his word, behold, then shall ye receive the Holy Ghost; yea, then cometh the baptism of fire and of the Holy Ghost; and then can ye speak with the tongue of angels, and shout praises unto the Holy One of Israel.

But, behold, my beloved brethren, thus came the voice of the Son unto me, saying: After ye have repented of your sins, and witnessed unto the Father that ye are willing to keep my commandments, by the baptism of water, and have received the baptism of fire and of the Holy Ghost, and can speak with a new tongue, yea, even with the tongue of angels, and after this should deny me, it would have been better for you that ye had not known me.

And I heard a voice from the Father, saying: Yea, the words of my Beloved are true and faithful. He that endureth to the end, the same shall be saved.

And now, my beloved brethren, I know by this that unless a man shall endure to the end, in following the example of the Son of the living God, he cannot be saved.

17 Стога, чините оно што вам рекох да видех како ваш Господ и Откупитељ чини, јер ради тога ми ово беше показано, да можете знати врата на која треба да уђете. Јер врата на која треба да уђете јесу покајање и крштење водом, а тада долази опрост греха ваших огњем и Светим Духом.

18 А тада сте на тесном и узаном путу који води у вечни живот. Да, уђосте на врата, учинисте по заповестима Оца и Сина и примисте Светог Духа, који сведочи за Оца и Сина, да се испуни обећање које даде, које ћете примити уђете ли тим путем.

19 И ево, љубљена браћо моја, кад стигосте на овај тесан и узан пут, питао бих вас дали је све учињено? Гле, кажем вам, није, јер не бисте стигли дотле да не беше речи Христове и неуздрана вере у Њега, потпуно се ослањајући на заслуге Онога који је моћан да спасе.

20 Стога, морате хрлити напред са постојаношћу у Христу, имајући савршен одсјај наде и љубави према Богу и свим људима. Стога, будете ли хрлили напред, гостећи се речју Христовом, и истрајете до краја, гле, овако говори Отац: Имаћете вечни живот.

21 И ево, гле, љубљена браћо моја, ово је пут и нема другог пута ни имена датог под небом којим би се човек могао спасти у царству Божјем. И ево, гле, ово је учење Христово и једино и истинито учење о Оцу, и Сину, и Светом Духу, који су један Бог, без краја. Амен.

Wherefore, do the things which I have told you I have seen that your Lord and your Redeemer should do; for, for this cause have they been shown unto me, that ye might know the gate by which ye should enter. For the gate by which ye should enter is repentance and baptism by water; and then cometh a remission of your sins by fire and by the Holy Ghost.

And then are ye in this strait and narrow path which leads to eternal life; yea, ye have entered in by the gate; ye have done according to the commandments of the Father and the Son; and ye have received the Holy Ghost, which witnesses of the Father and the Son, unto the fulfilling of the promise which he hath made, that if ye entered in by the way ye should receive.

And now, my beloved brethren, after ye have gotten into this strait and narrow path, I would ask if all is done? Behold, I say unto you, Nay; for ye have not come thus far save it were by the word of Christ with unshaken faith in him, relying wholly upon the merits of him who is mighty to save.

Wherefore, ye must press forward with a steadfastness in Christ, having a perfect brightness of hope, and a love of God and of all men. Wherefore, if ye shall press forward, feasting upon the word of Christ, and endure to the end, behold, thus saith the Father: Ye shall have eternal life.

And now, behold, my beloved brethren, this is the way; and there is none other way nor name given under heaven whereby man can be saved in the kingdom of God. And now, behold, this is the doctrine of Christ, and the only and true doctrine of the Father, and of the Son, and of the Holy Ghost, which is one God, without end. Amen.

2. Нефи 32

- 1 И ево, гле, љубљена браћо моја, претпостављам да промишљате нешто у срцима својим о ономе што вам је чинити пошто уђосте на тај пут. Али, гле, зашто промишљате о томе у срцима својим?
- 2 Не сећате ли се да вам рекох да када примите Светог Духа анђеоским језиком можете говорити? И ево, како анђеоским језиком можете говорити, осим по Светом Духу?
- 3 Анђели говоре моћу Светог Духа. Они, дакле, говоре речи Христове. Стога вам рекох: гостите се речима Христовим, јер гле, речи Христове ће вам рећи све што треба да чините.
- 4 Дакле, сада, пошто вам рекох ове речи, не будете ли их могли разумети биће то зато што не иштете, нити куцате. Стога, нисте на светло изведени, него морате страдати у тами.
- 5 Јер гле, опет, кажем вам да уђете ли на пут и примите Светог Духа, показаће вам све што вам је чинити.
- 6 Гле, ово је учење Христово и неће бити дато више учења све док вам се Он не објави у телу. А када вам се објави у телу, оно што ће вам рећи настојте да чините.
- 7 И ево, ја, Нефи, не могу рећи више. Дух спречава моје казивање, и остаје ми да жалим због невере и опакости и незнања и тврдоглавости људи, јер неће знање да траже, нити разумеју велико знање када им се оно даје у јасноћи, и то јасно колико то реч може бити.
- 8 И ево, љубљена браћо моја, опадам да још увек промишљате у срцима својим, и жалости ме што морам да говорим о овоме. Јер будете ли послушали Духа који човека учи да се моли, знаћете да морате да се молите, јер зао дух не учи човека да се моли него га учи да не сме да се моли.

2 Nephi 32

And now, behold, my beloved brethren, I suppose that ye ponder somewhat in your hearts concerning that which ye should do after ye have entered in by the way. But, behold, why do ye ponder these things in your hearts?

Do ye not remember that I said unto you that after ye had received the Holy Ghost ye could speak with the tongue of angels? And now, how could ye speak with the tongue of angels save it were by the Holy Ghost?

Angels speak by the power of the Holy Ghost; wherefore, they speak the words of Christ. Wherefore, I said unto you, feast upon the words of Christ; for behold, the words of Christ will tell you all things what ye should do.

Wherefore, now after I have spoken these words, if ye cannot understand them it will be because ye ask not, neither do ye knock; wherefore, ye are not brought into the light, but must perish in the dark.

For behold, again I say unto you that if ye will enter in by the way, and receive the Holy Ghost, it will show unto you all things what ye should do.

Behold, this is the doctrine of Christ, and there will be no more doctrine given until after he shall manifest himself unto you in the flesh. And when he shall manifest himself unto you in the flesh, the things which he shall say unto you shall ye observe to do.

And now I, Nephi, cannot say more; the Spirit stoppeth mine utterance, and I am left to mourn because of the unbelief, and the wickedness, and the ignorance, and the stiffneckedness of men; for they will not search knowledge, nor understand great knowledge, when it is given unto them in plainness, even as plain as word can be.

And now, my beloved brethren, I perceive that ye ponder still in your hearts; and it grieveth me that I must speak concerning this thing. For if ye would hearken unto the Spirit which teacheth a man to pray, ye would know that ye must pray; for the evil spirit teacheth not a man to pray, but teacheth him that he must not pray.

9 Али гле, кажем вам да се морате увек молити и не клонути, да ништа не смете извршавати за Господа уколико се прво не помолите Оцу у име Христово, да вам посвети чин ваш, да чин ваш може бити за добробит душе ваше.

But behold, I say unto you that ye must pray always, and not faint; that ye must not perform any thing unto the Lord save in the first place ye shall pray unto the Father in the name of Christ, that he will consecrate thy performance unto thee, that thy performance may be for the welfare of thy soul.

2. Нефи 33

- 1 И ево, ја, Нефи, не могу записати све оно што се поучаваше међу мојим народом, нити сам ви-чан писању као говору. Јер када човек говори моћу Светог Духа, моћ Светог Духа преноси то до срца деце човечје.
- 2 Али гле, много их је који отврднуше срца сво-ја против Светог Духа, те Му нема места у њима. Одбацише, стога, много тога што је записано и сматрају га безвредним.
- 3 Али ја, Нефи, записах што записах, и сматрам то за велику вредност, а нарочито за мој народ. Јер се за њих молим непрестано дању, и очи мо-је због њих влаже јастук мој ноћу, и вапим Богу своме са вером, и знам да ће Он чути вапај мој.
- 4 И знам да ће Господ Бог посветити молитве моје на добитак моме народу. А речи које запи-сах у слабости биће ојачане за њих, јер их наво-де да чине добро, упознају их са очевима њихо-вим и говоре о Исусу, и наводе их да у Њега веру-ју и да истрају до краја, а то је живот вечни.
- 5 И говоре оштро против греха, по јасноћи истине. Стога се ниједан човек неће гневити на речи које написах, осим ако није од духа ђаво-ловог.
- 6 Радујем се јасноћи, радујем се истини, раду-јем се Исусу своме, јер душу моју откупи од па-кла.
- 7 Имам милосрђа за свој народ, и велику веру у Христа да ћу срести многе душе неукаљане пред судијском столицом Његовом.
- 8 Имам милосрђа за Јевреја – кажем Јевреја, јер мислим на оне одакле дођох.
- 9 Имам милосрђа и за нејевреје. Али гле, ни за једног се не могу надати уколико се са Христом не измире и не уђу на уска врата, и ходају те-сним путем који води у живот, и не наставе тим путем све до краја дана провере.

2 Nephi 33

And now I, Nephi, cannot write all the things which were taught among my people; neither am I mighty in writing, like unto speaking; for when a man speaketh by the power of the Holy Ghost the power of the Holy Ghost carrieth it unto the hearts of the children of men.

But behold, there are many that harden their hearts against the Holy Spirit, that it hath no place in them; wherefore, they cast many things away which are written and esteem them as things of naught.

But I, Nephi, have written what I have written, and I esteem it as of great worth, and especially unto my people. For I pray continually for them by day, and mine eyes water my pillow by night, because of them; and I cry unto my God in faith, and I know that he will hear my cry.

And I know that the Lord God will consecrate my prayers for the gain of my people. And the words which I have written in weakness will be made strong unto them; for it persuadeth them to do good; it maketh known unto them of their fathers; and it speaketh of Jesus, and persuadeth them to believe in him, and to endure to the end, which is life eternal.

And it speaketh harshly against sin, according to the plainness of the truth; wherefore, no man will be angry at the words which I have written save he shall be of the spirit of the devil.

I glory in plainness; I glory in truth; I glory in my Jesus, for he hath redeemed my soul from hell.

I have charity for my people, and great faith in Christ that I shall meet many souls spotless at his judgment-seat.

I have charity for the Jew—I say Jew, because I mean them from whence I came.

I also have charity for the Gentiles. But behold, for none of these can I hope except they shall be reconciled unto Christ, and enter into the narrow gate, and walk in the strait path which leads to life, and continue in the path until the end of the day of probation.

10 И ево, љубљена браћо моја, а и Јевреји, и сви ви крајеви земаљски, послушајте ове речи и верујте у Христа, а ако не верујете у ове речи верујте у Христа. А поверујете ли у Христа вероваћете у ове речи, јер су то речи Христове, и Он ми их даде, и оне уче све људе да треба да чине добро.

11 И просудите нису ли то речи Христове – јер Христ ће вам показати, у последњи дан, моћу и великом славом, да то јесу речи Његове. А ви и ја стајаћемо лицем у лице пред судом Његовим, и знаћете да ми Он заповеди да ово запишем, упркос слабости мојој.

12 И молим се Оцу у име Христово да многи од нас, ако не сви, могу бити спашени у царству Његовом у тај велики и последњи дан.

13 И ево, љубљена браћо моја, сви ви који сте од дома Израеловог, и сви крајеви земаљски, говорим вам попут гласа некога који вапи из праха: Збогом, док не дође тај велики дан.

14 А ви који нећете да узмете удела у доброту Божјој, и не поштујете речи Јевреја, а и моје речи, и речи које ће изаћи из уста Јагњета Божјег, гле, желим вам вечно збогом, јер ће вас ове речи осудити у последњи дан.

15 Јер што на земљи запечатим, биће изнето против вас пред судом, јер овако ми Господ заповеди, а ја морам послушати. Амен.

And now, my beloved brethren, and also Jew, and all ye ends of the earth, hearken unto these words and believe in Christ; and if ye believe not in these words believe in Christ. And if ye shall believe in Christ ye will believe in these words, for they are the words of Christ, and he hath given them unto me; and they teach all men that they should do good.

And if they are not the words of Christ, judge ye—for Christ will show unto you, with power and great glory, that they are his words, at the last day; and you and I shall stand face to face before his bar; and ye shall know that I have been commanded of him to write these things, notwithstanding my weakness.

And I pray the Father in the name of Christ that many of us, if not all, may be saved in his kingdom at that great and last day.

And now, my beloved brethren, all those who are of the house of Israel, and all ye ends of the earth, I speak unto you as the voice of one crying from the dust: Farewell until that great day shall come.

And you that will not partake of the goodness of God, and respect the words of the Jews, and also my words, and the words which shall proceed forth out of the mouth of the Lamb of God, behold, I bid you an everlasting farewell, for these words shall condemn you at the last day.

For what I seal on earth, shall be brought against you at the judgment bar; for thus hath the Lord commanded me, and I must obey. Amen.

Књига Јаковљева

Брата Нефијевог

Речи његовог проповедања браћи његовој. Он поштијује човека који настоји да уништи Христово учење. Неколико речи о историји народа нефијског.

Јаков 1

- 1 Јер гле, догоди се да педесет и пет година беше прошло од времена кад Лехи напусти Јерусалим. Стога Нефи даде мени, Јакову, заповест у погледу малих плоча, на којима је ово урезано.
- 2 И даде мени, Јакову, заповест да на овим плочама напишем нешто од онога што сматрам најдрагоценијим, да не улазим, осим незнатно, у историју овог народа који се назива народом нефијским.
- 3 Јер он рече да ће историја његовог народа бити урезана на његовим другим плочама, а да ове плоче чувам и предајем их потомству своје са поколења на поколење.
- 4 И буде ли проповедања које је свето, или откривења које је велико, или пророковања, да оно најважније урежем на овим плочама, и да обухватим колико год је могуће, Христа ради, и народа нашег ради.
- 5 Јер због вере и велике бриге, заиста нам беше објављено о народу нашем, оно што ће му се догодити.
- 6 А имадосмо, такође, и многа откривења, и много духа пророчког. Стога, знадосмо за Христа и царство Његово које ће доћи.
- 7 Стога марљиво радисмо међу народом нашим, како бисмо их уверили да дођу Христу и узму удела у доброту Божјој, како би ушли у покој Његов, да се Он не би у гневу своје заклео да неће ући, као кад Га синови Израелови изазваше у данима искушења док беху у пустињи.

The Book of Jacob

the Brother of Nephi

The words of his preaching unto his brethren. He foundeth a man who seeketh to overthrow the doctrine of Christ. A few words concerning the history of the people of Nephi.

Jacob 1

For behold, it came to pass that fifty and five years had passed away from the time that Lehi left Jerusalem; wherefore, Nephi gave me, Jacob, a commandment concerning the small plates, upon which these things are engraven.

And he gave me, Jacob, a commandment that I should write upon these plates a few of the things which I considered to be most precious; that I should not touch, save it were lightly, concerning the history of this people which are called the people of Nephi.

For he said that the history of his people should be engraven upon his other plates, and that I should preserve these plates and hand them down unto my seed, from generation to generation.

And if there were preaching which was sacred, or revelation which was great, or prophesying, that I should engraven the heads of them upon these plates, and touch upon them as much as it were possible, for Christ's sake, and for the sake of our people.

For because of faith and great anxiety, it truly had been made manifest unto us concerning our people, what things should happen unto them.

And we also had many revelations, and the spirit of much prophecy; wherefore, we knew of Christ and his kingdom, which should come.

Wherefore we labored diligently among our people, that we might persuade them to come unto Christ, and partake of the goodness of God, that they might enter into his rest, lest by any means he should swear in his wrath they should not enter in, as in the provocation in the days of temptation while the children of Israel were in the wilderness.

- 8 Стога, тражисмо од Бога да можемо све људе да уверимо да се не буне против Бога, да Га не изазивају на срџбу, него да сви људи поверују у Христа и имају у виду смрт Његову, и трпе крст Његов и поднесу поругу света. Стога, ја, Јаков, узимам на себе да испуним заповест брата свога Нефија.
- 9 Ево, Нефи остари и увиде да ускоро мора умрети. Стога, помаза једног човека да сада буде цар и владар над његовим народом, у складу са владавином царева.
- 10 Како народ веома љубљаше Нефија, јер им беше велик заштитник, узевши мач Лаванов у одбрану њихову, и радећи у свим данима својим за добробит њихову –
- 11 Стога, народ беше жељан да задржи у сећању име његово. И ко год би владао на месту његовом беше назван од народа другим Нефијем, трећим Нефијем, и тако даље, у складу са владавином царева. И тако беху названи од народа, какво год име имали.
- 12 И догоди се да Нефи умре.
- 13 Ево, народи који не беху Ламанци беху Нефијци. Ипак, називаху се Нефијцима, Јаковљевцима, Јосифовцима, Зорамцима, Ламанцима, Лемуиловцима и Исмаиловцима.
- 14 Али ја, Јаков, нећу их одсад разликовати под тим именима, него ћу их звати Ламанцима који настоје да униште народ Нефијев, а оне који су пријатељи Нефију назваћу Нефијцима, или народом нефијским, у складу са владавином царева.
- 15 И догоди се да народ Нефијев, под владавином другог цара, постепено отврдну у срцима својим и помало се препусти opakим навикама, као што Давид из давнина пожелe много жена и иноча, а тако и Соломун, син његов.
- 16 Да, и почеше да трагају за многим златом и сребром, и почеше помало да се узносе у охолости.
- 17 Стога им ја, Јаков, упутих ове речи док их поучавах у храму, пошто најпре добих задатак од Господа.

Wherefore, we would to God that we could persuade all men not to rebel against God, to provoke him to anger, but that all men would believe in Christ, and view his death, and suffer his cross and bear the shame of the world; wherefore, I, Jacob, take it upon me to fulfil the commandment of my brother Nephi.

Now Nephi began to be old, and he saw that he must soon die; wherefore, he anointed a man to be a king and a ruler over his people now, according to the reigns of the kings.

The people having loved Nephi exceedingly, he having been a great protector for them, having wielded the sword of Laban in their defence, and having labored in all his days for their welfare—

Wherefore, the people were desirous to retain in remembrance his name. And whoso should reign in his stead were called by the people, second Nephi, third Nephi, and so forth, according to the reigns of the kings; and thus they were called by the people, let them be of whatever name they would.

And it came to pass that Nephi died.

Now the people which were not Lamanites were Nephites; nevertheless, they were called Nephites, Jacobites, Josephites, Zoramites, Lamanites, Lemuelites, and Ishmaelites.

But I, Jacob, shall not hereafter distinguish them by these names, but I shall call them Lamanites that seek to destroy the people of Nephi, and those who are friendly to Nephi I shall call Nephites, or the people of Nephi, according to the reigns of the kings.

And now it came to pass that the people of Nephi, under the reign of the second king, began to grow hard in their hearts, and indulge themselves somewhat in wicked practices, such as like unto David of old desiring many wives and concubines, and also Solomon, his son.

Yea, and they also began to search much gold and silver, and began to be lifted up somewhat in pride.

Wherefore I, Jacob, gave unto them these words as I taught them in the temple, having first obtained mine errand from the Lord.

18 Јер ја, Јаков, и брат мој, Јосиф, бејасмо свештеници и учитељи овог народа, посвећени руком Нефијевом.

19 И величасмо службу своју Господу, преузимајући одговорност на себе, главама својим одговарајући за грехе народа уколико их не бисмо пуном марљивошћу поучавали речи Божјој. Стога, радисмо свом снагом својом да крв њихова не упрска одећу нашу. У противном, крв би њихова упрскала одећу нашу и не бисмо се нашли неукраљани у последњи дан.

For I, Jacob, and my brother Joseph had been consecrated priests and teachers of this people, by the hand of Nephi.

And we did magnify our office unto the Lord, taking upon us the responsibility, answering the sins of the people upon our own heads if we did not teach them the word of God with all diligence; wherefore, by laboring with our might their blood might not come upon our garments; otherwise their blood would come upon our garments, and we would not be found spotless at the last day.

Јаков 2

- 1 Речи које Јаков, брат Нефијев, говораше народу нефијском, после смрти Нефијеве:
- 2 Ево, љубљена браћо моја, ја, Јаков, по одговорности са којом сам пред Богом да величам службу своју са разборитошћу, и да могу спрати са одеће своје грехе ваше, пењем се у храм како бих вам објавио реч Божју.
- 3 А и сами знате да и досад бејаш марљив у служби позива свога, али данас сам притиснут са много више жеља и бриге за добробит душа ваших него икада до сада.
- 4 Јер гле, досад сте били послушни речи Господњој, коју вам дадох.
- 5 Али гле, послушајте ме и знајте да уз помоћ свемоћног Створитеља земље и неба могу вам рећи о мислима вашим, како се почињете у греху напрезати, а тај ми се грех чини веома одвратним, да, одвратним и Богу.
- 6 Да, то жалости душу моју и утиче да устукнем од стида пред Творцем својим што морам да вам сведочим о opakостима срца ваших.
- 7 А жалости ме, такође, што морам да са толико смелости говорим о вама пред женама вашим и децом вашом, од којих су многи веома нежних и чедних и меких осећања пред Богом, а то је Богу угодно;
- 8 И мислим да дођоше овамо да чују угодну реч Божју, да, реч што лечи душу рањену.
- 9 Стога, душу моју притиска то што сам нагнан, због строге заповести коју од Бога приших, да вас опоменем за злочине ваше, да увећавам ране оних који су већ рањени, уместо да их тешим и исцељујем ране њихове. А они који не беху рањени, уместо да се госте угодном речју Божјом бодеже уперене имају да прободу душе њихове и ране осетљиве умове њихове.

Jacob 2

- The words which Jacob, the brother of Nephi, spake unto the people of Nephi, after the death of Nephi:
- Now, my beloved brethren, I, Jacob, according to the responsibility which I am under to God, to magnify mine office with soberness, and that I might rid my garments of your sins, I come up into the temple this day that I might declare unto you the word of God.
- And ye yourselves know that I have hitherto been diligent in the office of my calling; but I this day am weighed down with much more desire and anxiety for the welfare of your souls than I have hitherto been.
- For behold, as yet, ye have been obedient unto the word of the Lord, which I have given unto you.
- But behold, hearken ye unto me, and know that by the help of the all-powerful Creator of heaven and earth I can tell you concerning your thoughts, how that ye are beginning to labor in sin, which sin appeareth very abominable unto me, yea, and abominable unto God.
- Yea, it grieveth my soul and causeth me to shrink with shame before the presence of my Maker, that I must testify unto you concerning the wickedness of your hearts.
- And also it grieveth me that I must use so much boldness of speech concerning you, before your wives and your children, many of whose feelings are exceedingly tender and chaste and delicate before God, which thing is pleasing unto God;
- And it supposeth me that they have come up hither to hear the pleasing word of God, yea, the word which healeth the wounded soul.
- Wherefore, it burdeneth my soul that I should be constrained, because of the strict commandment which I have received from God, to admonish you according to your crimes, to enlarge the wounds of those who are already wounded, instead of consoling and healing their wounds; and those who have not been wounded, instead of feasting upon the pleasing word of God have daggers placed to pierce their souls and wound their delicate minds.

- 10 Али, упркос величини тог задатка, морам да чиним према строгим заповестима Божјим и говорим вам о opakостима и одвратностима вашим, у присуству оних који су срца чистог и срца скрушеног, и пред проницљивим оком Свемогућег Бога.
- 11 Стога, морам вам рећи истину по јасноћи речи Божје. Јер гле, док питах Господа, тако ми дође реч, говорећи: Јакове, погни се сутра у храм, и прогласи реч коју ћу ти дати за овај народ.
- 12 И ево, гле, браћо моја, ово је реч коју вам проглашавам, да многи од вас почеше трагати за златом, и за сребром, и за сваковрсним рудама драгоценим, којима ова земља, која је земља обећања вама и потомству вашем, веома обилује.
- 13 И подашна рука се осмехну на вас веома, те стекосте многа богатства, а због тога што неки од вас стекоше обилније него неки од браће ваше узносите се у охолости срца својих, и имате тврде шије и главе уздигнуте због скупоцене одеће ваше, и прогоните браћу своју јер сматрате да сте бољи од њих.
- 14 А ево, браћо моја, мислите ли да вас Бог у томе оправдава? Гле, кажем вам, не. Него вас осућује, и истрајете ли са тим судови Његови морају брзо доћи на вас.
- 15 О, када би вам показао да вас може прозрети, и једним погледом ока свога до у прах ударити!
- 16 О, када би вас ослободио овог безакоња и одвратности. И, о кад бисте послушали реч наредби Његових, и не бисте дозволили да ова охолост срца ваших уништи душе ваше!
- 17 Мислите на браћу своју као на себе саме, и блиски будите са свима и слободни са иметком својим, да и они могу бити богати попут вас.
- 18 Али пре него што потражите богатство, тражите царство Божје.

But, notwithstanding the greatness of the task, I must do according to the strict commands of God, and tell you concerning your wickedness and abominations, in the presence of the pure in heart, and the broken heart, and under the glance of the piercing eye of the Almighty God.

Wherefore, I must tell you the truth according to the plainness of the word of God. For behold, as I inquired of the Lord, thus came the word unto me, saying: Jacob, get thou up into the temple on the morrow, and declare the word which I shall give thee unto this people.

And now behold, my brethren, this is the word which I declare unto you, that many of you have begun to search for gold, and for silver, and for all manner of precious ores, in the which this land, which is a land of promise unto you and to your seed, doth abound most plentifully.

And the hand of providence hath smiled upon you most pleasingly, that you have obtained many riches; and because some of you have obtained more abundantly than that of your brethren ye are lifted up in the pride of your hearts, and wear stiff necks and high heads because of the costliness of your apparel, and persecute your brethren because ye suppose that ye are better than they.

And now, my brethren, do ye suppose that God justifieth you in this thing? Behold, I say unto you, Nay. But he condemneth you, and if ye persist in these things his judgments must speedily come unto you.

O that he would show you that he can pierce you, and with one glance of his eye he can smite you to the dust!

O that he would rid you from this iniquity and abomination. And, O that ye would listen unto the word of his commands, and let not this pride of your hearts destroy your souls!

Think of your brethren like unto yourselves, and be familiar with all and free with your substance, that they may be rich like unto you.

But before ye seek for riches, seek ye for the kingdom of God.

19 А пошто стекнете наду у Христа, стећи ћете богатство будете ли га тражили, а тражићете га с намером да добро чините – да голе оденете, и гладне нахраните, да поробљене ослободите и пружите помоћ болеснима и онима у невољи.

20 И ево, гле, браћо моја, говорих вам о охолости, а они од вас који мучаху ближњег свог и прогањашу га јер сте били охоли у срцима својим због онога што вам Бог даде, шта на то кажете?

21 Не мислите ли да је то одвратно оном који свако тело створи? И једно је биће драгоцено у очима Његовим као и друго. И свако тело је од праха, а са истим циљем их створи, да држе заповести Његове и славе Га заувек.

22 И ево, завршавам казивање о тој охолости. И да вам не морах говорити о озбиљнијем злочину, срце би се моје веома радовало због вас.

23 Али реч Божја ме притиска због озбиљнијих злочина ваших. Јер гле, овако говори Господ: Овај народ почиње да јача у безакоњу. Не разумеју они Света писма, јер настоје да се оправдају када курварства чине, због онога што је написано о Давиду и Соломуну, сину његовом.

24 Гле, Давид и Соломун заиста имаху много жена и иноча, што беше одвратно преда мном, говори Господ.

25 Стога, овако говори Господ: Изведох овај народ из земље јерусалимске, моћу руке своје, да могу себи подићи праведан огранак од плода бокова Јосифових.

26 Стога, ја Господ Бог нећу допустити да овај народ чини као они из давнина.

27 Стога, браћо моја, чујте ме, и послушајте реч Господњу: Нека, дакле, ниједан човек међу вама нема доли једну жену, а иночу да нема ни једну;

28 Јер ја, Господ Бог, радујем се чедности жена. И курварства су одвратност преда мном, овако говори Господ над војскама.

And after ye have obtained a hope in Christ ye shall obtain riches, if ye seek them; and ye will seek them for the intent to do good—to clothe the naked, and to feed the hungry, and to liberate the captive, and administer relief to the sick and the afflicted.

And now, my brethren, I have spoken unto you concerning pride; and those of you which have afflicted your neighbor, and persecuted him because ye were proud in your hearts, of the things which God hath given you, what say ye of it?

Do ye not suppose that such things are abominable unto him who created all flesh? And the one being is as precious in his sight as the other. And all flesh is of the dust; and for the selfsame end hath he created them, that they should keep his commandments and glorify him forever.

And now I make an end of speaking unto you concerning this pride. And were it not that I must speak unto you concerning a grosser crime, my heart would rejoice exceedingly because of you.

But the word of God burdens me because of your grosser crimes. For behold, thus saith the Lord: This people begin to wax in iniquity; they understand not the scriptures, for they seek to excuse themselves in committing whoredoms, because of the things which were written concerning David, and Solomon his son.

Behold, David and Solomon truly had many wives and concubines, which thing was abominable before me, saith the Lord.

Wherefore, thus saith the Lord, I have led this people forth out of the land of Jerusalem, by the power of mine arm, that I might raise up unto me a righteous branch from the fruit of the loins of Joseph.

Wherefore, I the Lord God will not suffer that this people shall do like unto them of old.

Wherefore, my brethren, hear me, and hearken to the word of the Lord: For there shall not any man among you have save it be one wife; and concubines he shall have none;

For I, the Lord God, delight in the chastity of women. And whoredoms are an abomination before me; thus saith the Lord of Hosts.

- 29 Стога ће овај народ држати заповести моје, говори Господ над војскама, или ће земља бити проклета због дела њихових.
- 30 Јер будем ли хтео, говори Господ над војскама, да подигнем потомство за себе, заповедићу свом народу. Иначе, нека послушају ово.
- 31 Јер гле, ја, Господ, видех жалост и чух нарицање кћери свога народа у земљи јерусалимској, да, и у свим земљама мога народа, због опакости и одвратности мужева њихових.
- 32 И нећу допустити, говори Господ над војскама, да вапаји наочитих кћери овог народа, ког изведох из земље јерусалимске, дођу мени против мушкараца мога народа, говори Господ над војскама.
- 33 Јер неће они одвести поробљене кћери мога народа због блакости њихове, или ћу их походити тешким проклетством, чак и до уништења. Јер неће чинити курварства попут оних из давнина, говори Господ над војскама.
- 34 А сад гле, браћо моја, знате да заповести ове беху дате оцу нашем, Лехију, стога их и пре познавасте и дођосте до велике осуде, јер чињасте оно што није требало чинити.
- 35 Гле, учинисте већа безакоња него Ламанци, браћа наша. Сломисте срца нежних жена својих, и изгубисте поверење деце своје, због лоших примера пред њима. И јецаји срца њихових успињу се ка Богу против вас. А због строгиности речи Божје која се обара на вас, многа срца умреше прободена дубоким ранама.

Wherefore, this people shall keep my commandments, saith the Lord of Hosts, or cursed be the land for their sakes.

For if I will, saith the Lord of Hosts, raise up seed unto me, I will command my people; otherwise they shall hearken unto these things.

For behold, I, the Lord, have seen the sorrow, and heard the mourning of the daughters of my people in the land of Jerusalem, yea, and in all the lands of my people, because of the wickedness and abominations of their husbands.

And I will not suffer, saith the Lord of Hosts, that the cries of the fair daughters of this people, which I have led out of the land of Jerusalem, shall come up unto me against the men of my people, saith the Lord of Hosts.

For they shall not lead away captive the daughters of my people because of their tenderness, save I shall visit them with a sore curse, even unto destruction; for they shall not commit whoredoms, like unto them of old, saith the Lord of Hosts.

And now behold, my brethren, ye know that these commandments were given to our father, Lehi; wherefore, ye have known them before; and ye have come unto great condemnation; for ye have done these things which ye ought not to have done.

Behold, ye have done greater iniquities than the Lamanites, our brethren. Ye have broken the hearts of your tender wives, and lost the confidence of your children, because of your bad examples before them; and the sobbings of their hearts ascend up to God against you. And because of the strictness of the word of God, which cometh down against you, many hearts died, pierced with deep wounds.

Јаков 3

- 1 Али гле, ја, Јаков, говорио бих вама који сте чистог срца. Погледајте на Бога са одлучношћу мисли, и молитe Му се са силном вером. И Он ће вас утешити у невољама вашим, и браниће дело ваше, и правду послати на оне који траже уништење ваше.
- 2 О, сви ви који сте чистог срца, подигните главе своје и примите угодну реч Божју, и гостите се љубављу Његовом, јер то можете ако су вам мисли непоколебљиве, заувек.
- 3 Али, јао, јао, вама који нисте чистог срца, који сте данас прљави пред Богом, јер уколико се не покајете земља ће због вас бити проклета, а Ламанци, који нису прљави попут вас, ипак су проклети тешким проклетством, бичеваће вас све до уништења.
- 4 И брзо долази време да уколико се не покајете, запосешће они земљу баштине ваше, и Господ Бог ће извести праведне између вас.
- 5 Гле, Ламанци браћа ваша, коју мрзите због прљавштине њихове и проклетства које дође на коже њихове, праведнији су од вас, јер не забора више заповест Господњу која беше дата оцу нашем – да могу имати само једну жену, а иночу не могу имати ниједну, нити се курварства смеју чинити међу њима.
- 6 А ево, ту заповест гледају да држе. Стога, због гледања да држе ову заповест, Господ Бог их неће уништити него ће им бити милостив, а једног дана они ће постати благословен народ.
- 7 Гле, мужеви њихови љубе жене своје, и жене њихове љубе мужеве своје, а мужеви њихови и жене њихове љубе децу своју. А невера њихова и мржња њихова према вама је због безакоња очева њихових. Стога, колико сте бољи од њих у очима свог великог Створитеља?

Jacob 3

But behold, I, Jacob, would speak unto you that are pure in heart. Look unto God with firmness of mind, and pray unto him with exceeding faith, and he will console you in your afflictions, and he will plead your cause, and send down justice upon those who seek your destruction.

O all ye that are pure in heart, lift up your heads and receive the pleasing word of God, and feast upon his love; for ye may, if your minds are firm, forever.

But, wo, wo, unto you that are not pure in heart, that are filthy this day before God; for except ye repent the land is cursed for your sakes; and the Lamanites, which are not filthy like unto you, nevertheless they are cursed with a sore cursing, shall scourge you even unto destruction.

And the time speedily cometh, that except ye repent they shall possess the land of your inheritance, and the Lord God will lead away the righteous out from among you.

Behold, the Lamanites your brethren, whom ye hate because of their filthiness and the cursing which hath come upon their skins, are more righteous than you; for they have not forgotten the commandment of the Lord, which was given unto our father—that they should have save it were one wife, and concubines they should have none, and there should not be whoredoms committed among them.

And now, this commandment they observe to keep; wherefore, because of this observance, in keeping this commandment, the Lord God will not destroy them, but will be merciful unto them; and one day they shall become a blessed people.

Behold, their husbands love their wives, and their wives love their husbands; and their husbands and their wives love their children; and their unbelief and their hatred towards you is because of the iniquity of their fathers; wherefore, how much better are you than they, in the sight of your great Creator?

- 8 О, браћо моја, плашим се да уколико се не покајете за грехе своје, кожа ће њихова бити беља од ваше, када будете са њима приведени пред престо Божји.
- 9 Стога, заповест вам дајем, која је реч Божја, да их не ружите више због тамне коже њихове, нити их ружите због прљавштине њихове, већ се сетите прљавштине своје, и сетите се да прљавштина њихова дође због очева њихових.
- 10 Стога, сетићете се деце своје, како ражалостисте срца њихова због примера који постависте пред њих, а уз то сетите се да можете, због прљавштине своје, довести децу своју до уништења, и греси ће њихови бити сручени на главе ваше у последњи дан.
- 11 О, браћо моја, послушајте речи моје, разбудите способности душа својих. Продрмајте се да бисте се пробудили из дремежа смртног. Ослободите се болова паклених да не постанете анђели ђаволови, те будете бачени у оно језеро огњено и сумпорно које је друга смрт.
- 12 И ево, ја, Јаков, говорих још много тога народу нефијском, упозоравајући их на блуд и пожуду, и сваковрсне грехе, говорећи им о страшним последицама тога.
- 13 А ни стоти део поступака овог народа, који се сада поче умножавати, не може бити записан на овим плочама, али су многи од поступака њихових записани на већим плочама, и ратови њихови, и сукоби њихови, и владавине царева њихових.
- 14 Ове плоче називају се плочама Јаковљевим, и израђене су руком Нефијевом. И ја завршавам казивање речи ових.

O my brethren, I fear that unless ye shall repent of your sins that their skins will be whiter than yours, when ye shall be brought with them before the throne of God.

Wherefore, a commandment I give unto you, which is the word of God, that ye revile no more against them because of the darkness of their skins; neither shall ye revile against them because of their filthiness; but ye shall remember your own filthiness, and remember that their filthiness came because of their fathers.

Wherefore, ye shall remember your children, how that ye have grieved their hearts because of the example that ye have set before them; and also, remember that ye may, because of your filthiness, bring your children unto destruction, and their sins be heaped upon your heads at the last day.

O my brethren, hearken unto my words; arouse the faculties of your souls; shake yourselves that ye may awake from the slumber of death; and loose yourselves from the pains of hell that ye may not become angels to the devil, to be cast into that lake of fire and brimstone which is the second death.

And now I, Jacob, spake many more things unto the people of Nephi, warning them against fornication and lasciviousness, and every kind of sin, telling them the awful consequences of them.

And a hundredth part of the proceedings of this people, which now began to be numerous, cannot be written upon these plates; but many of their proceedings are written upon the larger plates, and their wars, and their contentions, and the reigns of their kings.

These plates are called the plates of Jacob, and they were made by the hand of Nephi. And I make an end of speaking these words.

Јаков 4

- 1 Ево, гле, догоди се да ја, Јаков, служих много у речи своје народу, (и не могу писати осим мало речи својих, због тешкоће урезивања речи наших на плоче) а знамо да оно што пишемо на плочама мора остати.
- 2 Али шта год записујемо било где осим на плочама, мора пропасти и ишчезнути. Али, неке речи можемо написати на плочама, које ће деца нашој, а и љубљеној браћи нашој, дати у малој мери знање о нама, то јест, о очевима њиховим –
- 3 Ево, то нас радује, и марљиво се трудимо да урежемо ове речи на плоче, надајући се да ће их љубљена браћа наша и деца наша примити захвалних срца, и посматрати их како би са радосћу а не жалосћу, нити презиром, сазнали за прве родитеље своје.
- 4 Јер, у ту сврху писасмо ово, да они могу знати како знадосмо за Христа, и имасмо наду у слави Његовој много стотина година пре доласка Његовог. И не само да ми сами имасмо наду у слави Његовој, него и сви свети пророци који беху пре нас.
- 5 Гле, вероваху они у Христа и служажу Оцу у име Његово, а и ми служимо Оцу у име Његово. И с том сврхом држимо закон Мојсијев, јер усмерава душе наше ка Њему, и зато је посвећен нама за праведност, као што беше рачунато Авраму у пустињи што беше послушан заповестима Божјим приносећи сина свога Исака, што је сличност са Богом и Његовим Јединорођеним Сином.
- 6 Стога, истражујемо пророке, и имамо многа откривења и дух пророштва. А имајући сва та сведочанства добијамо наду, и наша вера постаје непоколебљива, толико да заиста можемо у име Исусово заповедати и само нас дрвеће слуша, или горе, или таласи морски.

Jacob 4

Now behold, it came to pass that I, Jacob, having ministered much unto my people in word, (and I cannot write but a little of my words, because of the difficulty of engraving our words upon plates) and we know that the things which we write upon plates must remain;

But whatsoever things we write upon anything save it be upon plates must perish and vanish away; but we can write a few words upon plates, which will give our children, and also our beloved brethren, a small degree of knowledge concerning us, or concerning their fathers—

Now in this thing we do rejoice; and we labor diligently to engraven these words upon plates, hoping that our beloved brethren and our children will receive them with thankful hearts, and look upon them that they may learn with joy and not with sorrow, neither with contempt, concerning their first parents.

For, for this intent have we written these things, that they may know that we knew of Christ, and we had a hope of his glory many hundred years before his coming; and not only we ourselves had a hope of his glory, but also all the holy prophets which were before us.

Behold, they believed in Christ and worshiped the Father in his name, and also we worship the Father in his name. And for this intent we keep the law of Moses, it pointing our souls to him; and for this cause it is sanctified unto us for righteousness, even as it was accounted unto Abraham in the wilderness to be obedient unto the commands of God in offering up his son Isaac, which is a similitude of God and his Only Begotten Son.

Wherefore, we search the prophets, and we have many revelations and the spirit of prophecy; and having all these witnesses we obtain a hope, and our faith becometh unshaken, insomuch that we truly can command in the name of Jesus and the very trees obey us, or the mountains, or the waves of the sea.

- 7 Ипак, Господ Бог нам показује слабост нашу да можемо знати како благодаћу Његовом и великим удостојењем Његовим за децу човечју, имамо моћ да то чинимо.
- 8 Гле, велика су и чудесна дела Господња. Како су неистраживе дубине тајни Његових, и немогуће је да човек открије све путеве Његове. И нико не познаје путеве Његове сем ако му није откривено. Стога, браћо, немојте презрети откривења Божја.
- 9 Јер гле, моћу речи Његове човек дође на лице земаљско, а и та земља створена беше моћу речи Његове. Стога, ако Бог може да говори и свет постаде, и говори и човек постаде, одакле, зашто не може да заповеда земљи, или делу руку својих на лицу њеном, по вољи и жељи својој?
- 10 Стога, браћо, не настојте да саветујете Господа, него прихватите савет из руке Његове. Јер гле, и сами знате да Он саветује у мудрости, и у правди, и у великој милости, над свим делима својим.
- 11 Стога, љубљена браћо, измирите се с Њим кроз Помирење Христа, Његовог Јединорођеног Сина, и можете стећи васкрсење, по моћи васкрсења које је у Христу, и бити представљени Богу као првенци Христови, имајући веру, јер добисте сигурну наду о слави у Њему пре него што се сам објави у телу.
- 12 А сада, љубљени, не чудите се што вам ово говорим, јер зашто не говорити о Помирењу Христовом, и не стећи савршено знање о Њему, као и стећи знање о васкрсењу и свету који ће доћи?
- 13 Гле, браћо моја, онај који прориче, нека прориче на разумевање људима, јер Дух говори истину и не лаже. Стога, он говори о оном што заиста јесте, и о оном што ће заиста бити. Стога, ово нам се јасно објављује ради спасења душа наших. Али гле, нисмо ми једини сведоци за то, јер Бог ово говораше и пророцима древним.

Nevertheless, the Lord God showeth us our weakness that we may know that it is by his grace, and his great condescensions unto the children of men, that we have power to do these things.

Behold, great and marvelous are the works of the Lord. How unsearchable are the depths of the mysteries of him; and it is impossible that man should find out all his ways. And no man knoweth of his ways save it be revealed unto him; wherefore, brethren, despise not the revelations of God.

For behold, by the power of his word man came upon the face of the earth, which earth was created by the power of his word. Wherefore, if God being able to speak and the world was, and to speak and man was created, O then, why not able to command the earth, or the workmanship of his hands upon the face of it, according to his will and pleasure?

Wherefore, brethren, seek not to counsel the Lord, but to take counsel from his hand. For behold, ye yourselves know that he counseleth in wisdom, and in justice, and in great mercy, over all his works.

Wherefore, beloved brethren, be reconciled unto him through the atonement of Christ, his Only Begotten Son, and ye may obtain a resurrection, according to the power of the resurrection which is in Christ, and be presented as the first-fruits of Christ unto God, having faith, and obtained a good hope of glory in him before he manifesteth himself in the flesh.

And now, beloved, marvel not that I tell you these things; for why not speak of the atonement of Christ, and attain to a perfect knowledge of him, as to attain to the knowledge of a resurrection and the world to come?

Behold, my brethren, he that prophesieth, let him prophesy to the understanding of men; for the Spirit speaketh the truth and lieth not. Wherefore, it speaketh of things as they really are, and of things as they really will be; wherefore, these things are manifested unto us plainly, for the salvation of our souls. But behold, we are not witnesses alone in these things; for God also spake them unto prophets of old.

14 Али гле, Јевреји беху народ тврде шије и презираху речи јасноће, и убијаху пророке и тражаху оно што не могаху разумети. Стога, због слепоће своје, а та слепоћа дође због гледања поврх циља, свакако морају пасти, јер Бог одузе своју јасноћу од њих, и предаде им много тога што не могу разумети јер жељаху тако. А пошто жељаху тако, Бог учини тако да се могу спотаћи.

15 А сада мене, Јакова, Дух наводи на пророковање, јер опадам деловањем Духа који је у мени, да ће Јевреји спотичући се одбацити стену на којој су могли градити и имати сигуран темељ.

16 Али гле, према Светим писмима, ова стена постаће велик и последњи и једини сигуран темељ на ком Јевреји могу градити.

17 И ево, љубљени моји, како је могуће да ови, пошто одбацише сигуран темељ, могу икада градити на њему, да он може постати глава од угла њиховог?

18 Гле, љубљена браћо моја, открићу вам ову тајну, уколико се случајно не поколебам у постојаности својој у Духу, и не спотакнем због превелике бриге своје за вас.

But behold, the Jews were a stiffnecked people; and they despised the words of plainness, and killed the prophets, and sought for things that they could not understand. Wherefore, because of their blindness, which blindness came by looking beyond the mark, they must needs fall; for God hath taken away his plainness from them, and delivered unto them many things which they cannot understand, because they desired it. And because they desired it God hath done it, that they may stumble.

And now I, Jacob, am led on by the Spirit unto prophesying; for I perceive by the workings of the Spirit which is in me, that by the stumbling of the Jews they will reject the stone upon which they might build and have safe foundation.

But behold, according to the scriptures, this stone shall become the great, and the last, and the only sure foundation, upon which the Jews can build.

And now, my beloved, how is it possible that these, after having rejected the sure foundation, can ever build upon it, that it may become the head of their corner?

Behold, my beloved brethren, I will unfold this mystery unto you; if I do not, by any means, get shaken from my firmness in the Spirit, and stumble because of my over anxiety for you.

Јаков 5

- 1 Гле, браћо моја, не сећате ли се да читасте речи пророка Зеноса, које говораше дому Израеловом, говорећи:
- 2 Послушај, о доме Израелов, и чуј речи од мене, пророка Господњег.
- 3 Јер гле, овако говори Господ: Упоредићу тебе, о доме Израелов, са питомом маслином, коју човек узме и негова у винограду своме. А она нарасе и остари, и поче да трули.
- 4 И догоди се да изађе Господ винограда и виде како маслина његова поче да трули, и рече: Орезаћу је и окопати око ње и неговати је, па можда потеря младе и нежне гране, и не страда.
- 5 И догоди се да је ореза, и окопа око ње, и негова је по речи својој.
- 6 И догоди се да после много дана поче она терати нешто мало младих и нових грана, али гле, главна крошња њена поче пропадати.
- 7 И догоди се да Господ винограда виде то, и рече слуги своме: Жалости ме што ћу да изгубим ово дрво. Стога иди и убери гране дивље маслине и донеси их овамо мени, и одломићемо оне главне гране које почеше венути, и бацићемо их у огањ да могу изгорети.
- 8 И гле, говори Господ винограда, узимам многе од ових младих и нових грана, и накалемићу их где будем хтео, и није важно ако страда корен овог дрвета, могу сачувати плод његов за себе. Узећу, стога, ове младе и нежне гране и накалемићу их где будем хтео.
- 9 Ти узми гране дивље маслине и накалеми их на место њихово, а ове које одломих бацићу у огањ и спалити их да не закрчују тло мога винограда.

Jacob 5

- Behold, my brethren, do ye not remember to have read the words of the prophet Zenos, which he spake unto the house of Israel, saying:
- Hearken, O ye house of Israel, and hear the words of me, a prophet of the Lord.
- For behold, thus saith the Lord, I will liken thee, O house of Israel, like unto a tame olive tree, which a man took and nourished in his vineyard; and it grew, and waxed old, and began to decay.
- And it came to pass that the master of the vineyard went forth, and he saw that his olive tree began to decay; and he said: I will prune it, and dig about it, and nourish it, that perhaps it may shoot forth young and tender branches, and it perish not.
- And it came to pass that he pruned it, and digged about it, and nourished it according to his word.
- And it came to pass that after many days it began to put forth somewhat a little, young and tender branches; but behold, the main top thereof began to perish.
- And it came to pass that the master of the vineyard saw it, and he said unto his servant: It grieveth me that I should lose this tree; wherefore, go and pluck the branches from a wild olive tree, and bring them hither unto me; and we will pluck off those main branches which are beginning to wither away, and we will cast them into the fire that they may be burned.
- And behold, saith the Lord of the vineyard, I take away many of these young and tender branches, and I will graft them whithersoever I will; and it mattereth not that if it so be that the root of this tree will perish, I may preserve the fruit thereof unto myself; wherefore, I will take these young and tender branches, and I will graft them whithersoever I will.
- Take thou the branches of the wild olive tree, and graft them in, in the stead thereof; and these which I have plucked off I will cast into the fire and burn them, that they may not cumber the ground of my vineyard.

10 И догоди се да слуга Господа винограда учини по речи Господа винограда, и накалеми гране дивље маслине.

11 И Господ винограда нареди да се окопа око ње, и да се ореже, и негује, говорећи слузи својме: Жалости ме што ћу да изгубим ово дрво. Стога, да бих могао да сачувам његово корење да не страда, учиних то, да га за себе сачувам.

12 Стога, пођи, надгледај дрво и негуј га по речи мојим.

13 А ове ћу сместити у најдаљи део винограда мога, где будем хтео, то није важно за тебе, а чиним то како бих за себе сачувао природне гране дрвета, а такође, како бих себи за после сачувао плод његов, јер ме жалости да изгубим ово дрво и плод његов.

14 И догоди се да Господ винограда оде путем својим, и сакри природне гране питоме маслине у најдаље делове винограда, неке овде а неке онде, како му се прохте и свиди.

15 И догоди се да прође дуго времена, а Господ винограда рече слузи својме: Дођи, сиђимо у виноград да радимо у винограду.

16 И догоди се да Господ винограда, а тако и слуга, сиђоше у виноград да раде. И догоди се да слуга рече Господу својме: Гле, погледај овамо, ево дрвета.

17 И догоди се да Господ винограда погледа и спази дрво на које беху накалемљене гране дивље маслине, а оно беше потерало и почело да доноси плод. И спази он да је добро, и плод његов беше попут природног плода.

And it came to pass that the servant of the Lord of the vineyard did according to the word of the Lord of the vineyard, and grafted in the branches of the wild olive tree.

And the Lord of the vineyard caused that it should be digged about, and pruned, and nourished, saying unto his servant: It grieveth me that I should lose this tree; wherefore, that perhaps I might preserve the roots thereof that they perish not, that I might preserve them unto myself, I have done this thing.

Wherefore, go thy way; watch the tree, and nourish it, according to my words.

And these will I place in the nethermost part of my vineyard, whithersoever I will, it mattereth not unto thee; and I do it that I may preserve unto myself the natural branches of the tree; and also, that I may lay up fruit thereof against the season, unto myself; for it grieveth me that I should lose this tree and the fruit thereof.

And it came to pass that the Lord of the vineyard went his way, and hid the natural branches of the tame olive tree in the nethermost parts of the vineyard, some in one and some in another, according to his will and pleasure.

And it came to pass that a long time passed away, and the Lord of the vineyard said unto his servant: Come, let us go down into the vineyard, that we may labor in the vineyard.

And it came to pass that the Lord of the vineyard, and also the servant, went down into the vineyard to labor. And it came to pass that the servant said unto his master: Behold, look here; behold the tree.

And it came to pass that the Lord of the vineyard looked and beheld the tree in the which the wild olive branches had been grafted; and it had sprung forth and begun to bear fruit. And he beheld that it was good; and the fruit thereof was like unto the natural fruit.

- 18 И рече слуги: Гле, гране дивљега дрвета прихватише сок корена његовог, те корен његов велику снагу даде, а због велике снаге корена његовог дивље гране родише питомим плодом. Ево, да не накалемисмо ове гране, стабло њено би страдало. А сада ћу, гле, прикупити много плодова које донесе стабло њено, и плод ћу његов сачувати за после, за себе самог.
- 19 И догоди се да Господ винограда рече слуги: Дођи, пођимо до најдаљег дела винограда, и погледајмо дали су и природне гране дрвета донеле много плодова, да сачувам плод његов за после, за себе самог.
- 20 И догоди се да пођоше онамо где господар беше сакрио природне гране дрвета, и он рече слуги: Погледај ове. И он спази да прва донесе много плодова, а спази и да је добар. И рече слуги: Убери плод њен и прикупи за после да га могу сачувати за себе самог, јер гле, рече он, ово дуго време неговах га и оно донесе много плодова.
- 21 И догоди се да слуга рече господару своме: Зашто дође овамо да засадиш ово дрво, или грану ову са дрвета? Јер гле, то беше најнеплодније место на свом земљишту твога винограда.
- 22 А Господ винограда му рече: Не саветуј ме, знадох да је то место неплодно земљиште. Стога ти рекох да га неговах ово дуго време, и видиш да донесе много плодова.
- 23 И догоди се да Господ винограда рече слуги своме: Погледај овде, гле, посадох такође још једну грану са дрвета, а знаш да земљиште овог места беше још неплодније од првог. Али, погледај дрво. Неговах га ово дуго време, и донесе оно много плодова. Убери га, стога, и прикупи за после да га сачувам за себе самог.
- And he said unto the servant: Behold, the branches of the wild tree have taken hold of the moisture of the root thereof, that the root thereof hath brought forth much strength; and because of the much strength of the root thereof the wild branches have brought forth tame fruit. Now, if we had not grafted in these branches, the tree thereof would have perished. And now, behold, I shall lay up much fruit, which the tree thereof hath brought forth; and the fruit thereof I shall lay up against the season, unto mine own self.
- And it came to pass that the Lord of the vineyard said unto the servant: Come, let us go to the nethermost part of the vineyard, and behold if the natural branches of the tree have not brought forth much fruit also, that I may lay up of the fruit thereof against the season, unto mine own self.
- And it came to pass that they went forth whither the master had hid the natural branches of the tree, and he said unto the servant: Behold these; and he beheld the first that it had brought forth much fruit; and he beheld also that it was good. And he said unto the servant: Take of the fruit thereof, and lay it up against the season, that I may preserve it unto mine own self; for behold, said he, this long time have I nourished it, and it hath brought forth much fruit.
- And it came to pass that the servant said unto his master: How comest thou hither to plant this tree, or this branch of the tree? For behold, it was the poorest spot in all the land of thy vineyard.
- And the Lord of the vineyard said unto him: Counsel me not; I knew that it was a poor spot of ground; wherefore, I said unto thee, I have nourished it this long time, and thou beholdest that it hath brought forth much fruit.
- And it came to pass that the Lord of the vineyard said unto his servant: Look hither; behold I have planted another branch of the tree also; and thou knowest that this spot of ground was poorer than the first. But, behold the tree. I have nourished it this long time, and it hath brought forth much fruit; therefore, gather it, and lay it up against the season, that I may preserve it unto mine own self.

- 24 И догоди се да Господ винограда опет рече слуги својој: Погледај овамо и види још једну грану коју посади. Гле и њу неговах, и она донесе плод.
- 25 И рече слуги: Погледај овамо и види последњу. Гле, засадих ову на месту плодног земљишта, и неговах је ово дуго време, а само део дрвета донесе питоми плод, а други део дрвета донесе дивљи плод. Гле, неговах ово дрво попут осталих.
- 26 И догоди се да Господ винограда рече слуги: Одломи гране које не донеше добар плод и баци их у огањ.
- 27 Али гле, слуга му рече: Орежимо је и окопајмо око ње и негујмо је нешто дуже, те ти можда донесе добар плод, да га сачуваш за после.
- 28 И догоди се да Господ винограда и слуга Господа винограда неговаху сав плод у винограду.
- 29 И догоди се да прође много времена, и Господ винограда рече слуги својој: Дођи, сиђимо до винограда да опет радимо у винограду. Јер гле, време се приближи, и ускоро долази крај. Стога, морам сачувати плод за после, за себе самог.
- 30 И догоди се да Господ винограда и слуга сиђоше до винограда и дођоше до дрвета чије природне гране беху откинуте, а дивље гране беху накалемљене, и гле, сваковрсни плодови оптеретише дрво.
- 31 И догоди се да Господ винограда окуси плод од сваке врсте, од највећег до најмањег. И Господ винограда рече: Гле, толико дуго неговахмо ово дрво, и сачувах себи за после много плодова.

And it came to pass that the Lord of the vineyard said again unto his servant: Look hither, and behold another branch also, which I have planted; behold that I have nourished it also, and it hath brought forth fruit.

And he said unto the servant: Look hither and behold the last. Behold, this have I planted in a good spot of ground; and I have nourished it this long time, and only a part of the tree hath brought forth tame fruit, and the other part of the tree hath brought forth wild fruit; behold, I have nourished this tree like unto the others.

And it came to pass that the Lord of the vineyard said unto the servant: Pluck off the branches that have not brought forth good fruit, and cast them into the fire.

But behold, the servant said unto him: Let us prune it, and dig about it, and nourish it a little longer, that perhaps it may bring forth good fruit unto thee, that thou canst lay it up against the season.

And it came to pass that the Lord of the vineyard and the servant of the Lord of the vineyard did nourish all the fruit of the vineyard.

And it came to pass that a long time had passed away, and the Lord of the vineyard said unto his servant: Come, let us go down into the vineyard, that we may labor again in the vineyard. For behold, the time draweth near, and the end soon cometh; wherefore, I must lay up fruit against the season, unto mine own self.

And it came to pass that the Lord of the vineyard and the servant went down into the vineyard; and they came to the tree whose natural branches had been broken off, and the wild branches had been grafted in; and behold all sorts of fruit did cumber the tree.

And it came to pass that the Lord of the vineyard did taste of the fruit, every sort according to its number. And the Lord of the vineyard said: Behold, this long time have we nourished this tree, and I have laid up unto myself against the season much fruit.

32 Али гле, овога пута донесе оно много плодова, од чега ниједан није добар. И гле, има лоших плодова сваке врсте, и не доноси ми оно ништа упркос свом труду нашем. И ево, жалости ме да изгубим то дрво.

33 И Господ винограда рече слуги својој: Шта да учинимо сад дрветом да опет могу сачувати његов добар плод за себе самог?

34 А слуга рече господару својој: Гле, пошто ти накалеми гране дивље маслине његовају оне корење, да живи и не страда. Стога, видиш да је још увек добро.

35 И догоди се да Господ винограда рече слуги својој: Ништа ми не користи ово дрво, а ни корење његово ми не користи све док рђав плод доноси.

36 Ипак, знам да је корење добро, и у своју сврху га сачувах, а због велике снаге своје даваше до сада, са дивљих грана, добар плод.

37 Али гле, дивље гране израстоше и превладаше корење његово, и због тога што дивље гране превладаше корење његово донесе оно пуно рђавих плодова. А због тога што донесе тако много рђавих плодова видиш да поче пропадати, и ускоро ће сазрети, да може у огањ бити бацено, не учинимо ли нешто да га сачувамо.

38 И догоди се да Господ винограда рече слуги својој: Сиђимо доле у најдаље делове винограда, и погледајмо нису ли и природне гране донеле рђав плод.

39 И догоди се да сиђоше у најдаље делове винограда. И догоди се да спазише да се и плод природних грана беше покварио, да, прва, и друга, а и последња. И све се оне покварише.

40 И дивљи плод последње превлада онај део дрвета који рађаше добрим плодом, толико да грана беше увела и осушила се.

But behold, this time it hath brought forth much fruit, and there is none of it which is good. And behold, there are all kinds of bad fruit; and it profiteth me nothing, notwithstanding all our labor; and now it grieveth me that I should lose this tree.

And the Lord of the vineyard said unto the servant: What shall we do unto the tree, that I may preserve again good fruit thereof unto mine own self?

And the servant said unto his master: Behold, because thou didst graft in the branches of the wild olive tree they have nourished the roots, that they are alive and they have not perished; wherefore thou beholdest that they are yet good.

And it came to pass that the Lord of the vineyard said unto his servant: The tree profiteth me nothing, and the roots thereof profit me nothing so long as it shall bring forth evil fruit.

Nevertheless, I know that the roots are good, and for mine own purpose I have preserved them; and because of their much strength they have hitherto brought forth, from the wild branches, good fruit.

But behold, the wild branches have grown and have overrun the roots thereof; and because that the wild branches have overcome the roots thereof it hath brought forth much evil fruit; and because that it hath brought forth so much evil fruit thou beholdest that it beginneth to perish; and it will soon become ripened, that it may be cast into the fire, except we should do something for it to preserve it.

And it came to pass that the Lord of the vineyard said unto his servant: Let us go down into the nethermost parts of the vineyard, and behold if the natural branches have also brought forth evil fruit.

And it came to pass that they went down into the nethermost parts of the vineyard. And it came to pass that they beheld that the fruit of the natural branches had become corrupt also; yea, the first and the second and also the last; and they had all become corrupt.

And the wild fruit of the last had overcome that part of the tree which brought forth good fruit, even that the branch had withered away and died.

41 И догоди се да Господ винограда заплака, и рече слуги: Шта још могах учинити за виноград свој?

42 Гле, знадох да се сав плод винограда, осим овог, беше покварио. А сада се поквари и ово које некад рађаше добрим плодом. И сада ниједно дрво у винограду моме није низашта осим да се посече и у огањ баца.

43 И гле, ово последње, чија грана увену, посадох на добром плодном земљишту, да, и то оном које беше изабрано међу свим другим деловима земљишта у мом винограду.

44 И ти виде како посекох оно што закрчиваше ово место на земљишту да могу посадити ово дрво уместо њега.

45 И ти виде како један део његов добар плод донесе, а други део донесе дивљи плод; и јер не уклоних гране његове и у огањ их не бацах, гле, превладаше оне добру грану те она увену.

46 А ево, гле, упркос свој бризи коју предузесмо за мој виноград, поквари се дрвеће његово, те не доноси више добар плод, а за ове се надах да ћу их сачувати, те сачувати плодове њихове за после, за себе самог. Али гле, посташе она попут дивље маслине, и не вреде низашта него да буду посечена и у огањ бачена. А мене жалости да их изгубим.

47 Али шта још могах учинити у свом винограду? Опустих ли руку своју да га не негујем? Не, неговах га, и окопавах око њега, и резивах га, и ђубрих га, и пружах руку своју готово целог дана, и крај се приближава. И жалости ме што ћу морати да посечем сва стабла у свом винограду, и бацим их у огањ да изгоре. Ко је тај што поквари виноград мој?

And it came to pass that the Lord of the vineyard wept, and said unto the servant: What could I have done more for my vineyard?

Behold, I knew that all the fruit of the vineyard, save it were these, had become corrupted. And now these which have once brought forth good fruit have also become corrupted; and now all the trees of my vineyard are good for nothing save it be to be hewn down and cast into the fire.

And behold this last, whose branch hath withered away, I did plant in a good spot of ground; yea, even that which was choice unto me above all other parts of the land of my vineyard.

And thou beheldest that I also cut down that which cumbered this spot of ground, that I might plant this tree in the stead thereof.

And thou beheldest that a part thereof brought forth good fruit, and a part thereof brought forth wild fruit; and because I plucked not the branches thereof and cast them into the fire, behold, they have overcome the good branch that it hath withered away.

And now, behold, notwithstanding all the care which we have taken of my vineyard, the trees thereof have become corrupted, that they bring forth no good fruit; and these I had hoped to preserve, to have laid up fruit thereof against the season, unto mine own self. But, behold, they have become like unto the wild olive tree, and they are of no worth but to be hewn down and cast into the fire; and it grieveth me that I should lose them.

But what could I have done more in my vineyard? Have I slackened mine hand, that I have not nourished it? Nay, I have nourished it, and I have digged about it, and I have pruned it, and I have dunged it; and I have stretched forth mine hand almost all the day long, and the end draweth nigh. And it grieveth me that I should hew down all the trees of my vineyard, and cast them into the fire that they should be burned. Who is it that has corrupted my vineyard?

48 И догоди се да слуга рече господару своме:
Није ли то због осиноности винограда твога – ни-
су ли гране његове надјачале корење које је до-
бро? А због тога што гране надјачаше корење
њихово, гле растоше оне брже од снаге корења,
узимајући снагу себи. Гле, кажем, није ли ово
разлог што се стабла винограда твога поквари-
ше?

49 И догоди се да Господ винограда рече слуги:
Пођимо и посецимо стабла у винограду и баци-
мо их у огањ, да не закрчују земљиште виногра-
да мога, јер учиних све. Шта још могах учинити
за виноград свој?

50 Али гле, рече слуга Господу винограда:
Поштеди га још мало.

51 А Господ рече: Да, поштедећу га још мало, јер
ме жалости да изгубим стабла винограда свога.

52 Узмимо, дакле, гране од ових које посадох у
најудаљеније делове винограда свога, и накале-
мимо их на дрво са ког дођоше, и одломимо са
дрвета оне гране чији је плод најгорчи, и нака-
лемимо природне гране дрвета уместо њих.

53 А ово ћу учинити да дрво не страда, да за себе
можда сачувам корење његово за сврху своју.

54 А гле, корење природних грана стабла, које
посадох где год хтедох, још је живо. Стога, да и
њега могу сачувати за сврху своју, узећу гране
овог дрвета и накалемићу их на њих. Да, нака-
лемићу на њих гране матичног дрвета њиховог,
да могу сачувати и корење за себе самог, да би
ми кад довољно ојача можда могло донети до-
бар плод, и можда ћу се ипак прославити пло-
дом винограда свога.

55 И догоди се да узеше са природног дрвета, ко-
је беше подивљало, и накалемише на природна
стабла, која такође беху подивљала.

And it came to pass that the servant said unto his
master: Is it not the loftiness of thy vineyard—have
not the branches thereof overcome the roots which
are good? And because the branches have overcome
the roots thereof, behold they grew faster than the
strength of the roots, taking strength unto them-
selves. Behold, I say, is not this the cause that the
trees of thy vineyard have become corrupted?

And it came to pass that the Lord of the vineyard
said unto the servant: Let us go to and hew down
the trees of the vineyard and cast them into the fire,
that they shall not cumber the ground of my vine-
yard, for I have done all. What could I have done
more for my vineyard?

But, behold, the servant said unto the Lord of the
vineyard: Spare it a little longer.

And the Lord said: Yea, I will spare it a little
longer, for it grieveth me that I should lose the trees
of my vineyard.

Wherefore, let us take of the branches of these
which I have planted in the nethermost parts of my
vineyard, and let us graft them into the tree from
whence they came; and let us pluck from the tree
those branches whose fruit is most bitter, and graft
in the natural branches of the tree in the stead
thereof.

And this will I do that the tree may not perish,
that, perhaps, I may preserve unto myself the roots
thereof for mine own purpose.

And, behold, the roots of the natural branches of
the tree which I planted whithersoever I would are
yet alive; wherefore, that I may preserve them also
for mine own purpose, I will take of the branches of
this tree, and I will graft them in unto them. Yea, I
will graft in unto them the branches of their
mother tree, that I may preserve the roots also unto
mine own self, that when they shall be sufficiently
strong perhaps they may bring forth good fruit
unto me, and I may yet have glory in the fruit of my
vineyard.

And it came to pass that they took from the natu-
ral tree which had become wild, and grafted in unto
the natural trees, which also had become wild.

56 И узеше, такође, од природних грана које беху подивљале, и накалемише на њихово матично дрво.

57 И Господ винограда рече слуги: Не кидај дивље гране са стабла, осим оних које су најгорче, а на њих ћеш накалемити онако како ти рекох.

58 И опет ћемо неговати стабла у винограду, и поткресати гране његове, и кидаћемо са дрвета оне гране које сазреше, које морају страдати, и бацити их у огањ.

59 А ово чиним не би ли, можда, корење његово ојачало због изврности његове и због промене грана, да добре могу надвладати рђаве.

60 И пошто сачувах природне гране и корење њихово, и опет на матично дрво накалемих природне гране и сачувах корење њиховог матичног дрвета, да можда тада стабла у винограду моме опет могу добар плод доносити, и да опет могу радост имати због плода винограда мога, да се могу веома радовати што сачувах корење и гране првог плода –

61 Стога, пођи, и позови слуге да марљиво радимо, са силом својом у винограду, да пут припремимо, да опет могу доносити природан плод, а тај природан плод је добар и најдрагоценији међу свим другим плодовима.

62 Пођимо, дакле, и радимо свом силом својом овај последњи пут, јер гле, ближи се крај, и ово је последњи пут да орезујем виноград свој.

63 Накалеми гране. Почни од последњих да могу бити прве, а да прве могу бити последње, и окопај око стабала, и старих и младих, и првих и последњих, и последњих и првих, да све опет буду неговане последњи пут.

And they also took of the natural trees which had become wild, and grafted into their mother tree.

And the Lord of the vineyard said unto the servant: Pluck not the wild branches from the trees, save it be those which are most bitter; and in them ye shall graft according to that which I have said.

And we will nourish again the trees of the vineyard, and we will trim up the branches thereof; and we will pluck from the trees those branches which are ripened, that must perish, and cast them into the fire.

And this I do that, perhaps, the roots thereof may take strength because of their goodness; and because of the change of the branches, that the good may overcome the evil.

And because that I have preserved the natural branches and the roots thereof, and that I have grafted in the natural branches again into their mother tree, and have preserved the roots of their mother tree, that, perhaps, the trees of my vineyard may bring forth again good fruit; and that I may have joy again in the fruit of my vineyard, and, perhaps, that I may rejoice exceedingly that I have preserved the roots and the branches of the first fruit—

Wherefore, go to, and call servants, that we may labor diligently with our might in the vineyard, that we may prepare the way, that I may bring forth again the natural fruit, which natural fruit is good and the most precious above all other fruit.

Wherefore, let us go to and labor with our might this last time, for behold the end draweth nigh, and this is for the last time that I shall prune my vineyard.

Graft in the branches; begin at the last that they may be first, and that the first may be last, and dig about the trees, both old and young, the first and the last; and the last and the first, that all may be nourished once again for the last time.

- 64 Стога, окопај око њих, и орежи их, и нађубри их још једном, последњи пут, јер се крај ближи. И буде ли тако да ови последњи калемови порасту и донесу природан плод, припремићеш им онда пут да могу расти.
- 65 А кад почну расти уклонићеш гране које доносе горак плод, по снази добрих и величини њиховој, и не уклањај одједном све лоше, да не би корење њихово било сувише снажно за калем, те калем њихов пропадне, а ја изгубим стабла винограда свога.
- 66 Јер жалости ме да изгубим стабла винограда свога. Уклањај, стога, лоше како добре буду насле, да корен и крошња могу бити једнаки по снази, све док добре не надвладају лоше, и док се лоше не посеку и у огањ баце, да не закрчују тло винограда мога. И тако ћу очистити лоше из винограда свога.
- 67 А гране природног дрвета опет ћу накалемити на природно дрво.
- 68 И гране природног дрвета ћу накалемити на природне гране дрвета, и тако ћу их опет сјединити, да донесу природан плод, и биће једно.
- 69 А лоше ће бити избачене, да, и то са свог земљишта винограда мога. Јер гле, само ћу још овај пут резати виноград свој.
- 70 И догоди се да Господ винограда посла слугу свога, а слуга пође и учини како му Господ нареди, и доведе и друге слуге, а беше их мало.
- 71 А Господ винограда им рече: Пођите, и радите у винограду снагом својом. Јер гле, ово је последњи пут да негујем виноград свој, јер крај је сасвим близу, и време брзо долази. И будете ли радили снагом својом, радоваћете се са мношћу плоду који ћу сачувати себи за време које ће убрзо доћи.

Wherefore, dig about them, and prune them, and dung them once more, for the last time, for the end draweth nigh. And if it be so that these last grafts shall grow, and bring forth the natural fruit, then shall ye prepare the way for them, that they may grow.

And as they begin to grow ye shall clear away the branches which bring forth bitter fruit, according to the strength of the good and the size thereof; and ye shall not clear away the bad thereof all at once, lest the roots thereof should be too strong for the graft, and the graft thereof shall perish, and I lose the trees of my vineyard.

For it grieveth me that I should lose the trees of my vineyard; wherefore ye shall clear away the bad according as the good shall grow, that the root and the top may be equal in strength, until the good shall overcome the bad, and the bad be hewn down and cast into the fire, that they cumber not the ground of my vineyard; and thus will I sweep away the bad out of my vineyard.

And the branches of the natural tree will I graft in again into the natural tree;

And the branches of the natural tree will I graft into the natural branches of the tree; and thus will I bring them together again, that they shall bring forth the natural fruit, and they shall be one.

And the bad shall be cast away, yea, even out of all the land of my vineyard; for behold, only this once will I prune my vineyard.

And it came to pass that the Lord of the vineyard sent his servant; and the servant went and did as the Lord had commanded him, and brought other servants; and they were few.

And the Lord of the vineyard said unto them: Go to, and labor in the vineyard, with your might. For behold, this is the last time that I shall nourish my vineyard; for the end is nigh at hand, and the season speedily cometh; and if ye labor with your might with me ye shall have joy in the fruit which I shall lay up unto myself against the time which will soon come.

72 И догоди се да слуге одоше и беху радили снагом својом, а и Господ винограда беше радио са њима. И они слушаху заповести Господа винограда у свему.

73 И опет се појави природан плоду у винограду. И природне гране почеше да расту и веома напредују а дивље гране почеше да кидају и бацају. И они одржаваху корен и врх његов једнаким, према снази његовој.

74 И тако беху радили са свом марљивошћу, према заповестима Господа винограда, све док лоше не беху избацили из винограда, и Господ беше сачувао за себе да стабла поново рађају природним плодом. И посташе она као једно тело, а сав плод беше једнак. И Господ винограда сачува себи природан плод, који му од почетка беше најдрагоценији.

75 И догоди се да кад Господ винограда виде да је плод његов добар, и да његов виноград није више покварен, позва слуге своје и рече им: Гле, ово је последњи пут да неговасмо виноград мој. И видите да учиних по вољи својој и сачувах природан плод који је добар као што беше на почетку. И благословени сте, јер због тога што марљиво радисте са мном у винограду моме, и држасте заповести моје, и што ми опет донесте природан плод, те виноград мој није више покварен, а оно лоше је избачено, гле, радоваћете се са мном због плода винограда мога.

76 Јер гле, дуго ћу чувати плод винограда свога за себе самог, за после, за време које убрзо долази. И последњи пут негових виноград свој, и орезах га, и окопах око њега, и нађубрих га. Чуваћу, дакле, за себе самог плод још дуго времена, у складу с оним што рекох.

And it came to pass that the servants did go and labor with their might; and the Lord of the vineyard labored also with them; and they did obey the commandments of the Lord of the vineyard in all things.

And there began to be the natural fruit again in the vineyard; and the natural branches began to grow and thrive exceedingly; and the wild branches began to be plucked off and to be cast away; and they did keep the root and the top thereof equal, according to the strength thereof.

And thus they labored, with all diligence, according to the commandments of the Lord of the vineyard, even until the bad had been cast away out of the vineyard, and the Lord had preserved unto himself that the trees had become again the natural fruit; and they became like unto one body; and the fruits were equal; and the Lord of the vineyard had preserved unto himself the natural fruit, which was most precious unto him from the beginning.

And it came to pass that when the Lord of the vineyard saw that his fruit was good, and that his vineyard was no more corrupt, he called up his servants, and said unto them: Behold, for this last time have we nourished my vineyard; and thou beholdest that I have done according to my will; and I have preserved the natural fruit, that it is good, even like as it was in the beginning. And blessed art thou; for because ye have been diligent in laboring with me in my vineyard, and have kept my commandments, and have brought unto me again the natural fruit, that my vineyard is no more corrupted, and the bad is cast away, behold ye shall have joy with me because of the fruit of my vineyard.

For behold, for a long time will I lay up of the fruit of my vineyard unto mine own self against the season, which speedily cometh; and for the last time have I nourished my vineyard, and pruned it, and dug about it, and dunged it; wherefore I will lay up unto mine own self of the fruit, for a long time, according to that which I have spoken.

77 А кад дође време да рђав плод опет дође у ви-
ноград мој, учинићу тада да се сабере добро и
лоше, и добро ћу сачувати за себе, а лоше ћу из-
бацити на место његово. А тада долази оно по-
сле и крај, и ја ћу учинити да виноград мој буде
огњем спаљен.

And when the time cometh that evil fruit shall
again come into my vineyard, then will I cause the
good and the bad to be gathered; and the good will I
preserve unto myself, and the bad will I cast away
into its own place. And then cometh the season and
the end; and my vineyard will I cause to be burned
with fire.

Јаков 6

- 1 И ево, гле, браћо моја, као што вам рекох да ћу прорицати, гле, ово је пророштво моје – да се оно што пророк Зенос говораше о дому Израеловом, у ком их он пореди са природном маслином, мора свакако догодити.
- 2 А дан у који ће ставити Он руку своју по други пут да сакупи свој народ, јесте дан, да, и то последњи пут, да слуге Господње крену у моћи Његовој, да негују и орезују виноград Његов. А убрзо после тога долази свршетак.
- 3 И како су благословени они који беху марљиво радили у винограду Његовом, а како су проклетци они који ће бити истерани на место своје! А свет ће бити огњем спаљен.
- 4 И како нам је милостив Бог наш, јер се сећа дома Израеловог, и корења и грана, и пружа руке своје ка њима цео дан, а они су народ тврде шије који се опире. Али ко год не отврдне срце своје биће спашен у царству Божјем.
- 5 Стога, љубљена браћо моја, преклињем вас речима разборитости да се покајете и дођете са пуном одлучношћу срца, и држите се Бога као што се Он држи вас. И док је рука Његова милостива испружена ка вама у светлу дана, не отврдните срца своја.
- 6 Да, чујете ли данас глас Његов, не отврдните срца своја, јер зашто да умрете?
- 7 Јер гле, пошто сте цео дан били неговани добром речју Божјом, зар ћете рђав плод донети, да морате бити посечени и у огањ бачени?
- 8 Гле, зар ћете одбацити ове речи? Зар ћете одбацити речи пророка, и зар ћете одбацити све речи које су о Христу изговорене, после толико њих који говораху о Њему, и порицати добру реч Христову, и моћ Божју, и дар Светог Духа, и угушити Светог Духа, и ругати се великом плану откупљења који за вас беше утврђен?

Jacob 6

And now, behold, my brethren, as I said unto you that I would prophesy, behold, this is my prophecy —that the things which this prophet Zenos spake, concerning the house of Israel, in the which he likened them unto a tame olive tree, must surely come to pass.

And the day that he shall set his hand again the second time to recover his people, is the day, yea, even the last time, that the servants of the Lord shall go forth in his power, to nourish and prune his vineyard; and after that the end soon cometh.

And how blessed are they who have labored diligently in his vineyard; and how cursed are they who shall be cast out into their own place! And the world shall be burned with fire.

And how merciful is our God unto us, for he remembereth the house of Israel, both roots and branches; and he stretches forth his hands unto them all the day long; and they are a stiffnecked and a gainsaying people; but as many as will not harden their hearts shall be saved in the kingdom of God.

Wherefore, my beloved brethren, I beseech of you in words of soberness that ye would repent, and come with full purpose of heart, and cleave unto God as he cleaveth unto you. And while his arm of mercy is extended towards you in the light of the day, harden not your hearts.

Yea, today, if ye will hear his voice, harden not your hearts; for why will ye die?

For behold, after ye have been nourished by the good word of God all the day long, will ye bring forth evil fruit, that ye must be hewn down and cast into the fire?

Behold, will ye reject these words? Will ye reject the words of the prophets; and will ye reject all the words which have been spoken concerning Christ, after so many have spoken concerning him; and deny the good word of Christ, and the power of God, and the gift of the Holy Ghost, and quench the Holy Spirit, and make a mock of the great plan of redemption, which hath been laid for you?

- 9 Не знате ли да ће вас, будете ли то учинили, моћ откупљења и васкрсења, која је у Христу, довести да са стидом и страшном кривицом станете пред суд Божји?
- 10 А по моћи правде, јер правда се не може порећи, морате отићи у то језеро огњено и сумпорно, чији су пламенови неугасиви, и чији се дим уздиже у веке векова, а то језеро огњено и сумпорно бескрајно је мучење.
- 11 О, дакле, вољена браћо моја, покајте се, и уђите на тесна врата и продужите путем који је узан, док не добијете вечни живот.
- 12 О, мудри будите, шта више могу рећи?
- 13 На крају, желим вам збогом, док се не сретнем са вама пред угодним судом Божјим, судом који опаке погађа страшним ужасом и страхом. Амен.

Know ye not that if ye will do these things, that the power of the redemption and the resurrection, which is in Christ, will bring you to stand with shame and awful guilt before the bar of God?

And according to the power of justice, for justice cannot be denied, ye must go away into that lake of fire and brimstone, whose flames are unquenchable, and whose smoke ascendeth up forever and ever, which lake of fire and brimstone is endless torment.

O then, my beloved brethren, repent ye, and enter in at the strait gate, and continue in the way which is narrow, until ye shall obtain eternal life.

O be wise; what can I say more?

Finally, I bid you farewell, until I shall meet you before the pleasing bar of God, which bar striketh the wicked with awful dread and fear. Amen.

Јаков 7

- 1 И ево, догоди се да пошто прође неколико година, дође међу народ Нефијев човек чије име беше Шерем.
- 2 И догоди се да поче проповедати међу народом, и изјављивати да неће бити никаквог Христа. И проповедаше много тога што беше ласкаво народу. А то учини да би могао оборити учење Христово.
- 3 И беше марљиво радио како би могао завести срца народа, толико да заведе многа срца. А знајући да ја, Јаков, имам веру у Христа који ће доћи, вребаше zgodnu прилику да ми се приближи.
- 4 А беше учен, тако да имаше савршено познавање језика овог народа. Могаше се, стога, служити великим ласкањем и великом моћу говора, по моћи ђаволовој.
- 5 И надаше се да ће ме поколебати у вери, упркос многим откривењима и свему оном што видех о томе; јер ја заиста видех анђеле, и они ми слушаху. А такође чух и глас Господњи који ми говораше самом речју, с времена на време. Стога се не могах поколебати.
- 6 И догоди се да дође к мени и овако ми прозбори, говорећи: Брате Јакове, често тражих прилику да могу говорити с тобом, јер чух а и знам да много обилазиш проповедајући оно што ти зовеш јеванђељем, или учењем Христовим.
- 7 И навео си многе од ових људи да изопаче прави пут Божји и не држе закон Мојсијев који је прави пут, и промене закон Мојсијев служећи бићу за које кажеш да ће доћи за много стотина година. И ево, гле, ја, Шерем, изјављујем да је то богохуљење, јер ниједан човек не зна о томе, јер не може говорити о оном што ће доћи. И тако се Шерем препираше са мном.
- 8 Али гле, Господ Бог изли Духа свога на душу моју, толико да га ја постидех у свим речима његовим.

Jacob 7

- And now it came to pass after some years had passed away, there came a man among the people of Nephi, whose name was Sherem.
- And it came to pass that he began to preach among the people, and to declare unto them that there should be no Christ. And he preached many things which were flattering unto the people; and this he did that he might overthrow the doctrine of Christ.
- And he labored diligently that he might lead away the hearts of the people, insomuch that he did lead away many hearts; and he knowing that I, Jacob, had faith in Christ who should come, he sought much opportunity that he might come unto me.
- And he was learned, that he had a perfect knowledge of the language of the people; wherefore, he could use much flattery, and much power of speech, according to the power of the devil.
- And he had hope to shake me from the faith, notwithstanding the many revelations and the many things which I had seen concerning these things; for I truly had seen angels, and they had ministered unto me. And also, I had heard the voice of the Lord speaking unto me in very word, from time to time; wherefore, I could not be shaken.
- And it came to pass that he came unto me, and on this wise did he speak unto me, saying: Brother Jacob, I have sought much opportunity that I might speak unto you; for I have heard and also know that thou goest about much, preaching that which ye call the gospel, or the doctrine of Christ.
- And ye have led away much of this people that they pervert the right way of God, and keep not the law of Moses which is the right way; and convert the law of Moses into the worship of a being which ye say shall come many hundred years hence. And now behold, I, Sherem, declare unto you that this is blasphemy; for no man knoweth of such things; for he cannot tell of things to come. And after this manner did Sherem contend against me.
- But behold, the Lord God poured in his Spirit into my soul, insomuch that I did confound him in all his words.

- 9 И рекох му: Поричеш ли Христа који ће доћи? А он рече: Када би био неки Христ, не бих га порицао, али знам да Христа нема, нити је било, нити ће га икада бити.
- 10 А ја му рекох: Верујеш ли Светим писмима? А он рече: Да.
- 11 А ја му рекох: Онда их ти не разумеш, јер она заиста сведоче о Христу. Гле, кажем ти да ниједан од пророка не писаше нити пророковаше, а да не говораше о том Христу.
- 12 И то није све – мени беше објављено, јер чух и видех, а то ми такође беше објављено моћу Светог Духа. Стога, знам, да кад не би било помирења сав би људски род морао бити изгубљен.
- 13 И догоди се да ми он рече: Покажи ми знак том моћу Светог Духа, помоћу које ти толико знаш.
- 14 А ја му рекох: Шта сам ја да Бога искушавам да теби знак покаже за оно што знаш да је истинито? Мада ћеш то порећи, јер си од ђавола. Ипак, нека не буде моја воља, него ако Бог хоће да те удари, нека ти то буде знак да Он има моћ и на небу и на земљи, а и да ће Христ доћи. И нека буде, о Господе, воља Твоја, а не моја.
- 15 И догоди се да када ја, Јаков, рекох ове речи, моћ Господња дође на њега, тако да паде на земљу. И догоди се да беше негован током много дана.
- 16 И догоди се да рече народу: Окупите се сутра, јер ћу умрети. Стога, желим да говорим народу пре него што умрем.
- 17 И догоди се да се сутрадан сакупи мноштво, и он им отворено говораше и порече ствари којима их беше поучавао, и призна Христа, и моћ Светог Духа, и служење анђеоско.
- 18 И јасно им говораше како беше обманут моћу ђаволовом. И говораше о паклу, и о вечности, и казни вечној.

And I said unto him: Deniest thou the Christ who shall come? And he said: If there should be a Christ, I would not deny him; but I know that there is no Christ, neither has been, nor ever will be.

And I said unto him: Believest thou the scriptures? And he said, Yea.

And I said unto him: Then ye do not understand them; for they truly testify of Christ. Behold, I say unto you that none of the prophets have written, nor prophesied, save they have spoken concerning this Christ.

And this is not all—it has been made manifest unto me, for I have heard and seen; and it also has been made manifest unto me by the power of the Holy Ghost; wherefore, I know if there should be no atonement made all mankind must be lost.

And it came to pass that he said unto me: Show me a sign by this power of the Holy Ghost, in the which ye know so much.

And I said unto him: What am I that I should tempt God to show unto thee a sign in the thing which thou knowest to be true? Yet thou wilt deny it, because thou art of the devil. Nevertheless, not my will be done; but if God shall smite thee, let that be a sign unto thee that he has power, both in heaven and in earth; and also, that Christ shall come. And thy will, O Lord, be done, and not mine.

And it came to pass that when I, Jacob, had spoken these words, the power of the Lord came upon him, insomuch that he fell to the earth. And it came to pass that he was nourished for the space of many days.

And it came to pass that he said unto the people: Gather together on the morrow, for I shall die; wherefore, I desire to speak unto the people before I shall die.

And it came to pass that on the morrow the multitude were gathered together; and he spake plainly unto them and denied the things which he had taught them, and confessed the Christ, and the power of the Holy Ghost, and the ministering of angels.

And he spake plainly unto them, that he had been deceived by the power of the devil. And he spake of hell, and of eternity, and of eternal punishment.

19 И рече: Бојим се да починих неопростив грех, јер Богу лагах, јер порекох Христа, а рекох да верујем Светим писмима. А она заиста сведоче о Њему. И због тога што тако лагах Богу веома се бојим да ће ми стање бити страшно, али се исповедам Богу.

20 И догоди се да када изговори те речи, не могаше више говорити и издахну.

21 А када се мноштво осведочи да то говораше пре него што ће издахнути, веома се зачудише, толико да моћ Божја дође на њих и беху обузети тако да попадале на земљу.

22 Ево, то беше угодно мени, Јакову, јер затражих то од Оца свога који је на небу, јер чу Он вапај мој и услиши молитву моју.

23 И догоди се да мир и љубав Божја опет беху обновљени међу народом. И истраживаху они Света писма, и не слушаху више глас тог опаког човека.

24 И догоди се да многа средства беху измишљена да би се Ламанци вратили и обновили у знању истине. Али све то беше узалуд, јер они уживаху у ратовима и крвопролићу и имаху вечну мржњу према нама, браћи својој. И непрестано настојаху да нас униште моћу оружја свога.

25 Стога се народ Нефијев утврђиваше против њих оружјем својим и свом снагом својом, уздајући се у Бога и стену спасења свога. Настављаху они, стога, да буду победници над непријатељима својим.

And he said: I fear lest I have committed the unpardonable sin, for I have lied unto God; for I denied the Christ, and said that I believed the scriptures; and they truly testify of him. And because I have thus lied unto God I greatly fear lest my case shall be awful; but I confess unto God.

And it came to pass that when he had said these words he could say no more, and he gave up the ghost.

And when the multitude had witnessed that he spake these things as he was about to give up the ghost, they were astonished exceedingly; inasmuch that the power of God came down upon them, and they were overcome that they fell to the earth.

Now, this thing was pleasing unto me, Jacob, for I had requested it of my Father who was in heaven; for he had heard my cry and answered my prayer.

And it came to pass that peace and the love of God was restored again among the people; and they searched the scriptures, and hearkened no more to the words of this wicked man.

And it came to pass that many means were devised to reclaim and restore the Lamanites to the knowledge of the truth; but it all was vain, for they delighted in wars and bloodshed, and they had an eternal hatred against us, their brethren. And they sought by the power of their arms to destroy us continually.

Wherefore, the people of Nephi did fortify against them with their arms, and with all their might, trusting in the God and rock of their salvation; wherefore, they became as yet, conquerors of their enemies.

26 И догоди се да ја, Јаков, почех старити. И како се запис о овом народу води на другим плочама Нефијевим, стога, завршавам овај запис, изјављујући да писах како најбоље знадох, говорећи да време умине с нама, а и животи нам наши уминуше попут сна, јер бејасмо усамљен и достојанствен народ, луталице, истерани из Јерусалима, рођени у страдању у пустињи и омражени од браће своје, што узрокова ратове и сукобе. Стога оплакивасмо дане своје.

27 И ја, Јаков, видех да убрзо морам сићи у гроб свој. Стога рекох сину своме Еносу: Узми ове плоче. И рекох му оно што ми брат мој Нефи беше заповедио, а он обећа послушност заповестима. И ја завршавам писање своје на плочама овим, а то писање је кратко. А читаоцу желим збогом, надајући се да ће многи од браће моје читати речи моје. Збогом, браћо.

And it came to pass that I, Jacob, began to be old; and the record of this people being kept on the other plates of Nephi, wherefore, I conclude this record, declaring that I have written according to the best of my knowledge, by saying that the time passed away with us, and also our lives passed away like as it were unto us a dream, we being a lonesome and a solemn people, wanderers, cast out from Jerusalem, born in tribulation, in a wilderness, and hated of our brethren, which caused wars and contentions; wherefore, we did mourn out our days.

And I, Jacob, saw that I must soon go down to my grave; wherefore, I said unto my son Enos: Take these plates. And I told him the things which my brother Nephi had commanded me, and he promised obedience unto the commands. And I make an end of my writing upon these plates, which writing has been small; and to the reader I bid farewell, hoping that many of my brethren may read my words. Brethren, adieu.

Књига Еносева

- 1 Гле, догоди се да ја, Енос, знадох за оца свога да беше праведан човек, јер ме поучаваше о језику своме, а и о нези и опомени Господњој. И због тога, благословено да је име Бога мога;
- 2 А говорићу вам о напрезању које имадох пред Богом пре него што примих опрост греха својих.
- 3 Гле, пођох да ловим дивљач по шумама, а речи које често слушах да их отац мој говори о вечном животу и радости светаца, дубоко се усадише у срце моје.
- 4 И душа ми огладне и клекох пред Творцем својим и завах Му у снажној молитви и молби за душу своју. И цео дан вапљах к Њему, да, и када ноћ паде ја још увек глас свој високо дизах да допре до небеса.
- 5 И дође ми глас, говорећи: Еносе, греси су ти опроштени и бићеш благословен.
- 6 И ја, Енос, знадох да Бог не може лагати, стога, кривица моја беше избрисана.
- 7 И рекох: Госпде, како се то догоди?
- 8 А Он ми рече: Због вере твоје у Христа кога никада пре нити чу нити виде. И много година ће проћи пре него што се Он објави у телу. Стога, гле, вера твоја те учини потпуним.
- 9 Ево, догоди се да када чух ове речи почех осећати жељу за добробит браће своје, Нефијаца. Излих, стога, сву душу своју за њих пред Богом.
- 10 И док се тако напрезах у духу, гле, опет ми глас Господњи дође у ум, говорећи: Походићу браћу твоју у складу са марљивошћу њиховом у држању заповести мојих. Дадох им ову земљу, а та земља је света. И нећу је проклетити, осим због безакоња. Стога, походићу браћу твоју по ономе што рекох, и преступе њихове са тугом ћу оборити на главе њихове.

The Book of Enos

Behold, it came to pass that I, Enos, knowing my father that he was a just man—for he taught me in his language, and also in the nurture and admonition of the Lord—and blessed be the name of my God for it—

And I will tell you of the wrestle which I had before God, before I received a remission of my sins.

Behold, I went to hunt beasts in the forests; and the words which I had often heard my father speak concerning eternal life, and the joy of the saints, sunk deep into my heart.

And my soul hungered; and I kneeled down before my Maker, and I cried unto him in mighty prayer and supplication for mine own soul; and all the day long did I cry unto him; yea, and when the night came I did still raise my voice high that it reached the heavens.

And there came a voice unto me, saying: Enos, thy sins are forgiven thee, and thou shalt be blessed.

And I, Enos, knew that God could not lie; wherefore, my guilt was swept away.

And I said: Lord, how is it done?

And he said unto me: Because of thy faith in Christ, whom thou hast never before heard nor seen. And many years pass away before he shall manifest himself in the flesh; wherefore, go to, thy faith hath made thee whole.

Now, it came to pass that when I had heard these words I began to feel a desire for the welfare of my brethren, the Nephites; wherefore, I did pour out my whole soul unto God for them.

And while I was thus struggling in the spirit, behold, the voice of the Lord came into my mind again, saying: I will visit thy brethren according to their diligence in keeping my commandments. I have given unto them this land, and it is a holy land; and I curse it not save it be for the cause of iniquity; wherefore, I will visit thy brethren according as I have said; and their transgressions will I bring down with sorrow upon their own heads.

- 11 И пошто ја, Енос, бејаш чуо ове речи, вера моја у Господа поста непоколебљива и ја Му се са много напрезања мољах за браћу своју, Ламанце.
- 12 И догоди се да пошто се мољах и радих са пуном марљивошћу, Господ ми рече: Уделићу ти по жељама твојим, због вере твоје.
- 13 А ево, гле, ово беше жеља коју од Њега пожелех, да десили се да мој народ, Нефијци, падну у преступ и некако буду уништени, а да Ламанци не буду уништени, да Господ Бог сачува запис о моме народу, Нефијцима. Па буде ли то и моћу свете руке Његове, како би у неким будућим данима могао Ламанцима бити обелодањен, како би могли бити приведени спасењу;
- 14 Јер за сада, напори наши у обнављању праве вере код њих беху узалудни. И они се у гневу своме заклеше да ће, буде ли могуће, уништити записе наше и нас, а и сва предања очева наших.
- 15 Стога, знајући да Господ Бог беше у стању да сачува записе наше, вапих ка Њему непрестано, јер ми Он рече: Шта год у вери затражиш, верујући да ћеш примити у име Христово, примићеш.
- 16 А веру имадох и завапих Богу да сачува записе. А Он ми се заветова да ће их обелоданити Ламанцима у време од Њега одређено.
- 17 И ја, Енос, знадох да ће то бити у складу са заветом који Он беше учинио. Стога ми се душа одмори.
- 18 И Господ ми рече: И очеви твоји захтеваху то од мене и биће им учињено по вери њиховој, јер им вера беше попут твоје.
- 19 И ево, догоди се да ја, Енос, обилажах народ Нефијев, пророкујући о ономе што ће доћи и сведочећи о ономе што бејаш чуо и видео.

And after I, Enos, had heard these words, my faith began to be unshaken in the Lord; and I prayed unto him with many long strugglings for my brethren, the Lamanites.

And it came to pass that after I had prayed and labored with all diligence, the Lord said unto me: I will grant unto thee according to thy desires, because of thy faith.

And now behold, this was the desire which I desired of him—that if it should so be, that my people, the Nephites, should fall into transgression, and by any means be destroyed, and the Lamanites should not be destroyed, that the Lord God would preserve a record of my people, the Nephites; even if it so be by the power of his holy arm, that it might be brought forth at some future day unto the Lamanites, that, perhaps, they might be brought unto salvation—

For at the present our strugglings were vain in restoring them to the true faith. And they swore in their wrath that, if it were possible, they would destroy our records and us, and also all the traditions of our fathers.

Wherefore, I knowing that the Lord God was able to preserve our records, I cried unto him continually, for he had said unto me: Whatsoever thing ye shall ask in faith, believing that ye shall receive in the name of Christ, ye shall receive it.

And I had faith, and I did cry unto God that he would preserve the records; and he covenanted with me that he would bring them forth unto the Lamanites in his own due time.

And I, Enos, knew it would be according to the covenant which he had made; wherefore my soul did rest.

And the Lord said unto me: Thy fathers have also required of me this thing; and it shall be done unto them according to their faith; for their faith was like unto thine.

And now it came to pass that I, Enos, went about among the people of Nephi, prophesying of things to come, and testifying of the things which I had heard and seen.

20 И износим запис да народ Нефијев марљиво настојаше да обнови Ламанце правој вери у Бога. Али, напори наши беху узалудни. Мржња њихова беше чврста и беху вођени својом злом природом те посташе диваљ и свиреп и крвожедан народ, пун идолопоклонства и прљавштине, хранећи се зверима грабљивим, боравећи у шаторима и лутајући пустињом са кратким кожним појасом око бокова својих и глава обријаних. А вештина им беше у луку и у сабљи и секири. И многи не једоше ништа осим мяса сировог. И непрестано настојаху да нас униште.

21 И догоди се да народ Нефијев обрађиваше земљу и узгајаше житарице сваке врсте и воће, и стада и крда и сваковрсну стоку, и козе и дивокозе, а и много коња.

22 И међу нама беше веома много пророка. А народ беше народ тврде шије, тежак да разуме.

23 И не беше ничег другог осим силне грубости, проповедања и пророковања о ратовима и сукобима и уништењима, и сталног подсећања на смрт и трајање вечности и судове и моћ Божју, а све ово, непрестано их подстичући како би их држали у страху од Господа. Кажем, да не беше ничег осим овога и веома велике јасноће говора која би их сачувала од брзог уништења. И тако пишем о њима.

24 И током дана својих видех ратове између Нефијаца и Ламанаца.

25 И догоди се да почех старити, а сто седамдесет и девет година беше прошло од времена када отац наш Лехи напусти Јерусалим.

26 И видех да ускоро морам сићи доле у гроб свој и бејех моћу Божјом обузет те морадох проповедати и пророковати овом народу и објављивати реч по истини која је у Христу. И објављивах то у свим данима својим и радовах се због тога више него због онога од света.

And I bear record that the people of Nephi did seek diligently to restore the Lamanites unto the true faith in God. But our labors were vain; their hatred was fixed, and they were led by their evil nature that they became wild, and ferocious, and a blood-thirsty people, full of idolatry and filthiness; feeding upon beasts of prey; dwelling in tents, and wandering about in the wilderness with a short skin girdle about their loins and their heads shaven; and their skill was in the bow, and in the cimeter, and the ax. And many of them did eat nothing save it was raw meat; and they were continually seeking to destroy us.

And it came to pass that the people of Nephi did till the land, and raise all manner of grain, and of fruit, and flocks of herds, and flocks of all manner of cattle of every kind, and goats, and wild goats, and also many horses.

And there were exceedingly many prophets among us. And the people were a stiffnecked people, hard to understand.

And there was nothing save it was exceeding harshness, preaching and prophesying of wars, and contentions, and destructions, and continually reminding them of death, and the duration of eternity, and the judgments and the power of God, and all these things—stirring them up continually to keep them in the fear of the Lord. I say there was nothing short of these things, and exceedingly great plainness of speech, would keep them from going down speedily to destruction. And after this manner do I write concerning them.

And I saw wars between the Nephites and Lamanites in the course of my days.

And it came to pass that I began to be old, and an hundred and seventy and nine years had passed away from the time that our father Lehi left Jerusalem.

And I saw that I must soon go down to my grave, having been wrought upon by the power of God that I must preach and prophesy unto this people, and declare the word according to the truth which is in Christ. And I have declared it in all my days, and have rejoiced in it above that of the world.

27 И ускоро идем на место покоја свога, које је са Откупитељем мојим, јер знам да ћу се у Њему одморити. И радујем се дану када ће се моје смртно обући у бесмртност и стати пред Њега. Тада ћу са радошћу гледати лице Његово и Он ће ми рећи: Дођи к мени, ти благословени, јер ти је припремљено место у становима Оца мога. Амен.

And I soon go to the place of my rest, which is with my Redeemer; for I know that in him I shall rest. And I rejoice in the day when my mortal shall put on immortality, and shall stand before him; then shall I see his face with pleasure, and he will say unto me: Come unto me, ye blessed, there is a place prepared for you in the mansions of my Father. Amen.

Књига Јаромова

- 1 Ево, гле, ја, Јаром, пишем нешто речи по заповести оца свога, Еноса, да би се сачувало родословље наше.
- 2 А како су ове плоче мале и како је све ово написано са намером да користи браћи нашој, Ламанцима, стога је потребно да мало пишем. Али, нећу писати о пророковањима својим, нити о откривењима својим. Јер шта бих више могао написати од оног што очеви моји написаше? Зар не открише они план спасења? Кажем вам, да, и то ми је довољно.
- 3 Гле, потребно је да се много тога учини међу овим народом, због тврдоће срца њихових и глувоће ушију њихових и слепоће умова њихових и тврдоће шија њихових. Ипак, Бог им је веома милостив и још их не збриса са лица земље.
- 4 А међу нама има много оних који имају многа откривења, јер нису сви тврде шије. И који год нису тврде шије и имају веру, имају заједништво са Светим Духом, који деци човечјој објављује према вери њиховој.
- 5 И ево, гле, две стотине година беше прошло, а народ Нефијев ојача у земљи. Гледаху они да држе закон Мојсијев и дан Шабата светим за Господа. И не скрнављаху нити хуљаху. А закони земље беху веома строги.
- 6 И беху расејани широм лица земље, а и Ламанци такође. А они беху много бројнији него што беху Нефијци. И љубљаху убиство и крв дивљачи пијаху.
- 7 И догоди се да долажаху много пута на нас, Нефијце, у борбу. Али цареви наши и вође наше беху људи снажни у вери Господњој и поучаваху народ путевима Господњим. Стога се одупирамо Ламанцима и збрисасмо их из земаља наших и почесмо утврђивати градове наше, то јест, свако место баштине наше.

The Book of Jarom

Now behold, I, Jarom, write a few words according to the commandment of my father, Enos, that our genealogy may be kept.

And as these plates are small, and as these things are written for the intent of the benefit of our brethren the Lamanites, wherefore, it must needs be that I write a little; but I shall not write the things of my prophesying, nor of my revelations. For what could I write more than my fathers have written? For have not they revealed the plan of salvation? I say unto you, Yea; and this sufficeth me.

Behold, it is expedient that much should be done among this people, because of the hardness of their hearts, and the deafness of their ears, and the blindness of their minds, and the stiffness of their necks; nevertheless, God is exceedingly merciful unto them, and has not as yet swept them off from the face of the land.

And there are many among us who have many revelations, for they are not all stiffnecked. And as many as are not stiffnecked and have faith, have communion with the Holy Spirit, which maketh manifest unto the children of men, according to their faith.

And now, behold, two hundred years had passed away, and the people of Nephi had waxed strong in the land. They observed to keep the law of Moses and the sabbath day holy unto the Lord. And they profaned not; neither did they blaspheme. And the laws of the land were exceedingly strict.

And they were scattered upon much of the face of the land, and the Lamanites also. And they were exceedingly more numerous than were they of the Nephites; and they loved murder and would drink the blood of beasts.

And it came to pass that they came many times against us, the Nephites, to battle. But our kings and our leaders were mighty men in the faith of the Lord; and they taught the people the ways of the Lord; wherefore, we withstood the Lamanites and swept them away out of our lands, and began to fortify our cities, or whatsoever place of our inheritance.

8 И веома се намножисмо и раширисмо по лицу земље и постадосмо веома богати у злату и у сребру и у драгоценостима и доброј изradi у дрвету, у грађевини и у справама, а тако и у железу и бакру и месингу и челику, правећи разнолика оруђа свих врста за обрађивање земље, и ратно оружје. Да, оштру шиљасту стрелу и тоболац и стрелицу и копље, и извршавасмо сваковрсне припреме за рат.

9 И пошто бејасмо тако припремљени за сукоб са Ламанцима, не напредоваху они против нас. Али, потврди се реч Господња коју Он рече очевима нашим, говорећи: Уколико будете држали заповести моје напредоваћете у земљи.

10 И догоди се да пророци Господњи запретише народу нефијском, по речи Божјој, да не буду ли држали заповести него падну у преступ, биће истребљени са лица земље.

11 Стога, пророци и свештеници и учитељи беху марљиво радили, опомињући са свом трпеливостју народ на марљивост, поучавајући закону Мојсијевом и о намери због које беше дат, уверавајући их да ишчекују Месију и верују да ће Он доћи, као да већ јесте. И тако их они поучаваху.

12 И догоди се да их, чинећи тако сачуваше од истребљења са лица земље, јер речју им срца пробадаху, стално их подстичући на покајање.

13 И догоди се да две стотине тридесет и осам година прође у сталним ратовима и сукобима и расправама, током већег дела времена.

14 И ја, Јаром, не пишем више, јер су плоче мале. Али гле, браћо моја, можете погледати друге плоче Нефијеве, јер гле, на њима су урезани записи о ратовима нашим, према записима царева, или онима за које они наредише да се напишу.

15 А ове плоче предајем у руке сина свога, Омнија, како би се водиле према заповестима очева мојих.

And we multiplied exceedingly, and spread upon the face of the land, and became exceedingly rich in gold, and in silver, and in precious things, and in fine workmanship of wood, in buildings, and in machinery, and also in iron and copper, and brass and steel, making all manner of tools of every kind to till the ground, and weapons of war—yea, the sharp pointed arrow, and the quiver, and the dart, and the javelin, and all preparations for war.

And thus being prepared to meet the Lamanites, they did not prosper against us. But the word of the Lord was verified, which he spake unto our fathers, saying that: Inasmuch as ye will keep my commandments ye shall prosper in the land.

And it came to pass that the prophets of the Lord did threaten the people of Nephi, according to the word of God, that if they did not keep the commandments, but should fall into transgression, they should be destroyed from off the face of the land.

Wherefore, the prophets, and the priests, and the teachers, did labor diligently, exhorting with all long-suffering the people to diligence; teaching the law of Moses, and the intent for which it was given; persuading them to look forward unto the Messiah, and believe in him to come as though he already was. And after this manner did they teach them.

And it came to pass that by so doing they kept them from being destroyed upon the face of the land; for they did prick their hearts with the word, continually stirring them up unto repentance.

And it came to pass that two hundred and thirty and eight years had passed away—after the manner of wars, and contentions, and dissensions, for the space of much of the time.

And I, Jarom, do not write more, for the plates are small. But behold, my brethren, ye can go to the other plates of Nephi; for behold, upon them the records of our wars are engraven, according to the writings of the kings, or those which they caused to be written.

And I deliver these plates into the hands of my son Omni, that they may be kept according to the commandments of my fathers.

Књига Омнијева

- 1 Гле, догоди се да мени, Омнију, беше заповеђење од оца мога, Јарома, да напишем нешто на овим плочама, да сачувам родословље наше –
- 2 Стога, ја бих да знате да се у данима својим много борах мачем да сачувам свој народ, Нефијце, да не падну у руке непријатеља својих, Ламанаца. Али гле, сам по себи опак сам човек и не држах одредбе и заповести Господње како је требало.
- 3 И догоди се да две стотине седамдесет и шест година прође и имадосмо многа раздобља мира. А у многим раздобљима имадосмо тежак рат и крвопролиће. Да, и укратко, две стотине осамдесет и две године беше прошло и ја вођах ове плоче по заповестима очева својих и предадох их сину своме Амарону. И ја завршавам.
- 4 И ево, ја, Амарон, пишем оно што пишем, што је мало, у књигу оца свога.
- 5 Гле, догоди се да три стотине двадесет година прође и опакији део Нефијаца беше уништен.
- 6 Јер Господ не би допустио, пошто их изведе из земље јерусалимске и заштити и сачува их од пада у руке непријатеља њихових, да, не би допустио да се не потврде речи које говораше очевима нашим, говорећи: Уколико не будете држали заповести моје нећете напредовати у земљи.
- 7 Стога их Господ походи великим судом. Међутим, поштеди Он праведне да не би страдали; ипак их избави из руку непријатеља њихових.
- 8 И догоди се да ја предадох плоче брату своме, Кемишу.

The Book of Omni

Behold, it came to pass that I, Omni, being commanded by my father, Jarom, that I should write somewhat upon these plates, to preserve our genealogy—

Wherefore, in my days, I would that ye should know that I fought much with the sword to preserve my people, the Nephites, from falling into the hands of their enemies, the Lamanites. But behold, I of myself am a wicked man, and I have not kept the statutes and the commandments of the Lord as I ought to have done.

And it came to pass that two hundred and seventy and six years had passed away, and we had many seasons of peace; and we had many seasons of serious war and bloodshed. Yea, and in fine, two hundred and eighty and two years had passed away, and I had kept these plates according to the commandments of my fathers; and I conferred them upon my son Amaron. And I make an end.

And now I, Amaron, write the things whatsoever I write, which are few, in the book of my father.

Behold, it came to pass that three hundred and twenty years had passed away, and the more wicked part of the Nephites were destroyed.

For the Lord would not suffer, after he had led them out of the land of Jerusalem and kept and preserved them from falling into the hands of their enemies, yea, he would not suffer that the words should not be verified, which he spake unto our fathers, saying that: Inasmuch as ye will not keep my commandments ye shall not prosper in the land.

Wherefore, the Lord did visit them in great judgment; nevertheless, he did spare the righteous that they should not perish, but did deliver them out of the hands of their enemies.

And it came to pass that I did deliver the plates unto my brother Chemish.

- 9 Ево, ја, Кемиш, пишем оно мало ствари које пишем у исту књигу као и брат мој, јер гле, видех последње што он написа, да то написа својом руком, а то написа у дан када их мени предаде. И тако ми водимо записе, јер то је по заповестима очева наших. И ја завршавам.
- 10 Гле, ја, Абинадом, син сам Кемишев. Гле, догоди се да видех пуно ратова и сукоба између свога народа, Нефијаца, и Ламанаца. И ја, мацем својим, одузех животе многим Ламанцима у одбрани браће своје.
- 11 И гле, запис овог народа урезан је на плочама које цареви имају кроз поколења, и ја не знам ни за једну објаву, осим оне која је записана, ни пророштво, осим оног које је записано. Стога, оно што је написано, довољно је. И ја завршавам.
- 12 Гле, ја сам Амалеки, син Абинадомов. Гле, говорићу вам нешто о Мосији, који постаде цар у земљи Зарахемли. Јер гле, пошто беше упозорен од Господа да бежи из земље Нефи, а и сви који би послушали глас Господњи такође треба да отпутују из земље са њим, у пустињу—
- 13 И догоди се да он учини како му Господ беше заповедио. И сви који послушаше глас Господњи отпутоваху из земље у пустињу. А беху вођени многим проповедањима и пророштвима. И непрестано беху опомињани речју Божјом и моћу руке Његове беху вођени кроз пустињу док не сиђоше до земље која се зове земља Зарахемла.
- 14 И открише народ који се зваше народом Зарахемлиним. Тад наста велика радост међу народом Зарахемлиним. А и Зарахемла се силно радоваше, јер Господ беше послао народ Мосијин са месинганим плочама које садржаваху запис о Јеврејима.

Now I, Chemish, write what few things I write, in the same book with my brother; for behold, I saw the last which he wrote, that he wrote it with his own hand; and he wrote it in the day that he delivered them unto me. And after this manner we keep the records, for it is according to the commandments of our fathers. And I make an end.

Behold, I, Abinadom, am the son of Chemish. Behold, it came to pass that I saw much war and contention between my people, the Nephites, and the Lamanites; and I, with my own sword, have taken the lives of many of the Lamanites in the defence of my brethren.

And behold, the record of this people is engraven upon plates which is had by the kings, according to the generations; and I know of no revelation save that which has been written, neither prophecy; wherefore, that which is sufficient is written. And I make an end.

Behold, I am Amaleki, the son of Abinadom. Behold, I will speak unto you somewhat concerning Mosiah, who was made king over the land of Zarahemla; for behold, he being warned of the Lord that he should flee out of the land of Nephi, and as many as would hearken unto the voice of the Lord should also depart out of the land with him, into the wilderness—

And it came to pass that he did according as the Lord had commanded him. And they departed out of the land into the wilderness, as many as would hearken unto the voice of the Lord; and they were led by many preachings and prophesyings. And they were admonished continually by the word of God; and they were led by the power of his arm, through the wilderness until they came down into the land which is called the land of Zarahemla.

And they discovered a people, who were called the people of Zarahemla. Now, there was great rejoicing among the people of Zarahemla; and also Zarahemla did rejoice exceedingly, because the Lord had sent the people of Mosiah with the plates of brass which contained the record of the Jews.

- 15 Гле, догоди се да Мосија откри да народ Зарахемлин дође из Јерусалима у време када Седекија, цар Јуде, беше као заробљеник одведен у Вавилон.
- 16 И путоваху они пустињом, и преко великих вода руком Господњом беху доведени у земљу где их Мосија откри. И од тада па надаље беху боравили тамо.
- 17 А у време када их Мосија откри, они се већ силно намножише. Ипак, имаху многе ратове и озбиљне сукобе, и с времена на време од мача падаху. А језик се њихов беше искварио, а они са собом не беху понели никакве записе и порицаху постојање Створитеља свога. А ни Мосија ни народ Мосијин не могаху их разумети.
- 18 Али, догоди се да Мосија нареди да се поуче његовом језику. И догоди се да пошто беху поучавани језику Мосијином, Зарахемла даде родословље о очевима својим, по сећању своме. И она су записана, али не на овим плочама.
- 19 И догоди се да се народ Зарахемлин и Мосијин ујединише, а Мосија беше постављен да буде њихов цар.
- 20 И у дане Мосијине догоди се да му беше донешен велик камен са урезима на њему. А он протумачи урезе даром и моћу Божјом.
- 21 А они садржаваху извештај о неком Коријантумру и погибији његовог народа. А Коријантумр беше откривен од народа Зарахемлиног и борављаше са њима током девет месечевих мена.
- 22 У њему се у неколико речи говораше и о очевима његовим. А први родитељи његови стигоше са куле, у време кад Господ побрка језик људима, а жестина Господња паде на њих по судовима Његовим који су праведни, а кости им леже расејане по земљи на северу.
- 23 Гле ја, Амалеки, бејаш рођен у дане Мосијине и поживех да видим смрт његову. А Венијамин, син његов, влада уместо њега.

Behold, it came to pass that Mosiah discovered that the people of Zarahemla came out from Jerusalem at the time that Zedekiah, king of Judah, was carried away captive into Babylon.

And they journeyed in the wilderness, and were brought by the hand of the Lord across the great waters, into the land where Mosiah discovered them; and they had dwelt there from that time forth.

And at the time that Mosiah discovered them, they had become exceedingly numerous. Nevertheless, they had had many wars and serious contentions, and had fallen by the sword from time to time; and their language had become corrupted; and they had brought no records with them; and they denied the being of their Creator; and Mosiah, nor the people of Mosiah, could understand them.

But it came to pass that Mosiah caused that they should be taught in his language. And it came to pass that after they were taught in the language of Mosiah, Zarahemla gave a genealogy of his fathers, according to his memory; and they are written, but not in these plates.

And it came to pass that the people of Zarahemla, and of Mosiah, did unite together; and Mosiah was appointed to be their king.

And it came to pass in the days of Mosiah, there was a large stone brought unto him with engravings on it; and he did interpret the engravings by the gift and power of God.

And they gave an account of one Coriantumr, and the slain of his people. And Coriantumr was discovered by the people of Zarahemla; and he dwelt with them for the space of nine moons.

It also spake a few words concerning his fathers. And his first parents came out from the tower, at the time the Lord confounded the language of the people; and the severity of the Lord fell upon them according to his judgments, which are just; and their bones lay scattered in the land northward.

Behold, I, Amaleki, was born in the days of Mosiah; and I have lived to see his death; and Benjamin, his son, reigneth in his stead.

- 24 И гле, видех, у дане цара Венијамина тежак рат и много крвопролића између Нефијаца и Ламанаца. Али гле, Нефијци стекоше велику надмоћ над њима, да, толику да их цар Венијамин истера из земље Зарахемле.
- 25 И догоди се да почех старити и, не имавши потомства, а знајући да је цар Венијамин праведан човек пред Господом, уручићу му, дакле, ове плоче, опомињући све људе да дођу Богу, Свцу Израеловом, и поверују у пророштва, и у откривења и у служење анђеоско и у дар говорења језицима и у дар тумачења језика, и у све оно што је добро, јер нема ничега што је добро а да не долази од Господа, а оно што је зло долази од ђавола.
- 26 И ево, љубљена браћо моја, ја бих да дођете Христу који је Светац Израелов и узмете удела у спасењу Његовом и у моћи откупљења Његовог. Да, дођите к Њему и принесите Му целе душе своје као принос и наставите у посту и молитви и истрајте до краја. И тако жив био Господ бићете спашени.
- 27 А сада бих говорио нешто о оних неколико који се успеше у пустињу да би се вратили у земљу Нефи, јер беше их много који пожелеше да поседују земљу баштине своје.
- 28 Стога, успеше се они у пустињу. А вођа њихов беше снажан и сиљан човек и човек тврде шије. Стога изазва сукоб међу њима и сви, осим педесеторице, беху побијени у пустињи, а ови се опет вратише у земљу Зарахемлу.
- 29 И догоди се још да са собом узеше знатан број других и опет се упутише у пустињу.
- 30 И ја, Амалеки, имадох брата који такође пође са њима. И од тада не знам ништа о њима. А ускоро лежем у гроб свој, а ове плоче су испуњене. И ја завршавам казивање своје.

And behold, I have seen, in the days of king Benjamin, a serious war and much bloodshed between the Nephites and the Lamanites. But behold, the Nephites did obtain much advantage over them; yea, insomuch that king Benjamin did drive them out of the land of Zarahemla.

And it came to pass that I began to be old; and, having no seed, and knowing king Benjamin to be a just man before the Lord, wherefore, I shall deliver up these plates unto him, exhorting all men to come unto God, the Holy One of Israel, and believe in prophesying, and in revelations, and in the ministering of angels, and in the gift of speaking with tongues, and in the gift of interpreting languages, and in all things which are good; for there is nothing which is good save it comes from the Lord: and that which is evil cometh from the devil.

And now, my beloved brethren, I would that ye should come unto Christ, who is the Holy One of Israel, and partake of his salvation, and the power of his redemption. Yea, come unto him, and offer your whole souls as an offering unto him, and continue in fasting and praying, and endure to the end; and as the Lord liveth ye will be saved.

And now I would speak somewhat concerning a certain number who went up into the wilderness to return to the land of Nephi; for there was a large number who were desirous to possess the land of their inheritance.

Wherefore, they went up into the wilderness. And their leader being a strong and mighty man, and a stiffnecked man, wherefore he caused a contention among them; and they were all slain, save fifty, in the wilderness, and they returned again to the land of Zarahemla.

And it came to pass that they also took others to a considerable number, and took their journey again into the wilderness.

And I, Amaleki, had a brother, who also went with them; and I have not since known concerning them. And I am about to lie down in my grave; and these plates are full. And I make an end of my speaking.

Речи Мормонове

- 1 И ево, ја, Мормон, спремам се да запис који водих предам у руке сина свога Моронија. Гле, бејаш ја сведоком скоро потпуног уништења свога народа, Нефијаца.
- 2 И много стотина година после Христовог доласка предајем ове записе у руке сина свога и верујем да ће он бити сведок потпуног уништења мога народа. Али дао Бог да их може надживети како би могао написати нешто о њима и нешто о Христу, да им можда једног дана може користити.
- 3 А сада говорим нешто о ономе што писах, јер пошто бејаш сачинио сажетак плоча Нефијевих, до владавине тог цара Венијамина о ком Амалеки говораше, истражих записе који беху предати у руке моје и пронађох ове плоче које садрже овај кратак извештај о пророцима, од Јакова до владавине тог цара Венијамина, а и многе речи Нефијеве.
- 4 А оно што се налази на овим плочама угодно ми је, јер пророкује о доласку Христовом. И очеви моји знају да се многа од њих испунише. Да, и ја знам да се све оно што се о нама прорицаше до овог дана беше испунило и да се све оно што иде после ових дана свакако мора догодити –
- 5 Стога, изабрах те ствари да завршим свој запис на њима, а тај остатак мог записа узећу са плоча Нефијевих. И не могу записати ни стоти део тога о своме народу.
- 6 Али гле, узећу ове плоче које садрже ова пророчтва и откривења и спојити их са остатком записа свога, јер су ми оне веома добре, а знам да ће бити веома добре и браћи мојој.

The Words of Mormon

And now I, Mormon, being about to deliver up the record which I have been making into the hands of my son Moroni, behold I have witnessed almost all the destruction of my people, the Nephites.

And it is many hundred years after the coming of Christ that I deliver these records into the hands of my son; and it supposeth me that he will witness the entire destruction of my people. But may God grant that he may survive them, that he may write somewhat concerning them, and somewhat concerning Christ, that perhaps some day it may profit them.

And now, I speak somewhat concerning that which I have written; for after I had made an abridgment from the plates of Nephi, down to the reign of this king Benjamin, of whom Amaleki spake, I searched among the records which had been delivered into my hands, and I found these plates, which contained this small account of the prophets, from Jacob down to the reign of this king Benjamin, and also many of the words of Nephi.

And the things which are upon these plates pleasing me, because of the prophecies of the coming of Christ; and my fathers knowing that many of them have been fulfilled; yea, and I also know that as many things as have been prophesied concerning us down to this day have been fulfilled, and as many as go beyond this day must surely come to pass—

Wherefore, I chose these things, to finish my record upon them, which remainder of my record I shall take from the plates of Nephi; and I cannot write the hundredth part of the things of my people.

But behold, I shall take these plates, which contain these prophesyings and revelations, and put them with the remainder of my record, for they are choice unto me; and I know they will be choice unto my brethren.

- 7 А то чиним са мудром сврхом, јер тако ми нешто шапуће, у складу са деловањем Духа Господњег који је у мени. А ево, не знам све, али Господ зна све што ће доћи. Стога, делује Он у мени да чиним по вољи Његовој.
- 8 А моја молитва Богу је за браћу моју, да опет могу доћи до знања о Богу, да, о откупљењу Христовом, да опет могу бити пријатан народ.
- 9 И ево, ја, Мормон, настављам са завршавањем записа свога, који узимам са плоча Нефијевих, а то чиним према знању и разумевању које ми Бог даде.
- 10 Стога, догоди се да пошто Амалеки беше предао плоче у руке цара Венијамина, он их узе и стави са другим плочама које садрже записе које цареви предаваху с поколења на поколење до дана цара Венијамина.
- 11 А од цара Венијамина беху предаване с поколења на поколење, док не дођоше у руке моје. И ја, Мормон, молим се Богу да оне могу бити сачуване од овог времена па надаље. И знам да ће бити сачуване, јер су на њима написане велике ствари по којима ће моме народу и браћи њиховој бити суђено у велик и последњи дан, по речи Божјој која је написана.
- 12 А сад, о том цару Венијамину – имаше он неке сукобе међу својим народом.
- 13 И догоди се још да војске ламанске сиђоше из земље Нефи у борбу против његовог народа. Али гле, цар Венијамин окупи војске своје и стајаше против њих и бораше се снагом руке своје, мачем Лавановим.
- 14 И у снази Господњој сукобише се са непријатељем својим, све док не погубише много хиљада Ламанаца. И догоди се да се сукобљаваху са Ламанцима док их не протераше из свих земаља баштине своје.

And I do this for a wise purpose; for thus it whispereth me, according to the workings of the Spirit of the Lord which is in me. And now, I do not know all things; but the Lord knoweth all things which are to come; wherefore, he worketh in me to do according to his will.

And my prayer to God is concerning my brethren, that they may once again come to the knowledge of God, yea, the redemption of Christ; that they may once again be a delightsome people.

And now I, Mormon, proceed to finish out my record, which I take from the plates of Nephi; and I make it according to the knowledge and the understanding which God has given me.

Wherefore, it came to pass that after Amaleki had delivered up these plates into the hands of king Benjamin, he took them and put them with the other plates, which contained records which had been handed down by the kings, from generation to generation until the days of king Benjamin.

And they were handed down from king Benjamin, from generation to generation until they have fallen into my hands. And I, Mormon, pray to God that they may be preserved from this time henceforth. And I know that they will be preserved; for there are great things written upon them, out of which my people and their brethren shall be judged at the great and last day, according to the word of God which is written.

And now, concerning this king Benjamin—he had somewhat of contentions among his own people.

And it came to pass also that the armies of the Lamanites came down out of the land of Nephi, to battle against his people. But behold, king Benjamin gathered together his armies, and he did stand against them; and he did fight with the strength of his own arm, with the sword of Laban.

And in the strength of the Lord they did contend against their enemies, until they had slain many thousands of the Lamanites. And it came to pass that they did contend against the Lamanites until they had driven them out of all the lands of their inheritance.

- 15 И догоди се да пошто беху тамо лажни Христоси, и уста њихова беху затворена, а они кажњени према злочинима својим,
- 16 И пошто беше тамо лажних пророка и лажних проповедника и учитеља међу народом, а сви они беху кажњени за злочине своје, и пошто беше много сукоба и многе расправе тамо међу Ламанцима, гле, догоди се да цар Венијамин, уз помоћ светих пророка који беху међу његовим народом –
- 17 Јер гле, цар Венијамин беше свет човек и владаше својим народом у праведности и у земљи беше много светих људи, а они говораху реч Господњу моћу и влашћу и због тврдоглавости народа наступаху са пуно оштрине –
- 18 Стога, уз њихову помоћ, цар Венијамин, трудећи се свом снагом тела свога и способношћу целе душе своје, као и пророци, још једном успостави мир у земљи.
- And it came to pass that after there had been false Christs, and their mouths had been shut, and they punished according to their crimes;
- And after there had been false prophets, and false preachers and teachers among the people, and all these having been punished according to their crimes; and after there having been much contention and many dissensions away unto the Lamanites, behold, it came to pass that king Benjamin, with the assistance of the holy prophets who were among his people—
- For behold, king Benjamin was a holy man, and he did reign over his people in righteousness; and there were many holy men in the land, and they did speak the word of God with power and with authority; and they did use much sharpness because of the stiffneckedness of the people—
- Wherefore, with the help of these, king Benjamin, by laboring with all the might of his body and the faculty of his whole soul, and also the prophets, did once more establish peace in the land.

Књига Мосијина

Мосија 1

- 1 И ево, не беше више сукоба у свој земљи Зарахемли, међу свим народом који припадале цару Венијамину, тако да цар Венијамин имаше сталан мир сав остатак дана својих.
- 2 И догоди се да он имаше три сина и назва их именима, Мосија и Хелорум и Хеламан. И постара се да буду поучени свом језику очева његових, да могу постати разумни људи и да могу знати за пророштва која беху изговорена устима очева њихових, која им беху предата руком Господњом.
- 3 И поучи их, такође, о записима који беху урежани на месинганим плочама, говорећи: Синови моји, ја бих да се сетите како бисмо да није ових плоча које садрже записе ове и заповести ове, морали трпети у незнању, па и у ово садашње време, не познавајући тајне Божје.
- 4 Јер не би било могуће да отац наш, Лехи, упамти све ово да би томе поучио децу своју, без помоћи ових плоча. Беше он, наиме, поучен језику египатском, те зато могаше читати ове урезе и поучити томе децу своју, како би и они могли своју децу поучити и тако испунити заповести Божје, и то до дана данашњег.
- 5 Кажем вам, синови моји, да не беше овога што одржа и сачува рука Божја, да можемо читати и разумети тајне Његове и имати заповести Његове увек пред очима својим, тада би и очеви наши ишчезли у невери, а ми бисмо били попут браће наше, Ламанаца, који ништа не знају о томе, или чак не верују у то када их томе поучавају, због предања очева њихових која нису исправна.

The Book of Mosiah

Mosiah 1

And now there was no more contention in all the land of Zarahemla, among all the people who belonged to king Benjamin, so that king Benjamin had continual peace all the remainder of his days.

And it came to pass that he had three sons; and he called their names Mosiah, and Helorum, and Helaman. And he caused that they should be taught in all the language of his fathers, that thereby they might become men of understanding; and that they might know concerning the prophecies which had been spoken by the mouths of their fathers, which were delivered them by the hand of the Lord.

And he also taught them concerning the records which were engraven on the plates of brass, saying: My sons, I would that ye should remember that were it not for these plates, which contain these records and these commandments, we must have suffered in ignorance, even at this present time, not knowing the mysteries of God.

For it were not possible that our father, Lehi, could have remembered all these things, to have taught them to his children, except it were for the help of these plates; for he having been taught in the language of the Egyptians therefore he could read these engravings, and teach them to his children, that thereby they could teach them to their children, and so fulfilling the commandments of God, even down to this present time.

I say unto you, my sons, were it not for these things, which have been kept and preserved by the hand of God, that we might read and understand of his mysteries, and have his commandments always before our eyes, that even our fathers would have dwindled in unbelief, and we should have been like unto our brethren, the Lamanites, who know nothing concerning these things, or even do not believe them when they are taught them, because of the traditions of their fathers, which are not correct.

- 6 О, синови моји, ја бих да се сетите како су изреке ове истините и да су и ови записи истинити. А гле, такође и плоче Нефијеве, које садрже записе и изреке очева наших од времена када напустише Јерусалим па до сада, и оне су истините, а ми са сигурношћу можемо знати о њима јер их имамо пред очима својим.
- 7 А сада, синови моји, ја бих да се сетите да их марљиво истражујете како бисте извукли корист из њих, и ја бих да држите заповести Божје да можете напредовати у овој земљи по обећању које Господ даде очевима нашим.
- 8 И још многим стварима поучаваше цар Венијамин синове своје, што није записано у овој књизи.
- 9 И догоди се да пошто цар Венијамин заврши поучавање синова својих, остари и виде да ускоро мора проћи путем свега земаљског. Стога, помисли како би било потребно да царство повери једном од синова својих.
- 10 Стога, нареди да пред њега доведу Мосију, а ово су речи које му он прозбори, говорећи: Сине мој, ја бих да издаш проглас по овој целој земљи, међу свим овим народом, то јест, народом Зарахемлиним и народом Мосијиним који пребива у овој земљи, како би се могли скупити, јер ујутро ћу своме народу устима својим прогласити ово – да си ти цар и владар овог народа, ког нам Господ Бог наш даде.
- 11 А уз то, даћу име овом народу, да се могу по њему разликовати међу свим народима које Господ Бог изведе из земље јерусалимске. А чиним то јер беху народ марљив у држању заповести Господњих.
- 12 И даћу им име које се никада избрисати неће, осим због престапа.

O my sons, I would that ye should remember that these sayings are true, and also that these records are true. And behold, also the plates of Nephi, which contain the records and the sayings of our fathers from the time they left Jerusalem until now, and they are true; and we can know of their surety because we have them before our eyes.

And now, my sons, I would that ye should remember to search them diligently, that ye may profit thereby; and I would that ye should keep the commandments of God, that ye may prosper in the land according to the promises which the Lord made unto our fathers.

And many more things did king Benjamin teach his sons, which are not written in this book.

And it came to pass that after king Benjamin had made an end of teaching his sons, that he waxed old, and he saw that he must very soon go the way of all the earth; therefore, he thought it expedient that he should confer the kingdom upon one of his sons.

Therefore, he had Mosiah brought before him; and these are the words which he spake unto him, saying: My son, I would that ye should make a proclamation throughout all this land among all this people, or the people of Zarahemla, and the people of Mosiah who dwell in the land, that thereby they may be gathered together; for on the morrow I shall proclaim unto this my people out of mine own mouth that thou art a king and a ruler over this people, whom the Lord our God hath given us.

And moreover, I shall give this people a name, that thereby they may be distinguished above all the people which the Lord God hath brought out of the land of Jerusalem; and this I do because they have been a diligent people in keeping the commandments of the Lord.

And I give unto them a name that never shall be blotted out, except it be through transgression.

- 13 Да, и осим тога, кажем ти да ако тај веома по-влашћен народ Господњи падне у преступ и постане opak и прељубнички народ, да ће их Господ предати, те ће постати слаби попут браће своје, и Он их више неће чувати својом неупоредивом и чудесном моћу као што досад чуваше очеве наше.
- 14 Јер кажем вам, да не испружи Он руку своју да сачува очеве наше морали би они пасти у руке Ламанаца и постати жртве мржње њихове.
- 15 И догоди се да пошто цар Венијамин заврши казивање сину своме, предаде му дужност у погледу свих послова у царству.
- 16 Ауз то предаде му и дужност у погледу записа који беху урезани на месинганим плочама, а такође и плоча Нефијевих и такође мача Лавановог и кугле или путоказа, која вођаше очеве наше кроз пустињу, који беше припремљен руком Господњом, како би могли бити вођени, свако према пажњи и марљивости које Му указиваху.
- 17 Стога, док беху неверни не успеваху нити напредоваху на путовању своме, него беху враћани назад и навукоше незадовољство Божје на себе, и зато беху ударени глађу и тешким невољама, како би били подстакнути да се сете дужности своје.
- 18 И ево, догоди се да пође Мосија и учини како му отац његов заповеди и прогласи свом народу који беше у земљи Зарахемли како би се могли скупити да се попну до храма да чују речи које ће им отац његов говорити.

Yea, and moreover I say unto you, that if this highly favored people of the Lord should fall into transgression, and become a wicked and an adulterous people, that the Lord will deliver them up, that thereby they become weak like unto their brethren; and he will no more preserve them by his matchless and marvelous power, as he has hitherto preserved our fathers.

For I say unto you, that if he had not extended his arm in the preservation of our fathers they must have fallen into the hands of the Lamanites, and become victims to their hatred.

And it came to pass that after king Benjamin had made an end of these sayings to his son, that he gave him charge concerning all the affairs of the kingdom.

And moreover, he also gave him charge concerning the records which were engraven on the plates of brass; and also the plates of Nephi; and also, the sword of Laban, and the ball or director, which led our fathers through the wilderness, which was prepared by the hand of the Lord that thereby they might be led, every one according to the heed and diligence which they gave unto him.

Therefore, as they were unfaithful they did not prosper nor progress in their journey, but were driven back, and incurred the displeasure of God upon them; and therefore they were smitten with famine and sore afflictions, to stir them up in remembrance of their duty.

And now, it came to pass that Mosiah went and did as his father had commanded him, and proclaimed unto all the people who were in the land of Zarahemla that thereby they might gather themselves together, to go up to the temple to hear the words which his father should speak unto them.

Мосија 2

- 1 И догоди се да кад Мосија беше учинио како му његов отац беше заповедио и беше издао проглас широм земље, окупи се народ из целе земље да би се могли попети до храма да чују речи које ће им цар Венијамин говорити.
- 2 А беше их велик број и то толико да их не бројаху, јер се беху веома умножили и постали бројни у земљи.
- 3 И узеше, такође, првине из стада својих, како би могли принети приносе и жртве паљенице према закону Мојсијевом;
- 4 И такође, да би могли исказати захвалност Господу Богу своме, који их изведе из земље јерусалимске и који их избави из руку непријатеља њихових и постави праведне људе да им буду учитељи и праведног човека да им буде цар, који успостави мир у земљи Зарахемли и који их беше поучавао да држе заповести Божје, да би могли да се радују и буду пуни љубави према Богу и свим људима.
- 5 И догоди се да када се попеше до храма, разапеше унаоколо шаторе своје, свако према породици својој, а она се састојаше од жене његове и синова његових и кћери његових и синова њихових и кћери њихових, од најстаријих па до најмлађих, свака породица беше одвојена од друге.
- 6 И разапеше шаторе своје унаоколо храма и свако намести шатор свој вратима окренут према храму, да би тако могли остати у шаторима својим и чути речи које им цар Венијамин буде говорио.
- 7 Како мноштво беше тако велико да цар Венијамин не могаше све њих поучавати унутар зидова храмских, нареди, стога, да се подигне кула како би народ тако могао чути речи које ће им говорити.

Mosiah 2

And it came to pass that after Mosiah had done as his father had commanded him, and had made a proclamation throughout all the land, that the people gathered themselves together throughout all the land, that they might go up to the temple to hear the words which king Benjamin should speak unto them.

And there were a great number, even so many that they did not number them; for they had multiplied exceedingly and waxed great in the land.

And they also took of the firstlings of their flocks, that they might offer sacrifice and burnt offerings according to the law of Moses;

And also that they might give thanks to the Lord their God, who had brought them out of the land of Jerusalem, and who had delivered them out of the hands of their enemies, and had appointed just men to be their teachers, and also a just man to be their king, who had established peace in the land of Zarahemla, and who had taught them to keep the commandments of God, that they might rejoice and be filled with love towards God and all men.

And it came to pass that when they came up to the temple, they pitched their tents round about, every man according to his family, consisting of his wife, and his sons, and his daughters, and their sons, and their daughters, from the eldest down to the youngest, every family being separate one from another.

And they pitched their tents round about the temple, every man having his tent with the door thereof towards the temple, that thereby they might remain in their tents and hear the words which king Benjamin should speak unto them;

For the multitude being so great that king Benjamin could not teach them all within the walls of the temple, therefore he caused a tower to be erected, that thereby his people might hear the words which he should speak unto them.

8 И догоди се да поче са куле говорити своје народу, а сви не могаху чути речи његове због величине мноштва, стога нареди да се речи које буде говорио запишу и пошаљу онима који не беху у домету гласа његовог, да и они могу примити речи његове.

9 А ово су речи које говораше и за које нареди да буду записане, говорећи: Браћо моја, сви ви што се окуписте, ви који можете чути речи које ћу вам данас говорити, јер вам не заповедих да дођете овамо да олако примите речи које ћу вам говорити, него да ме послушате и отворите уши своје да можете чути и срца своја да можете разумети и умове своје да тајне Божје могу бити разоткривене погледима вашим.

10 Не заповедих вам да овамо дођете да ме се плашите, или да мислите да сам сам по себи више од смртног човека,

11 Него сам попут вас, подложен сваковрсним слабостима тела и духа. Ипак, бејох изабран од овог народа и посвећен од оца свога и рука Господња ми допусти да будем владар и цар овог народа, и бејох одржан и сачуван Његовом неупоредивом моћу, да вам служим свом силом, умом и снагом које ми Господ удели.

12 Кажем вам, да као што ми беше допуштено да проведем дане своје у служењу вама и то до садашњег времена и не тражих ни злато ни сребро нити какво друго богатство од вас,

13 Нити допуштах да по тамницама будете затварани, нити да једни друге робовима чините, нити да убијате, или пљачкате, или крадете, или прељубу чините. Не допуштах, исто тако, ни да чините било какву opakост и учих вас да држите заповести Господње у свему што вам Он заповеди –

And it came to pass that he began to speak to his people from the tower; and they could not all hear his words because of the greatness of the multitude; therefore he caused that the words which he spake should be written and sent forth among those that were not under the sound of his voice, that they might also receive his words.

And these are the words which he spake and caused to be written, saying: My brethren, all ye that have assembled yourselves together, you that can hear my words which I shall speak unto you this day; for I have not commanded you to come up hither to trifle with the words which I shall speak, but that you should hearken unto me, and open your ears that ye may hear, and your hearts that ye may understand, and your minds that the mysteries of God may be unfolded to your view.

I have not commanded you to come up hither that ye should fear me, or that ye should think that I of myself am more than a mortal man.

But I am like as yourselves, subject to all manner of infirmities in body and mind; yet I have been chosen by this people, and consecrated by my father, and was suffered by the hand of the Lord that I should be a ruler and a king over this people; and have been kept and preserved by his matchless power, to serve you with all the might, mind and strength which the Lord hath granted unto me.

I say unto you that as I have been suffered to spend my days in your service, even up to this time, and have not sought gold nor silver nor any manner of riches of you;

Neither have I suffered that ye should be confined in dungeons, nor that ye should make slaves one of another, nor that ye should murder, or plunder, or steal, or commit adultery; nor even have I suffered that ye should commit any manner of wickedness, and have taught you that ye should keep the commandments of the Lord, in all things which he hath commanded you—

14 Па и ја, сам, радих сопственим рукама својим да бих вам служио, да не будете порезима оптерећени и да ништа на вас не дође што је тешко подносити – и свему овом о чему говорах, сами сте сведоци данас.

15 Ипак, браћо моја, не чиних то да бих се могао хвалисати, нити вам говорим ово да бих вас могао оптужити, већ вам то говорим да можете знати како данас могу чисте савести одговорати пред Богом.

16 Гле, кажем вам да због онога што вам рекох како проведох многе дане служећи вам, не желим да се хвалим, јер бејаш само Богу у служби.

17 И гле, говорим вам ово да се мудрости можете научити, да можете научити да када сте у служби ближњему своме само сте Богу у служби.

18 Гле, назвасте ме царем својим, и ако се ја, кога царем својим називате, трудим да служим вама, зар не треба да се и ви трудите да служите један другом?

19 А гле, такође, ако ја, кога називате царем својим, који проведох дане своје у служењу вама, а ипак то беше у служби Богу, заслужујем неку захвалност од вас, о колико ви треба да захваљујете своме небеском Цару!

20 Кажем вам, браћо моја, када бисте давали све хвале и част, које цела душа ваша има моћ да поседује, оном Богу који вас створи и који вас одржа и сачува и који учини да се радујете и који додели да у миру живите један са другим –

21 Кажем вам, када бисте служили Њему који вас у почетку створи и чува вас из дана у дан, пружајући вам дах, да можете живети и кретати се и чинити по вољи сопственој, и чак вас подржава из трена у трен – кажем, ако бисте Му служили свом душом својом, ипак бисте били слуге бескорисне.

And even I, myself, have labored with mine own hands that I might serve you, and that ye should not be laden with taxes, and that there should nothing come upon you which was grievous to be borne—and of all these things which I have spoken, ye yourselves are witnesses this day.

Yet, my brethren, I have not done these things that I might boast, neither do I tell these things that thereby I might accuse you; but I tell you these things that ye may know that I can answer a clear conscience before God this day.

Behold, I say unto you that because I said unto you that I had spent my days in your service, I do not desire to boast, for I have only been in the service of God.

And behold, I tell you these things that ye may learn wisdom; that ye may learn that when ye are in the service of your fellow beings ye are only in the service of your God.

Behold, ye have called me your king; and if I, whom ye call your king, do labor to serve you, then ought not ye to labor to serve one another?

And behold also, if I, whom ye call your king, who has spent his days in your service, and yet has been in the service of God, do merit any thanks from you, O how you ought to thank your heavenly King!

I say unto you, my brethren, that if you should render all the thanks and praise which your whole soul has power to possess, to that God who has created you, and has kept and preserved you, and has caused that ye should rejoice, and has granted that ye should live in peace one with another—

I say unto you that if ye should serve him who has created you from the beginning, and is preserving you from day to day, by lending you breath, that ye may live and move and do according to your own will, and even supporting you from one moment to another—I say, if ye should serve him with all your whole souls yet ye would be unprofitable servants.

22 И гле, све што се од вас тражи јесте да држите заповести Његове, а Он вам обећа да ако заповести Његове будете држали напредоваћете у земљи, а Он никада не одступа од онога што рече. Стога, ако држите заповести Његове благосиља вас и даје вам напредак.

23 А ево, на првом месту, Он вас створи и додели вам животе ваше за које сте Муджници.

24 А друго, тражи да чините како вам заповеда, јер будете ли то чинили, Он вас одмах благосиља и према томе вам је платио. И опет сте Муджници, и јесте, и бићете, у веке векова. Стога, чиме ћете се величати?

25 И ево, питам, можете ли рећи нешто себи у прилог? Одговарам вам, не. Не можете рећи да сте једнаки ни праху земаљском. Ипак, створени сте од праха земаљског, али гле, и он припада оном који вас створи.

26 А ја, чак и ја, кога царем својим називате, ни сам ништа бољи од вас, јер и ја сам од праха. И видите да сам стар, и да ћу ускоро предати ово смртно тело његовој мајци земљи.

27 Стога, као што вам рекох да вам бејох служио, ходајући пред Богом чисте савести, тако и сада наредих да се скупите како бих се нашао без кривице, и како крв ваша не би на мене пала када станем да ми Бог суди за оно што ми заповеди у погледу вас.

28 Кажем вам да наредих да се скупите како бих могао опрати одећу своју од крви ваше, у ово време када се спремам да сиђем у гроб свој, да могу у миру сићи, и да би се мој бесмртни дух придружио вишњим зборовима у певању хвала праведном Богу.

29 А уз то, кажем вам да наредих да се скупите како бих вам објавио да не могу више бити учитељ ваш, нити цар ваш;

And behold, all that he requires of you is to keep his commandments; and he has promised you that if ye would keep his commandments ye should prosper in the land; and he never doth vary from that which he hath said; therefore, if ye do keep his commandments he doth bless you and prosper you.

And now, in the first place, he hath created you, and granted unto you your lives, for which ye are indebted unto him.

And secondly, he doth require that ye should do as he hath commanded you; for which if ye do, he doth immediately bless you; and therefore he hath paid you. And ye are still indebted unto him, and are, and will be, forever and ever; therefore, of what have ye to boast?

And now I ask, can ye say aught of yourselves? I answer you, Nay. Ye cannot say that ye are even as much as the dust of the earth; yet ye were created of the dust of the earth; but behold, it belongeth to him who created you.

And I, even I, whom ye call your king, am no better than ye yourselves are; for I am also of the dust. And ye behold that I am old, and am about to yield up this mortal frame to its mother earth.

Therefore, as I said unto you that I had served you, walking with a clear conscience before God, even so I at this time have caused that ye should assemble yourselves together, that I might be found blameless, and that your blood should not come upon me, when I shall stand to be judged of God of the things whereof he hath commanded me concerning you.

I say unto you that I have caused that ye should assemble yourselves together that I might rid my garments of your blood, at this period of time when I am about to go down to my grave, that I might go down in peace, and my immortal spirit may join the choirs above in singing the praises of a just God.

And moreover, I say unto you that I have caused that ye should assemble yourselves together, that I might declare unto you that I can no longer be your teacher, nor your king;

- 30 Јер чак и овог трена, цело моје тело силно дрхти док се трудим да вам говорим. Али, Господ Бог ме одржава и допусти ми да вам говорим, и заповеди ми да вам прогласим данас да је син мој, Мосија, цар и владар над вама.
- 31 И ево, браћо моја, ја бих да чините како сте и досад чинили. Као што држасте заповести моје, а и заповести оца мога, и напредовасте и сачувани бејасте да не паднете у руке непријатеља ваших, исто тако, будете ли држали заповести сина мога, или заповести Божје које ће вам преко њега бити предате, напредоваћете у земљи и непријатељи ваши неће имати моћ над вама.
- 32 Али, о народе мој, пазите да не настану сукоби међу вама, и да не изаберете да слушате злог духа о ком говораше отац мој Мосија.
- 33 Јер гле, јао се изриче ономе који изабере да слуша тог духа, јер уколико изабере да слуша њега и остане и умре у гресима својим, тај проклетство пије сопственој души својој, јер за плату своју прима вечну казну, преступивши закон Божји противно сопственом знању.
- 34 Кажем вам, нема међу вама никог, осим дечице ваше, који не беше овом поучен, и који не зна да сте вечно дужни вашем Небеском Оцу да Му вратите за све што имате и што јесте, а такође сте поучени записима који садрже пророштва која беху проречена од стране светих пророка све до времена када отац наш, Лехи, напусти Јерусалим;
- 35 А и свему ономе што досад изговорише очеви наши. И гле, говораху они, такође, оно што им беше заповеђено од Господа, стога су они праведни и истинити.

For even at this time, my whole frame doth tremble exceedingly while attempting to speak unto you; but the Lord God doth support me, and hath suffered me that I should speak unto you, and hath commanded me that I should declare unto you this day, that my son Mosiah is a king and a ruler over you.

And now, my brethren, I would that ye should do as ye have hitherto done. As ye have kept my commandments, and also the commandments of my father, and have prospered, and have been kept from falling into the hands of your enemies, even so if ye shall keep the commandments of my son, or the commandments of God which shall be delivered unto you by him, ye shall prosper in the land, and your enemies shall have no power over you.

But, O my people, beware lest there shall arise contentions among you, and ye list to obey the evil spirit, which was spoken of by my father Mosiah.

For behold, there is a wo pronounced upon him who listeth to obey that spirit; for if he listeth to obey him, and remaineth and dieth in his sins, the same drinketh damnation to his own soul; for he receiveth for his wages an everlasting punishment, having transgressed the law of God contrary to his own knowledge.

I say unto you, that there are not any among you, except it be your little children that have not been taught concerning these things, but what knoweth that ye are eternally indebted to your heavenly Father, to render to him all that you have and are; and also have been taught concerning the records which contain the prophecies which have been spoken by the holy prophets, even down to the time our father, Lehi, left Jerusalem;

And also, all that has been spoken by our fathers until now. And behold, also, they spake that which was commanded them of the Lord; therefore, they are just and true.

36 И ево, кажем вам, браћо моја, да пошто сазнасте и бејасте поучени свему овом, преступите ли и пођете ли противно оном што беше речено, да се повучете од Духа Господњег, да му нема места у вама да вас води путевима мудрости како бисте могли бити благословени, напредни и сачувани –

37 Кажем вам, да човек који тако чини, долази тај у отворену побуну против Бога. Он, дакле, пристаје да слуша злог духа и постаје непријатељ сваке праведности. Нема, дакле, Господу места у њему, јер Он не пребива у храмовима који нису свети.

38 Стога, не покаје ли се тај човек и остане и умре као непријатељ Богу, захтеви божанске правде подстичу у његовој бесмртној души живи осећај сопствене кривице, а то је разлог да устукне пред присуством Господњим, и то му груди испуњава кривицом, и болом, и јадом, што је попут неугасивог огња чији се пламен уздиже у веке векова.

39 И ево, кажем вам, да милост не полаже право на тог човека. Стога има коначну осуду да подноси бескрајно мучење.

40 О, сви ви старци, а и ви младићи и ви дечице која можете разумети речи моје, јер вам јасно говорих да бисте разумели, молим се да пробудите сећање на страшно стање оних који падоше у преступ.

41 А уз то, желео бих да размислите о благословеном и срећном стању оних који држе заповести Божје. Јер гле, благословени су они у свему, и у временском и у духовном, а остану ли верни до краја биће примљени на небо да могу тамо боравити са Богом у стању бескрајне среће. О, сетите се, сетите се да је то истина, јер Господ Бог то рече.

And now, I say unto you, my brethren, that after ye have known and have been taught all these things, if ye should transgress and go contrary to that which has been spoken, that ye do withdraw yourselves from the Spirit of the Lord, that it may have no place in you to guide you in wisdom's paths that ye may be blessed, prospered, and preserved—

I say unto you, that the man that doeth this, the same cometh out in open rebellion against God; therefore he listeth to obey the evil spirit, and becometh an enemy to all righteousness; therefore, the Lord has no place in him, for he dwelleth not in unholy temples.

Therefore if that man repenteth not, and remaineth and dieth an enemy to God, the demands of divine justice do awaken his immortal soul to a lively sense of his own guilt, which doth cause him to shrink from the presence of the Lord, and doth fill his breast with guilt, and pain, and anguish, which is like an unquenchable fire, whose flame ascendeth up forever and ever.

And now I say unto you, that mercy hath no claim on that man; therefore his final doom is to endure a never-ending torment.

O, all ye old men, and also ye young men, and you little children who can understand my words, for I have spoken plainly unto you that ye might understand, I pray that ye should awake to a remembrance of the awful situation of those that have fallen into transgression.

And moreover, I would desire that ye should consider on the blessed and happy state of those that keep the commandments of God. For behold, they are blessed in all things, both temporal and spiritual; and if they hold out faithful to the end they are received into heaven, that thereby they may dwell with God in a state of never-ending happiness. O remember, remember that these things are true; for the Lord God hath spoken it.

Мосија 3

- 1 И опет, браћо моја, ја бих да привучем вашу пажњу, јер имам још нешто да вам кажем; јер гле, имам да вам говоримо ономе што ће доћи.
- 2 А оно што ћу вам рећи објави ми анђео од Бога. И он ми рече: Пробуди се, и ја се пробудих и спазих га да стоји преда мном.
- 3 А он ми рече: Пробуди се и послушај речи које ћу ти рећи, јер гле, долазим да ти објавим радосне вести о великој срећи.
- 4 Јер Господ чу молитве твоје и пресуди о праведности твојој и посла ме да ти објавим да се можеш радовати, и да можеш објавити своме народу да се и они радошћу испуне.
- 5 Јер гле, долази време и није далеко, када ће моћу, Господ Сведржитељ који влада, који беше и који јесте од све вечности до све вечности, сићи са неба међу децу човечју и боравити у табернакулу од глине и кретати се међу људима, чинећи силна чуда, као што је исцељење болесних, подизање мртвих, узроковање да хроми проходају, да слепи вид добију, и глуви да чују, и лечење сваковрсних болести.
- 6 И истериваће ђаволе, или зле духове који бораве у срцима деце човечје.
- 7 И гле, трпеће искушења и бол телесну, глад, жеђ и умор, чак више него што човек поднети може а да не умре, јер гле, крв капље из сваке поре, толики ће бити јад Његов због opakости и одвратности његовог народа.
- 8 И зваће се он Исус Христ, Син Божји, Отац неба и земље, Створитељ свега од почетка, а мајка ће Му се звати Марија.
- 9 И ево, долази к својима, да би спасење могло доћи деци човечјој и то вером у име Његово, а ипак после свега тога сматраће Га човеком и говорити да је ђаво у Њему, и бичеваће Га, и разapeће Га.

Mosiah 3

And again my brethren, I would call your attention, for I have somewhat more to speak unto you; for behold, I have things to tell you concerning that which is to come.

And the things which I shall tell you are made known unto me by an angel from God. And he said unto me: Awake; and I awoke, and behold he stood before me.

And he said unto me: Awake, and hear the words which I shall tell thee; for behold, I am come to declare unto you the glad tidings of great joy.

For the Lord hath heard thy prayers, and hath judged of thy righteousness, and hath sent me to declare unto thee that thou mayest rejoice; and that thou mayest declare unto thy people, that they may also be filled with joy.

For behold, the time cometh, and is not far distant, that with power, the Lord Omnipotent who reigneth, who was, and is from all eternity to all eternity, shall come down from heaven among the children of men, and shall dwell in a tabernacle of clay, and shall go forth amongst men, working mighty miracles, such as healing the sick, raising the dead, causing the lame to walk, the blind to receive their sight, and the deaf to hear, and curing all manner of diseases.

And he shall cast out devils, or the evil spirits which dwell in the hearts of the children of men.

And lo, he shall suffer temptations, and pain of body, hunger, thirst, and fatigue, even more than man can suffer, except it be unto death; for behold, blood cometh from every pore, so great shall be his anguish for the wickedness and the abominations of his people.

And he shall be called Jesus Christ, the Son of God, the Father of heaven and earth, the Creator of all things from the beginning; and his mother shall be called Mary.

And lo, he cometh unto his own, that salvation might come unto the children of men even through faith on his name; and even after all this they shall consider him a man, and say that he hath a devil, and shall scourge him, and shall crucify him.

- 10 А Он ће трећи дан устати из мртвих, и гле, устаје да суди свету. И гле, све ће се то догодити да би праведан суд могао доћи на децу човечју.
- 11 Јер гле, крв Његова извршава помирење и за грехе оних који падоше због преступа Адамовог, који умреше не знајући вољу Божју за себе, или који не знајући згрешише.
- 12 Али јао, јао оном који зна да се буну против Бога! Јер спасење таквом не долази, осим покајањем и вером у Господа Исуса Христа.
- 13 И Господ Бог посла свете пророке своје међу сву децу човечју, да објаве ово сваком колену, народу и језику, како би ко год поверује да ће Христ доћи, могао примити опрост греха својих, и радовати се радошћу веома великом, и то као да је Он већ дошао међу њих.
- 14 Ипак, Господ Бог увиде да Његов народ беше народ тврде шије, и Он им постави закон, и то закон Мојсијев.
- 15 И многе знаке и чудеса и узоре и сене показу им о доласку Његовом, а и свети пророци говораху им о доласку Његовом, а ипак отврднуше срца своја, и не разумеше да закон Мојсијев не помаже ништа, осим кроз помирење крви Његове.
- 16 А чак и када би било могуће да мала деца могу да греше не би могла бити спашена. Али, кажем вам да су она благословена, јер гле, како у Адаму, или по природи, падају, тако и крв Христова изврши помирење за грехе њихове.
- 17 И још вам кажем да се неће друго име дати ни-ти неки други пут ни начин по ком спасење може доћи деци човечјој, осим преко и посредством Христа, Господа Сведржитеља.

And he shall rise the third day from the dead; and behold, he standeth to judge the world; and behold, all these things are done that a righteous judgment might come upon the children of men.

For behold, and also his blood atoneth for the sins of those who have fallen by the transgression of Adam, who have died not knowing the will of God concerning them, or who have ignorantly sinned.

But wo, wo unto him who knoweth that he rebel- leth against God! For salvation cometh to none such except it be through repentance and faith on the Lord Jesus Christ.

And the Lord God hath sent his holy prophets among all the children of men, to declare these things to every kindred, nation, and tongue, that thereby whosoever should believe that Christ should come, the same might receive remission of their sins, and rejoice with exceedingly great joy, even as though he had already come among them.

Yet the Lord God saw that his people were a stiff-necked people, and he appointed unto them a law, even the law of Moses.

And many signs, and wonders, and types, and shadows showed he unto them, concerning his coming; and also holy prophets spake unto them concerning his coming; and yet they hardened their hearts, and understood not that the law of Moses availeth nothing except it were through the atonement of his blood.

And even if it were possible that little children could sin they could not be saved; but I say unto you they are blessed; for behold, as in Adam, or by nature, they fall, even so the blood of Christ atoneth for their sins.

And moreover, I say unto you, that there shall be no other name given nor any other way nor means whereby salvation can come unto the children of men, only in and through the name of Christ, the Lord Omnipotent.

- 18 Јер гле, Он суди и суд је Његов праведан и мало дете не пропада умре ли у детињству своје. Али, људи пију проклетство сопственим душама својим не понизели се и не постану ли попут мале деце и не поверују да спасење беше и јесте и да ће доћи преко и посредством помирбене крви Христа, Господа Сведржитеља.
- 19 Јер природан човек је непријатељ Богу и тако је од пада Адамовог, и биће у веке векова, не одазове ли се позивима Светог Духа, и не остави природног човека и не постане светац кроз Помирење Христа Господа, и не постане попут детета, послушан, кротак, понизан, стрпљив, пун љубави, вољан да се покори свему што Господ сматра прикладним да му наметне, као што се дете покорава оцу своје.
- 20 А уз то кажем вам, доћи ће време када ће се знање о Спаситељу проширити на сваки народ, колена, језик и на све људе.
- 21 И гле, када то време дође, нико се неће наћи без кривице пред Богом, осим мале деце, осим кроз покајање и веру у Господа Бога Сведржитеља.
- 22 Па чак и сада, када будеш поучавао свој народ о оном што ти Господ Бог твој заповеди, ни тада се нико неће наћи без кривице у очима Божјим, већ једино по речима које ти говораш.
- 23 И ево, изговорих речи које ми Господ Бог заповеди.
- 24 А овако говори Господ: Стајаће оне као јасно сведочанство против овог народа на судњи дан; зато ће им се судити, сваком према делима његовим, било да су добра или зла.
- 25 А буду ли она зла, биће препуштени ужасном гледању своје сопствене кривице и одвратности, што ће их подстаћи да устукну из присуства Господњег у стање беде и бескрајног мучења, одакле им више нема повратка. Стога, испише они проклетство својим сопственим душама.

For behold he judgeth, and his judgment is just; and the infant perisheth not that dieth in his infancy; but men drink damnation to their own souls except they humble themselves and become as little children, and believe that salvation was, and is, and is to come, in and through the atoning blood of Christ, the Lord Omnipotent.

For the natural man is an enemy to God, and has been from the fall of Adam, and will be, forever and ever, unless he yields to the enticings of the Holy Spirit, and putteth off the natural man and becometh a saint through the atonement of Christ the Lord, and becometh as a child, submissive, meek, humble, patient, full of love, willing to submit to all things which the Lord seeth fit to inflict upon him, even as a child doth submit to his father.

And moreover, I say unto you, that the time shall come when the knowledge of a Savior shall spread throughout every nation, kindred, tongue, and people.

And behold, when that time cometh, none shall be found blameless before God, except it be little children, only through repentance and faith on the name of the Lord God Omnipotent.

And even at this time, when thou shalt have taught thy people the things which the Lord thy God hath commanded thee, even then are they found no more blameless in the sight of God, only according to the words which I have spoken unto thee.

And now I have spoken the words which the Lord God hath commanded me.

And thus saith the Lord: They shall stand as a bright testimony against this people, at the judgment day; whereof they shall be judged, every man according to his works, whether they be good, or whether they be evil.

And if they be evil they are consigned to an awful view of their own guilt and abominations, which doth cause them to shrink from the presence of the Lord into a state of misery and endless torment, from whence they can no more return; therefore they have drunk damnation to their own souls.

26 Испеше они, дакле, чашу гнева Божјег, ког им правда ускратити не могаше, као што ускратити не могаше да Адам падне због узимања забрањеног воћа. Милост, дакле, никада више не могаше полагати право на њих.

27 А мучење њихово је попут језера огњеног и сумпорног чији су пламенови неугасиви и чији се дим диже у веке векова. Тако ми Господ заповеди. Амен.

Therefore, they have drunk out of the cup of the wrath of God, which justice could no more deny unto them than it could deny that Adam should fall because of his partaking of the forbidden fruit; therefore, mercy could have claim on them no more forever.

And their torment is as a lake of fire and brimstone, whose flames are unquenchable, and whose smoke ascendeth up forever and ever. Thus hath the Lord commanded me. Amen.

Мосија 4

- 1 И ево, догоди се да када цар Венијамин беше завршио казивање речи које му беху предате преко анђела Господњег, погледа унаоколо на мноштво, и гле, беху они пали на земљу јер их обузе страх од Господа.
- 2 И беху видели себе у свом сопственом телесном стању, и то мањим од праха земаљског. И сви гласно завапише једним гласом, говорећи: О смилуј се, и примени помирбену крв Христову како бисмо примили опроштај греха својих и да срца наша могу бити очишћена, јер верујемо у Исуса Христа, Сина Божјег, који створи небо и земљу и све друго, који ће сићи међу децу човечју.
- 3 И догоди се да пошто изговорише ове речи, Дух Господњи дође на њих и они се испунише радошћу, примивши опрост греха својих и умирење савести због силне вере своје коју имаху у Исуса Христа који ће доћи, по речима које им цар Венијамин беше говорио.
- 4 А цар Венијамин поново отвори уста своја и поче им казивати, говорећи: Пријатељи моји и браћо моја, колена моје и народе мој, поново бих привукао пажњу вашу, да чујете и разумете остатак речи мојих које ћу вам рећи.
- 5 Јер гле, ако знање о доброту Божјој пробуди сада у вама осећај ништавности ваше и безвредног и палог стања вашег –

Mosiah 4

And now, it came to pass that when king Benjamin had made an end of speaking the words which had been delivered unto him by the angel of the Lord, that he cast his eyes round about on the multitude, and behold they had fallen to the earth, for the fear of the Lord had come upon them.

And they had viewed themselves in their own carnal state, even less than the dust of the earth. And they all cried aloud with one voice, saying: O have mercy, and apply the atoning blood of Christ that we may receive forgiveness of our sins, and our hearts may be purified; for we believe in Jesus Christ, the Son of God, who created heaven and earth, and all things; who shall come down among the children of men.

And it came to pass that after they had spoken these words the Spirit of the Lord came upon them, and they were filled with joy, having received a remission of their sins, and having peace of conscience, because of the exceeding faith which they had in Jesus Christ who should come, according to the words which king Benjamin had spoken unto them.

And king Benjamin again opened his mouth and began to speak unto them, saying: My friends and my brethren, my kindred and my people, I would again call your attention, that ye may hear and understand the remainder of my words which I shall speak unto you.

For behold, if the knowledge of the goodness of God at this time has awakened you to a sense of your nothingness, and your worthless and fallen state—

6 Кажем вам, ако дођосте до знања о доброту Божијој и неупоредивој моћи Његовој и мудрости Његовој и стрпљењу Његовом и трпељивости Његовој према деци човечјој, а тако и о помирењу које беше припремљено од постанка света, да по њему спасење може доћи оном који на Господа ослони уздање своје и буде марљив у држању заповести Његових и истраје у вери све до краја свог живота, мислим на живот смртног тела –

7 Кажем да је тај човек онај који прима спасење, кроз помирење које беше припремљено од постанка света за сав људски род, који икад беше од пада Адамовог, или који јесу, или који ће икад бити, све до краја света.

8 А ово је начин по ком спасење долази. И нема другог спасења осим оног о ком се говораше, нити има других услова под којима би се неко могао спасти осим услова о којима вам говорих.

9 Верујте у Бога. Верујте да Он јесте и да све створи, и на небу и на земљи. Верујте да има сву мудрост и сву моћ, и на небу и на земљи. Верујте да човек не може да схвати све оно што Господ може да схвати.

10 И опет, верујте да се морате покајати за грехе своје и напустити их и понизити се пред Богом и у искрености срца тражити да вам опрости. И ево, ако верујете у све то гледајте да то и чините.

I say unto you, if ye have come to a knowledge of the goodness of God, and his matchless power, and his wisdom, and his patience, and his long-suffering towards the children of men; and also, the atonement which has been prepared from the foundation of the world, that thereby salvation might come to him that should put his trust in the Lord, and should be diligent in keeping his commandments, and continue in the faith even unto the end of his life, I mean the life of the mortal body —

I say, that this is the man who receiveth salvation, through the atonement which was prepared from the foundation of the world for all mankind, which ever were since the fall of Adam, or who are, or who ever shall be, even unto the end of the world.

And this is the means whereby salvation cometh. And there is none other salvation save this which hath been spoken of; neither are there any conditions whereby man can be saved except the conditions which I have told you.

Believe in God; believe that he is, and that he created all things, both in heaven and in earth; believe that he has all wisdom, and all power, both in heaven and in earth; believe that man doth not comprehend all the things which the Lord can comprehend.

And again, believe that ye must repent of your sins and forsake them, and humble yourselves before God; and ask in sincerity of heart that he would forgive you; and now, if you believe all these things see that ye do them.

11 И опет, кажем вам као што вам и пре рекох, да уколико дођосте до знања о слави Божјој, или ако упознасте доброту Његову и искусисте љубав Његову и примисте опрост греха својих, што доведе до тако силне радости у душама вашим, тако да бих да се сетите и увек задржите у сећању величину Божју и ништавност своју и Његову доброту и трпељивост према вама, створењима недостојним, и понизите се и то у дубине понизности, свакодневно призивајући име Господње и постојано стојећи у вери у оно што ће доћи, што беше изговорено устима анђела.

12 И гле, кажем вам, да уколико тако будете чинили, увек ћете се радовати и бити испуњени љубављу Божјом и увек задржати опрост греха својих. И рашћете у знању о слави оног који вас створи, или у знању о ономе што је праведно и истинито.

13 И нећете имати намеру да повредите једни друге, него да живите мирољубиво и да сваком човеку дајете у складу са оним што му припада.

14 И нећете допустити да вам деца иду гладна или гола, нити ћете допустити да престапају законе Божје и да се туку и свађају међусобно, и служе ђаволу који је господар греха, или који је зао дух о ком говораху очеви наши, будући да је непријатељ сваке праведности;

15 Него, поучаваћете их да ходају путевима истине и разборитости. Поучаваћете их да љубе једни друге и да служе једни другима.

16 А и ви сами помагаћете онима којима је ваша помоћ потребна. Служићете од иметка свога ономе коме је потребно и нећете допустити да вам се просјак узалуд молбом обраћа, и одбити га да страда.

17 Рећи ћеш можда: Човек је сам проузроковао своју беду. Задржаћу, стога, руку своју и нећу му дати од хране своје, нити ћу му пружити од иметка свога да не би трпео, јер казне су његове праведне –

And again I say unto you as I have said before, that as ye have come to the knowledge of the glory of God, or if ye have known of his goodness and have tasted of his love, and have received a remission of your sins, which causeth such exceedingly great joy in your souls, even so I would that ye should remember, and always retain in remembrance, the greatness of God, and your own nothingness, and his goodness and long-suffering towards you, unworthy creatures, and humble yourselves even in the depths of humility, calling on the name of the Lord daily, and standing steadfastly in the faith of that which is to come, which was spoken by the mouth of the angel.

And behold, I say unto you that if ye do this ye shall always rejoice, and be filled with the love of God, and always retain a remission of your sins; and ye shall grow in the knowledge of the glory of him that created you, or in the knowledge of that which is just and true.

And ye will not have a mind to injure one another, but to live peaceably, and to render to every man according to that which is his due.

And ye will not suffer your children that they go hungry, or naked; neither will ye suffer that they transgress the laws of God, and fight and quarrel one with another, and serve the devil, who is the master of sin, or who is the evil spirit which hath been spoken of by our fathers, he being an enemy to all righteousness.

But ye will teach them to walk in the ways of truth and soberness; ye will teach them to love one another, and to serve one another.

And also, ye yourselves will succor those that stand in need of your succor; ye will administer of your substance unto him that standeth in need; and ye will not suffer that the beggar putteth up his petition to you in vain, and turn him out to perish.

Perhaps thou shalt say: The man has brought upon himself his misery; therefore I will stay my hand, and will not give unto him of my food, nor impart unto him of my substance that he may not suffer, for his punishments are just—

18 Али кажем ти, о човече, ко год то чини има велик разлог да се каје, а уколико се не покаје због оног што учини, пропада заувек и нема удела у царству Божјем.

19 Јер гле, нисмо ли сви ми просјаци? Не зависимо ли сви ми од истог Бића, наиме Бога, за сав иметак који имамо, и за храну и одећу и за злато и за сребро и за сва сваковрсна богатства која имамо?

20 А гле, чак и сада призивате име Његово и просите опрост греха својих. А допусти ли Он да узалуд просите? Нипошто, изли Он на вас Духа свога и учини да срца ваша буду испуњена радостју, и учини да вам уста занеме да не можете речи да нађете, тако силна беше радост ваша.

21 И ево, ако вам Бог, који вас створи, од кога зависе животи ваши и све што имате и што јесте, дарује што год заиштете а исправно је, са вером, верујући да ћете примити, о дакле, колико ви треба да дајете један другоме од иметка који имате.

22 А будете ли судили човеку који вам се молбом обраћа због иметка вашег како не би страдао, и будете ли га осудили, колико ли ће праведнија бити ваша осуда што задржасте иметак свој који не припада вама него Богу, коме припада и живот ваш, а ипак се не обраћате молбом, нити се кајете због оног што учинисте.

23 Кажем вам, јао том човеку, јер ће страдати иметак његов с њим. А ево, ово говорим онима који су богати у погледу на оно што је од овог света.

24 И опет, говорим сиромашнима, вама који немате а ипак имате довољно да преживите из дана у дан, мислим на све вас који просјака одбијете јер немате. Ја бих да кажете у срцима својим: Не дајем јер немам, али дао бих кад бих имао.

25 И ево, кажете ли тако у срцима својим остаћете недужни, у противном, осуђени сте, а ваша осуда је праведна јер жудите за оним што не примисте.

But I say unto you, O man, whosoever doeth this the same hath great cause to repent; and except he repenteth of that which he hath done he perisheth forever, and hath no interest in the kingdom of God.

For behold, are we not all beggars? Do we not all depend upon the same Being, even God, for all the substance which we have, for both food and raiment, and for gold, and for silver, and for all the riches which we have of every kind?

And behold, even at this time, ye have been calling on his name, and begging for a remission of your sins. And has he suffered that ye have begged in vain? Nay; he has poured out his Spirit upon you, and has caused that your hearts should be filled with joy, and has caused that your mouths should be stopped that ye could not find utterance, so exceedingly great was your joy.

And now, if God, who has created you, on whom you are dependent for your lives and for all that ye have and are, doth grant unto you whatsoever ye ask that is right, in faith, believing that ye shall receive, O then, how ye ought to impart of the substance that ye have one to another.

And if ye judge the man who putteth up his petition to you for your substance that he perish not, and condemn him, how much more just will be your condemnation for withholding your substance, which doth not belong to you but to God, to whom also your life belongeth; and yet ye put up no petition, nor repent of the thing which thou hast done.

I say unto you, wo be unto that man, for his substance shall perish with him; and now, I say these things unto those who are rich as pertaining to the things of this world.

And again, I say unto the poor, ye who have not and yet have sufficient, that ye remain from day to day; I mean all you who deny the beggar, because ye have not; I would that ye say in your hearts that: I give not because I have not, but if I had I would give.

And now, if ye say this in your hearts ye remain guiltless, otherwise ye are condemned; and your condemnation is just for ye covet that which ye have not received.

26 А сад, ради оног што вам говорах – то јест, ради добијања опроста греха ваших из дана у дан, да можете ходати недужни пред Богом – ја бих да уделите од иметка свога сиромашнима, свако према ономе што има, као што су храњење гладних, одевање голих, посећивање болесних и служење ради олакшања њиховог, и духовно и временски, према потребама њиховим.

27 И гледајте да све ово чините у мудрости и реду, јер није потребно да човек трчи брже него што снаге има. А опет, потребно је да буде марљив, тако да може награду освојити. Све се, дакле, мора чинити у реду.

28 И ја бих да се сетите, да ко год међу вама узајми нешто од ближњега свога треба да врати оно што узајми, како се погоди, или грех чиниш, а можда чиниш да и ближњи твој грех почини.

29 И напоследку, не могу вам рећи како се све грех може починити, јер различити су путеви и начини и толико их је да их ни избројати не могу.

30 Али, могу вам рећи оволико, да не будете ли пазили на себе и на мисли своје и на речи своје и на дела своја, и не будете ли чували заповести Божје и истрајали у вери у оно што чувате о доласку Господа нашег, и то до краја живота својих, морате страдати. А сад, о човече, сети се и немој страдати.

And now, for the sake of these things which I have spoken unto you—that is, for the sake of retaining a remission of your sins from day to day, that ye may walk guiltless before God—I would that ye should impart of your substance to the poor, every man according to that which he hath, such as feeding the hungry, clothing the naked, visiting the sick and administering to their relief, both spiritually and temporally, according to their wants.

And see that all these things are done in wisdom and order; for it is not requisite that a man should run faster than he has strength. And again, it is expedient that he should be diligent, that thereby he might win the prize; therefore, all things must be done in order.

And I would that ye should remember, that whosoever among you borroweth of his neighbor should return the thing that he borroweth, according as he doth agree, or else thou shalt commit sin; and perhaps thou shalt cause thy neighbor to commit sin also.

And finally, I cannot tell you all the things whereby ye may commit sin; for there are divers ways and means, even so many that I cannot number them.

But this much I can tell you, that if ye do not watch yourselves, and your thoughts, and your words, and your deeds, and observe the commandments of God, and continue in the faith of what ye have heard concerning the coming of our Lord, even unto the end of your lives, ye must perish. And now, O man, remember, and perish not.

Мосија 5

- 1 И ево, догоди се да пошто цар Венијамин беше говорио тако своје народу, он посла међу њих желећи да сазна од свога народа верују ли речима које им он беше говорио.
- 2 И сви они углас повикаше, говорећи: Да, верујемо свим речима које нам ти изговори, а уз то знамо да су поуздане и истините, због Духа Господа Сведржитеља, који изазва силну промену у нама, то јест, у срцима нашим, те више немамо склоност да зло чинимо, већ да непрестано добро чинимо.
- 3 А и ми, сами, кроз бескрајну доброту Божју и објаве Духа Његовог, имамо велика знања о ономе што ће доћи и када би било потребно, могли бисмо да проричемо о свему.
- 4 А вера коју бејасмо имали у оно о чему нам цар говораше, доведе нас до овог великог знања, те се радујемо тако силно великом радошћу.
- 5 И вољни смо да уђемо у завет са Богом нашим да чинимо вољу Његову, и да будемо послушни заповестима Његовим у свему што нам буде заповедао сав остатак дана својих, како не бисмо навукли на себе бескрајно мучење, како анђеоро рече, да не бисмо пили из чаше гнева Божјег.
- 6 А ево, ово су речи које им цар Венијамин пожеле, и зато им рече: Говорасте речи које желях, а завет који учинисте завет је праведан.
- 7 И сада, због завета који учинисте зваћете се децом Христовом, синовима Његовим и кћерима Његовим. Јер гле, данас вас Он духовно роди, јер кажете да вам се срца изменише кроз веру у име Његово. Стога сте рођени од Њега и постасте синови Његови и кћери Његове.

Mosiah 5

And now, it came to pass that when king Benjamin had thus spoken to his people, he sent among them, desiring to know of his people if they believed the words which he had spoken unto them.

And they all cried with one voice, saying: Yea, we believe all the words which thou hast spoken unto us; and also, we know of their surety and truth, because of the Spirit of the Lord Omnipotent, which has wrought a mighty change in us, or in our hearts, that we have no more disposition to do evil, but to do good continually.

And we, ourselves, also, through the infinite goodness of God, and the manifestations of his Spirit, have great views of that which is to come; and were it expedient, we could prophesy of all things.

And it is the faith which we have had on the things which our king has spoken unto us that has brought us to this great knowledge, whereby we do rejoice with such exceedingly great joy.

And we are willing to enter into a covenant with our God to do his will, and to be obedient to his commandments in all things that he shall command us, all the remainder of our days, that we may not bring upon ourselves a never-ending torment, as has been spoken by the angel, that we may not drink out of the cup of the wrath of God.

And now, these are the words which king Benjamin desired of them; and therefore he said unto them: Ye have spoken the words that I desired; and the covenant which ye have made is a righteous covenant.

And now, because of the covenant which ye have made ye shall be called the children of Christ, his sons, and his daughters; for behold, this day he hath spiritually begotten you; for ye say that your hearts are changed through faith on his name; therefore, ye are born of him and have become his sons and his daughters.

- 8 И под том главом сте постали слободни и нема друге главе под којом бисте могли постати слободни. Ни једно друго име није дато по ком спасење долази. Стога, ја бих да преузмете на себе име Христово, сви ви који уђосте у завет с Богом да ћете бити послушни до краја живота својих.
- 9 И догодиће се да ко год буде тако чинио наћи ће се здесна Богу, јер ће знати име по коме је назван, јер ће се звати именом Христовим.
- 10 И ево, догодиће се да ко год не преузме на себе име Христово другим се именом мора звати. Стога, налази се слева Богу.
- 11 А ја бих и да се сетите да је ово име за које казах да ћу вам га дати, које се никад избрисати неће, осим због преступа. Припазите, дакле, да не учините преступ, како се то име не би избрисало из срца ваших.
- 12 Кажем вам, ја бих да се сетите да то име заувек задржите записано у срцима својим, да се не нађете слева Богу, него да чујете и знате глас који ће вас звати, а такође и име којим ће вас звати.
- 13 Јер како да човек позна господара коме не служи и који му је стран, и који је далеко од мисли и намера срца његовог?
- 14 И опет, узима ли човек магарца који припада ближњем његовом, и држи ли га? Кажем вам, нипошто. Неће он допустити ни да пасе међу стадом његовим, него ће га отерати и избаци-ти. Кажем вам да ће тако бити и међу вама не будете ли знали име којим се називате.
- 15 Стога, ја бих да будете постојани и непоколебљиви, увек обилујући добрим делима, да вас Христ, Господ Бог Сведржитељ, може запечатити као своје, да можете бити доведени на небо, како бисте могли имати вечно спасење и вечни живот, кроз мудрост, и моћ, и правду, и милост Оног који све створи, и на небу и на земљи, који је Бог над свима. Амен.

And under this head ye are made free, and there is no other head whereby ye can be made free. There is no other name given whereby salvation cometh; therefore, I would that ye should take upon you the name of Christ, all you that have entered into the covenant with God that ye should be obedient unto the end of your lives.

And it shall come to pass that whosoever doeth this shall be found at the right hand of God, for he shall know the name by which he is called; for he shall be called by the name of Christ.

And now it shall come to pass, that whosoever shall not take upon him the name of Christ must be called by some other name; therefore, he findeth himself on the left hand of God.

And I would that ye should remember also, that this is the name that I said I should give unto you that never should be blotted out, except it be through transgression; therefore, take heed that ye do not transgress, that the name be not blotted out of your hearts.

I say unto you, I would that ye should remember to retain the name written always in your hearts, that ye are not found on the left hand of God, but that ye hear and know the voice by which ye shall be called, and also, the name by which he shall call you.

For how knoweth a man the master whom he has not served, and who is a stranger unto him, and is far from the thoughts and intents of his heart?

And again, doth a man take an ass which belongeth to his neighbor, and keep him? I say unto you, Nay; he will not even suffer that he shall feed among his flocks, but will drive him away, and cast him out. I say unto you, that even so shall it be among you if ye know not the name by which ye are called.

Therefore, I would that ye should be steadfast and immovable, always abounding in good works, that Christ, the Lord God Omnipotent, may seal you his, that you may be brought to heaven, that ye may have everlasting salvation and eternal life, through the wisdom, and power, and justice, and mercy of him who created all things, in heaven and in earth, who is God above all. Amen.

Мосија 6

- 1 А ево, цар Венијамин мишљаше да је потребно, да пошто заврши казивање свом народу, узме имена свих оних који беху ушли у завет са Богом да ће држати заповести Његове.
- 2 И догоди се да не беше ни једне душе, осим мале деце, која не беше ушла у завет и преузела на себе име Христово.
- 3 И опет, догоди се да када цар Венијамин заврши све ово и посвети сина свог Мосију да буде владар и цар његовог народа и беше му предао све дужности које се односе на царство, и беше, такође, одредио свештенике да поучавају народ да би тако могли чути и упознати заповести Божје, и да би их подстакао да се сете заклетве коју беху положили, отпусти мноштво, а они се, свако са својом породицом, вратише кућама својим.
- 4 И Мосија поче владати уместо оца свога, а поче владати у својој тридесетој години, што беше укупно око четири стотине седамдесет и шест година од времена када Лехи напусти Јерусалим.
- 5 А цар Венијамин поживе још три године и умре.
- 6 И догоди се да цар Мосија ходаше путевима Господњим и држаше се судова Његових и уредаба Његових, и држаше заповести Његове у свему што му Он заповеди.
- 7 И цар Мосија нареди да његов народ обрађује земљу. А и он сам земљу обрађиваше како не би био терет свом народу, да би чинио у складу са оним што отац његов чињаше у свему. И не беше никаквог сукоба међу свим његовим народом током три године.

Mosiah 6

And now, king Benjamin thought it was expedient, after having finished speaking to the people, that he should take the names of all those who had entered into a covenant with God to keep his commandments.

And it came to pass that there was not one soul, except it were little children, but who had entered into the covenant and had taken upon them the name of Christ.

And again, it came to pass that when king Benjamin had made an end of all these things, and had consecrated his son Mosiah to be a ruler and a king over his people, and had given him all the charges concerning the kingdom, and also had appointed priests to teach the people, that thereby they might hear and know the commandments of God, and to stir them up in remembrance of the oath which they had made, he dismissed the multitude, and they returned, every one, according to their families, to their own houses.

And Mosiah began to reign in his father's stead. And he began to reign in the thirtieth year of his age, making in the whole, about four hundred and seventy-six years from the time that Lehi left Jerusalem.

And king Benjamin lived three years and he died.

And it came to pass that king Mosiah did walk in the ways of the Lord, and did observe his judgments and his statutes, and did keep his commandments in all things whatsoever he commanded him.

And king Mosiah did cause his people that they should till the earth. And he also, himself, did till the earth, that thereby he might not become burdensome to his people, that he might do according to that which his father had done in all things. And there was no contention among all his people for the space of three years.

Мосија 7

- 1 И ево, догоди се да пошто цар Мосија беше имао мир непрестано током три године, пожелe да сазна за народ који се попе да борави у земљи Лехи-Нефи, то јест, у граду Лехи-Нефију, јер његов народ ништа не чу о њима од времена када напустише земљу Зарахемлу. Стога му они досађиваху узнемиравањем својим.
- 2 И догоди се да цар Мосија допусти да се шеснаесторица његових снажних људи попне до земље Лехи-Нефи, да се распитају за браћу своју.
- 3 И догоди се да се они сутрадан почеше пењати, имајући са собом неког Амона, а он беше снажан и моћан човек и потомак Зарахемлин, а беше и вођа њихов.
- 4 И ево, не знадоше којим смером ће путовати кроз пустињу да би се попели до земље Лехи-Нефи. Стога много дана лутаху пустињом, чак четрдесет дана лутаху.
- 5 И пошто четрдесет дана лутаху дођоше до брежуљка који је северно од земље шиломске, и тамо разапеше шаторе своје.
- 6 И Амон узе тројицу од браће своје, а њихова имена беху Амалеки, Хелем, и Хем, и сиђе у земљу Нефи.
- 7 И гле, сретoше цара народа који беше у земљи Нефи и у земљи шиломској, и стража их царева опколи и одведе и свеже и баци у тамницу.
- 8 И догоди се да их, пошто два дана беху у тамници, опет одведoше пред цара и скинуше им окове, и они стадоше пред цара и беше им допуштено, или пре заповеђено, да одговоре на питања која им он постави.
- 9 А он им рече: Гле, Ја сам Лимхи, син Нојев, који беше син Зенифа, који изађе из земље Зарахемле да баштини ову земљу која беше земља очева њихових, који гласом народа бејаш проглашен за цара.

Mosiah 7

And now, it came to pass that after king Mosiah had had continual peace for the space of three years, he was desirous to know concerning the people who went up to dwell in the land of Lehi-Nephi, or in the city of Lehi-Nephi; for his people had heard nothing from them from the time they left the land of Zarahemla; therefore, they wearied him with their teasings.

And it came to pass that king Mosiah granted that sixteen of their strong men might go up to the land of Lehi-Nephi, to inquire concerning their brethren.

And it came to pass that on the morrow they started to go up, having with them one Ammon, he being a strong and mighty man, and a descendant of Zarahemla; and he was also their leader.

And now, they knew not the course they should travel in the wilderness to go up to the land of Lehi-Nephi; therefore they wandered many days in the wilderness, even forty days did they wander.

And when they had wandered forty days they came to a hill, which is north of the land of Shilom, and there they pitched their tents.

And Ammon took three of his brethren, and their names were Amaleki, Helem, and Hem, and they went down into the land of Nephi.

And behold, they met the king of the people who were in the land of Nephi, and in the land of Shilom; and they were surrounded by the king's guard, and were taken, and were bound, and were committed to prison.

And it came to pass when they had been in prison two days they were again brought before the king, and their bands were loosed; and they stood before the king, and were permitted, or rather commanded, that they should answer the questions which he should ask them.

And he said unto them: Behold, I am Limhi, the son of Noah, who was the son of Zeniff, who came up out of the land of Zarahemla to inherit this land, which was the land of their fathers, who was made a king by the voice of the people.

- 10 А сад, желим да знам разлог због ког се одважисте да се приближите зидовима градским док ја, сам, са стражама својим бејох изван капије?
- 11 И ето, то је разлог што допустих да будете сачувани, како бих вас испитао, иначе бих наредио да вас страже моје усмрте. Допуштено вам је да говорите.
- 12 И ево, кад Амон виде да му је допуштено да говори, иступи напред и поклони се пред царем, и дигавши се поново рече: О, цару, веома сам захвалан пред Богом данас што сам још жив и што ми је допуштено да говорим, а покушаћу да говорим са одважношћу;
- 13 Јер сигуран сам да ме познасте не бисте допустили да носим ове окове. Јер, ја сам Амон и потомак сам Зарахемлин и изађох из земље Зарахемле да се распитам за браћу своју коју Зениф изведе из те земље.
- 14 И ево, догоди се да кад Лимхи чу речи Амонове, веома се обрадова и рече: Сада са сигурношћу знам да су браћа моја која беху у земљи Зарахемли још жива. И сад ћу се радовати, а сутра ћу наредити да се и мој народ радује.
- 15 Јер гле, у ропству смо под Ламанцима и опорезовани смо порезом који је тешко подносити. А ево, гле, наша браћа ће нас избавити из ропства нашег, то јест, из руку Ламанаца и бићемо робови њихови. Јер боље је да смо робови Нефијцима него да данак плаћамо цару ламанском.
- 16 И ево, цар Лимхи заповеди стражама својим да не држе више везане Амона нити браћу његову, него нареди да оду до брежуљка који беше северно од Шилома и доведу браћу своју у град да могу тако јести и пити и одморити се од напора на путовању своме, јер много тога претрпеше; трпљаху они глад, жеђ и умор.

And now, I desire to know the cause whereby ye were so bold as to come near the walls of the city, when I, myself, was with my guards without the gate?

And now, for this cause have I suffered that ye should be preserved, that I might inquire of you, or else I should have caused that my guards should have put you to death. Ye are permitted to speak.

And now, when Ammon saw that he was permitted to speak, he went forth and bowed himself before the king; and rising again he said: O king, I am very thankful before God this day that I am yet alive, and am permitted to speak; and I will endeavor to speak with boldness;

For I am assured that if ye had known me ye would not have suffered that I should have worn these bands. For I am Ammon, and am a descendant of Zarahemla, and have come up out of the land of Zarahemla to inquire concerning our brethren, whom Zeniff brought up out of that land.

And now, it came to pass that after Limhi had heard the words of Ammon, he was exceedingly glad, and said: Now, I know of a surety that my brethren who were in the land of Zarahemla are yet alive. And now, I will rejoice; and on the morrow I will cause that my people shall rejoice also.

For behold, we are in bondage to the Lamanites, and are taxed with a tax which is grievous to be borne. And now, behold, our brethren will deliver us out of our bondage, or out of the hands of the Lamanites, and we will be their slaves; for it is better that we be slaves to the Nephites than to pay tribute to the king of the Lamanites.

And now, king Limhi commanded his guards that they should no more bind Ammon nor his brethren, but caused that they should go to the hill which was north of Shilom, and bring their brethren into the city, that thereby they might eat, and drink, and rest themselves from the labors of their journey; for they had suffered many things; they had suffered hunger, thirst, and fatigue.

- 17 И ево, догоди се да сутрадан цар Лимхи разасла проглас међу сав свој народ, да се сви скупе код храма да чују речи које ће им он говорити.
- 18 И догоди се да када се они сакупише прозбори им он овако, говорећи: О, ви, народе мој, уздигните главе своје и утешите се, јер гле, време је близу, то јест, није далеко, када нећемо више бити потчињени непријатељима својим, упркос многим борбама нашим које беху узалудне. Уздам се, ипак, да остаје да се поведе још једна успешна битка.
- 19 Стога, уздигните главе своје и радујте се и уздање своје ослоните на Бога, на онога Бога који беше Бог Аврамов и Исаков и Јаковљев, а уз то на онога Бога који изведе децу Израелову из земље египатске, и учини да по сувом ходају преко Црвеног мора, и храњаше их маном да у пустињи не би страдали, и још много тога за њих чињаше.
- 20 И опет, тај исти Бог изведе очеве наше из земље јерусалимске и одржа и сачува свој народ све до сада. А гле, због безакоња наших и одвратности доведе нас у ропство.
- 21 И данас сте сви ви сведоци да Зениф, који беше постављен за цара над овим народом, будући да беше превише жељан да баштини земљу очева својих, би обманут препреденошћу и лукавством цара Ламана, који уђе у преговор са царем Зенифом и преда у руке његове посед дела земље, то јест, град Лехи-Нефи и град Шилом и околну земљу –
- 22 А све то учини с једином намером да овај народ доведе у потчињеност или у ропство. И гле, ми сада плаћамо данак цару ламанском, у количини половине нашег кукуруза и нашег јечма, па чак и од свих сваковрсних житарица наших и половину прираста наших стада и крда. Па и половину од свега што имамо, то јест, поседујемо, цар ламански захтева од нас, или тражи животе наше.

And now, it came to pass on the morrow that king Limhi sent a proclamation among all his people, that thereby they might gather themselves together to the temple, to hear the words which he should speak unto them.

And it came to pass that when they had gathered themselves together that he spake unto them in this wise, saying: O ye, my people, lift up your heads and be comforted; for behold, the time is at hand, or is not far distant, when we shall no longer be in subjection to our enemies, notwithstanding our many strugglings, which have been in vain; yet I trust there remaineth an effectual struggle to be made.

Therefore, lift up your heads, and rejoice, and put your trust in God, in that God who was the God of Abraham, and Isaac, and Jacob; and also, that God who brought the children of Israel out of the land of Egypt, and caused that they should walk through the Red Sea on dry ground, and fed them with manna that they might not perish in the wilderness; and many more things did he do for them.

And again, that same God has brought our fathers out of the land of Jerusalem, and has kept and preserved his people even until now; and behold, it is because of our iniquities and abominations that he has brought us into bondage.

And ye all are witnesses this day, that Zeniff, who was made king over this people, he being overzealous to inherit the land of his fathers, therefore being deceived by the cunning and craftiness of king Laman, who having entered into a treaty with king Zeniff, and having yielded up into his hands the possessions of a part of the land, or even the city of Lehi-Nephi, and the city of Shilom; and the land round about—

And all this he did, for the sole purpose of bringing this people into subjection or into bondage. And behold, we at this time do pay tribute to the king of the Lamanites, to the amount of one half of our corn, and our barley, and even all our grain of every kind, and one half of the increase of our flocks and our herds; and even one half of all we have or possess the king of the Lamanites doth exact of us, or our lives.

23 И ево, није ли то тешко подносити? И није ли ова наша невоља велика? Ево, гле, колики разлог имамо да јадикујемо.

24 Да, кажем вам, имамо велике разлоге да јадикујемо, јер гле колико браће наше беше побијено, а крв њихова беше узалуд проливена, а све због безакоња.

25 Јер да овај народ не беше пао у преступ, Господ не би допустио да то велико зло дође на њих. Али гле, они не хтедоше да послушају речи Његове, него се јавише сукоби међу њима, и то толики да проливаху крв међу собом.

26 И пророка Господњег погубише, да, одабраног човека Божјег, који им говораше о opakости и одвратностима њиховим, и прорицаше о много чему што ће доћи, да, чак и о доласку Христовом.

27 А пошто им рече да је Христ Бог, Отац свега, и рече да ће узети обличје људско, а то ће бити обличје по ком је човек створен на почетку, или другим речима, рече им да је човек створен по обличју Божјем, и да ће Бог сићи међу децу човечју и узети на себе месо и крв и ходати по лицу земаљском –

28 И ево, пошто им то рече, они га усмртише и још много тога учинише што навуче на њих гнев Божји. Стога, ко се чуди што су у ропству и што су ударени тешким невољама?

29 Јер гле, Господ рече: Нећу помоћи своме народу у данима преступа њиховог, него ћу закрити путеве њихове да не напредују, а дела њихова биће као камен спотицања пред њима.

30 И опет рече: Буде ли мој народ сејао прљавштину жеће плеву њену у вихору, а учинак њен је отров.

31 И опет рече: Буде ли мој народ сејао прљавштину жеће ветар источни који доноси тренутно уништење.

And now, is not this grievous to be borne? And is not this, our affliction, great? Now behold, how great reason we have to mourn.

Yea, I say unto you, great are the reasons which we have to mourn; for behold how many of our brethren have been slain, and their blood has been spilt in vain, and all because of iniquity.

For if this people had not fallen into transgression the Lord would not have suffered that this great evil should come upon them. But behold, they would not hearken unto his words; but there arose contentions among them, even so much that they did shed blood among themselves.

And a prophet of the Lord have they slain; yea, a chosen man of God, who told them of their wickedness and abominations, and prophesied of many things which are to come, yea, even the coming of Christ.

And because he said unto them that Christ was the God, the Father of all things, and said that he should take upon him the image of man, and it should be the image after which man was created in the beginning; or in other words, he said that man was created after the image of God, and that God should come down among the children of men, and take upon him flesh and blood, and go forth upon the face of the earth—

And now, because he said this, they did put him to death; and many more things did they do which brought down the wrath of God upon them. Therefore, who wondereth that they are in bondage, and that they are smitten with sore afflictions?

For behold, the Lord hath said: I will not succor my people in the day of their transgression; but I will hedge up their ways that they prosper not; and their doings shall be as a stumbling block before them.

And again, he saith: If my people shall sow filthiness they shall reap the chaff thereof in the whirlwind; and the effect thereof is poison.

And again he saith: If my people shall sow filthiness they shall reap the east wind, which bringeth immediate destruction.

32 А ево, гле, обећање Господње се испуни и ви сте ударани и мучени.

33 Али, окренете ли се Господу пуном одлучношћу срца и ослоните ли на Њега уздање своје и будете ли Му служили свом марљивошћу ума, учините ли то, Он ће вас, у складу са вољом и жељом својом, избавити из ропства.

And now, behold, the promise of the Lord is fulfilled, and ye are smitten and afflicted.

But if ye will turn to the Lord with full purpose of heart, and put your trust in him, and serve him with all diligence of mind, if ye do this, he will, according to his own will and pleasure, deliver you out of bondage.

Мосија 8

- 1 И догоди се да пошто цар Лимхи беше завршио казивање своме народу, јер им он много тога говораше, а ја само мало тога записах у ову књигу, рече своме народу све о браћи њиховој која беху у земљи Зарахемли.
- 2 И нареди да Амон устане пред мноштво и исприповеди им све што се беше догађало браћи њиховој од времена кад Зениф оде из земље па све до времена када он сам изађе из земље.
- 3 А он им уз то исприповеди последње речи којима их цар Венијамин поучаваше и протумачи их народу цара Лимхија, како би могли разумети све речи које он говораше.
- 4 И догоди се да пошто све то беше учинио, цар Лимхи отпусти мноштво и нареди да се свако врати кући својој.
- 5 И догоди се да нареди да се плоче које садрже запис о његовом народу, од времена кад напустише земљу Зарахемлу, донесу пред Амона да их он прочита.
- 6 Ево, чим Амон прочита запис, упита га цар да сазна може ли тумачити језике, а Амон му рече да не може.
- 7 А цар му рече: Жалостан због невоља мога народа, наредих да четрдесет и тројица мојих људи пође на пут у пустињу, како би пронашли земљу Зарахемлу, да се браћи својој обратимо да нас избаве из ропства.
- 8 И беху они изгубљени у пустињи током много дана. Ипак, беху марљиви и не нашавши земљу Зарахемлу, уместо тога вратише се у ову земљу, путујући земљом међу многим водама, откривши земљу која беше прекривена костима људским и зверињим, а беше прекривена и рушевинама сваковрсних грађевина, откривши земљу која беше настањена народом бројним попут мноштва израелских.

Mosiah 8

And it came to pass that after king Limhi had made an end of speaking to his people, for he spake many things unto them and only a few of them have I written in this book, he told his people all the things concerning their brethren who were in the land of Zarahemla.

And he caused that Ammon should stand up before the multitude, and rehearse unto them all that had happened unto their brethren from the time that Zeniff went out of the land even until the time that he himself came up out of the land.

And he also rehearsed unto them the last words which king Benjamin had taught them, and explained them to the people of king Limhi, so that they might understand all the words which he spake.

And it came to pass that after he had done all this, that king Limhi dismissed the multitude, and caused that they should return every one unto his own house.

And it came to pass that he caused that the plates which contained the record of his people from the time that they left the land of Zarahemla, should be brought before Ammon, that he might read them.

Now, as soon as Ammon had read the record, the king inquired of him to know if he could interpret languages, and Ammon told him that he could not.

And the king said unto him: Being grieved for the afflictions of my people, I caused that forty and three of my people should take a journey into the wilderness, that thereby they might find the land of Zarahemla, that we might appeal unto our brethren to deliver us out of bondage.

And they were lost in the wilderness for the space of many days, yet they were diligent, and found not the land of Zarahemla but returned to this land, having traveled in a land among many waters, having discovered a land which was covered with bones of men, and of beasts, and was also covered with ruins of buildings of every kind, having discovered a land which had been peopled with a people who were as numerous as the hosts of Israel.

- 9 А за сведочанство да је оно што беху рекли истинито донеше двадесет четири плоче испуњене урезима, а оне су од чистог злата.
- 10 И гле, донеше и напрснике, који су велики, и они су од месинга и од бакра, и савршено су очувани.
- 11 И опет, донеше мачеве којима балчаци страдаше, а сечива им беху рђом нагрижена и нема нико у земљи ко је у стању да протумачи језик или урезе који су на плочама. Зато ти рекох: Умеш ли да преводиш?
- 12 И опет ти кажем: Знаш ли некога ко уме да преводи? Жељан сам, наиме, да се ови записи преведу на језик наш, јер ће нам можда дати сазнање о остатку народа који беше уништен, од кога ти записи дођоше, или ће нам можда дати сазнање о самом том народу који беше уништен, а ја сам жељан да сазнам разлог њиховог уништења.
- 13 Тада му Амон рече: Поуздано ти могу рећи, о цару, за човека који уме да преведе записе, јер има нешто чиме може гледати и превести све записе који су из древних времена, а то је дар од Бога. А те ствари зову се тумачи и нико не сме да гледа у њих осим ако му није заповеђено, да не би погледао оно што не треба и страдао. А онај коме је заповеђено да у њих гледа, назива се виделац.
- 14 А гле, цар народа који је у земљи Зарахемли човек је коме је заповеђено да то чини и који има тај узвишен дар од Бога.
- 15 И цар рече да је виделац већи од пророка.
- 16 А Амон рече да је виделац откровитељ, а и пророк, и већи дар нико не може имати, осим ако не поседује моћ Божју, што ниједан човек не може. Ипак, човек може имати велику моћ дату од Бога.

And for a testimony that the things that they had said are true they have brought twenty-four plates which are filled with engravings, and they are of pure gold.

And behold, also, they have brought breast-plates, which are large, and they are of brass and of copper, and are perfectly sound.

And again, they have brought swords, the hilts thereof have perished, and the blades thereof were cankered with rust; and there is no one in the land that is able to interpret the language or the engravings that are on the plates. Therefore I said unto thee: Canst thou translate?

And I say unto thee again: Knowest thou of any one that can translate? For I am desirous that these records should be translated into our language; for, perhaps, they will give us a knowledge of a remnant of the people who have been destroyed, from whence these records came; or, perhaps, they will give us a knowledge of this very people who have been destroyed; and I am desirous to know the cause of their destruction.

Now Ammon said unto him: I can assuredly tell thee, O king, of a man that can translate the records; for he has wherewith that he can look, and translate all records that are of ancient date; and it is a gift from God. And the things are called interpreters, and no man can look in them except he be commanded, lest he should look for that he ought not and he should perish. And whosoever is commanded to look in them, the same is called seer.

And behold, the king of the people who are in the land of Zarahemla is the man that is commanded to do these things, and who has this high gift from God.

And the king said that a seer is greater than a prophet.

And Ammon said that a seer is a revelator and a prophet also; and a gift which is greater can no man have, except he should possess the power of God, which no man can; yet a man may have great power given him from God.

17 Али виделац може знати о ономе што је прошло, а и о ономе што ће доћи, и по њима ће се све открити, или, пре, тајне ће се објавити и што је скривено доћи ће на светло и што је непознато преко њих ће се сазнати. И такође, по њима ће се сазнати оно што се друкчије не би могло знати.

18 Тако Бог обезбеди средства да човек вером може изводити силна чуда, стога постаје велика корист за ближње своје.

19 И ево, кад Амон заврши казивање речи ових, цар се силно обрадова и захвали Богу, говорећи: Без сумње, велика се тајна налази на овим плочама, а ови тумачи, без сумње, беху припремљени ради откривања свих тих тајни деци човечјој.

20 О, како су чудесна дела Господња и како Он дуго подноси свој народ. Да, и како је слепо и недокучиво разумевање деце човечје, јер неће да траже мудрост, нити желе да она влада њима.

21 Да, они су попут дивљег стада које бежи од пастира и растура се, а шумске звери га растерују, гоне и прождиру.

But a seer can know of things which are past, and also of things which are to come, and by them shall all things be revealed, or, rather, shall secret things be made manifest, and hidden things shall come to light, and things which are not known shall be made known by them, and also things shall be made known by them which otherwise could not be known.

Thus God has provided a means that man, through faith, might work mighty miracles; therefore he becometh a great benefit to his fellow beings.

And now, when Ammon had made an end of speaking these words the king rejoiced exceedingly, and gave thanks to God, saying: Doubtless a great mystery is contained within these plates, and these interpreters were doubtless prepared for the purpose of unfolding all such mysteries to the children of men.

O how marvelous are the works of the Lord, and how long doth he suffer with his people; yea, and how blind and impenetrable are the understandings of the children of men; for they will not seek wisdom, neither do they desire that she should rule over them!

Yea, they are as a wild flock which fleeth from the shepherd, and scattereth, and are driven, and are devoured by the beasts of the forest.

ЗАПИС ЗЕНИФОВ – Извештај о његовом народу, од времена када напустише земљу Зарахемлу на све до времена када беху избављени из руку Ламанаца.

Мосија 9

- 1 Ја, Зениф, будући поучен свом језику нефијском и имајући сазнање о земљи Нефи, или земљи првобитне баштине очева наших, бејах послат као ухода међу Ламанце, како бих могао уходити снаге њихове, како би их војска наша напала и уништила – али када видех оно што је добро међу њима, пожелех да не буду уништени.
- 2 Стога, препирах се са браћом својом у пустињи, јер хтедох да наш владар склопи споразум са њима, али, како он беше строг и крвожедан човек, заповеди да будем погубљен. Али, ја бејах спасен уз проливање много крви, јер отац се бораше против оца, и брат против брата, све док већи број наше војске не беше уништен у пустињи. А ми, који бејасмо поштеђени, вратисмо се у земљу Зарахемлу да саопштимо ту вест женама њиховим и деци њиховој.
- 3 А ја ипак, будући да бејах превише жељан да баштиним земљу очева наших, сакупих све оне који жељаху да се попнемо и запоседнемо земљу, па поново кренусмо на пут у пустињу да бисмо дошли до те земље. Међутим, бејасмо ударани глађу и тешким невољама, јер бејасмо спори да се сетимо Господа Бога свога.
- 4 Ипак, после много дана лутања пустињом разапесмо шаторе своје на месту где браћа наша беху побијена, што беше близу земље очева наших.
- 5 И догоди се да ја опет пођох са четворицом својих људи у град, унутра до цара, да сазнам вољу цареву и да сазнам могу ли са људима својим ући и запосести земљу у миру.
- 6 И уђох до цара и он ми се заветова да могу запосести земљу Лехи-Нефи и земљу Шилом.

THE RECORD OF ZENIFF—An account of his people, from the time they left the land of Zarahemla until the time that they were delivered out of the hands of the Lamanites.

Mosiah 9

I, Zeniff, having been taught in all the language of the Nephites, and having had a knowledge of the land of Nephi, or of the land of our fathers' first inheritance, and having been sent as a spy among the Lamanites that I might spy out their forces, that our army might come upon them and destroy them—but when I saw that which was good among them I was desirous that they should not be destroyed.

Therefore, I contended with my brethren in the wilderness, for I would that our ruler should make a treaty with them; but he being an austere and a blood-thirsty man commanded that I should be slain; but I was rescued by the shedding of much blood; for father fought against father, and brother against brother, until the greater number of our army was destroyed in the wilderness; and we returned, those of us that were spared, to the land of Zarahemla, to relate that tale to their wives and their children.

And yet, I being over-zealous to inherit the land of our fathers, collected as many as were desirous to go up to possess the land, and started again on our journey into the wilderness to go up to the land; but we were smitten with famine and sore afflictions; for we were slow to remember the Lord our God.

Nevertheless, after many days' wandering in the wilderness we pitched our tents in the place where our brethren were slain, which was near to the land of our fathers.

And it came to pass that I went again with four of my men into the city, in unto the king, that I might know of the disposition of the king, and that I might know if I might go in with my people and possess the land in peace.

And I went in unto the king, and he covenanted with me that I might possess the land of Lehi-Nephi, and the land of Shilom.

- 7 И уз то заповеди и да његов народ изађе из те земље, а ја и моји људи уђосмо у земљу како бисмо је запосели.
- 8 И почесмо да градимо грађевине, и зидине градске да поправљамо, да, и то зидине града Лехи-Нефија и града Шилома.
- 9 И почесмо земљу обрађивати, да, користећи семење сваковрсно, користећи семе кукуруза, и пшенице, и јечма, и низа, и шеума, и семење воћа сваке врсте. И почесмо се множити и напредовати у земљи.
- 10 Али, беше то препреденост и лукавство цара Ламана, да препусти земљу да је запоседнемо, како би мој народ довео у ропство.
- 11 Ради тога, догоди се да се, пошто борависмо у земљи током дванаест година, цар Ламан поче прибојавати да не би како мој народ постао јак у земљи и да их не би надвладао и одвео их у ропство.
- 12 Ето, беху они лењ и идолопоклонички народ. Стога пожелеше да нас у ропство доведу, како би се наситили трудовима руку наших, да, како би се гостили стадима са поља наших.
- 13 Догоди се, дакле, да цар Ламан поче подстицати свој народ на сукоб с мојим народом. Стога насташе ратови и сукоби у земљи.
- 14 Јер, тринаесте године моје владавине у земљи Нефи, далеко на југу земље шиломске, док мој народ беше појио и хранио стада своја и обрађивао земљу своју, бројна чета Ламанаца навали на њих и поче их убијати и отимати стада њихова и кукуруз са поља њихових.
- 15 Да, и догоди се да они утекоше, сви које не сустигоше, и то у град Нефи, и затражише заштити од мене.
- 16 И догоди се да их наоружах луковима и стрелама и мачевима и сабљама и батинама и праћкама и сваковрсним оружјем које успесмо изумети, те ја и мој народ пођосмо у битку против Ламанаца.

And he also commanded that his people should depart out of the land, and I and my people went into the land that we might possess it.

And we began to build buildings, and to repair the walls of the city, yea, even the walls of the city of Lehi-Nephi, and the city of Shilom.

And we began to till the ground, yea, even with all manner of seeds, with seeds of corn, and of wheat, and of barley, and with neas, and with sheum, and with seeds of all manner of fruits; and we did begin to multiply and prosper in the land.

Now it was the cunning and the craftiness of king Laman, to bring my people into bondage, that he yielded up the land that we might possess it.

Therefore it came to pass, that after we had dwelt in the land for the space of twelve years that king Laman began to grow uneasy, lest by any means my people should wax strong in the land, and that they could not overpower them and bring them into bondage.

Now they were a lazy and an idolatrous people; therefore they were desirous to bring us into bondage, that they might glut themselves with the labors of our hands; yea, that they might feast themselves upon the flocks of our fields.

Therefore it came to pass that king Laman began to stir up his people that they should contend with my people; therefore there began to be wars and contentions in the land.

For, in the thirteenth year of my reign in the land of Nephi, away on the south of the land of Shilom, when my people were watering and feeding their flocks, and tilling their lands, a numerous host of Lamanites came upon them and began to slay them, and to take off their flocks, and the corn of their fields.

Yea, and it came to pass that they fled, all that were not overtaken, even into the city of Nephi, and did call upon me for protection.

And it came to pass that I did arm them with bows, and with arrows, with swords, and with cimeters, and with clubs, and with slings, and with all manner of weapons which we could invent, and I and my people did go forth against the Lamanites to battle.

- 17 Да, у снази Господњој кренусмо у битку против Ламанаца, јер ја и мој народ силно заваписмо Господу да нас избави из руку непријатеља наших, јер нам се пробуди сећање на избављење очева наших.
- 18 И чу Бог вапаје наше и услиши молитве наше и ми кренусмо у сили Његовој, да, кренусмо против Ламанаца и за један дан и једну ноћ погубисмо три хиљаде четрдесет и тројицу. Убијасмо их све док их не протерасмо из земље своје.
- 19 А ја, сам, својим сопственим рукама, помогох да се сахране мртви њихови. И гле, на велику жалост и тугу нашу, двеста седамдесет и деветорица браће наше беху погубљена.

Yea, in the strength of the Lord did we go forth to battle against the Lamanites; for I and my people did cry mightily to the Lord that he would deliver us out of the hands of our enemies, for we were awakened to a remembrance of the deliverance of our fathers.

And God did hear our cries and did answer our prayers; and we did go forth in his might; yea, we did go forth against the Lamanites, and in one day and a night we did slay three thousand and forty-three; we did slay them even until we had driven them out of our land.

And I, myself, with mine own hands, did help to bury their dead. And behold, to our great sorrow and lamentation, two hundred and seventy-nine of our brethren were slain.

Мосија 10

- 1 И догоди се да поново почесмо оснивати царство и поново стадосмо поседовати земљу у миру. И ја наредих да се израђује ратно оружје сваке врсте, како бих могао имати оружје за свој народ за време када Ламанци опет поведу рат против мога народа.
- 2 И поставих страже унаоколо земље, да нас Ламанци опет не би изненада напали и уништили нас. И тако чувах свој народ и стада своја и пазих да не падну у руке непријатеља наших.
- 3 И догоди се да баштинисмо земљу очева наших много година, да, чак током двадесет и две године.
- 4 И ја наредих да мушкарци обрађују земљу и узгајају сваковрсне житарице и разноврсно воће сваке врсте.
- 5 И наредих да жене преузму и труде се и раде, и израђују фини лан сваке врсте, да, и тканину сваковрсну, да бисмо могли покрити голотињу своју. И тако напредовасмо у земљи – тако имамо трајан мир у земљи током двадесет и две године.
- 6 И догоди се да цар Ламан умре, а син његов поче да влада уместо њега. И он поче да подстиче свој народ на побуну против мога народа. Стога се почеше припремати за рат и да дођу овамо да се боре против мога народа.
- 7 Али ја послах уходе своје унаоколо по земљи шемлонској, како бих открио припреме њихове, да бих се могао одбранити од њих, да не би напали мој народ и уништили га.
- 8 И догоди се да дођоше на север земље шиломске са бројним четама својим, мушкарцима наоружаним луковима и стрелама и мачевима и сабљама, и камењем и праћкама, а главе имаху обријане те им беху голе, и кожним појасом беху опасани око бокова својих.

Mosiah 10

And it came to pass that we again began to establish the kingdom and we again began to possess the land in peace. And I caused that there should be weapons of war made of every kind, that thereby I might have weapons for my people against the time the Lamanites should come up again to war against my people.

And I set guards round about the land, that the Lamanites might not come upon us again unawares and destroy us; and thus I did guard my people and my flocks, and keep them from falling into the hands of our enemies.

And it came to pass that we did inherit the land of our fathers for many years, yea, for the space of twenty and two years.

And I did cause that the men should till the ground, and raise all manner of grain and all manner of fruit of every kind.

And I did cause that the women should spin, and toil, and work, and work all manner of fine linen, yea, and cloth of every kind, that we might clothe our nakedness; and thus we did prosper in the land—thus we did have continual peace in the land for the space of twenty and two years.

And it came to pass that king Laman died, and his son began to reign in his stead. And he began to stir his people up in rebellion against my people; therefore they began to prepare for war, and to come up to battle against my people.

But I had sent my spies out round about the land of Shemlon, that I might discover their preparations, that I might guard against them, that they might not come upon my people and destroy them.

And it came to pass that they came up upon the north of the land of Shilom, with their numerous hosts, men armed with bows, and with arrows, and with swords, and with cimeters, and with stones, and with slings; and they had their heads shaved that they were naked; and they were girded with a leathern girdle about their loins.

- 9 И догоди се да наредих да жене и деца мога народа буду сакривени у пустињи. И уз то наредих да се сви старци моји који могаху оружје носити, а и сви младићи који су у стању оружје носити, окупе и пођу у битку против Ламанаца. И ја их постројих у редове њихове, сваког према годинама његовим.
- 10 И догоди се да пођосмо у битку против Ламанаца. И ја, чак и ја, у старости својој, пођох у битку против Ламанаца. И догоди се да пођосмо у битку у снази Господњој.
- 11 Ево, Ламанци не знадоше ништа о Господу, нити о снази Господњој, те се ослонише на сопствену снагу. Ипак, беху они снажан народ, у погледу на снагу људску.
- 12 Беху они диваљ и свиреп и крвожедан народ, који вероваше у предање очева својих, а то је да вероваху да беху истерани из земље јерусалимске због безакоња очева својих и да им браћа њихова учинише неправду у пустињи и да им, такође, учинише неправду док прелажаху преко мора;
- 13 И опет, да им беше учињена неправда у земљи првобитне баштине њихове, пошто беху препловили море, а све то због тога што Нефи беше вернији у држању заповести Господњих – стога беше повлашћен код Господа, јер Господ чу молитве његове и услиши их и преузе вођство на путовању њиховом кроз пустињу.
- 14 А браћа његова беху гневна на њега јер не разумеше поступке Господње. Беху гневни на њега и на водама јер отврднуше срца своја против Господа.
- 15 И опет, беху гневни на њега кад стигоше у обећану земљу, јер рекоше да оте владавину над народом из руку њихових. И они настојаху да га убију.
- 16 И опет, беху гневни на њега јер отпутова у пустињу како му Господ заповеди и узе записе који беху урезани на месинганим плочама, јер рекоше да их он опљачка.

And it came to pass that I caused that the women and children of my people should be hid in the wilderness; and I also caused that all my old men that could bear arms, and also all my young men that were able to bear arms, should gather themselves together to go to battle against the Lamanites; and I did place them in their ranks, every man according to his age.

And it came to pass that we did go up to battle against the Lamanites; and I, even I, in my old age, did go up to battle against the Lamanites. And it came to pass that we did go up in the strength of the Lord to battle.

Now, the Lamanites knew nothing concerning the Lord, nor the strength of the Lord, therefore they depended upon their own strength. Yet they were a strong people, as to the strength of men.

They were a wild, and ferocious, and a bloodthirsty people, believing in the tradition of their fathers, which is this—Believing that they were driven out of the land of Jerusalem because of the iniquities of their fathers, and that they were wronged in the wilderness by their brethren, and they were also wronged while crossing the sea;

And again, that they were wronged while in the land of their first inheritance, after they had crossed the sea, and all this because that Nephi was more faithful in keeping the commandments of the Lord—therefore he was favored of the Lord, for the Lord heard his prayers and answered them, and he took the lead of their journey in the wilderness.

And his brethren were wroth with him because they understood not the dealings of the Lord; they were also wroth with him upon the waters because they hardened their hearts against the Lord.

And again, they were wroth with him when they had arrived in the promised land, because they said that he had taken the ruling of the people out of their hands; and they sought to kill him.

And again, they were wroth with him because he departed into the wilderness as the Lord had commanded him, and took the records which were engraven on the plates of brass, for they said that he robbed them.

- 17 И тако они поучаваху децу своју да их треба мрзети и да их треба убијати и да им треба отимати и пљачкати их, и чинити све како би их могли уништити. Стога имаху вечну мржњу према синовима Нефијевим.
- 18 Због свега тога, цар Ламан ме својим лукавством и вештином лагања и својим лепим обећањима, обману, те доведох свој народу ову земљу да их они могу уништити. Да, и трпљасмо због тога много година у овој земљи.
- 19 И ево, ја, Зениф, рекавши све то о Ламанцима своје народу подстакнух их да пођу у битку у снази својој, ослањајући уздање своје на Господа. Сукобисмо се, стога, са њима, лицем у лице.
- 20 И догоди се да их опет истерасмо из земље своје и убијасмо их у великом покољу, и то толико много њих да их не избројасмо.
- 21 И догоди се да се опет вратисмо у земљу своју, и мој народ опет поче чувати стада своја и обрађивати земљу своју.
- 22 И ево, ја, остаривши, поверих царство једном од синова својих. Стога, не говорим више ништа. И нека Господ благослови мој народ. Амен.

And thus they have taught their children that they should hate them, and that they should murder them, and that they should rob and plunder them, and do all they could to destroy them; therefore they have an eternal hatred towards the children of Nephi.

For this very cause has king Laman, by his cunning, and lying craftiness, and his fair promises, deceived me, that I have brought this my people up into this land, that they may destroy them; yea, and we have suffered these many years in the land.

And now I, Zeniff, after having told all these things unto my people concerning the Lamanites, I did stimulate them to go to battle with their might, putting their trust in the Lord; therefore, we did contend with them, face to face.

And it came to pass that we did drive them again out of our land; and we slew them with a great slaughter, even so many that we did not number them.

And it came to pass that we returned again to our own land, and my people again began to tend their flocks, and to till their ground.

And now I, being old, did confer the kingdom upon one of my sons; therefore, I say no more. And may the Lord bless my people. Amen.

Мосија 11

- 1 И ево, догоди се да Зениф повери царство Ноју, једном од синова својих. Стога Ноје поче да влада уместо њега, а он не ходаше путевима оца свога.
- 2 Јер гле, не држаше он заповести Божје, него слеђаше жеље срца свога. И имаше много жена и иноча. И учини да његов народ грех чини и ради оно што је одвратно у очима Господњим. Да, чињаху они курварства и сваковрсну opakост.
- 3 И наметну порез, петину од свега што поседоваху, петину од злата њиховог и сребра њиховог, и петину од зифа њиховог, и од бакра њиховог, и од месинга њиховог и од гвожђа њиховог, и петину од товљеника њихових, а такође и петину од свих житарица њихових.
- 4 И све то узе за издржавање своје, и жена својих и иноча својих, а уз то и свештеника својих и жена њихових и иноча њихових. Тако он беше изменио послове у царству.
- 5 Свргну, наиме, све свештенике који беху посвећени од оца његовог и посвети нове уместо њих, оне који беху узнесени у охолости срца својих.
- 6 Да, и тако они беху подржавани у лењости својој и у идолопоклонству своме и у курварствима својим, порезима које цар Ноје наметну своме народу. Тако се народ силно труђаше да подржи безакоње.
- 7 Да, и посташе, такође, идолопоклоници, јер беху обманути ништавним и ласкавим речима цара и свештеника, јер им ласкаво говораху.
- 8 И догоди се да цар Ноје изгради многе отмене и простране грађевине и украси их финим радом у дрвету и сваковрсним драгоценостима, златним, и сребреним, и гвозденим, и месинганим, и зифеним, и бакарним;
- 9 И себи, такође, сагради пространу палату, и престо на сред ње, а све то беше од финог дрвета украшено златом и сребром и драгоценостима.

Mosiah 11

And now it came to pass that Zeniff conferred the kingdom upon Noah, one of his sons; therefore Noah began to reign in his stead; and he did not walk in the ways of his father.

For behold, he did not keep the commandments of God, but he did walk after the desires of his own heart. And he had many wives and concubines. And he did cause his people to commit sin, and do that which was abominable in the sight of the Lord. Yea, and they did commit whoredoms and all manner of wickedness.

And he laid a tax of one fifth part of all they possessed, a fifth part of their gold and of their silver, and a fifth part of their ziff, and of their copper, and of their brass and their iron; and a fifth part of their fatlings; and also a fifth part of all their grain.

And all this did he take to support himself, and his wives and his concubines; and also his priests, and their wives and their concubines; thus he had changed the affairs of the kingdom.

For he put down all the priests that had been consecrated by his father, and consecrated new ones in their stead, such as were lifted up in the pride of their hearts.

Yea, and thus they were supported in their laziness, and in their idolatry, and in their whoredoms, by the taxes which king Noah had put upon his people; thus did the people labor exceedingly to support iniquity.

Yea, and they also became idolatrous, because they were deceived by the vain and flattering words of the king and priests; for they did speak flattering things unto them.

And it came to pass that king Noah built many elegant and spacious buildings; and he ornamented them with fine work of wood, and of all manner of precious things, of gold, and of silver, and of iron, and of brass, and of ziff, and of copper;

And he also built him a spacious palace, and a throne in the midst thereof, all of which was of fine wood and was ornamented with gold and silver and with precious things.

- 10 И нареди, такође, да радници његови израђују сваковрсне украсе унутар зидина храма, од финог дрвета и бакра и месинга.
- 11 А седишта, која беху издвојена за високе свештенике, која беху изнад свих других седишта, украси чистим златом и нареди да се испред њих сагради наслон да могу одмарати тела своја и руке своје на њему док његовом народу буду говорили лажи и ништавне речи.
- 12 И догоди се да изгради кулу близу храма, да, веома високу кулу, толику да може стати на врх њен и надzirати земљу шиломску, а и земљу шемлонску, које Ламанци поседоваху, и чак могаше надzirати и сву земљу унаоколо.
- 13 И догоди се да нареди да се изграде многе грађевине у земљи Шилом и нареди да се подигне велика кула на брежуљку северно од земље шиломске, која беше уточиште деци Нефијевој у време кад побегоше из земље. И тако чињаше са богатством које порезом добијаше од свога народа.
- 14 И догоди се да ослони срце на богатство своје и провођаше време у разузданом животу са женама својим и иночама својим. А тако и свештеници његови провођаху време своје са блудницама.
- 15 И догоди се да засади винограде унаоколо по земљи и сагради пресе за цеђење и прављаше вина у изобиљу и стога поста винопија, а и народ његов.
- 16 И догоди се да Ламанци почеше нападати његов народ, мање групе, и убијати их на пољима њиховим и док чуваху стада своја.
- 17 А цар Ноје посла страже унаоколо земље да их задрже, али не посла довољан број и Ламанци навалише на њих и побише их, и многа стада изведоше из земље. Тако их Ламанци почеше уништавати и на њима искаљивати мржњу своју.
- 18 И догоди се да цар Ноје посла војске своје против њих, и они беху потиснути, то јест, потиснуше их накратко. Стога се вратише радујући се плену своме.

And he also caused that his workmen should work all manner of fine work within the walls of the temple, of fine wood, and of copper, and of brass.

And the seats which were set apart for the high priests, which were above all the other seats, he did ornament with pure gold; and he caused a breast-work to be built before them, that they might rest their bodies and their arms upon while they should speak lying and vain words to his people.

And it came to pass that he built a tower near the temple; yea, a very high tower, even so high that he could stand upon the top thereof and overlook the land of Shilom, and also the land of Shemlon, which was possessed by the Lamanites; and he could even look over all the land round about.

And it came to pass that he caused many buildings to be built in the land Shilom; and he caused a great tower to be built on the hill north of the land Shilom, which had been a resort for the children of Nephi at the time they fled out of the land; and thus he did do with the riches which he obtained by the taxation of his people.

And it came to pass that he placed his heart upon his riches, and he spent his time in riotous living with his wives and his concubines; and so did also his priests spend their time with harlots.

And it came to pass that he planted vineyards round about in the land; and he built wine-presses, and made wine in abundance; and therefore he became a wine-bibber, and also his people.

And it came to pass that the Lamanites began to come in upon his people, upon small numbers, and to slay them in their fields, and while they were tending their flocks.

And king Noah sent guards round about the land to keep them off; but he did not send a sufficient number, and the Lamanites came upon them and killed them, and drove many of their flocks out of the land; thus the Lamanites began to destroy them, and to exercise their hatred upon them.

And it came to pass that king Noah sent his armies against them, and they were driven back, or they drove them back for a time; therefore, they returned rejoicing in their spoil.

19 А ево, због те велике победе узнесоше се у охолости срца својих, хваљаху се снагом својом говорећи да њихова педесеторица могу стати против хиљаде Ламанаца. И тако се хваљаху и уживаху у крви и проливању крви браће своје, а све због opakости цара њиховог и свештеника.

20 И догоди се да међу њима беше човек по имену Абинади. И он пође међу њих и поче проричати, говорећи – Гле, овако говори Господ и тако ми заповеди, говорећи, пођи и кажи овом народу, овако говори Господ: Јао овом народу, јер видех одвратности њихове и opakост њихову и курварства њихова и уколико се не покају походићу их у срцби својој.

21 И уколико се не покају и не окрену Господу Богу своме, гле, предаћу их у руке непријатеља њихових, да, и биће одведени у ропство и биће мучени руком непријатеља својих.

22 И догодиће се да ће знати да сам ја Господ Бог њихов, а ја сам Бог ревностан, који походи безакоња свога народа.

23 И догодиће се да ће, уколико се овај народ не покаје и не окрене Господу Богу своме, бити одведени у ропство. И нико их неће избавити осим Господа, Свемогућег Бога.

24 Да, и догодиће се да кад ми завапе бићу спор да чујем вапаје њихове, да, и допустићу да их ударају непријатељи њихови.

25 И уколико се не покају у кострети и пепелу, и не завапе снажно Господу Богу своме, нећу послушати молитве њихове, нити ћу их избавити из невоља њихових. И тако говори Господ, и тако ми Он заповеди.

26 Ево, догоди се да када им Абинади изговори ове речи, они се разгневише на њега и настојаху да му одузму живот. Али, Господ га избави из руку њихових.

And now, because of this great victory they were lifted up in the pride of their hearts; they did boast in their own strength, saying that their fifty could stand against thousands of the Lamanites; and thus they did boast, and did delight in blood, and the shedding of the blood of their brethren, and this because of the wickedness of their king and priests.

And it came to pass that there was a man among them whose name was Abinadi; and he went forth among them, and began to prophesy, saying: Behold, thus saith the Lord, and thus hath he commanded me, saying, Go forth, and say unto this people, thus saith the Lord—Wo be unto this people, for I have seen their abominations, and their wickedness, and their whoredoms; and except they repent I will visit them in mine anger.

And except they repent and turn to the Lord their God, behold, I will deliver them into the hands of their enemies; yea, and they shall be brought into bondage; and they shall be afflicted by the hand of their enemies.

And it shall come to pass that they shall know that I am the Lord their God, and am a jealous God, visiting the iniquities of my people.

And it shall come to pass that except this people repent and turn unto the Lord their God, they shall be brought into bondage; and none shall deliver them, except it be the Lord the Almighty God.

Yea, and it shall come to pass that when they shall cry unto me I will be slow to hear their cries; yea, and I will suffer them that they be smitten by their enemies.

And except they repent in sackcloth and ashes, and cry mightily to the Lord their God, I will not hear their prayers, neither will I deliver them out of their afflictions; and thus saith the Lord, and thus hath he commanded me.

Now it came to pass that when Abinadi had spoken these words unto them they were wroth with him, and sought to take away his life; but the Lord delivered him out of their hands.

27 Ево, када цар Ноје чу речи које Абинади изговори народу, и он се разгневи и рече: Ко је Абинади да суди мени и моме народу, или, ко је тај Господ који ће донети тако велику невољу на мој народ?

28 Заповедам вам да доведете овамо Абинадија да га могу погубити, јер он то рече како би мој народ подстакао на срџбу једне против других, и да би изазвао сукобе међу мојим народом. Стога ћу га погубити.

29 Ево, очи народа беху заслепљене, стога отврднуше срца своја на речи Абинадијеве и од тада га настојаху ухватити. А цар Ноје отврдну срце своје према речи Господњој и не покаја се због злих дела својих.

Now when king Noah had heard of the words which Abinadi had spoken unto the people, he was also wroth; and he said: Who is Abinadi, that I and my people should be judged of him, or who is the Lord, that shall bring upon my people such great affliction?

I command you to bring Abinadi hither, that I may slay him, for he has said these things that he might stir up my people to anger one with another, and to raise contentions among my people; therefore I will slay him.

Now the eyes of the people were blinded; therefore they hardened their hearts against the words of Abinadi, and they sought from that time forward to take him. And king Noah hardened his heart against the word of the Lord, and he did not repent of his evil doings.

Мосија 12

- 1 И догоди се да након две године Абинади прерушен дође међу њих, те га они не препознаше и поче прорицати међу њима, говорећи: Овако ми Господ заповеди, говорећи – Абинади, иди и проричи међу овим мојим народом, јер отврднуше срца своја на речи моје, не покајаше се због злих дела својих. Стога ћу их походити у срцби својој, да, у жестокој срцби својој походићу их у њиховим безакоњима и одвратностима.
- 2 Да, јао поколењу овом! И Господ ми рече: Испружи руку своју и проричи, говорећи – Овако говори Господ: догодиће се да ће ово поколење због безакоња својих бити одведено у ропство и биће по образу ударано. Да, биће прогањано од људи и биће убијано, а стрвинари са неба и пси, да, и звери дивље, прождираће месо њихово.
- 3 И догодиће се да ће живот цара Ноје вредети колико и одећа у пећи ужареној, јер знаће он да сам ја Господ.
- 4 И догодиће се да ћу овај свој народ ударити тешким невољама, да, глађу и помором, и учинићу да јаучу по цео дан.
- 5 Да, и учинићу да бремена буду привезана на леђа њихова, и биће гоњени попут немог магарца.
- 6 И догодиће се да ћу послати град на њих, и удариће их, а биће ударени и ветром источним, а и инсекти ће им земљу преплавити и прождирати жито њихово.
- 7 И биће ударени великим помором – и све то ћу учинићу због њихових безакоња и одвратности.

Mosiah 12

And it came to pass that after the space of two years that Abinadi came among them in disguise, that they knew him not, and began to prophesy among them, saying: Thus has the Lord commanded me, saying—Abinadi, go and prophesy unto this my people, for they have hardened their hearts against my words; they have repented not of their evil doings; therefore, I will visit them in my anger, yea, in my fierce anger will I visit them in their iniquities and abominations.

Yea, wo be unto this generation! And the Lord said unto me: Stretch forth thy hand and prophesy, saying: Thus saith the Lord, it shall come to pass that this generation, because of their iniquities, shall be brought into bondage, and shall be smitten on the cheek; yea, and shall be driven by men, and shall be slain; and the vultures of the air, and the dogs, yea, and the wild beasts, shall devour their flesh.

And it shall come to pass that the life of king Noah shall be valued even as a garment in a hot furnace; for he shall know that I am the Lord.

And it shall come to pass that I will smite this my people with sore afflictions, yea, with famine and with pestilence; and I will cause that they shall howl all the day long.

Yea, and I will cause that they shall have burdens lashed upon their backs; and they shall be driven before like a dumb ass.

And it shall come to pass that I will send forth hail among them, and it shall smite them; and they shall also be smitten with the east wind; and insects shall pester their land also, and devour their grain.

And they shall be smitten with a great pestilence—and all this will I do because of their iniquities and abominations.

- 8 И догодиће се да ћу их, не покају ли се, сасвим уништити на лицу земаљском. Ипак, они ће иза себе оставити запис, а ја ћу га сачувати за друге народе који запоседну земљу. Да, а то ћу учинити да откријем одвратности овог народа другим народима. И много тога прорицаше Абинади против тога народа.
- 9 И догоди се да се они разгневише на њега и ухватише га и везаног одведоше пред цара, и рекоше цару: Гле, доведосмо пред тебе човека који пророковаше зло о твом народу и каже да ће га Бог уништити.
- 10 А пророкује зло и о твом животу, и каже да ће твој живот бити попут одеће у пећи ужареној.
- 11 И опет, каже да ћеш бити као стабљика, и то као сува стабљика пољска, коју звери газе и ногама је гњече.
- 12 И опет, каже да ћеш бити попут цвета чичковог, кога, када је потпуно зрео, дуне ли ветар, разноси по лицу земаљском. И тврди да Господ то рече. И говори да ће све то доћи на тебе не покајеш ли се, и то због безакоња твојих.
- 13 А ево, о цару, какво велико зло почини, или какве велике грехе народ твој почини, да морамо бити проклети од Бога или осуђени од овог човека?
- 14 И ево, о цару, гле, недужни смо, а ти, о цару, не сагреси. Стога, овај човек слага за тебе, и прорицаше узалуд.
- 15 И гле, снажни смо, нећемо пасти у ропство, или бити поробљени од непријатеља наших. Да, и ти напредова у земљи, и надаље ћеш напредовати.
- 16 Гле, ево тог човека, предајемо га у руке твоје, можеш чинити с њим шта ти је воља.

And it shall come to pass that except they repent I will utterly destroy them from off the face of the earth; yet they shall leave a record behind them, and I will preserve them for other nations which shall possess the land; yea, even this will I do that I may discover the abominations of this people to other nations. And many things did Abinadi prophesy against this people.

And it came to pass that they were angry with him; and they took him and carried him bound before the king, and said unto the king: Behold, we have brought a man before thee who has prophesied evil concerning thy people, and saith that God will destroy them.

And he also prophesieth evil concerning thy life, and saith that thy life shall be as a garment in a furnace of fire.

And again, he saith that thou shalt be as a stalk, even as a dry stalk of the field, which is run over by the beasts and trodden under foot.

And again, he saith thou shalt be as the blossoms of a thistle, which, when it is fully ripe, if the wind bloweth, it is driven forth upon the face of the land. And he pretendeth the Lord hath spoken it. And he saith all this shall come upon thee except thou repent, and this because of thine iniquities.

And now, O king, what great evil hast thou done, or what great sins have thy people committed, that we should be condemned of God or judged of this man?

And now, O king, behold, we are guiltless, and thou, O king, hast not sinned; therefore, this man has lied concerning you, and he has prophesied in vain.

And behold, we are strong, we shall not come into bondage, or be taken captive by our enemies; yea, and thou hast prospered in the land, and thou shalt also prosper.

Behold, here is the man, we deliver him into thy hands; thou mayest do with him as seemeth thee good.

- 17 И догоди се да цар Ноје нареди да Абинадија баце у тамницу и нареди да се свештеници окупе како би одржао савет са њима шта да учини са њим.
- 18 И догоди се да они рекоше цару: Доведи га овамо да га испитамо. И цар заповеди да га доведу пред њих.
- 19 И почеше да га испитују, како би противуречио, да би га имали чиме оптужити, али он им одговараше одважно и издржа сва питања њихова, да, на чуђење њихово, јер издржа сва питања њихова и постиде их у свим речима њиховим.
- 20 И догоди се да му један од њих рече: Шта значе речи које су записане, и које поучаваху очеви наши, говорећи:
- 21 Како су дивне на горама ноге онога који добре вести доноси, који мир објављује, који о добру добре вести доноси, који спасење објављује, који Сиону говори: Бог твој влада;
- 22 Стражари ће твоји подићи глас, углас ће запевати, јер ће очи у очи видети када Господ поново буде враћао Сион.
- 23 Кличите од радости и певајте пустоши јерусалимске, јер Господ утеши свој народ, откупи Он Јерусалим;
- 24 Оголи Господ свету мишицу своју пред очима свих народа, и сви крајеви земаљски видеће спасење Бога нашег?
- 25 И ево, Абинади им рече: Јесте ли ви свештеници, а претварате се да поучавате овај народ, и да разумете дух прорицања, а ипак желите да од мене сазнате шта то значи?
- 26 Кажем вам, јао вама што изопачујете путеве Господње! Јер ако то и разумете, то не поучавате, стога изопачисте путеве Господње.
- 27 Не приклонисте срца своја разумевању, стога, нисте мудри. Чему, дакле, поучавате овај народ?

And it came to pass that king Noah caused that Abinadi should be cast into prison; and he commanded that the priests should gather themselves together that he might hold a council with them what he should do with him.

And it came to pass that they said unto the king: Bring him hither that we may question him; and the king commanded that he should be brought before them.

And they began to question him, that they might cross him, that thereby they might have wherewith to accuse him; but he answered them boldly, and withstood all their questions, yea, to their astonishment; for he did withstand them in all their questions, and did confound them in all their words.

And it came to pass that one of them said unto him: What meaneth the words which are written, and which have been taught by our fathers, saying:

How beautiful upon the mountains are the feet of him that bringeth good tidings; that publisheth peace; that bringeth good tidings of good; that publisheth salvation; that saith unto Zion, Thy God reigneth;

Thy watchmen shall lift up the voice; with the voice together shall they sing; for they shall see eye to eye when the Lord shall bring again Zion;

Break forth into joy; sing together ye waste places of Jerusalem; for the Lord hath comforted his people, he hath redeemed Jerusalem;

The Lord hath made bare his holy arm in the eyes of all the nations, and all the ends of the earth shall see the salvation of our God?

And now Abinadi said unto them: Are you priests, and pretend to teach this people, and to understand the spirit of prophesying, and yet desire to know of me what these things mean?

I say unto you, wo be unto you for perverting the ways of the Lord! For if ye understand these things ye have not taught them; therefore, ye have perverted the ways of the Lord.

Ye have not applied your hearts to understanding; therefore, ye have not been wise. Therefore, what teach ye this people?

28 А они рекоше: Ми поучавамо закону Мојсијевом.

29 А он им опет рече: Ако поучавате закону Мојсијевом зашто га се не држите? Зашто срца своја ослањате на богатство? Зашто курварства чините и снагу своју на блуднице трошите, да, и чините да народ чини грех, те Господ имаше разлог да мене пошаље да пророкујем против овог народа, да, и то велико зло против овог народа?

30 Зар не знате да говорим истину? Да, знате да говорим истину и треба да дрхтите пред Богом.

31 И догодиће се да ћете бити ударени због безакоња својих, јер рекосте да поучавате закону Мојсијевом. А шта знате о закону Мојсијевом? Долази ли спасење по закону Мојсијевом? Шта кажете?

32 А они одговорише и рекоше да спасење заиста долази по закону Мојсијевом.

33 Али ево, Абинади им рече: Ја знам да ћете, будете ли заповести Божје држали, бити спашени. Да, будете ли држали заповести које Господ уручи Мојсију на гори Синај, говорећи:

34 Ја сам Господ Бог твој који те изведох из земље египатске, из дома ропства.

35 Немој имати другог Бога поред мене.

36 Не гради себи икакав резани лик, нити какву слику од онога што је горе на небу, или онога што је доле на земљи.

37 Тада им Абинади рече: Јесте ли све то чинили? Кажем вам, не, нисте. А јесте ли поучавали овај народ да то све чини? Кажем вам, не, нисте.

And they said: We teach the law of Moses.

And again he said unto them: If ye teach the law of Moses why do ye not keep it? Why do ye set your hearts upon riches? Why do ye commit whoredoms and spend your strength with harlots, yea, and cause this people to commit sin, that the Lord has cause to send me to prophesy against this people, yea, even a great evil against this people?

Know ye not that I speak the truth? Yea, ye know that I speak the truth; and you ought to tremble before God.

And it shall come to pass that ye shall be smitten for your iniquities, for ye have said that ye teach the law of Moses. And what know ye concerning the law of Moses? Doth salvation come by the law of Moses? What say ye?

And they answered and said that salvation did come by the law of Moses.

But now Abinadi said unto them: I know if ye keep the commandments of God ye shall be saved; yea, if ye keep the commandments which the Lord delivered unto Moses in the mount of Sinai, saying:

I am the Lord thy God, who hath brought thee out of the land of Egypt, out of the house of bondage.

Thou shalt have no other God before me.

Thou shalt not make unto thee any graven image, or any likeness of any thing in heaven above, or things which are in the earth beneath.

Now Abinadi said unto them, Have ye done all this? I say unto you, Nay, ye have not. And have ye taught this people that they should do all these things? I say unto you, Nay, ye have not.

Мосија 13

- 1 А ево, када цар чу те речи, рече свештеницима својим: Уклоните овог човека и погубите га, јер шта имамо са њим кад је луд.
- 2 И они иступише покушавајући да ставе руке своје на њега, али им се он одупре и рече им:
- 3 Не дирајте ме, јер ће вас Бог ударити ставите ли руке своје на мене, јер вам не предадох поруку за коју ме Господ посла да је предам, нити вам рекох оно што тражисте да кажем. Бог, стога, неће допустити да сада будем уништен;
- 4 Него морам испунити заповести које ми Бог заповеди, а ви се срдите јер вам истину рекох. И опет, јер вам говорих реч Божју просудисте да сам луд.
- 5 Ево, догоди се да пошто Абинади изговори ове речи, људи цара Ноје се не усудише да стави на њега руке своје, јер Дух Господњи беше на њему, а лице његово засја силном светлошћу, попут Мојсијевог док на гори синајској разговараше са Господом.
- 6 А говораше он моћу и влашћу од Бога и наста-ви са речима својим, говорећи:
- 7 Видите да моћи немате да ме погубите, зато завршавам поруку своју. Да, и опајам да то пробада срца ваша јер вам говорим истину о безакоњима вашим.
- 8 Да, и речи вас моје испуњавају чуђењем и за-пањеношћу и срџбом.
- 9 Али, ја завршавам поруку своју, а тада није ва-жно куда идем, будем ли спашен.
- 10 Али, оволико вам кажем, оно што ви са мно-м учините после тога, биће као узор и сена онога што ће доћи.
- 11 И ево, читам вам остатак заповести Божјих, јер опајам да нису уписане у срца ваша. Опајам да проучавасте и поучавасте безакоње највећи део живота својих.

Mosiah 13

And now when the king had heard these words, he said unto his priests: Away with this fellow, and slay him; for what have we to do with him, for he is mad.

And they stood forth and attempted to lay their hands on him; but he withstood them, and said unto them:

Touch me not, for God shall smite you if ye lay your hands upon me, for I have not delivered the message which the Lord sent me to deliver; neither have I told you that which ye requested that I should tell; therefore, God will not suffer that I shall be destroyed at this time.

But I must fulfil the commandments wherewith God has commanded me; and because I have told you the truth ye are angry with me. And again, because I have spoken the word of God ye have judged me that I am mad.

Now it came to pass after Abinadi had spoken these words that the people of king Noah durst not lay their hands on him, for the Spirit of the Lord was upon him; and his face shone with exceeding luster, even as Moses' did while in the mount of Sinai, while speaking with the Lord.

And he spake with power and authority from God; and he continued his words, saying:

Ye see that ye have not power to slay me, therefore I finish my message. Yea, and I perceive that it cuts you to your hearts because I tell you the truth concerning your iniquities.

Yea, and my words fill you with wonder and amazement, and with anger.

But I finish my message; and then it matters not whither I go, if it so be that I am saved.

But this much I tell you, what you do with me, after this, shall be as a type and a shadow of things which are to come.

And now I read unto you the remainder of the commandments of God, for I perceive that they are not written in your hearts; I perceive that ye have studied and taught iniquity the most part of your lives.

- 12 И ево, сетите се да вам рекох: Не гради себи икакав резани лик, нити какву слику од онога што је горе на небу, или онога што је доле на земљи, или онога што је у води испод земље.
- 13 И опет: Немој им се клањати нити им служити, јер ја сам Господ Бог твој, ревностан Бог, који походим безакоња отаца на синовима до трећег и четвртог поколења оних који ме мрзе;
- 14 А чиним милост хиљадама оних који ме љубе и држе заповести моје.
- 15 Не узимај узалуд име Господа Бога свога, јер неће Господ сматрати недужним онога који узима име Његово узалуд.
- 16 Сећај се дана Шабата да га држиш светим.
- 17 Шест дана ради и уради све послове своје;
- 18 Али седмог дана, на Шабат Господа Бога твога, немој радити ни један посао, ти, ни син твој, ни кћи твоја, слуга твој, нити слушкиња твоја, нити стока твоја, нити странац твој који је унутар врата твојих;
- 19 Јер за шест дана створи Господ небо и земљу, и море, и све што је у њима. Благослови, стога, Господ дан Шабата и посвети га.
- 20 Поштуј оца свога и мајку своју, да ти се продуже дани на земљи коју ти даде Господ Бог твој.
- 21 Не убиј.
- 22 Не чини прељубу. Не кради.
- 23 Не сведочи лажно на ближњег свога.
- 24 Не жуди за кућом ближњег свога, не жуди за женом ближњег свога, нити да имаш слугу његовог, нити слушкињу његову, нити говече његово, нити магарца његовог, нити ишта што је ближњег твога.
- 25 И догоди се да им Абинади, пошто заврши ово казивање, рече: Јесте ли поучавали овај народ да настоји да чини све ово како би држали заповести ове?

And now, ye remember that I said unto you: Thou shalt not make unto thee any graven image, or any likeness of things which are in heaven above, or which are in the earth beneath, or which are in the water under the earth.

And again: Thou shalt not bow down thyself unto them, nor serve them; for I the Lord thy God am a jealous God, visiting the iniquities of the fathers upon the children, unto the third and fourth generations of them that hate me;

And showing mercy unto thousands of them that love me and keep my commandments.

Thou shalt not take the name of the Lord thy God in vain; for the Lord will not hold him guiltless that taketh his name in vain.

Remember the sabbath day, to keep it holy.

Six days shalt thou labor, and do all thy work;

But the seventh day, the sabbath of the Lord thy God, thou shalt not do any work, thou, nor thy son, nor thy daughter, thy man-servant, nor thy maid-servant, nor thy cattle, nor thy stranger that is within thy gates;

For in six days the Lord made heaven and earth, and the sea, and all that in them is; wherefore the Lord blessed the sabbath day, and hallowed it.

Honor thy father and thy mother, that thy days may be long upon the land which the Lord thy God giveth thee.

Thou shalt not kill.

Thou shalt not commit adultery. Thou shalt not steal.

Thou shalt not bear false witness against thy neighbor.

Thou shalt not covet thy neighbor's house, thou shalt not covet thy neighbor's wife, nor his man-servant, nor his maid-servant, nor his ox, nor his ass, nor anything that is thy neighbor's.

And it came to pass that after Abinadi had made an end of these sayings that he said unto them: Have ye taught this people that they should observe to do all these things for to keep these commandments?

- 26 Кажем вам, не, јер да јесте, не би Господ заповедио да дођем и проричем зло о овом народу.
- 27 И ево, рекосте да спасење долази по закону Мојсијевом. Кажем вам да је засад потребно да држите закон Мојсијев, али кажем вам, доћи ће време када више неће бити потребно држати закон Мојсијев.
- 28 И такође, кажем вам да спасење не долази само по закону, и када помирења не би било, које ће сам Бог извести за грехе и безакоња свога народа, они би неизбежно морали страдати упркос закону Мојсијевом.
- 29 А ево, кажем вам да беше потребно да закон буде дат деци Израеловој, да, и то веома строг закон, јер беху народ тврде шије, хитар да чини безакоње, а спор да се сети Господа Бога свога.
- 30 Стога им беше дат закон, да, закон уредаба и обреда, закон кога мораху да се строго придржавају из дана у дан, да их држи у сећању на Бога и на дужности њихове према Њему.
- 31 Али гле, кажем вам да све ово беху узори онога што ће доћи.
- 32 А ево, разумеше ли они закон? Кажем вам, не. Сви они не разумеше закон и то због тврдоће срца својих, јер не разумеше да се нико не може спасти осим кроз откупљење Божје.
- 33 Јер гле, зар им Мојсије не пророковаше о доласку Месије, и да ће Бог откупити свој народ? Да, чак и сви пророци који прорицаху откако свет постаде – зар не говораху мање или више о томе?
- 34 Не рекоше ли да ће сам Бог сићи међу децу човечју и узети обличје људско и у силној моћи ходати по лицу земаљском?
- 35 Да, и не рекоше ли, такође, да ће Он остварити васкрсење мртвих, и да ће и сам бити угњетаван и мучен?

I say unto you, Nay; for if ye had, the Lord would not have caused me to come forth and to prophesy evil concerning this people.

And now ye have said that salvation cometh by the law of Moses. I say unto you that it is expedient that ye should keep the law of Moses as yet; but I say unto you, that the time shall come when it shall no more be expedient to keep the law of Moses.

And moreover, I say unto you, that salvation doth not come by the law alone; and were it not for the atonement, which God himself shall make for the sins and iniquities of his people, that they must unavoidably perish, notwithstanding the law of Moses.

And now I say unto you that it was expedient that there should be a law given to the children of Israel, yea, even a very strict law; for they were a stiff-necked people, quick to do iniquity, and slow to remember the Lord their God;

Therefore there was a law given them, yea, a law of performances and of ordinances, a law which they were to observe strictly from day to day, to keep them in remembrance of God and their duty towards him.

But behold, I say unto you, that all these things were types of things to come.

And now, did they understand the law? I say unto you, Nay, they did not all understand the law; and this because of the hardness of their hearts; for they understood not that there could not any man be saved except it were through the redemption of God.

For behold, did not Moses prophesy unto them concerning the coming of the Messiah, and that God should redeem his people? Yea, and even all the prophets who have prophesied ever since the world began—have they not spoken more or less concerning these things?

Have they not said that God himself should come down among the children of men, and take upon him the form of man, and go forth in mighty power upon the face of the earth?

Yea, and have they not said also that he should bring to pass the resurrection of the dead, and that he, himself, should be oppressed and afflicted?

Мосија 14

- 1 Да, не каже ли и Исаија: Ко поверова приповедању нашем, и мишица Господња коме се откри?
- 2 Јер изнићи ће пред Њим као младица ломна и као корен из земље суве. Нема обличја нити привлачности у Њему и видећемо, нема лепоте ради које бисмо Га пожелели.
- 3 Презрен беше и одбачен од људи, Човек бола и са тугом упознат, а ми као да скривасмо лица своја од Њега; презрен беше, а ми Га не поштовасмо.
- 4 Зацело поднесе туге наше и боли наше понесе, а ми држасмо да Га Бог удара и мучи.
- 5 Али Он за наше преступе рањен беше, за наша безакоња избијен беше; казна беше на Њему нашега мира ради, и ранама Његовим ми смо исцељени.
- 6 Сви ми, као овце, застранисмо, свако се окрепу путу своме, а Господ на Њега обори безакоња свих нас.
- 7 Угњетаван беше и мучен, али Он не отвори уста своја. Као јагње на клање беше одведен и као што је овца нема пред стригачем својим, тако Он не отвори уста своја.
- 8 Тамница и суд Му беху одузети и ко ће прогласити поколење Његово? Јер из земље живих искључен беше, за преступе мога народа ударен беше.
- 9 И одредише му гроб са opakима, и са богатима у смрти Његовој, мада не учини зло, нити се превара нађе у устима Његовим.
- 10 Ипак, Господу се свиде да Га рани, на муке Га стави. Кад положи душу Његову у принос за грех, видеће потомство своје, продужиће дане своје и радост ће Господња у руци Његовој успевати.
- 11 Видеће патњу душе своје и биће задовољан; знањем својим праведни слуга мој оправдаће многе јер ће Он понети безакоња њихова.

Mosiah 14

- Yea, even doth not Isaiah say: Who hath believed our report, and to whom is the arm of the Lord revealed?
- For he shall grow up before him as a tender plant, and as a root out of dry ground; he hath no form nor comeliness; and when we shall see him there is no beauty that we should desire him.
- He is despised and rejected of men; a man of sorrows, and acquainted with grief; and we hid as it were our faces from him; he was despised, and we esteemed him not.
- Surely he has borne our griefs, and carried our sorrows; yet we did esteem him stricken, smitten of God, and afflicted.
- But he was wounded for our transgressions, he was bruised for our iniquities; the chastisement of our peace was upon him; and with his stripes we are healed.
- All we, like sheep, have gone astray; we have turned every one to his own way; and the Lord hath laid on him the iniquities of us all.
- He was oppressed, and he was afflicted, yet he opened not his mouth; he is brought as a lamb to the slaughter, and as a sheep before her shearers is dumb so he opened not his mouth.
- He was taken from prison and from judgment; and who shall declare his generation? For he was cut off out of the land of the living; for the transgressions of my people was he stricken.
- And he made his grave with the wicked, and with the rich in his death; because he had done no evil, neither was any deceit in his mouth.
- Yet it pleased the Lord to bruise him; he hath put him to grief; when thou shalt make his soul an offering for sin he shall see his seed, he shall prolong his days, and the pleasure of the Lord shall prosper in his hand.
- He shall see the travail of his soul, and shall be satisfied; by his knowledge shall my righteous servant justify many; for he shall bear their iniquities.

12 Доделићу Му, стога, део са великима и са силама ће плен делити, јер је смрти излио душу своју, а беше убројан међу преступнике и грехе многих беше понео и за преступнике посредоваше.

Therefore will I divide him a portion with the great, and he shall divide the spoil with the strong; because he hath poured out his soul unto death; and he was numbered with the transgressors; and he bore the sins of many, and made intercession for the transgressors.

Мосија 15

- 1 И ево, Абинади им рече: Ја бих да разумете да ће сам Бог сићи међу децу човечју и откупити свој народ.
- 2 И јер пребива у телу, зваће се Син Божји, а будући да тело подложи вољи Очевој, Он је Отац и Син –
- 3 Отац, јер је зачет моћу Божјом, а Син, због тела, постајући тако Отац и Син –
- 4 И Они су један Бог, да, сам Вечни Отац неба и Земље.
- 5 И тако тело, постајући подложно Духу, или Син Оцу, који су један Бог, трпи искушење и не попушта искушењу, него допушта да буде изругиван и бичеван и одбачен, и да Га се Његов народ одрекне.
- 6 И после свега овог, пошто учини многа силна чуда међу децом човечјом, биће одведен, да, и то као што Исаија рече, као што је овца нема пред стригачем, тако Он не отвори уста своја.
- 7 Да, управо тако ће бити одведен, разапет и погубљен, а тело ће постати подложно управо смрти, будући да је воља Синовљева прожета вољом Очевом.
- 8 И тако Бог кида окове смрти, остварујући победу над смрћу, дајући Сину моћ да посредује за децу човечју –
- 9 Успевши се на небо, имајући потпуну милост и будући испуњен саосећањем према деци човечјој, стојећи између њих и правде и кидајући окове смрти, преузимајући на себе безакоње њихово и преступе њихове и откупи их, удовољивши захтевима правде.
- 10 И ево, кажем вам, ко ће прогласити поколење Његово? Гле, кажем вам, кад је душа Његова положена у принос за грех, видеће потомство своје. А ево, шта ви кажете, ко ће бити потомство Његово?

Mosiah 15

And now Abinadi said unto them: I would that ye should understand that God himself shall come down among the children of men, and shall redeem his people.

And because he dwelleth in flesh he shall be called the Son of God, and having subjected the flesh to the will of the Father, being the Father and the Son—

The Father, because he was conceived by the power of God; and the Son, because of the flesh; thus becoming the Father and Son—

And they are one God, yea, the very Eternal Father of heaven and of earth.

And thus the flesh becoming subject to the Spirit, or the Son to the Father, being one God, suffereth temptation, and yieldeth not to the temptation, but suffereth himself to be mocked, and scourged, and cast out, and disowned by his people.

And after all this, after working many mighty miracles among the children of men, he shall be led, yea, even as Isaiah said, as a sheep before the shearer is dumb, so he opened not his mouth.

Yea, even so he shall be led, crucified, and slain, the flesh becoming subject even unto death, the will of the Son being swallowed up in the will of the Father.

And thus God breaketh the bands of death, having gained the victory over death; giving the Son power to make intercession for the children of men—

Having ascended into heaven, having the bowels of mercy; being filled with compassion towards the children of men; standing betwixt them and justice; having broken the bands of death, taken upon himself their iniquity and their transgressions, having redeemed them, and satisfied the demands of justice.

And now I say unto you, who shall declare his generation? Behold, I say unto you, that when his soul has been made an offering for sin he shall see his seed. And now what say ye? And who shall be his seed?

- 11 Гле, кажем вам, сви који чуше речи пророка, да, свих светих пророка који пророковаше о доласку Господњем – кажем вам, сви они који послушаше речи њихове и повероваше да ће Господ откупити свој народ и ишчекиваху тај дан ради опроста греха својих, кажем вам, потомство су Његово, то јест, они су наследници царства Божјег.
- 12 Јер то су они чије грехе Он понесе, то су они за које умре да би их откупио од преступа њихових. И ево, нису ли они потомство Његово?
- 13 Да, и нису ли пророци сви који отворише уста своја да пророкују, који не падоше у преступ, мислим на све свете пророке откако свет постаде? Кажем вам, да, они су потомство Његово.
- 14 И то су они који мир објављују, који о добру добре вести доносе, који спасење објављују и Сиону говоре: Бог твој влада!
- 15 И, о како дивне беху на горама ноге њихове!
- 16 И опет, како су дивне на горама ноге оних који још и сада мир објављују!
- 17 И опет, како су дивне на горама ноге оних који ће убудуће мир објављивати, да, од овог времена па надаље и заувек!
- 18 А гле, кажем вам, то није све. Јер, о како су дивне на горама ноге Онога који добре вести доноси, који је оснивач мира, да, и то Господ, који откупи свој народ, да, Онога који спасење удели своме народу;
- 19 Јер да не беше откупљења које Он учини за свој народ, које беше припремљено од постанка света, кажем вам, да није тога, сав људски род би морао страдати.
- 20 Али гле, окови смрти биће покидани, и Син влада и над мртвима моћ има. Стога Он остварује васкрсење мртвих.

Behold I say unto you, that whosoever has heard the words of the prophets, yea, all the holy prophets who have prophesied concerning the coming of the Lord—I say unto you, that all those who have hearkened unto their words, and believed that the Lord would redeem his people, and have looked forward to that day for a remission of their sins, I say unto you, that these are his seed, or they are the heirs of the kingdom of God.

For these are they whose sins he has borne; these are they for whom he has died, to redeem them from their transgressions. And now, are they not his seed?

Yea, and are not the prophets, every one that has opened his mouth to prophesy, that has not fallen into transgression, I mean all the holy prophets ever since the world began? I say unto you that they are his seed.

And these are they who have published peace, who have brought good tidings of good, who have published salvation; and said unto Zion: Thy God reigneth!

And O how beautiful upon the mountains were their feet!

And again, how beautiful upon the mountains are the feet of those that are still publishing peace!

And again, how beautiful upon the mountains are the feet of those who shall hereafter publish peace, yea, from this time henceforth and forever!

And behold, I say unto you, this is not all. For O how beautiful upon the mountains are the feet of him that bringeth good tidings, that is the founder of peace, yea, even the Lord, who has redeemed his people; yea, him who has granted salvation unto his people;

For were it not for the redemption which he hath made for his people, which was prepared from the foundation of the world, I say unto you, were it not for this, all mankind must have perished.

But behold, the bands of death shall be broken, and the Son reigneth, and hath power over the dead; therefore, he bringeth to pass the resurrection of the dead.

21 И васкрсење долази и то прво васкрсење, да, и то васкрсење оних који беху и који јесу и који ће бити, све до васкрсења Христовог – Он ће се, на име, тако звати.

22 А ево, васкрсење свих пророка и свих оних који вероваху у речи њихове, то јест, свих оних који држаху заповести Божје, десит ће се током првог васкрсења. Стога су они прво васкрсење.

23 Подигнути су да пребивају са Богом који их откупи. Тако имају вечни живот кроз Христа који покида окове смрти.

24 И то су они који имају удела у првом васкрсењу и то су они који умреше пре него што Христ дође, у незнању своме, којима спасење није објављено. И тако Господ остварује њихову обнову и они имају удела у првом васкрсењу, то јест, имају вечни живот, јер их Господ откупи.

25 И мала деца, такође, имају вечни живот.

26 Али гле, плашите се и дрхтите пред Богом, јер треба да дрхтите, пошто Господ не откупљује ниједног који се побуни против Њега и умре у гресима својим. Да, сви они који страдаше у гресима својим откако свет постаде, који се намерно побунише против Бога, који познаваху заповести Божје а нехтедоше их држати, то су они који немају удела у првом васкрсењу.

27 Не треба ли, стога, да дрхтите? Јер таквима не долази спасење пошто Господ не откупљује ни једног таквог, да, нити Господ може откупити такве, јер не може себе порећи, јер не може правду порећи кад она тражи право своје.

28 И ево, кажем вам да ће доћи време да се спасење Господње објави сваком народу, колену, језику, и људима.

29 Да, Господе, стражари Твоји ће подићи глас свој, заједно ће гласом запевати, јер ће очи у очи видети где Господ поново успоставља Сион.

30 Кличите и певајте пустоши јерусалимске, јер Господ утеши свој народ, откупи Јерусалим;

And there cometh a resurrection, even a first resurrection; yea, even a resurrection of those that have been, and who are, and who shall be, even until the resurrection of Christ—for so shall he be called.

And now, the resurrection of all the prophets, and all those that have believed in their words, or all those that have kept the commandments of God, shall come forth in the first resurrection; therefore, they are the first resurrection.

They are raised to dwell with God who has redeemed them; thus they have eternal life through Christ, who has broken the bands of death.

And these are those who have part in the first resurrection; and these are they that have died before Christ came, in their ignorance, not having salvation declared unto them. And thus the Lord bringeth about the restoration of these; and they have a part in the first resurrection, or have eternal life, being redeemed by the Lord.

And little children also have eternal life.

But behold, and fear, and tremble before God, for ye ought to tremble; for the Lord redeemeth none such that rebel against him and die in their sins; yea, even all those that have perished in their sins ever since the world began, that have wilfully rebelled against God, that have known the commandments of God, and would not keep them; these are they that have no part in the first resurrection.

Therefore ought ye not to tremble? For salvation cometh to none such; for the Lord hath redeemed none such; yea, neither can the Lord redeem such; for he cannot deny himself; for he cannot deny justice when it has its claim.

And now I say unto you that the time shall come that the salvation of the Lord shall be declared to every nation, kindred, tongue, and people.

Yea, Lord, thy watchmen shall lift up their voice; with the voice together shall they sing; for they shall see eye to eye, when the Lord shall bring again Zion.

Break forth into joy, sing together, ye waste places of Jerusalem; for the Lord hath comforted his people, he hath redeemed Jerusalem.

31 Оголи Господ свету мишицу своју пред очима
свих народа, и сви крајеви земаљски видеће
спасење Бога нашег.

The Lord hath made bare his holy arm in the eyes
of all the nations; and all the ends of the earth shall
see the salvation of our God.

Мосија 16

- 1 И ево, догоди се да пошто Абинади изговори ове речи испружи руку своју и рече: Доћи ће време када ће сви видети спасење Господње, када ће сваки народ, колено, језик и сви људи очи у очи видети и признати пред Богом да су судови Његови праведни.
- 2 И тада ће опаки бити одбачени и имаће разлог за јаук и плач и лелек и шкргут зуба својих, а то због тога што не хтедоше да послушају глас Господњи. Стога их Господ не откупује.
- 3 Јер они су телесни и ђаволски и ђаво има моћ над њима, да, и то она стара змија која обману прве родитеље наше, што беше разлог пада њиховог, што беше разлог да сав људски род постане телесан, чулан, ђаволски, разликујући добро од зла, подлажући се ђаволу.
- 4 Тако сав људски род беше изгубљен и гле, били би бескрајно изгубљени да Бог не откупи свој народ из њиховог изгубљеног и палог стања.
- 5 Али, сетите се да онај који истраје у својој телесној природи и продужи путевима греха и побуне против Бога, остаје у свом палом стању и ђаво има над њим сву моћ. Стога за њега као да и не беше откупљења, јер је непријатељ Богу, а и ђаво је непријатељ Богу.
- 6 И ево, да Христ не беше дошао на свет, говорећи о оном што ће доћи као да већ беше дошло, откупљења не би могло бити.
- 7 И да Христ не беше устао из мртвих, или не покида окове смрти како гроб не би однео победу, и да смрт жаоку нема, васкрсења не би могло бити.
- 8 Али, васкрсења има, стога гроб не односи победу, а жаока смрти у Христу је надвладана.
- 9 Он је светло и живот свету, да, бескрајно светло које се никад помрачити не може, да, и живот бескрајан, да смрти никад више не буде.

Mosiah 16

And now, it came to pass that after Abinadi had spoken these words he stretched forth his hand and said: The time shall come when all shall see the salvation of the Lord; when every nation, kindred, tongue, and people shall see eye to eye and shall confess before God that his judgments are just.

And then shall the wicked be cast out, and they shall have cause to howl, and weep, and wail, and gnash their teeth; and this because they would not hearken unto the voice of the Lord; therefore the Lord redeemeth them not.

For they are carnal and devilish, and the devil has power over them; yea, even that old serpent that did beguile our first parents, which was the cause of their fall; which was the cause of all mankind becoming carnal, sensual, devilish, knowing evil from good, subjecting themselves to the devil.

Thus all mankind were lost; and behold, they would have been endlessly lost were it not that God redeemed his people from their lost and fallen state.

But remember that he that persists in his own carnal nature, and goes on in the ways of sin and rebellion against God, remaineth in his fallen state and the devil hath all power over him. Therefore he is as though there was no redemption made, being an enemy to God; and also is the devil an enemy to God.

And now if Christ had not come into the world, speaking of things to come as though they had already come, there could have been no redemption.

And if Christ had not risen from the dead, or have broken the bands of death that the grave should have no victory, and that death should have no sting, there could have been no resurrection.

But there is a resurrection, therefore the grave hath no victory, and the sting of death is swallowed up in Christ.

He is the light and the life of the world; yea, a light that is endless, that can never be darkened; yea, and also a life which is endless, that there can be no more death.

- 10 Тако ће се и ова смртност обући у бесмртност, а ова распаљивост обући ће се у нераспаљивост, и биће приведени да стану пред суд Божји, да им се суди према делима њиховим, било да су добра или зла –
- 11 Ако су добра, на васкрсење бескрајног живота и среће, а ако су зла, на васкрсење бескрајног проклетства, и предате су ђаволу који их потчини, што је проклетство –
- 12 Јер ходаху према својим телесним вољама и жељама, никада не тражећи Господа док руке милости беху испружене према њима. А руке милости беху испружене према њима, и они не хтедоше. Беху упозоравани због безакоња својих, а ипак их се не хтедоше оканути, и беше им заповеђено да се покају, а ипак не хтедоше да се покају.
- 13 И ево, не треба ли да уздрхтите и покајете се за грехе своје и сетите да само преко и посредством Христа можете бити спашени?
- 14 Стога, поучавате ли закон Мојсијев, поучавајте и да је он сена онога што ће доћи –
- 15 Поучите их да откупљење долази посредством Христа Господа, који је сам Вечни Отац. Амен.

Even this mortal shall put on immortality, and this corruption shall put on incorruption, and shall be brought to stand before the bar of God, to be judged of him according to their works whether they be good or whether they be evil—

If they be good, to the resurrection of endless life and happiness; and if they be evil, to the resurrection of endless damnation, being delivered up to the devil, who hath subjected them, which is damnation—

Having gone according to their own carnal wills and desires; having never called upon the Lord while the arms of mercy were extended towards them; for the arms of mercy were extended towards them, and they would not; they being warned of their iniquities and yet they would not depart from them; and they were commanded to repent and yet they would not repent.

And now, ought ye not to tremble and repent of your sins, and remember that only in and through Christ ye can be saved?

Therefore, if ye teach the law of Moses, also teach that it is a shadow of those things which are to come —

Teach them that redemption cometh through Christ the Lord, who is the very Eternal Father. Amen.

Мосија 17

- 1 И ево, догоди се да када Абинади беше завршио то казивање, цар заповеди да га свештеници ухвате и учине да буде усмрћен.
- 2 Али, међу њима беше један који се зваше Алма, који такође беше потомак Нефијев. А беше он младић и поверова речима које Абинади беше говорио, јер знаше за безакоње о ком сведочаше Абинади против њих. Стога, поче молити цара да се не гневи на Абинадија, него да га пусти да оде у миру.
- 3 Али, цар се још више разгневи и нареди да Алму истерају из њиховог окружења, и посла слуге своје за њим да га погубе.
- 4 Али он побеже испред њих и сакри се, те га не нађоше. И док много дана беше сакривен, записа све речи које Абинади беше говорио.
- 5 И догоди се да цар нареди да страже његове опколе Абинадија и ухвате га. И они га свезаше и бацише у тамницу.
- 6 А после три дана, посаветовавши се са свештеницима својим, нареди да га поново доведу пред њега.
- 7 И он му рече: Абинади, нађосмо оптужбу против тебе, и заслужујеш смрт;
- 8 Јер рече да ће сам Бог сићи међу децу човечју. И ево, због тога, бићеш погубљен уколико не повучеш све речи којима зло говораше о мени и моме народу.
- 9 Тад му Абинади рече: Кажем вам, нећу повући речи које вам говорох о овом народу, јер су истините, а да бисте знали да су истините допустих да паднем у руке ваше.

Mosiah 17

And now it came to pass that when Abinadi had finished these sayings, that the king commanded that the priests should take him and cause that he should be put to death.

But there was one among them whose name was Alma, he also being a descendant of Nephi. And he was a young man, and he believed the words which Abinadi had spoken, for he knew concerning the iniquity which Abinadi had testified against them; therefore he began to plead with the king that he would not be angry with Abinadi, but suffer that he might depart in peace.

But the king was more wroth, and caused that Alma should be cast out from among them, and sent his servants after him that they might slay him.

But he fled from before them and hid himself that they found him not. And he being concealed for many days did write all the words which Abinadi had spoken.

And it came to pass that the king caused that his guards should surround Abinadi and take him; and they bound him and cast him into prison.

And after three days, having counseled with his priests, he caused that he should again be brought before him.

And he said unto him: Abinadi, we have found an accusation against thee, and thou art worthy of death.

For thou hast said that God himself should come down among the children of men; and now, for this cause thou shalt be put to death unless thou wilt recall all the words which thou hast spoken evil concerning me and my people.

Now Abinadi said unto him: I say unto you, I will not recall the words which I have spoken unto you concerning this people, for they are true; and that ye may know of their surety I have suffered myself that I have fallen into your hands.

10 Да, и трпећу све до смрти и нећу повући речи своје и оне ће стајати као сведочанство против вас. И ако ме погубите недужну крв ћете пролити. И то ће, такође, стајати као сведочанство против вас у последњи дан.

11 И ево, цар Ноје беше спреман да га пусти, јер се уплаши речи његове. Он се, наиме, уплаши да ће судови Божји доћи на њега.

12 Али, свештеници подигоше гласове своје против њега и почеше га оптуживати, говорећи: Ружио је цара. Стога, цар беше подбуњен на срцбу против њега, те га предаде да буде погубљен.

13 И догоди се да га ухватише и свезаше и пружем запалише кожу његову, да, и то до смрти.

14 И ево, када пламенови почеше да га прже, он им повика, говорећи:

15 Гле, као што ви мени учинисте, догодиће се да ће потомство ваше учинити да многи поднесу бол коју ја подносим, и то болове смртне огњем, а то зато што верују у спасење Господа Бога свога.

16 И догодиће се да ћете бити мучени сваковрсним болестима због безакоња својих.

17 Да, и бићете ударани по свакој руци и бићете прогоњени и расејани тамо-амо, баш као што дивље и свирепе звери прогоне дивље стадо.

18 И у тај дан ловиће вас и хватати рука непријатеља ваших, и тада ћете трпети, као што ја трпим, смртне болове огњем.

19 Тако Бог извршава освету над онима који уништавају Његов народ. О, Боже, прими душу моју.

20 И ево, када Абинади беше рекао ове речи, паде, смртно страдавши од огња. Да, беше усмрћен јер не хтеде да порекне заповести Божје, смрћу запечативши истинитост речи својих.

Yea, and I will suffer even until death, and I will not recall my words, and they shall stand as a testimony against you. And if ye slay me ye will shed innocent blood, and this shall also stand as a testimony against you at the last day.

And now king Noah was about to release him, for he feared his word; for he feared that the judgments of God would come upon him.

But the priests lifted up their voices against him, and began to accuse him, saying: He has reviled the king. Therefore the king was stirred up in anger against him, and he delivered him up that he might be slain.

And it came to pass that they took him and bound him, and scourged his skin with faggots, yea, even unto death.

And now when the flames began to scorch him, he cried unto them, saying:

Behold, even as ye have done unto me, so shall it come to pass that thy seed shall cause that many shall suffer the pains that I do suffer, even the pains of death by fire; and this because they believe in the salvation of the Lord their God.

And it will come to pass that ye shall be afflicted with all manner of diseases because of your iniquities.

Yea, and ye shall be smitten on every hand, and shall be driven and scattered to and fro, even as a wild flock is driven by wild and ferocious beasts.

And in that day ye shall be hunted, and ye shall be taken by the hand of your enemies, and then ye shall suffer, as I suffer, the pains of death by fire.

Thus God executeth vengeance upon those that destroy his people. O God, receive my soul.

And now, when Abinadi had said these words, he fell, having suffered death by fire; yea, having been put to death because he would not deny the commandments of God, having sealed the truth of his words by his death.

Мосија 18

- 1 И ево, догоди се, да се Алма, који побеже од слугу цара Ноје, покаја за грехе своје и безакоња и тајно пође међу народ, и поче поучавати речима Абинадијевим –
- 2 Да, о ономе што ће доћи, а тако и о васкрсењу мртвих и о откупљењу људи, које ће се остварити моћу и страдањем и смрћу Христовом, и Његовим васкрсењем и успењем на небо.
- 3 И поучаваше све оне који хтедоше да га слушају. А поучаваше их тајно како цар не би сазнао. И многи повероваше речима његовим.
- 4 И догоди се да сви који му повероваше пођоше до места које се зваше Мормон, које име своје доби од цара, а беше на границама земље, и у различита времена, то јест, доба, беше пуно дивљих звери.
- 5 Ево, у Мормону беше извор чисте воде, и Алма оде тамо јер близу воде беше шипраг ниског дрвећа, где се дању скриваше од потера царевих.
- 6 И догоди се да сви који му повероваше одлажаху тамо да слушају речи његове.
- 7 И догоди се да се после много дана знатан број њих окупи у месту Мормон да чују речи Алмине. Да, скупише се сви који повероваше речи његовој, да га чују. И он их поучаваше и проповедаше им покајање и откупљење и веру у Господа.
- 8 И догоди се да им рече: Гле, ево вода Мормонових (јер тако се зваху). И ево, како сте жељни да приступите стаду Божјем, и назовете се Његовим народом, и вољни сте да носите бремена један другом, да могу бити лака;

Mosiah 18

And now, it came to pass that Alma, who had fled from the servants of king Noah, repented of his sins and iniquities, and went about privately among the people, and began to teach the words of Abinadi—

Yea, concerning that which was to come, and also concerning the resurrection of the dead, and the redemption of the people, which was to be brought to pass through the power, and sufferings, and death of Christ, and his resurrection and ascension into heaven.

And as many as would hear his word he did teach. And he taught them privately, that it might not come to the knowledge of the king. And many did believe his words.

And it came to pass that as many as did believe him did go forth to a place which was called Mormon, having received its name from the king, being in the borders of the land having been infested, by times or at seasons, by wild beasts.

Now, there was in Mormon a fountain of pure water, and Alma resorted thither, there being near the water a thicket of small trees, where he did hide himself in the daytime from the searches of the king.

And it came to pass that as many as believed him went thither to hear his words.

And it came to pass after many days there were a goodly number gathered together at the place of Mormon, to hear the words of Alma. Yea, all were gathered together that believed on his word, to hear him. And he did teach them, and did preach unto them repentance, and redemption, and faith on the Lord.

And it came to pass that he said unto them: Behold, here are the waters of Mormon (for thus were they called) and now, as ye are desirous to come into the fold of God, and to be called his people, and are willing to bear one another's burdens, that they may be light;

- 9 Да, вољни сте да тугујете са онима који тугују, да, и тешите оне којима је утеха потребна и стојите као сведоци Божји у свим временима и у свему, и на свим местима где ћете можда бити, и то до смрти, да би вас Бог могао откупити и прибројати онима од првог васкрсења, да можете имати вечни живот –
- 10 Ево, кажем вам, ако је то жеља срца ваших, шта имате против тога да се крстите у име Господње, као сведочанство пред Њим да уђо-сте у завет с Њим, да ћете Му служити и држати заповести Његове, да може још обилније излити Духа свога на вас?
- 11 И ево, када народ чу те речи, запљеска рукама својим од радости, и повика: То је жеља срца наших.
- 12 И ево, догоди се да Алма узне Елама, који беше међу првима, и оде и стаде у воду и завапи, говорећи: О, Господе, изли Духа свога на слугу свога, да светошћу срца може извршити ово дело.
- 13 И кад беше изговорио ове речи, Дух Господњи беше на њему, те он рече: Еламе, ја те крстим, имајући власт од Свемогућег Бога, за сведочанство да уђе у завет да ћеш Му служити док не умреш у погледу на смртно тело, и нека се Дух Господњи излије на тебе и нека ти удели вечни живот кроз откупљење Христово, кога Он припреми од постанка света.
- 14 А кад Алма изговори те речи, и Алма и Елам се спустише у воду и подигоше се и изађоше из воде радујући се, будући испуњени Духом.
- 15 И опет, узне Алма другог и оде по други пут у воду и крсти га као и првог, само што се сам поново не спусти у воду.
- 16 И на тај начин он крштаваше све који дођоше до места Мормон, а беше их на броју око двеста и четири душе. Да, и беху крштени у водама Мормоновим, и испуни их благодат Божја.

Yea, and are willing to mourn with those that mourn; yea, and comfort those that stand in need of comfort, and to stand as witnesses of God at all times and in all things, and in all places that ye may be in, even until death, that ye may be redeemed of God, and be numbered with those of the first resurrection, that ye may have eternal life—

Now I say unto you, if this be the desire of your hearts, what have you against being baptized in the name of the Lord, as a witness before him that ye have entered into a covenant with him, that ye will serve him and keep his commandments, that he may pour out his Spirit more abundantly upon you?

And now when the people had heard these words, they clapped their hands for joy, and exclaimed: This is the desire of our hearts.

And now it came to pass that Alma took Helam, he being one of the first, and went and stood forth in the water, and cried, saying: O Lord, pour out thy Spirit upon thy servant, that he may do this work with holiness of heart.

And when he had said these words, the Spirit of the Lord was upon him, and he said: Helam, I baptize thee, having authority from the Almighty God, as a testimony that ye have entered into a covenant to serve him until you are dead as to the mortal body; and may the Spirit of the Lord be poured out upon you; and may he grant unto you eternal life, through the redemption of Christ, whom he has prepared from the foundation of the world.

And after Alma had said these words, both Alma and Helam were buried in the water; and they arose and came forth out of the water rejoicing, being filled with the Spirit.

And again, Alma took another, and went forth a second time into the water, and baptized him according to the first, only he did not bury himself again in the water.

And after this manner he did baptize every one that went forth to the place of Mormon; and they were in number about two hundred and four souls; yea, and they were baptized in the waters of Mormon, and were filled with the grace of God.

17 И назваху се они црквом Божјом, то јест, црквом Христовом, од тада па надаље. И догоди се да ко год се беше крстио моћу и влашћу Божјом прикључиваше се цркви Његовој.

18 И догоди се да Алма, имајући власт од Бога, зареди свештенике и то на сваких педесет зареди по једног свештеника да им проповедају и да их поучавају о оном што се односи на царство Божје.

19 И заповеди им да не поучавају ништа осим онога чему их он поучаваше, и што изговорише уста светих пророка.

20 Да, и заповеди им да ништа не проповедају осим покајања и вере у Господа који откупи свој народ.

21 И заповеди им да не буде међусобних сукоба, већ да сви једним оком напред гледају, имајући једну веру и једно крштење, имајући срца своја повезана у јединству и узајамној љубави.

22 И тако им заповеди да проповедају. И тако они посташе деца Божја.

23 И заповеди им да одржавају дан Шабата и држе га светим, и да сваки дан, такође, исказују хвале Господу Богу своме.

24 И такође, заповеди им да свештеници које беше заредио раде сопственим рукама за издржавање своје.

25 И беше један дан у недељи одређен да се сакупе и поучавају народ и да служе Господу Богу своме, а и да се окупљају онолико често колико то беше у моћи њиховој.

26 А свештеници нису смели да зависе од народа за издржавање своје, него за труд свој би благодат Божју примали како би у Духу ојачали, имајући знање о Богу, да могу поучавати моћу и влашћу од Бога.

And they were called the church of God, or the church of Christ, from that time forward. And it came to pass that whosoever was baptized by the power and authority of God was added to his church.

And it came to pass that Alma, having authority from God, ordained priests; even one priest to every fifty of their number did he ordain to preach unto them, and to teach them concerning the things pertaining to the kingdom of God.

And he commanded them that they should teach nothing save it were the things which he had taught, and which had been spoken by the mouth of the holy prophets.

Yea, even he commanded them that they should preach nothing save it were repentance and faith on the Lord, who had redeemed his people.

And he commanded them that there should be no contention one with another, but that they should look forward with one eye, having one faith and one baptism, having their hearts knit together in unity and in love one towards another.

And thus he commanded them to preach. And thus they became the children of God.

And he commanded them that they should observe the sabbath day, and keep it holy, and also every day they should give thanks to the Lord their God.

And he also commanded them that the priests whom he had ordained should labor with their own hands for their support.

And there was one day in every week that was set apart that they should gather themselves together to teach the people, and to worship the Lord their God, and also, as often as it was in their power, to assemble themselves together.

And the priests were not to depend upon the people for their support; but for their labor they were to receive the grace of God, that they might wax strong in the Spirit, having the knowledge of God, that they might teach with power and authority from God.

27 И опет, Алма заповеди да народ цркве даје од иметка свога, свако према оном што имаше; имали обилније треба да даје обилније, а од оног који има мало, мало се треба тражити, а ономе који нема треба дати.

28 И тако је требало да они дају од иметка свога по слободној вољи својој и добрим жељама према Богу, а и оним свештеницима који су у потреби, да, свакој убогој, голој души.

29 А то им рече пошто му беше заповеђено од Бога. И они ходаху усправно пред Богом, дајући један другом и временско и духовно према потребама и жељама њиховим.

30 И ево, догоди се да се све то догоди у Мормону, да, покрај вода Мормонових, у шуми која беше близу вода Мормонових. Да, место Мормон, воде Мормонове, шума Мормонова, како ли су дивни у очима оних који дођоше до знања о Откупитељу своје, да, и како су благословени, јер ће му хвале певати заувек.

31 А све се то зби на границама земље, да цар не би сазнао за њих.

32 Али гле, догоди се да цар, откривши кретање међу народом, посла слуге своје да их мотре. Стога, у дан када се окупише да чују реч Господњу беху разоткривени цару.

33 И ево, цар рече да Алма подстиче народ на побуну против њега. Стога, посла војску своју да их уништи.

34 И догоди се да Алма и народ Господњи беху обавештени о доласку војске цареве. Стога, купише шаторе своје и породице своје и отпутоваше у пустињу.

35 А беше их на броју око четири стотине и педесет душа.

And again Alma commanded that the people of the church should impart of their substance, every one according to that which he had; if he have more abundantly he should impart more abundantly; and of him that had but little, but little should be required; and to him that had not should be given.

And thus they should impart of their substance of their own free will and good desires towards God, and to those priests that stood in need, yea, and to every needy, naked soul.

And this he said unto them, having been commanded of God; and they did walk uprightly before God, imparting to one another both temporally and spiritually according to their needs and their wants.

And now it came to pass that all this was done in Mormon, yea, by the waters of Mormon, in the forest that was near the waters of Mormon; yea, the place of Mormon, the waters of Mormon, the forest of Mormon, how beautiful are they to the eyes of them who there came to the knowledge of their Redeemer; yea, and how blessed are they, for they shall sing to his praise forever.

And these things were done in the borders of the land, that they might not come to the knowledge of the king.

But behold, it came to pass that the king, having discovered a movement among the people, sent his servants to watch them. Therefore on the day that they were assembling themselves together to hear the word of the Lord they were discovered unto the king.

And now the king said that Alma was stirring up the people to rebellion against him; therefore he sent his army to destroy them.

And it came to pass that Alma and the people of the Lord were apprised of the coming of the king's army; therefore they took their tents and their families and departed into the wilderness.

And they were in number about four hundred and fifty souls.

Мосија 19

- 1 И догоди се да се војска царева врати узалуд трагајући за народом Господњим.
- 2 И тад гле, царева снага беху мале, јер се смањише, а међу остатком народа наста подвојеност.
- 3 И мањи део поче изговарати претње против цара, и наста велик сукоб међу њима.
- 4 И ево, беше човек међу њима по имену Гедеон, и он беше снажан човек и непријатељ цару, стога потегну мач и закле се у гневу своме да ће погубити цара.
- 5 И догоди се да се бораше са царем, а кад цар увиде да ће га надјачати, побеже трком и попе се на кулу која беше близу храма.
- 6 А Гедеон га гоњаше и скоро се попе на кулу да убије цара, а цар се осврну унаоколо према земљи шемлонској, и гле, војска ламанска беше унутар граница земље.
- 7 И тада цар повика у јад душе своје, говорећи: Гедеоне, поштеди ме, јер Ламанци иду на нас и уништиће нас, да, уништиће мој народ.
- 8 А ето, не беше цар толико забринут за свој народ него за свој сопствени живот. Ипак, Гедеон му поштеде живот.
- 9 И цар заповеди народу да бежи пред Ламанцима, и он сам иђаше пред њима, и они утекоше у пустињу са женама својим и децом својом.
- 10 И догоди се да их Ламанци гоњаху, и сустигоше их, те их почеше убијати.
- 11 Тада се догоди да им цар заповеди да сви мушкарци оставе жене своје и децу своју и утекну пред Ламанцима.
- 12 Но, беше их много који не хтедоше да их оставе, него радије да остану и страдају са њима. А остали оставише жене своје и децу своју и утекоше.

Mosiah 19

- And it came to pass that the army of the king returned, having searched in vain for the people of the Lord.
- And now behold, the forces of the king were small, having been reduced, and there began to be a division among the remainder of the people.
- And the lesser part began to breathe out threatenings against the king, and there began to be a great contention among them.
- And now there was a man among them whose name was Gideon, and he being a strong man and an enemy to the king, therefore he drew his sword, and swore in his wrath that he would slay the king.
- And it came to pass that he fought with the king; and when the king saw that he was about to overpower him, he fled and ran and got upon the tower which was near the temple.
- And Gideon pursued after him and was about to get upon the tower to slay the king, and the king cast his eyes round about towards the land of Shemlon, and behold, the army of the Lamanites were within the borders of the land.
- And now the king cried out in the anguish of his soul, saying: Gideon, spare me, for the Lamanites are upon us, and they will destroy us; yea, they will destroy my people.
- And now the king was not so much concerned about his people as he was about his own life; nevertheless, Gideon did spare his life.
- And the king commanded the people that they should flee before the Lamanites, and he himself did go before them, and they did flee into the wilderness, with their women and their children.
- And it came to pass that the Lamanites did pursue them, and did overtake them, and began to slay them.
- Now it came to pass that the king commanded them that all the men should leave their wives and their children, and flee before the Lamanites.
- Now there were many that would not leave them, but had rather stay and perish with them. And the rest left their wives and their children and fled.

- 13 И догоди се да они који осташе са женама својим и децом својом наредише наочитим кћерима својим да иступе и моле Ламанце да их не погубе.
- 14 И догоди се да им се Ламанци смилуваше, јер беху очарани лепотом жена њихових.
- 15 Стога им Ламанци поштедеше животе, и поведоше их као робове натраг у земљу Нефи и дадоше им да запоседну земљу, под условом да предају цара Ноју у руке Ламанцима, и да предају своје власништво, и то половину од свега што поседоваху, половину злата њиховог и сребра њиховог и свих драгоцености њихових. И тако они мораху плаћати данак цару ламанском из године у годину.
- 16 И ево, међу онима који беху поробљени, беше један од синова царевих, по имену Лимхи.
- 17 И ево, Лимхи жељаше да отац његов не буде уништен. Ипак, Лимхију не беху непозната безакоња оца његовог, јер сам беше праведан човек.
- 18 И догоди се да Гедеон тајно посла људе у пустињу да траже цара и оне који беху с њим. И догоди се да сретоше људе у пустињи, све осим цара и његових свештеника.
- 19 Ево, заклеше се они у срцима својим да ће се вратити у земљу Нефи и да ће, ако им жене њихове и деца њихова буду погубљени, а и они који са њима осташе, тражити освету, а и страдати са њима.
- 20 И цар им заповеди да се не враћају. А они се разгневише на цара и учинише да се мучи, и то огњем до смрти.
- 21 И спремаше се да ухвате свештенике, те и њих усмрте, али они утекоше пред њима.

And it came to pass that those who tarried with their wives and their children caused that their fair daughters should stand forth and plead with the Lamanites that they would not slay them.

And it came to pass that the Lamanites had compassion on them, for they were charmed with the beauty of their women.

Therefore the Lamanites did spare their lives, and took them captives and carried them back to the land of Nephi, and granted unto them that they might possess the land, under the conditions that they would deliver up king Noah into the hands of the Lamanites, and deliver up their property, even one half of all they possessed, one half of their gold, and their silver, and all their precious things, and thus they should pay tribute to the king of the Lamanites from year to year.

And now there was one of the sons of the king among those that were taken captive, whose name was Limhi.

And now Limhi was desirous that his father should not be destroyed; nevertheless, Limhi was not ignorant of the iniquities of his father, he himself being a just man.

And it came to pass that Gideon sent men into the wilderness secretly, to search for the king and those that were with him. And it came to pass that they met the people in the wilderness, all save the king and his priests.

Now they had sworn in their hearts that they would return to the land of Nephi, and if their wives and their children were slain, and also those that had tarried with them, that they would seek revenge, and also perish with them.

And the king commanded them that they should not return; and they were angry with the king, and caused that he should suffer, even unto death by fire.

And they were about to take the priests also and put them to death, and they fled before them.

- 22 И догоди се да се скоро вратише у земљу Нефи, кад сусретоше људе Гедеонове. И људи Гедеонови им испричаше све што се догоди са женама њиховим и децом њиховом и како им Ламанци доделише да запоседну земљу, плаћањем данка Ламанцима, и то половину од свега што поседоваху.
- 23 А народ рече људима Гедеоновим како погубише цара и свештеници његови беху утекли од њих даље у пустињу.
- 24 И догоди се, пошто се заврши свечаност, да се вратише у земљу Нефи, радујући се, јер жене њихове и деца њихова не беху погубљени, а Гедеону рекоше шта учинише цару.
- 25 И догоди се да им се цар ламански закле да их његов народ неће погубити.
- 26 А тако се и Лимхи, као син царев, зато што му народ беше поверио царство, закле цару ламанском да ће му његов народ плаћати данак, и то половину од свега што поседују.
- 27 И догоди се да Лимхи поче успостављати царство и успостављати мир међу својим народом.
- 28 А цар ламански постави страже унаоколо земље како би задржао народ Лимхијев у земљи, да не би могли отићи у пустињу, а страже своје издржаваше од данка који примаше од Нефијаца.
- 29 И ево, цар Лимхи имаше трајан мир у свом царству током две године, те их Ламанци не узмиравашу нити настојаху да их униште.

And it came to pass that they were about to return to the land of Nephi, and they met the men of Gideon. And the men of Gideon told them of all that had happened to their wives and their children; and that the Lamanites had granted unto them that they might possess the land by paying a tribute to the Lamanites of one half of all they possessed.

And the people told the men of Gideon that they had slain the king, and his priests had fled from them farther into the wilderness.

And it came to pass that after they had ended the ceremony, that they returned to the land of Nephi, rejoicing, because their wives and their children were not slain; and they told Gideon what they had done to the king.

And it came to pass that the king of the Lamanites made an oath unto them, that his people should not slay them.

And also Limhi, being the son of the king, having the kingdom conferred upon him by the people, made oath unto the king of the Lamanites that his people should pay tribute unto him, even one half of all they possessed.

And it came to pass that Limhi began to establish the kingdom and to establish peace among his people.

And the king of the Lamanites set guards round about the land, that he might keep the people of Limhi in the land, that they might not depart into the wilderness; and he did support his guards out of the tribute which he did receive from the Nephites.

And now king Limhi did have continual peace in his kingdom for the space of two years, that the Lamanites did not molest them nor seek to destroy them.

Мосија 20

- 1 Беше тада место у Шемлону где се окупљаху кћери ламанске да заједно певају и да плешу и да се провеселе.
- 2 И догоди се да се окупи једног дана мали број њих заједно на песму и плес.
- 3 И ево, свештеници цара Ноје, стидеше се да се врате у град Нефи, да, и плашећи се да ће их народ погубити, не усудише се, дакле, вратити женама својим и деци својој.
- 4 А боравећи у пустињи, и откривши кћери ламанске, полегоше и посматраху их;
- 5 И када их се тек неколико окупи да плешу, изађоше они из скровитих места својих и ухватише их и одведоше их у пустињу. Да, двадесет и четири кћери ламанске одведоше у пустињу.
- 6 И догоди се да када Ламанци открише да кћери њихове несташе, разгневише се на народ Лимхијев, јер мишљаху да то учини народ Лимхијев.
- 7 Стога, послаше војске своје, да, и сам цар предводише свој народ. И они кренуше на земљу Нефи да униште народ Лимхијев.
- 8 А ево, Лимхи их спази са куле, па откри и све њихове припреме за рат. Стога, окупи свој народ и постави им заседе у пољима и шумама.
- 9 И догоди се да када Ламанци навалише, народ Лимхијев их стаде нападати из заседа својих и почеше их убијати.
- 10 И догоди се да наста силно жестока битка, јер се као лавови бораху за плен свој.

Mosiah 20

Now there was a place in Shemlon where the daughters of the Lamanites did gather themselves together to sing, and to dance, and to make themselves merry.

And it came to pass that there was one day a small number of them gathered together to sing and to dance.

And now the priests of king Noah, being ashamed to return to the city of Nephi, yea, and also fearing that the people would slay them, therefore they durst not return to their wives and their children.

And having tarried in the wilderness, and having discovered the daughters of the Lamanites, they laid and watched them;

And when there were but few of them gathered together to dance, they came forth out of their secret places and took them and carried them into the wilderness; yea, twenty and four of the daughters of the Lamanites they carried into the wilderness.

And it came to pass that when the Lamanites found that their daughters had been missing, they were angry with the people of Limhi, for they thought it was the people of Limhi.

Therefore they sent their armies forth; yea, even the king himself went before his people; and they went up to the land of Nephi to destroy the people of Limhi.

And now Limhi had discovered them from the tower, even all their preparations for war did he discover; therefore he gathered his people together, and laid wait for them in the fields and in the forests.

And it came to pass that when the Lamanites had come up, that the people of Limhi began to fall upon them from their waiting places, and began to slay them.

And it came to pass that the battle became exceedingly sore, for they fought like lions for their prey.

- 11 И догоди се да народ Лимхијев поче потискивати Ламанце испред себе. Ипак, не беху они ни упола бројни као Ламанци. Али, бораху се за животе своје и за жене своје и за децу своју. Стога се напрегнуше и попут змајева се бораху.
- 12 И догоди се да пронађоше цара ламанског међу многим мртвим њиховим. Он ипак не беше мртав, већ само рањен и остављен на земљи, толико ужурбано беше бекство његовог народа.
- 13 И узеше га и завише му ране и доведоше га пред Лимхија и рекоше: Гле, ево цара ламанског. Он, пошто беше рањен, паде међу мртве њихове и они га оставише и гле, доведосмо га пред тебе. А сада, хајде да га убијемо.
- 14 Али, Лимхи им рече: Не убијајте га, већ га доведите овамо да га видим. И они га доведоше. А Лимхи му рече: Из ког разлога пође у рат против мога народа? Гле, мој народ не прекрши заклетву коју вам дадох. Зашто, дакле, ви кршите заклетву коју дадосте моме народу?
- 15 А тад цар рече: Прекрших заклетву јер народ твој оте кћери мога народа. Стога, у срцби својој наредих да мој народ пође у рат против твога народа.
- 16 А ево, Лимхи не чу ништа о томе, стога рече: Трагаћу међу својим народом и ко год то беше учинио, страдаће. Стога нареди истрагу међу својим народом.
- 17 Ево, кад Гедеон то беше чуо, као царев капетан иступи и рече цару: Молим те да се уздржиш и не истражуј овај народ, и не окривљуј их због тога.
- 18 Не сећаш ли се свештеника оца твога које овај народ настојаше да уништи? А нису ли они у пустињи? И нису ли они ти који украдоше кћери ламанске?

And it came to pass that the people of Limhi began to drive the Lamanites before them; yet they were not half so numerous as the Lamanites. But they fought for their lives, and for their wives, and for their children; therefore they exerted themselves and like dragons did they fight.

And it came to pass that they found the king of the Lamanites among the number of their dead; yet he was not dead, having been wounded and left upon the ground, so speedy was the flight of his people.

And they took him and bound up his wounds, and brought him before Limhi, and said: Behold, here is the king of the Lamanites; he having received a wound has fallen among their dead, and they have left him; and behold, we have brought him before you; and now let us slay him.

But Limhi said unto them: Ye shall not slay him, but bring him hither that I may see him. And they brought him. And Limhi said unto him: What cause have ye to come up to war against my people? Behold, my people have not broken the oath that I made unto you; therefore, why should ye break the oath which ye made unto my people?

And now the king said: I have broken the oath because thy people did carry away the daughters of my people; therefore, in my anger I did cause my people to come up to war against thy people.

And now Limhi had heard nothing concerning this matter; therefore he said: I will search among my people and whosoever has done this thing shall perish. Therefore he caused a search to be made among his people.

Now when Gideon had heard these things, he being the king's captain, he went forth and said unto the king: I pray thee forbear, and do not search this people, and lay not this thing to their charge.

For do ye not remember the priests of thy father, whom this people sought to destroy? And are they not in the wilderness? And are not they the ones who have stolen the daughters of the Lamanites?

19 А тад гле, кажи и цару за то, да може рећи сво-
ме народу како би се умирили наспрам нас, јер
гле, већ се припремају да навале на нас. И гле,
такође, мало нас је.

20 А гле, они долазе са својим бројним четама и
уколико их цар не умири наспрам нас, морамо
страдати.

21 Јер не испунише ли се речи Абинадијеве које
прокова против нас – а све то због тога што не
хтедосмо да послушамо речи Господње и окре-
немо се од безакоња својих?

22 И ево, умиримо цара и испунимо заклетву ко-
ју мударосмо, јер боље је да будемо у ропству не-
го да изгубимо животе своје. Зауоставимо, стога,
проливање толике крви.

23 А сад Лимхи исприча цару све о оцу своме и о
свештеницима који побегоше у пустињу, и њи-
ма приписа отмицу кћери њихових.

24 И догоди се да се цар умири наспрам народа
њиховог и рече им: Пођимо без оружја у сусрет
моме народу и кунем вам се заклетвом да мој на-
род неће убијати твој народ.

25 И догоди се да они пођоше за царем и без
оружја изађоше у сусрет Ламанцима. И догоди
се да се сусретоше са Ламанцима, а цар ламан-
ски се поклони пред њима и залагаше се за на-
род Лимхијев.

26 А кад Ламанци видеше да је народ Лимхијев
без оружја, смилуваше им се и смирише се пре-
ма њима, и са царем својим се у миру вратише у
земљу своју.

And now, behold, and tell the king of these
things, that he may tell his people that they may be
pacified towards us; for behold they are already
preparing to come against us; and behold also there
are but few of us.

And behold, they come with their numerous
hosts; and except the king doth pacify them to-
wards us we must perish.

For are not the words of Abinadi fulfilled, which
he prophesied against us—and all this because we
would not hearken unto the words of the Lord, and
turn from our iniquities?

And now let us pacify the king, and we fulfil the
oath which we have made unto him; for it is better
that we should be in bondage than that we should
lose our lives; therefore, let us put a stop to the
shedding of so much blood.

And now Limhi told the king all the things con-
cerning his father, and the priests that had fled into
the wilderness, and attributed the carrying away of
their daughters to them.

And it came to pass that the king was pacified to-
wards his people; and he said unto them: Let us go
forth to meet my people, without arms; and I swear
unto you with an oath that my people shall not slay
thy people.

And it came to pass that they followed the king,
and went forth without arms to meet the
Lamanites. And it came to pass that they did meet
the Lamanites; and the king of the Lamanites did
bow himself down before them, and did plead in
behalf of the people of Limhi.

And when the Lamanites saw the people of
Limhi, that they were without arms, they had com-
passion on them and were pacified towards them,
and returned with their king in peace to their own
land.

Мосија 21

- 1 И догоди се да се Лимхи и његов народ вратише у град Нефи, и почеше опет у миру боравити у земљи.
- 2 И догоди се да се после много дана Ламанци поново почеше подстицати на срџбу против Нефијаца, и почеше да прелазе границе земље унаоколо.
- 3 Ево, не усуђиваху се убијати их због заклетве коју цар њихов даде Лимхију, али их удараху по образима њиховим и наметаху им власт и почеше им на леђа стављати тешка бремена и гонити их попут немог магарца –
- 4 Да, све то беше учињено да се испуни реч Господња.
- 5 И ево, невоље Нефијаца беху велике и не беше начина да се избаве из руку њихових, јер их Ламанци са свих страна беху опколили.
- 6 И догоди се да народ поче да гунђа цару због невоља својих и пожелеше да пођу у битку против њих. И притужбама својим веома мучаху цара. Стога им он допусти да чине према жељама својим.
- 7 И они се поново окупише и ставише оклоп на себе и кренуше против Ламанаца да их протерају из земље.
- 8 И догоди се да их Ламанци поразише и потиснуше назад, а многе побише.
- 9 И тад наста велико оплакивање и јадиковање међу народом Лимхијевим. Удовица оплакиваше мужа свога, син и кћер оплакиваху оца свога, а браћа браћу своју.
- 10 Ето, беше много удовица у земљи и силно јадиковаху из дана у дан, јер их обузе велики страх од Ламанаца.

Mosiah 21

And it came to pass that Limhi and his people returned to the city of Nephi, and began to dwell in the land again in peace.

And it came to pass that after many days the Lamanites began again to be stirred up in anger against the Nephites, and they began to come into the borders of the land round about.

Now they durst not slay them, because of the oath which their king had made unto Limhi; but they would smite them on their cheeks, and exercise authority over them; and began to put heavy burdens upon their backs, and drive them as they would a dumb ass—

Yea, all this was done that the word of the Lord might be fulfilled.

And now the afflictions of the Nephites were great, and there was no way that they could deliver themselves out of their hands, for the Lamanites had surrounded them on every side.

And it came to pass that the people began to murmur with the king because of their afflictions; and they began to be desirous to go against them to battle. And they did afflict the king sorely with their complaints; therefore he granted unto them that they should do according to their desires.

And they gathered themselves together again, and put on their armor, and went forth against the Lamanites to drive them out of their land.

And it came to pass that the Lamanites did beat them, and drove them back, and slew many of them.

And now there was a great mourning and lamentation among the people of Limhi, the widow mourning for her husband, the son and the daughter mourning for their father, and the brothers for their brethren.

Now there were a great many widows in the land, and they did cry mightily from day to day, for a great fear of the Lamanites had come upon them.

- 11 И догоди се да њихово стално јадиковање подбуди остатак Лимхијевог народа на срџбу против Ламанаца и они опет пођоше у битку, али поново беху потиснути назад, претрпевши велик губитак.
- 12 Да, опет кренуше и то по трећи пут и на исти начин страдаху, а они што не беху погубљени поново се вратише у град Нефи.
- 13 И понизише се и то до у прах, подлажући се јарму ропства, допуштајући да буду ударани и да буду прогањани тамо-амо и да буду оптерећени, према жељама непријатеља њихових.
- 14 И понизише се и то у дубине понизности и силно вапљаху Богу. Да, по цео дан вапљаху Богу своме да их избави из невоља њихових.
- 15 И ево, Господ беше спор да чује вапаје њихове због безакоња њихових. Ипак, чу Господ вапаје њихове и поче смекшавати срца Ламанаца те они стадоше олакшавати бремена њихова. Ипак, Господ не сматраше прикладним да их избави из ропства.
- 16 И догоди се да они почеше у мањој мери напредовати у земљи и почеше обилније гајити житарице и стада и крда, те не трпљаху глад.
- 17 Ево, беше велик број жена, више него што беше мушкараца. Стога цар Лимхи заповеди да сваки мушкарац додели нешто за издржавање удовица и деце њихове, да не страдају од глади, а то чињаху јер беше велик број оних који беху погубљени.
- 18 Ево, народ Лимхијев се држаше заједно у групи колико год то беше могуће и чуваху житарице своје и стада своја.
- 19 А и сам цар не беше сигуран изван зидина градских уколико не имаше страже уз себе, плашећи се да не би некако пао у руке Ламанаца.

And it came to pass that their continual cries did stir up the remainder of the people of Limhi to anger against the Lamanites; and they went again to battle, but they were driven back again, suffering much loss.

Yea, they went again even the third time, and suffered in the like manner; and those that were not slain returned again to the city of Nephi.

And they did humble themselves even to the dust, subjecting themselves to the yoke of bondage, submitting themselves to be smitten, and to be driven to and fro, and burdened, according to the desires of their enemies.

And they did humble themselves even in the depths of humility; and they did cry mightily to God; yea, even all the day long did they cry unto their God that he would deliver them out of their afflictions.

And now the Lord was slow to hear their cry because of their iniquities; nevertheless the Lord did hear their cries, and began to soften the hearts of the Lamanites that they began to ease their burdens; yet the Lord did not see fit to deliver them out of bondage.

And it came to pass that they began to prosper by degrees in the land, and began to raise grain more abundantly, and flocks, and herds, that they did not suffer with hunger.

Now there was a great number of women, more than there was of men; therefore king Limhi commanded that every man should impart to the support of the widows and their children, that they might not perish with hunger; and this they did because of the greatness of their number that had been slain.

Now the people of Limhi kept together in a body as much as it was possible, and secured their grain and their flocks;

And the king himself did not trust his person without the walls of the city, unless he took his guards with him, fearing that he might by some means fall into the hands of the Lamanites.

20 И он нареди да његов народ мотри земљу унаоколо не би ли некако ухватили оне свештенике који утекоше у пустињу, који украдоше кћери ламанске и који учинише да тако велико уништење дође на њих.

21 Беху, наиме, жељни да их ухвате како би их казнили, јер беху дошли ноћу у земљу Нефи и однели житарице њихове и многе драгоцености њихове. Стога им они спремише заседу.

22 И догоди се да не беше више немира између Ламанаца и народа Лимхијевог, све до времена када Амон и браћа његова дођоше у земљу.

23 А цар, боравећи са стражом својом изван зидина градских, откри Амона и браћу његову и мислећи да су они свештеници Нојеви нареди, дакле, да их ухвате и свежу и у тамницу баце. А да беху свештеници Нојеви наредио би он да их усмрте.

24 Али кад откри да они то нису, него да су браћа његова и да дођоше из земље Зарахемле, испуни се силно великом радошћу.

25 Ево, цар Лимхи беше послао, пре доласка Амоновог, мали број људи да потраже земљу Зарахемлу, али они је не могаху наћи, те се изгубише у пустињи.

26 Ипак, пронађоше земљу која некад беше настањена, да, земљу која беше прекривена сувим костима, да, земљу која беше настањена и која беше уништена. А они, мислећи да је то земља Зарахемла, вратише се у земљу Нефи, стигавши до граница земље не много дана пре доласка Амоновог.

27 И са собом донеше запис и то запис о народу чије кости беху пронашли, а он беше урезан на плочама од руде.

28 А ево, Лимхи се опет испуни радошћу дознавши из уста Амонових да цар Мосија има дар од Бога, те може тумачити такве урезе; да и Амон се обрадова.

And he caused that his people should watch the land round about, that by some means they might take those priests that fled into the wilderness, who had stolen the daughters of the Lamanites, and that had caused such a great destruction to come upon them.

For they were desirous to take them that they might punish them; for they had come into the land of Nephi by night, and carried off their grain and many of their precious things; therefore they laid wait for them.

And it came to pass that there was no more disturbance between the Lamanites and the people of Limhi, even until the time that Ammon and his brethren came into the land.

And the king having been without the gates of the city with his guard, discovered Ammon and his brethren; and supposing them to be priests of Noah therefore he caused that they should be taken, and bound, and cast into prison. And had they been the priests of Noah he would have caused that they should be put to death.

But when he found that they were not, but that they were his brethren, and had come from the land of Zarahemla, he was filled with exceedingly great joy.

Now king Limhi had sent, previous to the coming of Ammon, a small number of men to search for the land of Zarahemla; but they could not find it, and they were lost in the wilderness.

Nevertheless, they did find a land which had been peopled; yea, a land which was covered with dry bones; yea, a land which had been peopled and which had been destroyed; and they, having supposed it to be the land of Zarahemla, returned to the land of Nephi, having arrived in the borders of the land not many days before the coming of Ammon.

And they brought a record with them, even a record of the people whose bones they had found; and it was engraven on plates of ore.

And now Limhi was again filled with joy on learning from the mouth of Ammon that king Mosiah had a gift from God, whereby he could interpret such engravings; yea, and Ammon also did rejoice.

29 Ипак, Амон и браћа његова беху пуни жалости, јер толико браће њихове беше погубљено;

30 И, такође, јер цар Ноје и свештеници његови наведоше народ да почини толико грехова и безакоња против Бога. И они, такође, оплакиваху смрт Абинадијеву а и одлазак Алмин и народа који пође са њим, који основа цркву Божју снагом и моћу Божјом и вером у речи које Абинади беше говорио.

31 Да, оплакиваху одлазак њихов, јер не знадоше куда беху утекли. Ево, они би им се радо прикључили, јер и сами беху ушли у завет са Богом да ће Му служити и држати заповести Његове.

32 А ево, по доласку Амоновом, и цар Лимхи беше ушао у завет са Богом, а и многи из његовог народа, да ће Му служити и држати заповести Његове.

33 И догоди се да цар Лимхи и многи из његовог народа пожелеше да се крсте, али не беше никог у земљи који имаше власт од Бога. А Амон одби да то учини, сматрајући се слугом недостојним.

34 Стога се они у то време не окупише као црква, очекујући Духа Господњег. Ево, хтедоше да буду попут Алме и браће његове који утекоше у пустињу.

35 Хтедоше да се крсте као доказ и сведочанство да су вољни да служе Богу свим срцем својим. Ипак, одлагаху време тога, а извештај о крштењу њиховом биће дат после.

36 И ево, сво настојање Амоново и његовог народа и цара Лимхија и његовог народа, беше да се избаве из руку Ламанаца и из ропства.

Yet Ammon and his brethren were filled with sorrow because so many of their brethren had been slain;

And also that king Noah and his priests had caused the people to commit so many sins and iniquities against God; and they also did mourn for the death of Abinadi; and also for the departure of Alma and the people that went with him, who had formed a church of God through the strength and power of God, and faith on the words which had been spoken by Abinadi.

Yea, they did mourn for their departure, for they knew not whither they had fled. Now they would have gladly joined with them, for they themselves had entered into a covenant with God to serve him and keep his commandments.

And now since the coming of Ammon, king Limhi had also entered into a covenant with God, and also many of his people, to serve him and keep his commandments.

And it came to pass that king Limhi and many of his people were desirous to be baptized; but there was none in the land that had authority from God. And Ammon declined doing this thing, considering himself an unworthy servant.

Therefore they did not at that time form themselves into a church, waiting upon the Spirit of the Lord. Now they were desirous to become even as Alma and his brethren, who had fled into the wilderness.

They were desirous to be baptized as a witness and a testimony that they were willing to serve God with all their hearts; nevertheless they did prolong the time; and an account of their baptism shall be given hereafter.

And now all the study of Ammon and his people, and king Limhi and his people, was to deliver themselves out of the hands of the Lamanites and from bondage.

Мосија 22

- 1 И ево, догоди се да се Амон и цар Лимхи почеше саветовати са народом како да се избаве из ропства. И они чак наредише да се сав народ окупи, а то учинише како би за то добили глас народа.
- 2 И догоди се да не могаху пронаћи начин да се избаве из ропства, осим да узму жене своје и децу и стада своја и крда своја и шаторе своје и за путе се у пустињу, јер Ламанци беху тако бројни да не беше могуће народу Лимхијевом да се сукоби са њима, мислећи да се мачем избаве из ропства.
- 3 Ево, догоди се да Гедеон иступи пред цара и рече му: Гле, о цару, досад много пута послуша речи моје док бејасмо у сукобу са браћом својом Ламанцима.
- 4 И ево, о цару, ако си се уверио да не бејаш слуга бескористан, или ако досад послуша речи моје у ма којој мери и оне ти корисне беху, тако и сада желим да чујеш речи моје, а ја ћу бити слуга твој и избавити овај народ из ропства.
- 5 И цар му допусти да говори. А Гедеон му рече:
- 6 Гле стражњег пролаза, на стражњем зиду, на стражњој страни града. Ламанци, то јест, страже ламанске, ноћу су пијани. Стога, пошаљимо проглас свом овом народу да скупе своја стада и крда, да их ноћу отерају у пустињу.
- 7 А ја ћу на наредбу твоју поћи и платити последњи данак у вину Ламанцима и они ће се опити, а ми ћемо, кад се опију и заспе, проћи кроз тајни пролаз лево од табора њиховог.
- 8 Тако ћемо се упутити са женама својим и децом својом, стадима својим и крдима својим у пустињу и путоваћемо око земље шиломске.

Mosiah 22

And now it came to pass that Ammon and king Limhi began to consult with the people how they should deliver themselves out of bondage; and even they did cause that all the people should gather themselves together; and this they did that they might have the voice of the people concerning the matter.

And it came to pass that they could find no way to deliver themselves out of bondage, except it were to take their women and children, and their flocks, and their herds, and their tents, and depart into the wilderness; for the Lamanites being so numerous, it was impossible for the people of Limhi to contend with them, thinking to deliver themselves out of bondage by the sword.

Now it came to pass that Gideon went forth and stood before the king, and said unto him: Now O king, thou hast hitherto hearkened unto my words many times when we have been contending with our brethren, the Lamanites.

And now O king, if thou hast not found me to be an unprofitable servant, or if thou hast hitherto listened to my words in any degree, and they have been of service to thee, even so I desire that thou wouldst listen to my words at this time, and I will be thy servant and deliver this people out of bondage.

And the king granted unto him that he might speak. And Gideon said unto him:

Behold the back pass, through the back wall, on the back side of the city. The Lamanites, or the guards of the Lamanites, by night are drunken; therefore let us send a proclamation among all this people that they gather together their flocks and herds, that they may drive them into the wilderness by night.

And I will go according to thy command and pay the last tribute of wine to the Lamanites, and they will be drunken; and we will pass through the secret pass on the left of their camp when they are drunken and asleep.

Thus we will depart with our women and our children, our flocks, and our herds into the wilderness; and we will travel around the land of Shilom.

- 9 И догоди се да цар послуша речи Гедеонове. And it came to pass that the king hearkened unto the words of Gideon.
- 10 И цар Лимхи нареди да његов народ скупи стада своја и посла Ламанцима данак у вино, а уз то им посла још вина на дар. И они обилно пијаху вино које им цар Лимхи посла. And king Limhi caused that his people should gather their flocks together; and he sent the tribute of wine to the Lamanites; and he also sent more wine, as a present unto them; and they did drink freely of the wine which king Limhi did send unto them.
- 11 И догоди се да народ цара Лимхија отпутова ноћу у пустињу са стадима својим и крдима својим и у пустињи заобиђоше земљу шиломску и променише смер према земљи Зарахемли, под вођством Амона и браће његове. And it came to pass that the people of king Limhi did depart by night into the wilderness with their flocks and their herds, and they went round about the land of Shilom in the wilderness, and bent their course towards the land of Zarahemla, being led by Ammon and his brethren.
- 12 И беху понели сво своје злато и сребро и драгоцености своје које могаху носити са собом, а и намирнице своје, у пустињу, и наставише путовање своје. And they had taken all their gold, and silver, and their precious things, which they could carry, and also their provisions with them, into the wilderness; and they pursued their journey.
- 13 И после много дана у пустињи стигоше у земљу Зарахемлу и придружише се народу Мосијином и посташе поданици његови. And after being many days in the wilderness they arrived in the land of Zarahemla, and joined Mosiah's people, and became his subjects.
- 14 И догоди се да их Мосија са радошћу прими, а прими и записе њихове, а тако и записе које пронађе народ Лимхијев. And it came to pass that Mosiah received them with joy; and he also received their records, and also the records which had been found by the people of Limhi.
- 15 И ево, догоди се да кад Ламанци открише да народ Лимхијев отпутова ноћу из земље, послаше војску у пустињу у потеру за њима; And now it came to pass when the Lamanites had found that the people of Limhi had departed out of the land by night, that they sent an army into the wilderness to pursue them;
- 16 А пошто их два дана гоњаху, не могаху више да следе трагове њихове. Стога се изгубише у пустињи. And after they had pursued them two days, they could no longer follow their tracks; therefore they were lost in the wilderness.

Извештај о Алми и народу Господњем, ког људи цара Ноје протераше у пустињу.

Мосија 23

- 1 Ево, Алма јер беше упозорен од Господа да ће војске цара Ноје навалити на њих, и обзнанивши то своме народу, скупише они стога стада своја и нешто жита свога и отпутоваше у пустињу испред војски цара Ноје.
- 2 И Господ их оснажи, те их народ цара Ноје не могаше сустићи да их уништи.
- 3 И бежаху они осам дана пута по пустињи.
- 4 И дођоше у неку земљу, да, и то веома лепу и пријатну земљу, земљу чисте воде.
- 5 И разапеше шаторе своје и почеше земљу да обрађују, и почеше зграде да зидају. Да, беху они марљиви, и беху много радили.
- 6 И народ жељаше да им Алма буде цар, јер народ га љубљаше.
- 7 Али, он им рече: Гле, није прикладно да имамо цара. Јер овако говори Господ: Не држите једно тело вреднијим од другог, или, ни један човек да не држи себе бољим од другог. Стога, кажем вам да није прикладно да имате цара.
- 8 Ипак, када би било могуће да увек имате праведне људе да буду цареви ваши, тада би за вас било добро да имате цара.
- 9 Али, сетите се безакоња цара Ноје и свештеника његових. И ја сам бејех ухваћен у замку и учиних много тога што беше одвратно у очима Господњим, што ме натера на болно покајање;
- 10 Ипак, након многих страдања, чу Господ вапаје моје и услиши молитве моје и учини ме оруђем у рукама Његовим да толико вас приведем к знању истине Његове.
- 11 Ипак, не славим себе због тога, јер сам недостојан да себе славим.

An account of Alma and the people of the Lord, who were driven into the wilderness by the people of King Noah.

Mosiah 23

Now Alma, having been warned of the Lord that the armies of king Noah would come upon them, and having made it known to his people, therefore they gathered together their flocks, and took of their grain, and departed into the wilderness before the armies of king Noah.

And the Lord did strengthen them, that the people of king Noah could not overtake them to destroy them.

And they fled eight days' journey into the wilderness.

And they came to a land, yea, even a very beautiful and pleasant land, a land of pure water.

And they pitched their tents, and began to till the ground, and began to build buildings; yea, they were industrious, and did labor exceedingly.

And the people were desirous that Alma should be their king, for he was beloved by his people.

But he said unto them: Behold, it is not expedient that we should have a king; for thus saith the Lord: Ye shall not esteem one flesh above another, or one man shall not think himself above another; therefore I say unto you it is not expedient that ye should have a king.

Nevertheless, if it were possible that ye could always have just men to be your kings it would be well for you to have a king.

But remember the iniquity of king Noah and his priests; and I myself was caught in a snare, and did many things which were abominable in the sight of the Lord, which caused me sore repentance;

Nevertheless, after much tribulation, the Lord did hear my cries, and did answer my prayers, and has made me an instrument in his hands in bringing so many of you to a knowledge of his truth.

Nevertheless, in this I do not glory, for I am unworthy to glory of myself.

- 12 И ево, кажем вам, бејасте угњетавани од цара Ноје и бејасте у ропству његовом и свештеника његових, и они вас на безакоње навођаху. Бејасте, дакле, везани оковима безакоња.
- 13 А ево, као што бејасте избављени моћу Божјом из тих окова, да, и то из руку цара Ноје и његовог народа, а и из окова безакоња, тако желим да останете постојани у тој слободи којом сте ослобођени, и да не допустите да вам ико буде цар.
- 14 И тако ником не допуштајте да вам буде учитељ нити служитељ, уколико није човек Божји који хода путевима Његовим и држи заповести Његове.
- 15 Тако Алма поучаваше свој народ, да свако љуби ближњега свога као самога себе, да међу њима не буде никаквог сукоба.
- 16 И ево, Алма беше високи свештеник њихов, јер беше утемељитељ цркве њихове.
- 17 И догоди се да нико не прими власт проповедања или поучавања осим преко њега од Бога. Стога он посвети све свештенике њихове и све учитеље њихове и нико не беше посвећен осим оних који беху праведни људи.
- 18 Они, дакле, бдијаху над својим народом и неговаху код њих оно што спада у праведност.
- 19 И догоди се да почеше веома напредовати у земљи, и ту земљу назваше Елам.
- 20 И догоди се да се умножише и веома напредоваху у земљи Еламу. И изградише град који назваше град Елам.
- 21 Ипак, Господ сматра прикладним да укори свој народ. Да, искушава Он стрпљење њихово и веру њихову.
- 22 Међутим, ко год на Њега ослони уздање своје, тај ће бити уздигнут у последњи дан. Да, и тако то беше са овим народом.

And now I say unto you, ye have been oppressed by king Noah, and have been in bondage to him and his priests, and have been brought into iniquity by them; therefore ye were bound with the bands of iniquity.

And now as ye have been delivered by the power of God out of these bonds; yea, even out of the hands of king Noah and his people, and also from the bonds of iniquity, even so I desire that ye should stand fast in this liberty wherewith ye have been made free, and that ye trust no man to be a king over you.

And also trust no one to be your teacher nor your minister, except he be a man of God, walking in his ways and keeping his commandments.

Thus did Alma teach his people, that every man should love his neighbor as himself, that there should be no contention among them.

And now, Alma was their high priest, he being the founder of their church.

And it came to pass that none received authority to preach or to teach except it were by him from God. Therefore he consecrated all their priests and all their teachers; and none were consecrated except they were just men.

Therefore they did watch over their people, and did nourish them with things pertaining to righteousness.

And it came to pass that they began to prosper exceedingly in the land; and they called the land Helam.

And it came to pass that they did multiply and prosper exceedingly in the land of Helam; and they built a city, which they called the city of Helam.

Nevertheless the Lord seeth fit to chasten his people; yea, he trieth their patience and their faith.

Nevertheless—whosoever putteth his trust in him the same shall be lifted up at the last day. Yea, and thus it was with this people.

23 Јер гле, показаћу вам како беху доведени у ропство и нико их не могаше избавити осим Господа Бога њиховог, да, и то Бога Аврамовог и Исаковог и Јаковљевог.

24 И догоди се да их Он избави и показа им своју силну моћ, и радовање њихово беше велико.

25 Јер гле, догоди се да док беху у земљи Еламу, да, у граду Еламу, док обрађиваху земљу унаоколо, гле, војска ламанска беше унутар граница земље.

26 И тад се догоди да браћа Алмина утекоше с њива својих и окупише се у граду Еламу и беху веома уплашени због појаве Ламанаца.

27 Али, Алма изађе и стаде међу њих и подстакну их да се не плаше, него да се сете Господа Бога свога и Он ће их избавити.

28 Утишаше стога страх свој и почеше вапити Господу да смекша срца Ламанаца, како би поштедели њих и жене њихове и децу њихову.

29 И догоди се да смекша Господ срца Ламанаца. И Алма и браћа његова изађоше и предаше се у руке њихове, а Ламанци запосеше земљу Елам.

30 Ево, војске ламанске, које прогањаху народ цара Лимхија, беху изгубљене у пустињи много дана.

31 И гле, они пронађоше оне свештенике цара Ноје, у месту које зваху Амулон. И беху започели да запоседају земљу амулонску и беху почели да обрађују земљу.

32 Ево, име вође тих свештеника беше Амулон.

33 И догоди се да мољаше Амулон Ламанце, а уз то посла и жене њихове, које беху кћери ламанске, да моле браћу своју да не униште мужеве њихове.

For behold, I will show unto you that they were brought into bondage, and none could deliver them but the Lord their God, yea, even the God of Abraham and Isaac and of Jacob.

And it came to pass that he did deliver them, and he did show forth his mighty power unto them, and great were their rejoicings.

For behold, it came to pass that while they were in the land of Helam, yea, in the city of Helam, while tilling the land round about, behold an army of the Lamanites was in the borders of the land.

Now it came to pass that the brethren of Alma fled from their fields, and gathered themselves together in the city of Helam; and they were much frightened because of the appearance of the Lamanites.

But Alma went forth and stood among them, and exhorted them that they should not be frightened, but that they should remember the Lord their God and he would deliver them.

Therefore they hushed their fears, and began to cry unto the Lord that he would soften the hearts of the Lamanites, that they would spare them, and their wives, and their children.

And it came to pass that the Lord did soften the hearts of the Lamanites. And Alma and his brethren went forth and delivered themselves up into their hands; and the Lamanites took possession of the land of Helam.

Now the armies of the Lamanites, which had followed after the people of king Limhi, had been lost in the wilderness for many days.

And behold, they had found those priests of king Noah, in a place which they called Amulon; and they had begun to possess the land of Amulon and had begun to till the ground.

Now the name of the leader of those priests was Amulon.

And it came to pass that Amulon did plead with the Lamanites; and he also sent forth their wives, who were the daughters of the Lamanites, to plead with their brethren, that they should not destroy their husbands.

34 А Ламанци се смилуваше Амулону и браћи његовој и не уништише их, због жена њихових.

35 И Амулон и браћа његова прикључише се Ламанцима и путоваху пустињом у потрази за земљом Нефи, кад открише земљу Елам коју поседоваху Алма и браћа његова.

36 И догоди се да обећаше Ламанци Алми и браћи његовој да ће им, буду ли им показали пут који води до земље Нефи, поклонити животе и слободу њихову.

37 Али, кад им Алма беше показао пут који води до земље Нефи, Ламанци не хтедоше да испуне своје обећање, него поставише страже унаоколо земље Елам, над Алмом и браћом његовом.

38 А остали одоше у земљу Нефи, а део њих врати се у земљу Елам, а уз то поведоше са собом жене и децу стражара који осташе у земљи.

39 А цар ламански додели Амулону да буде цар и владар над његовим народом, који је у земљи Еламу. Ипак, он не имаше моћ да чини супротно вољи цара ламанског.

And the Lamanites had compassion on Amulon and his brethren, and did not destroy them, because of their wives.

And Amulon and his brethren did join the Lamanites, and they were traveling in the wilderness in search of the land of Nephi when they discovered the land of Helam, which was possessed by Alma and his brethren.

And it came to pass that the Lamanites promised unto Alma and his brethren, that if they would show them the way which led to the land of Nephi that they would grant unto them their lives and their liberty.

But after Alma had shown them the way that led to the land of Nephi the Lamanites would not keep their promise; but they set guards round about the land of Helam, over Alma and his brethren.

And the remainder of them went to the land of Nephi; and a part of them returned to the land of Helam, and also brought with them the wives and the children of the guards who had been left in the land.

And the king of the Lamanites had granted unto Amulon that he should be a king and a ruler over his people, who were in the land of Helam; nevertheless he should have no power to do anything contrary to the will of the king of the Lamanites.

Мосија 24

- 1 И догоди се да стекну Амулон наклоност цара ламанског. Стога, цар ламански додели њему и браћи његовој да буду постављени за учитеље његовог народа, да, и то народа који беше у земљи шемлонској, и у земљи шиломској, и у земљи амулонској.
- 2 Јер Ламанци запосеше све те земље; стога, цар ламански постави царе у свим тим земљама.
- 3 И ево, име цара ламанског беше Ламан, а беше назван именом оца свога и зато се зваше цар Ламан. И беше цар над бројним народом.
- 4 И постави учитеље од браће Амулонове у свакој земљи коју поседоваше његов народ. И тако се језик нефијски поче поучавати међу целим народом ламанским.
- 5 И беху они народ пријатељски наклоњен један према другом. Ипак, не познаваху Бога, нити их браћа Амулонова поучаваху било шта о Господу Богу њиховом, нити о закону Мојсијевом, нити их поучаваху речима Абинадијевим.
- 6 Него их поучаваху да треба да воде свој запис, и да могу писати једни другима.
- 7 И тако Ламанци почеше увећавати богатство и почеше трговати једни са другима и богатити се и посташе лукав и мудар народ, према мудрости овог света, да, веома лукав народ, који ужива у сваковрсној opakости и пљачки, осим међу браћом својом.
- 8 И ево, догоди се да Амулон поче наметати власт Алми и његовом народу, и поче га прогањати, и нареди деци својој да прогањају децу њихову.

Mosiah 24

And it came to pass that Amulon did gain favor in the eyes of the king of the Lamanites; therefore, the king of the Lamanites granted unto him and his brethren that they should be appointed teachers over his people, yea, even over the people who were in the land of Shemlon, and in the land of Shilom, and in the land of Amulon.

For the Lamanites had taken possession of all these lands; therefore, the king of the Lamanites had appointed kings over all these lands.

And now the name of the king of the Lamanites was Laman, being called after the name of his father; and therefore he was called king Laman. And he was king over a numerous people.

And he appointed teachers of the brethren of Amulon in every land which was possessed by his people; and thus the language of Nephi began to be taught among all the people of the Lamanites.

And they were a people friendly one with another; nevertheless they knew not God; neither did the brethren of Amulon teach them anything concerning the Lord their God, neither the law of Moses; nor did they teach them the words of Abinadi;

But they taught them that they should keep their record, and that they might write one to another.

And thus the Lamanites began to increase in riches, and began to trade one with another and wax great, and began to be a cunning and a wise people, as to the wisdom of the world, yea, a very cunning people, delighting in all manner of wickedness and plunder, except it were among their own brethren.

And now it came to pass that Amulon began to exercise authority over Alma and his brethren, and began to persecute him, and cause that his children should persecute their children.

- 9 Амулон, на име, познаваше Алму, да он беше један од свештеника царевих и да он беше онај који поверова речима Абинадијевим и беше отеран испред цара, и стога беше гневан на њега. Он, на име, беше поданик цара Ламана, а ипак он извршаваше власт над њима, и наметну им послове и постави надзорнике над њима.
- 10 И догоди се да толико велике беху невоље њихове да стадоше силно вапити Богу.
- 11 А Амулон им заповеди да престану са вапајима својим и постави страже над њима да их моотре, да се усмрти свако ко се нађе да призива Бога.
- 12 А Алма и његов народ не дизаху глас свој Господу Богу своме, него Му изливаху срца своја, а Он знаше мисли срца њихових.
- 13 И догоди се да глас Господњи допре до њиху невољама њиховим, говорећи: Уздигните главе своје и утешите се, јер знам за завет који ми учинисте и ја ћу учинити завет са својим народом и избавити га из ропства.
- 14 И уз то ћу олакшати бремена која су натоварена на плећа ваша, толико да их ни осетити нећете на леђима својим, и то док сте још у ропству, а то ћу учинити да убудуће стојите као сведоци за мене, и да са сигурношћу можете знати да ја, Господ Бог, походим свој народ у невољама њиховим.
- 15 И ево, догоди се да бремена што беху натоварена на Алму и браћу његову посташе лака. Да, Господ их оснажи да са лакоћом могу носити бремена своја и они се весело и са стрпљењем покорише свој вољи Господњој.
- 16 И догоди се да тако велика беше вера њихова и стрпљење њихово да им глас Господњи опет дође, говорећи: Утешите се, јер сутра ћу вас избавити из ропства.
- 17 И он рече Алми: Ићи ћеш пред овим народом, и ја ћу ићи са тобом и избавићу овај народ из ропства.

For Amulon knew Alma, that he had been one of the king's priests, and that it was he that believed the words of Abinadi and was driven out before the king, and therefore he was wroth with him; for he was subject to king Laman, yet he exercised authority over them, and put tasks upon them, and put task-masters over them.

And it came to pass that so great were their afflictions that they began to cry mightily to God.

And Amulon commanded them that they should stop their cries; and he put guards over them to watch them, that whosoever should be found calling upon God should be put to death.

And Alma and his people did not raise their voices to the Lord their God, but did pour out their hearts to him; and he did know the thoughts of their hearts.

And it came to pass that the voice of the Lord came to them in their afflictions, saying: Lift up your heads and be of good comfort, for I know of the covenant which ye have made unto me; and I will covenant with my people and deliver them out of bondage.

And I will also ease the burdens which are put upon your shoulders, that even you cannot feel them upon your backs, even while you are in bondage; and this will I do that ye may stand as witnesses for me hereafter, and that ye may know of a surety that I, the Lord God, do visit my people in their afflictions.

And now it came to pass that the burdens which were laid upon Alma and his brethren were made light; yea, the Lord did strengthen them that they could bear up their burdens with ease, and they did submit cheerfully and with patience to all the will of the Lord.

And it came to pass that so great was their faith and their patience that the voice of the Lord came unto them again, saying: Be of good comfort, for on the morrow I will deliver you out of bondage.

And he said unto Alma: Thou shalt go before this people, and I will go with thee and deliver this people out of bondage.

- 18 Ево, догоди се да Алма и његов народ сакупише ноћу стада своја, а тако и од жита свога. Да, целу ту ноћ они скупљаху стада своја.
- 19 А ујутро Господ учини да на Ламанце дође дубок сан, да, и сви надзорници беху у дубоком сну.
- 20 И Алма и његов народ запутише се у пустињу и пошто цео дан путоваху, разапеше у долини шаторе своје, а долину назваше Алма, јер их он вођаше у пустињи.
- 21 Да, и у долини Алминој излише хвале своје Богу јер им беше милостив и олакша бремена њихова, и из ропства их беше избавио, јер беху у ропству и нико их не могаше избавити осим Господа Бога њиховог.
- 22 И дадоше хвале Богу, да, сви мушкарци њихови и све жене њихове и сва деца њихова која могаху говорити уздигоше глас свој хвалећи Бога свога.
- 23 И ево, рече Господ Алми: Пожури и изведи овај народ из ове земље, јер се Ламанци пробудише и иду у потеру за тобом. Стога, изађи из ове земље, а ја ћу зауставити Ламанце у овој долини да не иду даље у потеру за овим народом.
- 24 И догоди се да одоше из долине и запутише се у пустињу.
- 25 И пошто дванаест дана проведоше у пустињи, стигоше у земљу Зарахемлу, а цар Мосија их такође са радошћу прими.

Now it came to pass that Alma and his people in the night-time gathered their flocks together, and also of their grain; yea, even all the night-time were they gathering their flocks together.

And in the morning the Lord caused a deep sleep to come upon the Lamanites, yea, and all their task-masters were in a profound sleep.

And Alma and his people departed into the wilderness; and when they had traveled all day they pitched their tents in a valley, and they called the valley Alma, because he led their way in the wilderness.

Yea, and in the valley of Alma they poured out their thanks to God because he had been merciful unto them, and eased their burdens, and had delivered them out of bondage; for they were in bondage, and none could deliver them except it were the Lord their God.

And they gave thanks to God, yea, all their men and all their women and all their children that could speak lifted their voices in the praises of their God.

And now the Lord said unto Alma: Haste thee and get thou and this people out of this land, for the Lamanites have awakened and do pursue thee; therefore get thee out of this land, and I will stop the Lamanites in this valley that they come no further in pursuit of this people.

And it came to pass that they departed out of the valley, and took their journey into the wilderness.

And after they had been in the wilderness twelve days they arrived in the land of Zarahemla; and king Mosiah did also receive them with joy.

Мосија 25

- 1 И ево, цар Мосија нареди да се сав народ окупи.
- 2 Ево, не беше много деце Нефијеве, или толико много оних који беху потомци Нефијеви, колико беше народа Зарахемлиног, који беше потомак Мулеков, и оних који са њим дођоше у пустињу.
- 3 И не беше толико много народа Нефијевог и народа Зарахемлиног колико беше Ламанаца. Да, они не беху ни упола толико бројни.
- 4 И ево, сав народ Нефијев се окупи, а и народ Зарахемлин, и скупише се у две групе.
- 5 И догоди се да Мосија читаше и нареди да се записи Зенифови читају његовом народу. Да, он читаше запис о народу Зенифовом од времена када напустише земљу Зарахемлу до времена кад се поново вратише.
- 6 А читаше и извештај Алмин и браће његове, и о свим невољама њиховим од времена кад напустише земљу Зарахемлу до времена кад се поново вратише.
- 7 И ево, кад Мосија заврши читање записа, његов народ који остаде у земљи обузе чуђење и дивљење.
- 8 Они, наиме, не знадоше шта да мисле, јер док гледаху оне који беху избављени из ропства испунише се силно великом радошћу.
- 9 А опет, када помислише на браћу своју коју Ламанци погубише, испунише се тугом и тако пролише многе сузе жалоснице.
- 10 И опет, када помислише на непосредну доброту Божју, и моћ Његову у избављењу Алме и браће његове из руку Ламанаца и из ропства, подигоше гласове своје и дадоше хвале Богу.
- 11 И опет, када помислише на Ламанце који беху браћа њихова, на њихово грешно и укаљано стање, испунише се болом и јадом због добробити душа њихових.

Mosiah 25

And now king Mosiah caused that all the people should be gathered together.

Now there were not so many of the children of Nephi, or so many of those who were descendants of Nephi, as there were of the people of Zarahemla, who was a descendant of Mulek, and those who came with him into the wilderness.

And there were not so many of the people of Nephi and of the people of Zarahemla as there were of the Lamanites; yea, they were not half so numerous.

And now all the people of Nephi were assembled together, and also all the people of Zarahemla, and they were gathered together in two bodies.

And it came to pass that Mosiah did read, and caused to be read, the records of Zeniff to his people; yea, he read the records of the people of Zeniff, from the time they left the land of Zarahemla until they returned again.

And he also read the account of Alma and his brethren, and all their afflictions, from the time they left the land of Zarahemla until the time they returned again.

And now, when Mosiah had made an end of reading the records, his people who tarried in the land were struck with wonder and amazement.

For they knew not what to think; for when they beheld those that had been delivered out of bondage they were filled with exceedingly great joy.

And again, when they thought of their brethren who had been slain by the Lamanites they were filled with sorrow, and even shed many tears of sorrow.

And again, when they thought of the immediate goodness of God, and his power in delivering Alma and his brethren out of the hands of the Lamanites and of bondage, they did raise their voices and give thanks to God.

And again, when they thought upon the Lamanites, who were their brethren, of their sinful and polluted state, they were filled with pain and anguish for the welfare of their souls.

- 12 И догоди се да они који беху синови Амулонови и браће његове, који узеше за жене кћери ламанске, беху незадовољни поступцима очева својих и не хтедоше више да се називају именом очева својих. Стога, преузеше на себе име Нефијево, да би могли бити названи децом Нефијевом и бити убројани међу оне који се називаху Нефијцима.
- 13 И ево, сав народ Зарахемлин се уброји међу Нефијце, а то стога што царство не беше повелено ником осим онима који беху потомци Нефијеви.
- 14 И ево, догоди се да кад Мосија беше завршио казивање и читање народу, зажеле да и Алма говори народу.
- 15 И Алма им говораше док беху скупљени у великим групама, и иђаше од једне до друге групе проповедајући народу покајање и веру у Господа.
- 16 И подстицаху народ Лимхијев и браћу његову, све оне који беху избављени из ропства, да се сете да Господ беше тај који их избави.
- 17 И догоди се да пошто Алма поучаваше народ многим стварима, и беше им завршио казивање, цар Лимхи пожелеле да се крсти, а и сав његов народ пожелеле да се крсти.
- 18 Стога Алма загази у воду и крштаваше их, да, крштаваше их онако као и браћу своју у водама Мормоновим. Да, сви они које он беше крстио припадаху цркви Божјој и то због веровања њиховог у речи Алмине.
- 19 И догоди се да цар Мосија допусти Алми да оснива цркве широм земље Зарахемле и даде му моћ да зареди свештенике и учитеље при свакој цркви.
- 20 Ево, беше то учињено јер беше толико људи да један учитељ не могаше свима управљати, нити сви они могаху чути реч Божју на једном скупу;

And it came to pass that those who were the children of Amulon and his brethren, who had taken to wife the daughters of the Lamanites, were displeased with the conduct of their fathers, and they would no longer be called by the names of their fathers, therefore they took upon themselves the name of Nephi, that they might be called the children of Nephi and be numbered among those who were called Nephites.

And now all the people of Zarahemla were numbered with the Nephites, and this because the kingdom had been conferred upon none but those who were descendants of Nephi.

And now it came to pass that when Mosiah had made an end of speaking and reading to the people, he desired that Alma should also speak to the people.

And Alma did speak unto them, when they were assembled together in large bodies, and he went from one body to another, preaching unto the people repentance and faith on the Lord.

And he did exhort the people of Limhi and his brethren, all those that had been delivered out of bondage, that they should remember that it was the Lord that did deliver them.

And it came to pass that after Alma had taught the people many things, and had made an end of speaking to them, that king Limhi was desirous that he might be baptized; and all his people were desirous that they might be baptized also.

Therefore, Alma did go forth into the water and did baptize them; yea, he did baptize them after the manner he did his brethren in the waters of Mormon; yea, and as many as he did baptize did belong to the church of God; and this because of their belief on the words of Alma.

And it came to pass that king Mosiah granted unto Alma that he might establish churches throughout all the land of Zarahemla; and gave him power to ordain priests and teachers over every church.

Now this was done because there were so many people that they could not all be governed by one teacher; neither could they all hear the word of God in one assembly;

21 Стога се окупљаху у различитим групама, које се зваху цркве, те свака црква имаше своје свештенике и своје учитеље, и сваки свештеник проповедаше реч како му беше предата из уста Алминих.

22 И тако, иако беше много цркава, све беху једна црква, да, и то црква Божја, јер се у свим црквама не проповедаше ништа осим покајања и вере у Бога.

23 И ево, беше седам цркава у земљи Зарахемли. И догоди се да ко год жељаше да преузме на себе име Христово, или Божје, прикључиваху се они црквама Божјим;

24 И назваху се народом Божјим. А Господ изли на њих Духа свога, и они беху благословени и напредоваху у земљи.

Therefore they did assemble themselves together in different bodies, being called churches; every church having their priests and their teachers, and every priest preaching the word according as it was delivered to him by the mouth of Alma.

And thus, notwithstanding there being many churches they were all one church, yea, even the church of God; for there was nothing preached in all the churches except it were repentance and faith in God.

And now there were seven churches in the land of Zarahemla. And it came to pass that whosoever were desirous to take upon them the name of Christ, or of God, they did join the churches of God;

And they were called the people of God. And the Lord did pour out his Spirit upon them, and they were blessed, and prospered in the land.

Мосија 26

- 1 Ево, догоди се да их беше много од поколења које расте који не могаху разумети речи цара Венијамина, будући да беху мала деца у време кад он говораше своје народу. И они не вероваху у предање очева својих.
- 2 Не вероваху шта беше речено о васкрсењу мртвих, нити вероваху у долазак Христов.
- 3 И ево, због невере своје не могаху разумети реч Божју, и срца им беху отврднула.
- 4 И не хтедоше да се крсте, нити хтедоше цркви да се прикључе. А беху раздвојен народ у погледу на веру своју и тако осташе и надаље, у свом телесном и грешном стању, јер не хтедоше да призивају Господа Бога свога.
- 5 А ево, за владавине Мосијине не беше их бројем ни упола колико народа Божјег, али због расправа међу браћом посташе бројнији.
- 6 Јер догоди се да многе, који беху у цркви, обмануше својим ласкавим речима и наведоше их да почине многе грехе. Постаде, дакле, потребно да црква опомене оне који беху у цркви а грех чињаху.
- 7 И догоди се да их ученици доведоше и предаше свештеницима, а свештеници их доведоше пред Алму, који беше високи свештеник.
- 8 Ево, цар Мосија даде Алми власт над црквом.
- 9 И догоди се да Алма не знаше шта да учини са њима, али беше много сведока против њих. Да, народ стајаше и сведочаше обилно о безакоњу њиховом.
- 10 Ево, никада пре се не догоди тако нешто у цркви. Стога се Алма узнемири у духу, и нареди да се доведу пред цара.

Mosiah 26

Now it came to pass that there were many of the rising generation that could not understand the words of king Benjamin, being little children at the time he spake unto his people; and they did not believe the tradition of their fathers.

They did not believe what had been said concerning the resurrection of the dead, neither did they believe concerning the coming of Christ.

And now because of their unbelief they could not understand the word of God; and their hearts were hardened.

And they would not be baptized; neither would they join the church. And they were a separate people as to their faith, and remained so ever after, even in their carnal and sinful state; for they would not call upon the Lord their God.

And now in the reign of Mosiah they were not half so numerous as the people of God; but because of the dissensions among the brethren they became more numerous.

For it came to pass that they did deceive many with their flattering words, who were in the church, and did cause them to commit many sins; therefore it became expedient that those who committed sin, that were in the church, should be admonished by the church.

And it came to pass that they were brought before the priests, and delivered up unto the priests by the teachers; and the priests brought them before Alma, who was the high priest.

Now king Mosiah had given Alma the authority over the church.

And it came to pass that Alma did not know concerning them; but there were many witnesses against them; yea, the people stood and testified of their iniquity in abundance.

Now there had not any such thing happened before in the church; therefore Alma was troubled in his spirit, and he caused that they should be brought before the king.

11 И он рече цару: Гле, много их је које изведосмо пред тебе, који су оптужени од браће своје, да, и беху они у свакојаким безакоњима затечени. И не кају се због безакоња својих, стога их доведосмо пред тебе да им судиш према злочинима њиховим.

12 Али, цар Мосија рече Алми: Гле, не судим им ја. Предајем их, стога, у руке твоје да им се суди.

13 А ево, дух Алмин се опет узнемири и он пође и упита Господа шта да чини у погледу тога, јер се бојаше да не учини неправду у очима Божјим.

14 И догоди се да пошто изли сву душу своју Богу, дође му глас Господњи, говорећи:

15 Благословен си, Алма, и благословени су они који се крстише у водама Мормоновим. Благословен си због силне вере твоје само по речима слуге мога Абинадија.

16 И благословени су они због силне вере њихове само по речима које им ти рече.

17 И благословен си што успостави цркву међу овим народом, и они ће бити успостављени и биће мој народ.

18 Да, благословен је овај народ који је вољан да носи име моје, јер ће се мојим именом звати и моји су.

19 И благословен си јер ме упита за преступника.

20 Слуга си мој и ја ти се заветујем да ћеш имати вечни живот и служићеш ми и наступати у име моје и скупљати овце моје.

21 А онај који послуша глас мој биће овца моја и њега ћете у цркву примити, а и ја ћу га примити.

22 Јер гле, ово је црква моја. Ко год се крсти, крсти се на покајање. И кога год примите вероваће у име моје, и ја ћу му радо опростити.

And he said unto the king: Behold, here are many whom we have brought before thee, who are accused of their brethren; yea, and they have been taken in divers iniquities. And they do not repent of their iniquities; therefore we have brought them before thee, that thou mayest judge them according to their crimes.

But king Mosiah said unto Alma: Behold, I judge them not; therefore I deliver them into thy hands to be judged.

And now the spirit of Alma was again troubled; and he went and inquired of the Lord what he should do concerning this matter, for he feared that he should do wrong in the sight of God.

And it came to pass that after he had poured out his whole soul to God, the voice of the Lord came to him, saying:

Blessed art thou, Alma, and blessed are they who were baptized in the waters of Mormon. Thou art blessed because of thy exceeding faith in the words alone of my servant Abinadi.

And blessed are they because of their exceeding faith in the words alone which thou hast spoken unto them.

And blessed art thou because thou hast established a church among this people; and they shall be established, and they shall be my people.

Yea, blessed is this people who are willing to bear my name; for in my name shall they be called; and they are mine.

And because thou hast inquired of me concerning the transgressor, thou art blessed.

Thou art my servant; and I covenant with thee that thou shalt have eternal life; and thou shalt serve me and go forth in my name, and shalt gather together my sheep.

And he that will hear my voice shall be my sheep; and him shall ye receive into the church, and him will I also receive.

For behold, this is my church; whosoever is baptized shall be baptized unto repentance. And whomsoever ye receive shall believe in my name; and him will I freely forgive.

23 Јер сам ја тај који узимам на себе грехе света. Ја сам, наиме, тај који их створи и ја сам тај који оном који верује до свршетка додељује место себи здесна.

24 Јер гле, мојим се именом они називају, а познају ли ме изаћи ће и вечно место имати мени здесна.

25 И догодиће се да ће они који ме никад не познаше, када затруби друга труба, изаћи и стати пред мене.

26 И тада ће знати да сам ја Господ Бог њихов, да сам Откупитељ њихов, али они не хтедоше да буду откупљени.

27 И тада ћу им признати да их никада знао сам и они ће отићи у вечни огањ припремљен за ђавола и анђеле његове.

28 Стога, кажем вам, да онога који не послуша глас мој њега не примајте у цркву моју, јер њега нећу примити у последњи дан.

29 Стога, кажем ти, иди и ко год преступи против мене њему ћеш судити према гресима које почини, а признали грехе своје пред тобом и преда мном и покаје се у искрености срца свога, њему ћеш опростити, а и ја ћу му опростити.

30 Да, и колико год се пута мој народ покаје ја ћу им опростити преступе њихове против мене.

31 А и ви праштајте један другоме преступе ваше, јер заиста ти кажем, ко не опрости преступе ближњем своме када каже да се каје, тај осуду навлачи на себе.

32 Ево, кажем ти, иди. И ко год се не покаје за грехе своје тај неће бити убројан међу мој народ. И нека се то држи од сада па надаље.

33 И догоди се да када Алма чу те речи он их записа да би их имао и да би могао да суди народу цркве према заповестима Божјим.

34 И догоди се да Алма оде и суђаше онима који беху ухваћени у безакоњу, према речи Господњој.

For it is I that taketh upon me the sins of the world; for it is I that hath created them; and it is I that granteth unto him that believeth unto the end a place at my right hand.

For behold, in my name are they called; and if they know me they shall come forth, and shall have a place eternally at my right hand.

And it shall come to pass that when the second trump shall sound then shall they that never knew me come forth and shall stand before me.

And then shall they know that I am the Lord their God, that I am their Redeemer; but they would not be redeemed.

And then I will confess unto them that I never knew them; and they shall depart into everlasting fire prepared for the devil and his angels.

Therefore I say unto you, that he that will not hear my voice, the same shall ye not receive into my church, for him I will not receive at the last day.

Therefore I say unto you, Go; and whosoever transgresseth against me, him shall ye judge according to the sins which he has committed; and if he confess his sins before thee and me, and repenteth in the sincerity of his heart, him shall ye forgive, and I will forgive him also.

Yea, and as often as my people repent will I forgive them their trespasses against me.

And ye shall also forgive one another your trespasses; for verily I say unto you, he that forgiveth not his neighbor's trespasses when he says that he repents, the same hath brought himself under condemnation.

Now I say unto you, Go; and whosoever will not repent of his sins the same shall not be numbered among my people; and this shall be observed from this time forward.

And it came to pass when Alma had heard these words he wrote them down that he might have them, and that he might judge the people of that church according to the commandments of God.

And it came to pass that Alma went and judged those that had been taken in iniquity, according to the word of the Lord.

35 И који год се покајаше за грехе своје и исповедише их, уброја их он међу народ Цркве;

36 А они који не хтедоше да исповеде грехе своје и покају се због безакоња својих, ти не беху убројани међу народ Цркве, и имена њихова беху избрисана.

37 И догоди се да Алма уређиваше све послове цркве и они поново почеше имати мир и силно напредовати у пословима црквеним, ходајући обазриво пред Богом, примајући многе, и крстећи многе.

38 И ето, све то учинише Алма и сарадници његови који беху на челу цркве, ходајући пуном марљивошћу, поучавајући реч Божју у свему, подносећи невоље свакојаке, јер их прогањашу сви они који не припадаху цркви Божјој.

39 И опомињаху браћу своју, а и сваки од њих беше опомињан речју Божјом према гресима својим, или гресима које беше починио, и беше им заповеђено од Бога да се моле без престанка и да исказују хвале у свему.

And whosoever repented of their sins and did confess them, them he did number among the people of the church;

And those that would not confess their sins and repent of their iniquity, the same were not numbered among the people of the church, and their names were blotted out.

And it came to pass that Alma did regulate all the affairs of the church; and they began again to have peace and to prosper exceedingly in the affairs of the church, walking circumspectly before God, receiving many, and baptizing many.

And now all these things did Alma and his fellow laborers do who were over the church, walking in all diligence, teaching the word of God in all things, suffering all manner of afflictions, being persecuted by all those who did not belong to the church of God.

And they did admonish their brethren; and they were also admonished, every one by the word of God, according to his sins, or to the sins which he had committed, being commanded of God to pray without ceasing, and to give thanks in all things.

Мосија 27

- 1 И ево, догоди се да прогони које цркви наметнуше неверници посташе тако велики да црква поче да гунђа и да се жали због тога вођама својим, а гунђаху код Алме. А Алма изложи случај пред њиховим царем, Мосијом. А Мосија се по саветова са свештеницима својим.
- 2 И догоди се да цар Мосија разасла проглас широм земље унаоколо да ни један неверник не сме да прогони иједног од оних који припадају Цркви Божјој.
- 3 И беше строга наредба у свим црквама да не сме бити никаквог прогона међу њима, него да треба да буде једнакост међу свим људима.
- 4 Да не допусте да ни охолост ни надменост наруше мир њихов, него да свако треба да поштује ближњег свога као самога себе, радећи својим сопственим рукама за издржавање своје.
- 5 Да, и сви свештеници њихови и учитељи треба да раде својим сопственим рукама за издржавање своје, у свакој прилици осим у болести, или у великој оскудици. И они, чинећи то, обиловаху у благодати Божјој.
- 6 И опет наста велик мир у земљи и народ поста веома бројан и поче се ширити по лицу земаљском, да, и на север и на југ, на исток и на запад, градећи велике градове и села по свим пределима земље.
- 7 И Господ их походи и обасу их напретком и они посташе велик и богат народ.
- 8 Ево, синови Мосијини беху убројани међу невернике, а и један од синова Алминих беше убројан међу њих, који се по оцу зваше Алма. Ипак, он поста веома opak и идолопоклонички човек. И беше речит човек и говораше народу веома ласкаво, стога заведе многе у народу да чине безакоња попут његових.

Mosiah 27

And now it came to pass that the persecutions which were inflicted on the church by the unbelievers became so great that the church began to murmur, and complain to their leaders concerning the matter; and they did complain to Alma. And Alma laid the case before their king, Mosiah. And Mosiah consulted with his priests.

And it came to pass that king Mosiah sent a proclamation throughout the land round about that there should not any unbeliever persecute any of those who belonged to the church of God.

And there was a strict command throughout all the churches that there should be no persecutions among them, that there should be an equality among all men;

That they should let no pride nor haughtiness disturb their peace; that every man should esteem his neighbor as himself, laboring with their own hands for their support.

Yea, and all their priests and teachers should labor with their own hands for their support, in all cases save it were in sickness, or in much want; and doing these things, they did abound in the grace of God.

And there began to be much peace again in the land; and the people began to be very numerous, and began to scatter abroad upon the face of the earth, yea, on the north and on the south, on the east and on the west, building large cities and villages in all quarters of the land.

And the Lord did visit them and prosper them, and they became a large and wealthy people.

Now the sons of Mosiah were numbered among the unbelievers; and also one of the sons of Alma was numbered among them, he being called Alma, after his father; nevertheless, he became a very wicked and an idolatrous man. And he was a man of many words, and did speak much flattery to the people; therefore he led many of the people to do after the manner of his iniquities.

9 И поста велика препрека напредовању Цркве Божје освојивши срца људи узрокујући многе расправе међу народом, дајући прилику непријатељу Божјем да им наметне своју моћ.

10 И ево, догоди се док путоваше унаоколо да би уништио цркву Божју, јер путоваше у тајности са синовима Мосијиним настојећи да уништи цркву и да заведе народ Господњи, супротно заповестима Божјим, или пак царевим –

11 И као што вам рекох, док путоваху унаоколо бунећи се против Бога, гле, указа им се анђео Господњи и сиђе као да је у облаку и говораше гласом грмљавине, што узрокова да се потресе земља на којој стајаху;

12 А чуђење њихово беше толико да попадалаше на земљу и не разумеше речи које им он говорише.

13 Ипак, он опет повика, говорећи: Алма, дигни се и приђи! Зашто, наиме, прогониш цркву Божју? Јер Господ рече: Ово је црква моја и ја ћу је успоставити и ништа је неће срушити, осим престапа мога народа.

14 И опет анђео рече: Гле, чу Господ молитве свога народа, а и молитве слуге свога, Алме, који је отац твој, јер се мољаше за тебе с пуно вере, да можеш бити приведен к знању истине. То је, дакле, разлог што дођох да те уверим у моћ и власт Божју, како би биле услышене молитве слугу Његових по вери њиховој.

15 И ево, гле, можете ли оспорити моћ Божју? Јер гле, не потресе ли земљу глас мој? И зар ме не видите пред собом? А ја сам од Бога послат.

And he became a great hinderment to the prosperity of the church of God; stealing away the hearts of the people; causing much dissension among the people; giving a chance for the enemy of God to exercise his power over them.

And now it came to pass that while he was going about to destroy the church of God, for he did go about secretly with the sons of Mosiah seeking to destroy the church, and to lead astray the people of the Lord, contrary to the commandments of God, or even the king—

And as I said unto you, as they were going about rebelling against God, behold, the angel of the Lord appeared unto them; and he descended as it were in a cloud; and he spake as it were with a voice of thunder, which caused the earth to shake upon which they stood;

And so great was their astonishment, that they fell to the earth, and understood not the words which he spake unto them.

Nevertheless he cried again, saying: Alma, arise and stand forth, for why persecutest thou the church of God? For the Lord hath said: This is my church, and I will establish it; and nothing shall overthrow it, save it is the transgression of my people.

And again, the angel said: Behold, the Lord hath heard the prayers of his people, and also the prayers of his servant, Alma, who is thy father; for he has prayed with much faith concerning thee that thou mightest be brought to the knowledge of the truth; therefore, for this purpose have I come to convince thee of the power and authority of God, that the prayers of his servants might be answered according to their faith.

And now behold, can ye dispute the power of God? For behold, doth not my voice shake the earth? And can ye not also behold me before you? And I am sent from God.

- 16 Ево, кажем ти, пођи и сети се сужањства очева својих у земљи Еламу и у земљи Нефи. И сети се како велике ствари Он учини за њих, јер беху у ропству и Он их избави. И ево, кажем ти, Алма, иди путем својим и не настој више уништавати цркву, да молитве њихове могу бити услишене, па и ако ти сам желиш да будеш одбачен.
- 17 И ево, догоди се да то беху последње речи које анђеол изговори Алми, и оде.
- 18 И ево, Алма и они који беху са њим опет падоше на земљу, јер чуђење њихово беше велико, јер сопственим очима беху гледали анђела Господњег. И глас његов беше попут грмљавине што земљу потресе, и они знадоше да осим моћи Божје нема ничега што може земљу потрести и учинити да задрхти као да ће се надвоје распасти.
- 19 И ево, чуђење Алмино беше толико да постаде нем, те не могаше уста своја отворити, да, и постаде слаб толико да не могаше руке своје померати. Стога, они који беху са њим прихватили га и ношаху беспомоћног све док га не положише пред оца његовог.
- 20 И поновише оцу његовом све што им се догоди. Отац се његов обрадова, јер знаше да је то моћ Божја.
- 21 И нареди да се мноштво окупи да се могу осведочити у оно што Господ учини за сина његовог, а и за оне који беху са њим.
- 22 И нареди да се свештеници заједно окупе. И почеше да посте и моле се Господу Богу своме да отвори уста Алмина, да може да говори, а и да удови његови поприме снагу своју – да се очи народа отворе да виде и познају доброту и славу Божју.
- 23 И догоди се да пошто постише и молише се током два дана и две ноћи, удови Алмини примише снагу своју и он уста и поче им говорити, рекавши им да се утеше;

Now I say unto thee: Go, and remember the captivity of thy fathers in the land of Helam, and in the land of Nephi; and remember how great things he has done for them; for they were in bondage, and he has delivered them. And now I say unto thee, Alma, go thy way, and seek to destroy the church no more, that their prayers may be answered, and this even if thou wilt of thyself be cast off.

And now it came to pass that these were the last words which the angel spake unto Alma, and he departed.

And now Alma and those that were with him fell again to the earth, for great was their astonishment; for with their own eyes they had beheld an angel of the Lord; and his voice was as thunder, which shook the earth; and they knew that there was nothing save the power of God that could shake the earth and cause it to tremble as though it would part asunder.

And now the astonishment of Alma was so great that he became dumb, that he could not open his mouth; yea, and he became weak, even that he could not move his hands; therefore he was taken by those that were with him, and carried helpless, even until he was laid before his father.

And they rehearsed unto his father all that had happened unto them; and his father rejoiced, for he knew that it was the power of God.

And he caused that a multitude should be gathered together that they might witness what the Lord had done for his son, and also for those that were with him.

And he caused that the priests should assemble themselves together; and they began to fast, and to pray to the Lord their God that he would open the mouth of Alma, that he might speak, and also that his limbs might receive their strength—that the eyes of the people might be opened to see and know of the goodness and glory of God.

And it came to pass after they had fasted and prayed for the space of two days and two nights, the limbs of Alma received their strength, and he stood up and began to speak unto them, bidding them to be of good comfort:

24 Јер, он рече: Покајах се за грехе своје и Господ ме откупи. Гле, рођен сам од Духа.

25 И Господ ми рече: Не чуди се што се сав род људски, да, мушкарци и жене, сви народи, колена, језици и људи, морају поново родити, да, од Бога родити, измењени из свог телесног и палог стања у стање праведности, да буду од Бога откупљени, постајући Његови синови и кћери;

26 И тако они постају нова створења, а не учине ли то, нипошто не могу баштинити царство Божје.

27 Кажем вам, не буде ли тако, морају бити одбачени, а то знам јер замало и сам бејах одбачен.

28 Ипак, после пробијања кроз многа страдања, кајући се готово до смрти, Господ у милости сматраше подобним да ме отргне од вечног пламена, и ја сам рођен од Бога.

29 Душа моја беше откупљена од жучи горчине и веза безакоња. Бејах у бездану најтамнијем; али сада посматрам чудесну светлост Божју. Душа моја беше раздирана вечним мучењем, али сам отргнут и душа моја није више болна.

30 Одбацих ја Откупитеља свога и порекох оно што говораху очеви наши. Али ево, да би они могли предвидети да ће Он доћи и да се сећа сваког створа стварања свога, објавиће се Он свима.

31 Да, поклониће се свако колена и сваки језик исповедити пред Њим. Да, и то у последњи дан када ће сви људи стати да им Он суди, тада ће признати да је Он Бог. Тада ће они који живе без Бога у овом свету признати да је суд вечном казном праведан над њима и стрепеће и дрхтати и устукнути пред погледом Његовог свевидећег ока.

For, said he, I have repented of my sins, and have been redeemed of the Lord; behold I am born of the Spirit.

And the Lord said unto me: Marvel not that all mankind, yea, men and women, all nations, kindreds, tongues and people, must be born again; yea, born of God, changed from their carnal and fallen state, to a state of righteousness, being redeemed of God, becoming his sons and daughters;

And thus they become new creatures; and unless they do this, they can in nowise inherit the kingdom of God.

I say unto you, unless this be the case, they must be cast off; and this I know, because I was like to be cast off.

Nevertheless, after wading through much tribulation, repenting nigh unto death, the Lord in mercy hath seen fit to snatch me out of an everlasting burning, and I am born of God.

My soul hath been redeemed from the gall of bitterness and bonds of iniquity. I was in the darkest abyss; but now I behold the marvelous light of God. My soul was racked with eternal torment; but I am snatched, and my soul is pained no more.

I rejected my Redeemer, and denied that which had been spoken of by our fathers; but now that they may foresee that he will come, and that he remembereth every creature of his creating, he will make himself manifest unto all.

Yea, every knee shall bow, and every tongue confess before him. Yea, even at the last day, when all men shall stand to be judged of him, then shall they confess that he is God; then shall they confess, who live without God in the world, that the judgment of an everlasting punishment is just upon them; and they shall quake, and tremble, and shrink beneath the glance of his all-searching eye.

32 И ево, догоди се да од тада па надаље поче Алма да поучава народ, а и они који беху са Алмом у време када им се анђео указа, путујући широм земље унаоколо, објављујући свим људима оно што чуше и видеше и проповедајући реч Божју уз пуно страдања, јер беху прогањани од оних који беху неверници, а многи их удараху.

33 Али, упркос свему томе прибавише цркви велику утеху, учвршћујући веру њихову, опомињући их са трпељивошћу и са много напора да држе заповести Божје.

34 А четворица од њих беху синови Мосијини, а имена им беху Амон и Арон и Омнер и Химни. То беху имена синова Мосијиних.

35 И путоваху они широм земље Зарахемле и међу сав народ који беше под владавином цара Мосије, ревносно настојећи да поправе све оно чиме беху цркву повредили, исповедајући све грехе своје и објављујући све оно што видеше, и тумачећи пророштва и Света писма свима који пожелеше да их чују.

36 И тако беху оруђе у рукама Божјим приводећи многе к знању истине, да, к знању о Откупитељу њиховом.

37 И како су они благословени, јер проглашаваху мир, проглашаваху добре вести о добру и објављиваху народу да Господ влада.

And now it came to pass that Alma began from this time forward to teach the people, and those who were with Alma at the time the angel appeared unto them, traveling round about through all the land, publishing to all the people the things which they had heard and seen, and preaching the word of God in much tribulation, being greatly persecuted by those who were unbelievers, being smitten by many of them.

But notwithstanding all this, they did impart much consolation to the church, confirming their faith, and exhorting them with long-suffering and much travail to keep the commandments of God.

And four of them were the sons of Mosiah; and their names were Ammon, and Aaron, and Omner, and Himni; these were the names of the sons of Mosiah.

And they traveled throughout all the land of Zarahemla, and among all the people who were under the reign of king Mosiah, zealously striving to repair all the injuries which they had done to the church, confessing all their sins, and publishing all the things which they had seen, and explaining the prophecies and the scriptures to all who desired to hear them.

And thus they were instruments in the hands of God in bringing many to the knowledge of the truth, yea, to the knowledge of their Redeemer.

And how blessed are they! For they did publish peace; they did publish good tidings of good; and they did declare unto the people that the Lord reigneth.

Мосија 28

- 1 Ево, догоди се да пошто синови Мосијини учинише све то, узеше мањи број са собом и вратише се оцу своме, цару, те затражише од њега да им допусти да са онима које беху одабрали могу да оду у земљу Нефи како би проповедали оно што беху чули, и како би могли пренети реч Божју браћи својој, Ламанцима –
- 2 Да би их можда привели к знању о Господу Богу њиховом, и уверили их у безакоње очева њихових, и да би их можда излечили од мржње њихове према Нефијцима, да би и они били наведени да се радују у Господу Богу своме, да постану пријатељи једни другима и да више не буде сукоба у целој земљи коју им даде Господ Бог њихов.
- 3 Ето, беху жељни да се спасење објави сваком створењу, јер не могаху поднети да страда и једна људска душа. Да, и сама помисао да и једна душа подноси бескрајно мучење изазиваше код њих стрепњу и дрхтање.
- 4 И тако Дух Господњи деловаше на њих, јер беху најгрешнији међу грешницима. А Господ у неизмерној милости својој сматраше прикладним да их поштеди. Ипак, подношаху велики јад душе због безакоња својих, трпећи много и страхујући да ће заувек бити одбачени.
- 5 И догоди се да много дана мољаху оца свога да могу поћи у земљу Нефи.
- 6 А цар Мосија пође и упита Господа да допусти синовима његовим да иду међу Ламанце да проповедају реч.
- 7 И Господ рече Мосији: Нека пођу, јер многи ће поверовати речима њиховим и имаће вечни живот, а ја ћу синове твоје избавити из руку ламанских.
- 8 И догоди се да им Мосија допусти да пођу и учине како траже.

Mosiah 28

Now it came to pass that after the sons of Mosiah had done all these things, they took a small number with them and returned to their father, the king, and desired of him that he would grant unto them that they might, with these whom they had selected, go up to the land of Nephi that they might preach the things which they had heard, and that they might impart the word of God to their brethren, the Lamanites—

That perhaps they might bring them to the knowledge of the Lord their God, and convince them of the iniquity of their fathers; and that perhaps they might cure them of their hatred towards the Nephites, that they might also be brought to rejoice in the Lord their God, that they might become friendly to one another, and that there should be no more contentions in all the land which the Lord their God had given them.

Now they were desirous that salvation should be declared to every creature, for they could not bear that any human soul should perish; yea, even the very thoughts that any soul should endure endless torment did cause them to quake and tremble.

And thus did the Spirit of the Lord work upon them, for they were the very vilest of sinners. And the Lord saw fit in his infinite mercy to spare them; nevertheless they suffered much anguish of soul because of their iniquities, suffering much and fearing that they should be cast off forever.

And it came to pass that they did plead with their father many days that they might go up to the land of Nephi.

And king Mosiah went and inquired of the Lord if he should let his sons go up among the Lamanites to preach the word.

And the Lord said unto Mosiah: Let them go up, for many shall believe on their words, and they shall have eternal life; and I will deliver thy sons out of the hands of the Lamanites.

And it came to pass that Mosiah granted that they might go and do according to their request.

- 9 И они се упутише у пустињу како би се попели да проповедају реч међу Ламанцима, а ја ћу извештај о њиховим поступцима дати после.
- 10 Ево, цар Мосија не имаше никога коме би царство поверио, јер не беше ни један од синова његових који би царство примио.
- 11 Стога, узео записе који беху урезани на месинганим плочама, а и плоче Нефијеве, и све оно што он држаше и чуваше према заповестима Божјим, пошто превео и нареди да се запишу записи који беху на плочама златним што их пронађе народ Лимхијев, које му беху предате руком Лимхијевом;
- 12 А то учини због велике бриге свога народа, јер беху преко мере жељни да сазнају о том народу који беше уништен.
- 13 И ево, он их превео помоћу она два камена која беху причвршћена за два обруча од рама.
- 14 Ево, те ствари беху припремљене од почетка и предаваху се с поколења на поколење, ради тумачења језика;
- 15 И беху одржане и сачуване руком Господњом, да Он сваком створењу које буде поседовало ту земљу открије безакоња и одвратности свога народа;
- 16 И ко год има ове ствари назива се виделац, како је то обичај од давнина.
- 17 Ево, пошто Мосија заврши превођење ових записа, гле, даде извештај о народу који беше уништен, од времена када беху уништени уназад до градње велике куле, у време кад Господ побрка језик људима и кад они беху расејани широм лица земаљског, да, чак од тог времена уназад, све до стварања Адама.
- 18 Ево, извештај овај учини да народ Мосијин поче силно туговати, да, испунише се они жалашћу. Ипак, то им даде велико знање због кога се радоваху.

And they took their journey into the wilderness to go up to preach the word among the Lamanites; and I shall give an account of their proceedings hereafter.

Now king Mosiah had no one to confer the kingdom upon, for there was not any of his sons who would accept of the kingdom.

Therefore he took the records which were engraven on the plates of brass, and also the plates of Nephi, and all the things which he had kept and preserved according to the commandments of God, after having translated and caused to be written the records which were on the plates of gold which had been found by the people of Limhi, which were delivered to him by the hand of Limhi;

And this he did because of the great anxiety of his people; for they were desirous beyond measure to know concerning those people who had been destroyed.

And now he translated them by the means of those two stones which were fastened into the two rims of a bow.

Now these things were prepared from the beginning, and were handed down from generation to generation, for the purpose of interpreting languages;

And they have been kept and preserved by the hand of the Lord, that he should discover to every creature who should possess the land the iniquities and abominations of his people;

And whosoever has these things is called seer, after the manner of old times.

Now after Mosiah had finished translating these records, behold, it gave an account of the people who were destroyed, from the time that they were destroyed back to the building of the great tower, at the time the Lord confounded the language of the people and they were scattered abroad upon the face of all the earth, yea, and even from that time back until the creation of Adam.

Now this account did cause the people of Mosiah to mourn exceedingly, yea, they were filled with sorrow; nevertheless it gave them much knowledge, in the which they did rejoice.

19 А овај извештај биће записан после, јер гле, корисно је да сви људи сазнају о ономе што је записано у овом извештају.

20 И ево, као што вам рекох, да пошто цар Мосија то учини, узме месингане плоче и све ствари које чуваше, те их повери Алми, који беше син Алмин. Да, све записе, а и све тумаче и њему их повери и заповеди му да их држи и чува, а и да води запис о том народу, предајући их с једног поколења на друго, онако како се предаваха од времена кад Лехи напусти Јерусалим.

And this account shall be written hereafter; for behold, it is expedient that all people should know the things which are written in this account.

And now, as I said unto you, that after king Mosiah had done these things, he took the plates of brass, and all the things which he had kept, and conferred them upon Alma, who was the son of Alma; yea, all the records, and also the interpreters, and conferred them upon him, and commanded him that he should keep and preserve them, and also keep a record of the people, handing them down from one generation to another, even as they had been handed down from the time that Lehi left Jerusalem.

Мосија 29

- 1 Ево, кад Мосија учини то, посла проглас по целој земљи, међу све људе, желећи да сазна вољу њихову у погледу тога кога желе за цара.
- 2 И догоди се да дође глас народа, говорећи: Наша је жеља да Арон, син твој, буде цар наш и владар наш.
- 3 Ево, Арон беше отишао у земљу Нефи, стога му цар не могаше поверити царство, нити би Арон преузео царство, нити иједан од синова Мосијиних беше вољан да преузме царство на себе.
- 4 Стога цар Мосија опет посла проглас међу народ, да, и то писану реч посла међу народ. А ово беху речи које су написане, које гласе:
- 5 Гле, о ви, народе мој, или браћо моја, јер вас тако држим, желим да размотрите ствар коју сте позвани да размотрите – јер ви желите да имате цара.
- 6 Ево, објављујем вам да онај коме царство са правом припада то одби, и неће да преузме царство.
- 7 А ево, буде ли постављен неко други на место његово, гле плашим се да ће настати сукоби међу вама. А могуће је да се син мој коме царство припада, на срџбу окрене и повуче део овог народа за собом, што би довело до ратова и сукоба међу вама, а то би био повод за велико крвопролиће и изопачење пута Господњег, да, и уништило би душе многих људи.
- 8 Ево, кажем вам, мудри будимо и размислимо о томе, јер немамо права сина мог да уништимо, нити бисмо требали да имамо какво право да уништимо другог који би уместо њега био постављен.
- 9 А окрене ли се опет син мој ка охолости својој и стварима ништавним, опозваће оно што беше рекао и захтевати право своје на царство, што би навело њега а и овај народ да почине много греха.

Mosiah 29

Now when Mosiah had done this he sent out throughout all the land, among all the people, desiring to know their will concerning who should be their king.

And it came to pass that the voice of the people came, saying: We are desirous that Aaron thy son should be our king and our ruler.

Now Aaron had gone up to the land of Nephi, therefore the king could not confer the kingdom upon him; neither would Aaron take upon him the kingdom; neither were any of the sons of Mosiah willing to take upon them the kingdom.

Therefore king Mosiah sent again among the people; yea, even a written word sent he among the people. And these were the words that were written, saying:

Behold, O ye my people, or my brethren, for I esteem you as such, I desire that ye should consider the cause which ye are called to consider—for ye are desirous to have a king.

Now I declare unto you that he to whom the kingdom doth rightly belong has declined, and will not take upon him the kingdom.

And now if there should be another appointed in his stead, behold I fear there would rise contentions among you. And who knoweth but what my son, to whom the kingdom doth belong, should turn to be angry and draw away a part of this people after him, which would cause wars and contentions among you, which would be the cause of shedding much blood and perverting the way of the Lord, yea, and destroy the souls of many people.

Now I say unto you let us be wise and consider these things, for we have no right to destroy my son, neither should we have any right to destroy another if he should be appointed in his stead.

And if my son should turn again to his pride and vain things he would recall the things which he had said, and claim his right to the kingdom, which would cause him and also this people to commit much sin.

- 10 И ево, будимо мудри и размотримо то и учинимо оно што ће осигурати мир овом народу.
- 11 Стога ћу вам ја бити цар остатак дана својих; ипак, поставимо судије да суде овом народу према закону нашем, а ми ћемо поново уредити послове овог народа, јер ћемо поставити људе мудре да буду судије које ће судити овом народу према заповестима Божјим.
- 12 Ево, боље је да човеку суди Бог него човек, јер судови Божји увек су праведни, али судови људски нису увек праведни.
- 13 Стога, кад би било могуће да имате праведне људе за царево своје, који би успоставили законе Божје и судили овом народу према заповестима Његовим, да, ако би за царево своје имали људе који би чинили као што отац мој, Венијамин, чињаше за овај народ – кажем вам, кад би тако увек могло бити, тада би било корисно да увек имате царево да владају вама.
- 14 А и ја сам се трудих свом моћу и способностима које поседујем да вас поучим заповестима Божјим и успоставим мир широм земље, те да не буде ратова нити сукоба, ни крађе, нити пљачке, нити убистава, нити било каквог безакоња;
- 15 А ко год учини безакоње, њега казних према злочину који почини, а по закону који нам беше дат од очева наших.
- 16 Ево, кажем вам, пошто нису сви људи праведни, није корисно да имате цара, или царево да вама владају.
- 17 Јер гле, колико безакоња један опаки цар узрокова да буде учињено, да, и какво велико уништење!
- 18 Да, сетите се цара Ноје, опакости његових и одвратности његових, а и опакости и одвратности његовог народа. Гле, какво велико уништење се обори на њих. И такође, због безакоња својих, беху одведени у ропство.

And now let us be wise and look forward to these things, and do that which will make for the peace of this people.

Therefore I will be your king the remainder of my days; nevertheless, let us appoint judges, to judge this people according to our law; and we will newly arrange the affairs of this people, for we will appoint wise men to be judges, that will judge this people according to the commandments of God.

Now it is better that a man should be judged of God than of man, for the judgments of God are always just, but the judgments of man are not always just.

Therefore, if it were possible that you could have just men to be your kings, who would establish the laws of God, and judge this people according to his commandments, yea, if ye could have men for your kings who would do even as my father Benjamin did for this people—I say unto you, if this could always be the case then it would be expedient that ye should always have kings to rule over you.

And even I myself have labored with all the power and faculties which I have possessed, to teach you the commandments of God, and to establish peace throughout the land, that there should be no wars nor contentions, no stealing, nor plundering, nor murdering, nor any manner of iniquity;

And whosoever has committed iniquity, him have I punished according to the crime which he has committed, according to the law which has been given to us by our fathers.

Now I say unto you, that because all men are not just it is not expedient that ye should have a king or kings to rule over you.

For behold, how much iniquity doth one wicked king cause to be committed, yea, and what great destruction!

Yea, remember king Noah, his wickedness and his abominations, and also the wickedness and abominations of his people. Behold what great destruction did come upon them; and also because of their iniquities they were brought into bondage.

19 И да се не умеша премудри Створитељ њихов, а то због искреног покајања њиховог, морали би они неизбежно остати у ропству све до сада.

20 Али гле, Он их избави јер се понизише пред Њим, и пошто силно вапљаху к Њему Он их избави из ропства. И тако Господ моћу својом чини у свим приликама међу децом човечјом, пружајући руку милости према онима који на Њега ослоне уздање своје.

21 И гле, ево, кажем вам, неправедног цара не можете свргнути осим великим сукобом и великим крвопролићем.

22 Јер гле, има он своје пријатеље у безакоњу и држи страже око себе, и крши законе оних који у праведности владаху пре њега, и ногама гази заповести Божје;

23 И законе доноси и шаље их међу свој народ, да, законе у складу са опакошћу својом. И ко год не послуша законе његове заповеда да буду уништени, а ако се побуни ко против њега шаље војске своје у рат против њих, и може ли, уништиће их. И тако неправедан цар изопачује путеве сваке праведности.

24 А ево, гле кажем вам, није корисно да такве одвратности дођу на вас.

25 Изаберите, стога, гласом овог народа, судије да вам суде по законима који вам беху дати од очева наших, који су исправни, а који им беху дати руком Господњом.

26 Ето, није уобичајено да глас народа жели нешто што је супротно оном што је исправно, али је уобичајено да мањи део народа жели оно што није исправно. Стога се овога придржавајте и нека вам то буде закон – да посао свој радите гласом народа.

27 А дође ли време да глас народа изабере безакоње, тада је време да се на вас оборе судови Божји, да, тада је време да вас Он походи великим уништењем као што и досад беше походио ову земљу.

And were it not for the interposition of their all-wise Creator, and this because of their sincere repentance, they must unavoidably remain in bondage until now.

But behold, he did deliver them because they did humble themselves before him; and because they cried mightily unto him he did deliver them out of bondage; and thus doth the Lord work with his power in all cases among the children of men, extending the arm of mercy towards them that put their trust in him.

And behold, now I say unto you, ye cannot dethrone an iniquitous king save it be through much contention, and the shedding of much blood.

For behold, he has his friends in iniquity, and he keepeth his guards about him; and he teareth up the laws of those who have reigned in righteousness before him; and he trampleth under his feet the commandments of God;

And he enacteth laws, and sendeth them forth among his people, yea, laws after the manner of his own wickedness; and whosoever doth not obey his laws he causeth to be destroyed; and whosoever doth rebel against him he will send his armies against them to war, and if he can he will destroy them; and thus an unrighteous king doth pervert the ways of all righteousness.

And now behold I say unto you, it is not expedient that such abominations should come upon you.

Therefore, choose you by the voice of this people, judges, that ye may be judged according to the laws which have been given you by our fathers, which are correct, and which were given them by the hand of the Lord.

Now it is not common that the voice of the people desireth anything contrary to that which is right; but it is common for the lesser part of the people to desire that which is not right; therefore this shall ye observe and make it your law—to do your business by the voice of the people.

And if the time comes that the voice of the people doth choose iniquity, then is the time that the judgments of God will come upon you; yea, then is the time he will visit you with great destruction even as he has hitherto visited this land.

28 А ево, будете ли имали судије, а они не буду судили по закону који је дат, можете наредити да им суди виши судија.

29 Ако ваше више судије не суде судом праведним, ви ћете наредити да се мањи број ваших нижих судија окупи и да они суде вашем вишем судији према гласу народа.

30 И заповедам вам да то чините у страху од Господа. И заповедам вам да то чините и да немате цара. Да, ако овај народ почини грехе и безакоња, одговорност ће пасти на главе њихове.

31 Јер гле, кажем вам, греси многих људи проузроковани су безакоњима царева њихових; стога безакоња њихова падају на главе царева њихових.

32 А ево, желим да такве неједнакости више не буде у овој земљи, посебно међу овим мојим народом, већ желим да ова земља буде земља слободe и да сваки човек ужива своја права и повластице једнако, докле год Господ сматра прикладним да живимо и баштинимо земљу, да, и то све док ико од потомства нашег преостане на лицу земље.

33 И још им много тога написа цар Мосија, откривајући им све тешкоће и невоље праведног цара, да, све јаде душе због народа њиховог, а и сво гунђање народа цару њиховом. И све им то он протумачи.

34 И рече им да тога не треба да буде, него да се бреме расподели на сав народ, да сваки човек понесе свој део.

35 А откри им и све непогодности које би имали кад би имали неправедног цара да влада њима;

36 Да, сва безакоња његова и одвратности и свиратови и сукоби и крвопролиће и крађе и пљачкања и чињење курварства, и свакојака безакоња која се не могу избројати – казујући им како таквих ствари не треба да буде, да су изричито против заповести Божјих.

And now if ye have judges, and they do not judge you according to the law which has been given, ye can cause that they may be judged of a higher judge.

If your higher judges do not judge righteous judgments, ye shall cause that a small number of your lower judges should be gathered together, and they shall judge your higher judges, according to the voice of the people.

And I command you to do these things in the fear of the Lord; and I command you to do these things, and that ye have no king; that if these people commit sins and iniquities they shall be answered upon their own heads.

For behold I say unto you, the sins of many people have been caused by the iniquities of their kings; therefore their iniquities are answered upon the heads of their kings.

And now I desire that this inequality should be no more in this land, especially among this my people; but I desire that this land be a land of liberty, and every man may enjoy his rights and privileges alike, so long as the Lord sees fit that we may live and inherit the land, yea, even as long as any of our posterity remains upon the face of the land.

And many more things did king Mosiah write unto them, unfolding unto them all the trials and troubles of a righteous king, yea, all the travails of soul for their people, and also all the murmurings of the people to their king; and he explained it all unto them.

And he told them that these things ought not to be; but that the burden should come upon all the people, that every man might bear his part.

And he also unfolded unto them all the disadvantages they labored under, by having an unrighteous king to rule over them;

Yea, all his iniquities and abominations, and all the wars, and contentions, and bloodshed, and the stealing, and the plundering, and the committing of whoredoms, and all manner of iniquities which cannot be enumerated—telling them that these things ought not to be, that they were expressly repugnant to the commandments of God.

37 И ево, догоди се да пошто цар Мосија посла све ово међу народ, уверише се они у истинитост речи његових.

38 Стога одусташе од жеље своје за царем и посташе веома ради да сваки човек добије једнаку прилику у целој земљи, да, и сваки човек изрази спремност да сам одговара за грехе своје.

39 Стога, догоди се да се окупише у групама широм земље да дају глас свој онима које желе за судије своје, да им суде према закону који им беше дат. И они се силно радоваху због слободе која им беше додељена.

40 И ојачаше у љубави према Мосији. Да, цењаху га више него било ког другог човека, јер не гледаху на њега као на тиранина коме је стало до добитка, да, до оне користи која душу квари, јер он не беше захтевао богатство од њих, нити беше уживао у проливању крви, него беше успоставио мир у земљи, и беше доделио своме народу да се може избавити из сваког ропства. Стога га цењаху, да, силно, преко мере.

41 И догоди се да поставише судије да управљају над њима, то јест, да им по закону суде, а то чиняху широм земље.

42 И догоди се да Алма беше постављен за првог врховног судију, а беше и високи свештеник, пошто му отац повери ту службу и предаде дужност у погледу на све послове црквене.

43 И ево, догоди се да Алма ходаше путевима Господњим и држаше заповести Његове и суђаше судом праведним, и беше трајан миру у земљи.

44 И тако отпоче владавина судија широм земље Зарахемле, међу свим народом који се зваше Нефијцима, а Алма беше први и врховни судија.

45 И ево, догоди се да умре отац његов кад му беше осамдесет и две године, живећи да испуњава заповести Божје.

And now it came to pass, after king Mosiah had sent these things forth among the people they were convinced of the truth of his words.

Therefore they relinquished their desires for a king, and became exceedingly anxious that every man should have an equal chance throughout all the land; yea, and every man expressed a willingness to answer for his own sins.

Therefore, it came to pass that they assembled themselves together in bodies throughout the land, to cast in their voices concerning who should be their judges, to judge them according to the law which had been given them; and they were exceedingly rejoiced because of the liberty which had been granted unto them.

And they did wax strong in love towards Mosiah; yea, they did esteem him more than any other man; for they did not look upon him as a tyrant who was seeking for gain, yea, for that lucre which doth corrupt the soul; for he had not exacted riches of them, neither had he delighted in the shedding of blood; but he had established peace in the land, and he had granted unto his people that they should be delivered from all manner of bondage; therefore they did esteem him, yea, exceedingly, beyond measure.

And it came to pass that they did appoint judges to rule over them, or to judge them according to the law; and this they did throughout all the land.

And it came to pass that Alma was appointed to be the first chief judge, he being also the high priest, his father having conferred the office upon him, and having given him the charge concerning all the affairs of the church.

And now it came to pass that Alma did walk in the ways of the Lord, and he did keep his commandments, and he did judge righteous judgments; and there was continual peace through the land.

And thus commenced the reign of the judges throughout all the land of Zarahemla, among all the people who were called the Nephites; and Alma was the first and chief judge.

And now it came to pass that his father died, being eighty and two years old, having lived to fulfil the commandments of God.

46 И догоди се да умре и Мосија, у тридесет трећој години своје владавине, будући шездесет и три године стар, што чини укупно пет стотина и девет година од времена кад Лехи напусти Јерусалим.

47 И тако се заврши владавина царева у народу Нефијевом. И тако се свршише дани Алмини, који беше оснивач цркве њихове.

And it came to pass that Mosiah died also, in the thirty and third year of his reign, being sixty and three years old; making in the whole, five hundred and nine years from the time Lehi left Jerusalem.

And thus ended the reign of the kings over the people of Nephi; and thus ended the days of Alma, who was the founder of their church.

Књига Алмина

Који беше син Алмин

Извештај Алме, првог и врховног судије народа Нефијевог, који беше син Алмин, а и високи свештеник Цркве. Извештај о владавини судија и ратовима и сукобима међу народом, а исто тако извештај о рату између Нефијаца и Ламанаца, према запису Алме, првог и врховног судије.

Алма 1

- 1 Тад се догоди да у првој години владавине судија над народом Нефијевим, од тада па надаље, цар Мосија прошавши путем свега земаљског, водивши успешан рат, ходавши усправно пред Богом, не оставивши никога да уместо њега влада, ипак, успостави законе и народ их призна. Беху они, стога, обавезни да се придржавају закона које он успостави.
- 2 И догоди се да у првој години владавине Алмине на судијској столици, доведоше пред њега неког човека да му се суди, човека који беше крупан и беше запажен због своје велике снаге.
- 3 И он беше ходао међу народом, проповедајући му оно што он назва речју Божјом, а беше то уперено против цркве, објављујући народу да сваки свештеник и учитељ треба да постану народни и да не треба да раде својим рукама, већ да народ треба да их издржава.
- 4 И он, такође, сведочаше народу да ће цео људски род бити спасен у последњи дан и да не треба да се плаше нити да стрепе, него да подигну главе своје и радују се, јер Господ створи све људе и уз то откупи све људе и на крају ће сви људи имати вечни живот.
- 5 И догоди се да то поучаваше толико да многи повероваху његовим речима, и то толико да га почеше издржавати и новац му давати.

The Book of Alma

the Son of Alma

The account of Alma, who was the son of Alma, the first and chief judge over the people of Nephi, and also the high priest over the Church. An account of the reign of the judges, and the wars and contentions among the people. And also an account of a war between the Nephites and the Lamanites, according to the record of Alma, the first and chief judge.

Alma 1

Now it came to pass that in the first year of the reign of the judges over the people of Nephi, from this time forward, king Mosiah having gone the way of all the earth, having warred a good warfare, walking uprightly before God, leaving none to reign in his stead; nevertheless he had established laws, and they were acknowledged by the people; therefore they were obliged to abide by the laws which he had made.

And it came to pass that in the first year of the reign of Alma in the judgment-seat, there was a man brought before him to be judged, a man who was large, and was noted for his much strength.

And he had gone about among the people, preaching to them that which he termed to be the word of God, bearing down against the church; declaring unto the people that every priest and teacher ought to become popular; and they ought not to labor with their hands, but that they ought to be supported by the people.

And he also testified unto the people that all mankind should be saved at the last day, and that they need not fear nor tremble, but that they might lift up their heads and rejoice; for the Lord had created all men, and had also redeemed all men; and, in the end, all men should have eternal life.

And it came to pass that he did teach these things so much that many did believe on his words, even so many that they began to support him and give him money.

6 И поче се он узносити у охолости срца свога, и одећу скупоцену носити, да, и чак поче оснивати цркву у складу са проповедањем својим.

7 И догоди се да док иђаше да проповеда онима који повероваху речи његовој, сrete неког човека који припадале цркви Божјој, да, и то једног од учитеља њихових и поче се оштро препирати са њим, не би ли како завео народ цркве. Али, тај човек му се успротиви, опомињући га речима Божјим.

8 Ево, име тог човека беше Гедеон, а беше то онај који беше оруђе у рукама Божјим избављајући народ Лимхијев из ропства.

9 Ево, пошто му се Гедеон речима Божјим успротиви, разгневи се он на Гедеона и потегну мач свој и поче га ударати. Ево, Гедеон, будући веома стар, не беше способен да поднесе његове ударце, те би мачем погубљен.

10 А човека, који га уби, народ цркве ухвати и одведе пред Алму да му се суди у складу са злочинима које беше починио.

11 И догоди се да он стаде пред Алму и брањаше се са много одважности.

12 Али, Алма му рече: Гле, ово је први пут да се надрисвештенство уведе међу овај народ. И гле, ниси ти крив само због надрисвештенства, него си га и мачем покушао наметнути, а кад би се надрисвештенство наметнуло овом народу то би довело до његовог потпуног уништења.

13 И ти проли крв праведног човека, да, човека који многа добра учини међу овим народом. А кад бисмо те поштедели, крв његова би, ради освете, пала на нас.

14 Зато си осуђен да умреш по закону који нам даде Мосија, наш последњи цар, а овај народ га призна. Стога се овај народ мора повинovati том закону.

And he began to be lifted up in the pride of his heart, and to wear very costly apparel, yea, and even began to establish a church after the manner of his preaching.

And it came to pass as he was going, to preach to those who believed on his word, he met a man who belonged to the church of God, yea, even one of their teachers; and he began to contend with him sharply, that he might lead away the people of the church; but the man withstood him, admonishing him with the words of God.

Now the name of the man was Gideon; and it was he who was an instrument in the hands of God in delivering the people of Limhi out of bondage.

Now, because Gideon withstood him with the words of God he was wroth with Gideon, and drew his sword and began to smite him. Now Gideon being stricken with many years, therefore he was not able to withstand his blows, therefore he was slain by the sword.

And the man who slew him was taken by the people of the church, and was brought before Alma, to be judged according to the crimes which he had committed.

And it came to pass that he stood before Alma and pled for himself with much boldness.

But Alma said unto him: Behold, this is the first time that priestcraft has been introduced among this people. And behold, thou art not only guilty of priestcraft, but hast endeavored to enforce it by the sword; and were priestcraft to be enforced among this people it would prove their entire destruction.

And thou hast shed the blood of a righteous man, yea, a man who has done much good among this people; and were we to spare thee his blood would come upon us for vengeance.

Therefore thou art condemned to die, according to the law which has been given us by Mosiah, our last king; and it has been acknowledged by this people; therefore this people must abide by the law.

15 И догоди се да га ухватише, а име му беше Нехор, и одведоше на врх брежуљка Манти и тамо беше принуђен, или штавише, сам призна, између небеса и земље, да оно чему поучаваше народ беше супротно речи Божјој и тамо поднесе срамотну смрт.

16 Ипак, то не заустави ширење надрисвештенства у земљи, јер беше много оних који љубљаху ништавне ствари овог света. И изађоше они проповедајући лажна учења, а то чињаху ради богатства и славе.

17 Ипак, не усуђиваху се лагати, да се зна, у страху од закона, јер лажљивце кажњаваху. Стога се претвараху да проповедају у складу са веровањем својим. И ево, закон не могаше имати моћи над било којим човеком због веровања његовог.

18 И не усуђиваху се красти, у страху од закона, јер такве кажњаваху; не усуђиваху се ни пљачкати, нити убијати, јер оног који убије кажњаваху смрћу.

19 Али, догоди се да они који не припадаху цркви Божјој почеше прогањати оне који припадаху цркви Божјој, и који беху преузели на себе име Христово.

20 Да, прогањаху их и мучаху свакојаким речима и то због понизности њихове, јер не беху охолци у очима својим, и јер реч Божју саопштаваху један другоме без новца и без цене.

21 Ево, међу народом цркве беше строг закон да ниједан човек који припада цркви не сме устати и прогањати оне који не припадају цркви, и да не сме бити прогона међу њима самима.

22 Ипак, беше међу њима много оних који се почеше охолити и који се почеше ватрено препирати са својим противницима, чак до ударања. Да, ударали би један другога песницама својим.

23 Ево, беше то у другој години владавине Алмине и беше то узрок велике невоље у цркви. Да, беше то узрок великог искушења за цркву.

And it came to pass that they took him; and his name was Nehor; and they carried him upon the top of the hill Manti, and there he was caused, or rather did acknowledge, between the heavens and the earth, that what he had taught to the people was contrary to the word of God; and there he suffered an ignominious death.

Nevertheless, this did not put an end to the spreading of priestcraft through the land; for there were many who loved the vain things of the world, and they went forth preaching false doctrines; and this they did for the sake of riches and honor.

Nevertheless, they durst not lie, if it were known, for fear of the law, for liars were punished; therefore they pretended to preach according to their belief; and now the law could have no power on any man for his belief.

And they durst not steal, for fear of the law, for such were punished; neither durst they rob, nor murder, for he that murdered was punished unto death.

But it came to pass that whosoever did not belong to the church of God began to persecute those that did belong to the church of God, and had taken upon them the name of Christ.

Yea, they did persecute them, and afflict them with all manner of words, and this because of their humility; because they were not proud in their own eyes, and because they did impart the word of God, one with another, without money and without price.

Now there was a strict law among the people of the church, that there should not any man, belonging to the church, arise and persecute those that did not belong to the church, and that there should be no persecution among themselves.

Nevertheless, there were many among them who began to be proud, and began to contend warmly with their adversaries, even unto blows; yea, they would smite one another with their fists.

Now this was in the second year of the reign of Alma, and it was a cause of much affliction to the church; yea, it was the cause of much trial with the church.

24 Јер срца многих отврднуше и имена њихова беху избрисана, тако да их не спомињаху више међу народом Божјим. А уз то многи међу њима сами одступише.

25 Ево, беше то велико искушење за оне који чврсто стајаху у вери. Ипак, беху постојани и непоколебљиви у држању заповести Божјих и стрпљиво подношаху прогон којим беху засипани.

26 А кад свештеници напустише рад свој како би саопштили народу реч Божју, и народ напусти рад свој да би слушао реч Божју. И кад им свештеници саопштили реч Божју, сви они поново се марљиво вратише пословима својим. И свештеник не поштоваше себе више од слушаача својих, јер проповедник не беше бољи од слушаача, нити учитељ беше ишта бољи од ученика. Сви они, дакле, беху равноправни и обављаху све послове, сваки човек према снази својој.

27 И даваху од иметка свога, сваки човек у складу са оним што имаше, сиромашнима и убогима и болеснима и онима у невољи. И не одеваху скупоцену одећу, а ипак беху уредни и привлачни.

28 И тако они решаваху послове цркве и стога поново почеше имати трајан мир упркос свим прогонима својим.

29 И ево, због постојаности цркве, почеше се силно богатити имајући у изобиљу свега што им беше потребно – мноштво стада и крда и товленика сваке врсте, а уз то обиље жита, и злата, и сребра, и драгоцености, и обиље свиле и фино преденог лана, и сваковрсне корисне, једноставне одеће.

30 И тако, у благостању своме, не тераху оне који беху голи, или оне који беху гладни, или оне који беху жедни, или оне који беху болесни, или оне који не беху неговани. И не ослањаху срца своја на богатство. Беху, дакле, дарезљиви према свима, и старима и младима, и робовима и слободнима, и мушком и женском, било да су у цркви или изван ње, не гледајући ко је ко, већ коме је потребно.

For the hearts of many were hardened, and their names were blotted out, that they were remembered no more among the people of God. And also many withdrew themselves from among them.

Now this was a great trial to those that did stand fast in the faith; nevertheless, they were steadfast and immovable in keeping the commandments of God, and they bore with patience the persecution which was heaped upon them.

And when the priests left their labor to impart the word of God unto the people, the people also left their labors to hear the word of God. And when the priest had imparted unto them the word of God they all returned again diligently unto their labors; and the priest, not esteeming himself above his hearers, for the preacher was no better than the hearer, neither was the teacher any better than the learner; and thus they were all equal, and they did all labor, every man according to his strength.

And they did impart of their substance, every man according to that which he had, to the poor, and the needy, and the sick, and the afflicted; and they did not wear costly apparel, yet they were neat and comely.

And thus they did establish the affairs of the church; and thus they began to have continual peace again, notwithstanding all their persecutions.

And now, because of the steadiness of the church they began to be exceedingly rich, having abundance of all things whatsoever they stood in need— an abundance of flocks and herds, and fatlings of every kind, and also abundance of grain, and of gold, and of silver, and of precious things, and abundance of silk and fine-twined linen, and all manner of good homely cloth.

And thus, in their prosperous circumstances, they did not send away any who were naked, or that were hungry, or that were athirst, or that were sick, or that had not been nourished; and they did not set their hearts upon riches; therefore they were liberal to all, both old and young, both bond and free, both male and female, whether out of the church or in the church, having no respect to persons as to those who stood in need.

31 И тако напредоваху и посташе много имућнији од оних који не припадаху цркви њиховој.

32 Јер они који цркви њиховој не припадаху препуштаху се врачању и идолопоклонству, или доколици и поганим и празним разговорима, и завистима и свађи, одевајући скупоцену одећу, узносећи се у охолости у очима својим, прогањајући, лажући, крадући, пљачкајући, чинећи курварства и убиства и свакојаку opakост. Ипак, закон се примењиваше над свима онима који га преступаху, уколико то беше могуће.

33 И догоди се да примењивањем закона над њима, сваки човек трпећи у складу са оним што беше учинио, посташе мирнији и не усуђиваху се чинити било какву opakост да се зна. Стога, међу народом Нефијевим беше велик мир све до пете године владавине судија.

And thus they did prosper and become far more wealthy than those who did not belong to their church.

For those who did not belong to their church did indulge themselves in sorceries, and in idolatry or idleness, and in babblings, and in envyings and strife; wearing costly apparel; being lifted up in the pride of their own eyes; persecuting, lying, thieving, robbing, committing whoredoms, and murdering, and all manner of wickedness; nevertheless, the law was put in force upon all those who did transgress it, inasmuch as it was possible.

And it came to pass that by thus exercising the law upon them, every man suffering according to that which he had done, they became more still, and durst not commit any wickedness if it were known; therefore, there was much peace among the people of Nephi until the fifth year of the reign of the judges.

Алма 2

- 1 И догоди се да почетком пете године њихове владавине започе сукоб међу народом, ради неког човека који се зваше Амлики, а он беше веома лукав човек, да, мудар човек у погледу на мудрост овог света, и беше по реду човека који ма чем уби Гедеона и који по закону беше погубљен.
- 2 Ево, тај Амлики, својим лукавством повуче за собом много људи и то толико много да посташе веома моћни и труђаху се да Амликију поставе за цара над народом.
- 3 Ево, беше то узнемиравајуће за народ цркве, а и за све оне који не беху заведени убеђивањем Амликијевим, јер знадоше да се по закону њиховом такве ствари морају решавати гласом народа.
- 4 Стога, буде ли могуће да Амлики освоји глас народа, будући opak човек, лишио би их њихових црквених права и повластица, јер намера његова беше да уништи цркву Божју.
- 5 И догоди се да се окупи народ широм земље, сваки човек у складу са мишљењем својим, било да је оно за или против Амликија, у засебним групама, имајући многе свађе и зачуђујуће сукобе једни са другима.
- 6 И тако се они окупише да поводом тога дају своје гласове, а они беху предати судијама.
- 7 И догоди се да се глас народа окрену против Амликија, те он не беше проглашен за цара над народом.
- 8 Ево, изазва то велику радост у срцима оних који беху против њега, али Амлики подбуди оне који му беху наклоњени на срцбу против оних који му не беху наклоњени.
- 9 И догоди се да се окупише и посветише Амликија да им буде цар.

Alma 2

And it came to pass in the commencement of the fifth year of their reign there began to be a contention among the people; for a certain man, being called Amlici, he being a very cunning man, yea, a wise man as to the wisdom of the world, he being after the order of the man that slew Gideon by the sword, who was executed according to the law—

Now this Amlici had, by his cunning, drawn away much people after him; even so much that they began to be very powerful; and they began to endeavor to establish Amlici to be a king over the people.

Now this was alarming to the people of the church, and also to all those who had not been drawn away after the persuasions of Amlici; for they knew that according to their law that such things must be established by the voice of the people.

Therefore, if it were possible that Amlici should gain the voice of the people, he, being a wicked man, would deprive them of their rights and privileges of the church; for it was his intent to destroy the church of God.

And it came to pass that the people assembled themselves together throughout all the land, every man according to his mind, whether it were for or against Amlici, in separate bodies, having much dispute and wonderful contentions one with another.

And thus they did assemble themselves together to cast in their voices concerning the matter; and they were laid before the judges.

And it came to pass that the voice of the people came against Amlici, that he was not made king over the people.

Now this did cause much joy in the hearts of those who were against him; but Amlici did stir up those who were in his favor to anger against those who were not in his favor.

And it came to pass that they gathered themselves together, and did consecrate Amlici to be their king.

- 10 Ево, кад Амлики би постављен за цара над њима, заповеди им да се лате оружја против браће своје, а то учини како би их себи потчинио.
- 11 Ево, народ Амликијев распознаваше се по имену Амликија, називајући се Амликијцима, а остали се назваху Нефијцима, или народом Божјим.
- 12 Отуда народ нефијски беше свестан намера Амликијаца и зато се припремаху да их дочекају. Да, наоружаху се мачевима и сабљама, и луковима и стрелама, и камењем и праћкама, и сваковрсним и свакојаким оружјем ратним.
- 13 И тако беху спремни да дочекају Амликијце у време њиховог доласка. А беху именовани капетани, и виши капетани, и врховни капетани, у складу са бројем њиховим.
- 14 И догоди се да Амлики наоружа своје људе сваковрсним и свакојаким ратним оружјем, и уз то одреди поглаваре и предводнике над народом да их поведу у рат против браће њихове.
- 15 И догоди се да се Амликијци попеше на брежуљак Амниху, што беше источно од реке Сидона, која тече покрај земље Зарахемле и тамо започеше да ратују са Нефијцима.
- 16 Ево, Алма, будући врховни судија и владар народа Нефијевог, стога пође горе са својим народом, да, са капетанима својим и врховним капетанима, да, на челу војски својих, у битку против Амликијаца.
- 17 И почеше убијати Амликијце на брежуљку источно од Сидона. И Амликијци се великом снагом сукобише са Нефијцима, толико да многи од Нефијаца падоше пред Амликијцима.
- 18 Ипак, Господ ојача руку нефијску, тако да убијашу Амликијце у великом покољу, да они почеше бежати пред њима.
- 19 И догоди се да Нефијци гоњашу Амликијце цео тај дан и убијашу их у великом покољу, тако да од Амликијаца беше погубљено дванаест хиљада пет стотина тридесет и две душе, а од Нефијаца беше погубљено шест хиљада пет стотина шездесет и две душе.

Now when Amlici was made king over them he commanded them that they should take up arms against their brethren; and this he did that he might subject them to him.

Now the people of Amlici were distinguished by the name of Amlici, being called Amlicites; and the remainder were called Nephites, or the people of God.

Therefore the people of the Nephites were aware of the intent of the Amlicites, and therefore they did prepare to meet them; yea, they did arm themselves with swords, and with cimeters, and with bows, and with arrows, and with stones, and with slings, and with all manner of weapons of war, of every kind.

And thus they were prepared to meet the Amlicites at the time of their coming. And there were appointed captains, and higher captains, and chief captains, according to their numbers.

And it came to pass that Amlici did arm his men with all manner of weapons of war of every kind; and he also appointed rulers and leaders over his people, to lead them to war against their brethren.

And it came to pass that the Amlicites came upon the hill Amnihu, which was east of the river Sidon, which ran by the land of Zarahemla, and there they began to make war with the Nephites.

Now Alma, being the chief judge and the governor of the people of Nephi, therefore he went up with his people, yea, with his captains, and chief captains, yea, at the head of his armies, against the Amlicites to battle.

And they began to slay the Amlicites upon the hill east of Sidon. And the Amlicites did contend with the Nephites with great strength, insomuch that many of the Nephites did fall before the Amlicites.

Nevertheless the Lord did strengthen the hand of the Nephites, that they slew the Amlicites with great slaughter, that they began to flee before them.

And it came to pass that the Nephites did pursue the Amlicites all that day, and did slay them with much slaughter, insomuch that there were slain of the Amlicites twelve thousand five hundred thirty and two souls; and there were slain of the Nephites six thousand five hundred sixty and two souls.

20 И догоди се да кад Алма не могаше више гонити Амликијце, нареди да његов народ разапне шаторе своје у долини Гедеон, долини названој по оном Гедеону који мачем беше погубљен руком Нехоровом, и у тој долини Нефијци преко ноћи разапеше шаторе своје.

21 И Алма посла уходе да прате остатак Амликијаца да би могао сазнати намере њихове и савезе њихове, како би се могао одбранити од њих, како би свој народ могао сачувати од уништења.

22 Ево, они које беше послао да мотре табор Амликијаца зваху се Зерам, и Амнор, и Манти, и Лимхер; они беху ти који са људима својим одоше да мотре табор амликијски.

23 И догоди се да се ујутро у великој журби вратише у табор Нефијаца, силно запрепашћени и обузети великим страхом, говорећи:

24 Гле, дођосмо до табора амликијског и на наше велико запрепашћење, у земљи Минон, изнад земље Зарахемле, у смеру земље Нефи, видесмо бројне чете Ламанаца и гле, Амликијци им се прикључише;

25 И они насрћу на браћу нашу у тој земљи, а они беже пред њима са стадима својим, и женама својим и децом својом, према граду нашем, и уколико не пожуримо заузеће град наш, а очеви наши и жене наше и деца наша биће побијени.

26 И догоди се да народ Нефијев покупи шаторе своје и отиде из долине Гедеон према граду својме, а то беше град Зарахемла.

27 И гле, док прелажаху реку Сидон, Ламанци и Амликијци, који беху бројни скоро као песак морски, насрнуше на њих да их униште.

And it came to pass that when Alma could pursue the Amlicites no longer he caused that his people should pitch their tents in the valley of Gideon, the valley being called after that Gideon who was slain by the hand of Nehor with the sword; and in this valley the Nephites did pitch their tents for the night.

And Alma sent spies to follow the remnant of the Amlicites, that he might know of their plans and their plots, whereby he might guard himself against them, that he might preserve his people from being destroyed.

Now those whom he had sent out to watch the camp of the Amlicites were called Zeram, and Amnor, and Manti, and Limher; these were they who went out with their men to watch the camp of the Amlicites.

And it came to pass that on the morrow they returned into the camp of the Nephites in great haste, being greatly astonished, and struck with much fear, saying:

Behold, we followed the camp of the Amlicites, and to our great astonishment, in the land of Minon, above the land of Zarahemla, in the course of the land of Nephi, we saw a numerous host of the Lamanites; and behold, the Amlicites have joined them;

And they are upon our brethren in that land; and they are fleeing before them with their flocks, and their wives, and their children, towards our city; and except we make haste they obtain possession of our city, and our fathers, and our wives, and our children be slain.

And it came to pass that the people of Nephi took their tents, and departed out of the valley of Gideon towards their city, which was the city of Zarahemla.

And behold, as they were crossing the river Sidon, the Lamanites and the Amlicites, being as numerous almost, as it were, as the sands of the sea, came upon them to destroy them.

- 28 Ипак, Нефијци беху ојачани руком Господњом и жарко Му се мољаху да их избави из руку непријатеља њихових; стога Господ чу вапаје њихове и ојача их, и Ламанци и Амликијци падоше пред њима.
- 29 И догоди се да се Алма мачем бораше са Амликијем, лицем у лице, и жестоко се сукобише један са другим.
- 30 И догоди се да Алма, пошто беше човек Божји, јер беше подстакнут великом вером, завапи: О, Господе, смилуј се и поштеди ми живот, да могу бити оруђе у рукама твојим, да спасем и сачувам овај народ.
- 31 Ево, кад Алма изговори те речи поново се сукоби с Амликијем и беше ојачан, тако да уби Амликија мачем својим.
- 32 А сукоби се и са царем ламанским, али цар ламански побеже пред Алмом и посла страже своје да се сукобе са Алмом.
- 33 Али, Алма се са стражама својим сукоби са стражама цара ламанског док их не поби и потисну.
- 34 И тако он рашчисти поље, то јест, обалу реке, која беше на западу реке Сидона, побацавши у воде Сидона тела Ламанаца који беху побијени, да би тако његови људи могли имати место да пређу и да се сукобе са Ламанцима и Амликијцима на западној страни реке Сидона.
- 35 И догоди се да када сви они беху прешли реку Сидон, Ламанци и Амликијци почеше да беже пред њима упркос томе што беху тако бројни да се не могаху избројати.
- 36 И бежаху пред Нефијцима према пустињи која беше на западу и северу, даље изван граница земље, а Нефијци их тераху свом снагом и убијаху их.

Nevertheless, the Nephites being strengthened by the hand of the Lord, having prayed mightily to him that he would deliver them out of the hands of their enemies, therefore the Lord did hear their cries, and did strengthen them, and the Lamanites and the Amlicites did fall before them.

And it came to pass that Alma fought with Amlici with the sword, face to face; and they did contend mightily, one with another.

And it came to pass that Alma, being a man of God, being exercised with much faith, cried, saying: O Lord, have mercy and spare my life, that I may be an instrument in thy hands to save and preserve this people.

Now when Alma had said these words he contended again with Amlici; and he was strengthened, insomuch that he slew Amlici with the sword.

And he also contended with the king of the Lamanites; but the king of the Lamanites fled back from before Alma and sent his guards to contend with Alma.

But Alma, with his guards, contended with the guards of the king of the Lamanites until he slew and drove them back.

And thus he cleared the ground, or rather the bank, which was on the west of the river Sidon, throwing the bodies of the Lamanites who had been slain into the waters of Sidon, that thereby his people might have room to cross and contend with the Lamanites and the Amlicites on the west side of the river Sidon.

And it came to pass that when they had all crossed the river Sidon that the Lamanites and the Amlicites began to flee before them, notwithstanding they were so numerous that they could not be numbered.

And they fled before the Nephites towards the wilderness which was west and north, away beyond the borders of the land; and the Nephites did pursue them with their might, and did slay them.

37 Да, беху дочекивани са свих страна и убијани и потискивани, док не беху расејани на запад и на север, док не досегоше пустињу која се зваше Хермаунтс, а беше то део пустиње који обиловаше дивљим и грабљивим зверима.

38 И догоди се да многи у пустињи помреше од рана својих, и прождираху их звери, а и птице грабљивице, а кости њихове нађоше се и беху нагомилане на земљи.

Yea, they were met on every hand, and slain and driven, until they were scattered on the west, and on the north, until they had reached the wilderness, which was called Hermounts; and it was that part of the wilderness which was infested by wild and ravenous beasts.

And it came to pass that many died in the wilderness of their wounds, and were devoured by those beasts and also the vultures of the air; and their bones have been found, and have been heaped up on the earth.

Алма 3

- 1 И догоди се да Нефијци који не беху побијени ратним оружјем, пошто покопаше оне који беху погинули – а број погинулих не беше избројан због њиховог великог броја – пошто завршише покопавање мртвих својих, сви се вратише у земље своје, и кућама својим, и женама својим, и деци својој.
- 2 Ево, много жена и деце беше мачем побијено, а и многа њихова стада и крда, а уз то и многа њихова житна поља беху уништена, јер их мноштва људи изгазише.
- 3 А ево, колико Ламанаца и Амликијаца беше убијено на обали реке Сидон, толико беше бачено у воде сидонске. И гле, кости њихове су у дубинама морским, и много их је.
- 4 А Амликијци се разликоваху од Нефијаца, јер се обележаваху црвеном бојом по челима својим, по угледу на Ламанце. Ипак, не бријажу главе своје као Ламанци.
- 5 Ево, главе Ламанаца беху обријане и беху наги, осим што кожа беше опасана око бокова њихових, а и оклоп њихов беше на њима, и лукови њихови, и стреле њихове, и камење њихово, и праћке њихове, и тако даље.
- 6 А кожа Ламанаца беше тамна, у складу са обележјем које беше стављено на очеве њихове, што беше проклетство на њима због престапа њиховог и побуне њихове против браће своје, коју чињаху Нефи, Јаков, и Јосиф, и Сам, који беху праведни и свети људи.
- 7 А браћа их њихова настојаху уништити. Стога беху проклети и Господ Бог стави на њих обележје, да, на Ламана и Лемуила, а и на синове Исмаилове, и жене исмаиловске.

Алма 3

And it came to pass that the Nephites who were not slain by the weapons of war, after having buried those who had been slain—now the number of the slain were not numbered, because of the greatness of their number—after they had finished burying their dead they all returned to their lands, and to their houses, and their wives, and their children.

Now many women and children had been slain with the sword, and also many of their flocks and their herds; and also many of their fields of grain were destroyed, for they were trodden down by the hosts of men.

And now as many of the Lamanites and the Amlicites who had been slain upon the bank of the river Sidon were cast into the waters of Sidon; and behold their bones are in the depths of the sea, and they are many.

And the Amlicites were distinguished from the Nephites, for they had marked themselves with red in their foreheads after the manner of the Lamanites; nevertheless they had not shorn their heads like unto the Lamanites.

Now the heads of the Lamanites were shorn; and they were naked, save it were skin which was girded about their loins, and also their armor, which was girded about them, and their bows, and their arrows, and their stones, and their slings, and so forth.

And the skins of the Lamanites were dark, according to the mark which was set upon their fathers, which was a curse upon them because of their transgression and their rebellion against their brethren, who consisted of Nephi, Jacob, and Joseph, and Sam, who were just and holy men.

And their brethren sought to destroy them, therefore they were cursed; and the Lord God set a mark upon them, yea, upon Laman and Lemuel, and also the sons of Ishmael, and Ishmaelish women.

- 8 А то беше учињено да се потомство њихово може разликовати од потомства браће њихове, да тако Господ Бог може сачувати свој народ, да се не би могли мешати и веровати у неисправна предања, што би довело до њиховог уништења.
- 9 И догоди се да ко год помеша семе своје са ламанским, исто проклетство навлачи на потомство своје.
- 10 Стога, ко год допусти да га Ламанци заведу, беше назван истим именом и обележје беше стављено на њега.
- 11 И догоди се да који год не вероваху у предање ламанско, већ вероваху оним записима који беху изнети из земље јерусалимске, а и у предања очева својих која беху исправна, који вероваху у заповести Божје и држаху их, беху названи Нефијцима, или народом Нефијевим, од тада па надаље.
- 12 А то су они који вођаху записе, који су истинити, о своме народу, а и о народу ламанском.
- 13 Ево, поново ћемо се вратити Амликијцима, јер и они имаху обележје стављено на себе, да, стављаху обележје на себе, да, и то црвено обележје на чела своја.
- 14 Тако се испуни реч Божја, јер ово су речи које Он рече Нефију: Гле, проклех Ламанце и ставићу обележје на њих да они и потомство њихово могу бити одвојени од тебе и потомства твога, од овог времена па надаље и заувек, уколико се не покају због opakости своје и окрену мени да бих имао милости према њима.
- 15 И опет: Ставићу обележје на онога који помеша семе своје са браћом твојом, да и он проклет буде.
- 16 И опет: Ставићу обележје на онога који се бори против тебе и потомства твога.
- 17 И опет, кажем да онај који од тебе одступи неће се више потомством твојим звати, а ја ћу благословити тебе и свакога ко се потомством твојим буде звао, надаље и заувек. А беху то обећања Господња Нефију и потомству његовом.

And this was done that their seed might be distinguished from the seed of their brethren, that thereby the Lord God might preserve his people, that they might not mix and believe in incorrect traditions which would prove their destruction.

And it came to pass that whosoever did mingle his seed with that of the Lamanites did bring the same curse upon his seed.

Therefore, whosoever suffered himself to be led away by the Lamanites was called under that head, and there was a mark set upon him.

And it came to pass that whosoever would not believe in the tradition of the Lamanites, but believed those records which were brought out of the land of Jerusalem, and also in the tradition of their fathers, which were correct, who believed in the commandments of God and kept them, were called the Nephites, or the people of Nephi, from that time forth—

And it is they who have kept the records which are true of their people, and also of the people of the Lamanites.

Now we will return again to the Amlicites, for they also had a mark set upon them; yea, they set the mark upon themselves, yea, even a mark of red upon their foreheads.

Thus the word of God is fulfilled, for these are the words which he said to Nephi: Behold, the Lamanites have I cursed, and I will set a mark on them that they and their seed may be separated from thee and thy seed, from this time henceforth and forever, except they repent of their wickedness and turn to me that I may have mercy upon them.

And again: I will set a mark upon him that mingleth his seed with thy brethren, that they may be cursed also.

And again: I will set a mark upon him that fighteth against thee and thy seed.

And again, I say he that departeth from thee shall no more be called thy seed; and I will bless thee, and whomsoever shall be called thy seed, henceforth and forever; and these were the promises of the Lord unto Nephi and to his seed.

18 Ево, Амликијци не знаше да испуњавају реч Божју када почеше обележавати себе по челима својим. Ипак, изађоше у отворену побуну против Бога, стога беше потребно да на њих падне проклетство.

19 Ево, ја бих да знате да навукоше проклетство на себе, а тако сваки човек који је проклет навлачи на себе осуду своју.

20 Ево, догоди се да не много дана после битке коју Ламанци и Амликијци вођаху у земљи Зарахемли, друга војска ламанска наиђе на народ Нефијев, на истом месту где претходна војска сусретну Амликијце.

21 И догоди се да војска беше послата да их протера из земље њихове.

22 Ево, Алма, пошто беше рањен, не пође тај пут лично у битку против Ламанаца;

23 Али, посла бројну војску против њих и они одоше и побише многе од Ламанаца, а остатак њихов потиснуше изван граница земље своје.

24 А тад се поново вратише и почеше успостављати мир у земљи и неко време их више не узнемираваху непријатељи њихови.

25 Ево, све то беше учињено, да, сви ови ратови и сукоби беху започети и завршени у петој години владавине судија.

26 И у једној години хиљаде и десетине хиљада душа беше послато у вечни свет да могу жети плате своје у складу са делима својим, била добра или зла, да жању вечну срећу или вечну беду, према духу ког су одабрали да слушају, било да је то добар дух или зао.

27 Јер сваки човек прима плату од онога ког је одабрао да слуша, и то по речима духа пророчтва. Стога нека буде у складу са истином. И тако се заврши пета година владавине судија.

Now the Amlicites knew not that they were fulfilling the words of God when they began to mark themselves in their foreheads; nevertheless they had come out in open rebellion against God; therefore it was expedient that the curse should fall upon them.

Now I would that ye should see that they brought upon themselves the curse; and even so doth every man that is cursed bring upon himself his own condemnation.

Now it came to pass that not many days after the battle which was fought in the land of Zarahemla, by the Lamanites and the Amlicites, that there was another army of the Lamanites came in upon the people of Nephi, in the same place where the first army met the Amlicites.

And it came to pass that there was an army sent to drive them out of their land.

Now Alma himself being afflicted with a wound did not go up to battle at this time against the Lamanites;

But he sent up a numerous army against them; and they went up and slew many of the Lamanites, and drove the remainder of them out of the borders of their land.

And then they returned again and began to establish peace in the land, being troubled no more for a time with their enemies.

Now all these things were done, yea, all these wars and contentions were commenced and ended in the fifth year of the reign of the judges.

And in one year were thousands and tens of thousands of souls sent to the eternal world, that they might reap their rewards according to their works, whether they were good or whether they were bad, to reap eternal happiness or eternal misery, according to the spirit which they listed to obey, whether it be a good spirit or a bad one.

For every man receiveth wages of him whom he listeth to obey, and this according to the words of the spirit of prophecy; therefore let it be according to the truth. And thus endeth the fifth year of the reign of the judges.

Алма 4

- 1 Тад се догоди да у шестој години владавине судија над народом Нефијевим не беше сукоба нити ратова у земљи Зарахемли;
- 2 Али народ беше ожалашћен, да, веома ожалашћен због губитка браће своје, а и због губитка стада и крда својих, а и због губитка житних поља својих, које Ламанци ногама изгазише и уништише.
- 3 А невоља њихова беше тако велика да свака душа имаше због чега да тугује и они вероваху да то судови Божји беху послати на њих због opakости њихове и одвратности њихових. Стога се пробудише и сетише дужности своје.
- 4 И почеше потпуније да успостављају цркву. Да, и многи беху крштени у водама Сидона и беху прикључени цркви Божјој. Да, беху крштени руком Алмином, који беше посвећен за високог свештеника над народом цркве, руком оца свога Алме.
- 5 И догоди се да у седмој години владавине судија беше око три хиљаде пет стотина душа које се прикључише цркви Божјој и крстише се. И тако се заврши седма година владавине судија над народом Нефијевим, и све то време беше трајан мир.
- 6 И догоди се да у осмој години владавине судија народ цркве поче расти у охолости, због свог прекомерног богатства и изврсне свиле своје и фино преденог лана свога, и јер имаху много стада и крда, и злата свога, и сребра свога, и сваковрсних драгоцености које стекоше марљивошћу својом. И због свега тога узнесоше се у охолости очију својих, јер почеше носити веома скупоцену одећу.
- 7 Ево, беше то разлог многих невоља за Алму, да, и за многе из народа које Алма беше посветио да буду учитељи и свештеници и старешине над црквом. Да, многи од њих беху веома жалосни због opakости коју видеше да беше започела међу народом њиховим.

Alma 4

Now it came to pass in the sixth year of the reign of the judges over the people of Nephi, there were no contentions nor wars in the land of Zarahemla;

But the people were afflicted, yea, greatly afflicted for the loss of their brethren, and also for the loss of their flocks and herds, and also for the loss of their fields of grain, which were trodden under foot and destroyed by the Lamanites.

And so great were their afflictions that every soul had cause to mourn; and they believed that it was the judgments of God sent upon them because of their wickedness and their abominations; therefore they were awakened to a remembrance of their duty.

And they began to establish the church more fully; yea, and many were baptized in the waters of Sidon and were joined to the church of God; yea, they were baptized by the hand of Alma, who had been consecrated the high priest over the people of the church, by the hand of his father Alma.

And it came to pass in the seventh year of the reign of the judges there were about three thousand five hundred souls that united themselves to the church of God and were baptized. And thus ended the seventh year of the reign of the judges over the people of Nephi; and there was continual peace in all that time.

And it came to pass in the eighth year of the reign of the judges, that the people of the church began to wax proud, because of their exceeding riches, and their fine silks, and their fine-twined linen, and because of their many flocks and herds, and their gold and their silver, and all manner of precious things, which they had obtained by their industry; and in all these things were they lifted up in the pride of their eyes, for they began to wear very costly apparel.

Now this was the cause of much affliction to Alma, yea, and to many of the people whom Alma had consecrated to be teachers, and priests, and elders over the church; yea, many of them were sorely grieved for the wickedness which they saw had begun to be among their people.

- 8 Јер гледаху и са великом жалошћу посматра-
ху како се народ цркве поче узносити у охоло-
сти очију својих и ослањати срца своја на богат-
ство и на ништавне ствари овог света, и почеше
ниподаштавати друге, и почеше прогањати
оне који не вероваху у складу са вољом и жељом
њиховом.
- 9 И тако, у осмој години владавине судија, на-
сташе велики сукоби међу народом цркве, да,
беше зависти, и препирке и пакости, и прогона
и охолости која чак надвисиваше охолост оних
који не припадаху цркви Божјој.
- 10 И тако се заврши осма година владавине су-
дија, а opakост у цркви беше велики камен спо-
тицања онима који цркви не припадаху. И тако
црква поче заостајати у напредовању својем.
- 11 И догоди се да Алма, почетком девете године,
виде opakост у цркви. И он, такође, виде како
пример цркве поче оне који беху неверници во-
дити из једног безакоња у друго, доводећи тако
до уништења народа.
- 12 Да, виде он велику неједнакост међу наро-
дом. Неки се узношаху у охолости својој прези-
рући друге, окрећући леђа своја онима у потре-
би и голима, и онима који беху гладни, и онима
који беху жедни, и онима који беху болесни и у
невољи.
- 13 Ево, беше то велики разлог за нарицање међу
народом, док се други понизише помажући
онима којима беше потребна помоћ њихова,
као што је давање од иметка свога сиромашни-
ма и онима у потреби, хранећи гладне, и подно-
сећи свакојаке невоље ради Христа који ће доћи
према духу пророштва;
- 14 Унапред се радујући дану томе, обезбеђујући
опрост греха својих, а због васкрсења мртвих
беху испуњени великом радошћу, према вољи и
моћи и избављењу из окова смрти од стране
Исуса Христа.

For they saw and beheld with great sorrow that
the people of the church began to be lifted up in the
pride of their eyes, and to set their hearts upon
riches and upon the vain things of the world, that
they began to be scornful, one towards another,
and they began to persecute those that did not be-
lieve according to their own will and pleasure.

And thus, in this eighth year of the reign of the
judges, there began to be great contentions among
the people of the church; yea, there were envyings,
and strife, and malice, and persecutions, and pride,
even to exceed the pride of those who did not be-
long to the church of God.

And thus ended the eighth year of the reign of the
judges; and the wickedness of the church was a
great stumbling-block to those who did not belong
to the church; and thus the church began to fail in
its progress.

And it came to pass in the commencement of the
ninth year, Alma saw the wickedness of the church,
and he saw also that the example of the church be-
gan to lead those who were unbelievers on from one
piece of iniquity to another, thus bringing on the
destruction of the people.

Yea, he saw great inequality among the people,
some lifting themselves up with their pride, despis-
ing others, turning their backs upon the needy and
the naked and those who were hungry, and those
who were athirst, and those who were sick and af-
flicted.

Now this was a great cause for lamentations
among the people, while others were abasing them-
selves, succoring those who stood in need of their
succor, such as imparting their substance to the
poor and the needy, feeding the hungry, and suffer-
ing all manner of afflictions, for Christ's sake, who
should come according to the spirit of prophecy;

Looking forward to that day, thus retaining a re-
mission of their sins; being filled with great joy be-
cause of the resurrection of the dead, according to
the will and power and deliverance of Jesus Christ
from the bands of death.

- 15 И догоди се да Алма, видевши невоље понизних следбеника Божјих и прогоне који на њих беху оборени од остатка његовог народа, и видевши сву неједнакост међу њима, поче се веома жалостити. Ипак, Дух Господњи га не изневери.
- 16 И он изабра једног мудрог човека који беше међу старешинама цркве, и даде му моћ према гласу народа, да може имати моћ да доноси законе у складу са законима који беху дати, и примењивати их према opakости и злочинима народа.
- 17 Ево, име тог човека беше Нефиха и он беше изабран за врховног судију, и он седе на судијску столицу да суди и управља народом.
- 18 Ево, Алма му не додели службу високог свештеника у цркви, већ службу високог свештеника задржа за себе, али судијску столицу уступи Нефихи.
- 19 А то учини како би лично могао поћи међу свој народ, или народ Нефијев, да би им могао проповедати реч Божју, да би их подстакао да се сете дужности своје, и да би речју Божјом могао уклонити сву охолост и лукавство и све сукобе које беху међу његовим народом, не видећи другог начина којим би их могао вратити на прави пут, осим искреним сведочењем против њих.
- 20 И тако, почетком девете године владавине судија над народом Нефијевим, Алма уступи Нефихи судијску столицу, а себе искључиво ограничи на високо свештенство светог реда Божјег, на сведочанство речи, у складу са духом откривења и пророштва.

And now it came to pass that Alma, having seen the afflictions of the humble followers of God, and the persecutions which were heaped upon them by the remainder of his people, and seeing all their inequality, began to be very sorrowful; nevertheless the Spirit of the Lord did not fail him.

And he selected a wise man who was among the elders of the church, and gave him power according to the voice of the people, that he might have power to enact laws according to the laws which had been given, and to put them in force according to the wickedness and the crimes of the people.

Now this man's name was Nephiah, and he was appointed chief judge; and he sat in the judgment-seat to judge and to govern the people.

Now Alma did not grant unto him the office of being high priest over the church, but he retained the office of high priest unto himself; but he delivered the judgment-seat unto Nephiah.

And this he did that he himself might go forth among his people, or among the people of Nephi, that he might preach the word of God unto them, to stir them up in remembrance of their duty, and that he might pull down, by the word of God, all the pride and craftiness and all the contentions which were among his people, seeing no way that he might reclaim them save it were in bearing down in pure testimony against them.

And thus in the commencement of the ninth year of the reign of the judges over the people of Nephi, Alma delivered up the judgment-seat to Nephiah, and confined himself wholly to the high priesthood of the holy order of God, to the testimony of the word, according to the spirit of revelation and prophecy.

Речи које Алма, високи свештеник по светом реду Божјем, проповедаше народу у градовима њиховим и селима њиховим широм земље.

Алма 5

- 1 Ево, догоди се да Алма поче проглашавати народу реч Божју, најпре у земљи Зарахемли, а затим широм целе земље.
- 2 А ово су речи које изговори народу цркве која беше успостављена у граду Зарахемли, према његовом сопственом запису, које гласе:
- 3 Ја, Алма, бејах посвећен од оца свог Алме да будем високи свештеник над црквом Божјом, јер он имаше моћ и власт од Бога да то учини, гле, кажем вам да он поче успостављати цркву у земљи која беше у границама Нефијевим, да, земљи која беше названа земљом Мормоновом; да, и крштаваше браћу своју у водама Мормоновим.
- 4 И гле, кажем вам, беху они избављени, милошћу и моћу Божјом, из руку народа цара Ноје.
- 5 И гле, после тога беху одведени у ропство рукама ламанским у пустињу. Да, кажем вам, беху у сужањству и опет их Господ избави из ропства моћу речи своје, а ми бејасмо доведени у ову земљу и почесмо и овде да успостављамо цркву Божју широм ове земље.
- 6 И ево, гле, кажем вам, браћо моја, ви који припадате цркви овој, сачувасте ли довољно у сећању сужањство очева својих? Да, сачувасте ли довољно у сећању Његову милост и трпељивост према њима? А уз то, сачувасте ли довољно у сећању да Он избави душе њихове од пакла?

The words which Alma, the High Priest according to the holy order of God, delivered to the people in their cities and villages throughout the land.

Alma 5

Now it came to pass that Alma began to deliver the word of God unto the people, first in the land of Zarahemla, and from thence throughout all the land.

And these are the words which he spake to the people in the church which was established in the city of Zarahemla, according to his own record, saying:

I, Alma, having been consecrated by my father, Alma, to be a high priest over the church of God, he having power and authority from God to do these things, behold, I say unto you that he began to establish a church in the land which was in the borders of Nephi; yea, the land which was called the land of Mormon; yea, and he did baptize his brethren in the waters of Mormon.

And behold, I say unto you, they were delivered out of the hands of the people of king Noah, by the mercy and power of God.

And behold, after that, they were brought into bondage by the hands of the Lamanites in the wilderness; yea, I say unto you, they were in captivity, and again the Lord did deliver them out of bondage by the power of his word; and we were brought into this land, and here we began to establish the church of God throughout this land also.

And now behold, I say unto you, my brethren, you that belong to this church, have you sufficiently retained in remembrance the captivity of your fathers? Yea, and have you sufficiently retained in remembrance his mercy and long-suffering towards them? And moreover, have ye sufficiently retained in remembrance that he has delivered their souls from hell?

- 7 Гле, промени Он срца њихова, да, пробуди их из дубоког сна, и они се пробудише у погледу на Бога. Гле, беху усред таме, ипак, душе њихове беху обасјане светлошћу вечне речи, да, беху опасани оковима смрти и ланцима пакла и очекиваше их вечно уништење.
- 8 А сад, питам вас, браћо моја, беху ли уништени? Гле, кажем вам, не, не беху.
- 9 И опет питам, беху ли окови смрти сломљени, и ланци пакла који их опасиваху беху ли одрешени? Кажем вам, да, беху одрешени и душе се њихове проширише, и они певаху љубав откупљујућу. И кажем вам да су спашени.
- 10 А ево, питам вас, под којим условима су спашени? На основу чега се спасењу надаху? Шта је узрок ослобођења њиховог од окова смрти, да, а и ланаца пакла?
- 11 Гле, могу вам рећи – не поверова ли отац мој Алма речима које беху изговорене устима Абинадијевим? И не беше ли он свети пророк? Не говораше ли речи Божје и отац мој Алма им поверова?
- 12 А по вери његовој снажна промена обузе срце његово. Гле, кажем вам да је све то истинито.
- 13 И гле, он проповедаше реч очевима вашим и снажна промена обузе и њихова срца и они се понизише и ослонише уздање своје на правог и живог Бога. И гле, беху верни до краја. Стога беху спашени.
- 14 А ево, гле, питам вас, браћо моја из цркве, родисте ли се духовно од Бога? Примисте ли обличје Његово на лица своја? Доживесте ли ту снажну промену у срцима својим?
- 15 Испољисте ли веру у откупљење Онога који вас створи? Надате ли се оком вере и видите ли ово смртно тело подигнуто у бесмртности, и ову распаљивост подигнуто у нераспаљивост, да стане пред Бога да му се суди по делима која беху учињена у смртном телу?

Behold, he changed their hearts; yea, he awakened them out of a deep sleep, and they awoke unto God. Behold, they were in the midst of darkness; nevertheless, their souls were illuminated by the light of the everlasting word; yea, they were encircled about by the bands of death, and the chains of hell, and an everlasting destruction did await them.

And now I ask of you, my brethren, were they destroyed? Behold, I say unto you, Nay, they were not.

And again I ask, were the bands of death broken, and the chains of hell which encircled them about, were they loosed? I say unto you, Yea, they were loosed, and their souls did expand, and they did sing redeeming love. And I say unto you that they are saved.

And now I ask of you on what conditions are they saved? Yea, what grounds had they to hope for salvation? What is the cause of their being loosed from the bands of death, yea, and also the chains of hell?

Behold, I can tell you—did not my father Alma believe in the words which were delivered by the mouth of Abinadi? And was he not a holy prophet? Did he not speak the words of God, and my father Alma believe them?

And according to his faith there was a mighty change wrought in his heart. Behold I say unto you that this is all true.

And behold, he preached the word unto your fathers, and a mighty change was also wrought in their hearts, and they humbled themselves and put their trust in the true and living God. And behold, they were faithful until the end; therefore they were saved.

And now behold, I ask of you, my brethren of the church, have ye spiritually been born of God? Have ye received his image in your countenances? Have ye experienced this mighty change in your hearts?

Do ye exercise faith in the redemption of him who created you? Do you look forward with an eye of faith, and view this mortal body raised in immortality, and this corruption raised in incorruption, to stand before God to be judged according to the deeds which have been done in the mortal body?

- 16 Кажем вам, можете ли замислити да чујете глас Господњи који вам говори у тај дан: Дођите к мени, ви благословени, јер гле, дела ваша беху дела праведности на лицу земаљском?
- 17 Или, замишљате ли да ћете моћи лагати Господу у тај дан и рећи – Господе, дела наша беху дела праведна на лицу земаљском – и да ће вас Он спасти?
- 18 Или, ако не, можете ли замислити себе доведене пред суд Божји са душама својим испуњеним кривицом и грижом савести, имајући сећање на сву кривицу своју, да, савршено сећање на сву opakост своју, да, сећање да се не обазирате на заповести Божје?
- 19 Кажем вам, можете ли гледати Бога у тај дан чистог срца и неукраљаних руку? Кажем вам, можете ли погледати горе имајући обличје Божје урезано на лицима својим?
- 20 Кажем вам, можете ли мислити да ћете бити спашени кад допустисте себи да постанете поданици ђаволови?
- 21 Кажем вам, у тај дан сазнаћете да не можете бити спашени, јер ниједан се човек не може спасти уколико му одећа није избељена, да, одећа његова мора бити очишћена док не буде ослобођена сваке љаге, крвљу Онога о коме говораху очеви наши, који ће доћи да откупи свој народ од греха њихових.
- 22 А сад, питам вас, браћо моја, како ће се осећати свако од вас ако станете пред суд Божји имајући одећу укаљану крвљу и свакојаком прљавштином? Гле, како ће то сведочити против вас?
- 23 Гле, неће ли то сведочити да сте убице, да, и да сте уз то криви за свакојаку opakост?
- 24 Гле, браћо моја, мислите ли да неко такав може имати место да борави у царству Божјем, са Аврамом, са Исаком и са Јаковом, а и са свим светим пророцима чија је одећа избељена и неукраљана, чиста и бела?

I say unto you, can you imagine to yourselves that ye hear the voice of the Lord, saying unto you, in that day: Come unto me ye blessed, for behold, your works have been the works of righteousness upon the face of the earth?

Or do ye imagine to yourselves that ye can lie unto the Lord in that day, and say—Lord, our works have been righteous works upon the face of the earth—and that he will save you?

Or otherwise, can ye imagine yourselves brought before the tribunal of God with your souls filled with guilt and remorse, having a remembrance of all your guilt, yea, a perfect remembrance of all your wickedness, yea, a remembrance that ye have set at defiance the commandments of God?

I say unto you, can ye look up to God at that day with a pure heart and clean hands? I say unto you, can you look up, having the image of God engraven upon your countenances?

I say unto you, can ye think of being saved when you have yielded yourselves to become subjects to the devil?

I say unto you, ye will know at that day that ye cannot be saved; for there can no man be saved except his garments are washed white; yea, his garments must be purified until they are cleansed from all stain, through the blood of him of whom it has been spoken by our fathers, who should come to redeem his people from their sins.

And now I ask of you, my brethren, how will any of you feel, if ye shall stand before the bar of God, having your garments stained with blood and all manner of filthiness? Behold, what will these things testify against you?

Behold will they not testify that ye are murderers, yea, and also that ye are guilty of all manner of wickedness?

Behold, my brethren, do ye suppose that such an one can have a place to sit down in the kingdom of God, with Abraham, with Isaac, and with Jacob, and also all the holy prophets, whose garments are cleansed and are spotless, pure and white?

25 Кажем вам, не, осим ако Створитеља нашег не учините лажљивцем од почетка. Или мислите да је Он лажљивац од почетка; не можете мислити да такав може имати место у небеском царству, него ће они бити одбачени јер су деца царства ђаволовог.

26 А сад гле, кажем вам, браћо моја, ако доживесте промену срца и ако осетисте да певате песму о откупљујућој љубави, упитао бих вас, можете ли сада то осетити?

27 Ходасте ли држећи себе без кривице пред Богом? Да ли бисте могли рећи себи кад бисте били позвани да сада умрете, да сте били довољно понизни? Да ваша одећа беше очишћена и избељена крвљу Христа, који ће доћи да откупи свој народ од греха њихових?

28 Гле, јесте ли се лишили охолости? Кажем вам, ако нисте, нисте спремни да Бога сретнете. Гле, морате се брзо припремити; јер царство небеско је близу, а нико такав нема вечни живот.

29 Гле, кажем, има ли међу вама неко ко није лишен зависти? Гле кажем вам да такав није спреман и ја бих да се такав припреми брзо, јер час је близу, надохват, и он не зна када ће време доћи, јер такав се не сматра недужним.

30 И опет, кажем вам, има ли међу вама ко да исмева брата свога, или га прогонима засипа?

31 Јао таквome, јер није спреман, а време је близу када се мора покајати или не може бити спасен!

32 Да, јао дакле свима вама починитељима безаконја. Покајте се, покајте се, јер Господ Бог то рече!

33 Гле, шаље Он позив свим људима, јер руке милости су испружене према њима и каже: Покајте се, и примићу вас.

34 Да, Он каже: Дођите к мени и јешћете плод са дрвета живота, да, јешћете и пити хлеб и воде живота, слободно;

I say unto you, Nay; except ye make our Creator a liar from the beginning, or suppose that he is a liar from the beginning, ye cannot suppose that such can have place in the kingdom of heaven; but they shall be cast out for they are the children of the kingdom of the devil.

And now behold, I say unto you, my brethren, if ye have experienced a change of heart, and if ye have felt to sing the song of redeeming love, I would ask, can ye feel so now?

Have ye walked, keeping yourselves blameless before God? Could ye say, if ye were called to die at this time, within yourselves, that ye have been sufficiently humble? That your garments have been cleansed and made white through the blood of Christ, who will come to redeem his people from their sins?

Behold, are ye stripped of pride? I say unto you, if ye are not ye are not prepared to meet God. Behold ye must prepare quickly; for the kingdom of heaven is soon at hand, and such an one hath not eternal life.

Behold, I say, is there one among you who is not stripped of envy? I say unto you that such an one is not prepared; and I would that he should prepare quickly, for the hour is close at hand, and he knoweth not when the time shall come; for such an one is not found guiltless.

And again I say unto you, is there one among you that doth make a mock of his brother, or that heapeth upon him persecutions?

Wo unto such an one, for he is not prepared, and the time is at hand that he must repent or he cannot be saved!

Yea, even wo unto all ye workers of iniquity; repent, repent, for the Lord God hath spoken it!

Behold, he sendeth an invitation unto all men, for the arms of mercy are extended towards them, and he saith: Repent, and I will receive you.

Yea, he saith: Come unto me and ye shall partake of the fruit of the tree of life; yea, ye shall eat and drink of the bread and the waters of life freely;

35 Да, дођите к мени и рађајте дела праведности и нећете бити посечени и у огањ бачени –

36 Јер гле, време је близу да ко год не рађа добрим плодом, или ко год не чини дела праведности, тај има разлог да јадикује и тугује.

37 О, ви, починитељи безакоња, ви који сте надути ништавним стварима овог света, ви који тврдите да познасте путеве праведности, а ипак застранисте као овце које немају пастира, упркос томе што вас пастир дозиваше и још увек вас дозива, али ви нећете да послушате глас Његов.

38 Гле, кажем вам, добри пастир вас дозива, да, у своје вас име дозива, које је име Христово и не послушате ли глас доброг пастира именом којим се називате, гле нисте овце доброг пастира.

39 А ево, ако нисте овце доброг пастира, из ког сте стада? Гле, кажем вам да је ђаво пастир ваш и ви сте из стада његовог, а ево, ко то може порећи? Гле, кажем вам, ко год то пориче лажљивац је и дете ђаволово.

40 Јер кажем вам, шта год је добро од Бога долази, а шта год је зло од ђавола долази.

41 Стога, рађа ли човек добрим делима, слуша глас доброг пастира и следи га, али ко год рађа злим делима, постаје дете ђаволово, јер слуша глас његов и следи га.

42 И ко год то чини, мора од њега примити плату своју. Стога, за плату своју прима смрт у погледу на оно што се односи на праведност, јер мртав је у погледу на сва добра дела.

43 А сад, браћо моја, ја бих да ме слушате, јер вам говорих свом снагом душе своје, јер гле, говорих вам јасно да не можете погрешити, то јест, говорих у складу са заповестима Божјим.

Yea, come unto me and bring forth works of righteousness, and ye shall not be hewn down and cast into the fire—

For behold, the time is at hand that whosoever bringeth forth not good fruit, or whosoever doeth not the works of righteousness, the same have cause to wail and mourn.

O ye workers of iniquity; ye that are puffed up in the vain things of the world, ye that have professed to have known the ways of righteousness nevertheless have gone astray, as sheep having no shepherd, notwithstanding a shepherd hath called after you and is still calling after you, but ye will not hearken unto his voice!

Behold, I say unto you, that the good shepherd doth call you; yea, and in his own name he doth call you, which is the name of Christ; and if ye will not hearken unto the voice of the good shepherd, to the name by which ye are called, behold, ye are not the sheep of the good shepherd.

And now if ye are not the sheep of the good shepherd, of what fold are ye? Behold, I say unto you, that the devil is your shepherd, and ye are of his fold; and now, who can deny this? Behold, I say unto you, whosoever denieth this is a liar and a child of the devil.

For I say unto you that whatsoever is good cometh from God, and whatsoever is evil cometh from the devil.

Therefore, if a man bringeth forth good works he hearkeneth unto the voice of the good shepherd, and he doth follow him; but whosoever bringeth forth evil works, the same becometh a child of the devil, for he hearkeneth unto his voice, and doth follow him.

And whosoever doeth this must receive his wages of him; therefore, for his wages he receiveth death, as to things pertaining unto righteousness, being dead unto all good works.

And now, my brethren, I would that ye should hear me, for I speak in the energy of my soul; for behold, I have spoken unto you plainly that ye cannot err, or have spoken according to the commandments of God.

44 Јер позван сам да тако говорим, у складу са светим редом Божјим који је у Христу Исусу. Да, заповеђено ми је да устанем и сведочим овом народу о стварима које изговорише очеви наши, које се тичу онога што ће доћи.

45 А то није све. Мислите ли да ја сам то не знам? Гле, сведочим вам да знам да су те ствари, о којима вам говорих, истините. А како мислите да ја знам за њихову извесност?

46 Гле, кажем вам да ме Свети Дух Божји с њима упозна. Гле, постих и мољах се много дана, да и сам то могу знати. И сад и сам знам да је то истинито, јер ми Господ Бог то објави Светим Духом својим. А то је дух откривења који је у мени.

47 А сем тога, кажем вам да ми тако беше откривено, да су речи које изговорише очеви наши истините, и то у складу са духом пророштва који је у мени, који је такође према објави Духа Божјег.

48 Кажем вам да и сам знам да што год вам будем рекао у погледу онога што ће доћи, јесте истинито. И кажем вам да знам да ће Исус Христ доћи, да, Син, Јединорођени од Оца, пун благодати, и милости, и истине. И гле, то је онај који долази да однесе грехе света, да, грехе сваког човека који постојано верује у име Његово.

49 И ево, кажем вам да је то ред према ком сам позван. Да, да проповедам љубљеној браћи својој, да, и сваком који пребива у овој земљи. Да, да проповедам свима, и младима и старима, и робовима и слободнима. Да, кажем вам, старима, а и средовечнима, и поколењу које расте. Да, да им вапим да се морају покајати и поново родити.

For I am called to speak after this manner, according to the holy order of God, which is in Christ Jesus; yea, I am commanded to stand and testify unto this people the things which have been spoken by our fathers concerning the things which are to come.

And this is not all. Do ye not suppose that I know of these things myself? Behold, I testify unto you that I do know that these things whereof I have spoken are true. And how do ye suppose that I know of their surety?

Behold, I say unto you they are made known unto me by the Holy Spirit of God. Behold, I have fasted and prayed many days that I might know these things of myself. And now I do know of myself that they are true; for the Lord God hath made them manifest unto me by his Holy Spirit; and this is the spirit of revelation which is in me.

And moreover, I say unto you that it has thus been revealed unto me, that the words which have been spoken by our fathers are true, even so according to the spirit of prophecy which is in me, which is also by the manifestation of the Spirit of God.

I say unto you, that I know of myself that whatsoever I shall say unto you, concerning that which is to come, is true; and I say unto you, that I know that Jesus Christ shall come, yea, the Son, the Only Begotten of the Father, full of grace, and mercy, and truth. And behold, it is he that cometh to take away the sins of the world, yea, the sins of every man who steadfastly believeth on his name.

And now I say unto you that this is the order after which I am called, yea, to preach unto my beloved brethren, yea, and every one that dwelleth in the land; yea, to preach unto all, both old and young, both bond and free; yea, I say unto you the aged, and also the middle aged, and the rising generation; yea, to cry unto them that they must repent and be born again.

- 50 Да, тако Дух каже: Покајте се, сви ви крајеви земаљски, јер царство небеско је сасвим близу, да, Син Божји долази у слави својој и снази својој, величанству, моћи и власти. Да, љубљена браћо моја, кажем вам, да Дух каже: Гле, слава цара целе земље, а и цар небески врло скоро ће засјати међу свом децом човечјом.
- 51 Ауз то Дух ми говори, да, виче ми гласом јаким, говорећи: Иди и кажи овом народу – Покајте се, јер уколико се не покајете, нипошто не можете баштинити царство небеско.
- 52 И опет, кажем вам, Дух говори: Гле, секира је положена на корен стабла, стога свако стабло које не доноси плод добар биће посечено и у огањ бачено, да, огањ који не може сагорети, и то неугасив огањ. Погледајте и сетите се да Светац то рече.
- 53 А ево, љубљена браћо моја, кажем вам, можете ли се успротивити овим речима; да, можете ли то одбацити и Свеца погазити ногом својом; да, можете ли бити надути у охолости срца својих; да, хоћете ли и поред тога истрајати у ношењу скупоцене одеће и ослањати срца своја на ништавне ствари овог света, на богатство своје?
- 54 Да, хоћете ли истрајати у мишљењу да сте бољи од других; да, хоћете ли истрајати у прогону браће своје који сами себе понизним чине и хоудају према светом реду Божјем којим беху доведени у ову цркву и беху посвећени Светим Духом, и рађају делима која доликују покајању –
- 55 Да, и хоћете ли истрајати у окретању леђа својих сиромашнима и онима у потреби, и у задржавању иметка свога од њих?
- 56 И коначно, сви ви који истрајете у opakости својој, кажем вам да су то они који ће бити посечени и у огањ бачени уколико се журно не покају.

Yea, thus saith the Spirit: Repent, all ye ends of the earth, for the kingdom of heaven is soon at hand; yea, the Son of God cometh in his glory, in his might, majesty, power, and dominion. Yea, my beloved brethren, I say unto you, that the Spirit saith: Behold the glory of the King of all the earth; and also the King of heaven shall very soon shine forth among all the children of men.

And also the Spirit saith unto me, yea, crieth unto me with a mighty voice, saying: Go forth and say unto this people—Repent, for except ye repent ye can in nowise inherit the kingdom of heaven.

And again I say unto you, the Spirit saith: Behold, the ax is laid at the root of the tree; therefore every tree that bringeth not forth good fruit shall be hewn down and cast into the fire, yea, a fire which cannot be consumed, even an unquenchable fire. Behold, and remember, the Holy One hath spoken it.

And now my beloved brethren, I say unto you, can ye withstand these sayings; yea, can ye lay aside these things, and trample the Holy One under your feet; yea, can ye be puffed up in the pride of your hearts; yea, will ye still persist in the wearing of costly apparel and setting your hearts upon the vain things of the world, upon your riches?

Yea, will ye persist in supposing that ye are better one than another; yea, will ye persist in the persecution of your brethren, who humble themselves and do walk after the holy order of God, wherewith they have been brought into this church, having been sanctified by the Holy Spirit, and they do bring forth works which are meet for repentance—

Yea, and will you persist in turning your backs upon the poor, and the needy, and in withholding your substance from them?

And finally, all ye that will persist in your wickedness, I say unto you that these are they who shall be hewn down and cast into the fire except they speedily repent.

57 А ево, кажем вам, свима вама који сте жељни да следите глас доброг пастира, изађите од opakих и будите издвојени, и не дотичите се нечистоће њихове. И гле, имена њихова биће избрисана; да, имена opakих неће бити убројана међу имена праведних, да се испуни реч Божја, која каже: Имена opakих неће бити помешана са именима мога народа.

58 Јер имена праведних биће уписана у књигу живота, и њима ћу подарити баштину себи здесна. А ево, браћо моја, шта имате да кажете против тога? Кажем вам, кажете ли нешто против тога, није важно, јер се реч Божја мора испунити.

59 Јер који пастир међу вама, који има много оваца, не бди над њима да вукови не дођу и не прождеру стадо његово? А гле, уђе ли вуку стадо његово, не тера ли га он напоље? Да, и најзад, ако може, уништиће га.

60 А ево, кажем вам да вас добри пастир дозива и послушате ли глас његов увешће вас у стадо своје, и ви сте овце његове и он вам заповеда да не пуштате да вук прождрљив уђе међу вас, да не бисте били уништени.

61 И ево, ја, Алма, заповедам вам језиком Онога који мени заповеди, да настојите да чините речи које вам рекох.

62 Вама, који припадате цркви говорим путем наредбе, а онима који не припадају цркви говорим путем позива, говорећи: Дођите и крстите се на покајање, да и ви можете јести плод са дрвета живота.

And now I say unto you, all you that are desirous to follow the voice of the good shepherd, come ye out from the wicked, and be ye separate, and touch not their unclean things; and behold, their names shall be blotted out, that the names of the wicked shall not be numbered among the names of the righteous, that the word of God may be fulfilled, which saith: The names of the wicked shall not be mingled with the names of my people;

For the names of the righteous shall be written in the book of life, and unto them will I grant an inheritance at my right hand. And now, my brethren, what have ye to say against this? I say unto you, if ye speak against it, it matters not, for the word of God must be fulfilled.

For what shepherd is there among you having many sheep doth not watch over them, that the wolves enter not and devour his flock? And behold, if a wolf enter his flock doth he not drive him out? Yea, and at the last, if he can, he will destroy him.

And now I say unto you that the good shepherd doth call after you; and if you will hearken unto his voice he will bring you into his fold, and ye are his sheep; and he commandeth you that ye suffer no ravenous wolf to enter among you, that ye may not be destroyed.

And now I, Alma, do command you in the language of him who hath commanded me, that ye observe to do the words which I have spoken unto you.

I speak by way of command unto you that belong to the church; and unto those who do not belong to the church I speak by way of invitation, saying: Come and be baptized unto repentance, that ye also may be partakers of the fruit of the tree of life.

Алма 6

- 1 И тад се догоди да пошто Алма беше завршио казивање народу цркве која беше успостављена у граду Зарахемли, зареди свештенике и старешине полагањем руку својих по реду Божјем, да председавају и бдију над црквом.
- 2 И догоди се да који год цркви не припадаху, који се покајаше за грехе своје, беху крштени на покајање и беху у цркву примљени.
- 3 И догоди се, такође, да они који цркви припадаху, који се не покајаше због opakости своје и не понизише пред Богом – мислим на оне који беху узнесени у охолости срца својих – беху одбачени, а имена њихова беху избрисана, да имена њихова не буду убројана међу она од праведних.
- 4 И тако они почеше успостављати ред у цркви у граду Зарахемли.
- 5 Ја бих сад да разумете да реч Божја беше преступачна свима, да нико не беше лишен повластице заједничког окупљања да слуша реч Божју.
- 6 Ипак, деци Божјој беше заповеђено да се често заједно окупљају и удружују у посту и снажној молитви за добробит душа оних који не познаваху Бога.
- 7 И тад се догоди да када Алма донесе ове прописе оде од њих, да, из цркве која беше у граду Зарахемли, и пређе на исток реке Сидона, у долину Гедеон, где беше саграђен град који беше назван град Гедеон, који беше у долини званој Гедеон, названој по човеку који беше мачем погубљен руком Нехоровом.

Alma 6

And now it came to pass that after Alma had made an end of speaking unto the people of the church, which was established in the city of Zarahemla, he ordained priests and elders, by laying on his hands according to the order of God, to preside and watch over the church.

And it came to pass that whosoever did not belong to the church who repented of their sins were baptized unto repentance, and were received into the church.

And it also came to pass that whosoever did belong to the church that did not repent of their wickedness and humble themselves before God—I mean those who were lifted up in the pride of their hearts—the same were rejected, and their names were blotted out, that their names were not numbered among those of the righteous.

And thus they began to establish the order of the church in the city of Zarahemla.

Now I would that ye should understand that the word of God was liberal unto all, that none were deprived of the privilege of assembling themselves together to hear the word of God.

Nevertheless the children of God were commanded that they should gather themselves together oft, and join in fasting and mighty prayer in behalf of the welfare of the souls of those who knew not God.

And now it came to pass that when Alma had made these regulations he departed from them, yea, from the church which was in the city of Zarahemla, and went over upon the east of the river Sidon, into the valley of Gideon, there having been a city built, which was called the city of Gideon, which was in the valley that was called Gideon, being called after the man who was slain by the hand of Nehor with the sword.

8 И Алма крену и поче проглашавати реч Божју цркви која беше успостављена у долини Гедеон, према откривењу истините речи коју изговорише очеви њихови, и у складу са духом пророчтва који беше у њему, у складу са сведочанством о Исусу Христу, Сину Божјем, који ће доћи да откупи свој народ од греха, и светим редом по ком је позван. И тако је записано. Амен.

And Alma went and began to declare the word of God unto the church which was established in the valley of Gideon, according to the revelation of the truth of the word which had been spoken by his fathers, and according to the spirit of prophecy which was in him, according to the testimony of Jesus Christ, the Son of God, who should come to redeem his people from their sins, and the holy order by which he was called. And thus it is written. Amen.

Речи Алмине које он разгласи народу у Гедеону, према његовом сопственом запису.

Алма 7

- 1 Гле, љубљена браћо моја, пошто ми беше допуштено да вам дођем, стога покушавам да вам се обратим речима својим, да, сопственим устима својим, пошто је ово први пут да вам говорим речи уста својих, јер бејаш потпуно ограничен на судијску столицу, јер имадох много посла те вам не могах доћи.
- 2 И сада, овај пут, не бих могао доћи да судијска столица не беше дата другоме да влада уместо мене. И Господ великом милошћу допусти да дођем к вама.
- 3 И гле, дођоx имајући велике наде и силну жељу да вас нађем како сте се понизили пред Богом и како сте наставили у понизној молитви за благодат Његову, да вас нађем без кривице пред Њим, да видим да нисте у страшној недоумици у каквој беху браћа наша у Зарахемли.
- 4 Али, благословено да је име Божје, који ми дарова да сазнам, да, дарова ми силно велику радост сазнања да су они опет утемељени на путу праведности Његове.
- 5 И верујем, у складу са Духом Божјим који је у мени, да ћу радост имати и због вас. Ипак, не желим да радост моја због вас дође преко многих невоља и жалости које имадох са браћом у Зарахемли, јер гле, радост моја због њих долази после пробијања кроз много невоља и жалости.
- 6 Али гле, надам се да ви нисте у стању тако велике невере као што беху браћа ваша. Надам се да нисте узнесени у охолости срца својих. Да, надам се да не ослонисте срца своја на богатство и ништавне ствари овог света. Да, надам се да се не клањате идолима, већ да се клањате правом и живом Богу и да са вечном вером очекујете опрост греха својих, који ће доћи.

The words of Alma which he delivered to the people in Gideon, according to his own record.

Alma 7

Behold my beloved brethren, seeing that I have been permitted to come unto you, therefore I attempt to address you in my language; yea, by my own mouth, seeing that it is the first time that I have spoken unto you by the words of my mouth, I having been wholly confined to the judgment-seat, having had much business that I could not come unto you.

And even I could not have come now at this time were it not that the judgment-seat hath been given to another, to reign in my stead; and the Lord in much mercy hath granted that I should come unto you.

And behold, I have come having great hopes and much desire that I should find that ye had humbled yourselves before God, and that ye had continued in the supplicating of his grace, that I should find that ye were blameless before him, that I should find that ye were not in the awful dilemma that our brethren were in at Zarahemla.

But blessed be the name of God, that he hath given me to know, yea, hath given unto me the exceedingly great joy of knowing that they are established again in the way of his righteousness.

And I trust, according to the Spirit of God which is in me, that I shall also have joy over you; nevertheless I do not desire that my joy over you should come by the cause of so much afflictions and sorrow which I have had for the brethren at Zarahemla, for behold, my joy cometh over them after wading through much affliction and sorrow.

But behold, I trust that ye are not in a state of so much unbelief as were your brethren; I trust that ye are not lifted up in the pride of your hearts; yea, I trust that ye have not set your hearts upon riches and the vain things of the world; yea, I trust that you do not worship idols, but that ye do worship the true and the living God, and that ye look forward for the remission of your sins, with an everlasting faith, which is to come.

7 Јер гле, кажем вам, много је тога што ће доћи, а гле, има нешто што је од веће важности него све друго – јер гле, време није далеко када ће Откупитељ заживети и доћи међу свој народ.

8 Гле, не кажем да ће Он доћи међу нас у време пребивања свог у смртном табернакулу свом, јер гле, Дух ми не рече да ће тако бити. Ево, што се тиче тога, не знам, али знам толико да Господ Бог има моћ да чини све што је у складу са речју Његовом.

9 Али гле, Дух ми оволико рече, говорећи: Завапи овом народу, говорећи – Покајте се, и припремите пут Господу, и ходајте стазама Његовим које су равне. Јер гле, царство небеско је близу, и Син Божји долази на лице земаљско.

10 А гле, родиће га Марија, при Јерусалиму који је земља предака наших, и она ће бити девица, драгоцену и изабрану посуду, која ће бити осењена и затруднеће моћу Светог Духа, и родиће сина, да, и то Сина Божјег.

11 И Он ће изаћи трпећи боли и невоље и искушења сваке врсте и то да би се испунила реч која каже да ће преузети на себе боли и болести свога народа.

12 И Он ће узети смрт на себе да може одрешити окове смрти који везују Његов народ и преузеће на себе слабости њихове, да се утроба Његова милошћу испуни, по телу, да би по телу знао како да помогне своме народу у складу са слабостима њиховим.

13 Ево, Дух све зна. Ипак, Син Божји трпи по телу да би могао преузети на себе грехе свога народа, да би избрисао преступе њихове по моћи избављења Његовог. И ево, гле, то је сведочанство које је у мени.

For behold, I say unto you there be many things to come; and behold, there is one thing which is of more importance than they all—for behold, the time is not far distant that the Redeemer liveth and cometh among his people.

Behold, I do not say that he will come among us at the time of his dwelling in his mortal tabernacle; for behold, the Spirit hath not said unto me that this should be the case. Now as to this thing I do not know; but this much I do know, that the Lord God hath power to do all things which are according to his word.

But behold, the Spirit hath said this much unto me, saying: Cry unto this people, saying—Repent ye, and prepare the way of the Lord, and walk in his paths, which are straight; for behold, the kingdom of heaven is at hand, and the Son of God cometh upon the face of the earth.

And behold, he shall be born of Mary, at Jerusalem which is the land of our forefathers, she being a virgin, a precious and chosen vessel, who shall be overshadowed and conceive by the power of the Holy Ghost, and bring forth a son, yea, even the Son of God.

And he shall go forth, suffering pains and afflictions and temptations of every kind; and this that the word might be fulfilled which saith he will take upon him the pains and the sicknesses of his people.

And he will take upon him death, that he may loose the bands of death which bind his people; and he will take upon him their infirmities, that his bowels may be filled with mercy, according to the flesh, that he may know according to the flesh how to succor his people according to their infirmities.

Now the Spirit knoweth all things; nevertheless the Son of God suffereth according to the flesh that he might take upon him the sins of his people, that he might blot out their transgressions according to the power of his deliverance; and now behold, this is the testimony which is in me.

- 14 Ево, кажем вам да се морате покајати и поново родити, јер Дух каже да ако се поново не родите не можете баштинити царство небеско. Дођите, стога, и крстите се на покајање, да можете бити опрани од греха својих, да можете имати веру у Јагње Божје које односи грехе света, које је моћно да спасе и очисти од сваке неправедности.
- 15 Да, кажем вам, дођите и не плашите се и одбаците сваки грех који вас лако опседа, који вас везује до уништења. Да, дођите и изађите и покажите Богу своме да сте вољни да се покајете за грехе своје и уђете у завет са Њим да ћете држати заповести Његове, и посведочите Му то данас силажењем у воде крштења.
- 16 А ко год то учини и држи заповести Божје од сада па надаље, тај ће упамтити да му кажем, да, упамтиће да му рекох да ће имати вечни живот, према сведочанству Светог Духа који у мени сведочи.
- 17 А сад љубљена браћо моја, верујете ли у то? Гле, кажем вам, да, знам да верујете у то, а путем објаве Духа који је у мени знам да у то верујете. И ево, због ваше снажне вере у погледу тога, да, у погледу тога о чему говорих, радост моја је велика.
- 18 Јер као што вам рекох у почетку да имадох велику жељу да не будете у стању недоумице попут браће ваше, открих тако да се жеље моје остварише.
- 19 Јер опахам да сте на стазама праведности. Опахам да сте на стазама које воде према царству Божјем. Да, опахам да поравнавате стазе Његове.
- 20 Опахам да вам је сведочанством речи Његове обзнањено да Он не може ходати стазама криву давим, нити одступа од оног што рече, нити код Њега има и наговештај скретања здесна у лево, или од онога што је исправно према ономе што је погрешно. Стога, смер Његов је један вечити круг.

Now I say unto you that ye must repent, and be born again; for the Spirit saith if ye are not born again ye cannot inherit the kingdom of heaven; therefore come and be baptized unto repentance, that ye may be washed from your sins, that ye may have faith on the Lamb of God, who taketh away the sins of the world, who is mighty to save and to cleanse from all unrighteousness.

Yea, I say unto you come and fear not, and lay aside every sin, which easily doth beset you, which doth bind you down to destruction, yea, come and go forth, and show unto your God that ye are willing to repent of your sins and enter into a covenant with him to keep his commandments, and witness it unto him this day by going into the waters of baptism.

And whosoever doeth this, and keepeth the commandments of God from thenceforth, the same will remember that I say unto him, yea, he will remember that I have said unto him, he shall have eternal life, according to the testimony of the Holy Spirit, which testifieth in me.

And now my beloved brethren, do you believe these things? Behold, I say unto you, yea, I know that ye believe them; and the way that I know that ye believe them is by the manifestation of the Spirit which is in me. And now because your faith is strong concerning that, yea, concerning the things which I have spoken, great is my joy.

For as I said unto you from the beginning, that I had much desire that ye were not in the state of dilemma like your brethren, even so I have found that my desires have been gratified.

For I perceive that ye are in the paths of righteousness; I perceive that ye are in the path which leads to the kingdom of God; yea, I perceive that ye are making his paths straight.

I perceive that it has been made known unto you, by the testimony of his word, that he cannot walk in crooked paths; neither doth he vary from that which he hath said; neither hath he a shadow of turning from the right to the left, or from that which is right to that which is wrong; therefore, his course is one eternal round.

21 И Он не пребива у храмовима који нису свети, нити прљавштина или било шта нечисто може бити примљено у царство Божје. Стога, кажем вам, доћи ће време, да, а биће то у последњи дан, да ће онај који је прљав остати у прљавштини својој.

22 И ево, љубљена браћо моја, рекох вам то да бисте пробудили у себи осећај дужности своје према Богу, да без кривице можете ходати пред Њим, да можете ходати према светом реду Божјем, по ком сте примљени.

23 И ево, ја бих да будете понизни и покорни и племенити, да се лако умилостивите, пуни стрпљења и трпеливости, умерени у свему, увек марљиво држећи заповести Божје, тражећи оно што вам је потребно, и духовно и временско, увек захваљујући Богу за све што примите.

24 И гледајте да увек имате вере, наде и милосрђа, и тада ћете увек обиловати у добрим делима.

25 И нека вас Господ благослови и одећу вашу сачува неукраљаном, да можете на крају сести са Аврамом, Исаком и Јаковом, и свим светим пророцима који беху откако свет поста, имајући одећу своју неукраљану као што је одећа њихова неукраљана, у царство небеско, да више не изађете.

26 И ево, љубљена браћо моја, изговорих вам ове речи у складу са Духом који у мени сведочи, а душа се моја веома радује због велике марљивости и пажње коју поклонисте речи мојој.

27 А сада, нека мир Божји почива на вама и домовима и земљама вашим, и на стадима и крди-ма вашим и свему што имате, женама вашим и деци вашој, у складу са вером вашом и добрим делима, од сада па надаље и заувек. И тако ја говорих. Амен.

And he doth not dwell in unholy temples; neither can filthiness or anything which is unclean be received into the kingdom of God; therefore I say unto you the time shall come, yea, and it shall be at the last day, that he who is filthy shall remain in his filthiness.

And now my beloved brethren, I have said these things unto you that I might awaken you to a sense of your duty to God, that ye may walk blameless before him, that ye may walk after the holy order of God, after which ye have been received.

And now I would that ye should be humble, and be submissive and gentle; easy to be entreated; full of patience and long-suffering; being temperate in all things; being diligent in keeping the commandments of God at all times; asking for whatsoever things ye stand in need, both spiritual and temporal; always returning thanks unto God for whatsoever things ye do receive.

And see that ye have faith, hope, and charity, and then ye will always abound in good works.

And may the Lord bless you, and keep your garments spotless, that ye may at last be brought to sit down with Abraham, Isaac, and Jacob, and the holy prophets who have been ever since the world began, having your garments spotless even as their garments are spotless, in the kingdom of heaven to go no more out.

And now my beloved brethren, I have spoken these words unto you according to the Spirit which testifieth in me; and my soul doth exceedingly rejoice, because of the exceeding diligence and heed which ye have given unto my word.

And now, may the peace of God rest upon you, and upon your houses and lands, and upon your flocks and herds, and all that you possess, your women and your children, according to your faith and good works, from this time forth and forever. And thus I have spoken. Amen.

Алма 8

- 1 И ево, догоди се да се Алма врати из земље Гедеон, пошто поучаваше народ у Гедеону многим стварима које не могу бити записане, успоставивши реду у цркви, као што пре беше учињено у земљи Зарахемли, да, врати се он у дом свој у Зарахемлу да се одмори од дела која беше извршио.
- 2 И тако се заврши девета година владавине судија над народом Нефијевим.
- 3 И догоди се да почетком десете године владавине судија над народом Нефијевим, Алма отпутова одатле и упути се према земљи Мелек, западно од реке Сидона, на запад дуж границе са пустињом.
- 4 И он поче поучавати народ у земљи Мелек у складу са светим редом Божјим по ком беше позван, и поче поучавати народ широм земље Мелек.
- 5 И догоди се да му долажаше народ из свих крајева земље која беше у пределу поред пустиње. И крштаваху се широм целе земље.
- 6 Тако, кад он беше довршио своје дело у Мелеку, отпутова одатле и упути се на тродневно путовање на север земље Мелек и дође у земљу која се зваше Амониџа.
- 7 Ево, беше обичај у народу Нефијевом да назове земље своје и градове своје и села своја, да, чак и све засеке своје, по имену оног који би их први запосео, а тако беше и са земљом Амониџином.
- 8 И догоди се да када Алма дође у град Амониџу поче им проповедати реч Божју.
- 9 Ево, Сотона беше веома обузео срца народа у граду Амониџи, стога не послушаше речи Алмине.

Alma 8

And now it came to pass that Alma returned from the land of Gideon, after having taught the people of Gideon many things which cannot be written, having established the order of the church, according as he had before done in the land of Zarahemla, yea, he returned to his own house at Zarahemla to rest himself from the labors which he had performed.

And thus ended the ninth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And it came to pass in the commencement of the tenth year of the reign of the judges over the people of Nephi, that Alma departed from thence and took his journey over into the land of Melek, on the west of the river Sidon, on the west by the borders of the wilderness.

And he began to teach the people in the land of Melek according to the holy order of God, by which he had been called; and he began to teach the people throughout all the land of Melek.

And it came to pass that the people came to him throughout all the borders of the land which was by the wilderness side. And they were baptized throughout all the land;

So that when he had finished his work at Melek he departed thence, and traveled three days' journey on the north of the land of Melek; and he came to a city which was called Ammonihah.

Now it was the custom of the people of Nephi to call their lands, and their cities, and their villages, yea, even all their small villages, after the name of him who first possessed them; and thus it was with the land of Ammonihah.

And it came to pass that when Alma had come to the city of Ammonihah he began to preach the word of God unto them.

Now Satan had gotten great hold upon the hearts of the people of the city of Ammonihah; therefore they would not hearken unto the words of Alma.

- 10 Ипак, Алма се веома труђаше у Духу, борећи се са Богом у снажној молитви да излије Духа свога на народ који беше у граду, да му уз то допусти да их може крстити на покајање.
- 11 Ипак, они отврднуше срца своја, говорећи му: Гле, знамо да си ти Алма и знамо да си високи свештеник над црквом коју си успоставио у многим крајевима земље, према предању својме, а ми нисмо из цркве твоје и не верујемо у таква безумна предања.
- 12 И ево, знамо да пошто нисмо из твоје цркве, знамо да никакве моћи немаш над нама и да си уступио судијску столицу Нефихи. Стога, ниси врховни судија над нама.
- 13 Ево, кад народ то рече и успротиви се речима његовим и изружи га и испљува га и нареди да буде истеран из града њиховог, отпутова он одагле и упути се према граду који се зваше Арон.
- 14 И догоди се да док путоваше тамо, будући притиснут жалошћу, пробијајући се кроз многа страдања и јад душе због opakости народа који беше у граду Амониhi, догоди се тако док Алма беше притиснут жалошћу, гле, указа му се анђео Господњи, говорећи:
- 15 Благословен си Алма. Уздигни, стога, главу своју и радуј се јер имаш велик разлог да се радујеш, јер беше веран у држању заповести Божјих од времена кад прими прву поруку од Њега. Гле, ја сам онај који ти је предаде.
- 16 И гле, послат сам да ти заповедим да се вратиш у град Амониху и да поново проповедаш народу тога града. Да, проповедај им. Да, кажи им, уколико се не покају Господ Бог ће их уништити.
- 17 Јер гле, они сада помишљају како би могли да униште слободу твога народа, (јер тако говори Господ) што је насупрот одредбама и судовима и заповестима које Он даде својме народу.

Nevertheless Alma labored much in the spirit, wrestling with God in mighty prayer, that he would pour out his Spirit upon the people who were in the city; that he would also grant that he might baptize them unto repentance.

Nevertheless, they hardened their hearts, saying unto him: Behold, we know that thou art Alma; and we know that thou art high priest over the church which thou hast established in many parts of the land, according to your tradition; and we are not of thy church, and we do not believe in such foolish traditions.

And now we know that because we are not of thy church we know that thou hast no power over us; and thou hast delivered up the judgment-seat unto Nephiah; therefore thou art not the chief judge over us.

Now when the people had said this, and withstood all his words, and reviled him, and spit upon him, and caused that he should be cast out of their city, he departed thence and took his journey towards the city which was called Aaron.

And it came to pass that while he was journeying thither, being weighed down with sorrow, wading through much tribulation and anguish of soul, because of the wickedness of the people who were in the city of Ammonihah, it came to pass while Alma was thus weighed down with sorrow, behold an angel of the Lord appeared unto him, saying:

Blessed art thou, Alma; therefore, lift up thy head and rejoice, for thou hast great cause to rejoice; for thou hast been faithful in keeping the commandments of God from the time which thou receivedst thy first message from him. Behold, I am he that delivered it unto you.

And behold, I am sent to command thee that thou return to the city of Ammonihah, and preach again unto the people of the city; yea, preach unto them. Yea, say unto them, except they repent the Lord God will destroy them.

For behold, they do study at this time that they may destroy the liberty of thy people, (for thus saith the Lord) which is contrary to the statutes, and judgments, and commandments which he has given unto his people.

18 Ево, догоди се да када Алма прими поруку своју од анђела Господњег, журно се врати у земљу Амонику. И уђе у град другим путем, да, путем који је на југу града Амонихе.

19 И док улажаше у град, беше огладнео и рече једном човеку: Хоћеш ли понизном слуги Божјем дати нешто да једе?

20 А човек му рече: Ја сам Нефијац и знам да си ти свети пророк Божји, јер ти си човек за ког ми анђеолови виђењу рече: Прими га. Стога, дођи у дом мој и ја ћу ти дати од хране своје. И ја знам да ћеш ти бити благослов мени и дому моме.

21 И догоди се да га човек прими у дом свој, а тај човек се звао Амулек. И он донесе хлеб и месо и стави пред Алму.

22 И догоди се да поједе Алма храну и насити се и благослови Амулека и дом његов, и Богу хвале искаса.

23 И кад се наједом насити рече Амулеку: Ја сам Алма и високи сам свештеник цркве Божје широм земље.

24 И ево, бејаш позван да проповедам реч Божју међу свим овим народом, у складу са духом откривења и пророштва. И бејаш у овој земљи и они ме не примише, него ме отераше и ја бејаш спреман да заувек окренем леђа овој земљи.

25 Али гле, заповеђено ми је да се поново вратим и проричем овом народу, да, и да сведочим против њих о безакоњима њиховим.

26 И ево, Амулече, јер ме нахрани и прими, благословен си. Бејаш, наиме, огладнео, јер постих много дана.

27 И борављаше Алма много дана код Амулека пре него што започе да проповеда народу.

28 И догоди се да народ поста још окорелији у безакоњима својим.

Now it came to pass that after Alma had received his message from the angel of the Lord he returned speedily to the land of Ammonihah. And he entered the city by another way, yea, by the way which is on the south of the city of Ammonihah.

And as he entered the city he was an hungered, and he said to a man: Will ye give to an humble servant of God something to eat?

And the man said unto him: I am a Nephite, and I know that thou art a holy prophet of God, for thou art the man whom an angel said in a vision: Thou shalt receive. Therefore, go with me into my house and I will impart unto thee of my food; and I know that thou wilt be a blessing unto me and my house.

And it came to pass that the man received him into his house; and the man was called Amulek; and he brought forth bread and meat and set before Alma.

And it came to pass that Alma ate bread and was filled; and he blessed Amulek and his house, and he gave thanks unto God.

And after he had eaten and was filled he said unto Amulek: I am Alma, and am the high priest over the church of God throughout the land.

And behold, I have been called to preach the word of God among all this people, according to the spirit of revelation and prophecy; and I was in this land and they would not receive me, but they cast me out and I was about to set my back towards this land forever.

But behold, I have been commanded that I should turn again and prophesy unto this people, yea, and to testify against them concerning their iniquities.

And now, Amulek, because thou hast fed me and taken me in, thou art blessed; for I was an hungered, for I had fasted many days.

And Alma tarried many days with Amulek before he began to preach unto the people.

And it came to pass that the people did wax more gross in their iniquities.

29 И реч дође Алми, говорећи: Иди! И кажи тако-
ђе служи моме Амулеку, идите и проричите
овом народу, говорећи – Покајте се, јер Господ
овако рече: Уколико се не покајете походићу
овај народ у срџби својој, да, и нећу одвратити
своју жестоку срџбу.

30 И крену Алма, а тако и Амулек, међу народ да
му објаве реч Божју, и беху испуњени Светим
Духом.

31 И беше им дата моћ, толика да не могаху бити
затварани у тамнице, нити беше могуће да их
иједан човек убије. Ипак, не примењиваху моћ
своју све док не беху везани оковима и бачени у
тамницу. Ево, беше то учињено да би Господ на
њима могао да покаже моћ своју.

32 И догоди се да они пођоше и почеше пропове-
дати и прорицати народу, по духу и моћи које
им Господ даде.

And the word came to Alma, saying: Go; and also
say unto my servant Amulek, go forth and prophesy
unto this people, saying—Repent ye, for thus saith
the Lord, except ye repent I will visit this people in
mine anger; yea, and I will not turn my fierce anger
away.

And Alma went forth, and also Amulek, among
the people, to declare the words of God unto them;
and they were filled with the Holy Ghost.

And they had power given unto them, insomuch
that they could not be confined in dungeons; nei-
ther was it possible that any man could slay them;
nevertheless they did not exercise their power until
they were bound in bands and cast into prison.
Now, this was done that the Lord might show forth
his power in them.

And it came to pass that they went forth and be-
gan to preach and to prophesy unto the people, ac-
cording to the spirit and power which the Lord had
given them.

Речи Алмине, а и речи Амалекове које беху објављене народу који беше у земљи Амониhi. А беху они и у тамници бачени и избављени чудесном моћу Божјом која беше у њима, према запису Алмином.

Алма 9

- 1 И опет, ја Алма, пошто ми Бог заповеди да поведем Амалека и поново пођем да проповедам овом народу, или народу који беше у Амониhi, догоди се да кад им почех проповедати, почеше се они препирати са мном, говорећи:
- 2 Ко си ти? Мислиш ли да ћемо поверовати сведочанству једног човека, иако нам он проповеда да да ће земља проћи?
- 3 Ево, не разумеше они речи које изговорише, јер не знадоше да ће земља проћи.
- 4 И још рекоше: Нећемо поверовати твојим речима иако пророкујеш да ће овај велик град бити уништен у један дан.
- 5 Ево, не знадоше да Бог може учинити тако чудесна дела, јер беху народ тврдог срца и тврде шије.
- 6 И они рекоше: Ко је Бог кад међу овај народ не шаље већу власт него једног човека да им објави истину о тако великим и чудесним стварима?
- 7 И иступише како би руке своје ставили на мене, али гле, не учинише то. И ја са одважношћу стајох да им објавим, да, одважно им сведочах, говорећи:
- 8 Гле, о ви опако и покварено поколење, како заборависте предање очева својих. Да, како брзо заборависте заповести Божје.
- 9 Зар се не сећате како отац наш, Лехи, беше изведен из Јерусалима руком Божјом? Зар се не сећате како све њих кроз пустињу вођаше?

The words of Alma, and also the words of Amulek, which were declared unto the people who were in the land of Ammonihah. And also they are cast into prison, and delivered by the miraculous power of God which was in them, according to the record of Alma.

Alma 9

And again, I, Alma, having been commanded of God that I should take Amulek and go forth and preach again unto this people, or the people who were in the city of Ammonihah, it came to pass as I began to preach unto them, they began to contend with me, saying:

Who art thou? Suppose ye that we shall believe the testimony of one man, although he should preach unto us that the earth should pass away?

Now they understood not the words which they spake; for they knew not that the earth should pass away.

And they said also: We will not believe thy words if thou shouldst prophesy that this great city should be destroyed in one day.

Now they knew not that God could do such marvelous works, for they were a hard-hearted and a stiffnecked people.

And they said: Who is God, that sendeth no more authority than one man among this people, to declare unto them the truth of such great and marvelous things?

And they stood forth to lay their hands on me; but behold, they did not. And I stood with boldness to declare unto them, yea, I did boldly testify unto them, saying:

Behold, O ye wicked and perverse generation, how have ye forgotten the tradition of your fathers; yea, how soon ye have forgotten the commandments of God.

Do ye not remember that our father, Lehi, was brought out of Jerusalem by the hand of God? Do ye not remember that they were all led by him through the wilderness?

10 И зар тако брзо заборависте колико пута избави очеве наше из руку непријатеља њихових и сачува их да не буду уништени, и то рукама браће своје?

11 Да, да не беше неупоредиве моћи и милости Његове и трпељивости Његове према нама били бисмо неизбежно истребљени са лица земаљског много пре овог времена, а можда бисмо били доведени у стање бескрајне беде и јада.

12 Гле, ево, кажем вам да вам Он заповеда да се покајете, а уколико се не покајете нипошто не можете баштинити царство Божје. Али гле, није то све – Он вам је заповедио да се покајете или ћете бити потпуно уништени са лица земаљског. Да, походиће вас Он у срцби својој и неће одвратити своју жестоку срцбу.

13 Гле, зар се не сећате речи које Он рече Лехију, говорећи: Уколико будете држали заповести моје, напредоваћете у земљи? И опет, речено је: Уколико не будете држали заповести моје, бићете искључени из присуства Господњег.

14 Ево, ја бих да се сетите да будући да Ламанци не држаху заповести Божје, беху искључени из присуства Господњег. Видимо, ето, да се реч Господња обистини у томе и да Ламанци беху искључени из присуства Његовог, од почетка престапа својих у земљи.

15 Ипак, кажем вам да ће у дан суда бити подношљивије за њих него за вас ако останете у гресима својим, да, чак и у овом животу подношљивије за њих него ли за вас, уколико се не покајете.

16 Јер много је обећања која се протежу на Ламанце, јер предања очева њихових учинише да остану у стању незнања свога. Стога ће им Господ бити милостив и продужиће постојање њихово у земљи.

And have ye forgotten so soon how many times he delivered our fathers out of the hands of their enemies, and preserved them from being destroyed, even by the hands of their own brethren?

Yea, and if it had not been for his matchless power, and his mercy, and his long-suffering towards us, we should unavoidably have been cut off from the face of the earth long before this period of time, and perhaps been consigned to a state of endless misery and woe.

Behold, now I say unto you that he commandeth you to repent; and except ye repent, ye can in no wise inherit the kingdom of God. But behold, this is not all—he has commanded you to repent, or he will utterly destroy you from off the face of the earth; yea, he will visit you in his anger, and in his fierce anger he will not turn away.

Behold, do ye not remember the words which he spake unto Lehi, saying that: Inasmuch as ye shall keep my commandments, ye shall prosper in the land? And again it is said that: Inasmuch as ye will not keep my commandments ye shall be cut off from the presence of the Lord.

Now I would that ye should remember, that inasmuch as the Lamanites have not kept the commandments of God, they have been cut off from the presence of the Lord. Now we see that the word of the Lord has been verified in this thing, and the Lamanites have been cut off from his presence, from the beginning of their transgressions in the land.

Nevertheless I say unto you, that it shall be more tolerable for them in the day of judgment than for you, if ye remain in your sins, yea, and even more tolerable for them in this life than for you, except ye repent.

For there are many promises which are extended to the Lamanites; for it is because of the traditions of their fathers that caused them to remain in their state of ignorance; therefore the Lord will be merciful unto them and prolong their existence in the land.

17 А у неком временском периоду биће наведени да поверују у реч Његову и да сазнају за неисправност предања очева њихових. И многи од њих биће спашени, јер ће Господ бити милостив према свима који призову име Његово.

18 Али гле, кажем вам да истрајете ли у опакости својој, дани ваши у земљи неће се продужити, јер ће Ламанци бити послати на вас. И ако се не покајете доћи ће у време које не знате, и бићете похођени потпуним уништењем, а биће то у складу са жестоком срцбom Господњом.

19 Јер Он неће допустити да живите у безакоњима својим, да уништавате Његов народ. Кажем вам, не. Радије ће допустити да Ламанци униште сав Његов народ који се зове народ Нефијев, будели могуће да падну у грехе и преступе пошто добише толико светла и толико знања од Господа Бога свога;

20 Да, пошто беху тако високо повлашћен народ Господњи. Да, пошто беху повлашћени више него свако друго племе, колена, језик и народ, пошто им све беше обзнањено у складу са жељама њиховим и вером њиховом и молитвама о ономе што беше и што јесте и што ће доћи;

21 Пошто беху похођени Духом Божјим, и пошто са анђелима разговараху, и пошто им глас Господњи говораше, пошто имаху дух пророчтва, и дух откривења, а и многе дарове, дар говорења језицима, и дар проповедања, и дар Светог Духа, и дар превођења;

22 Да, и пошто их Бог избави из земље јерусалимске руком Господњом, пошто беху спашени од глади и од болести и разноликих и сваковрсних обољења, и пошто посташе снажни у бици да не могаху бити уништени, пошто сваки пут беху изведени из ропства, и пошто беху одржани и сачувани до сада и напредоваху док се не обогатише у свакојаким стварима—

And at some period of time they will be brought to believe in his word, and to know of the incorrectness of the traditions of their fathers; and many of them will be saved, for the Lord will be merciful unto all who call on his name.

But behold, I say unto you that if ye persist in your wickedness that your days shall not be prolonged in the land, for the Lamanites shall be sent upon you; and if ye repent not they shall come in a time when you know not, and ye shall be visited with utter destruction; and it shall be according to the fierce anger of the Lord.

For he will not suffer you that ye shall live in your iniquities, to destroy his people. I say unto you, Nay; he would rather suffer that the Lamanites might destroy all his people who are called the people of Nephi, if it were possible that they could fall into sins and transgressions, after having had so much light and so much knowledge given unto them of the Lord their God;

Yea, after having been such a highly favored people of the Lord; yea, after having been favored above every other nation, kindred, tongue, or people; after having had all things made known unto them, according to their desires, and their faith, and prayers, of that which has been, and which is, and which is to come;

Having been visited by the Spirit of God; having conversed with angels, and having been spoken unto by the voice of the Lord; and having the spirit of prophecy, and the spirit of revelation, and also many gifts, the gift of speaking with tongues, and the gift of preaching, and the gift of the Holy Ghost, and the gift of translation;

Yea, and after having been delivered of God out of the land of Jerusalem, by the hand of the Lord; having been saved from famine, and from sickness, and all manner of diseases of every kind; and they having waxed strong in battle, that they might not be destroyed; having been brought out of bondage time after time, and having been kept and preserved until now; and they have been prospered until they are rich in all manner of things—

- 23 И ево, гле, кажем вам да ако овај народ, који прими толико благослова из руке Господње, преступи насупрот светлу и знању које имају, кажем вам, буде ли тако да падну у преступ, много подношљивије биће Ламанцима него њима.
- 24 Јер гле, обећања Господња се протежу на Ламанце, али не на вас ако преступите. Јер није ли Господ јасно обећао и чврсто прогласио, да ако се побуните против Њега, бићете потпуно уништени са лица земаљског?
- 25 И ево, из тог разлога, да не бисте били уништени, посла Господ анђела свога да походи многе из Његовог народа, проглашавајући им да морају изаћи и снажно викати овом народу, говорећи: Покајте се, јер царство небеско је близу;
- 26 И не много дана од сада Син Божји ће доћи у слави својој, и слава Његова биће слава Јединорођеног од Оца, пуног благодати, праведности и истине, пуног стрпљења, милости и трпељивости, брзог да чује вапаје свога народа и да услиши молитве њихове.
- 27 И гле, Он долази да откупи оне који ће се крстити на покајање, кроз веру у име Његово.
- 28 Стога, припремите пут Господу, јер време је близу да сви људи жању награду за дела своја, по томе каква беху – беху ли она праведна, жњеће спасење душама својим, по моћи и избављењу Исуса Христа, а беху ли зла, жњеће проклетство душама својим, по моћи и сужањству ђаволовом.
- 29 Ево, гле, то је глас анђела који виче народу.
- 30 А ево, љубљена браћо моја, јер јесте браћа моја, и требало би да сте љубљени, и требало би да рађате делима која доликују покајању, будући да су срца ваша веома отврднута против речи Божје, и будући да сте изгубљен и пао народ.

And now behold I say unto you, that if this people, who have received so many blessings from the hand of the Lord, should transgress contrary to the light and knowledge which they do have, I say unto you that if this be the case, that if they should fall into transgression, it would be far more tolerable for the Lamanites than for them.

For behold, the promises of the Lord are extended to the Lamanites, but they are not unto you if ye transgress; for has not the Lord expressly promised and firmly decreed, that if ye will rebel against him that ye shall utterly be destroyed from off the face of the earth?

And now for this cause, that ye may not be destroyed, the Lord has sent his angel to visit many of his people, declaring unto them that they must go forth and cry mightily unto this people, saying: Repent ye, for the kingdom of heaven is nigh at hand;

And not many days hence the Son of God shall come in his glory; and his glory shall be the glory of the Only Begotten of the Father, full of grace, equity, and truth, full of patience, mercy, and long-suffering, quick to hear the cries of his people and to answer their prayers.

And behold, he cometh to redeem those who will be baptized unto repentance, through faith on his name.

Therefore, prepare ye the way of the Lord, for the time is at hand that all men shall reap a reward of their works, according to that which they have been—if they have been righteous they shall reap the salvation of their souls, according to the power and deliverance of Jesus Christ; and if they have been evil they shall reap the damnation of their souls, according to the power and captivity of the devil.

Now behold, this is the voice of the angel, crying unto the people.

And now, my beloved brethren, for ye are my brethren, and ye ought to be beloved, and ye ought to bring forth works which are meet for repentance, seeing that your hearts have been grossly hardened against the word of God, and seeing that ye are a lost and a fallen people.

31 И ево, догоди се да када ја, Алма, изрекох те речи, гле народ беше гневан на мене јер им рекох да су народ тврдог срца и тврде шије.

32 И такође, јер им рекох да су изгубљен и пао народ, беху гневни на мене и настојаху да ставе руке своје на мене да ме могу у тамницу бацити.

33 Али, догоди се да им Господ не допусти да ме тада ухвате и у тамницу баце.

34 И догоди се да и Амуплек пође и иступи и поче им проповедати. А ево, речи Амуплекове нису све записане. Ипак, део речи његових записан је у овој књизи.

Now it came to pass that when I, Alma, had spoken these words, behold, the people were wroth with me because I said unto them that they were a hard-hearted and a stiffnecked people.

And also because I said unto them that they were a lost and a fallen people they were angry with me, and sought to lay their hands upon me, that they might cast me into prison.

But it came to pass that the Lord did not suffer them that they should take me at that time and cast me into prison.

And it came to pass that Amulek went and stood forth, and began to preach unto them also. And now the words of Amulek are not all written, nevertheless a part of his words are written in this book.

Алма 10

- 1 Ево, ово су речи које Амудек проповедаше народу који беше у земљи Амониhi, говорећи:
- 2 Ја сам Амудек, син сам Гидонин, који беше син Исмаилов, који беше потомак Аминадијев, а беше то исти Аминади који протумачи запис на храмском зиду, који беше написан прстом Божјим.
- 3 А Аминади беше потомак Нефијев, који беше син Лехијев, који изађе из земље јерусалимске, који беше потомак Манасијин, који беше син Јосифов који рукама браће своје беше продат у Египат.
- 4 И гле, уз то сам човек не малог угледа међу свима онима који ме познају. Да, и гле, имам много родбине и пријатеља, и уз то стекох велико богатство марљивом руком својом.
- 5 Ипак, упркос свему томе, никада не знадох много о путевима Господњим и Његовим тајнама и чудесној моћи. Рекох да никада не знадох много о томе, али гле, грешим, јер видех многе од тајни Његових и чудесну моћ Његову, да и то у очувању живота овог народа.
- 6 Ипак, отврднух срце своје, јер много пута бејах позван и не хтедох чути. Знадох дакле за то, а ипак не хтедох знати. Стога се у opakости срца свога и даље буних против Бога, и то до четвртог дана овог седмог месеца који је у десетој години владавине судија.
- 7 Док путовах у посету врло блиској родбини, гле анђео Господњи ми се појави и рече: Амудече, врати се дому своме, јер ћеш нахранили пророка Господњег, да, светог човека, који је изабран човек Божји, јер он пошћаше много дана због греха овог народа и огладне, а ти га прими у дом свој и нахрани га, а он ће благословити тебе и дом твој и благослов Господњи ће почивати на теби и дому твоме.

Alma 10

Now these are the words which Amulek preached unto the people who were in the land of Ammonihah, saying:

I am Amulek; I am the son of Giddonah, who was the son of Ishmael, who was a descendant of Aminadi; and it was that same Aminadi who interpreted the writing which was upon the wall of the temple, which was written by the finger of God.

And Aminadi was a descendant of Nephi, who was the son of Lehi, who came out of the land of Jerusalem, who was a descendant of Manasseh, who was the son of Joseph who was sold into Egypt by the hands of his brethren.

And behold, I am also a man of no small reputation among all those who know me; yea, and behold, I have many kindreds and friends, and I have also acquired much riches by the hand of my industry.

Nevertheless, after all this, I never have known much of the ways of the Lord, and his mysteries and marvelous power. I said I never had known much of these things; but behold, I mistake, for I have seen much of his mysteries and his marvelous power; yea, even in the preservation of the lives of this people.

Nevertheless, I did harden my heart, for I was called many times and I would not hear; therefore I knew concerning these things, yet I would not know; therefore I went on rebelling against God, in the wickedness of my heart, even until the fourth day of this seventh month, which is in the tenth year of the reign of the judges.

As I was journeying to see a very near kindred, behold an angel of the Lord appeared unto me and said: Amulek, return to thine own house, for thou shalt feed a prophet of the Lord; yea, a holy man, who is a chosen man of God; for he has fasted many days because of the sins of this people, and he is an hungered, and thou shalt receive him into thy house and feed him, and he shall bless thee and thy house; and the blessing of the Lord shall rest upon thee and thy house.

- 8 И догоди се да послушах глас анђела и вратих се дому своме. И док иђах тамо опазих човека за ког ми анђео рече: Прими га у дом свој. И гле, беше то овај исти човек који вам говори о ономе што је Божје.
- 9 И анђео ми рече да је он свет човек. Стога знам да он јесте свет човек јер ми то анђео Божји рече.
- 10 И опет, знам да је истинито оно о чему он сведочаше. Јер гле, кажем вам, како жив био Господ, тако посла Он анђела свога да ми то објави, а то учини док овај Алма борављаше у дому моме.
- 11 Јер гле, благослови он дом мој, благослови мене и жене моје и децу моју и оца мога и род мој. Да, чак сву родбину моју благослови, и благослов Господњи почиваше на нама по речима које изговори.
- 12 И ево, кад Амупек беше изговорио ове речи поче се народ чудити, будући да беше више од једног сведока који сведочаху о стварима за које беху оптужени, а и о стварима које ће доћи, у складу са духом пророштва који беше у њима.
- 13 Ипак, беше међу њима оних који размишљаху да их испитају како би их својим лукавим замислима могли ухватити у речима њиховим, како би могли наћи доказ против њих, да би их могли предати судијама њиховим да им се суди по закону, и да могу бити погубљени или бачени у тамницу, према злочину који би извукли из њих, или који би сведочио против њих.
- 14 Ево, беху то они људи који настојаху да их униште, који беху адвокати, који беху од народа најмљени или постављени да примењују закон у време суђења, или на суђењима злочина тога народа пред судијама.
- 15 Ево, ти адвокати беху учени свим вештинама и лукавствима људским. И то беше како би им омогућило да буду умешни у позиву своме.

And it came to pass that I obeyed the voice of the angel, and returned towards my house. And as I was going thither I found the man whom the angel said unto me: Thou shalt receive into thy house—and behold it was this same man who has been speaking unto you concerning the things of God.

And the angel said unto me he is a holy man; wherefore I know he is a holy man because it was said by an angel of God.

And again, I know that the things whereof he hath testified are true; for behold I say unto you, that as the Lord liveth, even so has he sent his angel to make these things manifest unto me; and this he has done while this Alma hath dwelt at my house.

For behold, he hath blessed mine house, he hath blessed me, and my women, and my children, and my father and my kinsfolk; yea, even all my kindred hath he blessed, and the blessing of the Lord hath rested upon us according to the words which he spake.

And now, when Amulek had spoken these words the people began to be astonished, seeing there was more than one witness who testified of the things whereof they were accused, and also of the things which were to come, according to the spirit of prophecy which was in them.

Nevertheless, there were some among them who thought to question them, that by their cunning devices they might catch them in their words, that they might find witness against them, that they might deliver them to their judges that they might be judged according to the law, and that they might be slain or cast into prison, according to the crime which they could make appear or witness against them.

Now it was those men who sought to destroy them, who were lawyers, who were hired or appointed by the people to administer the law at their times of trials, or at the trials of the crimes of the people before the judges.

Now these lawyers were learned in all the arts and cunning of the people; and this was to enable them that they might be skilful in their profession.

- 16 И догоди се да они почеше испитивати Амулека, да би га притом навели да противуречи речима својим, или да порекне речи које ће говорити.
- 17 Ево, не знадоше да Амулек може да зна намере њихове. Али, догоди се да када га испитиваху, он прозре мисли њихове и рече им: О, ви опако и покварено поколење, ви адвокати и лицемери, јер полажете темеље ђаволове, јер постављате замке и клопке да ухватите свете Божје.
- 18 Планове смишљате да изопачите путеве праведних и да навучете гнев Божји на главе своје, чак до потпуног уништења овог народа.
- 19 Да, право рече Мосија, који беше наш последњи цар, пре него што предаде царство, јер немаше коме да га повери, одређујући да овим народом треба да се управља њиховим сопственим гласовима – да, право рече да дође ли време да глас народа изабере безакоње, то јест, дође ли време да овај народ падне у преступ, биће они зрели за уништење.
- 20 И ево, кажем вам да Господ право суди о безакоњима вашим. Гласом анђела право виче овом народу: Покајте се, покајте, јер царство небеско је близу.
- 21 Да, право виче, гласом анђела својих: Сићи ћу међу свој народ са правичношћу и правдом у рукама својим.
- 22 Да, и кажем вам кад не би било молитви праведних који су сада у овој земљи, били бисте већ сада похођени потпуним уништењем. Ипак, не би то било потопом, као што беше народу у дане Нојеве, него би било глађу, и помором, и мачем.
- 23 Али, молитвама праведних поштеђени сте. Стога, ево, истерате ли праведне међу вама неће Господ тада обуздати руку своју, већ ће у жестокој срцби својој изаћи против вас. Бићете тада ударени глађу, и помором, и мачем. А време је ту близу, сем ако се не покајете.

And it came to pass that they began to question Amulek, that thereby they might make him cross his words, or contradict the words which he should speak.

Now they knew not that Amulek could know of their designs. But it came to pass as they began to question him, he perceived their thoughts, and he said unto them: O ye wicked and perverse generation, ye lawyers and hypocrites, for ye are laying the foundations of the devil; for ye are laying traps and snares to catch the holy ones of God.

Ye are laying plans to pervert the ways of the righteous, and to bring down the wrath of God upon your heads, even to the utter destruction of this people.

Yea, well did Mosiah say, who was our last king, when he was about to deliver up the kingdom, having no one to confer it upon, causing that this people should be governed by their own voices—yea, well did he say that if the time should come that the voice of this people should choose iniquity, that is, if the time should come that this people should fall into transgression, they would be ripe for destruction.

And now I say unto you that well doth the Lord judge of your iniquities; well doth he cry unto this people, by the voice of his angels: Repent ye, repent, for the kingdom of heaven is at hand.

Yea, well doth he cry, by the voice of his angels that: I will come down among my people, with equity and justice in my hands.

Yea, and I say unto you that if it were not for the prayers of the righteous, who are now in the land, that ye would even now be visited with utter destruction; yet it would not be by flood, as were the people in the days of Noah, but it would be by famine, and by pestilence, and the sword.

But it is by the prayers of the righteous that ye are spared; now therefore, if ye will cast out the righteous from among you then will not the Lord stay his hand; but in his fierce anger he will come out against you; then ye shall be smitten by famine, and by pestilence, and by the sword; and the time is soon at hand except ye repent.

24 И ево, догоди се да народ беше још гневнији на Амалека, и викаше говорећи: Тај човек ружи законе наше који су праведни и наше мудре адвокате које изабрасмо.

25 Али, Амалеку испружи руку своју и још снажније повика говорећи им: О, ви опако и покварено поколење, зашто Сотона тако силно обузе срца ваша? Зашто му се толико препустисте да има моћ над вама да заслепи очи ваше, да не разумете речи које су изговорене, по истинитости њиховој?

26 Јер гле, сведочах ли ја против закона вашег? Ви не разумете. Кажете да говорите против закона вашег, али не говорите, већ говорите у корист закона вашег, на осуду вашу.

27 И ево, гле, кажем вам да темељ уништења овог народа почиње да се полаже неправедношћу адвоката ваших и судија ваших.

28 И ево, догоди се да кад Амалеку изговори те речи народ повика на њега, говорећи: Знамо сада да је овај човек дете ђаволово, јер нас слага, јер говораше против закона нашег. А ево, каже да не говораше против њега.

29 И опет, он се побуни против адвоката наших и судија наших.

30 И догоди се да им адвокати у срца усадише да треба да се сећају ових ствари против њега.

31 А међу њима беше један чије име беше Зезром. Ево, беше он најистакнутији у оптуживању Амалека и Алме, будући највештији међу њима, имајући много посла међу народом.

32 Ево, циљ тих адвоката беше да стичу добит, а добит стицаху у складу са запосленошћу својом.

And now it came to pass that the people were more angry with Amulek, and they cried out, saying: This man doth revile against our laws which are just, and our wise lawyers whom we have selected.

But Amulek stretched forth his hand, and cried the mightier unto them, saying: O ye wicked and perverse generation, why hath Satan got such great hold upon your hearts? Why will ye yield yourselves unto him that he may have power over you, to blind your eyes, that ye will not understand the words which are spoken, according to their truth?

For behold, have I testified against your law? Ye do not understand; ye say that I have spoken against your law; but I have not, but I have spoken in favor of your law, to your condemnation.

And now behold, I say unto you, that the foundation of the destruction of this people is beginning to be laid by the unrighteousness of your lawyers and your judges.

And now it came to pass that when Amulek had spoken these words the people cried out against him, saying: Now we know that this man is a child of the devil, for he hath lied unto us; for he hath spoken against our law. And now he says that he has not spoken against it.

And again, he has reviled against our lawyers, and our judges.

And it came to pass that the lawyers put it into their hearts that they should remember these things against him.

And there was one among them whose name was Zeezrom. Now he was the foremost to accuse Amulek and Alma, he being one of the most expert among them, having much business to do among the people.

Now the object of these lawyers was to get gain; and they got gain according to their employ.

Алма 11

- 1 Ево, по закону Мосијином беше да сваки човек који беше судија који суђаше по закону, или они који беху одређени да буду судије, примаху плате у складу са временом које утроше судећи онима који пред њих беху доведени да им се суди.
- 2 Ево, ако би један човек дуговао другоме и не би хтео да плати оно што дугује, био би оптужен код судије, а судија би извршавао власт и слао чиновнике да тог човека доведу пред њега и том човеку би судио по закону и доказима који би били изнети против њега. И тако би тај човек био приморан да плати оно што дугује, или би му све било одузето, или би био истеран из народа као лопов и пљачкаш.
- 3 А судија примаше плату своју у складу са временом својим – сенин злата на дан, или сенум сребра, што је једнако сенину злата, и то је по закону који беше донет.
- 4 Ево, ово су имена разних комада злата њиховог и сребра њиховог, према вредностима њиховим. А имена дадоше Нефијци, јер они не рачунаху према обичају Јевреја који беху при Јерусалиму, нити мерише по обичају јеврејском, већ рачунање и мере своје мењаху према расположењу и приликама у народу у сваком поколењу, све до владавине судија, и успостави их цар Мосија.
- 5 Дакле, рачунање је овако – сенин злата, сеон злата, шум злата и лимна злата.
- 6 Сенум сребра, амнор сребра, езром сребра и онти сребра.
- 7 Сенум сребра беше једнак сенину злата, а и један и други мери јечма, а и мери било које врсте жита.
- 8 А вредност једног сеона злата беше двострука вредност сенина.
- 9 А шум злата беше двострука вредност сеона.
- 10 А лимна злата беше вредност свих заједно.
- 11 А амнор сребра беше вредан као два сенума.

Alma 11

Now it was in the law of Mosiah that every man who was a judge of the law, or those who were appointed to be judges, should receive wages according to the time which they labored to judge those who were brought before them to be judged.

Now if a man owed another, and he would not pay that which he did owe, he was complained of to the judge; and the judge executed authority, and sent forth officers that the man should be brought before him; and he judged the man according to the law and the evidences which were brought against him, and thus the man was compelled to pay that which he owed, or be stripped, or be cast out from among the people as a thief and a robber.

And the judge received for his wages according to his time—a senine of gold for a day, or a senum of silver, which is equal to a senine of gold; and this is according to the law which was given.

Now these are the names of the different pieces of their gold, and of their silver, according to their value. And the names are given by the Nephites, for they did not reckon after the manner of the Jews who were at Jerusalem; neither did they measure after the manner of the Jews; but they altered their reckoning and their measure, according to the minds and the circumstances of the people, in every generation, until the reign of the judges, they having been established by king Mosiah.

Now the reckoning is thus—a senine of gold, a seon of gold, a shum of gold, and a limnah of gold.

A senum of silver, an amnor of silver, an ezrom of silver, and an onti of silver.

A senum of silver was equal to a senine of gold, and either for a measure of barley, and also for a measure of every kind of grain.

Now the amount of a seon of gold was twice the value of a senine.

And a shum of gold was twice the value of a seon.

And a limnah of gold was the value of them all.

And an amnor of silver was as great as two senums.

12 А езром сребра беше вредан као четири сенума.
13 А онти беше вредан као сви они заједно.
14 А ово је вредност мањих износа у рачунању њиховом –
15 Шиблон је половина сенума, дакле један шиблон за поле мере јечма.
16 А шиблум је пола шиблона.
17 А леа је пола шиблума.
18 Ево, то су мере њихове, према рачунању њиховом.
19 Ево, антион злата је једнак три шиблона.
20 Ево, беше то једино са циљем да стекну добит, јер примаху плате своје у складу са запосленостју својом. Стога, подбуњиваху народ на сукобе и свакојакe немуре и опакости како би више посла имали, да би могли добијати новац према тужбама које беху изношене пред њих. Стога они подбунеше народ против Алме и Амулека.
21 И тај Зезром поче испитивати Амулека, говорећи: Хоћеш ли ми одговорити на неколико питања која ћу ти поставити? Ево, Зезром беше човек који беше вичан сплеткама ђаволовим како би могао уништити оно што је добро. Стога рече Амулеку: Хоћеш ли одговорити на питања која ћу ти поставити?
22 А Амулек му рече: Да, буде ли то према Духу Господњем који је у мени, јер нећу рећи ништа што је у супротности са Духом Господњим. А Зезром му рече: Гле, ево шест онтија сребра и све то даћу ти порекнеш ли постојање Врховног Бића.
23 Ево, Амулек рече: О ти, дете паклено, зашто ме искушаваш? Зар не знаш да праведни не попуштају таквим искушењима?
24 Мислиш ли да Бог не постоји? Кажем ти, не. Ти верујеш да Бог постоји, али више волиш тај добитак него Њега.

And an ezrom of silver was as great as four senums.

And an onti was as great as them all.

Now this is the value of the lesser numbers of their reckoning—

A shiblon is half of a senum; therefore, a shiblon for half a measure of barley.

And a shiblum is a half of a shiblon.

And a Leah is the half of a shiblum.

Now this is their number, according to their reckoning.

Now an antion of gold is equal to three shiblons.

Now, it was for the sole purpose to get gain, because they received their wages according to their employ, therefore, they did stir up the people to riotings, and all manner of disturbances and wickedness, that they might have more employ, that they might get money according to the suits which were brought before them; therefore they did stir up the people against Alma and Amulek.

And this Zeezrom began to question Amulek, saying: Will ye answer me a few questions which I shall ask you? Now Zeezrom was a man who was expert in the devices of the devil, that he might destroy that which was good; therefore, he said unto Amulek: Will ye answer the questions which I shall put unto you?

And Amulek said unto him: Yea, if it be according to the Spirit of the Lord, which is in me; for I shall say nothing which is contrary to the Spirit of the Lord. And Zeezrom said unto him: Behold, here are six onties of silver, and all these will I give thee if thou wilt deny the existence of a Supreme Being.

Now Amulek said: O thou child of hell, why tempt ye me? Knowest thou that the righteous yieldeth to no such temptations?

Believest thou that there is no God? I say unto you, Nay, thou knowest that there is a God, but thou lovest that lucre more than him.

25 И ево, ти ме слага пред Богом. Рече ми: Гле ових шест онтија, који су велика вредност, даћу ти их – док ти у срцу беше како да ми их ускратиш, а твоја жеља беше само да порекнем правог и живог Бога, да би ти имао разлог да ме уништиш. И ево, гле, за то велико зло примићеш своју награду.

26 А Зезром му рече: Ти кажеш да постоји прави и живи Бог?

27 А Амуплек рече: Да, постоји прави и живи Бог.

28 Тад Зезром рече: Има ли више од једног Бога?

29 А он одговори: Не.

30 Тад му Зезром поново рече: Како ти то знаш?

31 А он рече: Анђео ми то обзнани.

32 А Зезром поново рече: Ко је тај који ће доћи? Да ли је он Син Божји?

33 А он му рече: Да.

34 А Зезром поново рече: Хоће ли Он спасти свој народ у гресима њиховим? А Амуплек му одговори и рече: Кажем ти неће, јер немогуће је да Он порекне реч своју.

35 Тад Зезром рече народу: Гледајте да упамтите ово, јер он рече да постоји само један Бог. Ипак, рече да ће Син Божји доћи, али Он неће спасти свој народ – као да он има власт да заповеда Богу.

36 Тад му Амуплек поново рече: Гле, ти слага, јер кажеш да говорим као да имам власт да Богу заповедам, јер рекох да Он неће спасти свој народ у гресима њиховим.

37 И поново вам кажем да их Он не може спасти у гресима њиховим јер не могу порећи реч Његову, а Он рече да ништа нечисто не може баштинити царство небеско. Како, дакле, можете бити спашени уколико не баштините царство небеско? Стога не можете бити спашени у гресима својим.

38 Тад му Зезром поново рече: Да ли је Син Божји сам Вечни Отац?

And now thou hast lied before God unto me. Thou saidst unto me—Behold these six onties, which are of great worth, I will give unto thee—when thou hadst it in thy heart to retain them from me; and it was only thy desire that I should deny the true and living God, that thou mightest have cause to destroy me. And now behold, for this great evil thou shalt have thy reward.

And Zeezrom said unto him: Thou sayest there is a true and living God?

And Amulek said: Yea, there is a true and living God.

Now Zeezrom said: Is there more than one God?

And he answered, No.

Now Zeezrom said unto him again: How knowest thou these things?

And he said: An angel hath made them known unto me.

And Zeezrom said again: Who is he that shall come? Is it the Son of God?

And he said unto him, Yea.

And Zeezrom said again: Shall he save his people in their sins? And Amulek answered and said unto him: I say unto you he shall not, for it is impossible for him to deny his word.

Now Zeezrom said unto the people: See that ye remember these things; for he said there is but one God; yet he saith that the Son of God shall come, but he shall not save his people—as though he had authority to command God.

Now Amulek saith again unto him: Behold thou hast lied, for thou sayest that I spake as though I had authority to command God because I said he shall not save his people in their sins.

And I say unto you again that he cannot save them in their sins; for I cannot deny his word, and he hath said that no unclean thing can inherit the kingdom of heaven; therefore, how can ye be saved, except ye inherit the kingdom of heaven? Therefore, ye cannot be saved in your sins.

Now Zeezrom saith again unto him: Is the Son of God the very Eternal Father?

39 А Амулек му рече: Да, Он је сам Вечни Отац неба и земље и свега што је на њима. Он је почетак и крај, први и последњи;

40 И доћи ће на свет да откупи свој народ и преузеће на себе преступе оних који верују у име Његово, а то су они који ће имати вечни живот, и спасење не долази ником другом.

41 Стога опаки остају као да никакво откупљење не беше извршено, осим ослобођење од окова смрти. Јер гле, долази дан када ће сви устати из мртвих и стати пред Бога да им се суди према делима њиховим.

42 Ево, постоји смрт која се зове временска смрт, а смрт Христова ће раскинути везе те временске смрти како би сви устали из те временске смрти.

43 Дух и тело биће поново уједињени у свом савршеном облику. И уд и зглоб биће обновљени у својој правој грађи, управо какви смо ми сада у овом тренутку. И бићемо доведени да станемо пред Бога, знајући баш као што сада знамо и имаћемо јасно сећање о свој кривици својој.

44 Ево, та обнова ће доћи свима, и старима и младима, и робовима и слободнима, и мушком и женском, и опакима и праведнима; и неће ни влас с главе њихове бити изгубљена, него ће све бити обновљено у својој савршеној грађи, као што је сада, то јест, у телу и биће доведени и изведени пред суд Христа Сина, и Бога Оца, и Светог Духа, који су један Вечни Бог, да им се суди по делима њиховим, било да су добра или зла.

45 Ево, гле, говорих вам у погледу на смрт смртног тела, и такође у погледу на васкрсење смртног тела. Кажем вам да ово смртно тело устаје у бесмртно тело, то јест, од смрти, и то прве смрти у живот, да више не може умрети. Духови њихови уједињују се са телима њиховим да се никад не раздвоје. Према томе, целина постаје духовна и бесмртна, тако да они више не могу видети распаљивост.

And Amulek said unto him: Yea, he is the very Eternal Father of heaven and of earth, and all things which in them are; he is the beginning and the end, the first and the last;

And he shall come into the world to redeem his people; and he shall take upon him the transgressions of those who believe on his name; and these are they that shall have eternal life, and salvation cometh to none else.

Therefore the wicked remain as though there had been no redemption made, except it be the loosing of the bands of death; for behold, the day cometh that all shall rise from the dead and stand before God, and be judged according to their works.

Now, there is a death which is called a temporal death; and the death of Christ shall loose the bands of this temporal death, that all shall be raised from this temporal death.

The spirit and the body shall be reunited again in its perfect form; both limb and joint shall be restored to its proper frame, even as we now are at this time; and we shall be brought to stand before God, knowing even as we know now, and have a bright recollection of all our guilt.

Now, this restoration shall come to all, both old and young, both bond and free, both male and female, both the wicked and the righteous; and even there shall not so much as a hair of their heads be lost; but every thing shall be restored to its perfect frame, as it is now, or in the body, and shall be brought and be arraigned before the bar of Christ the Son, and God the Father, and the Holy Spirit, which is one Eternal God, to be judged according to their works, whether they be good or whether they be evil.

Now, behold, I have spoken unto you concerning the death of the mortal body, and also concerning the resurrection of the mortal body. I say unto you that this mortal body is raised to an immortal body, that is from death, even from the first death unto life, that they can die no more; their spirits uniting with their bodies, never to be divided; thus the whole becoming spiritual and immortal, that they can no more see corruption.

46 Ево, кад Амулек заврши ове речи, народ се по-
ново поче чудити, а и Зезром поче дрхтати. И
тако се завршише речи Амулекове, то јест, то је
све што записах.

Now, when Amulek had finished these words the
people began again to be astonished, and also
Zeezrom began to tremble. And thus ended the
words of Amulek, or this is all that I have written.

Алма 12

- 1 Ево, Алма, видевши да речи Амулекове беху утишале Зезрома, јер опази да га Амулек беше ухватио у лажи његовој и варању како би га уништио, и видевши да поче дрхтати због сазнања о кривици својој, отвори уста своја и поче му говорити и поткрепљивати речи Амулекове и објашњавати и више од тога, то јест, објашњавати Света писма преко онога што Амулек беше учи-нио.
- 2 Ево, речи које Алма рече Зезрому чуше и људи унаоколо, јер мноштво беше велико, а он говораше овако:
- 3 Ево, Зезроме, видиш да си ухваћен у својој лажи и лукавству, јер не слага само људима, него слага Богу. Јер гле, Он зна све мисли твоје, и видиш да су нам мисли твоје обзнањене Духом Његовим;
- 4 И видиш да знамо да замисао твоја беше веома лукава замисао, у складу са лукавством ђаволовим, да би слагао и завео овај народ да би их могао нахушкати против нас, да нас наруже и отерају –
- 5 Ево, беше то замисао противника твога, и он моћ своју примени кроз тебе. Ево, ја бих да упамтиш да ово што говорим теби говорим свима.
- 6 И гле, кажем вам свима да ово беше замка противникова коју он постави да хвата овај народ, да вас може подјармити, да вас може опасати ланцима својим, да вас може оковати за вечно уништење, према моћи поробљења свога.
- 7 Ево, кад Алма изговори ове речи, Зезром поче дрхтати још више, јер све више беше уверен у моћ Божју и, такође, беше уверен да га Алма и Амулек познају, јер беше уверен да знају мисли и намере срца његовог, јер им беше дата моћ да могу то знати у складу са духом пророштва.

Alma 12

Now Alma, seeing that the words of Amulek had silenced Zeezrom, for he beheld that Amulek had caught him in his lying and deceiving to destroy him, and seeing that he began to tremble under a consciousness of his guilt, he opened his mouth and began to speak unto him, and to establish the words of Amulek, and to explain things beyond, or to unfold the scriptures beyond that which Amulek had done.

Now the words that Alma spake unto Zeezrom were heard by the people round about; for the multitude was great, and he spake on this wise:

Now Zeezrom, seeing that thou hast been taken in thy lying and craftiness, for thou hast not lied unto men only but thou hast lied unto God; for behold, he knows all thy thoughts, and thou seest that thy thoughts are made known unto us by his Spirit;

And thou seest that we know that thy plan was a very subtle plan, as to the subtlety of the devil, for to lie and to deceive this people that thou mightest set them against us, to revile us and to cast us out—

Now this was a plan of thine adversary, and he hath exercised his power in thee. Now I would that ye should remember that what I say unto thee I say unto all.

And behold I say unto you all that this was a snare of the adversary, which he has laid to catch this people, that he might bring you into subjection unto him, that he might encircle you about with his chains, that he might chain you down to everlasting destruction, according to the power of his captivity.

Now when Alma had spoken these words, Zeezrom began to tremble more exceedingly, for he was convinced more and more of the power of God; and he was also convinced that Alma and Amulek had a knowledge of him, for he was convinced that they knew the thoughts and intents of his heart; for power was given unto them that they might know of these things according to the spirit of prophecy.

- 8 И поче их Зезром марљиво испитивати, не би ли могао да сазна више о царству Божјем. И он рече Алми: Шта значи то што Амуплек говораше о васкрсењу мртвих, да ће сви из мртвих устати, и праведни и неправедни, и бити одведени да стану пред Бога да им се суди по делима њиховим?
- 9 И тад му Алма поче образлагати те ствари, горећи: Многима је дато да знају тајне Божје. Ипак, они су подвргнути строгој наредби да их не саопштавају, осим у складу са делом речи Његове који Он дарује деци човечјој, према пажњи и марљивости које Му они указују.
- 10 И стога, онај који отврдне срце своје, исти прима мањи део речи, а онај који не отврдне срце своје, њему се даје већи део речи, све док му се не дарује да сазна тајне Божје, док их не сазна у потпуности.
- 11 А онима који отврдну срца своја, њима се даје мањи део речи, све док не знају више ништа о тајнама Његовим, а тад их ђаво заробљава и по својој вољи води према уништењу. Ево, то је оно што се мисли под ланцима пакла.
- 12 И Амуплек јасно говораше о смрти и устајању из ове смртности у стање бесмртности, и извођењу пред суд Божји да нам буде суђено по делима нашим.
- 13 Тада, буду ли срца наша отврднула, да, отврднемо ли срца своја против те речи, толико да се она не налази у нама, тада ће наше стање бити страшно, јер ћемо тада бити осуђени.
- 14 Јер речи наше ће нас осудити, да, сва дела наша ће нас осудити. Нећемо се наћи неукаљани. И мисли наше ће нас такође осудити и у том страшном стању нећемо се усудити да погледамо у Бога нашег, и били бисмо веома срећни кад бисмо могли заповедити стенама и горама да падну на нас и сакрију нас од присуства Његовог.

And Zeezrom began to inquire of them diligently, that he might know more concerning the kingdom of God. And he said unto Alma: What does this mean which Amulek hath spoken concerning the resurrection of the dead, that all shall rise from the dead, both the just and the unjust, and are brought to stand before God to be judged according to their works?

And now Alma began to expound these things unto him, saying: It is given unto many to know the mysteries of God; nevertheless they are laid under a strict command that they shall not impart only according to the portion of his word which he doth grant unto the children of men, according to the heed and diligence which they give unto him.

And therefore, he that will harden his heart, the same receiveth the lesser portion of the word; and he that will not harden his heart, to him is given the greater portion of the word, until it is given unto him to know the mysteries of God until he know them in full.

And they that will harden their hearts, to them is given the lesser portion of the word until they know nothing concerning his mysteries; and then they are taken captive by the devil, and led by his will down to destruction. Now this is what is meant by the chains of hell.

And Amulek hath spoken plainly concerning death, and being raised from this mortality to a state of immortality, and being brought before the bar of God, to be judged according to our works.

Then if our hearts have been hardened, yea, if we have hardened our hearts against the word, inasmuch that it has not been found in us, then will our state be awful, for then we shall be condemned.

For our words will condemn us, yea, all our works will condemn us; we shall not be found spotless; and our thoughts will also condemn us; and in this awful state we shall not dare to look up to our God; and we would fain be glad if we could command the rocks and the mountains to fall upon us to hide us from his presence.

- 15 Али то не може бити. Морамо изаћи и стати пред Њега у слави Његовој и моћи Његовој и снази, величанству и власти Његовој, и призна-ти на вечну срамоту своју да су сви судови Његови праведни, да је Он праведан у свим де-лима својим, и да је милостив према деци чо-вечјој, и да има сву моћ да спасе сваког човека који верује у име Његово и рађа плод који доли-кује покајању.
- 16 И ево, гле, кажем вам, тада долази смрт и то друга смрт, која је духовна смрт. Тада је време да ко год умре у гресима својим, у погледу на вре-менску смрт, умире и духовном смрћу. Да, он умире у погледу на ствари које се тичу правед-ности.
- 17 То је време када ће мучење њихово бити као језеро огњено и сумпорно чији се пламен узди-же у веке векова. И то је време када ће бити око-вани за вечно уништење по моћи и сужањству Сотонином, јер их он подјарми по вољи својој.
- 18 Тада, кажем вам, биће они као да откупљење не беше извршено, јер по правди Божјој не могу бити откупљени и не могу умрети, јер распа-дљивости више нема.
- 19 Ево, догоди се да кад Алма беше завршио ка-зивање ових речи, народ се поче још више чуде-ти.
- 20 Али беше тамо неки Антиона, који беше вр-ховни поглавар међу њима, који изађе и рече му: Шта је то што рече да човек треба да устане из мртвих и буде промењен из овог смртног у бесмртно стање, да душа никад не може умре-ти?
- 21 Шта значи Писмо које каже да постави Бог хе-рувине и мач пламени источно од врта еден-ског, да наши први родитељи не би ушли и јели плод са дрвета живота и живели заувек? И тако видимо да никако не беше могуће да они заувек живе.

But this cannot be; we must come forth and stand before him in his glory, and in his power, and in his might, majesty, and dominion, and acknowledge to our everlasting shame that all his judgments are just; that he is just in all his works, and that he is merciful unto the children of men, and that he has all power to save every man that believeth on his name and bringeth forth fruit meet for repentance.

And now behold, I say unto you then cometh a death, even a second death, which is a spiritual death; then is a time that whosoever dieth in his sins, as to a temporal death, shall also die a spiritual death; yea, he shall die as to things pertaining unto righteousness.

Then is the time when their torments shall be as a lake of fire and brimstone, whose flame ascendeth up forever and ever; and then is the time that they shall be chained down to an everlasting destruc-tion, according to the power and captivity of Satan, he having subjected them according to his will.

Then, I say unto you, they shall be as though there had been no redemption made; for they can-not be redeemed according to God's justice; and they cannot die, seeing there is no more corrup-tion.

Now it came to pass that when Alma had made an end of speaking these words, the people began to be more astonished;

But there was one Antionah, who was a chief ruler among them, came forth and said unto him: What is this that thou hast said, that man should rise from the dead and be changed from this mortal to an immortal state, that the soul can never die?

What does the scripture mean, which saith that God placed cherubim and a flaming sword on the east of the garden of Eden, lest our first parents should enter and partake of the fruit of the tree of life, and live forever? And thus we see that there was no possible chance that they should live for-ever.

22 Тад му Алма рече: То је оно што управо хтедох да објасним. Ево, видимо да Адам паде узимањем забрањеног воћа, по речи Божјој. И тако видимо да његовим падом цео људски род поста изгубљен и пао народ.

23 А ево, гле, кажем вам да беше ли могуће да Адам једе тада плод са дрвета живота, смрти не би било и реч би била бескорисна чинећи Бога лажљивцем, јер Он рече: Окусиш ли, засигурно ћеш умрети.

24 А ми видимо да смрт долази на људски род, да, смрт о којој говораше Амулек, која је временска смрт. Ипак, човеку беше дато време у ком се може покајати. Стога, овај живот поста пробно стање, време припреме за сусрет са Богом, време припреме за то бескрајно стање о ком вам говорасмо, које је после васкрсења мртвих.

25 Ево, да не беше плана откупљења који беше успостављен од постанка света, васкрсења мртвих не би могло бити. Али, план откупљења који ће остварити васкрсење мртвих, о ком се говораше, беше успостављен.

26 И ево, гле, да беше могуће да наши први родитељи изађу и једу са дрвета живота, били би заувек бедни немајући стање припреме. И тако би план откупљења био осујећен, а реч Божја била би бескорисна, јер не би имала дејства.

27 Али гле, не беше тако, већ људима беше одређено да морају умрети, а после смрти морају доћи на суд, и то исти онај суд о коме говорасмо, који је крај.

28 И пошто Бог беше одредио да то мора доћи човеку, гле, увиде тада да је потребно да човек сазна оно што им Он беше одредио.

29 Стога Он посла анђеле да разговарају са њима, који учинише да људи виде нешто од славе Његове.

Now Alma said unto him: This is the thing which I was about to explain. Now we see that Adam did fall by the partaking of the forbidden fruit, according to the word of God; and thus we see, that by his fall, all mankind became a lost and fallen people.

And now behold, I say unto you that if it had been possible for Adam to have partaken of the fruit of the tree of life at that time, there would have been no death, and the word would have been void, making God a liar, for he said: If thou eat thou shalt surely die.

And we see that death comes upon mankind, yea, the death which has been spoken of by Amulek, which is the temporal death; nevertheless there was a space granted unto man in which he might repent; therefore this life became a probationary state; a time to prepare to meet God; a time to prepare for that endless state which has been spoken of by us, which is after the resurrection of the dead.

Now, if it had not been for the plan of redemption, which was laid from the foundation of the world, there could have been no resurrection of the dead; but there was a plan of redemption laid, which shall bring to pass the resurrection of the dead, of which has been spoken.

And now behold, if it were possible that our first parents could have gone forth and partaken of the tree of life they would have been forever miserable, having no preparatory state; and thus the plan of redemption would have been frustrated, and the word of God would have been void, taking none effect.

But behold, it was not so; but it was appointed unto men that they must die; and after death, they must come to judgment, even that same judgment of which we have spoken, which is the end.

And after God had appointed that these things should come unto man, behold, then he saw that it was expedient that man should know concerning the things whereof he had appointed unto them;

Therefore he sent angels to converse with them, who caused men to behold of his glory.

30 И од тада, па надаље, почеше они призивати име Његово. Бог, дакле, разговараше са људима, и обзнани им план откупљења који беше припремљен од постанка света. А то им обзнани по вери њиховој и покајању и светим делима њиховим.

31 Стога људима даде заповести, јер они први преступише прве заповести у погледу на оно што беше временско, и поставши као богови, распознавајући добро од зла, доведоше себе у положај да делују, то јест, дођоше у положај да делују у складу са вољом и жељом својом, било да чине зло, или да чине добро –

32 Стога им Бог даде заповести, пошто им обзнани план откупљења, да не би зло чинили. Отуда казна беше друга смрт која беше вечна смрт у погледу на оно што се односи на праведност, јер над таквима план откупљења не могаше имати моћи, јер дела правде не могаху бити уништена, по узвишеној доброту Божјој.

33 Али Бог позва људе, у име Сина свога, (беше то план откупљења који беше успостављен) говорећи: Покајете ли се, и не отврднете ли срца своја, имаћу тада милости према вама, по Јединорођеном Сину моме;

34 Стога, ко год се покаје и не отврдне срце своје, полаже право на милост по Јединорођеном Сину моме, за опрост греха својих. И такви ће ући у покој мој.

35 А ко год буде отврднуо срце своје и чинио безакоње, гле, кунем се у гневу своме да неће ући у покој мој.

36 И ево, браћо моја, гле, кажем вам да отврднете ли срца своја, нећете ући у покој Господњи. Стога, безакоње ваше Га тера да обори на вас гнев свој као за првог изазова, да, по речи својој за последњег изазова као и првог, на вечно уништење душа ваших. Стога, по речи Његовој, на смрт последњу, као и на прву.

And they began from that time forth to call on his name; therefore God conversed with men, and made known unto them the plan of redemption, which had been prepared from the foundation of the world; and this he made known unto them according to their faith and repentance and their holy works.

Wherefore, he gave commandments unto men, they having first transgressed the first commandments as to things which were temporal, and becoming as gods, knowing good from evil, placing themselves in a state to act, or being placed in a state to act according to their wills and pleasures, whether to do evil or to do good—

Therefore God gave unto them commandments, after having made known unto them the plan of redemption, that they should not do evil, the penalty thereof being a second death, which was an everlasting death as to things pertaining unto righteousness; for on such the plan of redemption could have no power, for the works of justice could not be destroyed, according to the supreme goodness of God.

But God did call on men, in the name of his Son, (this being the plan of redemption which was laid) saying: If ye will repent, and harden not your hearts, then will I have mercy upon you, through mine Only Begotten Son;

Therefore, whosoever repenteth, and hardeneth not his heart, he shall have claim on mercy through mine Only Begotten Son, unto a remission of his sins; and these shall enter into my rest.

And whosoever will harden his heart and will do iniquity, behold, I swear in my wrath that he shall not enter into my rest.

And now, my brethren, behold I say unto you, that if ye will harden your hearts ye shall not enter into the rest of the Lord; therefore your iniquity provoketh him that he sendeth down his wrath upon you as in the first provocation, yea, according to his word in the last provocation as well as the first, to the everlasting destruction of your souls; therefore, according to his word, unto the last death, as well as the first.

37 И ево, браћо моја, будући да то знамо и да је то истинито, покајмо се и не отврднимо срца своја да не бисмо изазвали Господа Бога свога да обори на нас гнев свој по тим другим заповестима Његовим које нам даде, већ уђимо у покој Божји који је припремљен по речи Његовој.

And now, my brethren, seeing we know these things, and they are true, let us repent, and harden not our hearts, that we provoke not the Lord our God to pull down his wrath upon us in these his second commandments which he has given unto us; but let us enter into the rest of God, which is prepared according to his word.

Алма 13

- 1 И опет, браћо моја, ја бих да скренем мисли ваше на време када Господ Бог даде ове заповести деци својој и ја бих да се сетите да Господ Бог зареди свештенике по светом реду своме, који беше по реду Сина Његовог, да томе поучавају народ.
- 2 И ти свештеници беху заређени по реду Сина Његовог, на начин по ком би народ могао да зна на који начин да се нада Сину Његовом за откупљење.
- 3 А ово је начин по коме беху заређени – беху они позвани и припремљени од постанка света у складу са предзнањем Божјим, због велике вере и добрих дела својих. Беху најпре препуштени сами себи да изаберу добро или зло. Због тога што изабраше добро и пошто показаше силно велику веру беху позвани на свети позив, да, на онај свети позив који беше припремљен заједно и у складу са откупљењем припремљеним за њих.
- 4 И тако они беху позвани на тај свети позив због вере своје, док други одбацише Духа Божјег због тврдоће срца својих и слепоће умова својих, мада, да не беше тако, могаху и они имати велику повластицу као и браћа њихова.
- 5 Или укратко, беху најпре у истом положају као и браћа њихова. Тако овај свети позив беше припремљен од постанка света за оне који не буду отврднули срца своја, и то преко и посредством помирења Јединорођеног Сина који беше припремљен –
- 6 И тако они беху позвани на овај свети позив и заређени у високо свештенство светог реда Божјег, да поучавају заповестима Његовим децу човечју, да и она могу ући у покој Његов –

Alma 13

And again, my brethren, I would cite your minds forward to the time when the Lord God gave these commandments unto his children; and I would that ye should remember that the Lord God ordained priests, after his holy order, which was after the order of his Son, to teach these things unto the people.

And those priests were ordained after the order of his Son, in a manner that thereby the people might know in what manner to look forward to his Son for redemption.

And this is the manner after which they were ordained—being called and prepared from the foundation of the world according to the foreknowledge of God, on account of their exceeding faith and good works; in the first place being left to choose good or evil; therefore they having chosen good, and exercising exceedingly great faith, are called with a holy calling, yea, with that holy calling which was prepared with, and according to, a preparatory redemption for such.

And thus they have been called to this holy calling on account of their faith, while others would reject the Spirit of God on account of the hardness of their hearts and blindness of their minds, while, if it had not been for this they might have had as great privilege as their brethren.

Or in fine, in the first place they were on the same standing with their brethren; thus this holy calling being prepared from the foundation of the world for such as would not harden their hearts, being in and through the atonement of the Only Begotten Son, who was prepared—

And thus being called by this holy calling, and ordained unto the high priesthood of the holy order of God, to teach his commandments unto the children of men, that they also might enter into his rest

- 7 То високо свештенство је по светом реду Сина Његовог, оном реду који беше од постанка света, или другим речима, који је без почетка дана или краја година, и припремљен је од вечности до све вечности, у складу са предзнањем Његовим о свему –
- 8 Ево, беху они овако заређени – позвани беху светим позивом и заређени светим обредом, и преузеше на себе високо свештенство светог реда, чији су позив и обред и високо свештенство без почетка или краја –
- 9 Тако они посташе високи свештеници заувек, по реду Сина, Јединорођеног од Оца, који је без почетка дана или краја година, који је пун благодати, праведности и истине. И то јесте тако. Амен.
- 10 Ево, као што рекох о светом реду, или том високом свештенству, беше много оних који беху заређени и посташе високи свештеници Божји. И то беше због велике вере њихове и покајања и праведности њихове пред Богом, јер изабраше да се покају и чине праведност радије него да страдају;
- 11 Стога беху позвани по том светом реду и беху посвећени, а одећа њихова беше избељена крвљу Јагњетовом.
- 12 Сада они, пошто беху посвећени Светим Духом, јер одећа њихова беше избељена, будући да беху чисти и неукаљани пред Богом, не могаху на грех гледати осим са гнушањем, а беше много, веома много оних који се очистише и уђоше у покој Господа Бога свога.
- 13 И ево, браћо моја, ја бих да се понизите пред Богом и рађате плодом који доликује покајању, да и ви можете ући у тај покој.
- 14 Да, понизите се и то као народ у дане Мелхиседекове, који такође беше високи свештеник по истом том реду о коме говорих, који такође преузе на себе високо свештенство, заувек.

This high priesthood being after the order of his Son, which order was from the foundation of the world; or in other words, being without beginning of days or end of years, being prepared from eternity to all eternity, according to his foreknowledge of all things—

Now they were ordained after this manner—being called with a holy calling, and ordained with a holy ordinance, and taking upon them the high priesthood of the holy order, which calling, and ordinance, and high priesthood, is without beginning or end—

Thus they become high priests forever, after the order of the Son, the Only Begotten of the Father, who is without beginning of days or end of years, who is full of grace, equity, and truth. And thus it is. Amen.

Now, as I said concerning the holy order, or this high priesthood, there were many who were ordained and became high priests of God; and it was on account of their exceeding faith and repentance, and their righteousness before God, they choosing to repent and work righteousness rather than to perish;

Therefore they were called after this holy order, and were sanctified, and their garments were washed white through the blood of the Lamb.

Now they, after being sanctified by the Holy Ghost, having their garments made white, being pure and spotless before God, could not look upon sin save it were with abhorrence; and there were many, exceedingly great many, who were made pure and entered into the rest of the Lord their God.

And now, my brethren, I would that ye should humble yourselves before God, and bring forth fruit meet for repentance, that ye may also enter into that rest.

Yea, humble yourselves even as the people in the days of Melchizedek, who was also a high priest after this same order which I have spoken, who also took upon him the high priesthood forever.

15 А беше то исти онај Мелхиседек ком Аврам плаћаше десетке. Да, чак отац наш Аврам плаћаше десетке, десети део од свега што поседоваше.

16 Ево, ти обреди беху дати на тај начин да би се људи могли надати Сину Божјем, јер то беше узор реда Његовог, или беше ред Његов и то да би му се они могли надати за опрост греха својих, да би могли ући у покој Господњи.

17 Ево, тај Мелхиседек беше цар над земљом салимском и његов народ ојача у безакоњу и одвратности. Да, сви они беху застранили. Беху они пуни сваковрсне опакости.

18 Али Мелхиседек, испољивши моћну веру и примивши службу високог свештенства по светом реду Божјем, проповедаше покајање своје народу. И гле, они се покајаше, а Мелхиседек успостави мир у земљи у данима својим. Стога беше назван кнезом мира, јер беше цар салимски и владаше под оцем својим.

19 Ево, многи беху пре њега, а и многи после, али нико не беше већи. Стога га нарочито помињаху.

20 Ево, не морам то понављати. Оно што рекох биће довољно. Гле, Света писма су пред вама. Извртете ли их, биће то на ваше сопствено уништење.

21 И догоди се да кад им Алма изговори те речи, испружи према њима руку своју и повика јаким гласом, говорећи: Сада је време да се покајете, јер се готово приближи дан спасења;

22 Да, и глас Господњи устима анђела објављује то свим народима. Да, објављује то да могу имати радосне вести о великој срећи. Да, и Он оглашава те радосне вести међу свим народима својим, да, чак и онима који су расејани на све стране лица земаљског. Стигоше оне, дакле, и до нас.

And it was this same Melchizedek to whom Abraham paid tithes; yea, even our father Abraham paid tithes of one-tenth part of all he possessed.

Now these ordinances were given after this manner, that thereby the people might look forward on the Son of God, it being a type of his order, or it being his order, and this that they might look forward to him for a remission of their sins, that they might enter into the rest of the Lord.

Now this Melchizedek was a king over the land of Salem; and his people had waxed strong in iniquity and abomination; yea, they had all gone astray; they were full of all manner of wickedness;

But Melchizedek having exercised mighty faith, and received the office of the high priesthood according to the holy order of God, did preach repentance unto his people. And behold, they did repent; and Melchizedek did establish peace in the land in his days; therefore he was called the prince of peace, for he was the king of Salem; and he did reign under his father.

Now, there were many before him, and also there were many afterwards, but none were greater; therefore, of him they have more particularly made mention.

Now I need not rehearse the matter; what I have said may suffice. Behold, the scriptures are before you; if ye will wrest them it shall be to your own destruction.

And now it came to pass that when Alma had said these words unto them, he stretched forth his hand unto them and cried with a mighty voice, saying: Now is the time to repent, for the day of salvation draweth nigh;

Yea, and the voice of the Lord, by the mouth of angels, doth declare it unto all nations; yea, doth declare it, that they may have glad tidings of great joy; yea, and he doth sound these glad tidings among all his people, yea, even to them that are scattered abroad upon the face of the earth; wherefore they have come unto us.

- 23 И обзнањене су нам јасним изразима, да можемо разумети, да не можемо погрешити и то зато што смо луталице у земљи страниј. Стога смо тако високо повлашћени, јер су нам објављене те радосне вести у свим крајевима нашег винограда.
- 24 Јер гле, анђели их сада проглашавају многим у земљи нашој и то са намером да припреме срца деце човечје да приме реч Његову у време доласка Његовог у слави.
- 25 И ево, ми само чекамо да чујемо како нам уста анђела проглашавају веселу вест о доласку Његовом. Јер време долази, али не знамо колико брзо. Нека Бог дâ да то буде у моје дане. Ипак, буде ли то пре или касније, радоваћу се томе.
- 26 И биће то обзнањено праведним и светим људима, устима анђела, у време доласка Његовог, да се реч очева наших може испунити у складу са оним што они говораху о Њему, што беше у складу са духом пророштва који беше у њима.
- 27 А сада, браћо моја, желим из дубине срца свога, да, са великом бригом чак до бола, да послушате речи моје и одбаците грехе своје, и не одгађате дан покајања свога;
- 28 Него да се понизите пред Господом и призовете свето име Његово и бдите и молите се без престанка, да не будете искушавани више него што можете поднети, и да тако будете вођени Светим Духом, постајући понизни, кротки, покорни, стрпљиви, пуни љубави и трпеливости;
- 29 Имајући веру у Господа, имајући наду да ћете добити вечни живот, имајући увек љубав Божју у срцима својим, да бисте били подигнути у последњи дан и ушли у покој Његов.
- 30 И нека вам Господ подари покајање како не бисте навукли гнев Његов на себе, да не бисте били оковани ланцима пакла, како не бисте поднели другу смрт.
- 31 И Алма изговори народу још многе речи које нису записане у овој књизи.

And they are made known unto us in plain terms, that we may understand, that we cannot err; and this because of our being wanderers in a strange land; therefore, we are thus highly favored, for we have these glad tidings declared unto us in all parts of our vineyard.

For behold, angels are declaring it unto many at this time in our land; and this is for the purpose of preparing the hearts of the children of men to receive his word at the time of his coming in his glory.

And now we only wait to hear the joyful news declared unto us by the mouth of angels, of his coming; for the time cometh, we know not how soon. Would to God that it might be in my day; but let it be sooner or later, in it I will rejoice.

And it shall be made known unto just and holy men, by the mouth of angels, at the time of his coming, that the words of our fathers may be fulfilled, according to that which they have spoken concerning him, which was according to the spirit of prophecy which was in them.

And now, my brethren, I wish from the inmost part of my heart, yea, with great anxiety even unto pain, that ye would hearken unto my words, and cast off your sins, and not procrastinate the day of your repentance;

But that ye would humble yourselves before the Lord, and call on his holy name, and watch and pray continually, that ye may not be tempted above that which ye can bear, and thus be led by the Holy Spirit, becoming humble, meek, submissive, patient, full of love and all long-suffering;

Having faith on the Lord; having a hope that ye shall receive eternal life; having the love of God always in your hearts, that ye may be lifted up at the last day and enter into his rest.

And may the Lord grant unto you repentance, that ye may not bring down his wrath upon you, that ye may not be bound down by the chains of hell, that ye may not suffer the second death.

And Alma spake many more words unto the people, which are not written in this book.

Алма 14

- 1 И догоди се да када он беше завршио казивање народу, многи од њих повероваше речима његовим и почеше да се кају и да Света писма истражују.
- 2 Али, већи део њих беше жељан да уништи Алму и Амулека, јер беху гневни на Алму због јасноће речи његових Зезрому. И они, такође, рекоше да им Амупек беше слагао и побунио се против закона њиховог, а и против адвоката и судија њихових.
- 3 И беху, такође, гневни на Алму и Амулека. И пошто они сведочаху тако јасно против опакости њихове, покушаваху да их кришом уклоне.
- 4 Али, догоди се да то не учинише, већ их ухватише и везаше јаким конопцима и одведоше пред врховног судију те земље.
- 5 А људи излажаху и сведочаху против њих, сведочећи да се побунише против закона и адвоката и судија њихових у тој земљи, а и свог народа који беше у тој земљи. А уз то, сведочаху да постоји само један Бог и да ће Он послати Сина свога међу народ, али Он их неће спасти. И многе такве ствари сведочаше народ против Алме и Амулека. Ево, беше то учињено пред врховним судијом земље.
- 6 И догоди се да Зезром беше запрепашћен речима које беху изговорене, а беше уз то свестан заслепљености умова њихових коју он својим лажним речима изазва међу народом. И душа му се поче мучити због свести о сопственој кривици својој. Да, почеше га обузимати паклени болови.

Alma 14

And it came to pass after he had made an end of speaking unto the people many of them did believe on his words, and began to repent, and to search the scriptures.

But the more part of them were desirous that they might destroy Alma and Amulek; for they were angry with Alma, because of the plainness of his words unto Zeezrom; and they also said that Amulek had lied unto them, and had reviled against their law and also against their lawyers and judges.

And they were also angry with Alma and Amulek; and because they had testified so plainly against their wickedness, they sought to put them away privily.

But it came to pass that they did not; but they took them and bound them with strong cords, and took them before the chief judge of the land.

And the people went forth and witnessed against them—testifying that they had reviled against the law, and their lawyers and judges of the land, and also of all the people that were in the land; and also testified that there was but one God, and that he should send his Son among the people, but he should not save them; and many such things did the people testify against Alma and Amulek. Now this was done before the chief judge of the land.

And it came to pass that Zeezrom was astonished at the words which had been spoken; and he also knew concerning the blindness of the minds, which he had caused among the people by his lying words; and his soul began to be harrowed up under a consciousness of his own guilt; yea, he began to be encircled about by the pains of hell.

7 И догоди се да поче викати народу, говорећи: Гле, ја сам крив, а ови људи су неукаљани пред Богом. И поче се он, од тада па надаље, заузима-ти за њих. Али, они га ружаху, говорећи: Зар је и тебе ђаво запосео? И плуваху га, и истераше га из средине своје, а и све оне који повероваше ре-чима које изговорише Алма и Амуплек. И они их истераше и послаше људе да бацају камење на њих.

8 И приведоше жене и децу њихову и наредише да сви они који верују или беху поучени да веру-ју у реч Божју, буду у огањ бачени. И изнесе, та-кође, записе који садржаваху Света писма, те и њих у огањ бацише да изгоре и да их огањ уни-шти.

9 И догоди се да узеше Алму и Амуплека и дове-доше их до места мучеништва, да могу бити сведоци уништења оних који беху горели.

10 И кад Амуплек беше видео муке жена и деце ко-ји гораху у огњу, и он беше болан и рече Алми: Како можемо бити сведоци тог ужасног призо-ра? Испружимо, стога, руке своје и употребимо моћ Божју која је у нама и спасимо их од пламе-на.

11 Али, Алма му рече: Дух ме нагони да не испру-жим руке своје. Јер гле, Господ их прима к себи у славу и допушта им да то чине, то јест, да им народ то чини, у складу са тврдоћом срца њихо-вих, да би судови које ће Он у гневу свом извр-шити над њима, могли бити праведни и да крв невиних стоји као сведок против њих, да, и сна-жно вапи против њих у последњи дан.

12 Тад Амуплек рече Алми: Гле, можда ће и нас спалити.

13 А Алма рече: Нека буде по вољи Господњој. Али, гле, дело наше није довршено, стога нас неће спалити.

And it came to pass that he began to cry unto the people, saying: Behold, I am guilty, and these men are spotless before God. And he began to plead for them from that time forth; but they reviled him, saying: Art thou also possessed with the devil? And they spit upon him, and cast him out from among them, and also all those who believed in the words which had been spoken by Alma and Amulek; and they cast them out, and sent men to cast stones at them.

And they brought their wives and children to-gether, and whosoever believed or had been taught to believe in the word of God they caused that they should be cast into the fire; and they also brought forth their records which contained the holy scrip-tures, and cast them into the fire also, that they might be burned and destroyed by fire.

And it came to pass that they took Alma and Amulek, and carried them forth to the place of mar-tyrdom, that they might witness the destruction of those who were consumed by fire.

And when Amulek saw the pains of the women and children who were consuming in the fire, he also was pained; and he said unto Alma: How can we witness this awful scene? Therefore let us stretch forth our hands, and exercise the power of God which is in us, and save them from the flames.

But Alma said unto him: The Spirit constraineth me that I must not stretch forth mine hand; for be-hold the Lord receiveth them up unto himself, in glory; and he doth suffer that they may do this thing, or that the people may do this thing unto them, according to the hardness of their hearts, that the judgments which he shall exercise upon them in his wrath may be just; and the blood of the innocent shall stand as a witness against them, yea, and cry mightily against them at the last day.

Now Amulek said unto Alma: Behold, perhaps they will burn us also.

And Alma said: Be it according to the will of the Lord. But, behold, our work is not finished; there-fore they burn us not.

14 Тад се догоди да кад изгореше тела оних који беху у огањ бачени, а уз то и записи који беху бачени са њима, дође врховни судија земље и стаде пред Алму и Амалека док беху везани и руком својом удараше их по образима, и рече им: После овога што видесте хоћете ли опет проповедати овом народу да ће бити бачени у језеро огњено и сумпорно?

15 Гле, видите да немасте моћи да спасете оне који беху у огањ бачени, нити их Бог спасе иако беху од вере ваше. И судија их поново удари по образима и упита: Шта имате да кажете у своју одбрану?

16 Ево, тај судија беше по реду и вери Нехора који погуби Гедеона.

17 И догоди се да му Алма и Амалек не одговорише ништа, а он их поново удари и предаде чиновницима да их баце у тамницу.

18 И пошто прође три дана како беху бачени у тамницу, долажаху многи адвокати и судије и свештеници и учитељи који беху следбеници Нехорови. И они дођоше у тамницу да их виде, и испитиваху их о многим речима, али они им ништа не одговараху.

19 И догоди се да судија стаде пред њих и рече: Зашто не одговарате на речи ових људи? Зар не знате да имам моћ да вас препустим пламену? И заповеди им да говоре, али они не одговорише ништа.

20 И догоди се да се разиђоше и одоше путем својим, али сутрадан поново дођоше и судија их поново удараше по образима. И многи долажаху, такође, и удараху их, говорећи: Хоћете ли поново устати и судити овом народу, и осуђивати закон наш? Ако тако велику моћ имате, зашто не избавите сами себе?

21 И много таквих ствари им говораху, шкргућући зубима на њих, пљујући их и говорећи: Како ћемо изгледати кад будемо проклети?

Now it came to pass that when the bodies of those who had been cast into the fire were consumed, and also the records which were cast in with them, the chief judge of the land came and stood before Alma and Amulek, as they were bound; and he smote them with his hand upon their cheeks, and said unto them: After what ye have seen, will ye preach again unto this people, that they shall be cast into a lake of fire and brimstone?

Behold, ye see that ye had not power to save those who had been cast into the fire; neither has God saved them because they were of thy faith. And the judge smote them again upon their cheeks, and asked: What say ye for yourselves?

Now this judge was after the order and faith of Nehor, who slew Gideon.

And it came to pass that Alma and Amulek answered him nothing; and he smote them again, and delivered them to the officers to be cast into prison.

And when they had been cast into prison three days, there came many lawyers, and judges, and priests, and teachers, who were of the profession of Nehor; and they came in unto the prison to see them, and they questioned them about many words; but they answered them nothing.

And it came to pass that the judge stood before them, and said: Why do ye not answer the words of this people? Know ye not that I have power to deliver you up unto the flames? And he commanded them to speak; but they answered nothing.

And it came to pass that they departed and went their ways, but came again on the morrow; and the judge also smote them again on their cheeks. And many came forth also, and smote them, saying: Will ye stand again and judge this people, and condemn our law? If ye have such great power why do ye not deliver yourselves?

And many such things did they say unto them, gnashing their teeth upon them, and spitting upon them, and saying: How shall we look when we are damned?

22 И много таквих ствари, да, свакојаким таквих ствари им говораху. И тако их исмеваху много дана. И ускраћиваху им храну да би гладовали, и воду да би жедни били и уз то отеше одећу њихову да би голи били. И тако они беху везани чврстим конопцима, и затворени у тамници.

23 И догоди се да пошто много дана беху тако трпели (а беше то дванаестог дана, десетог месеца, у десетој години владавине судија над народом Нефијевим), врховни судија над земљом Амонихином, и многи од учитеља њихових и адвоката њихових, уђоше у тамницу где Алма и Амуплек беху конопцима везани.

24 И врховни судија стаде пред њих и поново их удари, и рече им: Ако моћ Божју имате избавите себе из ових окова и тада ћемо поверовати да ће Господ уништити овај народ по речи вашој.

25 И догоди се да сви они приступише и удараху их, говорећи исте речи, сви до последњег. А кад им последњи беше говорио, моћ Божја сиђе на Алму и Амуплека и они се подигоше и стадоше на ноге своје.

26 И повика Алма, говорећи: Колико дуго ћемо трпети ове велике невоље, о Господе? О, Господе, подари нам снагу у складу са вером нашом, која је у Христу, и то за избављење. И они раскинуше конопце којима беху везани. А кад народ то беше видео, поче бежати, јер их обузе страх од уништења.

27 И догоди се да тако велик беше страх њихов да падаше на земљу и не стигоше до спољних врата тамнице, а земља се силно затресе, и зидови тамнице се распукоше надвоје, тако да падоше на земљу. А врховни судија и адвокати и свештеници и учитељи, који удараху Алму и Амуплека, страдаху од тог пада.

And many such things, yea, all manner of such things did they say unto them; and thus they did mock them for many days. And they did withhold food from them that they might hunger, and water that they might thirst; and they also did take from them their clothes that they were naked; and thus they were bound with strong cords, and confined in prison.

And it came to pass after they had thus suffered for many days, (and it was on the twelfth day, in the tenth month, in the tenth year of the reign of the judges over the people of Nephi) that the chief judge over the land of Ammonihah and many of their teachers and their lawyers went in unto the prison where Alma and Amulek were bound with cords.

And the chief judge stood before them, and smote them again, and said unto them: If ye have the power of God deliver yourselves from these bands, and then we will believe that the Lord will destroy this people according to your words.

And it came to pass that they all went forth and smote them, saying the same words, even until the last; and when the last had spoken unto them the power of God was upon Alma and Amulek, and they rose and stood upon their feet.

And Alma cried, saying: How long shall we suffer these great afflictions, O Lord? O Lord, give us strength according to our faith which is in Christ, even unto deliverance. And they broke the cords with which they were bound; and when the people saw this, they began to flee, for the fear of destruction had come upon them.

And it came to pass that so great was their fear that they fell to the earth, and did not obtain the outer door of the prison; and the earth shook mightily, and the walls of the prison were rent in twain, so that they fell to the earth; and the chief judge, and the lawyers, and priests, and teachers, who smote upon Alma and Amulek, were slain by the fall thereof.

28 А Алма и Амудек изађоше из тамнице и не беху повређени, јер им Господ подари моћ у складу са вером њиховом која беше у Христу. И они одмах изађоше из тамнице. И беху ослобођени конопаца својих, а тамница паде на земљу и свака душа унутар зидова њених, осим Алме и Амудека, погину. А они одмах одоше у град.

29 Тада народ, чувши велику буку, дотрча у великом броју да сазнају разлог томе. И када видеше да Алма и Амудек излазе из тамнице, и зидове њене срушене на земљу, беху погођени великим страхом, и побегоше из присуства Алминог и Амудековог као што коза са својим младунчетом бежи од два лава. И тако они побегоше из присуства Алминог и Амудековог.

And Alma and Amulek came forth out of the prison, and they were not hurt; for the Lord had granted unto them power, according to their faith which was in Christ. And they straightway came forth out of the prison; and they were loosed from their bands; and the prison had fallen to the earth, and every soul within the walls thereof, save it were Alma and Amulek, was slain; and they straightway came forth into the city.

Now the people having heard a great noise came running together by multitudes to know the cause of it; and when they saw Alma and Amulek coming forth out of the prison, and the walls thereof had fallen to the earth, they were struck with great fear, and fled from the presence of Alma and Amulek even as a goat fleeth with her young from two lions; and thus they did flee from the presence of Alma and Amulek.

Алма 15

- 1 И догоди се да Алми и Амалеку беше заповеђено да оду из тог града и они одоше и ступише чак у земљу Сидом. И гле, нађоше тамо сав народ који беше отишао из земље Амоникине, који беху истерани и каменовани јер повероваху речима Алминим.
- 2 И саопштише им све што се догодило њиховим женама и деци, а и о себи и моћи избављења свога.
- 3 И уз то, Зезром лежахше болестан у Сидому, у јакој грозници, која беше проузрокована великим страдањем његовог ума због opakости његове, јер он веровахше да Алме и Амалека више нема и веровахше да беху погубљени због безаконја његовог. И тај велик грех, и многи други греси његови, мучаху ум његов све док не поста неизмерно жалостан, немајући избављења. Стога поче горети у јакој грозници.
- 4 Ево, кад чу да су Алма и Амалеку у земљи сидомској, срце му се охрабри и он им сместа посла поруку, желећи да дођу к њему.
- 5 И догоди се да они одмах пођоше, послушавши поруку коју им он посла и уђоше у дом Зезромов и нађоше га на кревету његовом, болесног и врло слабог, у јакој грозници. А ум његов беше веома жалостан због безаконја његових, и кад их угледа испружи руку своју и преклињаше их да га исцеле.
- 6 И догоди се да му Алма рече, ухвативши га руком: Верујеш ли у моћ Христову за спасење?
- 7 А он одговори и рече: Да, верујем свим речима које ти поучаваше.
- 8 А Алма рече: Ако верујеш у откупљење Христово можеш бити исцељен.
- 9 А он рече: Да, верујем у складу са речима твојим.

Alma 15

And it came to pass that Alma and Amulek were commanded to depart out of that city; and they departed, and came out even into the land of Sidom; and behold, there they found all the people who had departed out of the land of Ammonihah, who had been cast out and stoned, because they believed in the words of Alma.

And they related unto them all that had happened unto their wives and children, and also concerning themselves, and of their power of deliverance.

And also Zeezrom lay sick at Sidom, with a burning fever, which was caused by the great tribulations of his mind on account of his wickedness, for he supposed that Alma and Amulek were no more; and he supposed that they had been slain because of his iniquity. And this great sin, and his many other sins, did harrow up his mind until it did become exceedingly sore, having no deliverance; therefore he began to be scorched with a burning heat.

Now, when he heard that Alma and Amulek were in the land of Sidom, his heart began to take courage; and he sent a message immediately unto them, desiring them to come unto him.

And it came to pass that they went immediately, obeying the message which he had sent unto them; and they went in unto the house unto Zeezrom; and they found him upon his bed, sick, being very low with a burning fever; and his mind also was exceedingly sore because of his iniquities; and when he saw them he stretched forth his hand, and besought them that they would heal him.

And it came to pass that Alma said unto him, taking him by the hand: Believest thou in the power of Christ unto salvation?

And he answered and said: Yea, I believe all the words that thou hast taught.

And Alma said: If thou believest in the redemption of Christ thou canst be healed.

And he said: Yea, I believe according to thy words.

- 10 И тад Алма завапи ка Господу, говорећи: О, Господе, Боже наш, имај милости према овом човеку и исцели га по вери његовој која је у Христу.
- 11 И кад Алма изговори ове речи, скочи Зезром на ноге своје и поче да хода. А то беше учињено на велико запрепашћење целог народа. И вест о томе се пронесе широм земље сидомске.
- 12 И Алма беше крстио Зезрома за Господа, а он поче, од тада па надаље, проповедати народу.
- 13 И успостави Алма цркву у земљи сидомској и посвети свештенике и учитеље у земљи да крсте за Господа све оне који беху вољни да се крсте.
- 14 И догоди се да их беше много, јер скупљаху се унаоколо из свих крајева Сидома, и крштаваху се.
- 15 Али, што се тиче народа који беше у земљи Амонихиној, осташе ипак народ тврдог срца и тврде шије и не покајаше се за грехе своје, приписујући ђаволу сву моћ Алмину и Амулекову, јер беху следбеници Нехорови и не вероваху у покајање за грехе своје.
- 16 И догоди се да Алма и Амулек, Амулек оставивши сво злато своје, и сребро, и драгоцености своје, који беху у земљи Амонихиној, речи Божје ради, јер беше одбачен од оних који му некад беху пријатељи а и од оца свога и родбине своје;
- 17 Стога, пошто Алма успостави цркву у Сидому, видевши велико обуздавање, да, видевши да се народ обузда у погледу на охолост срца својих и поче да бива понизан пред Богом, и поче се заједно окупљати у светиљштима својим да служе Богу пред олтаром, бдијући и молећи се без престанка, да могу бити избављени од Сотоне и од смрти и од уништења –

And then Alma cried unto the Lord, saying: O Lord our God, have mercy on this man, and heal him according to his faith which is in Christ.

And when Alma had said these words, Zeezrom leaped upon his feet, and began to walk; and this was done to the great astonishment of all the people; and the knowledge of this went forth throughout all the land of Sidom.

And Alma baptized Zeezrom unto the Lord; and he began from that time forth to preach unto the people.

And Alma established a church in the land of Sidom, and consecrated priests and teachers in the land, to baptize unto the Lord whosoever were desirous to be baptized.

And it came to pass that they were many; for they did flock in from all the region round about Sidom, and were baptized.

But as to the people that were in the land of Ammonihah, they yet remained a hard-hearted and a stiffnecked people; and they repented not of their sins, ascribing all the power of Alma and Amulek to the devil; for they were of the profession of Nehor, and did not believe in the repentance of their sins.

And it came to pass that Alma and Amulek, Amulek having forsaken all his gold, and silver, and his precious things, which were in the land of Ammonihah, for the word of God, he being rejected by those who were once his friends and also by his father and his kindred;

Therefore, after Alma having established the church at Sidom, seeing a great check, yea, seeing that the people were checked as to the pride of their hearts, and began to humble themselves before God, and began to assemble themselves together at their sanctuaries to worship God before the altar, watching and praying continually, that they might be delivered from Satan, and from death, and from destruction—

18 Ево, како рекох, видевши Алма све то, поведе, дакле, Амулека и пређе у земљу Зарахемлу и доведе га у дом свој и служише му у страдањима његовим, и јачаше га у Господу.

19 И тако се заврши десета година владавине судија у народу Нефијевом.

Now as I said, Alma having seen all these things, therefore he took Amulek and came over to the land of Zarahemla, and took him to his own house, and did administer unto him in his tribulations, and strengthened him in the Lord.

And thus ended the tenth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

Алма 16

- 1 И догоди се у једанаестој години владавине судија над народом Нефијевим, петог дана другог месеца, пошто беше велик мир у земљи Зарахемли, јер пошто не беше ратова нити сукоба извештан број година, чак до петог дана другог месеца у једанаестој години, зачу се ратни поклич широм земље.
- 2 Јер гле, војске ламанске провалише границе земље поред пустиње, чак до града Амонихе, и почеше убијати народ и уништавати град.
- 3 И тад се догоди, пре него што Нефијци могаху подићи довољно војске да их истерају из земље, беху уништили народ који беше у граду Амонихи, а уз то и неке покрај граница Ноје, а остале заробљене одведоше у пустињу.
- 4 Ево, догоди се да Нефијци жељаху да се докопају оних који заробљени беху одведени у пустињу.
- 5 Стога, онај који беше одређен за врховног капетана над војскама нефијским, (а име његово беше Зорам, и имаше два сина, Лехија и Аху) – гле Зорам и његова два сина, знајући да Алма беше високи свештеник над црквом, и чувши да има дух пророштва, одоше, стога, к њему и изразише жељу да сазнају куда би Господ хтео да иду у пустињу у потрази за браћом својом коју Ламанци беху заробили.
- 6 И догоди се да Алма упита Господа о томе. И врати се Алма и рече им: Гле, Ламанци ће прећи реку Сидон у јужном делу пустиње, тамо горе преко граница земље Манти. И гле, тамо ћете их дочекати источно од реке Сидона, и тамо ће вам Господ предати браћу вашу коју заробише Ламанци.

Alma 16

And it came to pass in the eleventh year of the reign of the judges over the people of Nephi, on the fifth day of the second month, there having been much peace in the land of Zarahemla, there having been no wars nor contentions for a certain number of years, even until the fifth day of the second month in the eleventh year, there was a cry of war heard throughout the land.

For behold, the armies of the Lamanites had come in upon the wilderness side, into the borders of the land, even into the city of Ammonihah, and began to slay the people and destroy the city.

And now it came to pass, before the Nephites could raise a sufficient army to drive them out of the land, they had destroyed the people who were in the city of Ammonihah, and also some around the borders of Noah, and taken others captive into the wilderness.

Now it came to pass that the Nephites were desirous to obtain those who had been carried away captive into the wilderness.

Therefore, he that had been appointed chief captain over the armies of the Nephites, (and his name was Zoram, and he had two sons, Lehi and Aha)—now Zoram and his two sons, knowing that Alma was high priest over the church, and having heard that he had the spirit of prophecy, therefore they went unto him and desired of him to know whither the Lord would that they should go into the wilderness in search of their brethren, who had been taken captive by the Lamanites.

And it came to pass that Alma inquired of the Lord concerning the matter. And Alma returned and said unto them: Behold, the Lamanites will cross the river Sidon in the south wilderness, away up beyond the borders of the land of Manti. And behold there shall ye meet them, on the east of the river Sidon, and there the Lord will deliver unto thee thy brethren who have been taken captive by the Lamanites.

- 7 И догоди се да Зорам и синови његови пређоше реку Сидон са војскама својим, и маршираху даље преко граница мантијских у јужни део пустиње који беше на источној страни реке Сидона.
- 8 И нападоше војске ламанске, и Ламанци беху расејани и протерани у пустињу. И они узеше браћу своју коју Ламанци заробише, и не беше изгубљена ни једна душа од оних који беху заробљени. И браћа њихова их поведоше да запоседу земље своје.
- 9 И тако се заврши једанаеста година судија, Ламанци беху протерани из земље, а народу Амониhi беше уништен. Да, свака жива душа од Амониhiјаца беше уништена, а и њихов велик град за који они рекоше да Бог не може уништити због величине његове.
- 10 Али гле, у једном дану остаде пуст, а пси и дивље звери комадаху лешине.
- 11 Ипак, и после много дана њихова мртва тела беху нагомилана на лицу земаљском, и беху покривена танким покровом. И ево, тако страшан беше мирис тога да много година народ не иђаше да запоседне земљу Амониху. И она беше названа Пустош нехорска, јер они који беху погубљени беху следбеници Нехора. И земље њихове осташе пусте.
- 12 И Ламанци не ратоваху даље против Нефијаца све до четрнаесте године владавине судија над народом Нефијевим. И тако народ Нефијев три године имаше трајан мир у целој земљи.
- 13 А Алма и Амупек изађоше проповедајући народу покајање у храмовима својим, и у светиштвама својим, а и у синагогама својим, које беху саграђене по угледу на јеврејске.
- 14 И свима који би хтели да чују речи њихове, саопштавали би реч Божју без престанка, не гледајући ко је ко.

And it came to pass that Zoram and his sons crossed over the river Sidon, with their armies, and marched away beyond the borders of Manti into the south wilderness, which was on the east side of the river Sidon.

And they came upon the armies of the Lamanites, and the Lamanites were scattered and driven into the wilderness; and they took their brethren who had been taken captive by the Lamanites, and there was not one soul of them had been lost that were taken captive. And they were brought by their brethren to possess their own lands.

And thus ended the eleventh year of the judges, the Lamanites having been driven out of the land, and the people of Ammonihah were destroyed; yea, every living soul of the Ammonihahites was destroyed, and also their great city, which they said God could not destroy, because of its greatness.

But behold, in one day it was left desolate; and the carcasses were mangled by dogs and wild beasts of the wilderness.

Nevertheless, after many days their dead bodies were heaped up upon the face of the earth, and they were covered with a shallow covering. And now so great was the scent thereof that the people did not go in to possess the land of Ammonihah for many years. And it was called Desolation of Nehors; for they were of the profession of Nehor, who were slain; and their lands remained desolate.

And the Lamanites did not come again to war against the Nephites until the fourteenth year of the reign of the judges over the people of Nephi. And thus for three years did the people of Nephi have continual peace in all the land.

And Alma and Amulek went forth preaching repentance to the people in their temples, and in their sanctuaries, and also in their synagogues, which were built after the manner of the Jews.

And as many as would hear their words, unto them they did impart the word of God, without any respect of persons, continually.

15 И тако Алма и Амуплек изађоше, а и многи други који беху изабрани за то дело, да проповедају реч широм земље. А успостављање цркве поста распрострањено широм земље, у свим крајевима унаоколо, међу свим народом нефијским.

16 И не беше неједнакости међу њима. Господ изли Духа Свога на целом лицу земље како би припремио умове деце човечје, или како би припремио срца њихова да приме реч која ће се поучавати међу њима у време доласка Његовог –

17 Да не би отврднули наспрам речи, да не би били неверни и ишли даље према уништењу, већ да би са радошћу могли примити реч и бити као грана накалемљени на прави чокот, како би могли ући у покој Господа Бога свога.

18 Ево, ти свештеници који изађоше међу народ, проповедаху против свих лажи, и обмана, и зависти, и препирки, и пакости, и ружења, и крађа, пљачке, отимачине, убиства, чињења прељубе, и свакојаке пожуде, обзнањујући да тога не треба да буде –

19 Најављујући оно што ускоро мора доћи, да, најављујући долазак Сина Божјег, Његово страдање и смрт, а и васкрсење мртвих.

20 И многи из народа распитиваху се за место где ће Син Божји доћи и беху поучени да ће им се Он указати после васкрсења свога. И народ ово слушаше са великом радошћу и весељем.

21 И ево, пошто црква беше успостављена широм целе земље – извојевавши победу над ђаволом, и реч Божја се проповедаше у чистоти својој у целој земљи, а Господ изливаше благослове своје на народ – тако се заврши четрнаеста година владавине судија над народом Нефијевим.

And thus did Alma and Amulek go forth, and also many more who had been chosen for the work, to preach the word throughout all the land. And the establishment of the church became general throughout the land, in all the region round about, among all the people of the Nephites.

And there was no inequality among them; the Lord did pour out his Spirit on all the face of the land to prepare the minds of the children of men, or to prepare their hearts to receive the word which should be taught among them at the time of his coming—

That they might not be hardened against the word, that they might not be unbelieving, and go on to destruction, but that they might receive the word with joy, and as a branch be grafted into the true vine, that they might enter into the rest of the Lord their God.

Now those priests who did go forth among the people did preach against all lyings, and deceivings, and envyings, and strifes, and malice, and revilings, and stealing, robbing, plundering, murdering, committing adultery, and all manner of lasciviousness, crying that these things ought not so to be—

Holding forth things which must shortly come; yea, holding forth the coming of the Son of God, his sufferings and death, and also the resurrection of the dead.

And many of the people did inquire concerning the place where the Son of God should come; and they were taught that he would appear unto them after his resurrection; and this the people did hear with great joy and gladness.

And now after the church had been established throughout all the land—having got the victory over the devil, and the word of God being preached in its purity in all the land, and the Lord pouring out his blessings upon the people—thus ended the fourteenth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

Извештај о синовима Мосијиним, који се одрекоше својих права на царство ради речи Божје, и пођоше у земљу Нефи да проповедају Ламанцима; њихова страдања и избављење – према Алмином запису.

Алма 17

- 1 И ево, догоди се да док Алма путоваше из земље Геден на југ, према земљи Манти, гле, на своје велико изненађење сретете се са синовима Мосијиним који путоваху према земљи Зарахемли.
- 2 Ево, ти синови Мосијини беху са Алмом у време кад му се анђео први пут указа. Стога се Алма веома обрадова што види браћу своју, а радости његовој још више допринесе то што они још увек беху браћа његова у Господу. Да, и они беху постали чврсти у знању истине, јер беху мушкарци дубоког разумевања и беху марљиво истраживали Света писма како би могли знати реч Божју.
- 3 Али, то није све. Беху се посветили честим молитвама и посту, стога имаху дух пророштва и дух откривења. И кад поучаваху, поучаваху моћу и влашћу од Бога.
- 4 И они током четрнаест година беху поучавали реч Божју међу Ламанцима, имајући много успеха у привођењу многих к знању истине. Да, моћу речи њихових многи беху доведени пред олтар Божји како би призвали име Његово и пред Њим исповедили грехе своје.
- 5 Ево, ово су прилике које их беху пратиле на путовањима њиховим, јер имаху многе невоље. Трпљаху они много и у телу и духу, као што су глад, жеђ, и умор, а уз то велик труд у духу.
- 6 Ево, ово беху њихова путовања: Опростивши се од оца свога Мосије, у првој години владавине судија, одбивши царство које отац њихов беше вољан да им повери, а беше то и воља народа,

An account of the sons of Mosiah, who rejected their rights to the kingdom for the word of God, and went up to the land of Nephi to preach to the Lamanites; their sufferings and deliverance—according to the record of Alma.

Alma 17

And now it came to pass that as Alma was journeying from the land of Gideon southward, away to the land of Manti, behold, to his astonishment, he met with the sons of Mosiah journeying towards the land of Zarahemla.

Now these sons of Mosiah were with Alma at the time the angel first appeared unto him; therefore Alma did rejoice exceedingly to see his brethren; and what added more to his joy, they were still his brethren in the Lord; yea, and they had waxed strong in the knowledge of the truth; for they were men of a sound understanding and they had searched the scriptures diligently, that they might know the word of God.

But this is not all; they had given themselves to much prayer, and fasting; therefore they had the spirit of prophecy, and the spirit of revelation, and when they taught, they taught with power and authority of God.

And they had been teaching the word of God for the space of fourteen years among the Lamanites, having had much success in bringing many to the knowledge of the truth; yea, by the power of their words many were brought before the altar of God, to call on his name and confess their sins before him.

Now these are the circumstances which attended them in their journeyings, for they had many afflictions; they did suffer much, both in body and in mind, such as hunger, thirst and fatigue, and also much labor in the spirit.

Now these were their journeyings: Having taken leave of their father, Mosiah, in the first year of the judges; having refused the kingdom which their father was desirous to confer upon them, and also this was the minds of the people;

7 Они ипак отпутоваше из земље Зарахемле, и узеше са собом мачеве своје и копља своја и лукове своје и стреле своје и праћке своје. А то учи нише како би могли себи обезбедити храну док буду у пустињи.

8 И тако отпутоваше у пустињу са својом групом коју беху изабрали да оде у земљу Нефи да Ламанцима проповеда реч Божју.

9 И догоди се да много дана путоваху пустињом, и пошћаху много и мољаху се много да им Господ подари део Духа свога да их прати и пребива у њима, како би могли бити оруђе у рукама Божјим да приведу, ако је могуће, браћу своју Ламанце к знању истине, к знању о искварености предања очева њихових, која не беху исправна.

10 И догоди се да их Господ походи Духом својим, и рече им: Утешите се. И они се утешеше.

11 И Господ им, такође, рече: Пођите међу Ламанце, браћу своју, и утврдите реч моју. Ипак, будите стрпљиви у трпељивости и невољама, да им се покажете добрим примерима кроз мене, а ја ћу вас учинити оруђем у рукама својим за спасење многих душа.

12 И догоди се да се срца синова Мосијиних, а и оних који беху са њима, охрабре да пођу међу Ламанце да им објаве реч Божју.

13 И догоди се кад стигоше на границе земље ламанске, да се раздвојише и опростише једни од других, уздајући се у Господа да ће се поново срести при крају жетве своје, јер сматраху да је велико дело које беху предузели.

Nevertheless they departed out of the land of Zarahemla, and took their swords, and their spears, and their bows, and their arrows, and their slings; and this they did that they might provide food for themselves while in the wilderness.

And thus they departed into the wilderness with their numbers which they had selected, to go up to the land of Nephi, to preach the word of God unto the Lamanites.

And it came to pass that they journeyed many days in the wilderness, and they fasted much and prayed much that the Lord would grant unto them a portion of his Spirit to go with them, and abide with them, that they might be an instrument in the hands of God to bring, if it were possible, their brethren, the Lamanites, to the knowledge of the truth, to the knowledge of the baseness of the traditions of their fathers, which were not correct.

And it came to pass that the Lord did visit them with his Spirit, and said unto them: Be comforted. And they were comforted.

And the Lord said unto them also: Go forth among the Lamanites, thy brethren, and establish my word; yet ye shall be patient in long-suffering and afflictions, that ye may show forth good examples unto them in me, and I will make an instrument of thee in my hands unto the salvation of many souls.

And it came to pass that the hearts of the sons of Mosiah, and also those who were with them, took courage to go forth unto the Lamanites to declare unto them the word of God.

And it came to pass when they had arrived in the borders of the land of the Lamanites, that they separated themselves and departed one from another, trusting in the Lord that they should meet again at the close of their harvest; for they supposed that great was the work which they had undertaken.

14 И оно заиста беше велико, јер предузеше да проповедају реч Божју дивљем и окорелом и свирепом народу, народу који уживаше у убијању Нефијаца и пљачкању и отимању, а срца њихова беху ослоњена на богатство, то јест, на злато и сребро и драго камење. Штавише, те ствари настојаху да стекну убијањем и отимањем како не би морали да за њих раде рукама својим.

15 Према томе, беху веома лењи људи, од којих се многи клањаху идолима, и проклетство Божје беше пало на њих због предања очевих. Упркос томе, обећања Господња протезаху се на њих уз услов покајања.

16 Стога, беше то разлог због ког синови Мосијини беху предузели то дело, како би их можда привели покајању, како би их можда довели до знања о плану откупљења.

17 Стога се они раздвојише једни од других и пођоше међу њих, сваки човек за себе, по речи и моћи Божјој која му беше дата.

18 Ево, Амон беше главни међу њима, или боље речено служаше им, и опрости се од њих пошто их благослови у складу са различитим службама њиховим, саопштивши им реч Божју, то јест, служаше им пре одласка свога. И тако они одоше свако својим путем широм земље.

19 И Амон оде у земљу Исмаилову, земљу која беше названа по синовима Исмаиловим, који такође постаху Ламанци.

20 И кад Амон уђе у земљу Исмаилову, Ламанци га ухватише и везаше јер њихов обичај беше да вежу све Нефијце који им падну у руке, и воде их пред цара. И тако, вољи царевој беше препуштено да их погуби или остави у сужањству, или баци у тамницу, или протера из земље, већ према вољи и жељи својој.

21 И тако Амон беше одведен пред цара који беше над земљом Исмаиловом, а име му беше Ламони, и он беше потомак Исмаилов.

And assuredly it was great, for they had undertaken to preach the word of God to a wild and a hardened and a ferocious people; a people who delighted in murdering the Nephites, and robbing and plundering them; and their hearts were set upon riches, or upon gold and silver, and precious stones; yet they sought to obtain these things by murdering and plundering, that they might not labor for them with their own hands.

Thus they were a very indolent people, many of whom did worship idols, and the curse of God had fallen upon them because of the traditions of their fathers; notwithstanding the promises of the Lord were extended unto them on the conditions of repentance.

Therefore, this was the cause for which the sons of Mosiah had undertaken the work, that perhaps they might bring them unto repentance; that perhaps they might bring them to know of the plan of redemption.

Therefore they separated themselves one from another, and went forth among them, every man alone, according to the word and power of God which was given unto him.

Now Ammon being the chief among them, or rather he did administer unto them, and he departed from them, after having blessed them according to their several stations, having imparted the word of God unto them, or administered unto them before his departure; and thus they took their several journeys throughout the land.

And Ammon went to the land of Ishmael, the land being called after the sons of Ishmael, who also became Lamanites.

And as Ammon entered the land of Ishmael, the Lamanites took him and bound him, as was their custom to bind all the Nephites who fell into their hands, and carry them before the king; and thus it was left to the pleasure of the king to slay them, or to retain them in captivity, or to cast them into prison, or to cast them out of his land, according to his will and pleasure.

And thus Ammon was carried before the king who was over the land of Ishmael; and his name was Lamoni; and he was a descendant of Ishmael.

- 22 И цар упита Амона дали је жеља његова да се задржи у земљи међу Ламанцима, то јест, међу његовим народом.
- 23 А Амон му рече: Да, желим да неко време боравим међу овим народом. Да, и можда док не умрем.
- 24 И догоди се да цар Ламони беше веома задовољан Амоном, и нареди да се његове везе одреше и зажеле да Амон узме за жену једну од кћери његових.
- 25 Али, Амон му рече: Не, него ћу ти бити слуга. Стога Амон поста слуга цара Ламонија. И догоди се да беше постављен међу друге слуге да чува стада Ламонијева, према обичају ламанском.
- 26 И пошто три дана беше у служби царевој, док са слугама ламанским иђаше за стадима њиховим до појила које се зваше вода Себус, а сви Ламанци терају тамо стада своја како би се могла напојити –
- 27 Док, дакле, Амон и слуге царева тераху стада своја до појила, гле, велик се број Ламанаца, који са стадима својим беху на појилу, подиже и растера стада Амонова и слугу царевих, а растераше их толико да се она разбежаше на све стране.
- 28 Ево, слуге царева почеше да гунђају, говорећи: Сад ће нас цар погубити, као и браћу нашу јер стада њихова беху растерана због opakости ових људи. И почеше горко плакати, говорећи: Гле, стада наша већ су растерана.
- 29 Ево, плакаху они од страха да ће бити погубљени. Ево, Амону се кад то спази срце рашири од радости, јер рече: Показаћу моћ своју овим мојим друговима слугама, то јест, моћ која је у мени, вративши ова стада цару, како бих освојио срца ових мојих другова слугу, како бих их навео да поверују речима мојим.
- 30 И ево, беху ово мисли Амонове кад беше видео невоље оних које назва браћом својом.

And the king inquired of Ammon if it were his desire to dwell in the land among the Lamanites, or among his people.

And Ammon said unto him: Yea, I desire to dwell among this people for a time; yea, and perhaps until the day I die.

And it came to pass that king Lamoni was much pleased with Ammon, and caused that his bands should be loosed; and he would that Ammon should take one of his daughters to wife.

But Ammon said unto him: Nay, but I will be thy servant. Therefore Ammon became a servant to king Lamoni. And it came to pass that he was set among other servants to watch the flocks of Lamoni, according to the custom of the Lamanites.

And after he had been in the service of the king three days, as he was with the Lamanitish servants going forth with their flocks to the place of water, which was called the water of Sebus, and all the Lamanites drive their flocks hither, that they may have water—

Therefore, as Ammon and the servants of the king were driving forth their flocks to this place of water, behold, a certain number of the Lamanites, who had been with their flocks to water, stood and scattered the flocks of Ammon and the servants of the king, and they scattered them insomuch that they fled many ways.

Now the servants of the king began to murmur, saying: Now the king will slay us, as he has our brethren because their flocks were scattered by the wickedness of these men. And they began to weep exceedingly, saying: Behold, our flocks are scattered already.

Now they wept because of the fear of being slain. Now when Ammon saw this his heart was swollen within him with joy; for, said he, I will show forth my power unto these my fellow-servants, or the power which is in me, in restoring these flocks unto the king, that I may win the hearts of these my fellow-servants, that I may lead them to believe in my words.

And now, these were the thoughts of Ammon, when he saw the afflictions of those whom he termed to be his brethren.

31 И догоди се да их охрабри речима својим говорећи: Браћо моја, орасположите се, и кренимо у потрагу за стадима, и сакупићемо их и вратити на појило. И тако ћемо сачувати стада за цара и он нас неће погубити.

32 И догоди се да пођоше у потрагу за стадима, и слеђаху Амона, и великом брзином појурише и сустигоше стада царева и поново их сакупише на појилу.

33 А они људи поново стадоше да растерују стада њихова. Али Амон рече браћи својој: Опколите стада унаоколо да не побегну, а ја одох да се сукобим са тим људима који растерују стада наша.

34 Дакле, учинише они како им Амон заповеди, а он иступи да се сукоби са онима који стајаху пред вода Себус. А њих беше не мали број.

35 Они се, стога, не уплашише Амона јер мишљаху да га један од људи њихових може убити у складу са жељом њиховом, јер не знадоше да Господ обећа Мосији да ће избавити синове његове из руку њихових. Такође, они ништа не знадоше о Господу. Стога уживаху у уништавању браће своје и из тог разлога стадоше растеривати стада царева.

36 Али, Амон иступи и поче бацати камење праћком својом. Да, великом моћу бацаше камење на њих. И тако поби неколико њих, толико да се они запрепастише због моћи његове. Међутим, они беху гневни због погибије браће своје, и одлучише да он мора пасти. Стога, видевши да га не могу погодити камењем својим, изађоше са батинама својим да га убију.

And it came to pass that he flattered them by his words, saying: My brethren, be of good cheer and let us go in search of the flocks, and we will gather them together and bring them back unto the place of water; and thus we will preserve the flocks unto the king and he will not slay us.

And it came to pass that they went in search of the flocks, and they did follow Ammon, and they rushed forth with much swiftness and did head the flocks of the king, and did gather them together again to the place of water.

And those men again stood to scatter their flocks; but Ammon said unto his brethren: Encircle the flocks round about that they flee not; and I go and contend with these men who do scatter our flocks.

Therefore, they did as Ammon commanded them, and he went forth and stood to contend with those who stood by the waters of Sebus; and they were in number not a few.

Therefore they did not fear Ammon, for they supposed that one of their men could slay him according to their pleasure, for they knew not that the Lord had promised Mosiah that he would deliver his sons out of their hands; neither did they know anything concerning the Lord; therefore they delighted in the destruction of their brethren; and for this cause they stood to scatter the flocks of the king.

But Ammon stood forth and began to cast stones at them with his sling; yea, with mighty power he did sling stones amongst them; and thus he slew a certain number of them insomuch that they began to be astonished at his power; nevertheless they were angry because of the slain of their brethren, and they were determined that he should fall; therefore, seeing that they could not hit him with their stones, they came forth with clubs to slay him.

37 Али гле, сваком ко подиже батину своју да удари Амона, он одсече руку мачем својим. Одолеваше он, наиме, ударцима њиховим секући руке њихове оштрицом мача свога, толико да се они запрепастише и почеше бежати пред њим. Да, и не беше их мали број, а он их снагом руке своје натера да беже.

38 Ево, шесторица њих падоше од праћке, али мачем својим не погуби никога осим вође њиховог, а посече толико руку њихових колико се беше подигло на њега, а не беше их мало.

39 А кад их беше отерао далеко, врати се и они напојише стада своја и вратише их на пашњак царев, а затим одоше цару поневши руке које беху одсечене мачем Амоновим, оних који тражаху да га убију. И оне беху однете цару за сведочанство о ономе што они беху учинили.

But behold, every man that lifted his club to smite Ammon, he smote off their arms with his sword; for he did withstand their blows by smiting their arms with the edge of his sword, insomuch that they began to be astonished, and began to flee before him; yea, and they were not few in number; and he caused them to flee by the strength of his arm.

Now six of them had fallen by the sling, but he slew none save it were their leader with his sword; and he smote off as many of their arms as were lifted against him, and they were not a few.

And when he had driven them afar off, he returned and they watered their flocks and returned them to the pasture of the king, and then went in unto the king, bearing the arms which had been smitten off by the sword of Ammon, of those who sought to slay him; and they were carried in unto the king for a testimony of the things which they had done.

Алма 18

- 1 И догоди се да цар Ламони нареди да слуге његове иступе и посведоче о свему што беху видели у погледу тога.
- 2 И кад сви посведочише о оном што беху видели, и кад он сазна за верност Амонову у очувању стада његових, а и за његову велику моћ у сукобу против оних који га настојаху убити, беше веома запрепашћен, и рече: Заиста, тај је више од човека. Гле, није ли то Велики Дух који шаље тако велике казне на овај народ, због убистава њихових?
- 3 А они одговорише цару, и рекоше: Не знамо да ли је он Велики Дух или човек. Али, знамо оволико – да га непријатељи цареви не могу убити, нити могу растерати стада царева када је он са нама, због вештине и велике снаге његове. Стога, знамо да је он пријатељ цару. И ево, о цару, не верујемо да иједан човек има тако велику моћ, јер знамо да он не може бити убијен.
- 4 И ево, кад цар чу ове речи, рече им: Сада знам да је то Велики Дух и он сиђе овај пут да сачува животе ваше, да вас не бих погубио као што учиних браћи вашој. Ево, то је Велики Дух о ком говораху очеви наши.
- 5 Ево, беше то предање Ламонијево, које беше примио од оца свога, да постоји Велики Дух. Упркос томе што вероваху у Великог Духа, сматраху да је исправно све што чине. Ипак, Ламони се поче веома плашити у страху да беше учинио неправду убијајући слуге своје;
- 6 Јер погуби многе од њих ради тога што браћа њихова растериваху стада њихова на појилу. И тако, будући да стада њихова беху растерана, беху погубљени.
- 7 Ево, беше обичај тих Ламанаца да стоје крај вода Себус да растерују стада људима, како би многа која беху растерана одвели у земљу своју, јер код њих беше обичај отимања.

Alma 18

And it came to pass that king Lamoni caused that his servants should stand forth and testify to all the things which they had seen concerning the matter.

And when they had all testified to the things which they had seen, and he had learned of the faithfulness of Ammon in preserving his flocks, and also of his great power in contending against those who sought to slay him, he was astonished exceedingly, and said: Surely, this is more than a man. Behold, is not this the Great Spirit who doth send such great punishments upon this people, because of their murders?

And they answered the king, and said: Whether he be the Great Spirit or a man, we know not; but this much we do know, that he cannot be slain by the enemies of the king; neither can they scatter the king's flocks when he is with us, because of his expertness and great strength; therefore, we know that he is a friend to the king. And now, O king, we do not believe that a man has such great power, for we know he cannot be slain.

And now, when the king heard these words, he said unto them: Now I know that it is the Great Spirit; and he has come down at this time to preserve your lives, that I might not slay you as I did your brethren. Now this is the Great Spirit of whom our fathers have spoken.

Now this was the tradition of Lamoni, which he had received from his father, that there was a Great Spirit. Notwithstanding they believed in a Great Spirit, they supposed that whatsoever they did was right; nevertheless, Lamoni began to fear exceedingly, with fear lest he had done wrong in slaying his servants;

For he had slain many of them because their brethren had scattered their flocks at the place of water; and thus, because they had had their flocks scattered they were slain.

Now it was the practice of these Lamanites to stand by the waters of Sebus to scatter the flocks of the people, that thereby they might drive away many that were scattered unto their own land, it being a practice of plunder among them.

- 8 И догоди се да се цар Ламони распитиваше код слугу својих, говорећи: Где је тај човек који има тако велику моћ?
- 9 А они му рекоше: Ено, храни твоје коње. Ево, пре појења стада њихових, цар беше заповедио својим слугама да припреме његове коње и кочије и одведу га у земљу Нефи. Наиме, тамо у земљи Нефи, отац цара Ламонија, који беше цар целе земље, беше заказао велику гозбу.
- 10 Ево, кад цар чу да Амон припрема његове коње и његове кочије, беше још више зачуђен због верности Амонове, говорећи: Заиста, не беше ни једног слуге међу слугама мојим који беше тако веран као овај човек. Он се, наиме, сећа да изврши све заповести моје.
- 11 Сада сигурно знам да је то Велики Дух, и ја бих да дође к мени, али се не усуђујем.
- 12 И догоди се да када Амон припреми коње и кочије за цара и слуге његове, оде цару и виде да лице цареве беше измењено. Стога беше спреман да се удаљи из присуства његовог.
- 13 А један од царевих слугу му рече: Рабана! – чије тумачење је моћан или велики цар, сматрајући царево своје моћнима – и тако му рече: Рабана, цар жели да останеш.
- 14 Стога се Амон окрете цару, и рече му: Шта хоћете да учиним за вас, о цару? А цар му не одговори током сат времена по времену њиховом, јер не знаше шта би му рекао.
- 15 И догоди се да му Амон поново рече: Шта желите од мене? Али цар му не одговори.

And it came to pass that king Lamoni inquired of his servants, saying: Where is this man that has such great power?

And they said unto him: Behold, he is feeding thy horses. Now the king had commanded his servants, previous to the time of the watering of their flocks, that they should prepare his horses and chariots, and conduct him forth to the land of Nephi; for there had been a great feast appointed at the land of Nephi, by the father of Lamoni, who was king over all the land.

Now when king Lamoni heard that Ammon was preparing his horses and his chariots he was more astonished, because of the faithfulness of Ammon, saying: Surely there has not been any servant among all my servants that has been so faithful as this man; for even he doth remember all my commandments to execute them.

Now I surely know that this is the Great Spirit, and I would desire him that he come in unto me, but I durst not.

And it came to pass that when Ammon had made ready the horses and the chariots for the king and his servants, he went in unto the king, and he saw that the countenance of the king was changed; therefore he was about to return out of his presence.

And one of the king's servants said unto him, Rabbanah, which is, being interpreted, powerful or great king, considering their kings to be powerful; and thus he said unto him: Rabbanah, the king desireth thee to stay.

Therefore Ammon turned himself unto the king, and said unto him: What wilt thou that I should do for thee, O king? And the king answered him not for the space of an hour, according to their time, for he knew not what he should say unto him.

And it came to pass that Ammon said unto him again: What desirest thou of me? But the king answered him not.

16 И догоди се да Амон, будући испуњен Духом Божјим, прозре стога мисли цареве. И рече му: Је ли то зато што чу да одбраних слуге твоје и стада твоја и погубих седморицу од браће њихове праћком и мачем и одсекох руке осталима, да бих одбранио стада твоја и слуге твоје. Гле, да ли то изазва чуђење твоје?

17 Кажем ти, шта је то да је чуђење твоје тако велико? Гле, човек сам и твој сам слуга, дакле, шта год зажелиш што је исправно, учинићу то.

18 Ево, кад цар чу те речи, поново се зачуди, јер увиде да Амон може да разазна мисли његове. Ипак, упркос томе, цар Ламони отвори уста своја и рече му: Ко си ти? Јеси ли ти Велики Дух, који све зна?

19 Амон одговори и рече му: Нисам.

20 А цар рече: Како знаш мисли мога срца? Можеш да говориш одважно, и испричаш ми о томе и кажеш ми, такође, којом моћу погуби и одсече руке браће моје која растераше стада моја—

21 И ево, испричаш ли ми о томе, шта год зажелиш даћу ти. И буде ли потребно, бранићу те војскама својим. Али, знам да си ти моћнији од свих њих. Ипак, шта год пожелиш од мене, даћу ти.

22 Ево, Амон будући мудар, а ипак безазлен, рече Ламонију: Хоћеш ли послушати речи моје кажем ли ти којом моћу то чиним? А то је оно што од тебе желим.

23 А цар му одговори, и рече: Да, повероваћу свим речима твојим. И тако беше ухваћен лукавством.

24 А Амон му поче говорити са одважношћу, и рече му: Верујеш ли да постоји Бог?

25 А он одговори и рече му: Не знам шта то значи.

26 А Амон затим рече: Верујеш ли да постоји Велики Дух?

And it came to pass that Ammon, being filled with the Spirit of God, therefore he perceived the thoughts of the king. And he said unto him: Is it because thou hast heard that I defended thy servants and thy flocks, and slew seven of their brethren with the sling and with the sword, and smote off the arms of others, in order to defend thy flocks and thy servants; behold, is it this that causeth thy marvelings?

I say unto you, what is it, that thy marvelings are so great? Behold, I am a man, and am thy servant; therefore, whatsoever thou desirest which is right, that will I do.

Now when the king had heard these words, he marveled again, for he beheld that Ammon could discern his thoughts; but notwithstanding this, king Lamoni did open his mouth, and said unto him: Who art thou? Art thou that Great Spirit, who knows all things?

Ammon answered and said unto him: I am not.

And the king said: How knowest thou the thoughts of my heart? Thou mayest speak boldly, and tell me concerning these things; and also tell me by what power ye slew and smote off the arms of my brethren that scattered my flocks—

And now, if thou wilt tell me concerning these things, whatsoever thou desirest I will give unto thee; and if it were needed, I would guard thee with my armies; but I know that thou art more powerful than all they; nevertheless, whatsoever thou desirest of me I will grant it unto thee.

Now Ammon being wise, yet harmless, he said unto Lamoni: Wilt thou hearken unto my words, if I tell thee by what power I do these things? And this is the thing that I desire of thee.

And the king answered him, and said: Yea, I will believe all thy words. And thus he was caught with guile.

And Ammon began to speak unto him with boldness, and said unto him: Believest thou that there is a God?

And he answered, and said unto him: I do not know what that meaneth.

And then Ammon said: Believest thou that there is a Great Spirit?

27 А он рече: Да.

28 А Амон рече: То је Бог. И Амон му поново рече: Верујеш ли да тај Велики Дух, који је Бог, створи све што је на небу и на земљи?

29 А он рече: Да, верујем да Он створи све што је на земљи, али небеса не познајем.

30 А Амон му рече: Небо је место где пребива Бог и сви његови свети анђели.

31 А цар Ламони рече: Је ли оно изнад земље?

32 А Амон рече: Да, и Он гледа доле на сву децу човечју и зна све мисли и намере срца, јер руком Његовом сви они беху створени од почетка.

33 А цар Ламони рече: Верујем у све што ти рече. Дали те Бог посла?

34 Амон му рече: Човек сам, а човек на почетку беше створен по обличју Божјем, и Његовим Светим Духом сам позван да овај народ поучим томе, да могу бити приведени к знању о ономе што је праведно и истинито;

35 А део тог Духа пребива у мени, што ми даје знање, а и моћ у складу са вером мојом и жељама које су у Богу.

36 Ево, кад Амон изговори те речи, започе код стварања света, а и стварања Адама, и рече му све о паду човековом, и исприповеди и изложи пред њега записе и Света писма народа која пророци беху изговорили, и то до оног времена када отац њихов, Лехи, напусти Јерусалим.

37 И исприповеди (беше то, наиме, за цара и слуге његове) о свим путовањима очева њихових у пустињи, и о свим страдањима њиховим од глади и жеђи, и патњама њиховим, и тако даље.

38 И такође им исприповеди о побунама Ламана и Лемуила и синова Исмаилових. Да, изложи им све побуне њихове и разложи им све записе и Света писма од времена кад Лехи напусти Јерусалим па до садашњег времена.

And he said, Yea.

And Ammon said: This is God. And Ammon said unto him again: Believest thou that this Great Spirit, who is God, created all things which are in heaven and in the earth?

And he said: Yea, I believe that he created all things which are in the earth; but I do not know the heavens.

And Ammon said unto him: The heavens is a place where God dwells and all his holy angels.

And king Lamoni said: Is it above the earth?

And Ammon said: Yea, and he looketh down upon all the children of men; and he knows all the thoughts and intents of the heart; for by his hand were they all created from the beginning.

And king Lamoni said: I believe all these things which thou hast spoken. Art thou sent from God?

Ammon said unto him: I am a man; and man in the beginning was created after the image of God, and I am called by his Holy Spirit to teach these things unto this people, that they may be brought to a knowledge of that which is just and true;

And a portion of that Spirit dwelleth in me, which giveth me knowledge, and also power according to my faith and desires which are in God.

Now when Ammon had said these words, he began at the creation of the world, and also the creation of Adam, and told him all the things concerning the fall of man, and rehearsed and laid before him the records and the holy scriptures of the people, which had been spoken by the prophets, even down to the time that their father, Lehi, left Jerusalem.

And he also rehearsed unto them (for it was unto the king and to his servants) all the journeyings of their fathers in the wilderness, and all their sufferings with hunger and thirst, and their travail, and so forth.

And he also rehearsed unto them concerning the rebellions of Laman and Lemuel, and the sons of Ishmael, yea, all their rebellions did he relate unto them; and he expounded unto them all the records and scriptures from the time that Lehi left Jerusalem down to the present time.

39 Али, то није све. Он им, наине, разложи план откупљења који беше припремљен од постанка света, и обзнани им о доласку Христовом. И обзнани им свадела Господња.

40 И догоди се да пошто све то изговори и протумачи цару, поверова цар свим речима његовим.

41 И поче вапити Господу, говорећи: О, Господе, имај милости. У складу са обиљем милости коју имаше према народу Нефијевом, имај према мени и моме народу.

42 И ево, кад то изговори, паде на земљу као да је мртав.

43 И догоди се да га слуге његове узеше и однеше жени његовој и положише га на постељу, а он као мртав лежаше током два дана и две ноћи. А жена његова и синови његови и кћери његове, по обичају ламанском, нарицаху за њим веома оплакујући губитак његов.

But this is not all; for he expounded unto them the plan of redemption, which was prepared from the foundation of the world; and he also made known unto them concerning the coming of Christ, and all the works of the Lord did he make known unto them.

And it came to pass that after he had said all these things, and expounded them to the king, that the king believed all his words.

And he began to cry unto the Lord, saying: O Lord, have mercy; according to thy abundant mercy which thou hast had upon the people of Nephi, have upon me, and my people.

And now, when he had said this, he fell unto the earth, as if he were dead.

And it came to pass that his servants took him and carried him in unto his wife, and laid him upon a bed; and he lay as if he were dead for the space of two days and two nights; and his wife, and his sons, and his daughters mourned over him, after the manner of the Lamanites, greatly lamenting his loss.

Алма 19

- 1 И догоди се да после два дана и две ноћи беху спремни да узму његово тело и положи га у гроб који направише за сахрану својих мртвих.
- 2 Ево, царица чувши о слави Амоновој, посла и затражи да он дође к њој.
- 3 И догоди се да Амон учини како му беше запо- веђено и оде до царице и хтеде да сазна шта хо- ће да он учини.
- 4 А она му рече: Слуге мужа мога јавише ми да си пророк неког светог Бога и да имаш моћ да чиниш многа моћна дела у име Његово;
- 5 Стога, ако је тако, хтела бих да уђеш и видиш мужа мога, јер лежи на постељи својој током два дана и две ноћи и неки кажу да није мртав, али други кажу да јесте мртав и да заудара и да га треба у гроб положити; али што се мене тиче, мени не заудара.
- 6 Ево, беше то оно што Амон хтеде, јер знаше да цар Ламони беше под утицајем моћи Божје, знаше да мрачни вео невере беше уклоњен са ума његовог и да светло које просветли ум ње- гов, што беше светло славе Божје, и то чудесно светло добротe Његове – да, то светло ули такву радост у душу његову, кад облак таме беше рас- теран и светло вечног живота засја у души ње- говој, да, знаше да оно обузе његово природно тело, и беше однешен у Богу –
- 7 Дакле, оно што га царица замоли беше њего- ва једина жеља. Стога он оде да види цара како га царица беше замолила, и виде цара и знаше да није мртав.
- 8 И рече царици: Није мртав, већ спава у Богу, а сутра ће поново устати. Стога га не сахрањујте.

Alma 19

And it came to pass that after two days and two nights they were about to take his body and lay it in a sepulchre, which they had made for the purpose of burying their dead.

Now the queen having heard of the fame of Ammon, therefore she sent and desired that he should come in unto her.

And it came to pass that Ammon did as he was commanded, and went in unto the queen, and de- sired to know what she would that he should do.

And she said unto him: The servants of my hus- band have made it known unto me that thou art a prophet of a holy God, and that thou hast power to do many mighty works in his name;

Therefore, if this is the case, I would that ye should go in and see my husband, for he has been laid upon his bed for the space of two days and two nights; and some say that he is not dead, but others say that he is dead and that he stinketh, and that he ought to be placed in the sepulchre; but as for my- self, to me he doth not stink.

Now, this was what Ammon desired, for he knew that king Lamoni was under the power of God; he knew that the dark veil of unbelief was being cast away from his mind, and the light which did light up his mind, which was the light of the glory of God, which was a marvelous light of his goodness— yea, this light had infused such joy into his soul, the cloud of darkness having been dispelled, and that the light of everlasting life was lit up in his soul, yea, he knew that this had overcome his natural frame, and he was carried away in God—

Therefore, what the queen desired of him was his only desire. Therefore, he went in to see the king ac- cording as the queen had desired him; and he saw the king, and he knew that he was not dead.

And he said unto the queen: He is not dead, but he sleepeth in God, and on the morrow he shall rise again; therefore bury him not.

- 9 И Амон јој рече: Верујеш ли у то? А она му рече: Немам другог доказа осим речи твоје и речи слугу наших. Ипак, верујем да ће бити онако како ти рече.
- 10 А Амон јој рече: Благословена си због своје велике вере. Кажем ти, жено, нема толико велике вере међу свим народом нефијским.
- 11 И догоди се да бдијаше над постељом мужа свога, од тада па до оног тренутка у следећем дану у који Амон рече да ће устати.
- 12 И догоди се да устаде, по речи Амоновој, и кад устаде испружи руку своју према жени, и рече: Благословено да је име Божје, и благословена си ти.
- 13 Јер, сигурно као што ти живиш, видех, гле, Откупитеља свога и Он ће изаћи и бити рођен од жене и откупиће сав људски род, оне који по верују у име Његово. Тада, кад изговори те речи, срце се његово рашири и поново паде од радости, а и царица паде, јер беше Духом савладана.
- 14 Ево, Амон, видевши Духа Господњег изливеног у складу са молитвама његовим, на Ламанце, браћу његову, који беху узрок великог нарицања међу Нефијцима, то јест, међу свим народом Божјим, због безакоња њихових и предања њихових, паде на колена своја и поче изливати душу своју у молитви и захваљивању Богу за оно што беше учинио за браћу његову. И он беше савладан радошћу. И тако сви троје беху пали на земљу.
- 15 Ево, кад слуге цареве видеше да они беху пали, и почеше вапити Богу јер страх од Господа обузе и њих, јер су они ти који беху стали пред цара и сведочили му о великој моћи Амоновој.

And Ammon said unto her: Believest thou this? And she said unto him: I have had no witness save thy word, and the word of our servants; nevertheless I believe that it shall be according as thou hast said.

And Ammon said unto her: Blessed art thou because of thy exceeding faith; I say unto thee, woman, there has not been such great faith among all the people of the Nephites.

And it came to pass that she watched over the bed of her husband, from that time even until that time on the morrow which Ammon had appointed that he should rise.

And it came to pass that he arose, according to the words of Ammon; and as he arose, he stretched forth his hand unto the woman, and said: Blessed be the name of God, and blessed art thou.

For as sure as thou livest, behold, I have seen my Redeemer; and he shall come forth, and be born of a woman, and he shall redeem all mankind who believe on his name. Now, when he had said these words, his heart was swollen within him, and he sunk again with joy; and the queen also sunk down, being overpowered by the Spirit.

Now Ammon seeing the Spirit of the Lord poured out according to his prayers upon the Lamanites, his brethren, who had been the cause of so much mourning among the Nephites, or among all the people of God because of their iniquities and their traditions, he fell upon his knees, and began to pour out his soul in prayer and thanksgiving to God for what he had done for his brethren; and he was also overpowered with joy; and thus they all three had sunk to the earth.

Now, when the servants of the king had seen that they had fallen, they also began to cry unto God, for the fear of the Lord had come upon them also, for it was they who had stood before the king and testified unto him concerning the great power of Ammon.

- 16 И догоди се да призиваху име Господње, из све снаге, док сви не попадаше на земљу, осим једне жене Ламанке чије име беше Абиш, а она беше обраћена Господу већ много година, због необичног виђења оца свога –
- 17 Тако, будући обраћена Господу, а никад обзнанивши то, кад виде, дакле, да све слуге Ламонијеве беху попадале на земљу, а и да господарица њена, царица, и цар, и Амон опружени леже на земљи, знаше да је то моћ Божја. И сматрајући да ће та прилика, проглашавањем народу шта се беше догодило међу њима, учинити да видевши тај приказ поверују у моћ Божју, крену, дакле, од куће до куће проглашавајући то народу.
- 18 И почеше се они окупљати у дому царевом. И дође мноштво и на своје запрепашћење, угледаше цара, царицу, и слуге њихове опружене на земљи, а сви они лежаху као да су мртви. И угледаше и Амона, а гле, он беше Нефијац.
- 19 И тад народ поче гунђати међу собом. Неки говораху да се велико зло беше оборило на њих, то јест, на цара и дом његов, јер допусти да Нефијац остане у земљи.
- 20 Али други их укорише, говорећи: Цар навуче ово зло на дом свој јер погуби слуге своје, којима стада њихова беху растерана код вода Себус.
- 21 А уз то их укорише и они који беху стајали крај вода Себус и растеривали стада која припадаху цару, јер беху гневни на Амона због бројне браће своје коју он беше погубио код вода Себус, док брањаше стада царева.

And it came to pass that they did call on the name of the Lord, in their might, even until they had all fallen to the earth, save it were one of the Lamanitish women, whose name was Abish, she having been converted unto the Lord for many years, on account of a remarkable vision of her father—

Thus, having been converted to the Lord, and never having made it known, therefore, when she saw that all the servants of Lamoni had fallen to the earth, and also her mistress, the queen, and the king, and Ammon lay prostrate upon the earth, she knew that it was the power of God; and supposing that this opportunity, by making known unto the people what had happened among them, that by beholding this scene it would cause them to believe in the power of God, therefore she ran forth from house to house, making it known unto the people.

And they began to assemble themselves together unto the house of the king. And there came a multitude, and to their astonishment, they beheld the king, and the queen, and their servants prostrate upon the earth, and they all lay there as though they were dead; and they also saw Ammon, and behold, he was a Nephite.

And now the people began to murmur among themselves; some saying that it was a great evil that had come upon them, or upon the king and his house, because he had suffered that the Nephite should remain in the land.

But others rebuked them, saying: The king hath brought this evil upon his house, because he slew his servants who had had their flocks scattered at the waters of Sebus.

And they were also rebuked by those men who had stood at the waters of Sebus and scattered the flocks which belonged to the king, for they were angry with Ammon because of the number which he had slain of their brethren at the waters of Sebus, while defending the flocks of the king.

- 22 Ево, један од њих, чији брат беше погубљен мачем Амоновим, будући веома гневан на Амона, исуче мач свој и крену да нападне Амона да га убије. И када подиже мач свој да га удари, гле, паде мртав.
- 23 Ево, видимо да Амон не могаше бити погубљен, јер Господ беше рекао Мосији, оцу његовом: Поштедећу га и биће му по вери твојој – Мосија га, дакле, повери Господу.
- 24 И догоди се да кад мноштво беше видело да човек који подиже мач да убије Амона, паде мртав, све их обузе страх и не усудише да испруже руке своје да дотакну њега, или било кога од оних који беху пали. И они се поново почеше питати међу собом шта би могао бити узрок те велике моћи, то јест, шта би све то могло да значи.
- 25 И догоди се да беху међу њима многи који рекоше да је Амон Велики Дух, а други рекоше да га Велики Дух посла;
- 26 Али други укорише све њих, говорећи да је чудиште које Нефијци беху послали да их мучи.
- 27 А беху неки који рекоше да Амона посла Велики Дух да их мучи због безакоња њихових и да је Велики Дух тај који увек беше чувао Нефијце, који их увек беше избављао из руку њихових. И рекоше да је Велики Дух тај који беше уништио толико много браће њихове, Ламанаца.
- 28 И тако, препирке међу њима почеше бити веома оштре. И док се тако препираху, уђе слушкиња која учини да се мноштво скупиле, и када виде препирку која беше међу мноштвом беше веома жалосна, и то до суза.

Now, one of them, whose brother had been slain with the sword of Ammon, being exceedingly angry with Ammon, drew his sword and went forth that he might let it fall upon Ammon, to slay him; and as he lifted the sword to smite him, behold, he fell dead.

Now we see that Ammon could not be slain, for the Lord had said unto Mosiah, his father: I will spare him, and it shall be unto him according to thy faith—therefore, Mosiah trusted him unto the Lord.

And it came to pass that when the multitude beheld that the man had fallen dead, who lifted the sword to slay Ammon, fear came upon them all, and they durst not put forth their hands to touch him or any of those who had fallen; and they began to marvel again among themselves what could be the cause of this great power, or what all these things could mean.

And it came to pass that there were many among them who said that Ammon was the Great Spirit, and others said he was sent by the Great Spirit;

But others rebuked them all, saying that he was a monster, who had been sent from the Nephites to torment them.

And there were some who said that Ammon was sent by the Great Spirit to afflict them because of their iniquities; and that it was the Great Spirit that had always attended the Nephites, who had ever delivered them out of their hands; and they said that it was this Great Spirit who had destroyed so many of their brethren, the Lamanites.

And thus the contention began to be exceedingly sharp among them. And while they were thus contending, the woman servant who had caused the multitude to be gathered together came, and when she saw the contention which was among the multitude she was exceedingly sorrowful, even unto tears.

29 И догоди се да дође и ухвати царицу за руку, не би ли је некако подигла са земље. И чим јој дотаче руку она се подиже и стаде на ноге и повика јаким гласом, говорећи: О, благословени Исус који ме спасе од страшног пакла! О, благословени Боже, имај милости према овом народу!

30 А кад то рече, склопи руке своје испуњена радостју, говорећи многе речи које не беху разумљиве. И кад то учини, узе цара Ламонија за руку и гле, он се подиже и стаде на ноге своје.

31 А он, видећи препирку међу својим народом, сместа изађе и поче их корити и поучавати речима које беше чуо из уста Амонових. И сви који чуше његове речи, повероваше и обратише се Господу.

32 Али беху међу њима многи који не хтедохе да чују речи његове, стога одоше путем својим.

33 И догоди се да када Амон устаде, он им такође служаше, а и све слуге Ламонијеве. И сви они проглашаваху народу једно исто – да се срца њихова променише, да немају више жељу да зло чине.

34 И гле, многи проглашаваху народу да беху видели анђеле и разговарали са њима. И тако им они беху испричали о ономе што је од Бога, и о праведности Његовој.

35 И догоди се да беше много оних који повероваху речима његовим. И сви који повероваше крстише се и посташе праведни људи, и успоставише цркву међу собом.

36 И тако дело Господње започе међу Ламанцима. Тако Господ поче изливати Духа свога на њих. И ми видимо да је рука Његова испружена према свим људима који се покају и поверују у име Његово.

And it came to pass that she went and took the queen by the hand, that perhaps she might raise her from the ground; and as soon as she touched her hand she arose and stood upon her feet, and cried with a loud voice, saying: O blessed Jesus, who has saved me from an awful hell! O blessed God, have mercy on this people!

And when she had said this, she clasped her hands, being filled with joy, speaking many words which were not understood; and when she had done this, she took the king, Lamoni, by the hand, and behold he arose and stood upon his feet.

And he, immediately, seeing the contention among his people, went forth and began to rebuke them, and to teach them the words which he had heard from the mouth of Ammon; and as many as heard his words believed, and were converted unto the Lord.

But there were many among them who would not hear his words; therefore they went their way.

And it came to pass that when Ammon arose he also administered unto them, and also did all the servants of Lamoni; and they did all declare unto the people the selfsame thing—that their hearts had been changed; that they had no more desire to do evil.

And behold, many did declare unto the people that they had seen angels and had conversed with them; and thus they had told them things of God, and of his righteousness.

And it came to pass that there were many that did believe in their words; and as many as did believe were baptized; and they became a righteous people, and they did establish a church among them.

And thus the work of the Lord did commence among the Lamanites; thus the Lord did begin to pour out his Spirit upon them; and we see that his arm is extended to all people who will repent and believe on his name.

Алма 20

- 1 И догоди се да када успоставише цркву у тој земљи, цар Ламони замоли Амона да иде са њим у земљу Нефи, како би га показао оцу своме.
- 2 А глас Господњи дође Амону, говорећи: Не иди у земљу Нефи, јер гле, цар ће тражити твој живот, него иди у земљу Мидони, јер гле, брат твој Арон, а и Мулоки и Ама у тамници су.
- 3 Ево, догоди се да када Амон чу ово, рече цару Ламонију: Гле, брат мој и браћа у тамници су у Мидонију, па идем да их избавим.
- 4 Тада Ламони рече Амону: Знаш да у снази Господњој можеш учинити све. Али гле, поћи ћу са тобом у земљу Мидони, јер цар земље Мидони, чије име је Антиомно, мој је пријатељ. Стога идем у земљу Мидони како бих одбровољио цара те земље, и он ће извући браћу твоју из тамнице. Тад му Ламони рече: Ко ти рече да су ти браћа у тамници?
- 5 А Амон му рече: Нико ми не рече осим Бога, а Он ми рече – Иди и избави браћу своју, јер су у тамници у земљи Мидони.
- 6 Ево, кад Ламони чу то нареди слугама својим да припреме коње његове и кочије његове.
- 7 И он рече Амону: Дођи, ићи ћу са тобом доле у земљу Мидони и заузећу се тамо код цара да браћу твоју извуче из тамнице.
- 8 И догоди се да док Амон и Ламони путоваху тамо, среташе оца Ламонијевог, који беше цар целе земље.
- 9 И гле, отац Ламонијев му рече: Зашто не дође на гозбу оног великог дана када направих гозбу за синове своје и за свој народ?
- 10 А уз то рече: Куда идеш са тим Нефијцем, који је један од деце лажљивчеве?

Alma 20

And it came to pass that when they had established a church in that land, that king Lamoni desired that Ammon should go with him to the land of Nephi, that he might show him unto his father.

And the voice of the Lord came to Ammon, saying: Thou shalt not go up to the land of Nephi, for behold, the king will seek thy life; but thou shalt go to the land of Middoni; for behold, thy brother Aaron, and also Muloki and Ammah are in prison.

Now it came to pass that when Ammon had heard this, he said unto Lamoni: Behold, my brother and brethren are in prison at Middoni, and I go that I may deliver them.

Now Lamoni said unto Ammon: I know, in the strength of the Lord thou canst do all things. But behold, I will go with thee to the land of Middoni; for the king of the land of Middoni, whose name is Antiomno, is a friend unto me; therefore I go to the land of Middoni, that I may flatter the king of the land, and he will cast thy brethren out of prison. Now Lamoni said unto him: Who told thee that thy brethren were in prison?

And Ammon said unto him: No one hath told me, save it be God; and he said unto me—Go and deliver thy brethren, for they are in prison in the land of Middoni.

Now when Lamoni had heard this he caused that his servants should make ready his horses and his chariots.

And he said unto Ammon: Come, I will go with thee down to the land of Middoni, and there I will plead with the king that he will cast thy brethren out of prison.

And it came to pass that as Ammon and Lamoni were journeying thither, they met the father of Lamoni, who was king over all the land.

And behold, the father of Lamoni said unto him: Why did ye not come to the feast on that great day when I made a feast unto my sons, and unto my people?

And he also said: Whither art thou going with this Nephite, who is one of the children of a liar?

- 11 И догоди се да му Ламони образложи куда иде, јер се бојаше да га увреди.
- 12 И уз то му рече све разлоге задржавања свога у царству своме, што не оде оцу своме на гозбу коју беше припремио.
- 13 И ево, кад му Ламони образложи све то, гле на велико чуђење своје, отац његов се разгневи на њега и рече: Ламони, идеш да избављаш те Нефијце који су синови лажова. Гле, покраде он очеве наше, а сад и деца његова дођоше међу нас да би нас лукавством својим и лажима својим обманули, како би поново покрали иметак наш.
- 14 Ево, отац Ламонијев заповеди њему да убије Амона мачем својим. И уз то му заповеди да не иде у земљу Мидони, него да се са њим врати у земљу Исмаилову.
- 15 Али, Ламони му рече: Нећу убити Амона, ни ти ћу се вратити у земљу Исмаилову, него идем у земљу Мидони како бих ослободио браћу Амонову, јер знам да су праведни људи и свети пророци правог Бога.
- 16 Ево, кад отац његов чу те речи, разгневи се на њега и исуче мач свој како би га ударио да падне на земљу.
- 17 Али Амон иступи и рече му: Гле, не убијај сина свога, мада, боље је да падне он него ти, јер гле, он се покаја за грехе своје. Али, кад би ти сада пао у срцби својој, душа твоја не би могла бити спашена.
- 18 И опет, потребно је да се обуздаш, јер ако би убио сина свога, будући да је човек невин, крв његова би вапила из земље Господу Богу своме, да се освета обори на тебе и ти би можда изгубио душу своју.
- 19 Ево, кад му Амон изговори те речи, он му одговори, говорећи: Знам да бих пролио крв недужну када бих убио сина свога, јер ти си тај који настоји да га уништи.

And it came to pass that Lamoni rehearsed unto him whither he was going, for he feared to offend him.

And he also told him all the cause of his tarrying in his own kingdom, that he did not go unto his father to the feast which he had prepared.

And now when Lamoni had rehearsed unto him all these things, behold, to his astonishment, his father was angry with him, and said: Lamoni, thou art going to deliver these Nephites, who are sons of a liar. Behold, he robbed our fathers; and now his children are also come amongst us that they may, by their cunning and their lyings, deceive us, that they again may rob us of our property.

Now the father of Lamoni commanded him that he should slay Ammon with the sword. And he also commanded him that he should not go to the land of Middoni, but that he should return with him to the land of Ishmael.

But Lamoni said unto him: I will not slay Ammon, neither will I return to the land of Ishmael, but I go to the land of Middoni that I may release the brethren of Ammon, for I know that they are just men and holy prophets of the true God.

Now when his father had heard these words, he was angry with him, and he drew his sword that he might smite him to the earth.

But Ammon stood forth and said unto him: Behold, thou shalt not slay thy son; nevertheless, it were better that he should fall than thee, for behold, he has repented of his sins; but if thou shouldst fall at this time, in thine anger, thy soul could not be saved.

And again, it is expedient that thou shouldst forbear; for if thou shouldst slay thy son, he being an innocent man, his blood would cry from the ground to the Lord his God, for vengeance to come upon thee; and perhaps thou wouldst lose thy soul.

Now when Ammon had said these words unto him, he answered him, saying: I know that if I should slay my son, that I should shed innocent blood; for it is thou that hast sought to destroy him.

20 И испружи руку своју да убије Амона. Али Амон одоли ударцима његовим, и уз то удари руку његову да је не могаше користити.

21 Ево, кад цар виде да га Амон могаше убити, поче се заузимати код Амона да му поштеди живот.

22 Али Амон подиже мач свој и рече му: Гле, ударићу те уколико не допустиш да браћа моја буду пуштена из тамнице.

23 Тада цар, плашећи се да ће изгубити живот свој, рече: Поштедиш ли ме даћу ти што год затражиш, па и половину царства.

24 И ево, кад Амон увиде да беше утицао на старог цара по жељи својој, рече му: Допустиш ли да браћа моја буду пуштена из тамнице, а и да Ламони задржи царство своје, и да се не гневиш на њега, него допустиш да чини по жељама својим, у свему што замисли, тада ћу те поштедети. Иначе, ударићу те да паднеш на земљу.

25 Ево, кад Амон изговори те речи, цар се поче радовати због свог живота.

26 И кад увиде да Амон нема жељу да га уништи, и кад, уз то, виде велику љубав коју има према сину његовом Ламонију, зачуди се веома, и рече: Будући да је то све што пожелеле, да ослободим браћу твоју и допустим да син мој Ламони задржи царство своје, гле, даћу ти да син мој задржи царство своје од сада па заувек. И више нећу управљати њиме –

27 И даћу ти уз то да браћа твоја буду пуштена из тамнице, и да ти и браћа твоја можете доћи к мени, у царство моје, јер веома желим да те видим. Цар, наиме, беше веома зачуђен речима које он беше изговорио, а и речима које беше изговорио син његов Ламони. Стога беше жељан да их сазна.

28 И догоди се да Амон и Ламони наставише путовање своје према земљи Мидони. И Ламони стекну наклоност у очима цара те земље. Стога браћа Амонова беху изведена из тамнице.

And he stretched forth his hand to slay Ammon. But Ammon withstood his blows, and also smote his arm that he could not use it.

Now when the king saw that Ammon could slay him, he began to plead with Ammon that he would spare his life.

But Ammon raised his sword, and said unto him: Behold, I will smite thee except thou wilt grant unto me that my brethren may be cast out of prison.

Now the king, fearing he should lose his life, said: If thou wilt spare me I will grant unto thee whatsoever thou wilt ask, even to half of the kingdom.

Now when Ammon saw that he had wrought upon the old king according to his desire, he said unto him: If thou wilt grant that my brethren may be cast out of prison, and also that Lamoni may retain his kingdom, and that ye be not displeased with him, but grant that he may do according to his own desires in whatsoever thing he thinketh, then will I spare thee; otherwise I will smite thee to the earth.

Now when Ammon had said these words, the king began to rejoice because of his life.

And when he saw that Ammon had no desire to destroy him, and when he also saw the great love he had for his son Lamoni, he was astonished exceedingly, and said: Because this is all that thou hast desired, that I would release thy brethren, and suffer that my son Lamoni should retain his kingdom, behold, I will grant unto you that my son may retain his kingdom from this time and forever; and I will govern him no more—

And I will also grant unto thee that thy brethren may be cast out of prison, and thou and thy brethren may come unto me, in my kingdom; for I shall greatly desire to see thee. For the king was greatly astonished at the words which he had spoken, and also at the words which had been spoken by his son Lamoni, therefore he was desirous to learn them.

And it came to pass that Ammon and Lamoni proceeded on their journey towards the land of Middoni. And Lamoni found favor in the eyes of the king of the land; therefore the brethren of Ammon were brought forth out of prison.

29 И кад их Амон дочека беше веома жалостан, јер гле, беху голи, а кожа њихова беше веома одрана јер беху везани чврстим конопцима. И уз то трпљаху глад, жеђ и свакојаке невоље. Ипак, беху стрпљиви у свим страдањима својим.

30 И, као што се догоди, њихова коб беше да падоше у руке још окорелијег и тврдоглавијег народа. Стога не хтедоше да послушају речи њихове, и истериваху их, и удараху их, и гањаху их од куће до куће, и од места до места, све док не стигоше у земљу Мидони. А тамо беху ухваћени и бачени у тамницу и везани чврстим конопцима, и много дана држани у тамници, а избавише их Ламони и Амон.

And when Ammon did meet them he was exceedingly sorrowful, for behold they were naked, and their skins were worn exceedingly because of being bound with strong cords. And they also had suffered hunger, thirst, and all kinds of afflictions; nevertheless they were patient in all their sufferings.

And, as it happened, it was their lot to have fallen into the hands of a more hardened and a more stiff-necked people; therefore they would not hearken unto their words, and they had cast them out, and had smitten them, and had driven them from house to house, and from place to place, even until they had arrived in the land of Middoni; and there they were taken and cast into prison, and bound with strong cords, and kept in prison for many days, and were delivered by Lamoni and Ammon.

Извештај о проповедању Ароновом, и Мулокијевом, и браће њихове, Ламанцима.

Алма 21

- 1 Ево, кад се Амон и браћа његова раздвојише на границама земље ламанске, гле, Арон се упути према земљи коју Ламанци назваше Јерусалим, назвавши је по постојбини очеве својих. А она беше далеко, спајајући се са границама Мормоновим.
- 2 Ево, Ламанци и Амалекијци и народ Амулонов беху сазидали велик град који се зваше Јерусалим.
- 3 Ево, Ламанци сами по себи беху прилично окорели, али Амалекијци и Амулонци беху још окорелији. Они, стога, учинише да Ламанци отврдну срца своја, да постану јаки у opakости и одвратностима својим.
- 4 И догоди се да Арон дође у град Јерусалим и поче најпре проповедати Амалекијцима. И поче им проповедати у синагогама њиховим, јер они изградише синагоге по реду нехороваца. Наиме, многи од Амалекијаца и Амулонаца беху по реду Нехоровом.
- 5 Стога, кад Арон уђе у једну од синагога њихових да проповеда народу, док им говораше, гле један Амалекијац устаде и поче се препирати са њим, говорећи: Шта је то о чему ти сведочаше? Да виде анђела? Зашто се анђели не указују нама? Гле, зар овај народ није добар као твој народ?
- 6 Кажеш, такође, да ћемо страдати уколико се не покајемо. Како ти знаш мисли и намере срца наших? Како знаш да имамо разлог да се кајемо? Како знаш да нисмо праведан народ? Гле, изградисмо светилишта, и окупљамо се да Богу служимо. Ми верујемо да ће Бог спасти све људе.
- 7 Тада му Арон рече: Верујеш ли да ће Син Божји доћи да откупи људски род од греха њихових?

An account of the preaching of Aaron, and Muloki, and their brethren, to the Lamanites.

Alma 21

Now when Ammon and his brethren separated themselves in the borders of the land of the Lamanites, behold Aaron took his journey towards the land which was called by the Lamanites, Jerusalem, calling it after the land of their fathers' nativity; and it was away joining the borders of Mormon.

Now the Lamanites and the Amalekites and the people of Amulon had built a great city, which was called Jerusalem.

Now the Lamanites of themselves were sufficiently hardened, but the Amalekites and the Amulonites were still harder; therefore they did cause the Lamanites that they should harden their hearts, that they should wax strong in wickedness and their abominations.

And it came to pass that Aaron came to the city of Jerusalem, and first began to preach to the Amalekites. And he began to preach to them in their synagogues, for they had built synagogues after the order of the Nehors; for many of the Amalekites and the Amulonites were after the order of the Nehors.

Therefore, as Aaron entered into one of their synagogues to preach unto the people, and as he was speaking unto them, behold there arose an Amalekite and began to contend with him, saying: What is that thou hast testified? Hast thou seen an angel? Why do not angels appear unto us? Behold are not this people as good as thy people?

Thou also sayest, except we repent we shall perish. How knowest thou the thought and intent of our hearts? How knowest thou that we have cause to repent? How knowest thou that we are not a righteous people? Behold, we have built sanctuaries, and we do assemble ourselves together to worship God. We do believe that God will save all men.

Now Aaron said unto him: Believest thou that the Son of God shall come to redeem mankind from their sins?

8 А човек му рече: Не верујемо да ти знаш тако нешто. Не верујемо у та безумна предања. Не верујемо да знаш о оном што ће доћи, нити верујемо да очеви твоји, а и очеви наши, знаше о томе о чему говораху да ће доћи.

9 Тад Арон поче да им отвара Света писма о доласку Христовом, а и о васкрсењу мртвих, и о томе да откупљења за људски род не може бити осим кроз смрт и страдање Христово и помирење посредством крви Његове.

10 И догоди се да кад им он то поче образлагати, беху гневни на њега и почеше га исмевати, и не хтедоше да слушају речи које говораше.

11 Стога он, кад беше видео да они неће да слушају речи његове, оде из синагоге њихове и дође у село које се зваше Ани-Анти, и тамо нађе Мулокија који им проповедаше реч, а и Аму и браћу његову. И они се са многима препираху због речи.

12 И догоди се да они видеше да народ отврдну срца своја, стога отидоше и дођоше у земљу Мидони. И проповедаху реч многима, а мало их поверова речима које они поучаваху.

13 Ипак, Арон и неки од браће његове беху ухваћени и бачени у тамницу, а остатак њих побеже из земље Мидони у крајеве околне.

14 А они који беху бачени у тамницу претрпеше много тога, а беху избављени руком Ламонијевом и Амоновом, и беху нахрањени и оденути.

15 И поново изађоше да реч објављују, и тако први пут беху избављени из тамнице. И тако они беху трпели.

16 И иђаху где год их Дух Господњи вођаше, проповедајући реч Божју у свакој синагоги амалекијској, то јест, на сваком збору ламанском где би их примили.

And the man said unto him: We do not believe that thou knowest any such thing. We do not believe in these foolish traditions. We do not believe that thou knowest of things to come, neither do we believe that thy fathers and also that our fathers did know concerning the things which they spake, of that which is to come.

Now Aaron began to open the scriptures unto them concerning the coming of Christ, and also concerning the resurrection of the dead, and that there could be no redemption for mankind save it were through the death and sufferings of Christ, and the atonement of his blood.

And it came to pass as he began to expound these things unto them they were angry with him, and began to mock him; and they would not hear the words which he spake.

Therefore, when he saw that they would not hear his words, he departed out of their synagogue, and came over to a village which was called Ani-Anti, and there he found Muloki preaching the word unto them; and also Ammah and his brethren. And they contended with many about the word.

And it came to pass that they saw that the people would harden their hearts, therefore they departed and came over into the land of Middoni. And they did preach the word unto many, and few believed on the words which they taught.

Nevertheless, Aaron and a certain number of his brethren were taken and cast into prison, and the remainder of them fled out of the land of Middoni unto the regions round about.

And those who were cast into prison suffered many things, and they were delivered by the hand of Lamoni and Ammon, and they were fed and clothed.

And they went forth again to declare the word, and thus they were delivered for the first time out of prison; and thus they had suffered.

And they went forth whithersoever they were led by the Spirit of the Lord, preaching the word of God in every synagogue of the Amalekites, or in every assembly of the Lamanites where they could be admitted.

17 И догоди се да их Господ поче благосиљати, тако да многе приведоше к знању истине. Да, многе уверише у грехе њихове и да предања очева њихових не беху исправна.

18 И догоди се да се Амон и Ламони из земље Мидони вратише у земљу Исмаилову, која беше земља баштине њихове.

19 А цар Ламони не хтеде да дозволи да му Амон служи, то јест, да буде слуга његов.

20 Него нареди да се саграде синагоге у земљи Исмаиловој, и нареди да се његов народ, или народ који беше под владавином његовом, заједно окупља.

21 И он се радоваше због њих, и поучаваше их многим стварима. И објави им да су они народ под њим, и да су слободан народ, да су ослобођени од угњетавања цара, оца његовог, јер му отац додели да може да влада народом који беше у земљи Исмаиловој и у свој земљи околној.

22 И уз то им објави да могу имати слободу да се клањају Господу Богу свом по жељама својим, где год се налазили, ако је то у земљи која је под владавином цара Ламонија.

23 И Амон проповедаше народу цара Ламонија. И догоди се да их поучаваше о свему оном што спада у праведност. И свакодневно их подстицаше, са свом марљивошћу, а они се обзираху на реч његову и беху ревности у држању заповести Божјих.

And it came to pass that the Lord began to bless them, insomuch that they brought many to the knowledge of the truth; yea, they did convince many of their sins, and of the traditions of their fathers, which were not correct.

And it came to pass that Ammon and Lamoni returned from the land of Middoni to the land of Ishmael, which was the land of their inheritance.

And king Lamoni would not suffer that Ammon should serve him, or be his servant.

But he caused that there should be synagogues built in the land of Ishmael; and he caused that his people, or the people who were under his reign, should assemble themselves together.

And he did rejoice over them, and he did teach them many things. And he did also declare unto them that they were a people who were under him, and that they were a free people, that they were free from the oppressions of the king, his father; for that his father had granted unto him that he might reign over the people who were in the land of Ishmael, and in all the land round about.

And he also declared unto them that they might have the liberty of worshiping the Lord their God according to their desires, in whatsoever place they were in, if it were in the land which was under the reign of king Lamoni.

And Ammon did preach unto the people of king Lamoni; and it came to pass that he did teach them all things concerning things pertaining to righteousness. And he did exhort them daily, with all diligence; and they gave heed unto his word, and they were zealous for keeping the commandments of God.

Алма 22

- 1 Ево, док Амон тако без престанка поучаваше народ Ламонијев, вратићемо се на извештај о Арону и браћи његовој. Наиме, пошто он оде из земље Мидони, Дух га одведе у земљу Нефи, и то у дом цара који беше над целом земљом осим земљом Исмаиловом, а беше то отац Ламонијев.
- 2 И догоди се да он уђе к њему са браћом својом у палату царску, и поклони се пред царем, и рече му: Гле, о цару, ми смо браћа Амонова, коју ти из тамнице избави.
- 3 И ево, о цару, поштедиш ли наше животе, бићемо ти слуге. А цар им рече: Устаните, јер ћу вам поклонити ваше животе и нећу дозволити да ми будете слуге. Ипак, захтеваћу да ми служите, јер бејаш помало узнемирен у духу због племенитости и величине речи брата вашег Амона и желим да сазнам разлог због ког он не дође са тобом из Мидонија.
- 4 А Арон рече цару: Гле, Дух га Господњи позва на други пут. Оде он у земљу Исмаилову да поучава народ Ламонијев.
- 5 Тад му цар рече: Шта је то што рече о Духу Господњем? Гле, то је оно што ме узнемирава.
- 6 И такође, шта је то што Амон рече – Ако се покајете бићете спашени, а ако се не покајете бићете одбачени у последњи дан?
- 7 А Арон му одговори и рече: Верујеш ли да постоји Бог? А цар рече: Знам да Амалекијци кажу да постоји Бог, и ја им допустих да граде светишта да би се могли окупљати и клањати Му се. И ако ти сада кажеш да постоји Бог, гле, повероваћу.
- 8 И ево, кад Арон то чу, срце му се поче радовати, и он рече: Гле, сигурно као што ти живиш, цару, тако постоји Бог.
- 9 А цар рече: Је ли Бог онај Велики Дух који изведе очеве наше из земље јерусалимске?

Alma 22

Now, as Ammon was thus teaching the people of Lamoni continually, we will return to the account of Aaron and his brethren; for after he departed from the land of Middoni he was led by the Spirit to the land of Nephi, even to the house of the king which was over all the land save it were the land of Ishmael; and he was the father of Lamoni.

And it came to pass that he went in unto him into the king's palace, with his brethren, and bowed himself before the king, and said unto him: Behold, O king, we are the brethren of Ammon, whom thou hast delivered out of prison.

And now, O king, if thou wilt spare our lives, we will be thy servants. And the king said unto them: Arise, for I will grant unto you your lives, and I will not suffer that ye shall be my servants; but I will insist that ye shall administer unto me; for I have been somewhat troubled in mind because of the generosity and the greatness of the words of thy brother Ammon; and I desire to know the cause why he has not come up out of Middoni with thee.

And Aaron said unto the king: Behold, the Spirit of the Lord has called him another way; he has gone to the land of Ishmael, to teach the people of Lamoni.

Now the king said unto them: What is this that ye have said concerning the Spirit of the Lord? Behold, this is the thing which doth trouble me.

And also, what is this that Ammon said—If ye will repent ye shall be saved, and if ye will not repent, ye shall be cast off at the last day?

And Aaron answered him and said unto him: Believest thou that there is a God? And the king said: I know that the Amalekites say that there is a God, and I have granted unto them that they should build sanctuaries, that they may assemble themselves together to worship him. And if now thou sayest there is a God, behold I will believe.

And now when Aaron heard this, his heart began to rejoice, and he said: Behold, assuredly as thou livest, O king, there is a God.

And the king said: Is God that Great Spirit that brought our fathers out of the land of Jerusalem?

- 10 А Арон му рече: Да, Он је тај Велики Дух, и Он створи све и на небу и на земљи. Верујеш ли у то?
- 11 А он рече: Да, верујем да Велики Дух све створи, и желим да ми испричаш о свему томе, и ја ћу поверовати речима твојим.
- 12 И догоди се да кад Арон беше видео да ће цар поверовати речима његовим, поче од стварања Адама, читајући цару Света писма – како Бог створи човека по облику своме, и даде му Бог заповести, и да због престапа човек паде.
- 13 И Арон му образлагаше Света писма од стварања Адама, објашњавајући му пад човеков, и његово телесно стање, а и план откупљења који беше припремљен од постанка света, кроз Христа, за све оне који поверују у име Његово.
- 14 И пошто човек паде, не могаше да заслужи ништа сам по себи, већ страдања и смрт Христова извршава помирење за грехе његове, кроз веру и покајање, и тако даље, и да Он кида окове смртне, да гроб нема победу, и да жаока смрти нестане кроз наду у славу. И Арон све то изложи цару.
- 15 И догоди се да пошто му Арон све то беше образложио, цар рече: Шта да учиним да могу да добијем тај вечни живот о ком ти говораше? Да, шта да учиним да бих могао да се родим од Бога и ишчупам тај опаки дух укорењен у грудима својим, и примим Дух Његов, да се испуним радошћу, да не будем одбачен у последњи дан? Гле, – рече – оставићу све што поседујем, да, одрећи ћу се царства свога да бих могао да примим ту велику радост.
- 16 Али, Арон му рече: Желиш ли то, поклониш ли се пред Богом, да, покајеш ли се због свих греха својих и поклониш пред Богом, и са вером призовеш име Његово, верујући да ћеш примити, примићеш тада наду за којом чезнеш.

And Aaron said unto him: Yea, he is that Great Spirit, and he created all things both in heaven and in earth. Believest thou this?

And he said: Yea, I believe that the Great Spirit created all things, and I desire that ye should tell me concerning all these things, and I will believe thy words.

And it came to pass that when Aaron saw that the king would believe his words, he began from the creation of Adam, reading the scriptures unto the king—how God created man after his own image, and that God gave him commandments, and that because of transgression, man had fallen.

And Aaron did expound unto him the scriptures from the creation of Adam, laying the fall of man before him, and their carnal state and also the plan of redemption, which was prepared from the foundation of the world, through Christ, for all whosoever would believe on his name.

And since man had fallen he could not merit anything of himself; but the sufferings and death of Christ atone for their sins, through faith and repentance, and so forth; and that he breaketh the bands of death, that the grave shall have no victory, and that the sting of death should be swallowed up in the hopes of glory; and Aaron did expound all these things unto the king.

And it came to pass that after Aaron had expounded these things unto him, the king said: What shall I do that I may have this eternal life of which thou hast spoken? Yea, what shall I do that I may be born of God, having this wicked spirit rooted out of my breast, and receive his Spirit, that I may be filled with joy, that I may not be cast off at the last day? Behold, said he, I will give up all that I possess, yea, I will forsake my kingdom, that I may receive this great joy.

But Aaron said unto him: If thou desirest this thing, if thou wilt bow down before God, yea, if thou wilt repent of all thy sins, and wilt bow down before God, and call on his name in faith, believing that ye shall receive, then shalt thou receive the hope which thou desirest.

17 И догоди се да када Арон изговори те речи, цар паде на колена своја пред Господом. Да, паде он ничице на земљу и снажно завапи, говорећи:

18 О, Боже, Арон ми рече да постоји Бог, а ако постоји Бог, и ако си ти Бог, објави ми се, а ја ћу одбацити све грехе своје да бих те упознао, и да бих могао устати из мртвих и бити спасен у последњи дан. И кад цар изговори те речи, беше ударен као да је мртав.

19 И догоди се да слуге његове отрчаше и рекоше царици све што се догодило цару. И она уђе код цара и кад га беше видела да лежи као да је мртав, а Арон и браћа његова да стоје као да су узрок пада његовог, разгневи се на њих и заповеди да их слуге њене, то јест, слуге царева, ухвате и погубе.

20 Ево, слуге видеше узрок пада царевог, стога се не усудише да ставе руке своје на Арона и браћу његову. И они се заузеше код царице, говорећи: Зашто заповедате да погубимо ове људе, када је, гле, један од њих моћнији од свих нас? Стога ћемо пасти пред њима.

21 Ево, кад царица беше видела страх слугу и она се поче веома плашити да је не снађе неко зло. И заповеди слугама својим да иду и позову народ како би убили Арона и браћу његову.

22 Ево, кад Арон беше видео одлучност царичину, а и познавајући тврдоћу срца народа, уплаши се да се мноштво не сакупи и да не буде великог сукоба и немира међу њима. Стога, испружи руку своју и подиже цара са земље, и рече му: Устани. И он стаде на ноге своје, примивши снагу своју.

23 Ево, беше то учињено у присуству царице и многих слугу. А кад они то видеше, веома се задивише и почеше се плашити. А цар иступи и поче им служити. И он им служаше, толико да се сви укућани његови обратише Господу.

And it came to pass that when Aaron had said these words, the king did bow down before the Lord, upon his knees; yea, even he did prostrate himself upon the earth, and cried mightily, saying:

O God, Aaron hath told me that there is a God; and if there is a God, and if thou art God, wilt thou make thyself known unto me, and I will give away all my sins to know thee, and that I may be raised from the dead, and be saved at the last day. And now when the king had said these words, he was struck as if he were dead.

And it came to pass that his servants ran and told the queen all that had happened unto the king. And she came in unto the king; and when she saw him lay as if he were dead, and also Aaron and his brethren standing as though they had been the cause of his fall, she was angry with them, and commanded that her servants, or the servants of the king, should take them and slay them.

Now the servants had seen the cause of the king's fall, therefore they durst not lay their hands on Aaron and his brethren; and they pled with the queen saying: Why commandest thou that we should slay these men, when behold one of them is mightier than us all? Therefore we shall fall before them.

Now when the queen saw the fear of the servants she also began to fear exceedingly, lest there should some evil come upon her. And she commanded her servants that they should go and call the people, that they might slay Aaron and his brethren.

Now when Aaron saw the determination of the queen, he, also knowing the hardness of the hearts of the people, feared lest that a multitude should assemble themselves together, and there should be a great contention and a disturbance among them; therefore he put forth his hand and raised the king from the earth, and said unto him: Stand. And he stood upon his feet, receiving his strength.

Now this was done in the presence of the queen and many of the servants. And when they saw it they greatly marveled, and began to fear. And the king stood forth, and began to minister unto them. And he did minister unto them, insomuch that his whole household were converted unto the Lord.

24 А по заповести царичиној мноштво се окупи и међу њима наста велико гунђање због Арона и браће његове.

25 Али цар ступи међу њих и служаше им. А они се смирише према Арону и онима који са њим беху.

26 И догоди се да кад цар беше видео да се људи смирише, нареди да Арон и браћа његова ступе међу мноштво и да им реч проповедају.

27 И догоди се да посла цар проглас широм целе земље, међу сав свој народ који беше у целој земљи његовој, који беше у свим крајевима унаоколо, која допираше чак до мора, на истоку и на западу, и која од земље Зарахемле беше раздвојена уским појасом пустиње, који се простираше од источног мора чак до западног мора, и унаоколо на пределе уз обалу морску и границе пустиње која беше на северу поред земље Зарахемле, преко граница Мантија, поред извора реке Сидон, простирући се од истока према западу – и тако Ламанци и Нефијци беху раздвојени.

28 Ево, доконији део Ламанаца живљаше у пустињи и пребиваше у шаторима, а протезаху се преко пустиње на западу, у земљи Нефи. Да, а такође на западу земље Зарахемле, у пределима поред обале морске, и на западу у земљи Нефи, у месту прве баштине очева њихових, и тако се граничећи са обалом морском.

29 А уз то, беше много Ламанаца на истоку поред обале морске, где их Нефијци беху протерали. И тако Нефијци беху скоро опкољени Ламанцима. Ипак, Нефијци запосеше све северне делове земље, граничећи се са пустињом, на извору реке Сидона, од истока до запада, унаоколо у пределу пустиње, на северу, све док не стигосе до земље коју назваше Изобиље.

Now there was a multitude gathered together because of the commandment of the queen, and there began to be great murmurings among them because of Aaron and his brethren.

But the king stood forth among them and administered unto them. And they were pacified towards Aaron and those who were with him.

And it came to pass that when the king saw that the people were pacified, he caused that Aaron and his brethren should stand forth in the midst of the multitude, and that they should preach the word unto them.

And it came to pass that the king sent a proclamation throughout all the land, amongst all his people who were in all his land, who were in all the regions round about, which was bordering even to the sea, on the east and on the west, and which was divided from the land of Zarahemla by a narrow strip of wilderness, which ran from the sea east even to the sea west, and round about on the borders of the seashore, and the borders of the wilderness which was on the north by the land of Zarahemla, through the borders of Manti, by the head of the river Sidon, running from the east towards the west—and thus were the Lamanites and the Nephites divided.

Now, the more idle part of the Lamanites lived in the wilderness, and dwelt in tents; and they were spread through the wilderness on the west, in the land of Nephi; yea, and also on the west of the land of Zarahemla, in the borders by the seashore, and on the west in the land of Nephi, in the place of their fathers' first inheritance, and thus bordering along by the seashore.

And also there were many Lamanites on the east by the seashore, whither the Nephites had driven them. And thus the Nephites were nearly surrounded by the Lamanites; nevertheless the Nephites had taken possession of all the northern parts of the land bordering on the wilderness, at the head of the river Sidon, from the east to the west, round about on the wilderness side; on the north, even until they came to the land which they called Bountiful.

30 А она се граничише са земљом коју назваше Пустош, јер беше тако далеко на северу да досе-
заше до земље која беше настањена и беше уни-
штена, о чијим костима говорасмо, коју откри
народ Зарахемлин, јер то беше место њиховог
првог искрцавања.

31 А одатле одоше у јужну пустињу. Тако земља
на северу беше названа Пустош, а земља према
југу беше названа Изобилје, будући пустиња ко-
ја беше пуна свакојаке дивљачи сваке врсте, чи-
ји део беше дошао из земље на северу због хра-
не.

32 А ево, за Нефијце то беше удаљеност само дан
и по пута, на граници која раздваја Изобилје и
земљу Пустош, од источног до западног мора.
И тако земља Нефи и земља Зарахемла беху ско-
ро опкољене водом, и беше тамо мала превлака
копна између земље на северу и земље на југу.

33 И догоди се да Нефијци беху настанили зе-
мљу Изобилје, и то од западног до источног мо-
ра, и тако Нефици у мудрости својој са стража-
ма својим и војскама својим беху одсекли
Ламанце на југу, како на тај начин не би више
имали посед на северу, како се не би могли про-
ширити у земљу на северу.

34 Стога Ламанци не могаху имати више поседа
осим у земљи Нефи и пустињи околној. Ево, бе-
ше то мудрост нефијска – пошто им Ламанци
беху непријатељи, они не би подносили невоље
своје са сваке стране, а и да би могли имати где
да побегну по вољи својој.

35 А сада се ја, рекавши ово, поново враћам на
извештај Амонов и Аронов, Омнеров и
Химнијев, и браће њихове.

And it bordered upon the land which they called
Desolation, it being so far northward that it came
into the land which had been peopled and been de-
stroyed, of whose bones we have spoken, which was
discovered by the people of Zarahemla, it being the
place of their first landing.

And they came from there up into the south
wilderness. Thus the land on the northward was
called Desolation, and the land on the southward
was called Bountiful, it being the wilderness which
is filled with all manner of wild animals of every
kind, a part of which had come from the land
northward for food.

And now, it was only the distance of a day and a
half's journey for a Nephite, on the line Bountiful
and the land Desolation, from the east to the west
sea; and thus the land of Nephi and the land of
Zarahemla were nearly surrounded by water, there
being a small neck of land between the land north-
ward and the land southward.

And it came to pass that the Nephites had inhab-
ited the land Bountiful, even from the east unto the
west sea, and thus the Nephites in their wisdom,
with their guards and their armies, had hemmed in
the Lamanites on the south, that thereby they
should have no more possession on the north, that
they might not overrun the land northward.

Therefore the Lamanites could have no more pos-
sessions only in the land of Nephi, and the wilder-
ness round about. Now this was wisdom in the
Nephites—as the Lamanites were an enemy to
them, they would not suffer their afflictions on ev-
ery hand, and also that they might have a country
whither they might flee, according to their desires.

And now I, after having said this, return again to
the account of Ammon and Aaron, Omner and
Himni, and their brethren.

Алма 23

- 1 Гле, тад се догоди да цар ламански посла проглас међу сав свој народ, да не стављају руке своје на Амона, или Арона, или Омнера, или Химнија, нити на било ког од браће њихове која буду пролазила проповедајући реч Божју, где год били, у било ком делу земље њихове.
- 2 Да, посла он пропис међу њих да не стављају руке своје на њих да би их везали, или у тамници бацили, нити да их смеју пљувати, нити ударати, нити истеривати из синагога својих, нити их бичевати. Такође, не смеју их каменовати, већ они треба да имају слободан приступ до домовима њиховим, а и храмовима њиховим и светиљштима њиховим.
- 3 И тако би они могли ићи и проповедати реч по жељи својој, јер цар беше обраћен Господу, и сви укућани његови. Стога он посла проглас широм земље своје народу како реч Божја не би имала препреке, већ да би се могла обелодањивати широм целе земље, да би се његов народ могао уверити у опака предања очева својих и да би се могли уверити да су сви они браћа и да не смеју да убијају, нити пљачкају, нити краду, нити чине прељубу, нити да чине било какву opakост.
- 4 И догоди се да када цар посла овај проглас, Арон и браћа његова кренуше од града до града, и од једног дома службе до другог, оснивајући цркве и посвећујући свештенике и учитеље широм земље међу Ламанцима, да проповедају и поучавају реч Божју међу њима. И тако они почеше имати велик успех.
- 5 И хиљаде беху приведене к знању о Господу, да, хиљаде беху приведене да поверују у предања нефијска. И беху они поучавани записима и пророштвима која беху предавана све до садашњег времена.

Alma 23

Behold, now it came to pass that the king of the Lamanites sent a proclamation among all his people, that they should not lay their hands on Ammon, or Aaron, or Omner, or Himni, nor either of their brethren who should go forth preaching the word of God, in whatsoever place they should be, in any part of their land.

Yea, he sent a decree among them, that they should not lay their hands on them to bind them, or to cast them into prison; neither should they spit upon them, nor smite them, nor cast them out of their synagogues, nor scourge them; neither should they cast stones at them, but that they should have free access to their houses, and also their temples, and their sanctuaries.

And thus they might go forth and preach the word according to their desires, for the king had been converted unto the Lord, and all his household; therefore he sent his proclamation throughout the land unto his people, that the word of God might have no obstruction, but that it might go forth throughout all the land, that his people might be convinced concerning the wicked traditions of their fathers, and that they might be convinced that they were all brethren, and that they ought not to murder, nor to plunder, nor to steal, nor to commit adultery, nor to commit any manner of wickedness.

And now it came to pass that when the king had sent forth this proclamation, that Aaron and his brethren went forth from city to city, and from one house of worship to another, establishing churches, and consecrating priests and teachers throughout the land among the Lamanites, to preach and to teach the word of God among them; and thus they began to have great success.

And thousands were brought to the knowledge of the Lord, yea, thousands were brought to believe in the traditions of the Nephites; and they were taught the records and prophecies which were handed down even to the present time.

- 6 И заиста, сигурно, како жив био Господ, тако сви који повероваше, или сви који беху приведени к знању истине кроз проповедање Амоново и браће његове, према духу откривења и пророштва и моћи Божјој која посредством њих чуда чињаше – да, кажем вам, како жив био Господ, који год од Ламанаца повероваше у проповедање њихово и обратише се Господу, никада не отпадоше.
- 7 Посташе, наиме, праведан народ, положише оружје побуне своје да се више не боре против Бога, исто тако ни против било кога од браће своје.
- 8 Ево, ово су они који се Господу обратише:
- 9 Народ ламански који беше у земљи Исмаиловој;
- 10 А и народ ламански који беше у земљи Мидони;
- 11 А и народ ламански који беше у граду Нефију;
- 12 А исто тако народ ламански који беше у земљи Шилому, и који беше у земљи Шемлону, и у граду Лемуиловом, и у граду Шимнилому.
- 13 И ово су имена градова ламанских који се Господу обратише, и ово су они који положише оружје побуне своје, да, сво оружје своје ратно. И сви они беху Ламанци.
- 14 А Амалекијци не беху обраћени, осим једног, и ниједан од Амулонаца, већ отврднуше срца своја, а и срца Ламанаца у оном делу земље где пребиваху, да, у свим селима својим и свим градовима својим.
- 15 Именовасмо, дакле, све градове ламанске у којима се покајаше и дођоше до знања истине и обратише се.

And as sure as the Lord liveth, so sure as many as believed, or as many as were brought to the knowledge of the truth, through the preaching of Ammon and his brethren, according to the spirit of revelation and of prophecy, and the power of God working miracles in them—yea, I say unto you, as the Lord liveth, as many of the Lamanites as believed in their preaching, and were converted unto the Lord, never did fall away.

For they became a righteous people; they did lay down the weapons of their rebellion, that they did not fight against God any more, neither against any of their brethren.

Now, these are they who were converted unto the Lord:

The people of the Lamanites who were in the land of Ishmael;

And also of the people of the Lamanites who were in the land of Middoni;

And also of the people of the Lamanites who were in the city of Nephi;

And also of the people of the Lamanites who were in the land of Shilom, and who were in the land of Shemlon, and in the city of Lemuel, and in the city of Shimnilom.

And these are the names of the cities of the Lamanites which were converted unto the Lord; and these are they that laid down the weapons of their rebellion, yea, all their weapons of war; and they were all Lamanites.

And the Amalekites were not converted, save only one; neither were any of the Amulonites; but they did harden their hearts, and also the hearts of the Lamanites in that part of the land wheresoever they dwelt, yea, and all their villages and all their cities.

Therefore, we have named all the cities of the Lamanites in which they did repent and come to the knowledge of the truth, and were converted.

16 И тад се догоди да цар и они који се обратише, пожелеше да добију име да би се тако могли разликовати од браће своје. Стога се цар посаветова са Ароном и многим од свештеника својих о имену које би на себе преузели, да би се могли разликовати;

17 И догоди се да се назваше Анти-Нефи-Лехијцима. И они се назваше тим именом и више не беху Ламанци.

18 И почеше бити веома марљив народ, да, и беху наклоњени Нефијцима. Стога, успоставише пријатељске односе са њима и проклетство Божје их више није пратило.

And now it came to pass that the king and those who were converted were desirous that they might have a name, that thereby they might be distinguished from their brethren; therefore the king consulted with Aaron and many of their priests, concerning the name that they should take upon them, that they might be distinguished.

And it came to pass that they called their names Anti-Nephi-Lehies; and they were called by this name and were no more called Lamanites.

And they began to be a very industrious people; yea, and they were friendly with the Nephites; therefore, they did open a correspondence with them, and the curse of God did no more follow them.

Алма 24

- 1 И догоди се да Амалекијци и Амулонци и Ламанци који беху у земљи Амулону, а и у земљи Еламу, и који беху у земљи Јерусалиму, и укратко, у целој земљи унаоколо, који не беху обраћени и не беху преузели на себе име Анти-Нефи-Лехијци, беху подбуњивани од Амалекијаца и од Амулонаца на срџбу против браће своје.
- 2 А мржња њихова поста веома жестока према њима, чак толико да се почеше бунити против цара свога, тако да не хтедоше да им он буде цар. Стога се они латише оружја против народа анти-нефи-лехијског.
- 3 Ево, цар повери царство сину своме и назва га именован Анти-Нефи-Лехи.
- 4 И умре цар те исте године када Ламанци почеше вршити припреме за рат против народа Божјег.
- 5 Ево, кад Амон и браћа његова и сви они који беху дошли са њим, угледаше припреме ламанске да униште браћу своју, кренуше у земљу Мидијан, и тамо се Амон састаде са свом браћом својом, а одатле кренуше у земљу Исмаилову да би могли одржати савет са Ламонијем, а и са његовим братом Анти-Нефи-Лехијем, шта да учине како би се одбранили од Ламанаца.
- 6 Ево, не беше ни једне душе, међу свим народом који беше обраћен Господу, која би се латила оружја против браће своје. Не, не хтедоше они чак ни да врше припреме за рат. Да, и такође, цар њихов им заповеди да то не чине.
- 7 Ево, ово су речи које он рече народу о томе: Захваљујем Богу своме, народе мој љубљени, што нам наш велик Бог у доброты својој посла ову браћу нашу, Нефијце, да нам проповедају и увере нас у предања наших опаких очева.

Alma 24

And it came to pass that the Amalekites and the Amulonites and the Lamanites who were in the land of Amulon, and also in the land of Helam, and who were in the land of Jerusalem, and in fine, in all the land round about, who had not been converted and had not taken upon them the name of Anti-Nephi-Lehi, were stirred up by the Amalekites and by the Amulonites to anger against their brethren.

And their hatred became exceedingly sore against them, even insomuch that they began to rebel against their king, insomuch that they would not that he should be their king; therefore, they took up arms against the people of Anti-Nephi-Lehi.

Now the king conferred the kingdom upon his son, and he called his name Anti-Nephi-Lehi.

And the king died in that selfsame year that the Lamanites began to make preparations for war against the people of God.

Now when Ammon and his brethren and all those who had come up with him saw the preparations of the Lamanites to destroy their brethren, they came forth to the land of Midian, and there Ammon met all his brethren; and from thence they came to the land of Ishmael that they might hold a council with Lamoni and also with his brother Anti-Nephi-Lehi, what they should do to defend themselves against the Lamanites.

Now there was not one soul among all the people who had been converted unto the Lord that would take up arms against their brethren; nay, they would not even make any preparations for war; yea, and also their king commanded them that they should not.

Now, these are the words which he said unto the people concerning the matter: I thank my God, my beloved people, that our great God has in goodness sent these our brethren, the Nephites, unto us to preach unto us, and to convince us of the traditions of our wicked fathers.

- 8 И гле, захваљујем великом Богу своме што нам додели део Духа свога да смекша срца наша да успоставимо пријатељске односе са том браћом, Нефијцима.
- 9 И гле, захваљујем, такође, Богу своме, што се успостављањем тих пријатељских односа уверисмо у грехе своје и многа убиства која починисмо.
- 10 И захваљујем, такође, Богу своме, да, великом Богу своме, што нам подари да се можемо покајати због тога, а и што нам опрости те многе грехе наше и убиства која починисмо и уклони кривицу из срца наших, кроз заслуге Сина свога.
- 11 И ево, гле, браћо моја, како то беше све што учинити могосмо (јер бејасмо најизгубљенији од свог рода људског) да се покајемо због свих греха својих и многих убистава која починисмо и придобијемо Бога да их уклони из срца наших, јер то беше све што учинити могосмо да се довољно покајемо пред Богом да би Он уклонио љагу нашу –
- 12 Ево, најљубљенија браћо моја, како Бог уклони љаге наше и мачеви наши посташе блистави, не каљајмо, онда, више мачеве своје крвљу браће своје.
- 13 Гле, кажем вам, не, сачувајмо мачеве своје да не буду укаљани крвљу браће наше, јер можда, ако поново укаљамо мачеве своје они више не могу бити опрани да блистају, крвљу Сина нашег великог Бога, која ће бити проливена за помирење греха наших.
- 14 А велики Бог имаше милости према нама и обзнани нам то да не бисмо страдали. Да, и обзнани нам то унапред, јер љуби душе наше као што љуби и децу нашу. Стога, у милости својој походи нас анђелима својим да би план спасења могао бити обзнањен нама као и будућим поколењима.

And behold, I thank my great God that he has given us a portion of his Spirit to soften our hearts, that we have opened a correspondence with these brethren, the Nephites.

And behold, I also thank my God, that by opening this correspondence we have been convinced of our sins, and of the many murders which we have committed.

And I also thank my God, yea, my great God, that he hath granted unto us that we might repent of these things, and also that he hath forgiven us of those our many sins and murders which we have committed, and taken away the guilt from our hearts, through the merits of his Son.

And now behold, my brethren, since it has been all that we could do (as we were the most lost of all mankind) to repent of all our sins and the many murders which we have committed, and to get God to take them away from our hearts, for it was all we could do to repent sufficiently before God that he would take away our stain—

Now, my best beloved brethren, since God hath taken away our stains, and our swords have become bright, then let us stain our swords no more with the blood of our brethren.

Behold, I say unto you, Nay, let us retain our swords that they be not stained with the blood of our brethren; for perhaps, if we should stain our swords again they can no more be washed bright through the blood of the Son of our great God, which shall be shed for the atonement of our sins.

And the great God has had mercy on us, and made these things known unto us that we might not perish; yea, and he has made these things known unto us beforehand, because he loveth our souls as well as he loveth our children; therefore, in his mercy he doth visit us by his angels, that the plan of salvation might be made known unto us as well as unto future generations.

15 О, како је милостив Бог наш! И ево, гле, како то беше највише што могосмо учинити да уклонимо љаге своје са себе и мачеви наши заблесташе, сакријмо их да могу остати блистави као сведочанство Богу нашем у последњи дан, или у дан када ћемо бити приведени да станемо пред Њега да нам буде суђено, да нисмо укаљали мачеве своје крвљу браће наше од када нам Он саопшти реч своју и тако нас очисти.

16 А ево, браћо моја, буду ли браћа наша тражила да нас униште, гле, сакрићемо мачеве своје, да, штавише, закопаћемо их дубоко у земљу како би остали сјајни, као сведочанство у последњи дан да их никад не употребисмо. А униште ли нас браћа наша, гле, отићи ћемо Богу своме и бићемо спашени.

17 И ево, догоди се да када цар заврши ово казвање и сав народ беше окупљен, узеше мачеве своје, и сво оружје које се користи за проливање крви људске и закопаше га дубоко у земљу.

18 А то учинише јер по њиховом мишљењу то беше сведочанство Богу, а и људима, да неће поново користити оружје за проливање крви људске. И то учинише потврђујући и заветујући се Богу да ће се радије одрећи живота својих него пролити крв браће своје, и радије дати брату него узети од њега, и радије обилно радити рукама својим него траћити дане своје у доколици.

19 И тако видимо да пошто ти Ламанци беху приведени да поверују и да сазнају истину, беху чврсти и радије би трпели, и то до смрти, него грех починили. И тако видимо да закопаше оружје мира, то јест, мира ради закопаше ратно оружје.

20 И догоди се да браћа њихова, Ламанци, учинише припреме за рат и дођоше до земље Нефи у циљу уништавања цара, и да би поставили другог уместо њега, а и уништавања народа Анти-Нефи-Лехи у тој земљи.

Oh, how merciful is our God! And now behold, since it has been as much as we could do to get our stains taken away from us, and our swords are made bright, let us hide them away that they may be kept bright, as a testimony to our God at the last day, or at the day that we shall be brought to stand before him to be judged, that we have not stained our swords in the blood of our brethren since he imparted his word unto us and has made us clean thereby.

And now, my brethren, if our brethren seek to destroy us, behold, we will hide away our swords, yea, even we will bury them deep in the earth, that they may be kept bright, as a testimony that we have never used them, at the last day; and if our brethren destroy us, behold, we shall go to our God and shall be saved.

And now it came to pass that when the king had made an end of these sayings, and all the people were assembled together, they took their swords, and all the weapons which were used for the shedding of man's blood, and they did bury them up deep in the earth.

And this they did, it being in their view a testimony to God, and also to men, that they never would use weapons again for the shedding of man's blood; and this they did, vouching and covenanting with God, that rather than shed the blood of their brethren they would give up their own lives; and rather than take away from a brother they would give unto him; and rather than spend their days in idleness they would labor abundantly with their hands.

And thus we see that, when these Lamanites were brought to believe and to know the truth, they were firm, and would suffer even unto death rather than commit sin; and thus we see that they buried their weapons of peace, or they buried the weapons of war, for peace.

And it came to pass that their brethren, the Lamanites, made preparations for war, and came up to the land of Nephi for the purpose of destroying the king, and to place another in his stead, and also of destroying the people of Anti-Nephi-Lehi out of the land.

- 21 Ево, кад народ беше видео да они наваљују на њих, изађоше да их сусретну и падоше ничице пред њима на земљу, и почеше призивати име Господње. И беху тако у том положају када их Ламанци почеше нападати и почеше мачем убијати.
- 22 И тако, не наишавши ни на какав отпор, погубише хиљаду и петоро њих. А ми знамо да су они благословени, јер одоше да пребивају са Богом својим.
- 23 Ево, кад Ламанци видеше да браћа њихова не беже од мача, нити хтедоше да скрену надесно или налево, него хтедоше да полегну и страдају, и славаљу Бога чак и приликом самог страдања од мача—
- 24 Ево, кад Ламанци то видеше, престаше да их убијају и беше много оних чија срца се цепаху због оне браће њихове која од мача падоше, јер се покајаше због оног што беху учинили.
- 25 И догоди се да побацаше своје ратно оружје и не хтедоше га поново узети, јер беху ужаснути због убистава која беху починили. И они попадаше баш као браћа њихова, уздајући се у милост оних чије руке беху подигнуте да их побију.
- 26 И догоди се да се народу Божјем прикључи тога дана више него што беше број оних који беху побијени. А они који беху побијени беху праведни људи, стога немамо разлог да сумњамо да су спашени.
- 27 А не беше међу њима погубљен ни један opak човек, али више од хиљаду беше приведено к знању истине. Тако видимо да Господ на много начина делује за спасење свога народа.
- 28 Ево, највећи број Ламанаца који погубише толико много браће своје беху Амалекијци и Амулонци, од којих највећи број беше по реду Нехороваца.

Now when the people saw that they were coming against them they went out to meet them, and prostrated themselves before them to the earth, and began to call on the name of the Lord; and thus they were in this attitude when the Lamanites began to fall upon them, and began to slay them with the sword.

And thus without meeting any resistance, they did slay a thousand and five of them; and we know that they are blessed, for they have gone to dwell with their God.

Now when the Lamanites saw that their brethren would not flee from the sword, neither would they turn aside to the right hand or to the left, but that they would lie down and perish, and praised God even in the very act of perishing under the sword—

Now when the Lamanites saw this they did forbear from slaying them; and there were many whose hearts had swollen in them for those of their brethren who had fallen under the sword, for they repented of the things which they had done.

And it came to pass that they threw down their weapons of war, and they would not take them again, for they were stung for the murders which they had committed; and they came down even as their brethren, relying upon the mercies of those whose arms were lifted to slay them.

And it came to pass that the people of God were joined that day by more than the number who had been slain; and those who had been slain were righteous people, therefore we have no reason to doubt but what they were saved.

And there was not a wicked man slain among them; but there were more than a thousand brought to the knowledge of the truth; thus we see that the Lord worketh in many ways to the salvation of his people.

Now the greatest number of those of the Lamanites who slew so many of their brethren were Amalekites and Amulonites, the greatest number of whom were after the order of the Nehors.

29 Ево, међу онима који се прикључише народу
Господњем не беше ни један који беше
Амалекијац или Амулонац, или који беше од ре-
да Нехоровог, већ беху прави потомци Ламана и
Лемуила.

30 И тако можемо јасно распознати, да пошто
народ који једном беше просветљен Духом
Божјим и имаше велико знање о ономе што спа-
да у праведност, а тада падне у грех и преступ,
постаје још окорелији, и тако стање његово по-
стаје горе него да никад не беше знао за то.

Now, among those who joined the people of the
Lord, there were none who were Amalekites or
Amulonites, or who were of the order of Nehor, but
they were actual descendants of Laman and
Lemuel.

And thus we can plainly discern, that after a peo-
ple have been once enlightened by the Spirit of
God, and have had great knowledge of things per-
taining to righteousness, and then have fallen away
into sin and transgression, they become more
hardened, and thus their state becomes worse than
though they had never known these things.

Алма 25

- 1 И гле, тада се догоди да се ти Ламанци још више разгневише што беху побили браћу своју. Стога се закеше на освету Нефијцима и тада више не покушаваху да убијају народ Анти-Нефи-Лехи.
- 2 Али, узеше војске своје и пређоше границе земље Зарахемле, и оборише се на људе који беху у земљи Амониhi и уништише их.
- 3 А после тога беху имали многе битке са Нефијцима у којима беху потиснути и побијени.
- 4 А међу Ламанцима који беху погубљени беше скоро сво потомство Амулона и браће његове, који беху свештеници Нојеви, а беху погубљени рукама нефијским;
- 5 А остали, побегавши у источну пустињу и присвојивши моћ и власт над Ламанцима, учинише да многи од Ламанаца страдају од огња због веровања свога –
- 6 Јер многи од њих, пошто претрпеше велик губитак и толико много невоља, беху подстакнути да се сете речи које им Арон и браћа његова беху проповедали у земљи њиховој. Стога, почеше да не верују у предања очева својих, а да верују у Господа, и да Он даде велику моћ Нефијцима. И тако много њих беше обраћено у пустињи.
- 7 И догоди се да они владари који беху остатак дече Амулонове, учинише да они буду усмрћени, да, сви они који у то повероваше.
- 8 Ево, то мучеништво проузрокова да се многи од браће њихове подстакнуше на срџбу, и ту у пустињи започе сукоб. А Ламанци почеше да гоне потомство Амулоново и браће његове и почеше их убијати. И они побегоше у источну пустињу.

Alma 25

And behold, now it came to pass that those Lamanites were more angry because they had slain their brethren; therefore they swore vengeance upon the Nephites; and they did no more attempt to slay the people of Anti-Nephi-Lehi at that time.

But they took their armies and went over into the borders of the land of Zarahemla, and fell upon the people who were in the land of Ammonihah and destroyed them.

And after that, they had many battles with the Nephites, in the which they were driven and slain.

And among the Lamanites who were slain were almost all the seed of Amulon and his brethren, who were the priests of Noah, and they were slain by the hands of the Nephites;

And the remainder, having fled into the east wilderness, and having usurped the power and authority over the Lamanites, caused that many of the Lamanites should perish by fire because of their belief—

For many of them, after having suffered much loss and so many afflictions, began to be stirred up in remembrance of the words which Aaron and his brethren had preached to them in their land; therefore they began to disbelieve the traditions of their fathers, and to believe in the Lord, and that he gave great power unto the Nephites; and thus there were many of them converted in the wilderness.

And it came to pass that those rulers who were the remnant of the children of Amulon caused that they should be put to death, yea, all those that believed in these things.

Now this martyrdom caused that many of their brethren should be stirred up to anger; and there began to be contention in the wilderness; and the Lamanites began to hunt the seed of Amulon and his brethren and began to slay them; and they fled into the east wilderness.

- 9 И гле, и данас их Ламанци прогањају. Тако се испунише речи Абинадијеве које рече о потомству свештеника који учинише да се он усмрти огњем.
- 10 Јер он им рече: Оно што ви са мном учините, биће узор онога што ће доћи.
- 11 И ево, Абинади беше први који је смртно страдао од огња због веровања свога у Бога. Ево, то је оно што имаше на уму, да ће многи смртно stradати од огња као што он беше страдао.
- 12 И он рече свештеницима Нојевим да ће потомство њихово учинити да многи буду усмрћени на исти начин као он, и да ће бити расејани на све стране и убијани, као што звери дивље терају и убијају овце које немају пастира. И ево, гле, те речи се обистинише, јер беху терани од Ламанаца, и беху гоњени, и беху ударани.
- 13 И догоди се да када Ламанци видеше да не могу да надвладају Нефијце, поново се вратише у своју земљу, а многи од њих пређоше да пребивају у земљи Исмаиловој и земљи Нефи, и прикључише се народу Божјем, који беше народ Анти-Нефи-Лехи.
- 14 И они, такође, закопаше своје ратно оружје као што браћа њихова учинише, и почеше бити праведан народ. И ходаху путевима Господњим и гледаху да држе заповести Његове и одредбе Његове.
- 15 Да, и држаху закон Мојсијев јер беше потребно да још држе закон Мојсијев, јер се сав не испуни. Ипак, упркос закону Мојсијевом, ишчекиваху долазак Христов, сматрајући да је закон Мојсијев узор доласка Његовог, и верујући да морају држати те спољне уредбе све до времена кад им се Он буде открио.
- 16 Ево, они не сматраху да спасење долази по закону Мојсијевом, али, закон Мојсијев служаше да ојача веру њихову у Христа. И тако они, путем вере, сачуваше наду у вечно спасење, ослањајући се на дух пророштва који говораше о ономе што ће доћи.

And behold they are hunted at this day by the Lamanites. Thus the words of Abinadi were brought to pass, which he said concerning the seed of the priests who caused that he should suffer death by fire.

For he said unto them: What ye shall do unto me shall be a type of things to come.

And now Abinadi was the first that suffered death by fire because of his belief in God; now this is what he meant, that many should suffer death by fire, according as he had suffered.

And he said unto the priests of Noah that their seed should cause many to be put to death, in the like manner as he was, and that they should be scattered abroad and slain, even as a sheep having no shepherd is driven and slain by wild beasts; and now behold, these words were verified, for they were driven by the Lamanites, and they were hunted, and they were smitten.

And it came to pass that when the Lamanites saw that they could not overpower the Nephites they returned again to their own land; and many of them came over to dwell in the land of Ishmael and the land of Nephi, and did join themselves to the people of God, who were the people of Anti-Nephi-Lehi.

And they did also bury their weapons of war, according as their brethren had, and they began to be a righteous people; and they did walk in the ways of the Lord, and did observe to keep his commandments and his statutes.

Yea, and they did keep the law of Moses; for it was expedient that they should keep the law of Moses as yet, for it was not all fulfilled. But notwithstanding the law of Moses, they did look forward to the coming of Christ, considering that the law of Moses was a type of his coming, and believing that they must keep those outward performances until the time that he should be revealed unto them.

Now they did not suppose that salvation came by the law of Moses; but the law of Moses did serve to strengthen their faith in Christ; and thus they did retain a hope through faith, unto eternal salvation, relying upon the spirit of prophecy, which spake of those things to come.

17 И ево, гле, Амон и Арон и Омнер и Химни и браћа њихова, веома се радоваху због успеха који беху имали међу Ламанцима, видевши да им Господ додели у складу са молитвама њиховим, и да им, такође, до утанчине, беше испунио реч своју.

And now behold, Ammon, and Aaron, and Omner, and Himni, and their brethren did rejoice exceedingly, for the success which they had had among the Lamanites, seeing that the Lord had granted unto them according to their prayers, and that he had also verified his word unto them in every particular.

Алма 26

- 1 И ево, ово су речи Амонове браћи његовој, које гласе овако: Браћо моја по крви и браћо моја по Христу, гле кажем вам, како велик разлог имамо да се радујемо, јер могосмо ли и помислити кад пођосмо из земље Зарахемле да ће нам Бог подарити тако велике благослове?
- 2 И ево, питам, које велике благослове нам подари? Можете ли рећи?
- 3 Гле, одговорићу вам. Наиме, браћа наша, Ламанци, беху у тами, да, и то у бездану најтамнијем, али гле, колико њих је приведено да посматра чудесно светло Божје! И то је благослов који нам је удељен, да бејасмо учињени оруђем у рукама Божјим како бисмо извршили то велико дело.
- 4 Гле, хиљаде њих се радују и у стадо Божје су приведени.
- 5 Гле, њива беше сазрела, а ви сте благословени јер захватасте српом и жњесте снагом својом. Да, цео дан се трудисте, и погледајте број снопова својих! И биће они сакупљени у амбаре, да се не расипају.
- 6 Да, неће их олуја оборити у последњи дан, да, нити ће их вихор опустошити, него ће, кад олуја дође, бити сакупљени на место своје да их олуја не може захватити. Да, неће их ни ветрови жестоки разнети тамо где год непријатељ изабере да их покупи.
- 7 Али гле, у рукама су Господа жетве и Његови су, и Он ће их узвисити у последњи дан.
- 8 Благословено да је име Бога нашег. Певајмо Му хвале, да, исказујмо захвалност светом имену Његовом јер чини праведност заувек.
- 9 Јер да не дођосмо из земље Зарахемле, ова наша драга љубљена браћа која нас тако много љубе била би још увек раздирана мржњом према нама. Да, и били, такође, туђинци Богу.

Alma 26

And now, these are the words of Ammon to his brethren, which say thus: My brothers and my brethren, behold I say unto you, how great reason have we to rejoice; for could we have supposed when we started from the land of Zarahemla that God would have granted unto us such great blessings?

And now, I ask, what great blessings has he bestowed upon us? Can ye tell?

Behold, I answer for you; for our brethren, the Lamanites, were in darkness, yea, even in the darkest abyss, but behold, how many of them are brought to behold the marvelous light of God! And this is the blessing which hath been bestowed upon us, that we have been made instruments in the hands of God to bring about this great work.

Behold, thousands of them do rejoice, and have been brought into the fold of God.

Behold, the field was ripe, and blessed are ye, for ye did thrust in the sickle, and did reap with your might, yea, all the day long did ye labor; and behold the number of your sheaves! And they shall be gathered into the garners, that they are not wasted.

Yea, they shall not be beaten down by the storm at the last day; yea, neither shall they be harrowed up by the whirlwinds; but when the storm cometh they shall be gathered together in their place, that the storm cannot penetrate to them; yea, neither shall they be driven with fierce winds whithersoever the enemy listeth to carry them.

But behold, they are in the hands of the Lord of the harvest, and they are his; and he will raise them up at the last day.

Blessed be the name of our God; let us sing to his praise, yea, let us give thanks to his holy name, for he doth work righteousness forever.

For if we had not come up out of the land of Zarahemla, these our dearly beloved brethren, who have so dearly beloved us, would still have been racked with hatred against us, yea, and they would also have been strangers to God.

- 10 И догоди се да када Амон беше изговорио те речи, брат његов Арон га укори, говорећи: Амоне, плашим се да те радост твоја заноси до хвалисања.
- 11 Али, Амон му рече: Не хвалим се снагом својом, нити мудрошћу својом, већ гле, радост је моја потпуна. Да, срце је моје пуно радости, и радоваћу се у Богу своме.
- 12 Да, знам да сам ништа. По снази својој нејак сам. Стога се нећу собом хвалити, већ ћу се хвалити Богом својим, јер у снази Његовој могу учинити све. Да, гле, многа моћна чуда учинисмо у овој земљи због којих ћемо заувек славити име Његово.
- 13 Гле, колико хиљада браће наше ослободи Он болова паклених, и они су приведени да певају љубав откупљујућу, и то због моћи речи Његове која је у нама. Стога, зар немамо велик разлог да се радујемо?
- 14 Да, имамо разлог да Га заувек славимо, јер Он је Свевишњи Бог и ослободи браћу нашу од ланаца пакла.
- 15 Да, беху они окружени вечном тамом и уништењем, али гле, приведе их Онечној светлости, да, вечном спасењу, и они су окружени непоредивим обиљем љубави Његове. Да, а ми бејасмо оруђе у рукама Његовим учинивши ово велико и чудесно дело.
- 16 Стога, славимо, да, славићемо у Господу. Да, радоваћемо се, јер радост је наша потпуна. Да, хвалићемо Бога нашег заувек. Гле, ко може сувише славити у Господу? Да, ко може сувише рећи о великој моћи Његовој и о милости Његовој и о трпељивости Његовој према деци човечјој? Гле, кажем вам, не могу изрећи ни најмањи део онога што осећам.
- 17 Ко би могао и помислити да ће Бог наш бити толико милостив да нас истргне из нашег ужасног, грешног и исквареног стања?
- 18 Гле, изађосмо и то у гневу, са моћним претњама да уништимо цркву Његову.

And it came to pass that when Ammon had said these words, his brother Aaron rebuked him, saying: Ammon, I fear that thy joy doth carry thee away unto boasting.

But Ammon said unto him: I do not boast in my own strength, nor in my own wisdom; but behold, my joy is full, yea, my heart is brim with joy, and I will rejoice in my God.

Yea, I know that I am nothing; as to my strength I am weak; therefore I will not boast of myself, but I will boast of my God, for in his strength I can do all things; yea, behold, many mighty miracles we have wrought in this land, for which we will praise his name forever.

Behold, how many thousands of our brethren has he loosed from the pains of hell; and they are brought to sing redeeming love, and this because of the power of his word which is in us, therefore have we not great reason to rejoice?

Yea, we have reason to praise him forever, for he is the Most High God, and has loosed our brethren from the chains of hell.

Yea, they were encircled about with everlasting darkness and destruction; but behold, he has brought them into his everlasting light, yea, into everlasting salvation; and they are encircled about with the matchless bounty of his love; yea, and we have been instruments in his hands of doing this great and marvelous work.

Therefore, let us glory, yea, we will glory in the Lord; yea, we will rejoice, for our joy is full; yea, we will praise our God forever. Behold, who can glory too much in the Lord? Yea, who can say too much of his great power, and of his mercy, and of his long-suffering towards the children of men? Behold, I say unto you, I cannot say the smallest part which I feel.

Who could have supposed that our God would have been so merciful as to have snatched us from our awful, sinful, and polluted state?

Behold, we went forth even in wrath, with mighty threatenings to destroy his church.

19 О, дакле, зашто нас не препусти ужасном уништењу. Да, зашто не допусти да се мач правде Његове сручи на нас и осуди нас на вечни очај.

20 Ох, душа моја, скоро као да побеже од саме помисли на то. Гле, не изврши Он правду своју над нама, него нас у великој милости својој пренесе преко тог вечног бездана смрти и јада, и то за спасење душа наших.

21 И ево, гле, браћо моја, имали ли који природан човек који зна ово? Кажем вам, нема ни једног човека који то зна, осим покајника.

22 Да, онај који се покаје и испољи веру, и рађа добрим делима и моли се стално, без престанка – таквومه се даје да сазна тајне Божје. Да, таквومه ће бити дато да открије оно што никад не беше откривено. Да, и таквومه ће бити дато да хиљаде душа приведе покајању, баш као што нама беше дато да ову браћу нашу приведемо покајању.

23 Ево, сећате ли се, браћо моја, како рекосмо браћи нашој у земљи Зарахемли да идемо у земљу Нефи да проповедамо браћи нашој, Ламанцима, а они нам се подсмеваху?

24 Они нам, наиме, рекоше: Мислите ли да можете привести Ламанце к знању истине? Мислите ли да можете уверити Ламанце у неискравност предања очеве њихових, народ тако тврде шије као што су они, чија срца уживају у проливању крви, чији се дани проводе у највећем безакоњу, чији су путеви од почетка путеви преступника? Ево, браћо моја, сећате се да то беше говор њихов.

25 И још рекоше: Латимо се оружја свога против њих да уништимо њих и безакоње њихово са земље, како они не би надвладали нас и уништили нас.

26 Али гле, љубљена браћо моја, не дођосмо у пустињу са намером да уништимо браћу нашу, већ са намером да можда спасемо неке од душа њихових.

Oh then, why did he not consign us to an awful destruction, yea, why did he not let the sword of his justice fall upon us, and doom us to eternal despair?

Oh, my soul, almost as it were, fleeth at the thought. Behold, he did not exercise his justice upon us, but in his great mercy hath brought us over that everlasting gulf of death and misery, even to the salvation of our souls.

And now behold, my brethren, what natural man is there that knoweth these things? I say unto you, there is none that knoweth these things, save it be the penitent.

Yea, he that repenteth and exerciseth faith, and bringeth forth good works, and prayeth continually without ceasing—unto such it is given to know the mysteries of God; yea, unto such it shall be given to reveal things which never have been revealed; yea, and it shall be given unto such to bring thousands of souls to repentance, even as it has been given unto us to bring these our brethren to repentance.

Now do ye remember, my brethren, that we said unto our brethren in the land of Zarahemla, we go up to the land of Nephi, to preach unto our brethren, the Lamanites, and they laughed us to scorn?

For they said unto us: Do ye suppose that ye can bring the Lamanites to the knowledge of the truth? Do ye suppose that ye can convince the Lamanites of the incorrectness of the traditions of their fathers, as stiffnecked a people as they are; whose hearts delight in the shedding of blood; whose days have been spent in the grossest iniquity; whose ways have been the ways of a transgressor from the beginning? Now my brethren, ye remember that this was their language.

And moreover they did say: Let us take up arms against them, that we destroy them and their iniquity out of the land, lest they overrun us and destroy us.

But behold, my beloved brethren, we came into the wilderness not with the intent to destroy our brethren, but with the intent that perhaps we might save some few of their souls.

- 27 Ево, када срца наша беху потиштена и бејасмо спремни да се вратимо, гле, Господ нас утеши и рече: Пођите међу браћу своју, Ламанце, и са стрпљењем поднесите невоље своје, и ја ћу вам дати успеха.
- 28 И ево, гле, дођосмо и бејасмо међу њима и бејасмо стрпљиви у страдањима својим и поднесмо сваку оскудицу. Да, кретасмо се од куће до куће уздајући се у милост света – не само у милост света него и у милост Божју.
- 29 И улазисмо у куће њихове и поучавасмо их, и поучавасмо их на улицама њиховим. Да, и поучавасмо их на брежуљцима њиховим. Да, и улазисмо и у храмове њихове и синагоге њихове и поучавасмо их. И бејасмо истеривани и изругивани и плувани и ударани по образима својим. И бејасмо каменовани и хватани и везивани чврстим конопцима и у тамницу бацани. И моћу и мудрошћу Божјом опет бејасмо избављени.
- 30 И поднесмо невоље свакојаке, а све то како бисмо можда били средство спасења души некој. И мишљасмо да ће радост наша бити потпуна буде ли могуће да неком можда будемо средство спасења.
- 31 Ево, гле, можемо погледати и видети плодове трудова наших. И зар их је мало? Кажем вам, не, много их је. Да, и ми можемо сведочити о искренности њиховој због љубави њихове према браћи својој, а и према нама.
- 32 Јер гле, радије би они жртвовали животе своје него што би одузели живот чак и непријатељу своме. И они дубоко у земљу закопаше оружје своје ратно због љубави своје према браћи својој.
- 33 И гле, кажем вам, има ли у целој земљи тако велике љубави? Гле, кажем вам, не, нема, чак ни међу Нефијцима.
- 34 Јер гле, латили би се они оружја против браће своје, не би допустили да буду погубљени. А гле, колико ових положи животе своје, а ми знамо да они одоше код Бога свога, због љубави њихове и мржње њихове према греху.

Now when our hearts were depressed, and we were about to turn back, behold, the Lord comforted us, and said: Go amongst thy brethren, the Lamanites, and bear with patience thine afflictions, and I will give unto you success.

And now behold, we have come, and been forth amongst them; and we have been patient in our sufferings, and we have suffered every privation; yea, we have traveled from house to house, relying upon the mercies of the world—not upon the mercies of the world alone but upon the mercies of God.

And we have entered into their houses and taught them, and we have taught them in their streets; yea, and we have taught them upon their hills; and we have also entered into their temples and their synagogues and taught them; and we have been cast out, and mocked, and spit upon, and smote upon our cheeks; and we have been stoned, and taken and bound with strong cords, and cast into prison; and through the power and wisdom of God we have been delivered again.

And we have suffered all manner of afflictions, and all this, that perhaps we might be the means of saving some soul; and we supposed that our joy would be full if perhaps we could be the means of saving some.

Now behold, we can look forth and see the fruits of our labors; and are they few? I say unto you, Nay, they are many; yea, and we can witness of their sincerity, because of their love towards their brethren and also towards us.

For behold, they had rather sacrifice their lives than even to take the life of their enemy; and they have buried their weapons of war deep in the earth, because of their love towards their brethren.

And now behold I say unto you, has there been so great love in all the land? Behold, I say unto you, Nay, there has not, even among the Nephites.

For behold, they would take up arms against their brethren; they would not suffer themselves to be slain. But behold how many of these have laid down their lives; and we know that they have gone to their God, because of their love and of their hatred to sin.

35 Ево, зар немамо разлога да се радујемо? Да, кажем вам, откако је света не беше људи који имаху тако велик разлог да се радују као ми. Да, и радост моја заноси, и то до хвалисања у Богу своме, јер Он има сву моћ, сву мудрост, и сво разумевање. Он разуме све и милостиво је Биће, и то на спасење онима који се покају и поверују у име Његово.

36 Ево, ако је то хвалисање, тако ћу хвалити, јер то је живот мој и светлост моја, радост моја и спасење моје, и откупљење моје од вечног јао. Да, благословено је име Бога мога, који је брижљив према своме народу, који је грана са стабла Израеловог, и беше изгубљен од трупа свога у земљи страној. Да, кажем, благословено да је име Бога мога који је брижљив према нама, луталицама у земљи страној.

37 Ево, браћо моја, видимо да је Бог брижљив према свим људима, у којој год земљи они били. Да, броји Он свој народ и Његова потпуна милост је над целом земљом. Ево, то је радост моја и велика захвалница моја, да, и заувек ћу хвалити Бога свога. Амен.

Now have we not reason to rejoice? Yea, I say unto you, there never were men that had so great reason to rejoice as we, since the world began; yea, and my joy is carried away, even unto boasting in my God; for he has all power, all wisdom, and all understanding; he comprehendeth all things, and he is a merciful Being, even unto salvation, to those who will repent and believe on his name.

Now if this is boasting, even so will I boast; for this is my life and my light, my joy and my salvation, and my redemption from everlasting wo. Yea, blessed is the name of my God, who has been mindful of this people, who are a branch of the tree of Israel, and has been lost from its body in a strange land; yea, I say, blessed be the name of my God, who has been mindful of us, wanderers in a strange land.

Now my brethren, we see that God is mindful of every people, whatsoever land they may be in; yea, he numbereth his people, and his bowels of mercy are over all the earth. Now this is my joy, and my great thanksgiving; yea, and I will give thanks unto my God forever. Amen.

Алма 27

- 1 Ево, догоди се да када они Ламанци који беху отишли у рат против Нефијаца, беху открили, после многих својих напрезања да их униште, да узалуд траже уништење њихово, поново се вратише у земљу Нефи.
- 2 И догоди се да Амалекијци, због губитка свога, беху веома срдити. И када видеше да не могу да се освете на Нефијцима, почеше да подстичу народ на срџбу против браће њихове, народа Анти-Нефи-Лехијаца. Стога поново почеше да их уништавају.
- 3 Ево, тај народ поново одби да узме оружје своје, и допустише да буду убијани по жељи непријатеља њихових.
- 4 Ево, када Амон и браћа његова видеше то дело уништења међу онима које тако много љубљаху, и онима који тако много љубљаху њих – јер поступаху са њима као да су анђели од Бога послати да их спасу од вечног уништења – дакле, кад Амон и браћа његова видеше то велико дело уништења, беху дирнути самилошћу, те рекоше цару:
- 5 Окупимо овај народ Господњи и сиђимо у земљу Зарахемлу браћи нашој Нефијцима, и бегимо из руку непријатеља наших да не бисмо били уништени.
- 6 Али, цар им рече: Гле, Нефијци ће нас уништити због многих убистава и греха које према њима починисмо.
- 7 А Амон рече: Поћи ћу и питати Господа, и кажели нам Он да сиђемо браћи нашој, хоћете ли поћи?
- 8 А цар му рече: Да, каже ли нам Господ да пођемо, сићи ћемо браћи својој и бићемо робови њихови док им не надокнадимо за многа убиства и грехе које починисмо према њима.
- 9 Али, Амон му рече: То је против закона браће наше који отац мој донесе, да међу њима не буде робова. Стога сиђимо и уздајмо се у милост браће наше.

Alma 27

Now it came to pass that when those Lamanites who had gone to war against the Nephites had found, after their many struggles to destroy them, that it was in vain to seek their destruction, they returned again to the land of Nephi.

And it came to pass that the Amalekites, because of their loss, were exceedingly angry. And when they saw that they could not seek revenge from the Nephites, they began to stir up the people in anger against their brethren, the people of Anti-Nephi-Lehi; therefore they began again to destroy them.

Now this people again refused to take their arms, and they suffered themselves to be slain according to the desires of their enemies.

Now when Ammon and his brethren saw this work of destruction among those whom they so dearly beloved, and among those who had so dearly beloved them—for they were treated as though they were angels sent from God to save them from everlasting destruction—therefore, when Ammon and his brethren saw this great work of destruction, they were moved with compassion, and they said unto the king:

Let us gather together this people of the Lord, and let us go down to the land of Zarahemla to our brethren the Nephites, and flee out of the hands of our enemies, that we be not destroyed.

But the king said unto them: Behold, the Nephites will destroy us, because of the many murders and sins we have committed against them.

And Ammon said: I will go and inquire of the Lord, and if he say unto us, go down unto our brethren, will ye go?

And the king said unto him: Yea, if the Lord saith unto us go, we will go down unto our brethren, and we will be their slaves until we repair unto them the many murders and sins which we have committed against them.

But Ammon said unto him: It is against the law of our brethren, which was established by my father, that there should be any slaves among them; therefore let us go down and rely upon the mercies of our brethren.

- 10 Али, цар му рече: Упитај Господа, и каже ли нам Он да идемо, ићи ћемо. Иначе, страдаћемо у овој земљи.
- 11 И догоди се да Амон оде и упита Господа, а Господ му рече:
- 12 Изведи овај народ из ове земље да не страда, јер Сотона веома обузе срца Амалекијаца који подстичу Ламанце на срцбу против браће њихове, да их погубе. Стога, изађи из те земље, а овај народ је благословен у овом поколењу, јер ћу га сачувати.
- 13 И тад се догоди да Амон оде и рече цару све речи које му Господ беше рекао.
- 14 И они окупише сав свој народ, да, сав народ Господњи, и скупише сва своја стада и крда, и одоше из земље и дођоше у пустињу која раздвајаше земљу Нефи од земље Зарахемле, и приближише се границама земље.
- 15 И догоди се да им Амон рече: Гле, ја и браћа моја продужићемо у земљу Зарахемлу, а ви ћете остати овде док се ми не вратимо. А ми ћемо искушати срца браће наше, хоће ли они да ви дођете у земљу њихову.
- 16 И догоди се да док Амон иђаше у ту земљу, да он и браћа његова сretoше Алму, на месту о ком се говораше. И гле, беше то радостан сусрет.
- 17 Ево, радост Амонова беше тако велика и то толико да беше испуњен, да, беше прожет радостју од Бога свог и то до губитка снаге своје, тако да поново паде на земљу.
- 18 Ево, не беше ли то велика радост? Гле, то је радост коју не прима нико уколико није истински покајник и понизни трагач за срећом.
- 19 Ево, радост Алмина у сусрету са браћом његовом беше заиста велика, а и радост Аронова, Омнерова и Химнијева. Али гле, радост њихова не беше таква да надмаши снагу њихову.

But the king said unto him: Inquire of the Lord, and if he saith unto us go, we will go; otherwise we will perish in the land.

And it came to pass that Ammon went and inquired of the Lord, and the Lord said unto him:

Get this people out of this land, that they perish not; for Satan has great hold on the hearts of the Amalekites, who do stir up the Lamanites to anger against their brethren to slay them; therefore get thee out of this land; and blessed are this people in this generation, for I will preserve them.

And now it came to pass that Ammon went and told the king all the words which the Lord had said unto him.

And they gathered together all their people, yea, all the people of the Lord, and did gather together all their flocks and herds, and departed out of the land, and came into the wilderness which divided the land of Nephi from the land of Zarahemla, and came over near the borders of the land.

And it came to pass that Ammon said unto them: Behold, I and my brethren will go forth into the land of Zarahemla, and ye shall remain here until we return; and we will try the hearts of our brethren, whether they will that ye shall come into their land.

And it came to pass that as Ammon was going forth into the land, that he and his brethren met Alma, over in the place of which has been spoken; and behold, this was a joyful meeting.

Now the joy of Ammon was so great even that he was full; yea, he was swallowed up in the joy of his God, even to the exhausting of his strength; and he fell again to the earth.

Now was not this exceeding joy? Behold, this is joy which none receiveth save it be the truly penitent and humble seeker of happiness.

Now the joy of Alma in meeting his brethren was truly great, and also the joy of Aaron, of Omner, and Himni; but behold their joy was not that to exceed their strength.

20 И ево, догоди се да Алма поведе браћу своју на траг у земљу Зарахемлу, и то у дом његов. И они одоше и испричаше врховном судији све што им се беше догађало у земљи Нефи, међу браћом њиховом, Ламанцима.

21 И догоди се да врховни судија посла прогласи широм земље, тражећи глас народа у погледу примања народа Анти-Нефи-Лехијаца.

22 И догоди се да дође глас народа, говорећи: Гле, напустићемо земљу Јершон која је на истоку поред мора, која се спаја са земљом Изобиље, а на југу је земље Изобиље. И та земља Јершон је земља коју ћемо дати браћи нашој за баштину.

23 И ево, поставићемо војске своје између земље Јершон и земље Нефи, како бисмо заштитили браћу своју у земљи Јершону. А то чинимо за браћу нашу због страха њиховог да се лате оружја против браће своје да не би грех починили. А тај велики страх њихов дође услед њиховог болног покајања које искусише, због многих убистава њихових и страшне опакости њихове.

24 И ево, гле, учинићемо то браћи својој како би баштинили земљу Јершон, и штитићемо их од непријатеља њихових са војскама својим уз услов да нам дају део иметка свога да нас потпомогне како бисмо могли издржавати војске своје.

25 Ево, догоди се да када Амон то беше чуо, врати се народу анти-нефи-лехијском, а и Алма са њим у пустињу, где ови беху разапели шаторе своје, и све им ово обзнани. И Алма им, такође, исприповеди о свом обраћењу са Амоном и Ароном и браћом својом.

26 И догоди се да то изазва велику радост међу њима. И они сиђоше у земљу Јершон и запосеше земљу Јершон, а Нефијци их назваше народом Амоновим. Стога се по том имену распознаваху од тада.

And now it came to pass that Alma conducted his brethren back to the land of Zarahemla; even to his own house. And they went and told the chief judge all the things that had happened unto them in the land of Nephi, among their brethren, the Lamanites.

And it came to pass that the chief judge sent a proclamation throughout all the land, desiring the voice of the people concerning the admitting their brethren, who were the people of Anti-Nephi-Lehi.

And it came to pass that the voice of the people came, saying: Behold, we will give up the land of Jershon, which is on the east by the sea, which joins the land Bountiful, which is on the south of the land Bountiful; and this land Jershon is the land which we will give unto our brethren for an inheritance.

And behold, we will set our armies between the land Jershon and the land Nephi, that we may protect our brethren in the land Jershon; and this we do for our brethren, on account of their fear to take up arms against their brethren lest they should commit sin; and this their great fear came because of their sore repentance which they had, on account of their many murders and their awful wickedness.

And now behold, this will we do unto our brethren, that they may inherit the land Jershon; and we will guard them from their enemies with our armies, on condition that they will give us a portion of their substance to assist us that we may maintain our armies.

Now, it came to pass that when Ammon had heard this, he returned to the people of Anti-Nephi-Lehi, and also Alma with him, into the wilderness, where they had pitched their tents, and made known unto them all these things. And Alma also related unto them his conversion, with Ammon and Aaron, and his brethren.

And it came to pass that it did cause great joy among them. And they went down into the land of Jershon, and took possession of the land of Jershon; and they were called by the Nephites the people of Ammon; therefore they were distinguished by that name ever after.

27 И беху међу народом Нефијевим, а уз то се убрајаху међу народ који беше од цркве Божје. И распознаваху се, такође, по својој ревности према Богу, а и људима, јер беху савршено поштени и исправни у свему. И беху чврсти у вери у Христа, и то до краја.

28 И са највећим гађењем гледаху на проливање крви браће своје и никад нико их не могаше наговорити да подигну оружје против браће своје. И на смрт никад не гледаху са страхом у ма којој мери, због наде њихове и гледишта њиховог у погледу Христа и васкрсења. Стога, смрт за њих беше надвладана победом Христа над њом.

29 Стога, смртно би они страдали на најстрашнији и најболнији начин који би им браћа њихова могла нанети, пре него што би узели мач или сабљу да их ударе.

30 И беху они тако ревностан и омиљен народ, високо повлашћен народ Господњи.

And they were among the people of Nephi, and also numbered among the people who were of the church of God. And they were also distinguished for their zeal towards God, and also towards men; for they were perfectly honest and upright in all things; and they were firm in the faith of Christ, even unto the end.

And they did look upon shedding the blood of their brethren with the greatest abhorrence; and they never could be prevailed upon to take up arms against their brethren; and they never did look upon death with any degree of terror, for their hope and views of Christ and the resurrection; therefore, death was swallowed up to them by the victory of Christ over it.

Therefore, they would suffer death in the most aggravating and distressing manner which could be inflicted by their brethren, before they would take the sword or cimeter to smite them.

And thus they were a zealous and beloved people, a highly favored people of the Lord.

Алма 28

- 1 И ево, догоди се да пошто народ Амонов беше успостављен у земљи Јершону, и црква такође беше успостављена у земљи Јершону, а војске нефијске беху распоређене унаоколо земље Јершона, да, на свим границама унаоколо земље Зарахемле. Гле, војске ламанске беху следиле браћу своју у пустињи.
- 2 И тако дође до ужасне битке, да, и то такве за какву се никад не беше знало међу свим народом у земљи од времена кад Лехи напусти Јерусалим. Да, и десетине хиљада Ламанаца беше погубљено и расејано на све стране.
- 3 Да, и беше, такође, ужасан покољ међу народом Нефијевим. Ипак, Ламанци беху потиснути и расејани, а народ Нефијев се поново врати у земљу своју.
- 4 И ево, беше то време када се зачу велико оплакивање и јадиковање широм целе земље, међу свим народом Нефијевим –
- 5 Да, јаук удовица које оплакиваху мужеве своје, а и очева који оплакиваху синове своје, а кћер брата, да, брат оца. И тако се јаук оплакивања чу међу свима њима, оплакивања родбине њихове која беше погубљена.
- 6 И ево, то заиста беше жалостан дан, да, време озбиљности и време великог поста и молитве.
- 7 И тако завршава петнаеста година владавине судија над народом Нефијевим;
- 8 А ово је извештај о Амону и браћи његовој, њиховим путовањима у земљи Нефи, њиховим страдањима у тој земљи, њиховим жалостима, и њиховим невољама, и њиховој несхватљивој радости, и прихватању и заштити браће у земљи Јершону. И ево, нек Господ, Откупитељ свих људи, заувек благослови душе њихове.
- 9 И то је извештај о ратовима и сукобима међу Нефијцима, а и ратовима између Нефијаца и Ламанаца. И завршава се петнаеста година владавине судија.

Alma 28

And now it came to pass that after the people of Ammon were established in the land of Jershon, and a church also established in the land of Jershon, and the armies of the Nephites were set round about the land of Jershon, yea, in all the borders round about the land of Zarahemla; behold the armies of the Lamanites had followed their brethren into the wilderness.

And thus there was a tremendous battle; yea, even such an one as never had been known among all the people in the land from the time Lehi left Jerusalem; yea, and tens of thousands of the Lamanites were slain and scattered abroad.

Yea, and also there was a tremendous slaughter among the people of Nephi; nevertheless, the Lamanites were driven and scattered, and the people of Nephi returned again to their land.

And now this was a time that there was a great mourning and lamentation heard throughout all the land, among all the people of Nephi—

Yea, the cry of widows mourning for their husbands, and also of fathers mourning for their sons, and the daughter for the brother, yea, the brother for the father; and thus the cry of mourning was heard among all of them, mourning for their kindred who had been slain.

And now surely this was a sorrowful day; yea, a time of solemnity, and a time of much fasting and prayer.

And thus endeth the fifteenth year of the reign of the judges over the people of Nephi;

And this is the account of Ammon and his brethren, their journeyings in the land of Nephi, their sufferings in the land, their sorrows, and their afflictions, and their incomprehensible joy, and the reception and safety of the brethren in the land of Jershon. And now may the Lord, the Redeemer of all men, bless their souls forever.

And this is the account of the wars and contentions among the Nephites, and also the wars between the Nephites and the Lamanites; and the fifteenth year of the reign of the judges is ended.

10 А од прве године до петнаесте оствари се уништење много хиљада живота. Да, оствари се ужасан приказ крвопролића.

11 И тела многих хиљада положена су доле у земљу, док тела многих хиљада труну у гомилама на лицу земаљском. Да, а многе хиљаде оплакују губитак родбине своје, јер имају разлог да се плаше у складу са обећањима Господњим, да се шаљу у стање бескрајног јао.

12 Међутим, много хиљада других истински оплакују губитак родбине своје, а ипак се радују и кличу у нади, и чак знају, у складу са обећањима Господњим, да су уздигнути да пребивају здесна Богу, у стању бескрајне среће.

13 И тако видимо како је велика неједнакост међу људима због греха и преступа, и моћи ђаволове, која долази посредством лукавих замисли које он смисли да заведе срца људска.

14 И тако видимо велик позив људима на марљивост, да се труде у винограду Господњем. И тако видимо велик разлог за жалост, као и за радовање – жалост због смрти и уништења међу људима, а радост због светла Христовог за живот.

And from the first year to the fifteenth has brought to pass the destruction of many thousand lives; yea, it has brought to pass an awful scene of bloodshed.

And the bodies of many thousands are laid low in the earth, while the bodies of many thousands are moldering in heaps upon the face of the earth; yea, and many thousands are mourning for the loss of their kindred, because they have reason to fear, according to the promises of the Lord, that they are consigned to a state of endless wo.

While many thousands of others truly mourn for the loss of their kindred, yet they rejoice and exult in the hope, and even know, according to the promises of the Lord, that they are raised to dwell at the right hand of God, in a state of never-ending happiness.

And thus we see how great the inequality of man is because of sin and transgression, and the power of the devil, which comes by the cunning plans which he hath devised to ensnare the hearts of men.

And thus we see the great call of diligence of men to labor in the vineyards of the Lord; and thus we see the great reason of sorrow, and also of rejoicing —sorrow because of death and destruction among men, and joy because of the light of Christ unto life.

Алма 29

- 1 О, кад бих анђео био, и кад би се испунила жеља срца мога, да могу изаћи и говорити трубом Божјом, гласом што земљу потреса, и свим народима довикивати покајање!
- 2 Да, прогласио бих свакој души, као гласом грмљавине, покајање и план откупљења, да се покају и дођу Богу нашем, да не буде више жалости на свом лицу земаљском.
- 3 Али гле, човек сам, и грешим у жељи својој. Морам, наиме, бити задовољан оним што ми Господ додели.
- 4 Не смем жељама својим мучити чврст пропис Бога праведнога, јер знам да Он људима дарује по жељи њиховој, било да је она за смрт или за живот. Да, знам да Он даје људима, да, прописује им прописе који су непроменљиви, по вољи њиховој, било да је она за спасење, или за уништење.
- 5 Да, знам да суд добро и зло стављени пред све људе. Без кривице је онај који не разликује добро и зло, али оном који разликује добро и зло, њему се даје по жељама његовим, било да жели добро или зло, живот или смрт, радост или грижу савести.
- 6 Ево, с обзиром да знам то, зашто бих желео више него да извршим дело на које сам позван?
- 7 Зашто бих желео да сам анђео, да бих могао да говорим свим крајевима земаљским?
- 8 Јер гле, Господ дарује свим народима, из народа њиховог и језика, да поучавају реч Његову, да, у мудрости, све што Он сматра прикладним да треба да добију. Стога, видимо да Господ саветује у мудрости, у складу са оним што је праведно и истинито.
- 9 Ја знам оно што ми Господ заповеди, и славим то. Не славим у погледу на себе, већ славим у ономе што ми Господ заповеди. Да, и то је моја слава, да могу можда бити оруђе у рукама Божјим да душу коју приведем покајању. А то је радост моја.

Alma 29

- O that I were an angel, and could have the wish of mine heart, that I might go forth and speak with the trump of God, with a voice to shake the earth, and cry repentance unto every people!
- Yea, I would declare unto every soul, as with the voice of thunder, repentance and the plan of redemption, that they should repent and come unto our God, that there might not be more sorrow upon all the face of the earth.
- But behold, I am a man, and do sin in my wish; for I ought to be content with the things which the Lord hath allotted unto me.
- I ought not to harrow up in my desires the firm decree of a just God, for I know that he granteth unto men according to their desire, whether it be unto death or unto life; yea, I know that he allotteth unto men, yea, decreeth unto them decrees which are unalterable, according to their wills, whether they be unto salvation or unto destruction.
- Yea, and I know that good and evil have come before all men; he that knoweth not good from evil is blameless; but he that knoweth good and evil, to him it is given according to his desires, whether he desireth good or evil, life or death, joy or remorse of conscience.
- Now, seeing that I know these things, why should I desire more than to perform the work to which I have been called?
- Why should I desire that I were an angel, that I could speak unto all the ends of the earth?
- For behold, the Lord doth grant unto all nations, of their own nation and tongue, to teach his word, yea, in wisdom, all that he seeth fit that they should have; therefore we see that the Lord doth counsel in wisdom, according to that which is just and true.
- I know that which the Lord hath commanded me, and I glory in it. I do not glory of myself, but I glory in that which the Lord hath commanded me; yea, and this is my glory, that perhaps I may be an instrument in the hands of God to bring some soul to repentance; and this is my joy.

- 10 И гле, кад видим многе од браће своје истински покајане и како прилазе Господу Богу своје, душа је моја тада радошћу испуњена. Сетим се тада шта Господ за мене учини, да, штавише, како услиши молитву моју. Да, сетим се, тада, милостиве руке Његове коју испружи ка мени.
- 11 Да, сетим се, такође, сужањства очева мојих, јер засигурно знам да их Господ избави из ропства, и тако успостави цркву своју. Да, Господ Бог, Бог Аврамов, Бог Исаков и Бог Јаковљев, избави их из ропства.
- 12 Да, увек се сећах сужањства очева својих, и да их тај исти Бог који их избави из руку Египћана, избави из ропства.
- 13 Да, и тај исти Бог успостави цркву своју међу њима. Да, и тај исти Бог ме позва светим позивом да проповедам реч овом народу, и даде ми много успеха због ког је радост моја потпуна.
- 14 Али, не радујем се само због свога успеха, већ је радост моја потпунија због успеха браће моје која беху горе у земљи Нефи.
- 15 Гле, труђаху се они веома, и уродише мноштвом плодова. И како ће велика бити награда њихова!
- 16 Ево, када помислим на успех ове браће моје, душа моја се заноси, и то до одвајања свога од тела, као да јесте, толика је радост моја.
- 17 И ево, нека Бог додели овој браћи мојој да могу да седе у царству Божјем, да, и сви они који су плод труда њиховог, да више не изађу, већ да могу да Га славе заувек. И нека Бог да да буде то по речима мојим, и то како рекох. Амен.

And behold, when I see many of my brethren truly penitent, and coming to the Lord their God, then is my soul filled with joy; then do I remember what the Lord has done for me, yea, even that he hath heard my prayer; yea, then do I remember his merciful arm which he extended towards me.

Yea, and I also remember the captivity of my fathers; for I surely do know that the Lord did deliver them out of bondage, and by this did establish his church; yea, the Lord God, the God of Abraham, the God of Isaac, and the God of Jacob, did deliver them out of bondage.

Yea, I have always remembered the captivity of my fathers; and that same God who delivered them out of the hands of the Egyptians did deliver them out of bondage.

Yea, and that same God did establish his church among them; yea, and that same God hath called me by a holy calling, to preach the word unto this people, and hath given me much success, in the which my joy is full.

But I do not joy in my own success alone, but my joy is more full because of the success of my brethren, who have been up to the land of Nephi.

Behold, they have labored exceedingly, and have brought forth much fruit; and how great shall be their reward!

Now, when I think of the success of these my brethren my soul is carried away, even to the separation of it from the body, as it were, so great is my joy.

And now may God grant unto these, my brethren, that they may sit down in the kingdom of God; yea, and also all those who are the fruit of their labors that they may go no more out, but that they may praise him forever. And may God grant that it may be done according to my words, even as I have spoken. Amen.

Алма 30

- 1 Гле, тад се догоди да пошто се народ Амонов смести у земљи Јершону, да, а и пошто Ламанци беху протерани из земље, а народ те земље сахрани мртве њихове –
- 2 Ево, мртви њихови не беху пребројани због величине броја њиховог. Ни мртви Нефијци не беху пребројани – али, догоди се да пошто беху сахранили мртве своје, а и после више дана поста, и оплакивања, и молитве, (а беше то у шеснаестој години владавине судија над народом Нефијевим) наступи трајан мир широм целе земље.
- 3 Да, и народ гледаше да држи заповести Господње, и беху строги у држању обреда Божјих, према закону Мојсијевом, јер беху научени да држе закон Мојсијев све док не буде испуњен.
- 4 И тако народ не имаше немир у целој шеснаестој години владавине судија над народом Нефијевим.
- 5 И догоди се да почетком седамнаесте године владавине судија беше трајан мир.
- 6 Али, догоди се да крајем седамнаесте године дође један човек у земљу Зарахемлу, а беше он анти-Христ, јер поче проповедати народу против пророштава које пророци беху изrekli о доласку Христовом.
- 7 Ево, не беше закона против веровања човековог, јер беше сасвим супротно заповестима Божјим да постоји закон који би људе довео у неравноправан положај.
- 8 Јер овако каже Свето писмо: Изаберите данас коме ћете служити.
- 9 Ево, изабере ли човек да Богу служи, то је повластица његова. Или боље, верује ли у Бога, повластица његова је да Му служи. Али, не верује ли у Њега, нема закона који би га казнио.

Alma 30

Behold, now it came to pass that after the people of Ammon were established in the land of Jershon, yea, and also after the Lamanites were driven out of the land, and their dead were buried by the people of the land—

Now their dead were not numbered because of the greatness of their numbers; neither were the dead of the Nephites numbered—but it came to pass after they had buried their dead, and also after the days of fasting, and mourning, and prayer, (and it was in the sixteenth year of the reign of the judges over the people of Nephi) there began to be continual peace throughout all the land.

Yea, and the people did observe to keep the commandments of the Lord; and they were strict in observing the ordinances of God, according to the law of Moses; for they were taught to keep the law of Moses until it should be fulfilled.

And thus the people did have no disturbance in all the sixteenth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And it came to pass that in the commencement of the seventeenth year of the reign of the judges, there was continual peace.

But it came to pass in the latter end of the seventeenth year, there came a man into the land of Zarahemla, and he was Anti-Christ, for he began to preach unto the people against the prophecies which had been spoken by the prophets, concerning the coming of Christ.

Now there was no law against a man's belief; for it was strictly contrary to the commands of God that there should be a law which should bring men on to unequal grounds.

For thus saith the scripture: Choose ye this day, whom ye will serve.

Now if a man desired to serve God, it was his privilege; or rather, if he believed in God it was his privilege to serve him; but if he did not believe in him there was no law to punish him.

- 10 Али, ако убије кажњава се смрћу, и ако пљачка, такође се кажњава. Украде ли, такође се кажњава. Почини ли прељубу, исто тако се кажњава. Да, за сву ту opakост беху кажњавани.
- 11 Јер беше закон да се људима суди према злочинима њиховим. Ипак, не беше закона против веровања човековог. Стога, човек се кажњаваше једино за злочине које почини. Сви људи, дакле, беху у равноправном положају.
- 12 А тај анти-Христ, чије име беше Корихор, (а закон не могаше имати моћ над њим) поче проповедати народу да Христа неће бити. И овако он проповедаше, говорећи:
- 13 О, ви, који сте оковани безумном и узалудом надом, зашто се подјармљујете таквим безумним стварима? Зашто Христа очекујете? Јер нико не зна ништа о ономе што ће бити.
- 14 Гле, ово што ви пророштвима зовете, што кажете да свети пророци предаше, гле, то су безумна предања очева ваших.
- 15 Како знате за њихову извесност? Гле, не можете знати оно што не видите, стога не знате да ће Христа бити.
- 16 Очекујете и кажете да видите опрост греха својих. Али гле, то је последица поремећеног ума, а то помрачење ума ваших долази због предања очева ваших која вас наводе на веровање у нешто што није тако.
- 17 И он им још много тога рече, говорећи им да никаквог помирења не може бити за грехе људске, већ сваки човек пролази кроз овај живот онако како се као биће снађе. Стога, сваки човек успева у складу са способношћу својом, и сваки човек побеђује у складу са снагом својом. И шта год човек учини није злочин.
- 18 И тако им он проповедаше, заводећи срца многих, наводећи их да уздижу главе своје у opakости својој, заводећи многе жене, а и мушкарце, да курварства чине – говорећи им да када човек умре, да је тада крај.

But if he murdered he was punished unto death; and if he robbed he was also punished; and if he stole he was also punished; and if he committed adultery he was also punished; yea, for all this wickedness they were punished.

For there was a law that men should be judged according to their crimes. Nevertheless, there was no law against a man's belief; therefore, a man was punished only for the crimes which he had done; therefore all men were on equal grounds.

And this Anti-Christ, whose name was Korihor, (and the law could have no hold upon him) began to preach unto the people that there should be no Christ. And after this manner did he preach, saying:

O ye that are bound down under a foolish and a vain hope, why do ye yoke yourselves with such foolish things? Why do ye look for a Christ? For no man can know of anything which is to come.

Behold, these things which ye call prophecies, which ye say are handed down by holy prophets, behold, they are foolish traditions of your fathers.

How do ye know of their surety? Behold, ye cannot know of things which ye do not see; therefore ye cannot know that there shall be a Christ.

Ye look forward and say that ye see a remission of your sins. But behold, it is the effect of a frenzied mind; and this derangement of your minds comes because of the traditions of your fathers, which lead you away into a belief of things which are not so.

And many more such things did he say unto them, telling them that there could be no atonement made for the sins of men, but every man fared in this life according to the management of the creature; therefore every man prospered according to his genius, and that every man conquered according to his strength; and whatsoever a man did was no crime.

And thus he did preach unto them, leading away the hearts of many, causing them to lift up their heads in their wickedness, yea, leading away many women, and also men, to commit whoredoms—telling them that when a man was dead, that was the end thereof.

- 19 Ево, оде тај човек и у земљу Јершон да проповеда ово међу народом Амоновим, који некад беше народ ламански.
- 20 Али гле, беху они мудрији него многи од Нефијаца, јер га ухватише и везаше и одведоше га пред Амона који беше високи свештеник над тим народом.
- 21 И догоди се да он нареди да га изнесу из земље. И он пређе у земљу Гедеон, и поче и њима проповедати. И тамо не имаше много успеха, јер беше ухваћен и везан и одведен пред високог свештеника, а такође и врховног судију над том земљом.
- 22 И догоди се да му високи свештеник рече: Зашто идеш унаоколо изопачујући путеве Господње? Зашто поучаваш овај народ да Христа неће бити како би ометао радовање њихово? Зашто говориш против свих пророштава светих пророка?
- 23 Ево, име високог свештеника беше Гидона. А Корихор му рече: Зато што не поучавам безумна предања очева ваших, и зато што не поучавам овај народ да се не везује безумним обредима и уредбама које успоставише древни свештеници како би присвојили моћ и власт над њима, да би их држали у незнању, да не уздижу главе своје већ да буду понизни због речи твојих,
- 24 Кажеш да је овај народ слободан народ. Гле, ја кажем да су они у ропству. Кажеш да су истинита та древна пророштва. Гле, ја кажем да не знаш да ли су она истинита.
- 25 Кажете да је овај народ крив и пао народ због преступа неког претка. Гле, ја кажем да дете није криво због родитеља својих.
- 26 И уз то кажете да ће Христ доћи. Али гле, ја кажем да не знате дали ће Христа бити. И још кажете да ће бити погубљен за грехе света –

Now this man went over to the land of Jershon also, to preach these things among the people of Ammon, who were once the people of the Lamanites.

But behold they were more wise than many of the Nephites; for they took him, and bound him, and carried him before Ammon, who was a high priest over that people.

And it came to pass that he caused that he should be carried out of the land. And he came over into the land of Gideon, and began to preach unto them also; and here he did not have much success, for he was taken and bound and carried before the high priest, and also the chief judge over the land.

And it came to pass that the high priest said unto him: Why do ye go about perverting the ways of the Lord? Why do ye teach this people that there shall be no Christ, to interrupt their rejoicings? Why do ye speak against all the prophecies of the holy prophets?

Now the high priest's name was Giddonah. And Korihor said unto him: Because I do not teach the foolish traditions of your fathers, and because I do not teach this people to bind themselves down under the foolish ordinances and performances which are laid down by ancient priests, to usurp power and authority over them, to keep them in ignorance, that they may not lift up their heads, but be brought down according to thy words.

Ye say that this people is a free people. Behold, I say they are in bondage. Ye say that those ancient prophecies are true. Behold, I say that ye do not know that they are true.

Ye say that this people is a guilty and a fallen people, because of the transgression of a parent. Behold, I say that a child is not guilty because of its parents.

And ye also say that Christ shall come. But behold, I say that ye do not know that there shall be a Christ. And ye say also that he shall be slain for the sins of the world—

27 И тако заводите овај народ на безумна предања очева својих, и по жељама својим, и држите их потчињенима као да су у ропству, да бисте се наситили трудом руку њихових, да се не би усуђивали да гледају са одважношћу, и да се не би усуђивали да уживају своја права и повластице.

28 Да, не усуђују се они да користе оно што је њихово да не би увредили свештенике своје који их подјармљују у складу са жељама својим, и наведоше их да верују, помоћу предања својих и снова својих и хирова својих и виђења својих и тобожњих тајни својих, да ће, ако не учине по речима њиховим, увредити неко непознато биће за које они кажу да је Бог – биће које никад нико не беше видео или упознао, кога никад не беше нити ће икад бити.

29 Ево, кад високи свештеник и врховни судија видеше тврдоћу срца његовог, да, кад видеше да ће чак Бога ружити, не хтедоше да одговоре ништа на речи његове, већ наредише да га вежу. И предаше га у руке чиновника и послаше га у земљу Зарахемлу, да га изведу пред Алму и врховног судију који беше управник над целом земљом.

30 И догоди се да кад га доведоше пред Алму и врховног судију, настави он као што учини у земљи Гедеону. Да, настави он да хули.

31 И иступи он пред Алму са силно надменим речима, и наружи свештенике и учитеље, оптужујући их за завођење народа бесмисленим предањима очева њихових, да би се наситили трудом народа.

32 Тад му Алма рече: Знаш ти да се ми не ситимо трудом овог народа. Јер гле, радих ја и то од почетка владавине судија све до сада, рукама својим за издржавање своје, упркос многим путовањима унаоколо земље да бих проповедао реч Божју народу своме.

And thus ye lead away this people after the foolish traditions of your fathers, and according to your own desires; and ye keep them down, even as it were in bondage, that ye may glut yourselves with the labors of their hands, that they durst not look up with boldness, and that they durst not enjoy their rights and privileges.

Yea, they durst not make use of that which is their own lest they should offend their priests, who do yoke them according to their desires, and have brought them to believe, by their traditions and their dreams and their whims and their visions and their pretended mysteries, that they should, if they did not do according to their words, offend some unknown being, who they say is God—a being who never has been seen or known, who never was nor ever will be.

Now when the high priest and the chief judge saw the hardness of his heart, yea, when they saw that he would revile even against God, they would not make any reply to his words; but they caused that he should be bound; and they delivered him up into the hands of the officers, and sent him to the land of Zarahemla, that he might be brought before Alma, and the chief judge who was governor over all the land.

And it came to pass that when he was brought before Alma and the chief judge, he did go on in the same manner as he did in the land of Gideon; yea, he went on to blaspheme.

And he did rise up in great swelling words before Alma, and did revile against the priests and teachers, accusing them of leading away the people after the silly traditions of their fathers, for the sake of glutting on the labors of the people.

Now Alma said unto him: Thou knowest that we do not glut ourselves upon the labors of this people; for behold I have labored even from the commencement of the reign of the judges until now, with mine own hands for my support, notwithstanding my many travels round about the land to declare the word of God unto my people.

33 И упркос великом труду који изврших у цркви, никад не примих ни сенин један за труд свој, нити иједан од браће моје, осим на столици судијској. А и тад примасмо само по закону, за време своје.

34 И ево, кад не примамо ништа за труд своју цркви, која нам је корист да радимо у цркви ако није да проглашавамо истину, да бисмо се радовали због радости браће наше?

35 Зашто, дакле, кажеш да проповедамо овом народу да бисмо стекли добит, кад сам знаш да не примамо добит? И ево, верујеш да варамо овај народ, што узрокује толику радост у срцима њиховим?

36 А Корихор му одговори: Да.

37 А тад му Алма рече: Верујеш ли да постоји Бог?

38 А он одговори: Не.

39 Тад му Алма рече: Хоћеш ли опет порицати да постоји Бог, а и порицати Христа? Јер гле, кажем ти, знам да постоји Бог, а и да ће Христ доћи.

40 И ево, који доказ имаш да нема Бога, или да Христ неће доћи? Кажем ти, немаш ни једног, осим једино речи своје.

41 Али, гле, ја имам све као сведочанство да је то истинито, а и ти имаш све као сведочанство теби да је то истинито, и хоћеш ли то порећи? Верујеш ли да је то истинито?

42 Гле, знам да верујеш, али си опседнут духом лажљивим, а Духа си Божјег одбацио да нема места у теби већ ђаво има моћ над тобом, и он те носи тамо-амо, правећи смицалице како би уништио децу Божју.

43 А тад Корихор рече Алми: Ако ми покажеш знак, да бих се уверио да постоји Бог, да, покажи ми да Он има моћ, и тада ћу се уверити у истинитост речи твојих.

And notwithstanding the many labors which I have performed in the church, I have never received so much as even one senine for my labor; neither has any of my brethren, save it were in the judgment-seat; and then we have received only according to law for our time.

And now, if we do not receive anything for our labors in the church, what doth it profit us to labor in the church save it were to declare the truth, that we may have rejoicings in the joy of our brethren?

Then why sayest thou that we preach unto this people to get gain, when thou, of thyself, knowest that we receive no gain? And now, believest thou that we deceive this people, that causes such joy in their hearts?

And Korihor answered him, Yea.

And then Alma said unto him: Believest thou that there is a God?

And he answered, Nay.

Now Alma said unto him: Will ye deny again that there is a God, and also deny the Christ? For behold, I say unto you, I know there is a God, and also that Christ shall come.

And now what evidence have ye that there is no God, or that Christ cometh not? I say unto you that ye have none, save it be your word only.

But, behold, I have all things as a testimony that these things are true; and ye also have all things as a testimony unto you that they are true; and will ye deny them? Believest thou that these things are true?

Behold, I know that thou believest, but thou art possessed with a lying spirit, and ye have put off the Spirit of God that it may have no place in you; but the devil has power over you, and he doth carry you about, working devices that he may destroy the children of God.

And now Korihor said unto Alma: If thou wilt show me a sign, that I may be convinced that there is a God, yea, show unto me that he hath power, and then will I be convinced of the truth of thy words.

44 Али Алма му рече: Имао си ти довољно знакова. Хоћеш ли да искушаваш Бога свога? Хоћеш ли рећи, покажи ми знак, кад имаш сведочанство све ове браће твоје, а и свих светих пророка? Света писма су стављена пред тебе, да, и све указује да постоји Бог. Да, сама земља и све што је на лицу њеном. Да, и кретање њено. Да, а и све планете које се крећу својим правилним путањма сведоче да постоји Врховни Створитељ.

45 И хоћеш ли и даље ићи унаоколо заводећи срца овог народа, сведочећи им да не постоји Бог? И хоћеш ли и даље порицати сва ова сведочанства? А он рече: Да, порицаћу, уколико ми не покажеш знак.

46 И тад се догоди да му Алма рече: Гле, жалостан сам због тврдоће срца твога, да, што се још увек опиреш духу истине, да душа твоја буде уништена.

47 Али гле, боље је да душа твоја буде изгубљена него да будеш средство одвођења многих душа у уништење, лажима и ласкавим речима. Стога, будеш ли и даље порицао, гле Бог ће те ударити да ћеш постати нем и никад више нећеш отворити уста своја, и нећеш више варати овај народ.

48 Тад му Корихор рече: Не поричем ја постојање Бога, већ не верујем да постоји Бог и, уз то кажем да ти не знаш да ли постоји Бог. И уколико ми не покажеш знак, нећу поверовати.

49 Тад му Алма рече: Ово ћу ти дати као знак, да ћеш постати нем по речима мојим. И кажем, у име Божје, да ћеш постати нем да више не можеш да говориш.

50 Ево, кад Алма изговори ове речи, Корихор поста нем, да не могаше више да говори, по речима Алминим.

But Alma said unto him: Thou hast had signs enough; will ye tempt your God? Will ye say, Show unto me a sign, when ye have the testimony of all these thy brethren, and also all the holy prophets? The scriptures are laid before thee, yea, and all things denote there is a God; yea, even the earth, and all things that are upon the face of it, yea, and its motion, yea, and also all the planets which move in their regular form do witness that there is a Supreme Creator.

And yet do ye go about, leading away the hearts of this people, testifying unto them there is no God? And yet will ye deny against all these witnesses? And he said: Yea, I will deny, except ye shall show me a sign.

And now it came to pass that Alma said unto him: Behold, I am grieved because of the hardness of your heart, yea, that ye will still resist the spirit of the truth, that thy soul may be destroyed.

But behold, it is better that thy soul should be lost than that thou shouldst be the means of bringing many souls down to destruction, by thy lying and by thy flattering words; therefore if thou shalt deny again, behold God shall smite thee, that thou shalt become dumb, that thou shalt never open thy mouth any more, that thou shalt not deceive this people any more.

Now Korihor said unto him: I do not deny the existence of a God, but I do not believe that there is a God; and I say also, that ye do not know that there is a God; and except ye show me a sign, I will not believe.

Now Alma said unto him: This will I give unto thee for a sign, that thou shalt be struck dumb, according to my words; and I say, that in the name of God, ye shall be struck dumb, that ye shall no more have utterance.

Now when Alma had said these words, Korihor was struck dumb, that he could not have utterance, according to the words of Alma.

51 И ево, кад врховни судија то беше видео, он испружи руку своју и овако написа Корихору: Јеси ли уверен у моћ Божју? На ком си желео да Алма покаже знак свој? Јеси ли желео да друге мучим, да бих теби знак показао? Гле, он ти показа знак и хоћеш ли још оспоравати?

52 А Корихор испружи руку своју и написа ово: Знам да сам нем, јер говорити не могу. И знам да ништа осим моћи Божје не могаше на мени то изазвати. Да, и одувек знадох да постоји Бог.

53 Али гле, ђаво ме превари, јер ми се указа у обличју анђела, и рече ми: Иди и врати овај народ на прави пут, јер сви застранише за неким непознатим Богом. И рече ми: Нема Бога! Да, и поучаваше ме шта да кажем. И ја поучавах речи његове, а поучавах их јер угађаху уму телесном. И поучавах их све док не стекох велик успех, толико да заиста поверовах да су истините. И из тог разлога се опирах истини, и то све док не навукох на себе ово велико проклетство.

54 Ево, кад то изговори, преклињаше Алму да се помоли Богу да проклетство може бити скинуто са њега.

55 Али, Алма му рече: Кад би проклетство било скинуто са тебе ти би опет заводио срца овог народа. Стога, биће ти онако како Господ хоће.

56 И догоди се да проклетство не беше скинуто са Корихора већ он беше истеран и иђаше од куће до куће просећи за храну своју.

57 Ево, вест о ономе што се беше догодило Корихору одмах се објави широм земље. Да, врховни судија посла проглас свом народу у земљи, проглашавајући онима који повероваше речима Корихоровим да се морају журно показати, да се исти судови не би оборили на њих.

And now when the chief judge saw this, he put forth his hand and wrote unto Korihor, saying: Art thou convinced of the power of God? In whom did ye desire that Alma should show forth his sign? Would ye that he should afflict others, to show unto thee a sign? Behold, he has showed unto you a sign; and now will ye dispute more?

And Korihor put forth his hand and wrote, saying: I know that I am dumb, for I cannot speak; and I know that nothing save it were the power of God could bring this upon me; yea, and I always knew that there was a God.

But behold, the devil hath deceived me; for he appeared unto me in the form of an angel, and said unto me: Go and reclaim this people, for they have all gone astray after an unknown God. And he said unto me: There is no God; yea, and he taught me that which I should say. And I have taught his words; and I taught them because they were pleasing unto the carnal mind; and I taught them, even until I had much success, insomuch that I verily believed that they were true; and for this cause I withstood the truth, even until I have brought this great curse upon me.

Now when he had said this, he besought that Alma should pray unto God, that the curse might be taken from him.

But Alma said unto him: If this curse should be taken from thee thou wouldst again lead away the hearts of this people; therefore, it shall be unto thee even as the Lord will.

And it came to pass that the curse was not taken off of Korihor; but he was cast out, and went about from house to house begging for his food.

Now the knowledge of what had happened unto Korihor was immediately published throughout all the land; yea, the proclamation was sent forth by the chief judge to all the people in the land, declaring unto those who had believed in the words of Korihor that they must speedily repent, lest the same judgments would come unto them.

58 И догоди се да се они уверише у opakост Корихорову. Стога се поново обратише Господу. И то учини крај безакоњу по угледу на Корихора. А Корихор иђаше од куће до куће просећи храну за издржавање своје.

59 И догоди се да кад изађе међу народ, да, међу народ који се раздвоји од Нефијаца и прозва себе Зорамцима, јер их вођаше човек чије име беше Зорам – и кад он изађе међу њих, гле, јурнуше на њега и изгазише га, и то намртво.

60 И тако видимо крај онога који изопачује путеве Господње. И тако видимо да ђаво неће подупрети децу своју у последњи дан, него их журно одвлачи у пакао.

And it came to pass that they were all convinced of the wickedness of Korihor; therefore they were all converted again unto the Lord; and this put an end to the iniquity after the manner of Korihor. And Korihor did go about from house to house, begging food for his support.

And it came to pass that as he went forth among the people, yea, among a people who had separated themselves from the Nephites and called themselves Zoramites, being led by a man whose name was Zoram—and as he went forth amongst them, behold, he was run upon and trodden down, even until he was dead.

And thus we see the end of him who perverteth the ways of the Lord; and thus we see that the devil will not support his children at the last day, but doth speedily drag them down to hell.

Алма 31

- 1 Ево, догоди се да после краја Корихоровог, пошто Алма беше примио вести да Зорамци изопачују путеве Господње, и да Зорам, који беше вођа њихов, заводи срца људи да се клањају немим идолима, срце му поново поче венути због безакоња народа.
- 2 Јер беше то разлог велике жалости за Алму да зна за безакоња међу својим народом. Стога срце његово беше веома жалосно због раздвајања Зорамаца од Нефијаца.
- 3 Ево, Зорамци се беху окупили у земљи коју назваше Антионум, која беше источно од земље Зарахемле, која се простираше граничећи се скоро са обалом морском, и беше јужно од земље Јершон, а на југу се граничише са пустињом, а та пустиња беше пуна Ламанаца.
- 4 Ево, Нефијци се силно бојаше да ће Зорамци успоставити пријатељске односе са Ламанцима и да ће то бити извор великог губитка с нефијске стране.
- 5 И ево, како проповедање речи имаше велику тежњу да води народ према оном што је праведно – да, имаше то моћније дејство на ум народа него мач, или било шта друго што им се беше догодило – стога помисли Алма да је корисно да испробају вредност речи Божје.
- 6 Стога, узе Амона и Арона и Омнера, а Химнија остави у цркви у Зарахемли, али тројицу претходних поведе са собом, а и Амулека и Зезрома, који беху у Мелеку, а поведе и двојицу од синова својих.
- 7 А најстаријег од синова својих не поведе са собом, а име његово беше Хеламан. А имена оних које поведе са собом беху Шиблон и Коријантон. И то су имена оних који пођоше са њим међу Зорамце да им реч проповедају.
- 8 Ево, Зорамци беху отпадници од Нефијаца, стога реч Божја беше проповедана међу њима.

Alma 31

Now it came to pass that after the end of Korihor, Alma having received tidings that the Zoramites were perverting the ways of the Lord, and that Zoram, who was their leader, was leading the hearts of the people to bow down to dumb idols, his heart again began to sicken because of the iniquity of the people.

For it was the cause of great sorrow to Alma to know of iniquity among his people; therefore his heart was exceedingly sorrowful because of the separation of the Zoramites from the Nephites.

Now the Zoramites had gathered themselves together in a land which they called Antionum, which was east of the land of Zarahemla, which lay nearly bordering upon the seashore, which was south of the land of Jershon, which also bordered upon the wilderness south, which wilderness was full of the Lamanites.

Now the Nephites greatly feared that the Zoramites would enter into a correspondence with the Lamanites, and that it would be the means of great loss on the part of the Nephites.

And now, as the preaching of the word had a great tendency to lead the people to do that which was just—yea, it had had more powerful effect upon the minds of the people than the sword, or anything else, which had happened unto them—therefore Alma thought it was expedient that they should try the virtue of the word of God.

Therefore he took Ammon, and Aaron, and Omner; and Himni he did leave in the church in Zarahemla; but the former three he took with him, and also Amulek and Zeezrom, who were at Melek; and he also took two of his sons.

Now the eldest of his sons he took not with him, and his name was Helaman; but the names of those whom he took with him were Shiblon and Corianton; and these are the names of those who went with him among the Zoramites, to preach unto them the word.

Now the Zoramites were dissenters from the Nephites; therefore they had had the word of God preached unto them.

- 9 Али они упадоше у велике грешке, јер не хтедоше да гледају да држе заповести Божје и одредбе Његове у складу са законом Мојсијевим.
- 10 Нити хтедоше да се придржавају уредби црквених, да истрају у молитви и молби Богу свакодневно, да не би пали у искушење.
- 11 Да, укратко, изопачише путеве Господње у веома много прилика. Из тог разлога, дакле, Алма и браћа његова пођоше у земљу да им реч проповедају.
- 12 Ево, кад дођоше у земљу, гле, на велико чуђење своје, опазише да Зорамци беху изградили синагоге и да се окупљају заједно један дан у недељи, дан који назваше даном Господњим и службаху на начин који Алма и браћа његова никад не беху видели;
- 13 Они, наиме, имаху једно место направљено усред синагоге своје, место за стајање, које беше високо изнад главе, а на врх би стала само једна особа.
- 14 Стога, ко год би хтео да служи, морао би да изађе и стане на врх тога и испружи руке своје према небу, и јаким гласом повиче, говорећи:
- 15 Свети, свети Боже, верујемо да си Ти Бог, и верујемо да си свет, и да си дух био, и да дух јеси, и да ћеш заувек дух бити.
- 16 Свети Боже, верујемо да нас Ти раздвоји од браће наше, и не верујемо у предања браће наше која им беху предавана због детињарија очева њихових, него верујемо да нас Ти изабра да будемо Твоја света деца, и Ти нам такође обзна ни да Христа неће бити.

But they had fallen into great errors, for they would not observe to keep the commandments of God, and his statutes, according to the law of Moses.

Neither would they observe the performances of the church, to continue in prayer and supplication to God daily, that they might not enter into temptation.

Yea, in fine, they did pervert the ways of the Lord in very many instances; therefore, for this cause, Alma and his brethren went into the land to preach the word unto them.

Now, when they had come into the land, behold, to their astonishment they found that the Zoramites had built synagogues, and that they did gather themselves together on one day of the week, which day they did call the day of the Lord; and they did worship after a manner which Alma and his brethren had never beheld;

For they had a place built up in the center of their synagogue, a place for standing, which was high above the head; and the top thereof would only admit one person.

Therefore, whosoever desired to worship must go forth and stand upon the top thereof, and stretch forth his hands towards heaven, and cry with a loud voice, saying:

Holy, holy God; we believe that thou art God, and we believe that thou art holy, and that thou wast a spirit, and that thou art a spirit, and that thou wilt be a spirit forever.

Holy God, we believe that thou hast separated us from our brethren; and we do not believe in the tradition of our brethren, which was handed down to them by the childishness of their fathers; but we believe that thou hast elected us to be thy holy children; and also thou hast made it known unto us that there shall be no Christ.

17 Али, Ти си исти јуче, данас, и заувек. И Ти нас изабара да будемо спашени, док су сви око нас изабрани да гневом Твојим буду у пакао бачени. За ту светост, о Боже, ми Ти захваљујемо. И захваљујемо Ти, такође, што нас изабра да не будемо заведени безумним предањима браће наше, која их везују за веровање у Христа, које заводи срца њихова да лутају далеко од Тебе, Боже наш.

18 И поново ти захваљујемо, о Боже, што смо изабран и свет народ. Амен.

19 Ево, догоди да пошто Алма и браћа његова и синови његови беху чули ове молитве, зачудише се преко сваке мере.

20 Јер гле, сваки човек изађе и принесе те исте молитве.

21 Ево, то место назваше Рамеумптом, чије тумачење је свето постоље.

22 Ево, са тог постоља приношаху, сваки човек, потпуно исту молитву Богу, захваљујући Богу своме што их изабра и што их не заведе на предања браће њихове, и што срца њихова не беху обманута да верују у оно што ће доћи, о чему они ништа не знадоше.

23 Ево, када сав народ беше принео хвале на тај начин, вратише се својим кућама, никада не говорећи о Богу своме поново, све док се опет заједно не окупише код светог постоља да принесу хвале по обичају своме.

24 Ево, кад Алма то беше видео, срце му се растужи, јер беше видео да су opak и покварен народ. Да, беше он видео да су срца њихова ослоњена на злато, и на сребро, и на свакојака изврсна добра.

25 Да, и беше видео, такође, како се срца њихова узносе у охолости, до великог хвалисања.

26 И подиже глас свој према небу, и завапи, говорећи: О, колико дуго ћеш, о Господе, трпети да слуге твоје пребивају овде доле у телу, да посматрају тако велику opakост међу децом човечијом?

But thou art the same yesterday, today, and forever; and thou hast elected us that we shall be saved, whilst all around us are elected to be cast by thy wrath down to hell; for the which holiness, O God, we thank thee; and we also thank thee that thou hast elected us, that we may not be led away after the foolish traditions of our brethren, which doth bind them down to a belief of Christ, which doth lead their hearts to wander far from thee, our God.

And again we thank thee, O God, that we are a chosen and a holy people. Amen.

Now it came to pass that after Alma and his brethren and his sons had heard these prayers, they were astonished beyond all measure.

For behold, every man did go forth and offer up these same prayers.

Now the place was called by them Rameumptom, which, being interpreted, is the holy stand.

Now, from this stand they did offer up, every man, the selfsame prayer unto God, thanking their God that they were chosen of him, and that he did not lead them away after the tradition of their brethren, and that their hearts were not stolen away to believe in things to come, which they knew nothing about.

Now, after the people had all offered up thanks after this manner, they returned to their homes, never speaking of their God again until they had assembled themselves together again to the holy stand, to offer up thanks after their manner.

Now when Alma saw this his heart was grieved; for he saw that they were a wicked and a perverse people; yea, he saw that their hearts were set upon gold, and upon silver, and upon all manner of fine goods.

Yea, and he also saw that their hearts were lifted up unto great boasting, in their pride.

And he lifted up his voice to heaven, and cried, saying: O, how long, O Lord, wilt thou suffer that thy servants shall dwell here below in the flesh, to behold such gross wickedness among the children of men?

27 Гле, о Боже, они вапе ка Теби, а ипак срца су им прожета охолошћу њиховом. Гле, о Боже, они вапе ка Теби устима својим, док се надимају, и то до величине, ништавним стварима овог света.

28 Погледај, о Боже мој, скупоцене хаљине њихове, и прстење њихово, и наруквице њихове, и украсе њихове златне, и све драгоцености њихове којима се украшавају. И гле, срца су им ослоњена на њих, а ипак вапе ка Теби и кажу—Захваљујемо ти, о Боже, јер смо народ за Тебе изабран, док ће остали страдати.

29 Да, и кажу како им Ти обзнани да Христа неће бити.

30 О, Господе Боже, колико дуго ћеш трпети да таква opakост и невера буду међу овим народом? О, Господе, подари ми снагу да се могу носити са слабостима својим. Јер нејак сам, а таква opakост међу овим народом боли душу моју.

31 О, Господе, срце је моје веома жалосно, утешу душу моју у Христу. О, Господе, подари ми снагу да могу стрпљиво подносити ове невоље које ме сналазе због безакоња овог народа.

32 О, Господе, утешу душу моју и дај ми успеха, као и сарадницима мојим који су са мном—да, Амону и Арону и Омнеру, а и Амалеку и Зезрому, као и двојици синова мојих—да, и све њих утешу, о Господе. Да, утешу душе њихове у Христу.

33 Додели им да могу снагу имати, да могу поднети невоље своје које ће их снаћи због безакоња овог народа.

34 О, Господе, подари нам да можемо имати успеха приводећи их поново Теби кроз Христа.

35 Гле, о Господе, драгоцене су душе њихове, и многи од њих су браћа наша. Подари нам, стога, о Господе, моћ и мудрост да њих, браћу своју, можемо поново привести Теби.

Behold, O God, they cry unto thee, and yet their hearts are swallowed up in their pride. Behold, O God, they cry unto thee with their mouths, while they are puffed up, even to greatness, with the vain things of the world.

Behold, O my God, their costly apparel, and their ringlets, and their bracelets, and their ornaments of gold, and all their precious things which they are ornamented with; and behold, their hearts are set upon them, and yet they cry unto thee and say—We thank thee, O God, for we are a chosen people unto thee, while others shall perish.

Yea, and they say that thou hast made it known unto them that there shall be no Christ.

O Lord God, how long wilt thou suffer that such wickedness and infidelity shall be among this people? O Lord, wilt thou give me strength, that I may bear with mine infirmities. For I am infirm, and such wickedness among this people doth pain my soul.

O Lord, my heart is exceedingly sorrowful; wilt thou comfort my soul in Christ. O Lord, wilt thou grant unto me that I may have strength, that I may suffer with patience these afflictions which shall come upon me, because of the iniquity of this people.

O Lord, wilt thou comfort my soul, and give unto me success, and also my fellow laborers who are with me—yea, Ammon, and Aaron, and Omner, and also Amulek and Zeezrom, and also my two sons—yea, even all these wilt thou comfort, O Lord. Yea, wilt thou comfort their souls in Christ.

Wilt thou grant unto them that they may have strength, that they may bear their afflictions which shall come upon them because of the iniquities of this people.

O Lord, wilt thou grant unto us that we may have success in bringing them again unto thee in Christ.

Behold, O Lord, their souls are precious, and many of them are our brethren; therefore, give unto us, O Lord, power and wisdom that we may bring these, our brethren, again unto thee.

36 Тад се догоди да када Алма изговори те речи, пљесну рукама над свима онима који беху са њим. И гле, кад пљесну над њима рукама својим, испунише се они Светим Духом.

37 А после тога се раздвојише један од другог, не мислећи на себе шта ће јести, или шта ће пити, или шта ће обући.

38 А Господ припреми за њих да не гладују, нити жедни да буду. Да, а и снагу им даде да не трпе никакве невоље, осим да буду прожети радосћу у Христу. Ево, беше то у складу са молитвом Алмином, и то зато што мољаше са вером.

Now it came to pass that when Alma had said these words, that he clapped his hands upon all them who were with him. And behold, as he clapped his hands upon them, they were filled with the Holy Spirit.

And after that they did separate themselves one from another, taking no thought for themselves what they should eat, or what they should drink, or what they should put on.

And the Lord provided for them that they should hunger not, neither should they thirst; yea, and he also gave them strength, that they should suffer no manner of afflictions, save it were swallowed up in the joy of Christ. Now this was according to the prayer of Alma; and this because he prayed in faith.

Алма 32

- 1 И догоди се да они изађоше и почеше проповедати реч Божју народу, улазећи у синагоге њихове и у куће њихове. Да, чак и на улицама њиховим проповедаху реч.
- 2 И догоди се да после много труда међу њима, почеше имати успеха код сиромашног слоја народа, јер гле, беху они истеривани из синагога због неугледности хаљина својих –
- 3 Стога им не беше дозвољено да улазе у синагоге њихове да Богу служе, јер их сматраху прљавштином. Наиме, беху они сиромашни. Да, браћа њихова их сматраху отпадом. Беху они, дакле, сиромашни у оном што је од овог света, а беху сиромашни и у срцу.
- 4 Ево, док Алма поучаваше и говораше народу на брежуљку Ониди, велико мноштво му дође, а то су они о којима говоримо, који су сиромашни у срцу због сиромаштва свога у погледу на оно што је од овог света.
- 5 И дођоше они Алми, а један који беше главни међу њима, рече му: Гле, шта да чине ова браћа моја, јер сви их људи презиру због сиромаштва њиховог, а нарочито свештеници наши. Они нас, стога, истераше из синагога наших за које обилно радисмо рукама својим да бисмо их изградили, а истераше нас због великог сиромаштва нашег, и ми немамо место где бисмо служили Богу своме. И гле, шта да чинимо?
- 6 И ево, кад Алма чу ово, одмах се окрену лицем према њему и погледа са великом радошћу, јер беше видео да их невоље њихове учинише истински понизнима и да беху спремни да чују реч.
- 7 Стога, не говораше више осталом мноштву, него испружи руку своју и повика онима које посматраше, који беху истински покајани, и рече им:
- 8 Видим да сте смерни у срцу, и ако је тако, благословени сте.

Alma 32

And it came to pass that they did go forth, and began to preach the word of God unto the people, entering into their synagogues, and into their houses; yea, and even they did preach the word in their streets.

And it came to pass that after much labor among them, they began to have success among the poor class of people; for behold, they were cast out of the synagogues because of the coarseness of their apparel—

Therefore they were not permitted to enter into their synagogues to worship God, being esteemed as filthiness; therefore they were poor; yea, they were esteemed by their brethren as dross; therefore they were poor as to things of the world; and also they were poor in heart.

Now, as Alma was teaching and speaking unto the people upon the hill Onidah, there came a great multitude unto him, who were those of whom we have been speaking, of whom were poor in heart, because of their poverty as to the things of the world.

And they came unto Alma; and the one who was the foremost among them said unto him: Behold, what shall these my brethren do, for they are despised of all men because of their poverty, yea, and more especially by our priests; for they have cast us out of our synagogues which we have labored abundantly to build with our own hands; and they have cast us out because of our exceeding poverty; and we have no place to worship our God; and behold, what shall we do?

And now when Alma heard this, he turned him about, his face immediately towards him, and he beheld with great joy; for he beheld that their afflictions had truly humbled them, and that they were in a preparation to hear the word.

Therefore he did say no more to the other multitude; but he stretched forth his hand, and cried unto those whom he beheld, who were truly penitent, and said unto them:

I behold that ye are lowly in heart; and if so, blessed are ye.

- 9 Гле, брат ваш рече: Шта да учинимо? – јер смо истерани из синагога својих, па не можемо Богу служити.
- 10 Гле кажем вам, зар мислите да не можете Богу служити, осим једино у синагогама својим?
- 11 И надаље, питао бих вас, зар мислите да не смете Богу служити осим само једанпут недељно?
- 12 Кажем вам, добро је што вас истераше из синагога ваших, да можете бити понизни и да можете мудрост научити, јер потребно је да мудрост научите. Јер зато што вас браћа ваша истераше и презреше због великог сиромаштва вашег, приведени сте смерности срца јер сте из нужде наведени да будете понизни.
- 13 И ево, јер сте приморани да будете понизни, благословени сте, јер човек понекад, ако је приморан да буде понизан, тежи покајању. И ево, засигурно, ко год се покаје милост ће наћи, а онај који милост нађе и истраје до краја биће спашен.
- 14 И ево, као што вам рекох да зато што сте приморани да будете понизни, благословени сте, зар не мислите да су још више благословени они који се истински понизе речи ради?
- 15 Да, онај који се истински понизи и покаје за грехе своје, и истраје до краја, тај ће бити благословен – да, много благословенији од оних који су приморани да буду понизни због свог великог сиромаштва.
- 16 Стога, благословени су они који се понизе а да не беху приморани да буду понизни, заправо, другим речима, благословен је онај који поверује у реч Божју и крсти се без тврдоглавости срца, да, без да је наведен да сазна реч, или чак присиљен да сазна, пре него што поверује.
- 17 Да, много их је који кажу: Покажеш ли нам знак са неба, тада ћемо са сигурношћу знати, тада ћемо поверовати.
- 18 Ево, питам, је ли то вера? Гле, кажем вам, није, јер зна ли човек нешто нема разлога да верује јер то зна.

Behold thy brother hath said, What shall we do? —for we are cast out of our synagogues, that we cannot worship our God.

Behold I say unto you, do ye suppose that ye cannot worship God save it be in your synagogues only?

And moreover, I would ask, do ye suppose that ye must not worship God only once in a week?

I say unto you, it is well that ye are cast out of your synagogues, that ye may be humble, and that ye may learn wisdom; for it is necessary that ye should learn wisdom; for it is because that ye are cast out, that ye are despised of your brethren because of your exceeding poverty, that ye are brought to a lowliness of heart; for ye are necessarily brought to be humble.

And now, because ye are compelled to be humble blessed are ye; for a man sometimes, if he is compelled to be humble, seeketh repentance; and now surely, whosoever repenteth shall find mercy; and he that findeth mercy and endureth to the end the same shall be saved.

And now, as I said unto you, that because ye were compelled to be humble ye were blessed, do ye not suppose that they are more blessed who truly humble themselves because of the word?

Yea, he that truly humbleth himself, and repenteth of his sins, and endureth to the end, the same shall be blessed—yea, much more blessed than they who are compelled to be humble because of their exceeding poverty.

Therefore, blessed are they who humble themselves without being compelled to be humble; or rather, in other words, blessed is he that believeth in the word of God, and is baptized without stubbornness of heart, yea, without being brought to know the word, or even compelled to know, before they will believe.

Yea, there are many who do say: If thou wilt show unto us a sign from heaven, then we shall know of a surety; then we shall believe.

Now I ask, is this faith? Behold, I say unto you, Nay; for if a man knoweth a thing he hath no cause to believe, for he knoweth it.

- 19 И ево, колико је више проклет онај који зна вољу Божју а не чини по њој, од оног који само верује, или само има разлог да верује, а пада у преступ?
- 20 Ево, о томе морате судити. Гле, кажем вам, да је у једну руку као и у другу, и сваком човеку биће по делима његовим.
- 21 И ево, као што рекох о вери – вера није имати савршено знање о нечему. Стога, ако веру имаш, надаш се ономе што не видиш, што је истинито.
- 22 И ево, гле, кажем вам, и ја бих да упамтите да је Бог милостив свима онима који поверују у име Његово. Стога Он, пре свега, жели да верујете, и то у реч Његову.
- 23 И ево, саопштава Он реч своју људима преко анђела. Да, не само мушкарцима, него и женама. Али то није све, малој деци се много пута дају речи које постићују мудре и учене.
- 24 И ево, љубљена браћо моја, пошто зажелесте да сазнате од мене шта да чините јер сте ожалосћени и истерани – ево, не желим да мислите да намеравам да вам судим, сем у складу са оним што је истинито –
- 25 Јер не мислим да сте сви ви били приморани да се понизите, јер заиста верујем да међу вама има оних који би се понизили у ма каквим приликама били.
- 26 Ево, као што рекох о вери – да она није савршено знање – тако је и са речима мојим. Не можете у први мах знати за њихову поузданост, до савршенства, као што ни вера није савршено знање.
- 27 Али гле, разбудите ли и подстакнете ли способности своје, и то ради провере речи мојих, и испољите трупку вере, да, и не можете ли више барем пожелите да верујете, нека та жеља делује у вама све док не поверујете толико да можете дати место делу речи мојих.

And now, how much more cursed is he that knoweth the will of God and doeth it not, than he that only believeth, or only hath cause to believe, and falleth into transgression?

Now of this thing ye must judge. Behold, I say unto you, that it is on the one hand even as it is on the other; and it shall be unto every man according to his work.

And now as I said concerning faith—faith is not to have a perfect knowledge of things; therefore if ye have faith ye hope for things which are not seen, which are true.

And now, behold, I say unto you, and I would that ye should remember, that God is merciful unto all who believe on his name; therefore he desireth, in the first place, that ye should believe, yea, even on his word.

And now, he imparteth his word by angels unto men, yea, not only men but women also. Now this is not all; little children do have words given unto them many times, which confound the wise and the learned.

And now, my beloved brethren, as ye have desired to know of me what ye shall do because ye are afflicted and cast out—now I do not desire that ye should suppose that I mean to judge you only according to that which is true—

For I do not mean that ye all of you have been compelled to humble yourselves; for I verily believe that there are some among you who would humble themselves, let them be in whatsoever circumstances they might.

Now, as I said concerning faith—that it was not a perfect knowledge—even so it is with my words. Ye cannot know of their surety at first, unto perfection, any more than faith is a perfect knowledge.

But behold, if ye will awake and arouse your faculties, even to an experiment upon my words, and exercise a particle of faith, yea, even if ye can no more than desire to believe, let this desire work in you, even until ye believe in a manner that ye can give place for a portion of my words.

28 Ево, упоредићемо реч са семеном. Ево, дате ли места семену да се засади у срце ваше, гле, буде ли то право семе, то јест, добро семе, не избаците ли га ви невером својом, опирајући се Духу Господњем, гле, почеће оно да буја у грудима вашим. И пошто осетите те покрете бујања, почећете да говорите себи – Мора да је то добро семе, односно, добра је та реч, јер почиње да увећава душу моју, да, почиње да просветљава разумевање моје, да, почиње ми бити изврсна.

29 И гле, неће ли то увећати веру вашу? Кажем вам, да. Упркос томе, није она порасла до савршеног знања.

30 Али гле, кад семе набуја и никне и почне да расте, морате тада рећи да је семе добро, јер гле, буја и ниче и почиње да расте. И ево, гле, неће ли то ојачати веру вашу? Да, ојачаће то веру вашу, јер ћете рећи: Знам да је то добро семе, јер гле, ниче и почиње да расте.

31 И сад, гле, јесте ли сигурни да је то добро семе? Кажем вам, да, јер свако семе рађа према врсти својој.

32 Стога, расте ли семе, добро је, али ако не расте, гле, није добро, стога се избацује.

33 И ево, гле, пошто извршите проверу, и семе засадиште и оно буја и ниче и почиње да расте, морате знати да је семе добро.

34 И ево, гле, да ли је савршено знање ваше? Да, знање ваше је савршено у погледу тога, а вера ваша је неискоришћена и то због тога што знате, јер знате да реч прошири душе ваше, и знате, такође, да је никла, да почиње да просветљава разумевање ваше, и ум ваш почиње да се шири.

35 О, дакле, није ли то стварно? Кажем вам, да, јер је светлост, а све што је светлост добро је, јер је препознатљиво, стога морате знати да је добро. И ево, гле, пошто искусисте ту светлост, да ли је знање ваше савршено?

Now, we will compare the word unto a seed. Now, if ye give place, that a seed may be planted in your heart, behold, if it be a true seed, or a good seed, if ye do not cast it out by your unbelief, that ye will resist the Spirit of the Lord, behold, it will begin to swell within your breasts; and when you feel these swelling motions, ye will begin to say within yourselves—It must needs be that this is a good seed, or that the word is good, for it beginneth to enlarge my soul; yea, it beginneth to enlighten my understanding, yea, it beginneth to be delicious to me.

Now behold, would not this increase your faith? I say unto you, Yea; nevertheless it hath not grown up to a perfect knowledge.

But behold, as the seed swelleth, and sprouteth, and beginneth to grow, then you must needs say that the seed is good; for behold it swelleth, and sprouteth, and beginneth to grow. And now, behold, will not this strengthen your faith? Yea, it will strengthen your faith: for ye will say I know that this is a good seed; for behold it sprouteth and beginneth to grow.

And now, behold, are ye sure that this is a good seed? I say unto you, Yea; for every seed bringeth forth unto its own likeness.

Therefore, if a seed groweth it is good, but if it groweth not, behold it is not good, therefore it is cast away.

And now, behold, because ye have tried the experiment, and planted the seed, and it swelleth and sprouteth, and beginneth to grow, ye must needs know that the seed is good.

And now, behold, is your knowledge perfect? Yea, your knowledge is perfect in that thing, and your faith is dormant; and this because you know, for ye know that the word hath swelled your souls, and ye also know that it hath sprouted up, that your understanding doth begin to be enlightened, and your mind doth begin to expand.

O then, is not this real? I say unto you, Yea, because it is light; and whatsoever is light, is good, because it is discernible, therefore ye must know that it is good; and now behold, after ye have tasted this light is your knowledge perfect?

36 Гле, кажем вам, није. Исто тако не смете одбацити веру своју, јер ви само испољисте веру своју да засадите семе како бисте могли проверити да сазнате дали је семе добро.

37 И гле, кад дрво почне да расте, рећи ћете: Негујмо га са великом пажњом да може да пусти корен, да може да нарасте и плод нам донесе. И ево, гле, негујете ли га са пуно пажње, пустиће корен, нарасти и плод донети.

38 Али, занемарите ли дрво, и не мислите о нези његовој, гле, неће никакав корен пустити и када врелина сунца дође и спржи га, вене јер нема корена, а ви га ишчупате и баците.

39 Ево, то није зато што семе не беше добро, нити зато што плод не беше пожељан већ зато што вам је земља неплодна, и нећете да негујете дрво, стога не можете имати плод његов.

40 И тако, не негујете ли реч, надајући се оком вере плоду њеном, никада нећете брати плод са дрвета живота.

41 Али, будете ли неговали реч, да, неговали дрво кад почне да расте, вером својом са великом марљивошћу и са стрпљењем, надајући се плоду његовом, пустиће оно корен и гле, биће то дрво које расте у вечни живот.

42 А због марљивости ваше и вере ваше и стрпљења вашег у неговању речи, да би она пустила корен у вама, гле, убрзо ћете брати плод њен, који је најдрагоценији, који је слађи од свега што је слатко, и који је белји од свега што је бело, да, и који је чистији од свега што је чисто. И гостићете се тим плодом сведок се не заситите, да не гладујете, нити да жедните.

43 Тада ћете, браћо моја, жњети награду за веру своју и марљивост своју и стрпљење и трпељивост, ишчекујући да вам дрво плод донесе.

Behold I say unto you, Nay; neither must ye lay aside your faith, for ye have only exercised your faith to plant the seed that ye might try the experiment to know if the seed was good.

And behold, as the tree beginneth to grow, ye will say: Let us nourish it with great care, that it may get root, that it may grow up, and bring forth fruit unto us. And now behold, if ye nourish it with much care it will get root, and grow up, and bring forth fruit.

But if ye neglect the tree, and take no thought for its nourishment, behold it will not get any root; and when the heat of the sun cometh and scorcheth it, because it hath no root it withers away, and ye pluck it up and cast it out.

Now, this is not because the seed was not good, neither is it because the fruit thereof would not be desirable; but it is because your ground is barren, and ye will not nourish the tree, therefore ye cannot have the fruit thereof.

And thus, if ye will not nourish the word, looking forward with an eye of faith to the fruit thereof, ye can never pluck of the fruit of the tree of life.

But if ye will nourish the word, yea, nourish the tree as it beginneth to grow, by your faith with great diligence, and with patience, looking forward to the fruit thereof, it shall take root; and behold it shall be a tree springing up unto everlasting life.

And because of your diligence and your faith and your patience with the word in nourishing it, that it may take root in you, behold, by and by ye shall pluck the fruit thereof, which is most precious, which is sweet above all that is sweet, and which is white above all that is white, yea, and pure above all that is pure; and ye shall feast upon this fruit even until ye are filled, that ye hunger not, neither shall ye thirst.

Then, my brethren, ye shall reap the rewards of your faith, and your diligence, and patience, and long-suffering, waiting for the tree to bring forth fruit unto you.

Алма 33

- 1 Ево, пошто Алма беше изговорио те речи, упиташе га желећи да сазнају треба ли да верују у једног Бога како би могли да добију тај плод о ком он беше говорио, или како да засаде семе, или реч коју им он беше говорио, која, он рече, мора бити засађена у срца њихова, или на који начин треба да почну да испољавају веру своју.
- 2 А Алма им рече: Гле, рекосте да Богу своме не можете да служите јер сте истерани из синагога својих. Али гле, кажем вам, ако мислите да не можете Богу служити, грдно се варате, и требало би да Света писма истражујете. Ако мислите да вас она томе поучаваху, не разумете их.
- 3 Сећате ли се да читасте шта Зенос, пророк из давнина, рече о молитви, или служењу?
- 4 Јер он рече: Милостив си, о Боже, јер чу молитву моју, чак и кад у пустињи бејаш. Да, милостив беше када се мољаш за оне који беху непријатељи моји, и врати их к мени.
- 5 Да, о Боже, и беше ми милостив када вапих Теби на њиви својој, кад вапих Теби у молитви својој, и Ти ме чу.
- 6 И опет, о Боже, кад кренух дому своме Ти ме услиши у молитви мојој.
- 7 И кад кренух у одају своју, о Господе, и помолих Ти се, Ти ме чу.
- 8 Да, милостив си деци својој кад вапе Теби, да их Ти чујеш а не људи, и Ти ћеш их чути.
- 9 Да, о Боже, беше Ти милостив према мени, и чу вапаје моје усред скупштине Твоје.
- 10 Да, и Ти ме чу, такође, кад ме непријатељи моји истераше и презреше. Да, чу Ти вапаје моје и расрди се на непријатеље моје, и у срци својој похођаше их брзим уништењем.

Alma 33

Now after Alma had spoken these words, they sent forth unto him desiring to know whether they should believe in one God, that they might obtain this fruit of which he had spoken, or how they should plant the seed, or the word of which he had spoken, which he said must be planted in their hearts; or in what manner they should begin to exercise their faith.

And Alma said unto them: Behold, ye have said that ye could not worship your God because ye are cast out of your synagogues. But behold, I say unto you, if ye suppose that ye cannot worship God, ye do greatly err, and ye ought to search the scriptures; if ye suppose that they have taught you this, ye do not understand them.

Do ye remember to have read what Zenos, the prophet of old, has said concerning prayer or worship?

For he said: Thou art merciful, O God, for thou hast heard my prayer, even when I was in the wilderness; yea, thou wast merciful when I prayed concerning those who were mine enemies, and thou didst turn them to me.

Yea, O God, and thou wast merciful unto me when I did cry unto thee in my field; when I did cry unto thee in my prayer, and thou didst hear me.

And again, O God, when I did turn to my house thou didst hear me in my prayer.

And when I did turn unto my closet, O Lord, and prayed unto thee, thou didst hear me.

Yea, thou art merciful unto thy children when they cry unto thee, to be heard of thee and not of men, and thou wilt hear them.

Yea, O God, thou hast been merciful unto me, and heard my cries in the midst of thy congregations.

Yea, and thou hast also heard me when I have been cast out and have been despised by mine enemies; yea, thou didst hear my cries, and wast angry with mine enemies, and thou didst visit them in thine anger with speedy destruction.

- 11 И Ти ме чу због невоља мојих и искрености моје, и ради Сина свога беше тако милостив према мени. Стога ћу Ти вапити у свим невољама својим, јер у Теби је радост моја, јер одврати судове своје од мене, ради Сина свога.
- 12 И тад им Алма рече: Верујете ли овим Светим писмима која написаше они из давнина?
- 13 Гле, ако ли верујете, морате поверовати у оно што Зенос рече, јер гле, он рече: Ти одврати судове своје од мене ради Сина свога.
- 14 Ево, гле, браћо моја, питао бих вас, читасте ли Света писма? Ако читасте, како можете да не верујете у Сина Божјег?
- 15 Јер није записано да само Зенос о томе говораше, него и Зенок о томе говораше –
- 16 Јер гле, он рече: Гневан си, о Господе на овај народ, јер неће да разумеју милости Твоје које им Ти подари ради Сина свога.
- 17 И ево, браћо моја, видите да и други древни пророк сведочаше о Сину Божјем, и ради тога што народ не хтеде да разуме речи његове каменама га до смрти.
- 18 Али гле, није то све. Нису они једини који говораху о Сину Божјем.
- 19 Гле, о Њему говораше и Мојсије. Да, и гле, узор беше подигнут у пустињи да би који год га погледа могао да живи. И многи погледаше и поживеше.
- 20 Али, мало их схвати значење тога, и то због тврдоће срца својих. Али, беше много оних који беху толико окорели да не хтедоше да погледају, стога страдаше. Ево, разлог што не хтедоше да погледају је што не вероваху да ће их то исцелити.
- 21 О, браћо моја, кад бисте се могли исцелити само бацивши поглед да будете исцељени, зар не бисте хитро погледали, или бисте радије отврдули срца своја у невери и били немарни, да не бисте хтели да баците поглед, да страдате?

And thou didst hear me because of mine afflictions and my sincerity; and it is because of thy Son that thou hast been thus merciful unto me, therefore I will cry unto thee in all mine afflictions, for in thee is my joy; for thou hast turned thy judgments away from me, because of thy Son.

And now Alma said unto them: Do ye believe those scriptures which have been written by them of old?

Behold, if ye do, ye must believe what Zenos said; for, behold he said: Thou hast turned away thy judgments because of thy Son.

Now behold, my brethren, I would ask if ye have read the scriptures? If ye have, how can ye disbelieve on the Son of God?

For it is not written that Zenos alone spake of these things, but Zenock also spake of these things —

For behold, he said: Thou art angry, O Lord, with this people, because they will not understand thy mercies which thou hast bestowed upon them because of thy Son.

And now, my brethren, ye see that a second prophet of old has testified of the Son of God, and because the people would not understand his words they stoned him to death.

But behold, this is not all; these are not the only ones who have spoken concerning the Son of God.

Behold, he was spoken of by Moses; yea, and behold a type was raised up in the wilderness, that whosoever would look upon it might live. And many did look and live.

But few understood the meaning of those things, and this because of the hardness of their hearts. But there were many who were so hardened that they would not look, therefore they perished. Now the reason they would not look is because they did not believe that it would heal them.

O my brethren, if ye could be healed by merely casting about your eyes that ye might be healed, would ye not behold quickly, or would ye rather harden your hearts in unbelief, and be slothful, that ye would not cast about your eyes, that ye might perish?

22 Ако је тако, јао ће се оборити на вас. Али ако није тако, баците тада поглед и почните да верујете у Сина Божјег, да ће Он доћи да откупи свој народ, и да ће страдати и умрети како би извршио помирење за грехе њихове, и да ће исто тако из мртвих устати, што ће остварити васкрсење, како би сви људи стали пред Њега да им се суди у последњи и судњи дан, по делима њиховим.

23 И ево, браћо моја, желим да ову реч засадите у срца своја, и кад почне да клија негујте је вером својом. И гле, постаће она дрво које у вама расте за вечни живот. И нека вам Бог подари да бремена ваша могу бити лака, кроз радост Сина Његовог. И заиста, све то можете учинити само ако хоћете. Амен.

If so, wo shall come upon you; but if not so, then cast about your eyes and begin to believe in the Son of God, that he will come to redeem his people, and that he shall suffer and die to atone for their sins; and that he shall rise again from the dead, which shall bring to pass the resurrection, that all men shall stand before him, to be judged at the last and judgment day, according to their works.

And now, my brethren, I desire that ye shall plant this word in your hearts, and as it beginneth to swell even so nourish it by your faith. And behold, it will become a tree, springing up in you unto everlasting life. And then may God grant unto you that your burdens may be light, through the joy of his Son. And even all this can ye do if ye will. Amen.

Алма 34

- 1 И ево, догоди се да пошто им Алма беше изговорио те речи седе на земљу, а Амудек устаде и поче да их поучава, говорећи:
- 2 Браћо моја, мислим да је немогуће да не знате ово што пророци рекоше о доласку Христовом, о коме поучавамо да је Син Божји. Да, знам да сте томе обилно поучавани пре расправе ваше међу нама.
- 3 И пошто пожелесте да вам брат мој љубљени обзнани шта да чините због невоља својих, и нешто мало вам рече како би припремио умове ваше, да, и подстакну вас на веру и стрпљење –
- 4 Да, и то да имате толико вере да чак засадите реч у срца своја, како бисте проверили ваљаност њену.
- 5 И ми приметисмо да велико питање које вам је на уму је дали је реч у Сину Божјем, или, дали Христа неће бити.
- 6 И ви, такође, приметисте да вам брат мој доказа многим примерима да реч јесте у Христу за спасење.
- 7 Брат мој се позва на речи Зеносове, да откупљење долази преко Сина Божјег, а и на речи Зенокове. И такође, позва се на Мојсија да докаже да је то истинито.
- 8 И ево, гле, и ја сам ћу вам посведочити да је то истинито. Гле, кажем вам да знам да ће Христ доћи међу децу човечју да преузме на себе преступе свога народа, и да ће извршити помирење за грехе света, јер Господ Бог то рече.
- 9 Наиме, потребно је да се помирење изврши, јер се према великом плану Вечног Бога помирење мора извршити, иначе цео људски род мора неизбежно страдати. Да, сви су окорели, да, сви су пали и изгубљени и морају страдати осим посредством помирења које је потребно извршити.

Alma 34

And now it came to pass that after Alma had spoken these words unto them he sat down upon the ground, and Amulek arose and began to teach them, saying:

My brethren, I think that it is impossible that ye should be ignorant of the things which have been spoken concerning the coming of Christ, who is taught by us to be the Son of God; yea, I know that these things were taught unto you bountifully before your dissension from among us.

And as ye have desired of my beloved brother that he should make known unto you what ye should do, because of your afflictions; and he hath spoken somewhat unto you to prepare your minds; yea, and he hath exhorted you unto faith and to patience —

Yea, even that ye would have so much faith as even to plant the word in your hearts, that ye may try the experiment of its goodness.

And we have beheld that the great question which is in your minds is whether the word be in the Son of God, or whether there shall be no Christ.

And ye also beheld that my brother has proved unto you, in many instances, that the word is in Christ unto salvation.

My brother has called upon the words of Zenos, that redemption cometh through the Son of God, and also upon the words of Zenock; and also he has appealed unto Moses, to prove that these things are true.

And now, behold, I will testify unto you of myself that these things are true. Behold, I say unto you, that I do know that Christ shall come among the children of men, to take upon him the transgressions of his people, and that he shall atone for the sins of the world; for the Lord God hath spoken it.

For it is expedient that an atonement should be made; for according to the great plan of the Eternal God there must be an atonement made, or else all mankind must unavoidably perish; yea, all are hardened; yea, all are fallen and are lost, and must perish except it be through the atonement which it is expedient should be made.

- 10 Јер, потребно је да буде велика и последња жртва. Да, не жртва човечја, нити животињска, нити било какве живине, јер то неће бити људска жртва, већ мора бити бесконачна и вечна жртва.
- 11 Ево, нема ни једног човека који би могао да жртвује своју крв која ће извршити помирење за грехе другог. Ево, убије ли човек, гле, хоће ли закон наш, који је праведан, узети живот брата његовог? Кажем вам, не.
- 12 Него закон тражи живот оног који убиство почини. Стога не може бити ничег мањег од бесконачног помирења које ће задовољити за грехе света.
- 13 Потребна је, стога, да буде велика и последња жртва, и тада ће бити, или би требало да буде крај проливању крви. Тада ће се закон Мојсијев испунити. Да, све ће се испунити, свако словце и цртица, и ништа неће проћи.
- 14 И гле, то је цело значење закона, сваки делић указује на велику и последњу жртву. А та велика и последња жртва биће Син Божји, да, бесконачна и вечна.
- 15 И тако ће Он донети спасење свима онима који верују у име Његово. А то је сврха те последње жртве, да изврши потпуну милост која надвлађава правду и људима пружа средство да би могли имати веру која води ка покајању.
- 16 И тако милост може да удовољи захтевима правде, и обухвата их у наручје сигурности, док је онај који не испољава веру која води ка покајању изложен целом закону захтева правде. Стога се само за оног који има веру ка покајању остварује тај велики и вечни план откупљења.
- 17 Стога, нека вам Бог подари, браћо моја, да почнете да испољавате своју веру ка покајању, да почнете да призивате Његово свето име, да би Он имао милости према вама;
- 18 Да, вапите Њему за милост, јер је Он моћан да спасе.
- 19 Да, понизите се и истрајте у молитви Њему.

For it is expedient that there should be a great and last sacrifice; yea, not a sacrifice of man, neither of beast, neither of any manner of fowl; for it shall not be a human sacrifice; but it must be an infinite and eternal sacrifice.

Now there is not any man that can sacrifice his own blood which will atone for the sins of another. Now, if a man murdereth, behold will our law, which is just, take the life of his brother? I say unto you, Nay.

But the law requireth the life of him who hath murdered; therefore there can be nothing which is short of an infinite atonement which will suffice for the sins of the world.

Therefore, it is expedient that there should be a great and last sacrifice, and then shall there be, or it is expedient there should be, a stop to the shedding of blood; then shall the law of Moses be fulfilled; yea, it shall be all fulfilled, every jot and tittle, and none shall have passed away.

And behold, this is the whole meaning of the law, every whit pointing to that great and last sacrifice; and that great and last sacrifice will be the Son of God, yea, infinite and eternal.

And thus he shall bring salvation to all those who shall believe on his name; this being the intent of this last sacrifice, to bring about the bowels of mercy, which overpowereth justice, and bringeth about means unto men that they may have faith unto repentance.

And thus mercy can satisfy the demands of justice, and encircles them in the arms of safety, while he that exercises no faith unto repentance is exposed to the whole law of the demands of justice; therefore only unto him that has faith unto repentance is brought about the great and eternal plan of redemption.

Therefore may God grant unto you, my brethren, that ye may begin to exercise your faith unto repentance, that ye begin to call upon his holy name, that he would have mercy upon you;

Yea, cry unto him for mercy; for he is mighty to save.

Yea, humble yourselves, and continue in prayer unto him.

20 Вапите Њему када сте на пољима својим, да,
за сва стада своја.

21 Вапите Њему у кућама својим, да за све укућа-
не своје, и ујутро, и у подне, и увече.

22 Да, вапите Њему против моћи непријатеља
својих.

23 Да, вапите Њему против ђавола, који је не-
пријатељ сваке праведности.

24 Вапите Њему за усеве поља својих, да можете
напредовати у њима.

25 Вапите за стада на пољима својим, да се на-
множе.

26 Али, то није све, морате изливати душе своје у
одајама својим и скровитим местима својим, и у
пустињи вашој.

27 Да, а када не вапите Господу, нек срца ваша
буду испуњена, упуњена у молитви Њему не-
престано за добробит вашу, а и за добробит
оних који су око вас.

28 И ево, гле, љубљена браћо моја, кажем вам, не
мислите да је то све. Јер када све то учините,
окренете ли се од оних у потреби, и голих и не
походите болесне и ожалошћене, и не уделите
од иметка свога, ако имате, онима који су у
потреби – кажем вам, ако не учините ништа од
тога, гле, молитва ваша је узалуд и не користи
ништа, а ви сте као лицемер који веру пориче.

29 Стога, не сетите ли се да милостиви будете,
ви сте као отпад који ливци одбацују, (јер вред-
ности нема) и људи га ногама газе.

30 И ево, браћо моја, ја бих да, пошто примисте
толико сведочанстава, видевши да Света писма
сведоче о томе, кренете и донесете плод који во-
ди покајању.

31 Да, ја бих да кренете и више не отврднете ср-
ца своја. Јер гле, сада је време и дан спасења ва-
шег. Покајете ли се и не отврднете срца своја,
тај велики план откупљења сместа ће се извр-
шити на вама.

32 Јер гле, за људе је овај живот време припреме
за сусрет с Богом. Да, гле, дан овог живота је дан
за људе да изврше дела своја.

Cry unto him when ye are in your fields, yea, over
all your flocks.

Cry unto him in your houses, yea, over all your
household, both morning, mid-day, and evening.

Yea, cry unto him against the power of your ene-
mies.

Yea, cry unto him against the devil, who is an en-
emy to all righteousness.

Cry unto him over the crops of your fields, that ye
may prosper in them.

Cry over the flocks of your fields, that they may
increase.

But this is not all; ye must pour out your souls in
your closets, and your secret places, and in your
wilderness.

Yea, and when you do not cry unto the Lord, let
your hearts be full, drawn out in prayer unto him
continually for your welfare, and also for the wel-
fare of those who are around you.

And now behold, my beloved brethren, I say unto
you, do not suppose that this is all; for after ye have
done all these things, if ye turn away the needy, and
the naked, and visit not the sick and afflicted, and
impart of your substance, if ye have, to those who
stand in need—I say unto you, if ye do not any of
these things, behold, your prayer is vain, and
availeth you nothing, and ye are as hypocrites who
do deny the faith.

Therefore, if ye do not remember to be charitable,
ye are as dross, which the refiners do cast out, (it be-
ing of no worth) and is trodden under foot of men.

And now, my brethren, I would that, after ye have
received so many witnesses, seeing that the holy
scriptures testify of these things, ye come forth and
bring fruit unto repentance.

Yea, I would that ye would come forth and
harden not your hearts any longer; for behold, now
is the time and the day of your salvation; and there-
fore, if ye will repent and harden not your hearts,
immediately shall the great plan of redemption be
brought about unto you.

For behold, this life is the time for men to prepare
to meet God; yea, behold the day of this life is the
day for men to perform their labors.

33 И ево, као што вам раније рекох, будући да имадoste толико сведочанстава, стога, преклињем вас да дан свога покајања не одгађате за крај, јер после овог дана живота који нам је дат да се припремимо за вечност, гле, не искористимо ли време своје док смо у овом животу, долази тада мркла ноћ у којој се никакво дело не може извршити.

34 Не можете рећи када доспете до тог страшног тренутка: Покајаћу се, вратићу се Богу своме. Не, не можете то рећи, јер онај исти дух који буде поседовао тела ваша у време кад будете одлазили из овог живота, тај исти дух ће имати моћ да запоседне тело ваше у том вечном свету.

35 Јер гле, будете ли одгађали дан покајања свога све до смрти, гле, постаћете потчињени духу ђаволовом и он вас печати као своје. Стога се Дух Господњи повуче од вас и нема места у вама, а ђаво има сву моћ над вама. И то је коначно стање опаких.

36 А то знам јер ми Господ рече да не пребива у храмовима који нису свети, већ пребива у срцима праведних. Да, и рече, такође, да ће праведни седети у царству Његовом да више никад не изађу. Међутим, одећа њихова мора бити избељена крвљу Јагњетовом.

37 И ево, љубљена браћо моја, желим да то упамтите и да спасење своје градите у страху пред Богом, и да више не поричете долазак Христов;

38 Да се више не препирете са Светим Духом, него да га примите и преузмете на себе име Христово. Да се понизите и то до у прах, и служите Богу на којем год месту били, у духу и истини, и да свакодневно живите у захваљивању за мноштво милости и благослова које вам Он дарује.

39 Да, и још вас опомињем, браћо моја, да будете непрестано будни у молитви, да вас искушења ђаволова не заведу, да вас он не надвлада, да не постанете поданици његови у последњи дан. Јер гле, не награђује вас он ничим добрим.

And now, as I said unto you before, as ye have had so many witnesses, therefore, I beseech of you that ye do not procrastinate the day of your repentance until the end; for after this day of life, which is given us to prepare for eternity, behold, if we do not improve our time while in this life, then cometh the night of darkness wherein there can be no labor performed.

Ye cannot say, when ye are brought to that awful crisis, that I will repent, that I will return to my God. Nay, ye cannot say this; for that same spirit which doth possess your bodies at the time that ye go out of this life, that same spirit will have power to possess your body in that eternal world.

For behold, if ye have procrastinated the day of your repentance even until death, behold, ye have become subjected to the spirit of the devil, and he doth seal you his; therefore, the Spirit of the Lord hath withdrawn from you, and hath no place in you, and the devil hath all power over you; and this is the final state of the wicked.

And this I know, because the Lord hath said he dwelleth not in unholy temples, but in the hearts of the righteous doth he dwell; yea, and he has also said that the righteous shall sit down in his kingdom, to go no more out; but their garments should be made white through the blood of the Lamb.

And now, my beloved brethren, I desire that ye should remember these things, and that ye should work out your salvation with fear before God, and that ye should no more deny the coming of Christ;

That ye contend no more against the Holy Ghost, but that ye receive it, and take upon you the name of Christ; that ye humble yourselves even to the dust, and worship God, in whatsoever place ye may be in, in spirit and in truth; and that ye live in thanksgiving daily, for the many mercies and blessings which he doth bestow upon you.

Yea, and I also exhort you, my brethren, that ye be watchful unto prayer continually, that ye may not be led away by the temptations of the devil, that he may not overpower you, that ye may not become his subjects at the last day; for behold, he rewardeth you no good thing.

40 И ево, љубљена браћо моја, опоменуо бих вас да имате стрпљења и да подносите свакојакe невоље, да не ружите оне који вас избацују због великог сиромаштва вашег, да и ви не постанете грешници као они;

41 Већ да стрпљења имате, и да невоље ове подносите са чврстом надом да ћете се једног дана одморити од свих невоља својих.

And now my beloved brethren, I would exhort you to have patience, and that ye bear with all manner of afflictions; that ye do not revile against those who do cast you out because of your exceeding poverty, lest ye become sinners like unto them;

But that ye have patience, and bear with those afflictions, with a firm hope that ye shall one day rest from all your afflictions.

Алма 35

- 1 Ево, догоди се да пошто Амуплек заврши са речима овим, повукоше се они из мноштва и пређоше у земљу Јершон.
- 2 Да, и остала браћа, пошто беху проповедала реч Зорамцима, такође пређоше у земљу Јершон.
- 3 И догоди се да пошто се угледнији део Зорамаца беше саветовао у погледу речи које им беху проповедане, расрдише се због речи јер она уништи делатност њихову. Стога не хтедоше да послушају те речи.
- 4 И послаше они проглас и окупише народ широм целе земље и саветоваху се са њима у погледу речи које беху изговорене.
- 5 Ево, владари њихови и свештеници њихови и учитељи њихови не допустише да народ сазна жеље њихове. Стога кришом сазнаше мишљење свих људи.
- 6 И догоди се да пошто сазнаше мишљење свих људи, они који беху склони речима које изговорише Алма и браћа његова, беху истерани из земље, а беше их много. И они, такође, пређоше у земљу Јершон.
- 7 И догоди се да им Алма и браћа његова служашу.
- 8 Ево, народ зорамски расрди се на народ Амонов који беше у Јершону, а врховни владар Зорамаца, јер беше веома opak човек, посла поруку народу Амоновом желећи да они истерају из земље своје све оне који од њих пређоше у земљу њихову.
- 9 И он им изусту многе претње. А народ Амонов се не уплаши речи њихових. Стога их не протераше, него примише све сиромашне Зорамце који пребегоше код њих. И неговаху их и оденуше их, и дадоше им земље за баштину њихову, и служашу им према потребама њиховим.

Alma 35

Now it came to pass that after Amulek had made an end of these words, they withdrew themselves from the multitude and came over into the land of Jershon.

Yea, and the rest of the brethren, after they had preached the word unto the Zoramites, also came over into the land of Jershon.

And it came to pass that after the more popular part of the Zoramites had consulted together concerning the words which had been preached unto them, they were angry because of the word, for it did destroy their craft; therefore they would not hearken unto the words.

And they sent and gathered together throughout all the land all the people, and consulted with them concerning the words which had been spoken.

Now their rulers and their priests and their teachers did not let the people know concerning their desires; therefore they found out privily the minds of all the people.

And it came to pass that after they had found out the minds of all the people, those who were in favor of the words which had been spoken by Alma and his brethren were cast out of the land; and they were many; and they came over also into the land of Jershon.

And it came to pass that Alma and his brethren did minister unto them.

Now the people of the Zoramites were angry with the people of Ammon who were in Jershon, and the chief ruler of the Zoramites, being a very wicked man, sent over unto the people of Ammon desiring them that they should cast out of their land all those who came over from them into their land.

And he breathed out many threatenings against them. And now the people of Ammon did not fear their words; therefore they did not cast them out, but they did receive all the poor of the Zoramites that came over unto them; and they did nourish them, and did clothe them, and did give unto them lands for their inheritance; and they did administer unto them according to their wants.

- 10 Ево, подстакну то Зорамце на срџбу против народа Амоновог и они се почеше мешати са Ламанцима и њих, такође, подстицати на срџбу против њих.
- 11 И тако Зорамци и Ламанци почеше са припремама за рат против народа Амоновог, а и против Нефијаца.
- 12 И тако се заврши седамнаеста година владавине судија над народом Нефијевим.
- 13 А народ Амонов одступи из земље Јершон и пређе у земљу Мелек, а у земљи Јершон уступи место војскама нефијским, како би се могли сукобити са војскама ламанским и војскама зорамским. И тако започе рат између Ламанаца и Нефијаца, у осамнаестој години владавине судија, а извештај о њиховим ратовима биће дат касније.
- 14 А Алма и Амон, и браћа њихова, и такође два сина Алмина, вратише се у земљу Зарахемлу, пошто беху оруђе у рукама Божјим у привођењу многих Зорамаца покајању. И сви они који беху приведени покајању, беху протерани из своје земље, али имају земље за баштину своју у земљи Јершон, и латише се оружја да би одбранили себе и жене своје и децу и земље своје.
- 15 Ево, Алма, будући ожалашћен због безакоња свога народа, да, због ратова и крвопролића и сукоба који беху међу њима, и јер беше за проглашавање речи, то јест, послат беше да проглашава реч међу свим људима у сваком граду, и видевши да срца људи почеше постајати тврда и да се почеше вређати због строгости речи, срце његово беше веома жалосно.
- 16 Стога он нареди да се синови његови окупе како би им сваком понаособ могао предати дужност у погледу онога што спада у праведност. А ми имамо извештај о његовим заповестима које им он даде, према његовом сопственом запису.

Now this did stir up the Zoramites to anger against the people of Ammon, and they began to mix with the Lamanites and to stir them up also to anger against them.

And thus the Zoramites and the Lamanites began to make preparations for war against the people of Ammon, and also against the Nephites.

And thus ended the seventeenth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And the people of Ammon departed out of the land of Jershon, and came over into the land of Melek, and gave place in the land of Jershon for the armies of the Nephites, that they might contend with the armies of the Lamanites and the armies of the Zoramites; and thus commenced a war betwixt the Lamanites and the Nephites, in the eighteenth year of the reign of the judges; and an account shall be given of their wars hereafter.

And Alma, and Ammon, and their brethren, and also the two sons of Alma returned to the land of Zarahemla, after having been instruments in the hands of God of bringing many of the Zoramites to repentance; and as many as were brought to repentance were driven out of their land; but they have lands for their inheritance in the land of Jershon, and they have taken up arms to defend themselves, and their wives, and children, and their lands.

Now Alma, being grieved for the iniquity of his people, yea for the wars, and the bloodsheds, and the contentions which were among them; and having been to declare the word, or sent to declare the word, among all the people in every city; and seeing that the hearts of the people began to wax hard, and that they began to be offended because of the strictness of the word, his heart was exceedingly sorrowful.

Therefore, he caused that his sons should be gathered together, that he might give unto them every one his charge, separately, concerning the things pertaining unto righteousness. And we have an account of his commandments, which he gave unto them according to his own record.

Алма 36

- 1 Сине мој, приклони ухо речима мојим, јер кунем ти се да ћеш, уколико будеш држао заповести Божје, напредовати у земљи.
- 2 Ја бих да чиниш као што ја чињах, сећајући се сужањства очева наших. Беху они, наиме, у ропству и нико их не могаше избавити осим Бога Аврамовог и Бога Исаковог и Бога Јаковљевог. И Он их заиста избави у невољама њиховим.
- 3 И ево, о сине мој Хеламане, гле, у младости си својој и стога те преклињем да послушаш речи моје и учиш од мене, јер знам да ће ко год на Бога ослони уздање своје бити подржан у тешкоћама својим и бригама својим и невољама својим, и биће уздигнут у последњи дан.
- 4 И не бих желео да мислиш да то знам сам од себе – не од временског, него од духовног, не од телесног ума него од Бога.
- 5 Ево, гле, кажем ти, да нисам од Бога рођен не бих то знао, али Бог ми устима свог светог анђела то обзнани, не због какве достојности моје;
- 6 Јер путовах наоколо са синовима Мосијиним настојећи да уништим цркву Божју. Али гле, Бог посла свог светог анђела да нас заустави на том путу.
- 7 И гле, говораше нам он гласом грмљавине и сва земља подрхтаваше под ногама нашим, а ми сви попадасмо на земљу, јер нас обузе страх од Господа.
- 8 Али гле, тај глас ми рече: Устани. И ја устадох и усправих се и угледах анђела.
- 9 А он ми рече: Не настој више уништавати цркву Божју, па и ако ти желиш сам себе да уништиш.

Alma 36

My son, give ear to my words; for I swear unto you, that inasmuch as ye shall keep the commandments of God ye shall prosper in the land.

I would that ye should do as I have done, in remembering the captivity of our fathers; for they were in bondage, and none could deliver them except it was the God of Abraham, and the God of Isaac, and the God of Jacob; and he surely did deliver them in their afflictions.

And now, O my son Helaman, behold, thou art in thy youth, and therefore, I beseech of thee that thou wilt hear my words and learn of me; for I do know that whosoever shall put their trust in God shall be supported in their trials, and their troubles, and their afflictions, and shall be lifted up at the last day.

And I would not that ye think that I know of myself—not of the temporal but of the spiritual, not of the carnal mind but of God.

Now, behold, I say unto you, if I had not been born of God I should not have known these things; but God has, by the mouth of his holy angel, made these things known unto me, not of any worthiness of myself;

For I went about with the sons of Mosiah, seeking to destroy the church of God; but behold, God sent his holy angel to stop us by the way.

And behold, he spake unto us, as it were the voice of thunder, and the whole earth did tremble beneath our feet; and we all fell to the earth, for the fear of the Lord came upon us.

But behold, the voice said unto me: Arise. And I arose and stood up, and beheld the angel.

And he said unto me: If thou wilt of thyself be destroyed, seek no more to destroy the church of God.

- 10 И догоди се да падох на земљу и током три дана и три ноћи не могах отворити уста своја, ни ти имадох корист од удова својих.
- 11 А анђеоло ми говораше још више тога, што браћа моја чуше, али ја не чух, јер кад чух речи – Не настој више уништавати цркву Божју, па и ако ти желиш сам себе да уништиш – бејаш погођен тако великим страхом и запањеношћу да можда не будем уништен, да падох на земљу и ништа више не чух.
- 12 Ипак, бејаш раздиран вечним мучењем, јер душа моја беше мучена у највећој мери и раздирана свим гресима мојим.
- 13 Да, сетих се свих својих греха и безакоња због којих се мучих боловима пакленим. Да, увидех како се бејаш побунио против Бога свога, и како не бејаш држао Његове свете заповести.
- 14 Да, и погубих многе од деце Његове, то јест, у уништење их одведох. Да, и укратко, тако велика беху безакоња моја да сама помисао на долазак у присуство Бога мога раздираше душу моју неизрецивим ужасом.
- 15 О, помислих ја, кад бих могао да нестанем и будем мртав и телом и душом, да не будем приведен да станем у присуство Бога мога, да ми буде суђено према делима мојим.
- 16 И ето, три дана и три ноћи бејаш раздиран, и то боловима душе проклете.
- 17 И догоди се да док бејаш тако раздиран мучењем, и док бејаш мучен сећањем на многе грехе своје, гле, сетих се такође да чух како отац мој прориче народу о доласку неког Исуса Христа, Сина Божјег, да изврши помирење за грехе света.
- 18 Ево, кад ум мој прихвати ту мисао, завапих у срцу своме: О Исусе, Ти Сине Божји, смилуј се мени, који сам у жучи горчине, и опасан вечним ланцима смрти.
- 19 И ево, гле, кад помислих то, не могах се више сетити болова својих. Да, не мучих се више сећањем на грехе своје.

And it came to pass that I fell to the earth; and it was for the space of three days and three nights that I could not open my mouth, neither had I the use of my limbs.

And the angel spake more things unto me, which were heard by my brethren, but I did not hear them; for when I heard the words—If thou wilt be destroyed of thyself, seek no more to destroy the church of God—I was struck with such great fear and amazement lest perhaps I should be destroyed, that I fell to the earth and I did hear no more.

But I was racked with eternal torment, for my soul was harrowed up to the greatest degree and racked with all my sins.

Yea, I did remember all my sins and iniquities, for which I was tormented with the pains of hell; yea, I saw that I had rebelled against my God, and that I had not kept his holy commandments.

Yea, and I had murdered many of his children, or rather led them away unto destruction; yea, and in fine so great had been my iniquities, that the very thought of coming into the presence of my God did rack my soul with inexpressible horror.

Oh, thought I, that I could be banished and become extinct both soul and body, that I might not be brought to stand in the presence of my God, to be judged of my deeds.

And now, for three days and for three nights was I racked, even with the pains of a damned soul.

And it came to pass that as I was thus racked with torment, while I was harrowed up by the memory of my many sins, behold, I remembered also to have heard my father prophesy unto the people concerning the coming of one Jesus Christ, a Son of God, to atone for the sins of the world.

Now, as my mind caught hold upon this thought, I cried within my heart: O Jesus, thou Son of God, have mercy on me, who am in the gall of bitterness, and am encircled about by the everlasting chains of death.

And now, behold, when I thought this, I could remember my pains no more; yea, I was harrowed up by the memory of my sins no more.

20 О, какву радост, и какво чудесно светло угледах. Да, душа моја беше испуњена радошћу великом као што беше мој бол!

21 Да, кажем ти, сине мој, да не може бити ничег тако силног и тако горког као што беху болови моји. Да, и опет ти кажем, сине мој, да с друге стране, не може бити ничег тако силног и слатког као што беше радост моја.

22 Да, помислих да видех, као што отац наш, Лехи, беше видео Бога где седи на престолу своме, окружен безбројним мноштвом анђела како певају и хвале Бога свог. Да, и душа моја прижељкиваше да буде тамо.

23 Али гле, удови моји поново примише снагу своју и ја се подигох на ноге своје и објавих народу да сам рођен од Бога.

24 Да, и од тада па све до сада, трудих се без престанка како бих могао душе приводити покајању. Да, како бих их могао привести да искусе ту силну радост коју ја искусих, како би се уз то могли од Бога родити и испунити Светим Духом.

25 Да, и ево, гле, о сине мој, Господ ми даје силно велику радост у плоду труда мога;

26 Јер због речи коју ми Он саопшти, гле, многи се од Бога родише и искусише оно што ја искусих, и видеше очи у очи оно што ја видех. Они, дакле, знају као што ја знам оно о чему говорих, и да је знање које имам од Бога.

27 И подржан бејаш у искушењима и бригама свакојаким, да, у невољама сваковрсним. Да, Бог ме из тамнице избави, и из окова и од смрти. Да, и на Њега ослањам уздање своје и Он ће ме још избављати.

28 И знам да ће ме узвисити у последњи дан да пребивам са Њим у слави. Да, и хвалићу Га заувек, јер изведе очеве наше из Египта и прогута Египћане у Црвеном мору, и моћу својом их одведе у обећану земљу. Да, и избављаше их из ропства и сужањства с времена на време.

And oh, what joy, and what marvelous light I did behold; yea, my soul was filled with joy as exceeding as was my pain!

Yea, I say unto you, my son, that there could be nothing so exquisite and so bitter as were my pains. Yea, and again I say unto you, my son, that on the other hand, there can be nothing so exquisite and sweet as was my joy.

Yea, methought I saw, even as our father Lehi saw, God sitting upon his throne, surrounded with numberless concourses of angels, in the attitude of singing and praising their God; yea, and my soul did long to be there.

But behold, my limbs did receive their strength again, and I stood upon my feet, and did manifest unto the people that I had been born of God.

Yea, and from that time even until now, I have labored without ceasing, that I might bring souls unto repentance; that I might bring them to taste of the exceeding joy of which I did taste; that they might also be born of God, and be filled with the Holy Ghost.

Yea, and now behold, O my son, the Lord doth give me exceedingly great joy in the fruit of my labors;

For because of the word which he has imparted unto me, behold, many have been born of God, and have tasted as I have tasted, and have seen eye to eye as I have seen; therefore they do know of these things of which I have spoken, as I do know; and the knowledge which I have is of God.

And I have been supported under trials and troubles of every kind, yea, and in all manner of afflictions; yea, God has delivered me from prison, and from bonds, and from death; yea, and I do put my trust in him, and he will still deliver me.

And I know that he will raise me up at the last day, to dwell with him in glory; yea, and I will praise him forever, for he has brought our fathers out of Egypt, and he has swallowed up the Egyptians in the Red Sea; and he led them by his power into the promised land; yea, and he has delivered them out of bondage and captivity from time to time.

29 Да, и уз то, изведе очеве наше из земље јерусалимске и, такође их, својом вечном моћу, избављаше из ропства и сужањства с времена на време, све до данашњег дана. И ја увек у сећању чувах сужањство њихово. Да, и ти такође мораш чувати у сећању сужањство њихово, као што ја чињох.

30 Али гле, сине мој, није то све, јер мораш да знаш као што ја знам, да ћеш уколико будеш држао заповести Божје напредовати у земљи. И такође, мораш да знаш да ћеш уколико не будеш држао заповести Божје бити искључен из присуства Његовог. Ево, то је по речи Његовој.

Yea, and he has also brought our fathers out of the land of Jerusalem; and he has also, by his everlasting power, delivered them out of bondage and captivity, from time to time even down to the present day; and I have always retained in remembrance their captivity; yea, and ye also ought to retain in remembrance, as I have done, their captivity.

But behold, my son, this is not all; for ye ought to know as I do know, that inasmuch as ye shall keep the commandments of God ye shall prosper in the land; and ye ought to know also, that inasmuch as ye will not keep the commandments of God ye shall be cut off from his presence. Now this is according to his word.

Алма 37

- 1 И ево, сине мој Хеламане, заповедам ти да преузмеш записе који су ми поверени;
- 2 И уз то, заповедам ти да водиш запис о овом народу, онако како ја чињах, на плочама Нефијевим, и чувај светим све ове предмете које ја чувах, онако како их ја чувах. Наиме, због мудрог разлога се оне чувају.
- 3 И те месингане плоче, које садрже те урезе, које имају записе Светих писама на себи, које имају родословље предака наших, и то од почетка –
- 4 Гле, очеви наши прорицаху да се оне морају чувати и предавати с једног поколења на друго, а рука Господња ће их чувати и сачувати све док не буде требало да се објаве сваком народу, колону, језику и људима, да би сазнали тајне које оне садрже.
- 5 И ево, гле, чувају ли се оне, морају сачувати сјај свој. Да, и сачуваће оне сјај свој. Да, а хоће и све плоче које садрже оно што је свето писање.
- 6 Ево, можеш помислити да је то лудост моја, али гле, кажем ти да се кроз мало и једноставно остварује велико, а мала средства у много случајева постићују мудре.
- 7 И Господ Бог чини тако како би остварио своје велике и вечне замисли, и помоћу врло малих средстава Господ постићује мудре и остварује спасење многих душа.
- 8 И ево, беше до сада мудрост по Богу да те ствари морају бити сачуване. Јер гле, увећаше оне сећање овог народа, да, и многе увери у грешност путева њихових и приведе их к знању о Богу њиховом, за спасење душа њихових.

Alma 37

And now, my son Helaman, I command you that ye take the records which have been entrusted with me;

And I also command you that ye keep a record of this people, according as I have done, upon the plates of Nephi, and keep all these things sacred which I have kept, even as I have kept them; for it is for a wise purpose that they are kept.

And these plates of brass, which contain these engravings, which have the records of the holy scriptures upon them, which have the genealogy of our forefathers, even from the beginning—

Behold, it has been prophesied by our fathers, that they should be kept and handed down from one generation to another, and be kept and preserved by the hand of the Lord until they should go forth unto every nation, kindred, tongue, and people, that they shall know of the mysteries contained thereon.

And now behold, if they are kept they must retain their brightness; yea, and they will retain their brightness; yea, and also shall all the plates which do contain that which is holy writ.

Now ye may suppose that this is foolishness in me; but behold I say unto you, that by small and simple things are great things brought to pass; and small means in many instances doth confound the wise.

And the Lord God doth work by means to bring about his great and eternal purposes; and by very small means the Lord doth confound the wise and bringeth about the salvation of many souls.

And now, it has hitherto been wisdom in God that these things should be preserved; for behold, they have enlarged the memory of this people, yea, and convinced many of the error of their ways, and brought them to the knowledge of their God unto the salvation of their souls.

- 9 Да, кажем ти, да не беше ових ствари које садрже ти записи, које су на тим плочама, Амон и браћа његова не би могли уверити толико хиљада Ламанаца у неисправна предања очева њихових. Да, ти записи и речи њихове приведоше их покајању, то јест, приведоше их к знању о Господу Богу њиховом и радовању у Исусу Христу, Откупитељу њиховом.
- 10 И ко зна неће ли оне бити средство за привођење много хиљада њих, да, и уз то много хиљада браће наше тврде шије, Нефијаца, који сада отврћују срца своја у греху и безакоњима, знању о Откупитељу њиховом?
- 11 Ево, те тајне ми још нису у потпуности обзнањене, стога ћу се уздржати.
- 12 И биће довољно да кажем само да се оне чувају са мудрој сврхом, сврхом Богу познатом, јер Он у мудрости даје савет за сва дела своја, и стазе су Његове равне, а смер Његов је један вечити круг.
- 13 О сети се, сети, сине мој Хеламане, како су строге заповести Божје. А Он рече: Будете ли држали заповести моје напредоваћете у земљи – али, не будеш ли држао заповести Његове бићеш искључен из присуства Његовог.
- 14 И ево, сети се, сине мој, да ти Бог повери ове предмете који су свети, које Он држаше светим, и које ће Он, уз то, чувати и сачувати са мудрој сврхом по Њему, како би моћ своју показао будућим поколењима.
- 15 И ево, гле, кажем ти, духом пророштва, да преступиш ли заповести Божје, гле, предмети ови који су свети биће ти одузети моћу Божјом, а ти ћеш бити предат Сотони да те решета као плеву на ветру.

Yea, I say unto you, were it not for these things that these records do contain, which are on these plates, Ammon and his brethren could not have convinced so many thousands of the Lamanites of the incorrect tradition of their fathers; yea, these records and their words brought them unto repentance; that is, they brought them to the knowledge of the Lord their God, and to rejoice in Jesus Christ their Redeemer.

And who knoweth but what they will be the means of bringing many thousands of them, yea, and also many thousands of our stiffnecked brethren, the Nephites, who are now hardening their hearts in sin and iniquities, to the knowledge of their Redeemer?

Now these mysteries are not yet fully made known unto me; therefore I shall forbear.

And it may suffice if I only say they are preserved for a wise purpose, which purpose is known unto God; for he doth counsel in wisdom over all his works, and his paths are straight, and his course is one eternal round.

O remember, remember, my son Helaman, how strict are the commandments of God. And he said: If ye will keep my commandments ye shall prosper in the land—but if ye keep not his commandments ye shall be cut off from his presence.

And now remember, my son, that God has entrusted you with these things, which are sacred, which he has kept sacred, and also which he will keep and preserve for a wise purpose in him, that he may show forth his power unto future generations.

And now behold, I tell you by the spirit of prophecy, that if ye transgress the commandments of God, behold, these things which are sacred shall be taken away from you by the power of God, and ye shall be delivered up unto Satan, that he may sift you as chaff before the wind.

- 16 Али, будеш ли држао заповести Божје и са тим предметима који су свети поступао у складу са оним што ти Господ заповеди, (јер мораш се Господу обраћати за све што мораш са њима чинити) гле, никаква моћ земаљска или паклена не може ти их одузети, јер моћан је Бог за испуњење свих речи својих.
- 17 Јер испуниће Он сва обећања своја која ће ти дати, јер испуни Он сва обећања своја која даде очевима нашим.
- 18 Он им, наиме, обећа да ће сачувати те предмете са мудром сврхом по Њему, да би будућим поколењима могао показати моћ своју.
- 19 И ево, гле, једну сврху Он испуни, и то обновом много хиљада Ламанаца у знању истине. И Он преко њих показа моћ своју, и уз то ће и даље преко њих будућим поколењима показивати моћ своју. Стога ће оне бити сачуване.
- 20 Заповедам ти, стога, сине мој Хеламане, да будеш марљив у испуњавању свих речи мојих, и да будеш марљив у држању заповести Божјих онако како су оне записане.
- 21 И ево, говорићу ти о ове двадест четири плоче, да их чуваш, да би се тајне и дела таме, и тајна дела њихова, или тајна дела оног народа који беше уништен, могли објавити овом народу. Да, сва убиства њихова, и пљачке, и отимачине њихове, и све њихове opakости и одвратности, да би се могли објавити овом народу. Да, и ове тумаче да чуваш.
- 22 Јер гле, Господ увиде да овај народ поче да делује у таму. Да, чине они тајна убиства и одвратности. Стога Господ рече да ће, не покају ли се, бити уништени са лица земаљског.

But if ye keep the commandments of God, and do with these things which are sacred according to that which the Lord doth command you, (for you must appeal unto the Lord for all things whatsoever ye must do with them) behold, no power of earth or hell can take them from you, for God is powerful to the fulfilling of all his words.

For he will fulfil all his promises which he shall make unto you, for he has fulfilled his promises which he has made unto our fathers.

For he promised unto them that he would preserve these things for a wise purpose in him, that he might show forth his power unto future generations.

And now behold, one purpose hath he fulfilled, even to the restoration of many thousands of the Lamanites to the knowledge of the truth; and he hath shown forth his power in them, and he will also still show forth his power in them unto future generations; therefore they shall be preserved.

Therefore I command you, my son Helaman, that ye be diligent in fulfilling all my words, and that ye be diligent in keeping the commandments of God as they are written.

And now, I will speak unto you concerning those twenty-four plates, that ye keep them, that the mysteries and the works of darkness, and their secret works, or the secret works of those people who have been destroyed, may be made manifest unto this people; yea, all their murders, and robbings, and their plunderings, and all their wickedness and abominations, may be made manifest unto this people; yea, and that ye preserve these interpreters.

For behold, the Lord saw that his people began to work in darkness, yea, work secret murders and abominations; therefore the Lord said, if they did not repent they should be destroyed from off the face of the earth.

23 И рече Господ: Припремићу служи своје, Газелему, камен који ће засијати као светлост у тами, да откријем своје народу који ми служи, да му откријем дела браће њихове, да, тајна дела њихова, њихова дела таме, и њихову opakост и одвратности.

24 И ево, сине мој, ти тумачи беху припремљени да се испуни реч Божја, коју Он изговори, говорећи:

25 Из таме ћу на светло изнети сва тајна дела њихова и одвратности њихове, и уколико се не покају уништићу их са лица земаљског и на светло ћу изнети све њихове тајне и одвратности, сваком народу који ће после њих поседовати земљу.

26 И ево, сине мој, видимо да се они не покајаше. Стога беху уништени и до сада се реч Божја испуни. Да, њихове тајне одвратности из таме су изнете и нама обзнањене.

27 И ево, сине мој, заповедам ти да задржиш све заклетве њихове и завете њихове, и договоре њихове у тајним одвратностима њиховим, да, и све знаке њихове и чудеса њихова треба да чуваш од овог народа, да их не сазнају, да не би можда у таму пали, и такође били уништени.

28 Јер гле, проклетство је на свој овој земљи, да уништење ће доћи на све оне извршиоце таме, по моћи Божјој, кад сасвим сазреју. Стога, желим да овај народ не буде уништен.

29 Зато ћеш чувати те тајне замисли о заклетвама њиховим и заветима њиховим од овог народа, а обзнани им само opakост њихову и убиства њихова и одвратности њихове. И учи их да се грозје такве opakости и одвратности и убистава, и учи их, такође, да овај народ беше уништен због своје opakости и одвратности и убистава својих.

And the Lord said: I will prepare unto my servant Gazelem, a stone, which shall shine forth in darkness unto light, that I may discover unto my people who serve me, that I may discover unto them the works of their brethren, yea, their secret works, their works of darkness, and their wickedness and abominations.

And now, my son, these interpreters were prepared that the word of God might be fulfilled, which he spake, saying:

I will bring forth out of darkness unto light all their secret works and their abominations; and except they repent I will destroy them from off the face of the earth; and I will bring to light all their secrets and abominations, unto every nation that shall hereafter possess the land.

And now, my son, we see that they did not repent; therefore they have been destroyed, and thus far the word of God has been fulfilled; yea, their secret abominations have been brought out of darkness and made known unto us.

And now, my son, I command you that ye retain all their oaths, and their covenants, and their agreements in their secret abominations; yea, and all their signs and their wonders ye shall keep from this people, that they know them not, lest peradventure they should fall into darkness also and be destroyed.

For behold, there is a curse upon all this land, that destruction shall come upon all those workers of darkness, according to the power of God, when they are fully ripe; therefore I desire that this people might not be destroyed.

Therefore ye shall keep these secret plans of their oaths and their covenants from this people, and only their wickedness and their murders and their abominations shall ye make known unto them; and ye shall teach them to abhor such wickedness and abominations and murders; and ye shall also teach them that these people were destroyed on account of their wickedness and abominations and their murders.

30 Јер гле, погубише они све пророке Господње који дођоше међу њих да им укажу на безакоња њихова. И крв оних које погубише вапљаше Господу Богу њиховом за освету над онима који беху убице њихове. И тако се судови Божји обо-рише на ове извршиоце таме и тајних савеза.

31 Да, и проклета била та земља у веке векова за оне извршиоце таме и тајних савеза, и то до уништења, осим ако се не покају пре него што потпуно сазреју.

32 И ево, сине мој, сети се речи које ти рекох. Не поверавај овом народу те тајне замисли, него их поучавај вечној мржњи према греху и безакоњу.

33 Проповедај им покајање и веру у Господа Исуса Христа. Поучавај их да се понизе и да буду кротки и смерни у срцу. Поучавај их да се одупру сваком искушењу ђаволовом, са вером својом у Господа Исуса Христа.

34 Поучавај их да никад не посустану у добрим делима, већ да буду кротки и смерни у срцу, јер такви ће наћи покој душама својим.

35 О, сети се, сине мој, и мудрост научи у младости својој. Да, у младости својој научи да држиш заповести Божје.

36 Да, и вапи Богу за сво издржавање своје. Да, нек сви кораци твоји буду за Господа, и куд год пођеш нека то буде у Господу. Да, нека све мисли твоје буду Господу упућене. Да, нека сва осећања срца твога заувек почивају на Господу.

37 Саветуј се са Господом у свему што чиниш, и Он ће те на добро упутити. Да, кад лежеш ноћу, лежи за Господа да бди Он над тобом за време починка твога. А кад ујутро устајеш нека ти срце буде пуно захвалности Богу. И будеш ли тако чинио, бићеш узвишен у последњи дан.

38 И ево, сине мој, имам нешто да ти кажем о ономе што очеви наши назваше куглом, или путоказом – то јест, очеви наши назваше то лијахоном, што се тумачи као компас, а Господ то припреми.

For behold, they murdered all the prophets of the Lord who came among them to declare unto them concerning their iniquities; and the blood of those whom they murdered did cry unto the Lord their God for vengeance upon those who were their murderers; and thus the judgments of God did come upon these workers of darkness and secret combinations.

Yea, and cursed be the land forever and ever unto those workers of darkness and secret combinations, even unto destruction, except they repent before they are fully ripe.

And now, my son, remember the words which I have spoken unto you; trust not those secret plans unto this people, but teach them an everlasting hatred against sin and iniquity.

Preach unto them repentance, and faith on the Lord Jesus Christ; teach them to humble themselves and to be meek and lowly in heart; teach them to withstand every temptation of the devil, with their faith on the Lord Jesus Christ.

Teach them to never be weary of good works, but to be meek and lowly in heart; for such shall find rest to their souls.

O, remember, my son, and learn wisdom in thy youth; yea, learn in thy youth to keep the commandments of God.

Yea, and cry unto God for all thy support; yea, let all thy doings be unto the Lord, and whithersoever thou goest let it be in the Lord; yea, let all thy thoughts be directed unto the Lord; yea, let the affections of thy heart be placed upon the Lord forever.

Counsel with the Lord in all thy doings, and he will direct thee for good; yea, when thou liest down at night lie down unto the Lord, that he may watch over you in your sleep; and when thou risest in the morning let thy heart be full of thanks unto God; and if ye do these things, ye shall be lifted up at the last day.

And now, my son, I have somewhat to say concerning the thing which our fathers call a ball, or director—or our fathers called it Liahona, which is, being interpreted, a compass; and the Lord prepared it.

39 И гле, ни један човек не може направити ништа по угледу на тако нарочиту израду. А гле, беше то припремљено да покаже очевима нашим смер којим ће путовати пустињом.

40 И она деловаше за њих у складу са вером њиховом у Бога. Стога, кад веру имаху и вероваху да Бог може учинити да ова вретена покажу пут којим треба да иду, гле, беше тако. Имаху они, дакле, то чудо, а и многа друга чуда остварена моћу Божјом, дан за даном.

41 Ипак, будући да та чуда беху изведена малим средствима, показиваху им она чудесна дела. Беху они немарни и заборављаху да испоље своју веру и марљивост, и тада та чудесна дела престаше и они не напредоваху на свом путовању;

42 Стога, осташе у пустињи, то јест, не путоваху правим смером, и беху мучени глађу и жеђу због преступа својих.

43 И ево, сине мој, ја бих да схватиш да ове ствари нису без сене, јер кад очеви наши беху немарни да би се обазирали на тај компас (ево те ствари беху временске) они не напредоваху. Тако је и са стварима које су духовне.

44 Јер гле, лако је обазирати се на реч Христову која ће ти показати прави смер до вечног блаженства, као што беше очевима нашим да се осврћу на тај компас који им показа прави пут до обећане земље.

45 И ево, кажем, нема ли узора у томе? Јер као што овај путоказ сигурно одведе очеве наше у обећану земљу, следећи смер његов, речи Христове ће нас, следимо ли смер њихов, пренети преко ове долине жалости у много бољу земљу обећања.

46 О, сине мој, не будимо немарни због лакоће тог пута, јер тако беше са очевима нашим. Јер тако то беше припремљено за њих, да могу да живе буду ли гледали. Тако је и са нама. Пут је припремљен, и будемо ли гледали можемо живети заувек.

And behold, there cannot any man work after the manner of so curious a workmanship. And behold, it was prepared to show unto our fathers the course which they should travel in the wilderness.

And it did work for them according to their faith in God; therefore, if they had faith to believe that God could cause that those spindles should point the way they should go, behold, it was done; therefore they had this miracle, and also many other miracles wrought by the power of God, day by day.

Nevertheless, because those miracles were worked by small means it did show unto them marvelous works. They were slothful, and forgot to exercise their faith and diligence and then those marvelous works ceased, and they did not progress in their journey;

Therefore, they tarried in the wilderness, or did not travel a direct course, and were afflicted with hunger and thirst, because of their transgressions.

And now, my son, I would that ye should understand that these things are not without a shadow; for as our fathers were slothful to give heed to this compass (now these things were temporal) they did not prosper; even so it is with things which are spiritual.

For behold, it is as easy to give heed to the word of Christ, which will point to you a straight course to eternal bliss, as it was for our fathers to give heed to this compass, which would point unto them a straight course to the promised land.

And now I say, is there not a type in this thing? For just as surely as this director did bring our fathers, by following its course, to the promised land, shall the words of Christ, if we follow their course, carry us beyond this vale of sorrow into a far better land of promise.

O my son, do not let us be slothful because of the easiness of the way; for so was it with our fathers; for so was it prepared for them, that if they would look they might live; even so it is with us. The way is prepared, and if we will look we may live forever.

47 И ево, сине мој, гледај да бринеш о овим свetim предметима, да, гледај на Бога и живи. Иди овом народу и прогласи реч, и разборит буди. Збогом, сине мој.

And now, my son, see that ye take care of these sacred things, yea, see that ye look to God and live. Go unto this people and declare the word, and be sober. My son, farewell.

Алма 38

- 1 Сине мој, саслушај речи моје, јер кажем ти, као што Хеламану рекох, да ћеш будеш ли држао заповести Божје напредовати у земљи, а не будеш ли држао заповести Божје бићеш искључен из присуства Његовог.
- 2 И ево, сине мој, надам се да ћу велику радост имати у теби због постојаности и верности твоје Богу, јер као што у младости својој започе да се ослањаш на Господа Бога свога, исто тако се надам да ћеш наставити да се држиш заповести Његових, јер благословен је онај који истраје до краја.
- 3 Кажем ти, сине мој, да већ бејаш имао велику радост у теби због верности твоје и марљивости твоје и стрпљења твога и трпељивости твоје код народа зорамског.
- 4 Јер знам да беше у оковима, да, и знам уз то да беше каменован речи ради, и све то са стрпљењем поднесе јер Господ беше са тобом. И ево, ти знаш да те Господ избави.
- 5 И ево, сине мој, Шиблоне, ја бих да се сетиш да кад год на Бога ослониш уздање своје, сваки пут ћеш бити избављен из тешкоћа својих и брига својих и невоља својих, и бићеш узвишен у последњи дан.
- 6 Ево, сине мој, не бих хтео да помислиш да знам то сам од себе, већ ми Дух Божји који је у мени то обзнањује, јер да нисам од Бога рођен то не бих знао.
- 7 Али гле, Господу великој милости својој посла анђела свога да ми објави да морам прекинути дело уништења међу његовим народом. Да, и ја видех анђела лицем у лице, и он говорише са мном, а глас његов беше попут грмљавине, и потресе он целу земљу.

Alma 38

My son, give ear to my words, for I say unto you, even as I said unto Helaman, that inasmuch as ye shall keep the commandments of God ye shall prosper in the land; and inasmuch as ye will not keep the commandments of God ye shall be cut off from his presence.

And now, my son, I trust that I shall have great joy in you, because of your steadiness and your faithfulness unto God; for as you have commenced in your youth to look to the Lord your God, even so I hope that you will continue in keeping his commandments; for blessed is he that endureth to the end.

I say unto you, my son, that I have had great joy in thee already, because of thy faithfulness and thy diligence, and thy patience and thy long-suffering among the people of the Zoramites.

For I know that thou wast in bonds; yea, and I also know that thou wast stoned for the word's sake; and thou didst bear all these things with patience because the Lord was with thee; and now thou knowest that the Lord did deliver thee.

And now my son, Shiblon, I would that ye should remember, that as much as ye shall put your trust in God even so much ye shall be delivered out of your trials, and your troubles, and your afflictions, and ye shall be lifted up at the last day.

Now, my son, I would not that ye should think that I know these things of myself, but it is the Spirit of God which is in me which maketh these things known unto me; for if I had not been born of God I should not have known these things.

But behold, the Lord in his great mercy sent his angel to declare unto me that I must stop the work of destruction among his people; yea, and I have seen an angel face to face, and he spake with me, and his voice was as thunder, and it shook the whole earth.

- 8 И догоди се да три дана и три ноћи бејаш у најгорчем болу и јадудуше, и никако, све док не завапих за милост Господу Исусу Христу, не приших опрост греха својих. Али гле, завапих Њему и нађох мир души својој.
- 9 И ево, сине мој, рекох ти ово да можеш мудрост да научиш, да од мене научиш да нема другога пута или начина којим би се човек могао спасити осим преко и посредством Христа. Гле, Он је живот и светло света. Гле, Он је реч истине и праведности.
- 10 И ево, као што поче реч поучавати, тако бих и да наставиш да поучаваш. И ја бих да будеш марљив и умерен у свему.
- 11 Припази да се не узнесеш у охолости. Да, припази да се не хвалиш мудрошћу својом ни великом снагом својом.
- 12 Примени одважност, али не надмоћ и гледај уз то да обуздаш све страсти твоје, да можеш бити љубављу испуњен. Гледај да се уздржаваш од доколице.
- 13 Не моли се као што то Зорамци чине, јер ти виде да се они моле да их људи чују и хвале због мудрости њихове.
- 14 Не говори: О, Боже захвални смо ти што смо бољи од браће наше, већ радије кажи: О, Господе опрости ми недостојност моју, и у милости се сети браће моје – да, сваки пут признај пред Богом недостојност своју.
- 15 И нека Господ благослови душу твоју и прими те у царство своје у последњи дан, да седнеш с миром. Сад пођи, сине мој и поучавај речи овај народ. Буди разборит. Збогом, сине мој.

And it came to pass that I was three days and three nights in the most bitter pain and anguish of soul; and never, until I did cry out unto the Lord Jesus Christ for mercy, did I receive a remission of my sins. But behold, I did cry unto him and I did find peace to my soul.

And now, my son, I have told you this that ye may learn wisdom, that ye may learn of me that there is no other way or means whereby man can be saved, only in and through Christ. Behold, he is the life and the light of the world. Behold, he is the word of truth and righteousness.

And now, as ye have begun to teach the word even so I would that ye should continue to teach; and I would that ye would be diligent and temperate in all things.

See that ye are not lifted up unto pride; yea, see that ye do not boast in your own wisdom, nor of your much strength.

Use boldness, but not overbearance; and also see that ye bridle all your passions, that ye may be filled with love; see that ye refrain from idleness.

Do not pray as the Zoramites do, for ye have seen that they pray to be heard of men, and to be praised for their wisdom.

Do not say: O God, I thank thee that we are better than our brethren; but rather say: O Lord, forgive my unworthiness, and remember my brethren in mercy—yea, acknowledge your unworthiness before God at all times.

And may the Lord bless your soul, and receive you at the last day into his kingdom, to sit down in peace. Now go, my son, and teach the word unto this people. Be sober. My son, farewell.

Алма 39

- 1 И ево, сине мој, имам да ти кажем нешто више него што рекох брату твоме. Јер гле, зар ниси приметио постојаност брата твога, верност његову и марљивост његову у држању заповести Божјих? Гле, зар ти он не даде добар пример?
- 2 Ниси се, наиме, много базирао на речи моје као брат твој међу народом зорамским. Ево, ово је оно што имам против тебе: наставио си да се хвалиш снагом својом и мудрошћу својом.
- 3 И то није све, сине мој. Чинио си оно што ми беше тешко, јер си оставио службу и прешао у земљу Сирон унутар граница ламанских, за блудницом Изабелом.
- 4 Да, занесе она срца многих, али то није оправдање за тебе, сине мој. Требало је да чуваш службу која ти беше поверена.
- 5 Зар не знаш, сине мој, да је то одвратност у очима Господњим, да, најодвратнији од свих греха, осим проливања крви недужне или порицања Светог Духа?
- 6 Јер гле, порекнеш ли Светог Духа кад Он једном пребиваше у теби, и знаш да Га поричеш, гле, то је грех који је неопростив. Да, и ко год убије упркос светлу и знању о Богу, није му лако да добије опроштај. Да, кажем ти, сине мој, њему није лако да добије опроштај.
- 7 И ево, сине мој, ја бих од Бога да никад ниси био крив за тако велик злочин. Не бих се задржавао на злочинима твојим мучећи душу твоју кад то не би било за твоје добро.
- 8 Али гле, не можеш од Бога сакрити злочине своје, и уколико се не покајеш стајаће они као сведочанство против тебе у последњи дан.

Alma 39

And now, my son, I have somewhat more to say unto thee than what I said unto thy brother; for behold, have ye not observed the steadiness of thy brother, his faithfulness, and his diligence in keeping the commandments of God? Behold, has he not set a good example for thee?

For thou didst not give so much heed unto my words as did thy brother, among the people of the Zoramites. Now this is what I have against thee; thou didst go on unto boasting in thy strength and thy wisdom.

And this is not all, my son. Thou didst do that which was grievous unto me; for thou didst forsake the ministry, and did go over into the land of Siron among the borders of the Lamanites, after the harlot Isabel.

Yea, she did steal away the hearts of many; but this was no excuse for thee, my son. Thou shouldst have tended to the ministry wherewith thou wast entrusted.

Know ye not, my son, that these things are an abomination in the sight of the Lord; yea, most abominable above all sins save it be the shedding of innocent blood or denying the Holy Ghost?

For behold, if ye deny the Holy Ghost when it once has had place in you, and ye know that ye deny it, behold, this is a sin which is unpardonable; yea, and whosoever murdereth against the light and knowledge of God, it is not easy for him to obtain forgiveness; yea, I say unto you, my son, that it is not easy for him to obtain a forgiveness.

And now, my son, I would to God that ye had not been guilty of so great a crime. I would not dwell upon your crimes, to harrow up your soul, if it were not for your good.

But behold, ye cannot hide your crimes from God; and except ye repent they will stand as a testimony against you at the last day.

- 9 Ево, сине мој, ја бих да се покајеш и оставиш грехе своје и не идеш више за жудњом очију својих, већ да спречиш себе у свему томе. Јер не учиниш ли то, нипошто не можеш баштинити царство Божје. О, сети се, и преузми то на себе, и спречи себе у томе.
- 10 И заповедам ти да преузмеш на себе да се саветујеш са старијом браћом својом у погледу на подухвате своје. Јер гле, у младости си својој и потребно је да те негују браћа твоја. А ти се осврћи на савете њихове.
- 11 Не допусти да будеш заведен ничим ништавним или безумним. Не допусти ђаволу да поново заведе срце твоје за оним opakим блудницама. Гле, о сине мој, колико безакоња си изазвао међу Зорамцима, јер кад видеше понашање твоје не хтедоше да верују речима мојим.
- 12 И ево, ово ми Дух Господњи рече: Заповеди деци својој да чине добро, да не би завели срца многих људи ка уништењу. Стога ти заповедам, сине мој, у страху од Бога, да се уздржиш од безакоња својих;
- 13 Да се окренеш Господу свим умом својим, силом и снагом, да ничија срца не заводиш да опак о чине, већ им се радије врати и признај им кривицу своју и оно погрешно што учини.
- 14 Не тражи богатство нити ништавне ствари овог света, јер гле, не можеш их са собом понести.
- 15 И ево, сине мој, рекао бих ти нешто о доласку Христовом. Гле, кажем ти да је то Онај који ће сигурно доћи да однесе грехе света. Да, Он долази да свом народу објави радосне вести о спасењу.
- 16 И ево, сине мој, служба на коју си позван јесте да објавиш те радосне вести овом народу, да припремиш умове њихове, или боље, да би им спасење могло доћи, да би припремили умове деце своје да послушају реч у време доласка Његовог.

Now my son, I would that ye should repent and forsake your sins, and go no more after the lusts of your eyes, but cross yourself in all these things; for except ye do this ye can in nowise inherit the kingdom of God. Oh, remember, and take it upon you, and cross yourself in these things.

And I command you to take it upon you to counsel with your elder brothers in your undertakings; for behold, thou art in thy youth, and ye stand in need to be nourished by your brothers. And give heed to their counsel.

Suffer not yourself to be led away by any vain or foolish thing; suffer not the devil to lead away your heart again after those wicked harlots. Behold, O my son, how great iniquity ye brought upon the Zoramites; for when they saw your conduct they would not believe in my words.

And now the Spirit of the Lord doth say unto me: Command thy children to do good, lest they lead away the hearts of many people to destruction; therefore I command you, my son, in the fear of God, that ye refrain from your iniquities;

That ye turn to the Lord with all your mind, might, and strength; that ye lead away the hearts of no more to do wickedly; but rather return unto them, and acknowledge your faults and that wrong which ye have done.

Seek not after riches nor the vain things of this world; for behold, you cannot carry them with you.

And now, my son, I would say somewhat unto you concerning the coming of Christ. Behold, I say unto you, that it is he that surely shall come to take away the sins of the world; yea, he cometh to declare glad tidings of salvation unto his people.

And now, my son, this was the ministry unto which ye were called, to declare these glad tidings unto this people, to prepare their minds; or rather that salvation might come unto them, that they may prepare the minds of their children to hear the word at the time of his coming.

- 17 И ево, смирићу мало ум твој у погледу тога.
Гле, чудиш се зашто је то потребно знати толико унапред. Гле, кажем ти, није ли душа сада исто толико драгоцену Богу као што ће бити и душа у време доласка Његовог?
- 18 Зар није исто тако нужно да се план откупљења обзнани овом народу као и деци њиховој?
- 19 Зар није сада исто тако лако Господу да пошаље анђела свога да ове радосне вести објави нама као и деци нашој, или зар није сада исто тако лако Господу да пошаље анђела свога као и после времена доласка Његовог?
- And now I will ease your mind somewhat on this subject. Behold, you marvel why these things should be known so long beforehand. Behold, I say unto you, is not a soul at this time as precious unto God as a soul will be at the time of his coming?
- Is it not as necessary that the plan of redemption should be made known unto this people as well as unto their children?
- Is it not as easy at this time for the Lord to send his angel to declare these glad tidings unto us as unto our children, or as after the time of his coming?

Алма 40

- 1 Ево, сине мој, има још нешто што бих хтео да ти кажем, јер опадам да ти је ум узнемирен у погледу на васкрсење мртвих.
- 2 Гле, кажем ти, да нема васкрсења – или, другим речима, рекао бих да се ово смртно не облачи у бесмртност, а ова распаљивост не облачи у нераспаљивост – све до после доласка Христовог.
- 3 Гле, Он остварује васкрсење мртвих. Али гле, сине мој, васкрсење још није. Ево, откривам ти тајну. Ипак, много је тајни које се чувају, које не зна нико осим самог Бога. Али, износим ти нешто за шта се марљиво распитивах код Бога да бих сазнао – наиме, за васкрсење.
- 4 Гле, постоји време које је одређено да сви изађу из мртвих. Ево, нико не зна када ће то време доћи, али Бог зна време које је одређено.
- 5 Ево, није важно дали ће бити један пут, или други пут, или трећи пут да људи из мртвих изађу. Бог, наиме, зна све то, а мени је довољно да знам да је тако – да је време одређено кад ће сви устати из мртвих.
- 6 Ево, свакако мора постојати размак између тренутка смрти и тренутка васкрсења.
- 7 И ево, питао бих шта се догађа са душама људским од тренутка смрти до тренутка одређеног за васкрсење?
- 8 Ево, да ли има више од једног пута одређеног да људи устану, није важно, јер не умиру сви одједном, и то није важно. Код Бога је све као један дан, а време се мери само код људи.
- 9 Дакле, постоји време које је одређено људима да устану из мртвих, и постоји размак између тренутка смрти и васкрсења. А ево, шта се у том размаку догађа са душама људским, јесте оно за шта се марљиво распитах код Господа да бих сазнао, и то је оно што знам.

Alma 40

Now my son, here is somewhat more I would say unto thee; for I perceive that thy mind is worried concerning the resurrection of the dead.

Behold, I say unto you, that there is no resurrection—or, I would say, in other words, that this mortal does not put on immortality, this corruption does not put on incorruption—until after the coming of Christ.

Behold, he bringeth to pass the resurrection of the dead. But behold, my son, the resurrection is not yet. Now, I unfold unto you a mystery; nevertheless, there are many mysteries which are kept, that no one knoweth them save God himself. But I show unto you one thing which I have inquired diligently of God that I might know—that is concerning the resurrection.

Behold, there is a time appointed that all shall come forth from the dead. Now when this time cometh no one knows; but God knoweth the time which is appointed.

Now, whether there shall be one time, or a second time, or a third time, that men shall come forth from the dead, it mattereth not; for God knoweth all these things; and it sufficeth me to know that this is the case—that there is a time appointed that all shall rise from the dead.

Now there must needs be a space betwixt the time of death and the time of the resurrection.

And now I would inquire what becometh of the souls of men from this time of death to the time appointed for the resurrection?

Now whether there is more than one time appointed for men to rise it mattereth not; for all do not die at once, and this mattereth not; all is as one day with God, and time only is measured unto men.

Therefore, there is a time appointed unto men that they shall rise from the dead; and there is a space between the time of death and the resurrection. And now, concerning this space of time, what becometh of the souls of men is the thing which I have inquired diligently of the Lord to know; and this is the thing of which I do know.

- 10 И кад дође време да сви устану, тада ће они сазнати да Бог зна сва времена која су човеку одређена.
- 11 А у погледу стања душе између смрти и васкрсења – гле, анђео ми обзнани, да се духови свих људи, чим напусте ово смртно тело, да духови свих људи, били они добри или зли, враћају кући оном Богу који им живот даде.
- 12 И тада ће се догодити да се духови оних који су праведни примају у стање среће, које се зове рај, стање покоја, стање мира, где ће се одморити од свих тешкоћа и брига и жалости.
- 13 И тада ће се догодити да духови опаких, да, оних који су зли – јер гле, немају дела нити удела у Духу Господњем, јер гле, изабраше зла дела уместо добрих, дух ђаволов улази у њих, и запоседа дом њихов – они ће бити истерани у таму најкрајњу. Онде ће бити плач и јаук и шкргут зуба, и то због безакоња њихових, јер су у сужањство одведени вољом ђаволовом.
- 14 Ево, такво је стање душа опаких, да, у тами, и у стању страшног, језивог ишчекивања жестоког негодовања гнева Божјег на њима. И они тако остају у том стању, као и праведници у рају, све до тренутка свог васкрсења.
- 15 Ево, има неких који разумеше да је то стање среће и то стање јада душе, пре васкрсења, неко прво васкрсење. Да, признајем да се то може звати васкрсењем, уздизање духа или душе и њихово слање у срећу или беду, у складу са речима које беху изговорене.
- 16 И гле, опет речено је да постоји прво васкрсење, васкрсење свих оних који беху, или који јесу, или који ће бити, до Христовог васкрсења из мртвих.

And when the time cometh when all shall rise, then shall they know that God knoweth all the times which are appointed unto man.

Now, concerning the state of the soul between death and the resurrection—Behold, it has been made known unto me by an angel, that the spirits of all men, as soon as they are departed from this mortal body, yea, the spirits of all men, whether they be good or evil, are taken home to that God who gave them life.

And then shall it come to pass, that the spirits of those who are righteous are received into a state of happiness, which is called paradise, a state of rest, a state of peace, where they shall rest from all their troubles and from all care, and sorrow.

And then shall it come to pass, that the spirits of the wicked, yea, who are evil—for behold, they have no part nor portion of the Spirit of the Lord; for behold, they chose evil works rather than good; therefore the spirit of the devil did enter into them, and take possession of their house—and these shall be cast out into outer darkness; there shall be weeping, and wailing, and gnashing of teeth, and this because of their own iniquity, being led captive by the will of the devil.

Now this is the state of the souls of the wicked, yea, in darkness, and a state of awful, fearful looking for the fiery indignation of the wrath of God upon them; thus they remain in this state, as well as the righteous in paradise, until the time of their resurrection.

Now, there are some that have understood that this state of happiness and this state of misery of the soul, before the resurrection, was a first resurrection. Yea, I admit it may be termed a resurrection, the raising of the spirit or the soul and their consignment to happiness or misery, according to the words which have been spoken.

And behold, again it hath been spoken, that there is a first resurrection, a resurrection of all those who have been, or who are, or who shall be, down to the resurrection of Christ from the dead.

- 17 Ево, не мислимо да то прво васкрсење, о ком се тако говори, може бити васкрсење душа и њихово слање у срећу или беду. Не можеш мислити да оно значи тако нешто.
- 18 Гле, кажем ти, не, већ то значи сједињење душе са телом, оних од Адамових дана до Христовог васкрсења.
- 19 А сад, дали ће душе и тела оних о којима се говори бити сједињени одједном, опаких као и праведних, не кажем. Довољно је да кажем да ће сви они изаћи, или другим речима, њихово васкрсење се дешава пре васкрсења оних који умру после Христовог васкрсења.
- 20 Ево, сине мој, не кажем да њихово васкрсење долази при Христовом васкрсењу, већ ево, износим своје мишљење да се душе и тела праведних сједињују при васкрсењу Христовом и Његовом успећу на небо.
- 21 Али, било да то буде при Његовом васкрсењу или после, не кажем, већ кажем оволико, да постоји размак између смрти и васкрсења тела, и стање душе у срећи или беди све до тренутка који је од Бога одређен да мртви изађу, а душа и тело се сједине и буду доведени да стану пред Бога да им се суди по делима њиховим.
- 22 Да, то узрокује обнову онога о чему говораху уста пророчка.
- 23 Душа ће бити обновљена за тело, а тело за душу, да, и сваки уд и зглоб биће обновљени за тело своје. Да, чак ни длака са главе неће бити изгубљена, већ ће све бити обновљено у својој правој и савршеној грађи.
- 24 И ево, сине мој, то је обнова о којој говораху уста пророчка –
- 25 А праведници ће тада засјати у царству Божјем.

Now, we do not suppose that this first resurrection, which is spoken of in this manner, can be the resurrection of the souls and their consignment to happiness or misery. Ye cannot suppose that this is what it meaneth.

Behold, I say unto you, Nay; but it meaneth the reuniting of the soul with the body, of those from the days of Adam down to the resurrection of Christ.

Now, whether the souls and the bodies of those of whom has been spoken shall all be reunited at once, the wicked as well as the righteous, I do not say; let it suffice, that I say that they all come forth; or in other words, their resurrection cometh to pass before the resurrection of those who die after the resurrection of Christ.

Now, my son, I do not say that their resurrection cometh at the resurrection of Christ; but behold, I give it as my opinion, that the souls and the bodies are reunited, of the righteous, at the resurrection of Christ, and his ascension into heaven.

But whether it be at his resurrection or after, I do not say; but this much I say, that there is a space between death and the resurrection of the body, and a state of the soul in happiness or in misery until the time which is appointed of God that the dead shall come forth, and be reunited, both soul and body, and be brought to stand before God, and be judged according to their works.

Yea, this bringeth about the restoration of those things of which has been spoken by the mouths of the prophets.

The soul shall be restored to the body, and the body to the soul; yea, and every limb and joint shall be restored to its body; yea, even a hair of the head shall not be lost; but all things shall be restored to their proper and perfect frame.

And now, my son, this is the restoration of which has been spoken by the mouths of the prophets—

And then shall the righteous shine forth in the kingdom of God.

26 Али гле, страшна смрт долази на опаке, јер умиру у погледу на оно што се односи на праведност, јер су нечисти, а ништа нечисто не може баштинити царство Божје, већ се они одбацују и шаљу да једу плодове труда свога, или дела својих, која беху зла. И они пију талог из горке чаше.

But behold, an awful death cometh upon the wicked; for they die as to things pertaining to things of righteousness; for they are unclean, and no unclean thing can inherit the kingdom of God; but they are cast out, and consigned to partake of the fruits of their labors or their works, which have been evil; and they drink the dregs of a bitter cup.

Алма 41

- 1 И ево, сине мој, имам нешто да ти кажем о обнови о којој беше говора. Јер гле, неки изврнуше Света писма и веома застранише због тога. А видим да је и твој ум узнемирен због тога. Али гле, објаснићу ти то.
- 2 Кажем ти, сине мој, да је план обнове потребан због правде Божје, јер потребно је да све буде обновљено у свом правом реду. Гле, потребно је и праведно, у складу са моћу и васкрсењем Христовим, да душа човечја буде обновљена за тело своје, и да сваки део тела буде обновљен за њега.
- 3 И потребно је да због правде Божје људима буде суђено по делима њиховим. И ако дела њихова у овом животу беху добра, и жеље срца њихових беху добре, тако и они треба, у последњи дан, да буду обновљени за оно што је добро.
- 4 А ако су дела њихова зла обновиће им се за зло. Све ће се, дакле, обновити у свом правом реду, све у свом природном облику – смртност устаје за бесмртност, распаљивост за нераспаљивост – уздигнути за бескрајну срећу да баштине царство Божје, или за бескрајну беду да баштине царство ђаволово, једни овако, други онако –
- 5 Један уздигнут за срећу у складу са жељама својим за срећу, или за добро у складу са жељама својим за добро, а други за зло у складу са жељама својим за зло, јер како хтеде да цео дан зло чини, тако ће добити награду своју која је зло, кад падне ноћ.
- 6 А тако је и с друге стране. Покаје ли се за грехе своје и тражи праведност све до краја дана својих, тако ће и бити награђен за праведност.
- 7 То су они које Господ откупи. Да, то су они који су извучени, који су избављени из бескрајне мркле ноћи. И тако они стоје или падају, јер гле, сами су сопствене судије, било да чине добро или да чине зло.

Alma 41

And now, my son, I have somewhat to say concerning the restoration of which has been spoken; for behold, some have wrested the scriptures, and have gone far astray because of this thing. And I perceive that thy mind has been worried also concerning this thing. But behold, I will explain it unto thee.

I say unto thee, my son, that the plan of restoration is requisite with the justice of God; for it is requisite that all things should be restored to their proper order. Behold, it is requisite and just, according to the power and resurrection of Christ, that the soul of man should be restored to its body, and that every part of the body should be restored to itself.

And it is requisite with the justice of God that men should be judged according to their works; and if their works were good in this life, and the desires of their hearts were good, that they should also, at the last day, be restored unto that which is good.

And if their works are evil they shall be restored unto them for evil. Therefore, all things shall be restored to their proper order, every thing to its natural frame—mortality raised to immortality, corruption to incorruption—raised to endless happiness to inherit the kingdom of God, or to endless misery to inherit the kingdom of the devil, the one on one hand, the other on the other—

The one raised to happiness according to his desires of happiness, or good according to his desires of good; and the other to evil according to his desires of evil; for as he has desired to do evil all the day long even so shall he have his reward of evil when the night cometh.

And so it is on the other hand. If he hath repented of his sins, and desired righteousness until the end of his days, even so he shall be rewarded unto righteousness.

These are they that are redeemed of the Lord; yea, these are they that are taken out, that are delivered from that endless night of darkness; and thus they stand or fall; for behold, they are their own judges, whether to do good or do evil.

- 8 Ево, прописи Божји су непроменљиви. Дакле, пут је припремељен да ко год хоће може ићи њиме и спасти се.
- 9 И ево, гле, сине мој, не излажи се опасности да још једном преступиш против Бога свога у погледу на поједине делове учења због којих си се до сада излагао опасности да грех починиш.
- 10 Не мисли да ћеш, будући да пророци говораху о обнови, и ти од греха бити обновљен за срећу. Гле, кажем ти, opakост никад није била срећа.
- 11 И ево, сине мој, сви људи који су у природном стању, или рекао бих, у стању телесном, налазе се у жучи горчине и оковима безакоња. Они у свету живе без Бога, и пођоше насупротив природи Божјој. Стога су у стању супротном природи среће.
- 12 И ево, гле, да ли је значење речи обнова узети нешто у природном стању и сместити га у неприродно стање, или сместити га у стање супротно природи његовој?
- 13 О, сине мој, то није случај, већ је значење речи обнова поново вратити зло за зло, или телесно за телесно, или ђаволско за ђаволско, добро за оно што је добро, праведно за оно што је праведно, исправно за оно што је исправно, милостиво за оно што је милостиво.
- 14 Стога, сине мој, гледај да милостив будеш према браћи својој. Поступај исправно, суди праведно и чини добро без престанка. И будеш ли чинио све то, примићеш тада награду своју. Поново ће се милост у теби обновити, правда ће се поново у теби обновити, праведни судови ће се поново у теби обновити, и добро у теби ће се поново наградити.
- 15 Јер оно што пошаљеш поново ће ти се вратити и бити обновљено. Стога, реч обнова још потпуније осуђује грешника, а никако га не оправдава.

Now, the decrees of God are unalterable; therefore, the way is prepared that whosoever will may walk therein and be saved.

And now behold, my son, do not risk one more offense against your God upon those points of doctrine, which ye have hitherto risked to commit sin.

Do not suppose, because it has been spoken concerning restoration, that ye shall be restored from sin to happiness. Behold, I say unto you, wickedness never was happiness.

And now, my son, all men that are in a state of nature, or I would say, in a carnal state, are in the gall of bitterness and in the bonds of iniquity; they are without God in the world, and they have gone contrary to the nature of God; therefore, they are in a state contrary to the nature of happiness.

And now behold, is the meaning of the word restoration to take a thing of a natural state and place it in an unnatural state, or to place it in a state opposite to its nature?

O, my son, this is not the case; but the meaning of the word restoration is to bring back again evil for evil, or carnal for carnal, or devilish for devilish—good for that which is good; righteous for that which is righteous; just for that which is just; merciful for that which is merciful.

Therefore, my son, see that you are merciful unto your brethren; deal justly, judge righteously, and do good continually; and if ye do all these things then shall ye receive your reward; yea, ye shall have mercy restored unto you again; ye shall have justice restored unto you again; ye shall have a righteous judgment restored unto you again; and ye shall have good rewarded unto you again.

For that which ye do send out shall return unto you again, and be restored; therefore, the word restoration more fully condemneth the sinner, and justifieth him not at all.

Алма 42

- 1 И ево, сине мој, опажај да има још нешто што узнемирава ум твој, што не можеш да разумеш – што се односи на правду Божју у погледу кажњавања грешника јер настојиш да верујеш да је неправда да грешник буде предат у стање беде.
- 2 Ево, гле, сине мој, објаснићу ти то. Јер гле, пошто Господ Бог отера наше прве родитеље из врта еденског, да обрађују земљу одакле беху узети – да, истера Он човека, и на источном крају врта еденског постави херувиме и мач пламени који се окреташе на све стране, да чувају дрво живота –
- 3 Ево, видимо како човек беше постао као Бог, разликујући добро и зло. И да не би испружио руку своју и уз то убрао са дрвета живота, и јео и заувек живео, смести Господ Бог херувиме и мач пламени, да не би плода јео –
- 4 И тако видимо да човеку беше дато време да се покаје, да, време проба, време да се покаје и служи Богу.
- 5 Јер гле, да Адам одмах беше испружио руку и јео са дрвета живота, живео би заувек, по речи Божјој, немајући времена за покајање. Да, и уз то, реч Божја била би бескорисна, а велики план спасења био би осујећен.
- 6 Али гле, човеку беше одређено да умре – стога, будући да беху искључени од дрвета живота беше потребно да буду искључени са лица земаљског – и човек постаде заувек изгубљен, да, посташе они пали људи.
- 7 И ево, по томе видиш да наши први родитељи беху искључени и временски и духовно из присуства Господњег. И тако видимо да посташе подложни да следе своју сопствену вољу.
- 8 Ево, гле, не беше корисно да човек буде поштеђен те временске смрти, јер би то уништило велик план за срећу.

Alma 42

And now, my son, I perceive there is somewhat more which doth worry your mind, which ye cannot understand—which is concerning the justice of God in the punishment of the sinner; for ye do try to suppose that it is injustice that the sinner should be consigned to a state of misery.

Now behold, my son, I will explain this thing unto thee. For behold, after the Lord God sent our first parents forth from the garden of Eden, to till the ground, from whence they were taken—yea, he drew out the man, and he placed at the east end of the garden of Eden, cherubim, and a flaming sword which turned every way, to keep the tree of life—

Now, we see that the man had become as God, knowing good and evil; and lest he should put forth his hand, and take also of the tree of life, and eat and live forever, the Lord God placed cherubim and the flaming sword, that he should not partake of the fruit—

And thus we see, that there was a time granted unto man to repent, yea, a probationary time, a time to repent and serve God.

For behold, if Adam had put forth his hand immediately, and partaken of the tree of life, he would have lived forever, according to the word of God, having no space for repentance; yea, and also the word of God would have been void, and the great plan of salvation would have been frustrated.

But behold, it was appointed unto man to die—therefore, as they were cut off from the tree of life they should be cut off from the face of the earth—and man became lost forever, yea, they became fallen man.

And now, ye see by this that our first parents were cut off both temporally and spiritually from the presence of the Lord; and thus we see they became subjects to follow after their own will.

Now behold, it was not expedient that man should be reclaimed from this temporal death, for that would destroy the great plan of happiness.

- 9 Стога, пошто душа никад не умире, а пад беше навукао на људски род духовну смрт као и временску, то јест, беху они искључени из присуства Господњег, беше потребно да људски род буде поштеђен те духовне смрти.
- 10 Стога, пошто беху постали телесни, чулни и ђаволски по природи, ово пробно стање постаде за њих стање да се припреме. Постаде оно припремно стање.
- 11 А сад сети се, сине мој, да не беше плана откупљења, (остављамо га по страни) чим би они умрли душе њихове биле би бедне јер би биле искључене из присуства Господњег.
- 12 И ево, не беше начина да се људи изузму од тог палог стања које човек беше навукао на себе због непослушности своје;
- 13 Стога, у складу са правдом, план откупљења не би могао бити извршен, осим уз услов покајања људи у том пробном стању, да, том припремном стању. Наиме, без тих услова, милост не би могла имати дејство сем ако не би уништила дело правде. А дело правде не може бити уништено. Да је тако, Бог би престао да буде Бог.
- 14 И тако видимо да цео људски род паде, и беху они у рукама правде. Да, правде Божје која их предаде да заувек буду искључени из Његовог присуства.
- 15 И ево, план милости се не би могао извршити да не беше изведено помирење. Стога сам Бог извршава помирење за грехе света да би остварио план милости, да би удовољио захтевима правде, да би могао бити савршен Бог, праведан Бог, и уз то милостив Бог.
- 16 Ево, покајање не би могло доћи људима уколико не би било казне, која је вечна као што живот душе треба да буде, утврђена насупрот плану среће који је вечан као и живот душе.
- 17 Ево, како би се човек могао покајати сем ако не би згрешио? Како би могао згрешити ако закона не би било? Како би закон могао постојати ако казне не би било?

Therefore, as the soul could never die, and the fall had brought upon all mankind a spiritual death as well as a temporal, that is, they were cut off from the presence of the Lord, it was expedient that mankind should be reclaimed from this spiritual death.

Therefore, as they had become carnal, sensual, and devilish, by nature, this probationary state became a state for them to prepare; it became a preparatory state.

And now remember, my son, if it were not for the plan of redemption, (laying it aside) as soon as they were dead their souls were miserable, being cut off from the presence of the Lord.

And now, there was no means to reclaim men from this fallen state, which man had brought upon himself because of his own disobedience;

Therefore, according to justice, the plan of redemption could not be brought about, only on conditions of repentance of men in this probationary state, yea, this preparatory state; for except it were for these conditions, mercy could not take effect except it should destroy the work of justice. Now the work of justice could not be destroyed; if so, God would cease to be God.

And thus we see that all mankind were fallen, and they were in the grasp of justice; yea, the justice of God, which consigned them forever to be cut off from his presence.

And now, the plan of mercy could not be brought about except an atonement should be made; therefore God himself atoneth for the sins of the world, to bring about the plan of mercy, to appease the demands of justice, that God might be a perfect, just God, and a merciful God also.

Now, repentance could not come unto men except there were a punishment, which also was eternal as the life of the soul should be, affixed opposite to the plan of happiness, which was as eternal also as the life of the soul.

Now, how could a man repent except he should sin? How could he sin if there was no law? How could there be a law save there was a punishment?

18 Ево, казна беше утврђена, и праведан закон дат, који код човека изазва грижу савести.

19 Ево, да закон не беше дат – ако је човек убио, требало би да умре – би ли се плашио да умре ако убије?

20 А уз то, да не беше дат закон против греха, људи се не би плашили да греше.

21 И да закон не беше дат, погреше ли људи, шта би правда могла да учини, или милост, јер не би полагали право на живо створење?

22 Али закон је дат и казна утврђена и додељено покајање, оно покајање на које милост полаже право. Иначе, правда полаже право на живо створење и спроводи закон, а закон намеће казну. Да није тако, дела правде била би уништена, а Бог би престао да буде Бог.

23 Али, Бог не престаје да буде Бог, и милост полаже право на покајника, а милост долази због помирења, а помирење остварује васкрсење мртвих, а васкрсење мртвих враћа људе у присуство Божје. И тако се они обнављају за присуство Његово, да им се суди у складу са делима њиховим, по закону и правди.

24 Јер гле, правда спроводи све захтеве своје, а и милост полаже право на све што је њено. И тако се не спашава нико осим истински покајаних.

25 Шта, мислиш ли да милост може да ускрати правду? Кажем ти, не, ни најмање. Да је тако, Бог би престао да буде Бог.

26 И тако, Бог остварује своје велике и вечне замисли, које беху припремљене од постанка света. И тако долази до спасења и откупљења људи, а и њиховог уништења и беде.

27 Стога, о сине мој, ко год хоће може да дође и слободно пије воде живота, а онај који неће да дође, не приморава се да дође, али у последњи дан биће обновљен према делима својим.

28 Ако хтеде да зло чини, а не покаја се у дане своје, гле, зло ће му бити учињено у складу са обновом Божјом.

Now, there was a punishment affixed, and a just law given, which brought remorse of conscience unto man.

Now, if there was no law given—if a man murdered he should die—would he be afraid he would die if he should murder?

And also, if there was no law given against sin men would not be afraid to sin.

And if there was no law given, if men sinned what could justice do, or mercy either, for they would have no claim upon the creature?

But there is a law given, and a punishment affixed, and a repentance granted; which repentance, mercy claimeth; otherwise, justice claimeth the creature and executeth the law, and the law inflicteth the punishment; if not so, the works of justice would be destroyed, and God would cease to be God.

But God ceaseth not to be God, and mercy claimeth the penitent, and mercy cometh because of the atonement; and the atonement bringeth to pass the resurrection of the dead; and the resurrection of the dead bringeth back men into the presence of God; and thus they are restored into his presence, to be judged according to their works, according to the law and justice.

For behold, justice exerciseth all his demands, and also mercy claimeth all which is her own; and thus, none but the truly penitent are saved.

What, do ye suppose that mercy can rob justice? I say unto you, Nay; not one whit. If so, God would cease to be God.

And thus God bringeth about his great and eternal purposes, which were prepared from the foundation of the world. And thus cometh about the salvation and the redemption of men, and also their destruction and misery.

Therefore, O my son, whosoever will come may come and partake of the waters of life freely; and whosoever will not come the same is not compelled to come; but in the last day it shall be restored unto him according to his deeds.

If he has desired to do evil, and has not repented in his days, behold, evil shall be done unto him, according to the restoration of God.

29 И ево, сине мој, желим да не допустиш више да те то узнемирава, и нека те само греси твоји узнемиравају таквим немиром који ће те привести покајању.

30 О, сине мој, желим да више не поричеш правду Божју. Не настој се ни мало правдати за грехе своје порицањем правде Божје, већ пусти да правда Божја и милост Његова и трпељивост Његова потпуно завладају у твом срцу. И нека те то обори до у праху понизности.

31 И ево, о сине мој, од Бога си позван да проповедаш реч овом народу. И ево, сине мој, иди путем својим, проповедај реч у истини и разборитости, како би могао да душе приводиш покајању, да би велики план милости могао полагати право на њих. И нека ти Бог да управо по речи-ма мојим. Амен.

And now, my son, I desire that ye should let these things trouble you no more, and only let your sins trouble you, with that trouble which shall bring you down unto repentance.

O my son, I desire that ye should deny the justice of God no more. Do not endeavor to excuse yourself in the least point because of your sins, by denying the justice of God; but do you let the justice of God, and his mercy, and his long-suffering have full sway in your heart; and let it bring you down to the dust in humility.

And now, O my son, ye are called of God to preach the word unto this people. And now, my son, go thy way, declare the word with truth and soberness, that thou mayest bring souls unto repentance, that the great plan of mercy may have claim upon them. And may God grant unto you even according to my words. Amen.

Алма 43

- 1 И ево, догоди се да синови Алмини одоше међу народ да им реч проповедају. А и сам Алма не могаше мировати, па и он пође.
- 2 Ево, нећемо више говорити о проповедању њиховом, осим да проповедаху реч и истину у складу са духом пророштва и откривења, а проповедаху по светом реду Божјем по ком беху позвани.
- 3 А сад се враћам на извештај о ратовима између Нефијаца и Ламанаца, у осамнаестој години владавине судија.
- 4 Јер гле, догоди се да Зорамци посташе Ламанци. Дакле, почетком осамнаесте године народ нефијски виде да Ламанци наваљују на њих. Стога извршише припреме за рат. Да, окупише војске своје у земљи Јершон.
- 5 И догоди се да дођоше Ламанци са својим хиљадама и уђоше у земљу Антионум, која је земља Зорамаца. А човек по имену Зерахемна беше предводник њихов.
- 6 И ево, пошто Амалекијци беху склонили опако-сти и убиствима више него што то беху Ламанци сами по себи, стога, Зерахемна одреди врховне капетане над Ламанцима, а сви они беху Амалекијци и Зорамци.
- 7 Ево, он то учини како би могао да сачува мржњу њихову према Нефијцима, како би их потчинио ради остварења намера својих.
- 8 Јер гле, намере његове беху да подстакне Ламанце на срџбу против Нефијаца. Он то учини како би присвојио велику моћ над њима, а и да би стекао моћ над Нефијцима одводећи их у ропство.

Alma 43

And now it came to pass that the sons of Alma did go forth among the people, to declare the word unto them. And Alma, also, himself, could not rest, and he also went forth.

Now we shall say no more concerning their preaching, except that they preached the word, and the truth, according to the spirit of prophecy and revelation; and they preached after the holy order of God by which they were called.

And now I return to an account of the wars between the Nephites and the Lamanites, in the eighteenth year of the reign of the judges.

For behold, it came to pass that the Zoramites became Lamanites; therefore, in the commencement of the eighteenth year the people of the Nephites saw that the Lamanites were coming upon them; therefore they made preparations for war; yea, they gathered together their armies in the land of Jershon.

And it came to pass that the Lamanites came with their thousands; and they came into the land of Antionum, which is the land of the Zoramites; and a man by the name of Zerahemnah was their leader.

And now, as the Amalekites were of a more wicked and murderous disposition than the Lamanites were, in and of themselves, therefore, Zerahemnah appointed chief captains over the Lamanites, and they were all Amalekites and Zoramites.

Now this he did that he might preserve their hatred towards the Nephites, that he might bring them into subjection to the accomplishment of his designs.

For behold, his designs were to stir up the Lamanites to anger against the Nephites; this he did that he might usurp great power over them, and also that he might gain power over the Nephites by bringing them into bondage.

- 9 А ево, намера Нефијаца беше да подупру земље своје и куће своје и жене своје и децу своју, како би их сачували од руку непријатеља својих, а и да би сачували права своја и повластице своје, да, а исто тако и слободу своју, како би Богу служили у складу са жељама својим.
- 10 Јер они знадоше да би, падну ли у руке Ламанаца, Ламанци уништили свакога ко би у духу и истини служио Богу, правом и живом Богу.
- 11 Да, и знадоше уз то за силну мржњу Ламанаца према браћи њиховој, која беху народ Анти-Нефи-Лехи, који беше назван народом Амоновим – а они не хтедоше да се лате оружја, да, беху ушли у завет и не хтедоше да га прекрше – стога, падну ли у руке Ламанаца би ли би уништени.
- 12 А Нефијци не хтедоше да допусте да они буду уништени. Стога им дадоше земље за баштину њихову.
- 13 И народ Амонов даваше Нефијцима велик део иметка свога за издржавање војски њихових. И тако Нефијци беху приморани да се сами одупру Ламанцима, који беху мешавина Ламана и Лемуила, и синова Исмаилових, и свих оних који од Нефијаца отпадоше, а беху то Амалекијци и Зорамци и потомци свештеника Нојевих.
- 14 Ево, ти потомци беху бројни, скоро као Нефијци. И тако Нефијци беху приморани да се сукобе са браћом својом, и то до крвопролића.
- 15 И догоди се да кад се војске ламанске беху скупиле у земљи Антионум, гле, војске нефијске беху спремне да их дочекају у земљи Јершону.
- 16 Ево, предводник Нефијаца, то јест, човек који беше именован да буде врховни нефијски капетан – ево, врховни капетан преузе вођство над свим војскама нефијским – а име његово беше Морони;

And now the design of the Nephites was to support their lands, and their houses, and their wives, and their children, that they might preserve them from the hands of their enemies; and also that they might preserve their rights and their privileges, yea, and also their liberty, that they might worship God according to their desires.

For they knew that if they should fall into the hands of the Lamanites, that whosoever should worship God in spirit and in truth, the true and the living God, the Lamanites would destroy.

Yea, and they also knew the extreme hatred of the Lamanites towards their brethren, who were the people of Anti-Nephi-Lehi, who were called the people of Ammon—and they would not take up arms, yea, they had entered into a covenant and they would not break it—therefore, if they should fall into the hands of the Lamanites they would be destroyed.

And the Nephites would not suffer that they should be destroyed; therefore they gave them lands for their inheritance.

And the people of Ammon did give unto the Nephites a large portion of their substance to support their armies; and thus the Nephites were compelled, alone, to withstand against the Lamanites, who were a compound of Laman and Lemuel, and the sons of Ishmael, and all those who had dissented from the Nephites, who were Amalekites and Zoramites, and the descendants of the priests of Noah.

Now those descendants were as numerous, nearly, as were the Nephites; and thus the Nephites were obliged to contend with their brethren, even unto bloodshed.

And it came to pass as the armies of the Lamanites had gathered together in the land of Antionum, behold, the armies of the Nephites were prepared to meet them in the land of Jershon.

Now, the leader of the Nephites, or the man who had been appointed to be the chief captain over the Nephites—now the chief captain took the command of all the armies of the Nephites—and his name was Moroni;

- 17 И Морони преузе сво вођство и управљање ратовима њиховим. А беше му само двадесет и пет година кад беше именован за врховног капетана војски нефијских.
- 18 И догоди се да дочека Ламанце на границама Јершона, а његов народ беше наоружан мачевима и сабљама и свакојаким ратним оружјем.
- 19 И кад војске ламанске видеше да народ Нефијев, то јест, да тај Морони беше опремио свој народ напрсницима и штитовима, да, и кацигама да би одбранили главе своје, а уз то беху обучени у дебелу одећу –
- 20 Ево, војска Зерахемнина не беше опремљена ни са чим сличним. Имаху они само мачеве своје и сабље своје, лукове своје и стреле своје, камење своје и праћке своје. И беху голи, осим коже којом беху опасани око бедара својих. Да, сви беху голи, осим Зорамаца и Амалекијаца;
- 21 Али, не беху наоружани напрсницима, нити штитовима – стога, силно се уплашише од војски нефијских због ратне опреме њихове, упркос броју њиховом који беше много већи од Нефијаца.
- 22 Гле, тад се догоди да се не усудише напасти Нефијце на границама Јершона. Стога одоше из земље Антионум у пустињу и упутише се унаоколо по пустињи даље код извора реке Сидон, како би ушли у земљу Манти и освојили ту земљу, јер не мишљаху да ће војске Моронијеве знати куда беху отишли.
- 23 Али, догоди се да чим одоше у пустињу, Морони посла уходе у пустињу да мотре табор њихов. И Морони, уз то, знајући за пророштва Алмина, посла му неке људе, желећи од њега да упита Господа куда треба да иду војске нефијске да би се одбраниле од Ламанаца.

And Moroni took all the command, and the government of their wars. And he was only twenty and five years old when he was appointed chief captain over the armies of the Nephites.

And it came to pass that he met the Lamanites in the borders of Jershon, and his people were armed with swords, and with cimeters, and all manner of weapons of war.

And when the armies of the Lamanites saw that the people of Nephi, or that Moroni, had prepared his people with breastplates and with arm-shields, yea, and also shields to defend their heads, and also they were dressed with thick clothing—

Now the army of Zerahemnah was not prepared with any such thing; they had only their swords and their cimeters, their bows and their arrows, their stones and their slings; and they were naked, save it were a skin which was girded about their loins; yea, all were naked, save it were the Zoramites and the Amalekites;

But they were not armed with breastplates, nor shields—therefore, they were exceedingly afraid of the armies of the Nephites because of their armor, notwithstanding their number being so much greater than the Nephites.

Behold, now it came to pass that they durst not come against the Nephites in the borders of Jershon; therefore they departed out of the land of Antionum into the wilderness, and took their journey round about in the wilderness, away by the head of the river Sidon, that they might come into the land of Manti and take possession of the land; for they did not suppose that the armies of Moroni would know whither they had gone.

But it came to pass, as soon as they had departed into the wilderness Moroni sent spies into the wilderness to watch their camp; and Moroni, also, knowing of the prophecies of Alma, sent certain men unto him, desiring him that he should inquire of the Lord whither the armies of the Nephites should go to defend themselves against the Lamanites.

- 24 И догоди се да реч Господња дође Алми, и Алма саопшти гласницима Моронијевим да се војске ламанске крећу унаоколо по пустињи како би прешли у земљу Манти, да би започели напад на слабији део народа. И ти гласници одоше и предадоше Моронију ту поруку.
- 25 Тад Морони, оставивши део војске своје у земљи Јершон, да не би којим случајем део Ламанаца ушао у земљу и освојио град, уз преостали део војске своје и пређе у земљу Манти.
- 26 И нареди да се сав народ из тог дела земље окупи за битку против Ламанаца, да би одбранили земље своје и отаџбину своју, права своја и слободе своје. Стога беху спремни за тренутак доласка Ламанаца.
- 27 И догоди се да Морони нареди да се војска његова сакрије у долини која беше близу обале реке Сидона, западно од реке Сидона у пустињи.
- 28 И Морони постави уходе унаоколо како би сазнао када ће наићи табор ламански.
- 29 И ево, будући да Морони знаше за намеру Ламанаца да је намера њихова да униште браћу њихову, то јест, да их потчине и у ропство одведу како би над целом земљом успоставили царство за себе,
- 30 И уз то, знајући да је једина жеља Нефијаца да сачувају земље своје и слободу своју и цркву своју, помисли стога да није грех да их варком брани. Он, дакле, сазна од ухода својих којим путем ће се Ламанци упутити.
- 31 Стога подели војску своју и поведе један део у долину, и сакри га источно и јужно од брежуљка Рипле;
- 32 А остатак сакри у западној долини, западно од реке Сидона, и одатле доле унутар граница земље Манти.
- 33 И тако поставивши војску своју по жељи својој, беше спреман да их дочека.

And it came to pass that the word of the Lord came unto Alma, and Alma informed the messengers of Moroni, that the armies of the Lamanites were marching round about in the wilderness, that they might come over into the land of Manti, that they might commence an attack upon the weaker part of the people. And those messengers went and delivered the message unto Moroni.

Now Moroni, leaving a part of his army in the land of Jershon, lest by any means a part of the Lamanites should come into that land and take possession of the city, took the remaining part of his army and marched over into the land of Manti.

And he caused that all the people in that quarter of the land should gather themselves together to battle against the Lamanites, to defend their lands and their country, their rights and their liberties; therefore they were prepared against the time of the coming of the Lamanites.

And it came to pass that Moroni caused that his army should be secreted in the valley which was near the bank of the river Sidon, which was on the west of the river Sidon in the wilderness.

And Moroni placed spies round about, that he might know when the camp of the Lamanites should come.

And now, as Moroni knew the intention of the Lamanites, that it was their intention to destroy their brethren, or to subject them and bring them into bondage that they might establish a kingdom unto themselves over all the land;

And he also knowing that it was the only desire of the Nephites to preserve their lands, and their liberty, and their church, therefore he thought it no sin that he should defend them by stratagem; therefore, he found by his spies which course the Lamanites were to take.

Therefore, he divided his army and brought a part over into the valley, and concealed them on the east, and on the south of the hill Riplah;

And the remainder he concealed in the west valley, on the west of the river Sidon, and so down into the borders of the land Manti.

And thus having placed his army according to his desire, he was prepared to meet them.

34 И догоди се да се Ламанци попеше северно од брежуљка, где беше сакривен део војске Моронијеве.

35 И када Ламанци беху прешли брежуљак Риплу и ушли у долину и почели да прелазе реку Сидон, војска која беше скривена јужно од брежуљка, коју предвођаше човек чије име беше Лехи, а он поведе војску своју напред и опколи Ламанце негде источно у позадини њиховој.

36 И догоди се да се Ламанци, када видеше Нефијце да наваљују на њих из позадине њихове, окренуше и сукобише са војском Лехијевом.

37 И дело смрти започе на обе стране, али беше страшније на страни ламанској, јер голоотиња њихова беше изложена тешким ударцима Нефијаца мачевима њиховим и сабљама њиховим, који задаваху смрт скоро при сваком ударцу.

38 Док на другој страни, ту и тамо, паде по неки човек међу Нефијцима, од мачева њихових и губитка крви, будући заштићени у погледу на важније делове тела, то јест, важнији делови тела беху заштићени од удараца ламанских напрсницима њиховим и штитовима њиховим и кацигама њиховим. И тако Нефијци наставише дело смрти међу Ламанцима.

39 И догоди се да се Ламанци уплашише због великог уништења међу собом, и то толико да почеше бежати према реци Сидон.

40 А Лехи и људи његови их гањаху. И Лехи их потисну у воде сидонске, и они пређоше воде сидонске. А Лехи заустави војске своје на обали реке Сидона да не би прешле.

41 И догоди се да Морони и војска његова дочекаше Ламанце у долини, с друге стране реке Сидона, и почеше их нападати и убијати.

42 А Ламанци поново утекоше пред њима према земљи Манти, а војске Моронијеве поново их дочекаше.

And it came to pass that the Lamanites came up on the north of the hill, where a part of the army of Moroni was concealed.

And as the Lamanites had passed the hill Riplah, and came into the valley, and began to cross the river Sidon, the army which was concealed on the south of the hill, which was led by a man whose name was Lehi, and he led his army forth and encircled the Lamanites about on the east in their rear.

And it came to pass that the Lamanites, when they saw the Nephites coming upon them in their rear, turned them about and began to contend with the army of Lehi.

And the work of death commenced on both sides, but it was more dreadful on the part of the Lamanites, for their nakedness was exposed to the heavy blows of the Nephites with their swords and their cimeters, which brought death almost at every stroke.

While on the other hand, there was now and then a man fell among the Nephites, by their swords and the loss of blood, they being shielded from the more vital parts of the body, or the more vital parts of the body being shielded from the strokes of the Lamanites, by their breastplates, and their armshields, and their head-plates; and thus the Nephites did carry on the work of death among the Lamanites.

And it came to pass that the Lamanites became frightened, because of the great destruction among them, even until they began to flee towards the river Sidon.

And they were pursued by Lehi and his men; and they were driven by Lehi into the waters of Sidon, and they crossed the waters of Sidon. And Lehi retained his armies upon the bank of the river Sidon that they should not cross.

And it came to pass that Moroni and his army met the Lamanites in the valley, on the other side of the river Sidon, and began to fall upon them and to slay them.

And the Lamanites did flee again before them, towards the land of Manti; and they were met again by the armies of Moroni.

43 И том приликом Ламанци се жестоко бораху. Да, никад, колико се зна, Ламанци се не бораху са тако силном снагом и храброшћу, не, ни од самог почетка.

44 А надахнуше их Зорамци и Амалекијци који беху врховни капетани и предводници њихови, и Зерахемна, који беше врховни капетан њихов, то јест, врховни предводник и вођа њихов. Да, бораху се они попут змајева, и многи Нефијци беху побијени рукама њиховим, да, јер сломише надвоје мноштво кацига њихових, да, и пробише мноштво напрсника њихових, и одсекоше много руку њихових. И тако Ламанци удараху у жестокој срцби својој.

45 Ипак, Нефијци беху надахнути вишим разлогом, јер се не бораху за царевину нити моћ већ се бораху за домове своје и слободе своје, жене своје и децу своју, и све своје, да, за своје обреде служења и цркву своју.

46 И чињаху оно што осећаху да је дужност њихова коју имаху према Богу своме, јер Господ им рече, као и очевима њиховим: Уколико нисте кривци за први напад, нити за други, не допустите да будете убијени рукама непријатеља својих.

47 И опет, Господ рече: Браните породице своје и то до крвопролића. Из тог се разлога, дакле, Нефијци бораху са Ламанцима, да би одбранили себе и породице своје и земље своје, отацбини своју и права своја и вероисповест своју.

48 И догоди се да када људи Моронијеви видеше жестину и срцбу Ламанаца, беху скоро спремни да устукну и побегну пред њима. А Морони, приметивши намеру њихову, одасла речи своје и надахну срца њихова овим мислима – да, мислима о земљама њиховим, слободи њиховој, да, ослобођењу њиховом из ропства.

49 И догоди се да они окренуше на Ламанце, и једним гласом завапише Господу Богу своме за слободу своју и ослобођење своје из ропства.

Now in this case the Lamanites did fight exceedingly; yea, never had the Lamanites been known to fight with such exceedingly great strength and courage, no, not even from the beginning.

And they were inspired by the Zoramites and the Amalekites, who were their chief captains and leaders, and by Zerahemnah, who was their chief captain, or their chief leader and commander; yea, they did fight like dragons, and many of the Nephites were slain by their hands, yea, for they did smite in two many of their head-plates, and they did pierce many of their breastplates, and they did smite off many of their arms; and thus the Lamanites did smite in their fierce anger.

Nevertheless, the Nephites were inspired by a better cause, for they were not fighting for monarchy nor power but they were fighting for their homes and their liberties, their wives and their children, and their all, yea, for their rites of worship and their church.

And they were doing that which they felt was the duty which they owed to their God; for the Lord had said unto them, and also unto their fathers, that: Inasmuch as ye are not guilty of the first offense, neither the second, ye shall not suffer yourselves to be slain by the hands of your enemies.

And again, the Lord has said that: Ye shall defend your families even unto bloodshed. Therefore for this cause were the Nephites contending with the Lamanites, to defend themselves, and their families, and their lands, their country, and their rights, and their religion.

And it came to pass that when the men of Moroni saw the fierceness and the anger of the Lamanites, they were about to shrink and flee from them. And Moroni, perceiving their intent, sent forth and inspired their hearts with these thoughts—yea, the thoughts of their lands, their liberty, yea, their freedom from bondage.

And it came to pass that they turned upon the Lamanites, and they cried with one voice unto the Lord their God, for their liberty and their freedom from bondage.

50 И почеше се одупирати Ламанцима са моћу. И тог истог трена када завапише Господу за слободу своју, почеше Ламанци бежати испред њих и утекоше чак до вода сидонских.

51 Ево, Ламанци беху бројнији, више него дупло од броја Нефијаца. Ипак, беху они потиснути толико да се окупише у једну дружину у долини на обали поред реке Сидона.

52 Стога их војске Моронијеве опколише, да, и то са обе стране реке, јер гле, на истоку беху људи Лехијеви.

53 Кад, дакле Зерахемна, виде људе Лехијеве источно од реке Сидона, и војске Моронијеве западно од реке Сидона, да су опкољени Нефијцима, обузе их ужас.

54 Ево, Морони, када виде ужас њихов, заповеди људима својим да престану да проливају крв њихову.

And they began to stand against the Lamanites with power; and in that selfsame hour that they cried unto the Lord for their freedom, the Lamanites began to flee before them; and they fled even to the waters of Sidon.

Now, the Lamanites were more numerous, yea, by more than double the number of the Nephites; nevertheless, they were driven insomuch that they were gathered together in one body in the valley, upon the bank by the river Sidon.

Therefore the armies of Moroni encircled them about, yea, even on both sides of the river, for behold, on the east were the men of Lehi.

Therefore when Zerahemnah saw the men of Lehi on the east of the river Sidon, and the armies of Moroni on the west of the river Sidon, that they were encircled about by the Nephites, they were struck with terror.

Now Moroni, when he saw their terror, commanded his men that they should stop shedding their blood.

Алма 44

- 1 И догоди се да се они зауставише и повукоше корак од њих. А Морони рече Зерахемни: Гле, Зерахемна, не желимо да будемо крвници. Знате да сте у рукама нашим, ипак не желимо да вас погубимо.
- 2 Гле, не дођосмо у битку против вас да бисмо ради моћи проливали крв вашу, нити икога желимо да приведемо у јарам ропства. А управо то је разлог ради ког ви изађосте против нас, да, и гневни сте на нас због вероисповести наше.
- 3 Али, ево, видите да је Господ са нама и видите да вас Он предаде у руке наше. И ево, ја бих да разумете да нам се то догоди због вероисповести наше и вере наше у Христа. И ево, видите да не можете да уништите ту нашу веру.
- 4 Ево, видите да је то истинска вера Божја. Да, видите да ће нас Бог подржати и чувати и сачувати, докле год смо верни Њему, вери својој и вероисповести својој. И Господ никад неће допустити да будемо уништени осим ако не паднемо у преступ и не порекнемо веру своју.
- 5 И ево, Зерахемна, заповедам ти, у име тог свемоћног Бога који ојача руке наше па задобисмо моћ над вама, кроз веру нашу, кроз вероисповест нашу и кроз наше обреде служења и кроз цркву нашу и кроз свету подршку коју дугујемо женама својим и деци својој, кроз ону слободу која нас везује за земље наше и отаџбину нашу, да, и уз то, кроз држање свете речи Божје којој дугујемо сву срећу своју, и кроз све оно што нам је најдраже –
- 6 Да, и то није све. Заповедам ти због свих жеља које према животу имате, да нам предате своје ратно оружје и ми нећемо тражити крв вашу, него ћемо поштедети животе ваше одете ли путем својим и не пођете поново у рат против нас.

Alma 44

And it came to pass that they did stop and withdrew a pace from them. And Moroni said unto Zerahemnah: Behold, Zerahemnah, that we do not desire to be men of blood. Ye know that ye are in our hands, yet we do not desire to slay you.

Behold, we have not come out to battle against you that we might shed your blood for power; neither do we desire to bring any one to the yoke of bondage. But this is the very cause for which ye have come against us; yea, and ye are angry with us because of our religion.

But now, ye behold that the Lord is with us; and ye behold that he has delivered you into our hands. And now I would that ye should understand that this is done unto us because of our religion and our faith in Christ. And now ye see that ye cannot destroy this our faith.

Now ye see that this is the true faith of God; yea, ye see that God will support, and keep, and preserve us, so long as we are faithful unto him, and unto our faith, and our religion; and never will the Lord suffer that we shall be destroyed except we should fall into transgression and deny our faith.

And now, Zerahemnah, I command you, in the name of that all-powerful God, who has strengthened our arms that we have gained power over you, by our faith, by our religion, and by our rites of worship, and by our church, and by the sacred support which we owe to our wives and our children, by that liberty which binds us to our lands and our country; yea, and also by the maintenance of the sacred word of God, to which we owe all our happiness; and by all that is most dear unto us—

Yea, and this is not all; I command you by all the desires which ye have for life, that ye deliver up your weapons of war unto us, and we will seek not your blood, but we will spare your lives, if ye will go your way and come not again to war against us.

7 И ево, не учините ли то, гле, у рукама сте нашим и ја ћу заповедити људима својим да вас нападну и задају смртне ране телима вашим, да умрете. И тада ћемо видети ко ће имати моћ над овим народом. Да, видећемо ко ће бити одведен у ропство.

8 И тад се догоди да када Зерахемна чу те речи иступи и предаде у руке Моронију мач свој и сабљу своју и лук свој, и рече му: Ево, ово је наше ратно оружје. Предаћемо вам га, али нећемо допустити да положимо заклетву за коју знамо да ћемо прекршити и ми и деца наша, већ узми наше ратно оружје и допусти нам да одемо у пустињу. Иначе ћемо задржати мачеве своје и страдати или победити.

9 Гле, ми нисмо вере ваше, не верујемо да је то Бог што нас предаде у руке ваше, већ верујемо да вас лукавство ваше сачува од мачева наших. Гле, напрсници ваши и штитови ваши вас сачувае.

10 И ево, кад Зерахемна беше завршио казивање ових речи, Морони врати мач и ратно оружје које беше примио, Зерахемни, говорећи: Гле, завршићемо сукоб.

11 Ево, не могу опозвати речи које изрекох. Стога, тако жив био Господ, нећете отићи уколико не одете са заклетвом да се нећете поново вратити да ратујете против нас. Ево, пошто сте у нашим рукама на земљу ћемо пролити крв вашу, или ћете се покорити условима које предложих.

12 И ево, кад Морони изговори те речи, Зерахемна задржа мач свој и разгневи се на Моронија и насрну како би погубио Моронија. Али кад подиже мач свој, гле, један од војника Моронијевих изби му га на земљу и сломи до самог балчака, и уз то, удари Зерахемну и скину му кожу са темена и она паде на земљу. А Зерахемна се повуче од њих међу своје војнике.

And now, if ye do not this, behold, ye are in our hands, and I will command my men that they shall fall upon you, and inflict the wounds of death in your bodies, that ye may become extinct; and then we will see who shall have power over this people; yea, we will see who shall be brought into bondage.

And now it came to pass that when Zerahemnah had heard these sayings he came forth and delivered up his sword and his cimeter, and his bow into the hands of Moroni, and said unto him: Behold, here are our weapons of war; we will deliver them up unto you, but we will not suffer ourselves to take an oath unto you, which we know that we shall break, and also our children; but take our weapons of war, and suffer that we may depart into the wilderness; otherwise we will retain our swords, and we will perish or conquer.

Behold, we are not of your faith; we do not believe that it is God that has delivered us into your hands; but we believe that it is your cunning that has preserved you from our swords. Behold, it is your breastplates and your shields that have preserved you.

And now when Zerahemnah had made an end of speaking these words, Moroni returned the sword and the weapons of war, which he had received, unto Zerahemnah, saying: Behold, we will end the conflict.

Now I cannot recall the words which I have spoken, therefore as the Lord liveth, ye shall not depart except ye depart with an oath that ye will not return again against us to war. Now as ye are in our hands we will spill your blood upon the ground, or ye shall submit to the conditions which I have proposed.

And now when Moroni had said these words, Zerahemnah retained his sword, and he was angry with Moroni, and he rushed forward that he might slay Moroni; but as he raised his sword, behold, one of Moroni's soldiers smote it even to the earth, and it broke by the hilt; and he also smote Zerahemnah that he took off his scalp and it fell to the earth. And Zerahemnah withdrew from before them into the midst of his soldiers.

- 13 И догоди се да војник који стајаше у близини, који скину кожу са темена Зерахемниног, узне кожу са темена са земље, за косу, и натакну на врх мача свога, и испружи га према њима, говорећи им јаким гласом:
- 14 Као што ова кожа с темена паде на земљу, а то је кожа с темена поглавице вашег, тако ћете и ви пасти на земљу уколико не предате своје ратно оружје и не одете са заветом мира.
- 15 Ево, беше много оних које обузе страх кад чуше ове речи и видеше кожу с темена која беше на мачу. И многи иступише и бацише своје ратно оружје код ногу Моронијевих, и уђоше у завет мира. И свима онима који уђоше у завет беше допуштено да оду у пустињу.
- 16 Ево, догоди се да Зерахемна беше силно гневан и подстакну остатак војника својих на срцбу, да би се још јаче борили против Нефијаца.
- 17 И ево, Морони се расрди због тврдоглавости Ламанаца. Стога заповеди својим људима да их нападну и побију. И догоди се да их почеше убијати. Да, и Ламанци се бораху мачевима својим и снагом својом.
- 18 Али гле, голе коже њихове и непокривене главе њихове беху изложене оштрим мачевима Нефијаца. Да, гле, беху они ударани и пробадани, да, и падаху веома брзо пред мачевима Нефијаца, и беху покошени баш као што беше прорекао војник Моронијев.
- 19 Ево, Зерахемна кад је видео да само што не беху уништени, снажно завапи Моронију обећавајући да ће им се он а и његов народ заветовати, поштеде ли остатак живота њихових, да никада више неће ратовати против њих.
- 20 И догоди се да Морони нареди да дело смрти поново престане међу народом. И узне ратно оружје од Ламанаца, и пошто беху ушли у завет мира са њим беше им допуштено да оду у пустињу.

And it came to pass that the soldier who stood by, who smote off the scalp of Zerahemnah, took up the scalp from off the ground by the hair, and laid it upon the point of his sword, and stretched it forth unto them, saying unto them with a loud voice:

Even as this scalp has fallen to the earth, which is the scalp of your chief, so shall ye fall to the earth except ye will deliver up your weapons of war and depart with a covenant of peace.

Now there were many, when they heard these words and saw the scalp which was upon the sword, that were struck with fear; and many came forth and threw down their weapons of war at the feet of Moroni, and entered into a covenant of peace. And as many as entered into a covenant they suffered to depart into the wilderness.

Now it came to pass that Zerahemnah was exceedingly wroth, and he did stir up the remainder of his soldiers to anger, to contend more powerfully against the Nephites.

And now Moroni was angry, because of the stubbornness of the Lamanites; therefore he commanded his people that they should fall upon them and slay them. And it came to pass that they began to slay them; yea, and the Lamanites did contend with their swords and their might.

But behold, their naked skins and their bare heads were exposed to the sharp swords of the Nephites; yea, behold they were pierced and smitten, yea, and did fall exceedingly fast before the swords of the Nephites; and they began to be swept down, even as the soldier of Moroni had prophesied.

Now Zerahemnah, when he saw that they were all about to be destroyed, cried mightily unto Moroni, promising that he would covenant and also his people with them, if they would spare the remainder of their lives, that they never would come to war again against them.

And it came to pass that Moroni caused that the work of death should cease again among the people. And he took the weapons of war from the Lamanites; and after they had entered into a covenant with him of peace they were suffered to depart into the wilderness.

21 Ево, број мртвих њихових не беше избројан због великог броја. Да, број мртвих њихових беше силно велик, и код Нефијаца и код Ламанаца.

22 И догоди се да побацаше мртве своје у воде Сидона, и они беху однешени и сахрањени у дубинама морским.

23 А војске нефијске, то јест, Моронијеве, вратише се и дођоше кућама својим и земљама својим.

24 И тако се заврши осамнаеста година владавине судија над народом Нефијевим. И тако се заврши запис Алмин, који је записан на плочама Нефијевим.

Now the number of their dead was not numbered because of the greatness of the number; yea, the number of their dead was exceedingly great, both on the Nephites and on the Lamanites.

And it came to pass that they did cast their dead into the waters of Sidon, and they have gone forth and are buried in the depths of the sea.

And the armies of the Nephites, or of Moroni, returned and came to their houses and their lands.

And thus ended the eighteenth year of the reign of the judges over the people of Nephi. And thus ended the record of Alma, which was written upon the plates of Nephi.

Извештај о народу Нефијевом, и њиховим ратовима и расправама, у данима Хеламановим, према запису Хеламановом, који он вођаше у дане своје.

Алма 45

- 1 Гле, тад се догоди да се народ Нефијев силно радоваше, јер их Господ поново избави из руку непријатеља њихових. Стога се захвалише Господу Богу своме. Да, и пошћаху много и мољаху се много, и слушаху Богу са силно великом радошћу.
- 2 А у деветнаестој години владавине судија над народом Нефијевим, догоди се да Алма дође си-ну своме Хеламану и рече му: Верујеш ли речима које ти рекох о овим записима који беху вођени?
- 3 А Хеламан му рече: Да, верујем.
- 4 А Алма поново рече: Верујеш ли у Исуса Христа који ће доћи?
- 5 А он рече: Да, верујем свим речима које ти изговори.
- 6 А Алма му поново рече: Хоћеш ли држати заповести моје?
- 7 А он рече: Да, држаћу заповести твоје свим срцем својим.
- 8 Тада му Алма рече: Благословен си, и Господ ће учинити да напредујеш у овој земљи.
- 9 Али гле, имам нешто да ти прорекнем, а оно што ти прорекнем немој обзнанити. Да, оно што ти прорекнем неће бити обзнањено све док се пророштво не испуни. Стога запиши речи које ћу ти рећи.
- 10 А ово су те речи: Гле, опажам, у складу са духом откривења који је у мени, да ће овај исти народ, Нефијци, ишчезнути у невери четири стотине година од времена кад им се Исус Христ објави.
- 11 Да, и они ће тада гледати ратове и поморе, да, глад и крвопролиће, све док народ Нефијев не изумре—

The account of the people of Nephi, and their wars and dissensions, in the days of Helaman, according to the record of Helaman, which he kept in his days.

Alma 45

Behold, now it came to pass that the people of Nephi were exceedingly rejoiced, because the Lord had again delivered them out of the hands of their enemies; therefore they gave thanks unto the Lord their God; yea, and they did fast much and pray much, and they did worship God with exceedingly great joy.

And it came to pass in the nineteenth year of the reign of the judges over the people of Nephi, that Alma came unto his son Helaman and said unto him: Believest thou the words which I spake unto thee concerning those records which have been kept?

And Helaman said unto him: Yea, I believe.

And Alma said again: Believest thou in Jesus Christ, who shall come?

And he said: Yea, I believe all the words which thou hast spoken.

And Alma said unto him again: Will ye keep my commandments?

And he said: Yea, I will keep thy commandments with all my heart.

Then Alma said unto him: Blessed art thou; and the Lord shall prosper thee in this land.

But behold, I have somewhat to prophesy unto thee; but what I prophesy unto thee ye shall not make known; yea, what I prophesy unto thee shall not be made known, even until the prophecy is fulfilled; therefore write the words which I shall say.

And these are the words: Behold, I perceive that this very people, the Nephites, according to the spirit of revelation which is in me, in four hundred years from the time that Jesus Christ shall manifest himself unto them, shall dwindle in unbelief.

Yea, and then shall they see wars and pestilences, yea, famines and bloodshed, even until the people of Nephi shall become extinct—

- 12 Да, а то зато што ће ишчезнути у невери и упасти у дела таме и пожуду и свакојака безакоња. Да, кажем ти, да зато што ће згрешити наспрам толиког светла и знања, да, кажем ти, да од тога дана ни четврто поколење неће проћи пре него што дође то велико безакоње.
- 13 А кад тај велик дан дође, гле, време убрзо долази да они који су сада, или потомство оних који се сада убрајају међу народ Нефијев, неће више бити убројани међу народ Нефијев.
- 14 А ко год остане и не буде уништен тог великог и страшног дана, биће убројан међу Ламанце и постаће попут њих, сви осим мало њих који ће бити названи ученицима Господњим, а њих ће Ламанци прогањати све док не изумру. И ево, због безакоња, то пророштво ће се испунити.
- 15 И ево, догоди се да пошто Алма рече те речи Хеламану, благослови њега, а тако и остале синове своје, а благослови и земљу праведника ради.
- 16 И он рече: Овако каже Господ Бог – Проклета биће земља, да ова земља, за сваки народ, колелно, језик и за све људе, до уништења, који чине опако, када потпуно сазреју. И како рекох тако ће бити. Јер то је проклетство и благослов Божји на земљи, јер Господ не може да гледа на грех ни са најмањом мером попустљивости.
- 17 И ево, када Алма изговори те речи, благослови цркву, да, све оне који у вери буду чврсто стајали од тада па надаље.
- 18 И кад Алма то учини отпутова из земље Зарахемле, као да иде у земљу Мелек. И догоди се да се више никад ништа не чу о њему. У погледу смрти његове и сахране ништа не знамо.

Yea, and this because they shall dwindle in unbelief and fall into the works of darkness, and lasciviousness, and all manner of iniquities; yea, I say unto you, that because they shall sin against so great light and knowledge, yea, I say unto you, that from that day, even the fourth generation shall not all pass away before this great iniquity shall come.

And when that great day cometh, behold, the time very soon cometh that those who are now, or the seed of those who are now numbered among the people of Nephi, shall no more be numbered among the people of Nephi.

But whosoever remaineth, and is not destroyed in that great and dreadful day, shall be numbered among the Lamanites, and shall become like unto them, all, save it be a few who shall be called the disciples of the Lord; and them shall the Lamanites pursue even until they shall become extinct. And now, because of iniquity, this prophecy shall be fulfilled.

And now it came to pass that after Alma had said these things to Helaman, he blessed him, and also his other sons; and he also blessed the earth for the righteous' sake.

And he said: Thus saith the Lord God—Cursed shall be the land, yea, this land, unto every nation, kindred, tongue, and people, unto destruction, which do wickedly, when they are fully ripe; and as I have said so shall it be; for this is the cursing and the blessing of God upon the land, for the Lord cannot look upon sin with the least degree of allowance.

And now, when Alma had said these words he blessed the church, yea, all those who should stand fast in the faith from that time henceforth.

And when Alma had done this he departed out of the land of Zarahemla, as if to go into the land of Melek. And it came to pass that he was never heard of more; as to his death or burial we know not of.

19 Гле, знамо ово, да беше праведан човек, а црквом се пронесе глас да је од стране Духа узет, или сахрањен руком Господњом, као Мојсије. Али гле, Света писма кажу да Господ узме Мојсија к себи, па мислимо да и Алму духом прими себи. Из тог разлога, дакле, не знамо ништа о смрти његовој и сахрани.

20 И тад се догоди почетком деветнаесте године владавине судија над народом Нефијевим, да Хеламан пође међу народ да им реч проповеда.

21 Јер гле, због ратова њихових са Ламанцима и многих мањих расправа и немира којих беше међу народом, беше потребно да се реч Господња објави међу њима, да, и да се пропис успостави у целој цркви.

22 Стога Хеламан и браћа његова кренуше да поново успостављају цркву у целој земљи, да, у сваком граду широм земље коју поседоваше народ Нефијев. И догоди се да они поставише свештенике и учитеље широм земље, над свим црквама.

23 И тад се догоди да пошто Хеламан и браћа његова поставише свештенике и учитеље над црквама, наста расправа међу њима, и они не хтедоше да се осврћу на речи Хеламанове и браће његове;

24 Већ посташе охоли, јер се узнесе у срцима својим због свог силно великог богатства. Посташе они, дакле, богати у очима својим, и не хтедоше да се осврћу на речи њихове, да исправно ходају пред Богом.

Behold, this we know, that he was a righteous man; and the saying went abroad in the church that he was taken up by the Spirit, or buried by the hand of the Lord, even as Moses. But behold, the scriptures saith the Lord took Moses unto himself; and we suppose that he has also received Alma in the spirit, unto himself; therefore, for this cause we know nothing concerning his death and burial.

And now it came to pass in the commencement of the nineteenth year of the reign of the judges over the people of Nephi, that Helaman went forth among the people to declare the word unto them.

For behold, because of their wars with the Lamanites and the many little dissensions and disturbances which had been among the people, it became expedient that the word of God should be declared among them, yea, and that a regulation should be made throughout the church.

Therefore, Helaman and his brethren went forth to establish the church again in all the land, yea, in every city throughout all the land which was possessed by the people of Nephi. And it came to pass that they did appoint priests and teachers throughout all the land, over all the churches.

And now it came to pass that after Helaman and his brethren had appointed priests and teachers over the churches that there arose a dissension among them, and they would not give heed to the words of Helaman and his brethren;

But they grew proud, being lifted up in their hearts, because of their exceedingly great riches; therefore they grew rich in their own eyes, and would not give heed to their words, to walk uprightly before God.

Алма 46

- 1 И ево, догоди се да се сви они који не хтедоше да послушају речи Хеламанове и браће његове, окупише против браће своје.
- 2 И ево, гле, беху они силно гневни, толико да одлучише да их побију.
- 3 Ево, предводник оних који беху гневни на браћу своју беше крупан и снажан човек, а име његово беше Амаликија.
- 4 А Амаликија беше жељан да постане цар, а и они људи који беху гневни беху жељни да им он буде цар. А већи део њих беху ниже судије у земљи и тежаху за моћу.
- 5 И они беху заведени ласкањем Амаликијиним, да ће их, подрже ли га и поставе за цара свога, учинити поглаварима над народом.
- 6 Тако их Амаликија наведе на раздор, упркос проповедању Хеламановом и браће његове, да, упркос њиховој великој бризи за цркву, јер они беху високи свештеници над црквом.
- 7 А беше их много у цркви који повероваше ласкавим речима Амаликијиним, ради чега чак и одступише од цркве. И тако прилике у народу Нефијевом беху веома несигурне и опасне упркос великој победи који извојеваше над Ламанцима, и њиховом великом радовању које имаху због избављења свога руком Господњом.
- 8 Тако видимо како деца човечја брзо заборављају Господа Бога свога, да, како су брза да чине безакоње и да пусте да их зли заведе.
- 9 Да, и такође видимо како један веома опак човек може да учини да се велика опакост деси међу децом човечјом.

Alma 46

And it came to pass that as many as would not hearken to the words of Helaman and his brethren were gathered together against their brethren.

And now behold, they were exceedingly wroth, insomuch that they were determined to slay them.

Now the leader of those who were wroth against their brethren was a large and a strong man; and his name was Amalickiah.

And Amalickiah was desirous to be a king; and those people who were wroth were also desirous that he should be their king; and they were the greater part of them the lower judges of the land, and they were seeking for power.

And they had been led by the flatteries of Amalickiah, that if they would support him and establish him to be their king that he would make them rulers over the people.

Thus they were led away by Amalickiah to dissensions, notwithstanding the preaching of Helaman and his brethren, yea, notwithstanding their exceedingly great care over the church, for they were high priests over the church.

And there were many in the church who believed in the flattering words of Amalickiah, therefore they dissented even from the church; and thus were the affairs of the people of Nephi exceedingly precarious and dangerous, notwithstanding their great victory which they had had over the Lamanites, and their great rejoicings which they had had because of their deliverance by the hand of the Lord.

Thus we see how quick the children of men do forget the Lord their God, yea, how quick to do iniquity, and to be led away by the evil one.

Yea, and we also see the great wickedness one very wicked man can cause to take place among the children of men.

- 10 Да, видимо да Амаликија, пошто беше човек лукаве домишљатости и човек многобројних ласкавих речи, заведе срца многих људи да чине опако. Да, и да теже да униште цркву Божју, и да униште темељ слободе коју им Бог беше подарио, или благослов који Бог беше послао на лице земље праведника ради.
- 11 И ево, догоди се да се Морони, који беше врховни заповедник војски нефијских, када чу за те расправе, разгневи на Амаликију.
- 12 И догоди се да исцепа свој огртач и узне комрад од њега, и написа на њему – У спомен Бога нашег, вероисповести наше и слободе и мира нашег, жена наших и деце наше – и причврсти га на врх мотке.
- 13 И причврсти кацигу своју и напрсник свој и штит свој, а ратну опрему своју опаса око бедара својих и узне мотку на чијем крају беше комрад огртача, (а назва га он геслом слободе) и поклонил се до земље, и моћно се помоли Богу своме да благослови слободе почивају на браћи његовој докле год шачица хришћана остане у поседу те земље –
- 14 Јер тако све праве вернике Христове, који припадаху цркви Божјој, називаху они који цркви не припадаху.
- 15 А они који припадаху цркви беху верни. Да, они који беху истински верници у Христа радо преузеше на себе име Христово, или хришћани, како беху названи због веровања свога у Христа који ће доћи.
- 16 И стога, тог тренутка, Морони се мољаше да дело хришћанско и слобода у земљи могу бити повлашћени.
- 17 И догоди се да када изли душу своју пред Бога, именована сву земљу која беше јужно од земље Пустоши, да, и укратко, сву земљу, и на северу и на југу – Изабрана земља, и земља слободе.

Yea, we see that Amalickiah, because he was a man of cunning device and a man of many flattering words, that he led away the hearts of many people to do wickedly; yea, and to seek to destroy the church of God, and to destroy the foundation of liberty which God had granted unto them, or which blessing God had sent upon the face of the land for the righteous' sake.

And now it came to pass that when Moroni, who was the chief commander of the armies of the Nephites, had heard of these dissensions, he was angry with Amalickiah.

And it came to pass that he rent his coat; and he took a piece thereof, and wrote upon it—In memory of our God, our religion, and freedom, and our peace, our wives, and our children—and he fastened it upon the end of a pole.

And he fastened on his head-plate, and his breastplate, and his shields, and girded on his armor about his loins; and he took the pole, which had on the end thereof his rent coat, (and he called it the title of liberty) and he bowed himself to the earth, and he prayed mightily unto his God for the blessings of liberty to rest upon his brethren, so long as there should a band of Christians remain to possess the land—

For thus were all the true believers of Christ, who belonged to the church of God, called by those who did not belong to the church.

And those who did belong to the church were faithful; yea, all those who were true believers in Christ took upon them, gladly, the name of Christ, or Christians as they were called, because of their belief in Christ who should come.

And therefore, at this time, Moroni prayed that the cause of the Christians, and the freedom of the land might be favored.

And it came to pass that when he had poured out his soul to God, he named all the land which was south of the land Desolation, yea, and in fine, all the land, both on the north and on the south—A chosen land, and the land of liberty.

18 И рече: Сигурно Бог неће допустити да ми, који смо презрени јер преузесмо на себе име Христово, будемо прегажени и уништени све док то на себе не навучемо преступима својим.

19 И кад Морони изговори те речи, крену међу народ машући у ваздуху исцепаним комадом своје одеће, како би сви видели натпис који беше написан на том исцепаном комаду, и вичући јаким гласом, рече:

20 Гле, сви који хоће да подрже ово гесло у земљи, нека приступе у снази Господњој и уђу у завет да ће бранити права своја и вероисповест своју, да их Господ Бог може благословити.

21 И догоди се да када Морони прогласи ове речи, гле народ похрли заједно са ратном опремом опасаном око бедара својих, кидајући одећу своју у знак, или као завет, да неће оставити Господа Бога свога, или, другим речима, преступе ли заповести Божје, или падну у преступ и постиде се да преузму на себе име Христово, Господ ће их искидати као што они беху искидали одећу своју.

22 Ево, беше то завет који учинише, и побацише одећу своју пред ноге Моронијеве, говорећи: Заветујемо се Богу своме да будемо уништени, и то као браћа наша на северу, паднемо ли у преступ. Да, нек нас Он баци пред ноге непријатеља наших као што ми бацисмо одећу своју пред ноге твоје да будемо изгажени, паднемо ли у преступ.

23 Морони им рече: Гле, остатак смо потомства Јаковљевог, да, остатак смо потомства Јосифовог, коме браћа његова исцепаше огртач на много комада. Да, и сад гле, сетимо се да држимо заповести Божје, или ће браћа наша исцепати нашу одећу, а ми ћемо бити бачени у тамницу, или бити продати, или бити побијени.

And he said: Surely God shall not suffer that we, who are despised because we take upon us the name of Christ, shall be trodden down and destroyed, until we bring it upon us by our own transgressions.

And when Moroni had said these words, he went forth among the people, waving the rent part of his garment in the air, that all might see the writing which he had written upon the rent part, and crying with a loud voice, saying:

Behold, whosoever will maintain this title upon the land, let them come forth in the strength of the Lord, and enter into a covenant that they will maintain their rights, and their religion, that the Lord God may bless them.

And it came to pass that when Moroni had proclaimed these words, behold, the people came running together with their armor girded about their loins, rending their garments in token, or as a covenant, that they would not forsake the Lord their God; or, in other words, if they should transgress the commandments of God, or fall into transgression, and be ashamed to take upon them the name of Christ, the Lord should rend them even as they had rent their garments.

Now this was the covenant which they made, and they cast their garments at the feet of Moroni, saying: We covenant with our God, that we shall be destroyed, even as our brethren in the land northward, if we shall fall into transgression; yea, he may cast us at the feet of our enemies, even as we have cast our garments at thy feet to be trodden under foot, if we shall fall into transgression.

Moroni said unto them: Behold, we are a remnant of the seed of Jacob; yea, we are a remnant of the seed of Joseph, whose coat was rent by his brethren into many pieces; yea, and now behold, let us remember to keep the commandments of God, or our garments shall be rent by our brethren, and we be cast into prison, or be sold, or be slain.

24 Да, сачувајмо слободу своју као остатак Јосифов. Да, сетимо се речи Јаковљевих пре смрти његове. Јер гле, он виде да део остатка огртача Јосифовог беше сачуван и не иструли. И рече: Као што овај остатак одеће сина мога беше сачуван, тако ће остатак потомства сина мога бити сачуван руком Божјом, и к Њему бити узет, док ће остали део потомства Јосифовог страдати, као и остатак одеће његове.

25 Ево, гле, то задаје бол души мојој. Ипак, душа моја радост има у сину моме због оног дела потомства његовог који ће к Богу бити узет.

26 Ево, гле, беше то говор Јаковљев.

27 И ево, ко зна нису ли можда они који од нас одступише тај остатак потомства Јосифовог, који ће страдати као одећа његова? Да, а тако ће бити и нама не будемо ли постојани у вери у Христа.

28 И ево, догоди се да када Морони беше изговорио те речи он пође, а посла и гласнике у све крајеве земље где беше расправа, и сакупи сав народ који беше жељан да чува слободу своју, да се одупру Амаликији и онима који одступише, који се назваше Амаликијцима.

29 И догоди се да кад Амаликија виде да народ Моронијев беше бројнији од Амаликијаца – и уз то виде да његов народ беше сумњичав у погледу на правду дела које беху предузели – стога, плашећи се да неће постићи циљ, узе оне из његовог народа који хтедоше и отпутова у земљу Нефи.

30 Ево, Морони помисли да није потребно да Ламанци добију веће појачање. Стога помисли да пресретне људе Амаликијине, или да их похвата и врати натраг, а Амаликију да усмрти, да, јер знаше да ће подстаћи Ламанце на срзбу против њих и наговорити их да пођу у битку против њих, и знаде да ће Амаликија то учинити како би остварио намере своје.

Yea, let us preserve our liberty as a remnant of Joseph; yea, let us remember the words of Jacob, before his death, for behold, he saw that a part of the remnant of the coat of Joseph was preserved and had not decayed. And he said—Even as this remnant of garment of my son hath been preserved, so shall a remnant of the seed of my son be preserved by the hand of God, and be taken unto himself, while the remainder of the seed of Joseph shall perish, even as the remnant of his garment.

Now behold, this giveth my soul sorrow; nevertheless, my soul hath joy in my son, because of that part of his seed which shall be taken unto God.

Now behold, this was the language of Jacob.

And now who knoweth but what the remnant of the seed of Joseph, which shall perish as his garment, are those who have dissented from us? Yea, and even it shall be ourselves if we do not stand fast in the faith of Christ.

And now it came to pass that when Moroni had said these words he went forth, and also sent forth in all the parts of the land where there were dissensions, and gathered together all the people who were desirous to maintain their liberty, to stand against Amalickiah and those who had dissented, who were called Amalickiahites.

And it came to pass that when Amalickiah saw that the people of Moroni were more numerous than the Amalickiahites—and he also saw that his people were doubtful concerning the justice of the cause in which they had undertaken—therefore, fearing that he should not gain the point, he took those of his people who would and departed into the land of Nephi.

Now Moroni thought it was not expedient that the Lamanites should have any more strength; therefore he thought to cut off the people of Amalickiah, or to take them and bring them back, and put Amalickiah to death; yea, for he knew that he would stir up the Lamanites to anger against them, and cause them to come to battle against them; and this he knew that Amalickiah would do that he might obtain his purposes.

31 Стога Морони помисли да је потребно да узме војске своје које се беху саме окупиле, и наоружале, и ушле у завет да мир чувају. И догоди се да он узме војску своју и одмаршира са шаторима својим у пустињу да пресече пут Амаликији у пустињи.

32 И догоди се да он учини по жељама својим и оде у пустињу, и пресрете војске Амаликијине.

33 И догоди се да Амаликија побеже са малим бројем својих људи, а остали беху предати у руке Моронијеве и беху враћени у земљу Зарахемлу.

34 Ево, Морони, пошто беше човек постављен од стране врховних судија и гласом народа, стога беше имао моћ у складу са вољом својом у погледу на војске нефијске, да успостави и изврши власт над њима.

35 И догоди се да ко год од Амаликијаца не хтеде да уђе у завет да подржава дело слободе, да би задржали слободну владавину, учини он да буду усмрћени. И беше их само неколико који одбише завет слободе.

36 И уз то, догоди се да он нареди да гесло слободе буде подигнуто на сваку кулу која беше у целој земљи коју Нефијци поседоваху. И тако Морони постави заставу слободе међу Нефијцима.

37 И они поново почеше имати мир у земљи. И тако задржаше мир скоро све до краја деветнаесте године владавине судија.

38 А Хеламан и високи свештеници такође задржаше ред у цркви, да, током четири године имаху велик мир и радовање у цркви.

39 И догоди се да беше много оних који умреше чврсто верујући да ће Господ Исус Христ откупити душе њихове. Тако одоше са света радујући се.

Therefore Moroni thought it was expedient that he should take his armies, who had gathered themselves together, and armed themselves, and entered into a covenant to keep the peace—and it came to pass that he took his army and marched out with his tents into the wilderness, to cut off the course of Amalickiah in the wilderness.

And it came to pass that he did according to his desires, and marched forth into the wilderness, and headed the armies of Amalickiah.

And it came to pass that Amalickiah fled with a small number of his men, and the remainder were delivered up into the hands of Moroni and were taken back into the land of Zarahemla.

Now, Moroni being a man who was appointed by the chief judges and the voice of the people, therefore he had power according to his will with the armies of the Nephites, to establish and to exercise authority over them.

And it came to pass that whomsoever of the Amalickiahites that would not enter into a covenant to support the cause of freedom, that they might maintain a free government, he caused to be put to death; and there were but few who denied the covenant of freedom.

And it came to pass also, that he caused the title of liberty to be hoisted upon every tower which was in all the land, which was possessed by the Nephites; and thus Moroni planted the standard of liberty among the Nephites.

And they began to have peace again in the land; and thus they did maintain peace in the land until nearly the end of the nineteenth year of the reign of the judges.

And Helaman and the high priests did also maintain order in the church; yea, even for the space of four years did they have much peace and rejoicing in the church.

And it came to pass that there were many who died, firmly believing that their souls were redeemed by the Lord Jesus Christ; thus they went out of the world rejoicing.

40 А беше оних који умираху од грознице која у нека доба године беше веома честа у земљи – али не толико од грознице, због многих извр-
сних биљака и корења које Бог беше припремио да уклони узрок болести којима људи беху изло-
жени због природе поднебља –

41 Већ беше много оних који умреше од старо-
сти. А они који умреше са вером у Христа срећ-
ни су у Њему, што свакако морамо претпоста-
вити.

And there were some who died with fevers, which at some seasons of the year were very fre-
quent in the land—but not so much so with fevers, because of the excellent qualities of the many
plants and roots which God had prepared to re-
move the cause of diseases, to which men were sub-
ject by the nature of the climate—

But there were many who died with old age; and those who died in the faith of Christ are happy in
him, as we must needs suppose.

Алма 47

- 1 Ево, вратићу се у своме запису на Амаликију и оне који са њим побегоше у пустињу. Јер, гле, он узе оне који кренуше са њим и оде међу Ламанце у земљу Нефи, и подстакну Ламанце на срцбу против народа Нефијевог, толико да цар ламански посла проглас широм своје земље, међу сав свој народ, да се поново сакупе и крену у битку против Нефијаца.
- 2 И догоди се да кад проглас беше објављен међу њима, силно се уплашише, да, страховаху да не наљуте цара, а страховаху и да поново пођу у битку против Нефијаца да не би изгубили животе своје. И догоди се да не хтедоше, то јест, већи део њих не хтеде да послуша цареве заповести.
- 3 И тад се догоди да цар беше гневан због непослушности њихове. Стога Амаликији предаде вођство над оним делом своје војске који беше послушан наредбама његовим, и заповеди му да пође и принуди их на оружје.
- 4 Ево, гле, то беше жеља Амаликијина, јер он беше веома препреден човек за зло чинити. Стога у срцу своме скова план да свргне ламанског цара.
- 5 И ево, он беше добио вођство над оним делом Ламанаца који беху наклоњени цару, а настојаше да стекне наклоност оних који не беху послушни. Стога пође до места које се зове Онида, јер тамо сви Ламанци беху побегли, јер открише да војска долази, и мислећи да долази да уништи њих, побегоше стога у Ониду, до места за оружје.
- 6 И беху одредили неког човека да им буде цар и предводник, јер беху чврсто одлучили, утвивши себи у главу, да се не покоре да крену на Нефијце.
- 7 И догоди се да се беху окупили на врх брда које се зове Антипа, у припреми за битку.

Alma 47

Now we will return in our record to Amalickiah and those who had fled with him into the wilderness; for, behold, he had taken those who went with him, and went up in the land of Nephi among the Lamanites, and did stir up the Lamanites to anger against the people of Nephi, insomuch that the king of the Lamanites sent a proclamation throughout all his land, among all his people, that they should gather themselves together again to go to battle against the Nephites.

And it came to pass that when the proclamation had gone forth among them they were exceedingly afraid; yea, they feared to displease the king, and they also feared to go to battle against the Nephites lest they should lose their lives. And it came to pass that they would not, or the more part of them would not, obey the commandments of the king.

And now it came to pass that the king was wroth because of their disobedience; therefore he gave Amalickiah the command of that part of his army which was obedient unto his commands, and commanded him that he should go forth and compel them to arms.

Now behold, this was the desire of Amalickiah; for he being a very subtle man to do evil therefore he laid the plan in his heart to dethrone the king of the Lamanites.

And now he had got the command of those parts of the Lamanites who were in favor of the king; and he sought to gain favor of those who were not obedient; therefore he went forward to the place which was called Onidah, for thither had all the Lamanites fled; for they discovered the army coming, and, supposing that they were coming to destroy them, therefore they fled to Onidah, to the place of arms.

And they had appointed a man to be a king and a leader over them, being fixed in their minds with a determined resolution that they would not be subjected to go against the Nephites.

And it came to pass that they had gathered themselves together upon the top of the mount which was called Antipas, in preparation to battle.

8 Ево, Амаликијина намера не беше да се бори са њима по заповестима царевим, већ гле, намера му беше да задобије наклоност војски ламанских како би се поставио на чело њихово и свргнуо цара и освојио царство.

9 И гле, догоди се да нареди војсци својој да разапне шаторе своје у долини која беше близу брда Антипе.

10 И догоди се да када паде ноћ посла тајно пошланство на брдо Антипу, желећи да предводник оних који беху на брду, чије име беше Лехонти, сиђе у подножје брда, јер хтеде да говори са њим.

11 И догоди се да се Лехонти, када прими поруку, не усуди да сиђе у подножје брда. И догоди се да Амаликија посла по други пут желећи да он сиђе. И догоди се да Лехонти не хтеде. И он посла по трећи пут.

12 И догоди се да када се Амаликија увери да неће убедити Лехонтија да сиђе доле са брда, он се попе на брдо, скоро до табора Лехонтијевог, и по четврти пут посла поруку своју Лехонтију, желећи да сиђе и да са собом поведе страже своје.

13 И догоди се да када Лехонти сиђе до Амаликије са стражама својим, затражи Амаликија од њега да током ноћи сиђе са војском својом и опколи оне људе у таборима њиховим над којима му цар беше дао вођство, и да ће их он предати у руке Лехонтијеве, уколико њега (Амаликију) учини другим предводником над целом војском.

14 И догоди се да Лехонти сиђе са људима својим и опколи људе Амаликијине, тако да пре него што се у свитање дана пробудише беху опкољени војскама Лехонтијевим.

15 И догоди се да када видеше да су опкољени, обратише се Амаликији да им допусти да се уједине са браћом својом како не би били уништени. Ево, беше то управо оно што Амаликија хтеде.

Now it was not Amalickiah's intention to give them battle according to the commandments of the king; but behold, it was his intention to gain favor with the armies of the Lamanites, that he might place himself at their head and dethrone the king and take possession of the kingdom.

And behold, it came to pass that he caused his army to pitch their tents in the valley which was near the mount Antipas.

And it came to pass that when it was night he sent a secret embassy into the mount Antipas, desiring that the leader of those who were upon the mount, whose name was Lehonti, that he should come down to the foot of the mount, for he desired to speak with him.

And it came to pass that when Lehonti received the message he durst not go down to the foot of the mount. And it came to pass that Amalickiah sent again the second time, desiring him to come down. And it came to pass that Lehonti would not; and he sent again the third time.

And it came to pass that when Amalickiah found that he could not get Lehonti to come down off from the mount, he went up into the mount, nearly to Lehonti's camp; and he sent again the fourth time his message unto Lehonti, desiring that he would come down, and that he would bring his guards with him.

And it came to pass that when Lehonti had come down with his guards to Amalickiah, that Amalickiah desired him to come down with his army in the night-time, and surround those men in their camps over whom the king had given him command, and that he would deliver them up into Lehonti's hands, if he would make him (Amalickiah) a second leader over the whole army.

And it came to pass that Lehonti came down with his men and surrounded the men of Amalickiah, so that before they awoke at the dawn of day they were surrounded by the armies of Lehonti.

And it came to pass that when they saw that they were surrounded, they pled with Amalickiah that he would suffer them to fall in with their brethren, that they might not be destroyed. Now this was the very thing which Amalickiah desired.

16 И догоди се да он предаде људе своје, насупрот наредбама царевим. Ево, беше то оно што Амаликија хтеде, како би остварио замисли своје у погледу свргавања цара.

17 Ево, код Ламанаца беше обичај да погине ли врховни предводник поставе другог предводника да буде њихов врховни предводник.

18 И догоди се да Амаликија учини да један од слугу његових у мањој мери даје отров Лехонтију, и он умре.

19 Ево, кад Лехонти беше мртав, Ламанци поставише Амаликију да буде предводник њихов и врховни заповедник њихов.

20 И догоди се да Амаликија одмаршира са војскама својим (јер беше успео) у земљу Нефи, у град Нефи, који беше главни град.

21 А цар изађе да га дочека са стражама својим, јер мишљаше да Амаликија беше извршио наредбе његове, и да Амаликија беше скупио тако велику војску да би пошао у битку против Нефијаца.

22 Али гле, кад цар изађе да га дочека, Амаликија нареди слугама својим да изађу да дочекају цара. А они изађоше и поклонилише се пред царем, као да му указују дубоко поштовање због величанства његовог.

23 И догоди се да цар испружи руку своју да их подигне, као што беше обичај код Ламанаца, у знак мира, а тај обичај они преузеше од Нефијаца.

24 И догоди се да када првог са земље подиже, гле, прободе он цара до срца и он паде на земљу.

25 Тад слуге цареве побегоше, а слуге Амаликијине повикаше говорећи:

26 Гле, слуге цареве га до срца прободоше и он паде, а они побегоше. Гле, дођите и видите.

And it came to pass that he delivered his men, contrary to the commands of the king. Now this was the thing that Amalickiah desired, that he might accomplish his designs in dethroning the king.

Now it was the custom among the Lamanites, if their chief leader was killed, to appoint the second leader to be their chief leader.

And it came to pass that Amalickiah caused that one of his servants should administer poison by degrees to Lehonti, that he died.

Now, when Lehonti was dead, the Lamanites appointed Amalickiah to be their leader and their chief commander.

And it came to pass that Amalickiah marched with his armies (for he had gained his desires) to the land of Nephi, to the city of Nephi, which was the chief city.

And the king came out to meet him with his guards, for he supposed that Amalickiah had fulfilled his commands, and that Amalickiah had gathered together so great an army to go against the Nephites to battle.

But behold, as the king came out to meet him Amalickiah caused that his servants should go forth to meet the king. And they went and bowed themselves before the king, as if to reverence him because of his greatness.

And it came to pass that the king put forth his hand to raise them, as was the custom with the Lamanites, as a token of peace, which custom they had taken from the Nephites.

And it came to pass that when he had raised the first from the ground, behold he stabbed the king to the heart; and he fell to the earth.

Now the servants of the king fled; and the servants of Amalickiah raised a cry, saying:

Behold, the servants of the king have stabbed him to the heart, and he has fallen and they have fled; behold, come and see.

- 27 И догоди се да Амаликија заповеди да војске његове крену напред и виде шта се беше догодило цару. И кад беху дошли до места, и нађоше цара како лежи у крви својој, Амаликија се претвараше да је гневан, и рече: Ко год љубљаше цара нека изађе и пође у потеру за слугама његовим како би били погубљени.
- 28 И догоди се да сви они који цара љубљаху, када чуше ове речи, изађоше и пођоше у потеру за слугама царевим.
- 29 Ево, кад слуге царева видеше војску која иде у потеру за њима, поново се препадоше и одоше у пустињу и пређоше у земљу Зарахемлу и прикључише народу Амоновом.
- 30 А војска која их гоњаше, врати се узалуд их гоњивши. И тако Амаликија преваром својом задоби срца људи.
- 31 И догоди се да он сутрадан уђе у град Нефи са војскама својим, и освоји град.
- 32 И тад се догоди да царица, кад беше чула да је цар убијен – Амаликија, наиме, беше послао гласнике царици обавештавајући је да су цара убиле слуге његове, да их он беше гонио војском својом, али беше узалуд, и да они успеше у бекству своје –
- 33 Стога, кад царица прими ту поруку поручи Амаликији, тражећи од њега да поштеди народ у граду, и уз то затражи да дође код ње, и још затражи да поведе са собом сведоке да посведоче за смрт цареву.
- 34 И догоди се да Амаликија поведе истог слугу који уби цара, и све оне који са њим беху, и оде до царице до места где она сеђаше. И сви они јој посведочише да цара убише његове сопствене слуге, и уз то рекоше: Они побегоше, зар то не сведочи против њих? И тако задовољише царицу у погледу смрти царева.

And it came to pass that Amalickiah commanded that his armies should march forth and see what had happened to the king; and when they had come to the spot, and found the king lying in his gore, Amalickiah pretended to be wroth, and said: Whosoever loved the king, let him go forth, and pursue his servants that they may be slain.

And it came to pass that all they who loved the king, when they heard these words, came forth and pursued after the servants of the king.

Now when the servants of the king saw an army pursuing after them, they were frightened again, and fled into the wilderness, and came over into the land of Zarahemla and joined the people of Ammon.

And the army which pursued after them returned, having pursued after them in vain; and thus Amalickiah, by his fraud, gained the hearts of the people.

And it came to pass on the morrow he entered the city Nephi with his armies, and took possession of the city.

And now it came to pass that the queen, when she had heard that the king was slain—for Amalickiah had sent an embassy to the queen informing her that the king had been slain by his servants, that he had pursued them with his army, but it was in vain, and they had made their escape—

Therefore, when the queen had received this message she sent unto Amalickiah, desiring him that he would spare the people of the city; and she also desired him that he should come in unto her; and she also desired him that he should bring witnesses with him to testify concerning the death of the king.

And it came to pass that Amalickiah took the same servant that slew the king, and all them who were with him, and went in unto the queen, unto the place where she sat; and they all testified unto her that the king was slain by his own servants; and they said also: They have fled; does not this testify against them? And thus they satisfied the queen concerning the death of the king.

35 И догоди се да Амаликија затражи наклоност царичину, и узео је себи за жену. И тако преваром својом и уз помоћ лукавих слугу својих, задоби царство. Да, беше он признат за цара широм целе земље, међу свим народом ламанским, који беше састављен од Ламанаца и Лемуиловаца и Исмаиловаца, и свих одметника нефијских, од владавине Нефија па до сада.

36 Ево, ти одметници поседоваху исто учење и исто знање од Нефијаца. Да, беху поучавани истим знањем о Господу. Ипак, чудно је и саопштити, недуго после расправа њихових посташе они још окорелији и непокајанији и дивљији, опакији и свирепији од Ламанаца – опијајући се предањима ламанским, препушајући се лењости и свакојаким пожудама, да, сасвим заборављајући Господа Бога свога.

And it came to pass that Amalickiah sought the favor of the queen, and took her unto him to wife; and thus by his fraud, and by the assistance of his cunning servants, he obtained the kingdom; yea, he was acknowledged king throughout all the land, among all the people of the Lamanites, who were composed of the Lamanites and the Lemuelites and the Ishmaelites, and all the dissenters of the Nephites, from the reign of Nephi down to the present time.

Now these dissenters, having the same instruction and the same information of the Nephites, yea, having been instructed in the same knowledge of the Lord, nevertheless, it is strange to relate, not long after their dissensions they became more hardened and impenitent, and more wild, wicked and ferocious than the Lamanites—drinking in with the traditions of the Lamanites; giving way to indolence, and all manner of lasciviousness; yea, entirely forgetting the Lord their God.

Алма 48

- 1 И ево, догоди се да чим Амаликија беше стекао царство, поче надахњивати срца Ламанаца против народа Нефијевог. Да, постави он људе да са својих кула говоре Ламанцима против Нефијаца.
- 2 И тако он надахну срца њихова против Нефијаца, толико да крајем деветнаесте године владавине судија, пошто до тада оствари замисли своје, да, пошто беше постао цар Ламанаца, настојаше, такође, да завлада целом земљом, да, и свим народом који беше у земљи, Нефијцима као и Ламанцима.
- 3 Он, дакле, беше остварио замисао своју, јер беше отврдноу срца Ламанаца и заслепио умове њихове и подстакао их на срџбу, толико да беше скупио велико мноштво да крене у битку против Нефијаца.
- 4 Беше, наиме, решен да, због великог броја свога народа, надвлада Нефијце и одведе их у ропство.
- 5 И тако он постави врховне капетане међу Зорамцима, јер они беху најбоље упознати са снагом Нефијаца, и склоништима њиховим и најслабијим деловима градова њихових. Стога их постави да буду врховни капетани над војскама његовим.
- 6 И догоди се да они узеше свој табор и кренуше у пустињу према земљи Зарахемли.
- 7 Ево, догоди се да док Амаликија тако преваром и обманом беше стицао моћ, Морони, с друге стране, беше припремао умове људи да буду верни Господу Богу своме.
- 8 Да, беше он јачао војске нефијске и подизао мала утврђења, или склоништа, подижући бегеде од земље унаоколо да огради војске своје, а и градећи камене зидове да је окружи унаоколо градова њихових и граница земаља њихових. Да, свуда унаоколо земље.

Alma 48

And now it came to pass that, as soon as Amalickiah had obtained the kingdom he began to inspire the hearts of the Lamanites against the people of Nephi; yea, he did appoint men to speak unto the Lamanites from their towers, against the Nephites.

And thus he did inspire their hearts against the Nephites, insomuch that in the latter end of the nineteenth year of the reign of the judges, he having accomplished his designs thus far, yea, having been made king over the Lamanites, he sought also to reign over all the land, yea, and all the people who were in the land, the Nephites as well as the Lamanites.

Therefore he had accomplished his design, for he had hardened the hearts of the Lamanites and blinded their minds, and stirred them up to anger, insomuch that he had gathered together a numerous host to go to battle against the Nephites.

For he was determined, because of the greatness of the number of his people, to overpower the Nephites and to bring them into bondage.

And thus he did appoint chief captains of the Zoramites, they being the most acquainted with the strength of the Nephites, and their places of resort, and the weakest parts of their cities; therefore he appointed them to be chief captains over his armies.

And it came to pass that they took their camp, and moved forth toward the land of Zarahemla in the wilderness.

Now it came to pass that while Amalickiah had thus been obtaining power by fraud and deceit, Moroni, on the other hand, had been preparing the minds of the people to be faithful unto the Lord their God.

Yea, he had been strengthening the armies of the Nephites, and erecting small forts, or places of resort; throwing up banks of earth round about to enclose his armies, and also building walls of stone to encircle them about, round about their cities and the borders of their lands; yea, all round about the land.

- 9 А у најслабијим утврђењима њиховим смести већи део људи, и тако утврди и ојача земљу коју Нефијци поседоваху.
- 10 И тако се он припремаше да подупре слободу њихову, земље њихове, жене њихове и децу њихову, и мир њихов, и да би могли живети за Господа Бога свога, и да би сачували оно што непријатељи њихови назваше дело хришћанско.
- 11 А Морони беше јак и снажан човек. Беше он човек савршеног разумевања, да, човек који не уживаше у проливању крви, човек чија се душа радоваше у слободи и ослобођењу земље своје и браће његове из ропства и робовања;
- 12 Да, човек чије срце бујаше од захваљивања Богу своме за многе повластице и благослове које Он подари његовом народу, човек који се силно труђаше за добробит и безбедност свога народа.
- 13 Да, и беше он човек чврст у вери својој у Христа. И заклетвом се беше заклео да ће бранити свој народ, права своја и отаџбину своју и вероисповест своју, и то до губитка крви своје.
- 14 Ево, Нефијци беху поучавани да се бране од непријатеља својих, и то до проливања крви своје буде ли потребно. Да, и уз то, беху поучавани да никад не нападају, да, и никад мач не подижу осим на непријатеља, осим да би сачували животе своје.
- 15 А ово беше вера њихова, да ће им Бог, буду ли чинили тако, даровати напредак у земљи, или другим речима, да ће им буду ли верни у држању заповести Божјих даровати напредак у земљи. Да, упозорити их да беже, или да се за рат припреме, већ према опасности по њих;
- 16 И уз то, да ће им Бог обзнанити где да иду да би се одбранили од непријатеља својих, а Господ ће их избавити буду ли чинили тако. И то беше вера Моронијева и срце његово слављаше у томе, не у проливању крви, већ у чињењу добра, у очувању свога народа, да, у држању заповести Божјих, да, и у одупирању безакоњу.

And in their weakest fortifications he did place the greater number of men; and thus he did fortify and strengthen the land which was possessed by the Nephites.

And thus he was preparing to support their liberty, their lands, their wives, and their children, and their peace, and that they might live unto the Lord their God, and that they might maintain that which was called by their enemies the cause of Christians.

And Moroni was a strong and a mighty man; he was a man of a perfect understanding; yea, a man that did not delight in bloodshed; a man whose soul did joy in the liberty and the freedom of his country, and his brethren from bondage and slavery;

Yea, a man whose heart did swell with thanksgiving to his God, for the many privileges and blessings which he bestowed upon his people; a man who did labor exceedingly for the welfare and safety of his people.

Yea, and he was a man who was firm in the faith of Christ, and he had sworn with an oath to defend his people, his rights, and his country, and his religion, even to the loss of his blood.

Now the Nephites were taught to defend themselves against their enemies, even to the shedding of blood if it were necessary; yea, and they were also taught never to give an offense, yea, and never to raise the sword except it were against an enemy, except it were to preserve their lives.

And this was their faith, that by so doing God would prosper them in the land, or in other words, if they were faithful in keeping the commandments of God that he would prosper them in the land; yea, warn them to flee, or to prepare for war, according to their danger;

And also, that God would make it known unto them whither they should go to defend themselves against their enemies, and by so doing, the Lord would deliver them; and this was the faith of Moroni, and his heart did glory in it; not in the shedding of blood but in doing good, in preserving his people, yea, in keeping the commandments of God, yea, and resisting iniquity.

- 17 Да, заиста, заиста, кажем вам кад би сви људи који беху, и који јесу, и који ће икад бити, били попут Моронија, гле, саме моћи паклене биле би заувек уздрмане. Да, ђаво никад моћи не би имао над срцима деце човечје.
- 18 Гле, беше он човек попут Амона, сина Мосијиног, да, а и других синова Мосијиних, да, такође и Алме и синова његових, јер сви они беху људи Божји.
- 19 Ево, гле, Хеламан и браћа његова не беху мање услужни народу него што беше Морони, јер проповедаху реч Божју и крштаваху на покајање све људе који хтедоше да послушају речи њихове.
- 20 И тако они пролажаху, а народ се понизи ради речи њихових, толико да беху веома повлашћени код Господа. И тако беху слободни од ратова и сукоба међу собом, да, и то током четири године.
- 21 Али, како рекох, крајем деветнаесте године, да, упркос међусобном миру њиховом, беху приморани да се преко воље сукобе са браћом својом, Ламанцима.
- 22 Да, и укратко, ратови њихови са Ламанцима никако не престајашу током много година, упркос њиховом великом опирању.
- 23 Ево, беше им жао да се лате оружја против Ламанаца, јер не уживаху у проливању крви. Да, и не беше то све – беше им жао да буду средство слања толико много браће своје са овог света у свет вечни, неспремне за сусрет с Богом својим.
- 24 Ипак, не могаху допустити да положи животе своје, да не би они, који некад беху браћа њихова, да, и који одступише од цркве њихове и напустише их, и кренуше да их униште прикључивши се Ламанцима, дивљачком свирепашћу извршили покољ над женама њиховим и децом њиховом.

Yea, verily, verily I say unto you, if all men had been, and were, and ever would be, like unto Moroni, behold, the very powers of hell would have been shaken forever; yea, the devil would never have power over the hearts of the children of men.

Behold, he was a man like unto Ammon, the son of Mosiah, yea, and even the other sons of Mosiah, yea, and also Alma and his sons, for they were all men of God.

Now behold, Helaman and his brethren were no less serviceable unto the people than was Moroni; for they did preach the word of God, and they did baptize unto repentance all men whosoever would hearken unto their words.

And thus they went forth, and the people did humble themselves because of their words, inso-much that they were highly favored of the Lord, and thus they were free from wars and contentions among themselves, yea, even for the space of four years.

But, as I have said, in the latter end of the nineteenth year, yea, notwithstanding their peace amongst themselves, they were compelled reluctantly to contend with their brethren, the Lamanites.

Yea, and in fine, their wars never did cease for the space of many years with the Lamanites, notwithstanding their much reluctance.

Now, they were sorry to take up arms against the Lamanites, because they did not delight in the shedding of blood; yea, and this was not all—they were sorry to be the means of sending so many of their brethren out of this world into an eternal world, unprepared to meet their God.

Nevertheless, they could not suffer to lay down their lives, that their wives and their children should be massacred by the barbarous cruelty of those who were once their brethren, yea, and had dissented from their church, and had left them and had gone to destroy them by joining the Lamanites.

25 Да, не могаху поднети да се браћа њихова радују над крвљу нефијском, докле год буде икога ко држи заповести Божје, јер обећање Господње беше да ће, буду ли држали заповести Његове, напредовати у земљи.

Yea, they could not bear that their brethren should rejoice over the blood of the Nephites, so long as there were any who should keep the commandments of God, for the promise of the Lord was, if they should keep his commandments they should prosper in the land.

Алма 49

- 1 И ево, догоди се да једанаестог месеца, деветнаесте године, десетог дана у месецу, беху виђене војске ламанске како се приближавају земљи Амониhi.
- 2 А гле, град беше поново изграђен, а Морони беше поставио једну војску на границама града, и они беху набацали земљу унаоколо да би их штитила од стрела и камења ламанског, јер гле, бораху се они камењем и стрелама.
- 3 Гле, рекох да град Амониha беше поново изграђен. Кажем вам, да, да он беше поново делимично изграђен. И пошто га Ламанци једном беху уништили због безакоња народа, мишљаху да ће он поново бити лак плен за њих.
- 4 Али гле, како велико беше разочарење њихово. Јер гле, Нефијци подигоше око себе насип који беше тако висок да Ламанци не могаху пребацивати камење своје и стреле своје на њих да би успеха имали, нити их могаху напасти, осим преко њиховог места за улаз.
- 5 Ево, тада се врховни капетани ламански силно запрепастише због мудрости Нефијаца у припремању својих заклона.
- 6 А предводници ламански мишљаху, због великог броја свога, да, мишљаху да ће бити повлашћени да их нападну, као што су дотада били. Да, и беху опремљени, такође, штитовима и напрсницима, и беху опремљени, такође, одећом кожном, да, врло дебелом одећом да би покрили голотињу своју.
- 7 И будући тако опремљени мишљаху да ће лако надвладати и подложити браћу своју јарму ропства, или их побити и извршити покољ над њима по жељи својој.

Alma 49

And now it came to pass in the eleventh month of the nineteenth year, on the tenth day of the month, the armies of the Lamanites were seen approaching towards the land of Ammonihah.

And behold, the city had been rebuilt, and Moroni had stationed an army by the borders of the city, and they had cast up dirt round about to shield them from the arrows and the stones of the Lamanites; for behold, they fought with stones and with arrows.

Behold, I said that the city of Ammonihah had been rebuilt. I say unto you, yea, that it was in part rebuilt; and because the Lamanites had destroyed it once because of the iniquity of the people, they supposed that it would again become an easy prey for them.

But behold, how great was their disappointment; for behold, the Nephites had dug up a ridge of earth round about them, which was so high that the Lamanites could not cast their stones and their arrows at them that they might take effect, neither could they come upon them save it was by their place of entrance.

Now at this time the chief captains of the Lamanites were astonished exceedingly, because of the wisdom of the Nephites in preparing their places of security.

Now the leaders of the Lamanites had supposed, because of the greatness of their numbers, yea, they supposed that they should be privileged to come upon them as they had hitherto done; yea, and they had also prepared themselves with shields, and with breastplates; and they had also prepared themselves with garments of skins, yea, very thick garments to cover their nakedness.

And being thus prepared they supposed that they should easily overpower and subject their brethren to the yoke of bondage, or slay and massacre them according to their pleasure.

- 8 Али гле, на највеће запрепашћење њихово, припремише се за њих на начин који никада не беше знан међу свом децом Лехијевом. Ево, беху спремни за Ламанце да се боре по упутствима Моронијевим.
- 9 И догоди се да Ламанци, или Амаликијци, беху силно запрепашћени због њихових припрема за рат.
- 10 Ево, да сâм цар Амаликија беше сишао из земље Нефи, на челу војске своје, можда би наредио да Ламанци нападну Нефијце код града Амонихе. Јер гле, он не беше марио за крв својих људи.
- 11 Али гле, сâм Амаликија не дође у битку. И гле, врховни капетани његови не усудише се да нападну Нефијце код града Амонихе, јер Морони промени вођење послова међу Нефијцима, тако да Ламанци беху разочарани због склоништа њихових и не могаху их напасти.
- 12 Стога се повукоше у пустињу, и узеше табор свој и упутише према земљи Ноје, мислећи да је то следеће најпогодније место да нападну Нефијце.
- 13 Они, наиме, не знадоше да Морони беше утврдио, то јест, беше саградио безбедна утврђења, за сваки граду свој земљи унаоколо. Стога они одмаршираше према земљи Ноје са чврстом одлучношћу. Да, врховни капетани њихови иступише и положише заклетву да ће уништити народ у том граду.
- 14 Али гле, на запрепашћење њихово, град Ноје који до тада беше слабо место, заслугом Моронијевом сада ојача, да, толико да чврстином надмашиваше град Амониху.
- 15 И ево, гле, беше то мудрост Моронијева, јер беше претпоставио да ће се они уплашити код града Амонихе. И пошто град Ноје до тада беше најслабији део земље, стога ће се тамо упутити у битку. И беше тако по жељама његовим.
- 16 И гле, Морони постави Лехија за врховног капетана над људима тог града, а беше то исти онај Лехи који се бораше са Ламанцима у долини источно од реке Сидона.

But behold, to their uttermost astonishment, they were prepared for them, in a manner which never had been known among the children of Lehi. Now they were prepared for the Lamanites, to battle after the manner of the instructions of Moroni.

And it came to pass that the Lamanites, or the Amalickiahites, were exceedingly astonished at their manner of preparation for war.

Now, if king Amalickiah had come down out of the land of Nephi, at the head of his army, perhaps he would have caused the Lamanites to have attacked the Nephites at the city of Ammonihah; for behold, he did care not for the blood of his people.

But behold, Amalickiah did not come down himself to battle. And behold, his chief captains durst not attack the Nephites at the city of Ammonihah, for Moroni had altered the management of affairs among the Nephites, insomuch that the Lamanites were disappointed in their places of retreat and they could not come upon them.

Therefore they retreated into the wilderness, and took their camp and marched towards the land of Noah, supposing that to be the next best place for them to come against the Nephites.

For they knew not that Moroni had fortified, or had built forts of security, for every city in all the land round about; therefore, they marched forward to the land of Noah with a firm determination; yea, their chief captains came forward and took an oath that they would destroy the people of that city.

But behold, to their astonishment, the city of Noah, which had hitherto been a weak place, had now, by the means of Moroni, become strong, yea, even to exceed the strength of the city Ammonihah.

And now, behold, this was wisdom in Moroni; for he had supposed that they would be frightened at the city Ammonihah; and as the city of Noah had hitherto been the weakest part of the land, therefore they would march thither to battle; and thus it was according to his desires.

And behold, Moroni had appointed Lehi to be chief captain over the men of that city; and it was that same Lehi who fought with the Lamanites in the valley on the east of the river Sidon.

- 17 И ево, гле, догоди се да се Ламанци поново разочараше када открише да Лехи заповеда градом, јер се силно бојаху Лехија. Међутим, врховни капетани њихови заклетвом се беху заклели да ће напасти град. Стога они поведоше војске своје.
- 18 Ево, гле, Ламанци не могаху на други начин продрети у безбедна утврђења њихова, осим преко улаза, због висине насипа који беше направљен и дубине рова који беше ископан унаоколо, осим преко улаза.
- 19 И тако Нефијци беху спремни да униште све оне који би покушали да се попну да би у утврђење ушли било којим другим путем, бацајући камење и стреле на њих.
- 20 Тако они беху спремни, да, група најснажнијих људи њихових, са мачевима својим и праћкама својим, да ударе све који покушају да преко улаза уђу у склониште њихово. И тако они беху спремни да се бране од Ламанаца.
- 21 И догоди се да капетани ламански доведоше војске своје до места за улаз, и почеше да се сукобљавају са Нефијцима да би ушли у склониште њихово. Али гле, с времена на време беху потискивани, толико да беху побијени у огромном покољу.
- 22 Ево, кад опазише да преко пролаза не могу да стекну надмоћ над Нефијцима, почеше да раскопавају њихове земљане насипе како би могли да добију пролаз за своје војске, како би имали подједнак изглед да се боре. Али гле, у тим покушајима беху покошени камењем и стрелама које на њих бацаху, и уместо да попуне њихове ровове рушењем земљаних насипа, они делимично беху испуњени њиховим мртвим и рањеним телима.

And now behold it came to pass, that when the Lamanites had found that Lehi commanded the city they were again disappointed, for they feared Lehi exceedingly; nevertheless their chief captains had sworn with an oath to attack the city; therefore, they brought up their armies.

Now behold, the Lamanites could not get into their forts of security by any other way save by the entrance, because of the highness of the bank which had been thrown up, and the depth of the ditch which had been dug round about, save it were by the entrance.

And thus were the Nephites prepared to destroy all such as should attempt to climb up to enter the fort by any other way, by casting over stones and arrows at them.

Thus they were prepared, yea, a body of their strongest men, with their swords and their slings, to smite down all who should attempt to come into their place of security by the place of entrance; and thus were they prepared to defend themselves against the Lamanites.

And it came to pass that the captains of the Lamanites brought up their armies before the place of entrance, and began to contend with the Nephites, to get into their place of security; but behold, they were driven back from time to time, in-somuch that they were slain with an immense slaughter.

Now when they found that they could not obtain power over the Nephites by the pass, they began to dig down their banks of earth that they might obtain a pass to their armies, that they might have an equal chance to fight; but behold, in these attempts they were swept off by the stones and arrows which were thrown at them; and instead of filling up their ditches by pulling down the banks of earth, they were filled up in a measure with their dead and wounded bodies.

- 23 Тако Нефијци стекоше сву моћ над непријатељима својим. И тако Ламанци покушаваху да униште Нефијце све док сви врховни капетани њихови не беху побијени, да, више од хиљаду Ламанаца беше побијено, док, с друге стране, не беше ни једне једине душе од Нефијаца која беше погубљена.
- 24 Беше их око педесет који беху рањени, који беху изложени стрелама ламанским преко пролаза, али беху заштићени штитовима својим, и напрсницима својим, и кацигама својим, тако да ране њихове беху по ногама њиховим, од којих многе беху врло озбиљне.
- 25 И догоди се да када Ламанци видеше да сви њихови врховни капетани изгинуше, побегоше у пустињу. И догоди се да се вратише у земљу Нефи да о свом великом губитку обавесте свог цара Амаликију, који по рођењу беше Нефијац.
- 26 И догоди се да се он силно разгневи на људе своје, јер не оствари жељу своју у погледу Нефијаца, не подложи их он јарму ропства.
- 27 Да, беше он силно гневан и проклињаше Бога, а и Моронија, заклинајући се заклетвом да ће се напити крви његове и то због тога што Морони беше држао заповести Божје у припремама за заштиту свога народа.
- 28 И догоди се, с друге стране, да народ Нефијев захваљиваше Господу Богу своме због неупоредиве моћи Његове у избављању њиховом из руку непријатеља њихових.
- 29 И тако се заврши деветнаеста година владавине судија над народом Нефијевим.
- 30 Да, и беше међу њима трајан мир и силно велики напредак у цркви због пажње и марљивости њихове коју указиваху речи Божјој, коју им прогласише Хеламан и Шиблон и Коријантон и Амон и браћа његова, да, и сви они који беху заређени по светом реду Божјем и беху крштени на покајање и послати да проповедају међу народом.

Thus the Nephites had all power over their enemies; and thus the Lamanites did attempt to destroy the Nephites until their chief captains were all slain; yea, and more than a thousand of the Lamanites were slain; while, on the other hand, there was not a single soul of the Nephites which was slain.

There were about fifty who were wounded, who had been exposed to the arrows of the Lamanites through the pass, but they were shielded by their shields, and their breastplates, and their headplates, insomuch that their wounds were upon their legs, many of which were very severe.

And it came to pass, that when the Lamanites saw that their chief captains were all slain they fled into the wilderness. And it came to pass that they returned to the land of Nephi, to inform their king, Amalickiah, who was a Nephite by birth, concerning their great loss.

And it came to pass that he was exceedingly angry with his people, because he had not obtained his desire over the Nephites; he had not subjected them to the yoke of bondage.

Yea, he was exceedingly wroth, and he did curse God, and also Moroni, swearing with an oath that he would drink his blood; and this because Moroni had kept the commandments of God in preparing for the safety of his people.

And it came to pass, that on the other hand, the people of Nephi did thank the Lord their God, because of his matchless power in delivering them from the hands of their enemies.

And thus ended the nineteenth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

Yea, and there was continual peace among them, and exceedingly great prosperity in the church because of their heed and diligence which they gave unto the word of God, which was declared unto them by Helaman, and Shiblön, and Corianton, and Ammon and his brethren, yea, and by all those who had been ordained by the holy order of God, being baptized unto repentance, and sent forth to preach among the people.

Алма 50

- 1 И ево, догоди се да Морони не преста са извођењем припрема за рат, или да брани свој народ од Ламанаца. Он, наиме, нареди да војске његове започну почетком двадесете године владавине судија, да започну припреме за ископавање гомила земље унаоколо свих градова, широм целе земље коју Нефијци поседоваху.
- 2 И нареди он да на врху тих земљаних насипа буду стабла, да, дрвена грађа постављена до висине човечје, унаоколо градова.
- 3 И нареди да на тој дрвеној грађи буде оквир од колаца постављен на стабла унаоколо, а они беху јаки и високи.
- 4 И он нареди да се подигну куле да надзиру ту грађу од колаца. И нареди да на тим кулама буду саграђена безбедна места да им камење и стреле ламанске не би могли наудити.
- 5 И опремише се да могу отуда са врха да бацају камење по жељи својој и снази својој, и убију сваког ко би покушао да се приближи зидинама градским.
- 6 Тако Морони припреми упоришта за долазак непријатеља њихових, унаоколо сваког града у целој земљи.
- 7 И догоди се да Морони нареди да војске његове крену у источну пустињу. Да и они одоше и прогнаше све Ламанце који беху у источној пустињи, у њихове сопствене земље, које беху јужно од земље Зарахемле.
- 8 А земља Нефи у равној линији простираше се од источног мора до западног.

Alma 50

And now it came to pass that Moroni did not stop making preparations for war, or to defend his people against the Lamanites; for he caused that his armies should commence in the commencement of the twentieth year of the reign of the judges, that they should commence in digging up heaps of earth round about all the cities, throughout all the land which was possessed by the Nephites.

And upon the top of these ridges of earth he caused that there should be timbers, yea, works of timbers built up to the height of a man, round about the cities.

And he caused that upon those works of timbers there should be a frame of pickets built upon the timbers round about; and they were strong and high.

And he caused towers to be erected that overlooked those works of pickets, and he caused places of security to be built upon those towers, that the stones and the arrows of the Lamanites could not hurt them.

And they were prepared that they could cast stones from the top thereof, according to their pleasure and their strength, and slay him who should attempt to approach near the walls of the city.

Thus Moroni did prepare strongholds against the coming of their enemies, round about every city in all the land.

And it came to pass that Moroni caused that his armies should go forth into the east wilderness; yea, and they went forth and drove all the Lamanites who were in the east wilderness into their own lands, which were south of the land of Zarahemla.

And the land of Nephi did run in a straight course from the east sea to the west.

- 9 И догоди се да када Морони беше прогнао све Ламанце из источне пустиње, која беше северно од земаља које беху у поседу њиховом, нареди да становници који су у земљи Зарахемли и у земљи околној, пођу у источну пустињу и то до крајева поред мора, и запоседну ту земљу.
- 10 И постави уз то војске своје на југ, на границе посуда својих, и нареди им да подижу утврђења да би осигурали војске своје и свој народ од руку непријатеља њихових.
- 11 И тако он одсече сва упоришта од Ламанаца у пустињи источној, да, а и на западу, утврдивши линију између Нефијаца и Ламанаца, између земље Зарахемле и земље Нефи, од западног мора, која се протеже поред извора реке Сидон – а Нефијци поседоваху сву земљу на северу, да, и чак сву земљу која беше северно од земље Изобиље, по жељи својој.
- 12 Тако Морони, са војскама својим, које се свакодневно увећаваху ради осигурања заштите коју им радови његови омогућише, настојаше да одсече снагу и моћ Ламанаца од земаља у поседу њиховом, да не би имали моћ над земљама у поседу њиховом.
- 13 И догоди се да Нефијци започеше подизање једног града, и граду наденуше име Морони, а он беше поред источног мора, и беше на југу близу границе посуда ламанских.
- 14 И почеше, уз то, подизање града између града Моронија и града Арона, спајајући пределе Арона и Моронија. И они граду, или земљи, наденуше име Нефиха.
- 15 И почеше, такође, те исте године, да граде многе градове на северу, један на посебан начин који назваше Лехи, који беше на северу у близини предела обале морске.
- 16 И тако се заврши двадесета година.

And it came to pass that when Moroni had driven all the Lamanites out of the east wilderness, which was north of the lands of their own possessions, he caused that the inhabitants who were in the land of Zarahemla and in the land round about should go forth into the east wilderness, even to the borders by the seashore, and possess the land.

And he also placed armies on the south, in the borders of their possessions, and caused them to erect fortifications that they might secure their armies and their people from the hands of their enemies.

And thus he cut off all the strongholds of the Lamanites in the east wilderness, yea, and also on the west, fortifying the line between the Nephites and the Lamanites, between the land of Zarahemla and the land of Nephi, from the west sea, running by the head of the river Sidon—the Nephites possessing all the land northward, yea, even all the land which was northward of the land Bountiful, according to their pleasure.

Thus Moroni, with his armies, which did increase daily because of the assurance of protection which his works did bring forth unto them, did seek to cut off the strength and the power of the Lamanites from off the lands of their possessions, that they should have no power upon the lands of their possession.

And it came to pass that the Nephites began the foundation of a city, and they called the name of the city Moroni; and it was by the east sea; and it was on the south by the line of the possessions of the Lamanites.

And they also began a foundation for a city between the city of Moroni and the city of Aaron, joining the borders of Aaron and Moroni; and they called the name of the city, or the land, Nephiah.

And they also began in that same year to build many cities on the north, one in a particular manner which they called Lehi, which was in the north by the borders of the seashore.

And thus ended the twentieth year.

17 И у тим повољним приликама народ Нефијев беше почетком двадесет прве године владавине судија над народом Нефијевим.

18 И напредоваху веома, и посташе веома богати. Да, и намножише се и посташе јаки у земљи.

19 И тако видимо како су милостиви и праведни сви поступци Господњи у испуњавању свих речи Његових деци човечјој. Да, можемо видети да се све речи Његове потврђују, чак и у ово време, које рече Лехију, говорећи:

20 Благословен си ти и деца твоја. И она ће бити благословена. Уколико буду држала заповести моје напредоваће у земљи. Али сети се, уколико не буду држала заповести моје биће искључена из присуства Господњег.

21 И видимо да ова обећања беху потврђена у народу Нефијевом. Наиме, свађе њихове и сукоби њихови, да, убиства њихова и отимачине њихове, идолопоклонство њихово, курварства њихова и одвратности њихове, који беху међу њима беху ти који навукоше на њих ратове њихове и уништења њихова.

22 А они који беху верни у држању заповести Господњих беху избављани у свим временима, док хиљаде опаке браће њихове беше послато у ропство, или да страдају од мача, или да ишчезну у невери и помешају се са Ламанцима.

23 Али гле, не беше срећнијег времена међу народом Нефијевим, од дана Нефијевих, него у дане Моронијеве, да, и то сада, у двадесет и првој години владавине судија.

24 И догоди се да се двадесет и друга година владавине судија такође заврши у миру, да, а и двадесет и трећа година.

And in these prosperous circumstances were the people of Nephi in the commencement of the twenty and first year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And they did prosper exceedingly, and they became exceedingly rich; yea, and they did multiply and wax strong in the land.

And thus we see how merciful and just are all the dealings of the Lord, to the fulfilling of all his words unto the children of men; yea, we can behold that his words are verified, even at this time, which he spake unto Lehi, saying:

Blessed art thou and thy children; and they shall be blessed, inasmuch as they shall keep my commandments they shall prosper in the land. But remember, inasmuch as they will not keep my commandments they shall be cut off from the presence of the Lord.

And we see that these promises have been verified to the people of Nephi; for it has been their quarrelings and their contentions, yea, their murderings, and their plunderings, their idolatry, their whoredoms, and their abominations, which were among themselves, which brought upon them their wars and their destructions.

And those who were faithful in keeping the commandments of the Lord were delivered at all times, whilst thousands of their wicked brethren have been consigned to bondage, or to perish by the sword, or to dwindle in unbelief, and mingle with the Lamanites.

But behold there never was a happier time among the people of Nephi, since the days of Nephi, than in the days of Moroni, yea, even at this time, in the twenty and first year of the reign of the judges.

And it came to pass that the twenty and second year of the reign of the judges also ended in peace; yea, and also the twenty and third year.

25 И догоди се да би и почетком двадесет и четврте године владавине судија био мир међу народом Нефијевим да не беше сукоба који се догоди међу њима у погледу на земљу Лехи, и земљу Моријантон, која се спајаше са границама Лехија, а обе беху у пределу поред обале морске.

26 Јер гле, народ који поседоваше земљу Моријантон полагаше право на део земље Лехи. Стога међу њима наста жестока препирка, толика да се народ Моријантонов лати оружја против браће своје, и одлучише да их мачем побију.

27 Али гле, народ који поседоваше земљу Лехи, побеже у табор Моронијев и обрати му се за помоћ, јер гле, они не беху у заблуди.

28 И догоди се да када народ Моријантонов, кога предвођаше човек чије име беше Моријантон, откри да народ Лехијев побеже у табор Моронијев, силно се уплаши да их војска Моронијева не би напала и уништила их.

29 Стога, Моријантон стави у срца њихова да треба да побегну у земљу која је на северу, која је прекривена великим воденим површинама, и заузму ту земљу која је на северу.

30 И гле, остварили би они ту замисао, (што би био разлог за жаљење) али гле, Моријантон будући да беше веома гневан човек, расрди се стога на једну од слушкиња својих, и нападе је и веома изудара.

31 И догоди се да она побеже и пређе у табор Моронијев и исприча Моронију све у погледу тога, а и о намерама њиховим да беже у земљу на северу.

And it came to pass that in the commencement of the twenty and fourth year of the reign of the judges, there would also have been peace among the people of Nephi had it not been for a contention which took place among them concerning the land of Lehi, and the land of Morianton, which joined upon the borders of Lehi; both of which were on the borders by the seashore.

For behold, the people who possessed the land of Morianton did claim a part of the land of Lehi; therefore there began to be a warm contention between them, insomuch that the people of Morianton took up arms against their brethren, and they were determined by the sword to slay them.

But behold, the people who possessed the land of Lehi fled to the camp of Moroni, and appealed unto him for assistance; for behold they were not in the wrong.

And it came to pass that when the people of Morianton, who were led by a man whose name was Morianton, found that the people of Lehi had fled to the camp of Moroni, they were exceedingly fearful lest the army of Moroni should come upon them and destroy them.

Therefore, Morianton put it into their hearts that they should flee to the land which was northward, which was covered with large bodies of water, and take possession of the land which was northward.

And behold, they would have carried this plan into effect, (which would have been a cause to have been lamented) but behold, Morianton being a man of much passion, therefore he was angry with one of his maid servants, and he fell upon her and beat her much.

And it came to pass that she fled, and came over to the camp of Moroni, and told Moroni all things concerning the matter, and also concerning their intentions to flee into the land northward.

32 Ево, гле, народ који беше у земљи Изобилје, заправо Морони, уплаши се да ће они послушати речи Моријантонове и ујединити се са његовим народом, и тако би он добио посед оних делова земље који би положили темељ за озбиљне последице по народ Нефијев, да, последице које би довеле до рушења слободе њихове.

33 Стога Морони посла војску своју са њеним табором да заустави народ Моријантонов, да прекине бег њихов у земљу на северу.

34 И догоди се да их не пресретоше док они не дођоше до граница земље Пустош. А тамо их пресретоше близу узаног пролаза који поред мора води у земљу на северу, да, поред мора, на западу и на истоку.

35 И догоди се да војска коју Морони посла, коју вођаше човек чије име беше Теанкум, дочека народ Моријантонов. А народ Моријантонов беше тако тврдоглав, (јер беху надахнути опакошћу његовом и ласкавим речима његовим) да међу њима започе битка, у којој Теанкум погуби Моријантона и порази војску његову и зароби их, и врати се у табор Моронијев. И тако се заврши двадесет и четврта година владавине судија над народом Нефијевим.

36 И тако народ Моријантонов беше враћен назад. И пошто се заветоваше да ће чувати мир, беху враћени у земљу Моријантон, и између њих и народа Лехијевог дође до уједињења. И они се такође обновише у земљама својим.

37 И догоди се да исте године мир беше обновљен у народу Нефијевом, да Нефиха, други врховни судија, умре, попуњавајући судијску столицу у савршеној исправности пред Богом.

38 Ипак, он беше одбио Алму да преузме оне записе и оне предмете које Алма и очеви његови држаху најсветијима. Стога их Алма повери сици своме, Хеламану.

Now behold, the people who were in the land Bountiful, or rather Moroni, feared that they would hearken to the words of Morianton and unite with his people, and thus he would obtain possession of those parts of the land, which would lay a foundation for serious consequences among the people of Nephi, yea, which consequences would lead to the overthrow of their liberty.

Therefore Moroni sent an army, with their camp, to head the people of Morianton, to stop their flight into the land northward.

And it came to pass that they did not head them until they had come to the borders of the land Desolation; and there they did head them, by the narrow pass which led by the sea into the land northward, yea, by the sea, on the west and on the east.

And it came to pass that the army which was sent by Moroni, which was led by a man whose name was Teancum, did meet the people of Morianton; and so stubborn were the people of Morianton, (being inspired by his wickedness and his flattering words) that a battle commenced between them, in the which Teancum did slay Morianton and defeat his army, and took them prisoners, and returned to the camp of Moroni. And thus ended the twenty and fourth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And thus were the people of Morianton brought back. And upon their covenanting to keep the peace they were restored to the land of Morianton, and a union took place between them and the people of Lehi; and they were also restored to their lands.

And it came to pass that in the same year that the people of Nephi had peace restored unto them, that Nephiah, the second chief judge, died, having filled the judgment-seat with perfect uprightness before God.

Nevertheless, he had refused Alma to take possession of those records and those things which were esteemed by Alma and his fathers to be most sacred; therefore Alma had conferred them upon his son, Helaman.

39 Гле, догоди се да син Нефихин беше постављен да заузме судијску столицу на месту оца свога. Да, беше он постављен за врховног судију и управитеља над народом, уз заклетву и свети обред да ће праведно судити и чувати мир и слободу народа, и пружити им свете повластице да служе Господу Богу своме, да ће подупирати и бранити дело Божје у све дане своје, а опакe приводити правди према злочину њиховом.

40 Ево, гле, име његово беше Пахоран. И Пахоран попуњаваше столицу оца свога, а владавину своју над народом Нефијевим започе крајем двадесет и четврте године.

Behold, it came to pass that the son of Nephiah was appointed to fill the judgment-seat, in the stead of his father; yea, he was appointed chief judge and governor over the people, with an oath and sacred ordinance to judge righteously, and to keep the peace and the freedom of the people, and to grant unto them their sacred privileges to worship the Lord their God, yea, to support and maintain the cause of God all his days, and to bring the wicked to justice according to their crime.

Now behold, his name was Pahoran. And Pahoran did fill the seat of his father, and did commence his reign in the end of the twenty and fourth year, over the people of Nephi.

Алма 51

- 1 И ево, догоди се почетком двадесет и пете године владавине судија над народом Нефијевим, пошто беху успоставили мир међу народом Лехијевим и народом Моријантоновим у погледу на земље њихове, и пошто у миру беху започели двадесет и пету годину;
- 2 Ипак, не задржаше дуго потпун мир у земљи, јер започе препирка међу народом у погледу врховног судије Пахорана, јер гле, постојаше део народа који хтеде да се промени неколико посебних тачака у закону.
- 3 Али гле, Пахоран не хтеде да промени нити допусти да се закон мења. Стога не послуша оне који послаше гласове своје са захтевима својим за промену закона.
- 4 Стога се они који хтедоше да се закон промени, расрдише на њега и не хтедоше да он више буде врховни судија над земљом. Стога наста жестока свађа због тога, али не до крвопролића.
- 5 И догоди се да се они који беху жељни да Пахоран буде свргнут са судијске столице, прозваше поборницима цара, јер беху жељни да се закон промени тако да се обори слободна владавина и над земљом постави цар.
- 6 А они који хтедоше да Пахоран остане врховни судија над земљом преузеше на себе име слободари. И тако међу њима дође до поделе, јер се слободари беху заклели, то јест, заветовали да ће слободном владавином бранити права своја и повластице вероисповести своје.
- 7 И догоди се да се предмет њихове препирке реши гласом народа. И догоди се да глас народа буде у корист слободара, и Пахоран задржа судијску столицу, што изазва велико радовање међу браћом Пахорановом, а и многим поборницима слободе, који уз то ућуткаше поборнике цара, да се они не усудише успротивити већ беху обавезни да подрже дело слободе.

Alma 51

And now it came to pass in the commencement of the twenty and fifth year of the reign of the judges over the people of Nephi, they having established peace between the people of Lehi and the people of Morianton concerning their lands, and having commenced the twenty and fifth year in peace;

Nevertheless, they did not long maintain an entire peace in the land, for there began to be a contention among the people concerning the chief judge Pahoran; for behold, there were a part of the people who desired that a few particular points of the law should be altered.

But behold, Pahoran would not alter nor suffer the law to be altered; therefore, he did not hearken to those who had sent in their voices with their petitions concerning the altering of the law.

Therefore, those who were desirous that the law should be altered were angry with him, and desired that he should no longer be chief judge over the land; therefore there arose a warm dispute concerning the matter, but not unto bloodshed.

And it came to pass that those who were desirous that Pahoran should be dethroned from the judgment-seat were called king-men, for they were desirous that the law should be altered in a manner to overthrow the free government and to establish a king over the land.

And those who were desirous that Pahoran should remain chief judge over the land took upon them the name of freemen; and thus was the division among them, for the freemen had sworn or covenanted to maintain their rights and the privileges of their religion by a free government.

And it came to pass that this matter of their contention was settled by the voice of the people. And it came to pass that the voice of the people came in favor of the freemen, and Pahoran retained the judgment-seat, which caused much rejoicing among the brethren of Pahoran and also many of the people of liberty, who also put the king-men to silence, that they durst not oppose but were obliged to maintain the cause of freedom.

- 8 Ево, они који беху за царе беху високог порекла, и настојаху да буду цареви, а подржаваху их они који тежаху за моћу и влашћу над народом.
- 9 Али гле, беше то опасно време за такве препирке међу народом Нефијевим, јер гле, Амаликија поново подстакну срца народа ламанског против народа нефијског и он окупљаше војнике из свих крајева земље своје, и наоружаваше их и припремаше за рат са свом марљивошћу, јер се беше закleo да ће се пити крви Моронијеве.
- 10 Али гле, видећемо да обећање своје које даде беше пренагљено. Ипак, он припремаше себе и војске своје да пођу у битку против Нефијаца.
- 11 Ево, војске његове не беху тако велике као што дотад беху, због много хиљада оних који беху побијени руком нефијском. Али, упркос свом великом губитку, Амаликија окупи необично велику војску, толику да се не бојаше да сиђе до земље Зарахемле.
- 12 Да, и сâм Амаликија сиђе на челу Ламанаца. А то беше двадесет и пете године владавине судија и то у исто време кад они беху почели да решавају питања сукоба својих у погледу врховног судије Пахорана.
- 13 И догоди се да када људи који беху названи поборницима цара чуше да Ламанци силазе у битку против њих, обрадоваше се у срцима својим и одбише да узму оружје јер беху толико гневни на врховног судију, а и на поборнике слободе, да нехтедоше да узму оружје да бране земљу своју.
- 14 И догоди се да када Морони то виде, а уз то виде и да Ламанци долазе на границе земље, силно се разгневи због тврдоглавости тог народа око кога се беше трудио са толико марљивости да га сачува; да, силно се разгневи. Душа његова се испуни срџбом према њима.

Now those who were in favor of kings were those of high birth, and they sought to be kings; and they were supported by those who sought power and authority over the people.

But behold, this was a critical time for such contentions to be among the people of Nephi; for behold, Amalickiah had again stirred up the hearts of the people of the Lamanites against the people of the Nephites, and he was gathering together soldiers from all parts of his land, and arming them, and preparing for war with all diligence; for he had sworn to drink the blood of Moroni.

But behold, we shall see that his promise which he made was rash; nevertheless, he did prepare himself and his armies to come to battle against the Nephites.

Now his armies were not so great as they had hitherto been, because of the many thousands who had been slain by the hand of the Nephites; but notwithstanding their great loss, Amalickiah had gathered together a wonderfully great army, inasmuch that he feared not to come down to the land of Zarahemla.

Yea, even Amalickiah did himself come down, at the head of the Lamanites. And it was in the twenty and fifth year of the reign of the judges; and it was at the same time that they had begun to settle the affairs of their contentions concerning the chief judge, Pahoran.

And it came to pass that when the men who were called king-men had heard that the Lamanites were coming down to battle against them, they were glad in their hearts; and they refused to take up arms, for they were so wroth with the chief judge, and also with the people of liberty, that they would not take up arms to defend their country.

And it came to pass that when Moroni saw this, and also saw that the Lamanites were coming into the borders of the land, he was exceedingly wroth because of the stubbornness of those people whom he had labored with so much diligence to preserve; yea, he was exceedingly wroth; his soul was filled with anger against them.

- 15 И догоди се да он посла захтев, са гласом народа, управитељу земље, тражећи да је прочита, и да њему (Моронију) да моћ да примора те одметнике да бране отаџбину своју или да их усмрти.
- 16 Јер његова прва брига беше да оконча такве препирке и расправе међу народом, јер гле, беше то до тада узрок свог уништења њиховог. И догоди се да му то беше додељено у складу са гласом народа.
- 17 И догоди се да Морони заповеди да војска његова крене против тих поборника цара, да разори охолост њихову и племство њихово и сравни их са земљом, или да се лате оружја и подрже дело слободе.
- 18 И догоди се да војске одмаршираху против њих и разорише охолост њихову и племство њихово, толико да чим подигоше оружје своје ратно да се боре против људи Моронијевих, беху покошени и сравњени са земљом.
- 19 И догоди се да беше четири хиљаде тих одметника који беху мачем покошени, а оне вође њихове које не беху побијене у бици, беху ухваћене и бачене у тамницу, јер не беше тада, у то време, времена за суђење њихово.
- 20 А остатак тих одметника, уместо да буде мачем оборен на земљу, покори се застави слободе, и беху приморани да гесло слободе подигну на куле своје, и у градовима својим, и лате се оружје за одбрану отаџбине своје.
- 21 И тако Морони докрајчи те поборнике цара, да не беше никог знаног под именом поборника цара. И тако он докрајчи тврдоглавост и охолост тих људи који истицаху племићку крв. Него, беху они оборени да се понизе попут браће своје и храбро боре за ослобођење своје из ропства.

And it came to pass that he sent a petition, with the voice of the people, unto the governor of the land, desiring that he should read it, and give him (Moroni) power to compel those dissenters to defend their country or to put them to death.

For it was his first care to put an end to such contentions and dissensions among the people; for behold, this had been hitherto a cause of all their destruction. And it came to pass that it was granted according to the voice of the people.

And it came to pass that Moroni commanded that his army should go against those king-men, to pull down their pride and their nobility and level them with the earth, or they should take up arms and support the cause of liberty.

And it came to pass that the armies did march forth against them; and they did pull down their pride and their nobility, insomuch that as they did lift their weapons of war to fight against the men of Moroni they were hewn down and leveled to the earth.

And it came to pass that there were four thousand of those dissenters who were hewn down by the sword; and those of their leaders who were not slain in battle were taken and cast into prison, for there was no time for their trials at this period.

And the remainder of those dissenters, rather than be smitten down to the earth by the sword, yielded to the standard of liberty, and were compelled to hoist the title of liberty upon their towers, and in their cities, and to take up arms in defence of their country.

And thus Moroni put an end to those king-men, that there were not any known by the appellation of king-men; and thus he put an end to the stubbornness and the pride of those people who professed the blood of nobility; but they were brought down to humble themselves like unto their brethren, and to fight valiantly for their freedom from bondage.

- 22 Гле, догоди се да док Морони беше тако прекидао ратове и сукобе међу својим народом и подлагао га миру и уљудности, и стварао прописе да би се припремио за рат против Ламанаца, гле, Ламанци уђоше у земљу Морони која беше у пределима поред обале морске.
- 23 И догоди се да Нефијци не беху довољно јаки у граду Моронију. Стога их Амаликија присили да се повуку, побивши многе. И догоди се да Амаликија освоји град, да, освоји сва утврђења њихова.
- 24 А они који побегоше из града Моронија дођоше у град Нефиху. И народ града Лехија такође се скупи и припреми и беше спреман да у бици дочека Ламанце.
- 25 Али, догоди се да Амаликија не хтеде да допусти Ламанцима да иду у битку против града Нефихе, него их држаше доле поред обале морске, у сваком граду остављајући људе да га задрже и бране.
- 26 И тако он настављаше заузимајући многе градове, град Нефиху, и град Лехи, и град Моријантон, и град Омнер, и град Гид, и град Мулек, који сви беху у источним пределима поред обале морске.
- 27 И тако Ламанци беху добили, уз помоћ лукавства Амаликијиног, безбројним мноштвом својим, толико много градова, који сви беху јако утврђени по угледу на утврђења Моронијева, и сви пружаху упоришта Ламанцима.
- 28 И догоди се да се они упутише према границама земље Изобиље, потискујући Нефијце пред собом и убијајући многе.
- 29 Али, догоди се да их дочека Теанкум, који беше погубио Моријантона и беше пресрео људе његове приликом његовог бекства.
- 30 И догоди се да пресрете и Амаликију док са својом бројном војском маршираше напред како би освојио земљу Изобиље, а и земљу на северу.

Behold, it came to pass that while Moroni was thus breaking down the wars and contentions among his own people, and subjecting them to peace and civilization, and making regulations to prepare for war against the Lamanites, behold, the Lamanites had come into the land of Moroni, which was in the borders by the seashore.

And it came to pass that the Nephites were not sufficiently strong in the city of Moroni; therefore Amalickiah did drive them, slaying many. And it came to pass that Amalickiah took possession of the city, yea, possession of all their fortifications.

And those who fled out of the city of Moroni came to the city of Nephihah; and also the people of the city of Lehi gathered themselves together, and made preparations and were ready to receive the Lamanites to battle.

But it came to pass that Amalickiah would not suffer the Lamanites to go against the city of Nephihah to battle, but kept them down by the seashore, leaving men in every city to maintain and defend it.

And thus he went on, taking possession of many cities, the city of Nephihah, and the city of Lehi, and the city of Morianton, and the city of Omner, and the city of Gid, and the city of Mulek, all of which were on the east borders by the seashore.

And thus had the Lamanites obtained, by the cunning of Amalickiah, so many cities, by their numberless hosts, all of which were strongly fortified after the manner of the fortifications of Moroni; all of which afforded strongholds for the Lamanites.

And it came to pass that they marched to the borders of the land Bountiful, driving the Nephites before them and slaying many.

But it came to pass that they were met by Teancum, who had slain Morianton and had headed his people in his flight.

And it came to pass that he headed Amalickiah also, as he was marching forth with his numerous army that he might take possession of the land Bountiful, and also the land northward.

- 31 Али гле, доживе он разочарење кад беше одбијен од Теанкума и његових људи, јер они беху велики ратници. Наиме, сваки човек Теанкумов надмашиваше Ламанце снагом својом и ратном вештином својом, толико да стекоше предност над Ламанцима.
- 32 И догоди се да их они нападаше толико да их убијаху све до мрака. И догоди се да Теанкум и људи његови разапеше шаторе своје на границама земље Изобилје, а Амаликија разапеше шаторе своје у пределима поред обале морске, и на тај начин они беху потиснути.
- 33 И догоди се да када беше пала ноћ, Теанкум и слуга његов се искрадоше и по ноћи изађоше и одоше у табор Амаликијин. И гле, сан их беше савладао због велике испљености њихове, која беше изазвана напорима и дневном жегом.
- 34 И догоди се да се Теанкум потајно прикраде шатору царевом, и зари му копље у срце и смета усмрти цара како он не би пробудио слуге своје.
- 35 И поново се кришом врати у табор свој, и гле, људи његови спаваху, а он их пробуди и исприча им све што беше учинио.
- 36 И нареди да војске његове буду у приправности, из страха да се Ламанци не пробуде и нападну их.
- 37 И тако се заврши двадесет и пета година владавине судија над народом Нефијевим. И тако се завршише дани Амаликијини.

But behold he met with a disappointment by being repulsed by Teancum and his men, for they were great warriors; for every man of Teancum did exceed the Lamanites in their strength and in their skill of war, insomuch that they did gain advantage over the Lamanites.

And it came to pass that they did harass them, insomuch that they did slay them even until it was dark. And it came to pass that Teancum and his men did pitch their tents in the borders of the land Bountiful; and Amalickiah did pitch his tents in the borders on the beach by the seashore, and after this manner were they driven.

And it came to pass that when the night had come, Teancum and his servant stole forth and went out by night, and went into the camp of Amalickiah; and behold, sleep had overpowered them because of their much fatigue, which was caused by the labors and heat of the day.

And it came to pass that Teancum stole privily into the tent of the king, and put a javelin to his heart; and he did cause the death of the king immediately that he did not awake his servants.

And he returned again privily to his own camp, and behold, his men were asleep, and he awoke them and told them all the things that he had done.

And he caused that his armies should stand in readiness, lest the Lamanites had awakened and should come upon them.

And thus endeth the twenty and fifth year of the reign of the judges over the people of Nephi; and thus endeth the days of Amalickiah.

Алма 52

- 1 И ево, догоди се двадесет и шесте године владавине судија над народом Нефијевим, гле, када се Ламанци пробудише првог јутра првог месеца, гле, нађоше Амаликију мртвог у свом шатору. И видеше, такође, да је Теанкум спреман да тога дана поведе битку са њима.
- 2 И ево, кад Ламанци то видеше уплашише се и одбацише своју замисао о одласку у земљу на северу, и повукоше се са свом војском својом у град Мулек и потражише безбедност у утврђењима својим.
- 3 И догоди се да брат Амаликијин беше постављен за цара над народом, а име његово беше Аморон. Тако цар Аморон, брат цара Амаликије, беше постављен да влада уместо њега.
- 4 И догоди се да он заповеди да његов народ задржи оне градове које освојише проливањем крви, пошто не беху освојили ни један град а да не беху изгубили много крви.
- 5 И ево, Теанкум виде да су Ламанци решени да задрже оне градове које беху освојили и оне крајеве земље које беху освојили, и уз то, видевши да их је огроман број, помисли како није корисно да покуша да их нападне у утврђењима њиховим.
- 6 Него задржа људе своје унаоколо, као да обавља припреме за рат. Да, он се заиста припремаше да се брани од њих подизањем зидина унаоколо и припремајући склоништа.
- 7 И догоди се да настави тако припремајући се за рат све док Морони не посла велик број људи да ојача војску његову.
- 8 И Морони му, такође, посла наређења да задржи све заробљенике који му падоше у руке, јер будући да Ламанци беху ухватили много заробљеника, да он задржи све заробљене Ламанце као откуп за оне које Ламанци беху заробили.

Alma 52

And now, it came to pass in the twenty and sixth year of the reign of the judges over the people of Nephi, behold, when the Lamanites awoke on the first morning of the first month, behold, they found Amalickiah was dead in his own tent; and they also saw that Teancum was ready to give them battle on that day.

And now, when the Lamanites saw this they were affrighted; and they abandoned their design in marching into the land northward, and retreated with all their army into the city of Mulek, and sought protection in their fortifications.

And it came to pass that the brother of Amalickiah was appointed king over the people; and his name was Ammoron; thus king Ammoron, the brother of king Amalickiah, was appointed to reign in his stead.

And it came to pass that he did command that his people should maintain those cities, which they had taken by the shedding of blood; for they had not taken any cities save they had lost much blood.

And now, Teancum saw that the Lamanites were determined to maintain those cities which they had taken, and those parts of the land which they had obtained possession of; and also seeing the enormity of their number, Teancum thought it was not expedient that he should attempt to attack them in their forts.

But he kept his men round about, as if making preparations for war; yea, and truly he was preparing to defend himself against them, by casting up walls round about and preparing places of resort.

And it came to pass that he kept thus preparing for war until Moroni had sent a large number of men to strengthen his army.

And Moroni also sent orders unto him that he should retain all the prisoners who fell into his hands; for as the Lamanites had taken many prisoners, that he should retain all the prisoners of the Lamanites as a ransom for those whom the Lamanites had taken.

- 9 И посла му, такође, наређења да утврди земљу Изобиље, и осигура узан кланац који води у земљу на северу, да се Ламанци не би докопали тог места и стекли надмоћ да их нападну са свих страна.
- 10 И Морони му уз то поручи, тражећи од њега да буде веран у одбрани тог дела земље и да тражи сваку прилику како би тлачио Ламанце у том пределу, колико год је у моћи његовој, не би ли можда варком или некако другачије поново освојио оне градове који беху отети из руку њихових, и такође да утврди и ојача градове унаоколо који не беху пали у руке Ламанаца.
- 11 И још му рече: Дошао бих к теби, али гле, Ламанци нас нападају на границама земље поред западног мора, и гле, идем против њих, стога ти не могу доћи.
- 12 Ево, цар (Аморон) беше отпутовао из земље Зарахемле и обавестио царицу о смрти брата свога, и беше окупио велик број људи и одмарширао против Нефијаца у пределе поред западног мора.
- 13 И тако он настојаше да напада Нефијце, и да одвуче део снага њихових у тај део земље, док онима које беше оставио да држе градове које беше освојио, заповеди да и они нападну Нефијце у пределима поред источног мора, и заузму земље њихове колико год је то у моћи њиховој, према моћи војски својих.
- 14 И тако Нефијци беху у тим опасним приликама крајем двадесет и шесте године владавине судија над народом Нефијевим.
- 15 Али гле, догоди се да двадесет и седме године владавине судија, Теанкум по наредби Моронијевој – који беше успоставио војске да штите јужне и западне границе земље, и беше започео свој марш према земљи Изобиље, како би помогао Теанкуму са људима својим при поновном заузимању градова које беху изгубили –

And he also sent orders unto him that he should fortify the land Bountiful, and secure the narrow pass which led into the land northward, lest the Lamanites should obtain that point and should have power to harass them on every side.

And Moroni also sent unto him, desiring him that he would be faithful in maintaining that quarter of the land, and that he would seek every opportunity to scourge the Lamanites in that quarter, as much as was in his power, that perhaps he might take again by stratagem or some other way those cities which had been taken out of their hands; and that he also would fortify and strengthen the cities round about, which had not fallen into the hands of the Lamanites.

And he also said unto him, I would come unto you, but behold, the Lamanites are upon us in the borders of the land by the west sea; and behold, I go against them, therefore I cannot come unto you.

Now, the king (Ammoron) had departed out of the land of Zarahemla, and had made known unto the queen concerning the death of his brother, and had gathered together a large number of men, and had marched forth against the Nephites on the borders by the west sea.

And thus he was endeavoring to harass the Nephites, and to draw away a part of their forces to that part of the land, while he had commanded those whom he had left to possess the cities which he had taken, that they should also harass the Nephites on the borders by the east sea, and should take possession of their lands as much as it was in their power, according to the power of their armies.

And thus were the Nephites in those dangerous circumstances in the ending of the twenty and sixth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

But behold, it came to pass in the twenty and seventh year of the reign of the judges, that Teancum, by the command of Moroni—who had established armies to protect the south and the west borders of the land, and had begun his march towards the land Bountiful, that he might assist Teancum with his men in retaking the cities which they had lost—

16 И догоди се да Теанкум прихвати наређење да изврши напад на град Мулек, и поново га заузме буде ли могуће.

17 И догоди се да Теанкум изврши припреме да нападне град Мулек и са војском својом крену против Ламанаца. Али, увиде да их је немогуће савладати док су у утврђењима својим. Стога одбаци замисли своје и поново се врати у земљу Изобиље да сачека долазак Моронијев како би добио појачање војсци својој.

18 И догоди се да Морони, са војском својом, стиже у земљу Изобиље крајем двадесет седме године владавине судија над народом Нефијевим.

19 А почетком двадесет и осме године, Морони и Теанкум, и многи врховни капетани одржаше ратно веће – шта да чине како би навели Ламанце да изађу у битку против њих, то јест, како би их некако намамили из упоришта њихових, да би стекли предност над њима и поново заузели град Мулек.

20 И догоди се да они послаше изасланике војсци ламанској која чуваше град Мулек, предводнику њиховом, чије име беше Јаков, тражећи од њега да изађе са војскама својим да их дочека у равницама између два града. Али гле, Јаков који беше Зорамац, не хтеде да изађе са војском својом да их дочека у равницама.

21 И догоди се да Морони, не надајући се сусрету са њима на неутралном тлу, одлучи се, стога, за један план како би измамио Ламанце из упоришта њихових.

22 Стога нареди да Теанкум поведе мали број људи и оде доле близу обале морске, а Морони и војска његова ноћу одоше у пустињу, западно од града Мулека. И тако, сутрадан, кад страже ламанске открише Теанкума, отрчаше и саопштише то Јакову, предводнику своме.

And it came to pass that Teancum had received orders to make an attack upon the city of Mulek, and retake it if it were possible.

And it came to pass that Teancum made preparations to make an attack upon the city of Mulek, and march forth with his army against the Lamanites; but he saw that it was impossible that he could overpower them while they were in their fortifications; therefore he abandoned his designs and returned again to the city Bountiful, to wait for the coming of Moroni, that he might receive strength to his army.

And it came to pass that Moroni did arrive with his army at the land of Bountiful, in the latter end of the twenty and seventh year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And in the commencement of the twenty and eighth year, Moroni and Teancum and many of the chief captains held a council of war—what they should do to cause the Lamanites to come out against them to battle; or that they might by some means flatter them out of their strongholds, that they might gain advantage over them and take again the city of Mulek.

And it came to pass they sent embassies to the army of the Lamanites, which protected the city of Mulek, to their leader, whose name was Jacob, desiring him that he would come out with his armies to meet them upon the plains between the two cities. But behold, Jacob, who was a Zoramite, would not come out with his army to meet them upon the plains.

And it came to pass that Moroni, having no hopes of meeting them upon fair grounds, therefore, he resolved upon a plan that he might decoy the Lamanites out of their strongholds.

Therefore he caused that Teancum should take a small number of men and march down near the seashore; and Moroni and his army, by night, marched in the wilderness, on the west of the city Mulek; and thus, on the morrow, when the guards of the Lamanites had discovered Teancum, they ran and told it unto Jacob, their leader.

23 И догоди се да војске ламанске кренуше против Теанкума, мислећи по броју своме, да ће на-двладати Теанкума због малог броја њиховог. А кад Теанкум виде да војске ламанске излазе против њих, поче се повлачити поред обале морске, на север.

24 И догоди се да када Ламанци видеше да он поче да бежи, охрабрише се и гањаху их са срчано-шћу. И док Теанкум тако одвођаше Ламанце ко-ји их узалуд гањаху, гле, Морони заповеди да се део војске његове који беше са њим упути у град и освоји га.

25 И они учинише тако, и побише све оне који беху остали да штите град, да, све оне који не хтедоше да предају своје ратно оружје.

26 И тако Морони, са делом војске своје, задоби посед над градом Мелеком, док се са осталима упути да дочека Ламанце када се буду враћали из потере за Теанкумом.

27 И догоди се да Ламанци гањаху Теанкума све док не дођоше близу града Изобилја, а тада их дочека Лехи и мала војска која беше остављена да штити град Изобилје.

28 И ево, гле, када врховни капетани ламански беху угледали Лехија како са војском својом до-лази против њих, у великој пометњи побегоше како би се некако домогли града Мулека пре не-го што их Лехи стигне. Наиме, беху они исцр-пљени због пешачења свога, а људи Лехијеви беху одморни.

29 Ламанци ево, не знадоше да Морони са вој-ском својом беше у позадини њиховој, а они се бојаху само Лехија и његових људи.

30 Ево, Лехи не хтеде да их стигне док не буду на-ишли на Моронија и војску његову.

31 И догоди се да пре него што се Ламанци пову-коше далеко опколише их Нефијци, с једне стране људи Моронијеви, а с друге стране људи Лехијеви, који сви беху одморни и пуни снаге, а Ламанци беху исцрпљени због свог дугог мар-ша.

And it came to pass that the armies of the Lamanites did march forth against Teancum, sup-posing by their numbers to overpower Teancum because of the smallness of his numbers. And as Teancum saw the armies of the Lamanites coming out against him he began to retreat down by the seashore, northward.

And it came to pass that when the Lamanites saw that he began to flee, they took courage and pur-sued them with vigor. And while Teancum was thus leading away the Lamanites who were pursuing them in vain, behold, Moroni commanded that a part of his army who were with him should march forth into the city, and take possession of it.

And thus they did, and slew all those who had been left to protect the city, yea, all those who would not yield up their weapons of war.

And thus Moroni had obtained possession of the city Mulek with a part of his army, while he marched with the remainder to meet the Lamanites when they should return from the pur-suit of Teancum.

And it came to pass that the Lamanites did pursue Teancum until they came near the city Bountiful, and then they were met by Lehi and a small army, which had been left to protect the city Bountiful.

And now behold, when the chief captains of the Lamanites had beheld Lehi with his army coming against them, they fled in much confusion, lest per-haps they should not obtain the city Mulek before Lehi should overtake them; for they were wearied because of their march, and the men of Lehi were fresh.

Now the Lamanites did not know that Moroni had been in their rear with his army; and all they feared was Lehi and his men.

Now Lehi was not desirous to overtake them till they should meet Moroni and his army.

And it came to pass that before the Lamanites had retreated far they were surrounded by the Nephites, by the men of Moroni on one hand, and the men of Lehi on the other, all of whom were fresh and full of strength; but the Lamanites were wearied because of their long march.

32 И Морони заповеди својим људима да их нападају све док не предају своје ратно оружје.

33 И догоди се да Јаков, будући предводник њихов, и будући Зорамац такође, и имајући несавладив дух, са силном жестином поведе Ламанце у битку против Моронија.

34 Пошто Морони беше у смеру њиховог кретања, Јаков стога одлучи да их побије и прокрчи свој пут до града Мулека. Али гле, Морони и људи његови беху надмоћнији, стога не устукнуше пред Ламанцима.

35 И догоди се да се на обе стране бораху са силном жестином, и на обе стране беше много побијених. Да, и Морони беше рањен, а Јаков беше убијен.

36 А Лехи из позадине са својим снажним људима навали са таквом жестином да Ламанци у позадини предадоше своје ратно оружје, а остали, будући силно пометени не знадоше куда да иду или да ударе.

37 Ево, Морони, видевши пометњу њихову, рече: Донесете ли своје ратно оружје и предате нам га, гле, оканићемо се проливања крви ваше.

38 И догоди се да када Ламанци чуше те речи, врховни капетани њихови, сви они који не беху побијени, изађоше и бацише своје ратно оружје пред ноге Моронијеве, а и својим људима заповедише да учине исто.

39 Али гле, беше много оних који не хтедоше. А они који не хтедоше да предају мачеве своје беху ухваћени и везани, а њихово ратно оружје беше им одузето, а они беху приморани да са браћом својом крену у земљу Изобиље.

40 И ево, број заробљеника који беху ухваћени беше већи од броја оних који беху убијени, да, већи од оних који беху убијени на обе стране.

And Moroni commanded his men that they should fall upon them until they had given up their weapons of war.

And it came to pass that Jacob, being their leader, being also a Zoramite, and having an unconquerable spirit, he led the Lamanites forth to battle with exceeding fury against Moroni.

Moroni being in their course of march, therefore Jacob was determined to slay them and cut his way through to the city of Mulek. But behold, Moroni and his men were more powerful; therefore they did not give way before the Lamanites.

And it came to pass that they fought on both hands with exceeding fury; and there were many slain on both sides; yea, and Moroni was wounded and Jacob was killed.

And Lehi pressed upon their rear with such fury with his strong men, that the Lamanites in the rear delivered up their weapons of war; and the remainder of them, being much confused, knew not whither to go or to strike.

Now Moroni seeing their confusion, he said unto them: If ye will bring forth your weapons of war and deliver them up, behold we will forbear shedding your blood.

And it came to pass that when the Lamanites had heard these words, their chief captains, all those who were not slain, came forth and threw down their weapons of war at the feet of Moroni, and also commanded their men that they should do the same.

But behold, there were many that would not; and those who would not deliver up their swords were taken and bound, and their weapons of war were taken from them, and they were compelled to march with their brethren forth into the land Bountiful.

And now the number of prisoners who were taken exceeded more than the number of those who had been slain, yea, more than those who had been slain on both sides.

Алма 53

- 1 И догоди се да они поставише страже над заробљеним Ламанцима и принудише их да пођу и закопају мртве своје, да, а и мртве Нефијце који беху побијени. А Морони постави људе над њима да их чувају док буду извршавали радове своје.
- 2 А Морони са Лехијем оде до града Мулека и преузе вођство над градом и предаде га Лехију. Ево, гле, тај Лехи беше човек који беше с Моронијем у већини његових битака. И он беше човек попут Моронија, и они се радоваху због међусобне безбедности. Да, љубљаху они један другог, а и сав народ Нефијев их љубљаше.
- 3 И догоди се да се Ламанци, пошто беху завршили закопавање мртвих својих а и мртвих Нефијаца, вратише у земљу Изобиље, а Теанкум по наређењу Моронијевом нареди да започну рад на ископавању рова око земље, то јест, града Изобиља.
- 4 И он нареди да изграде грудобран од дрвета на унутрашњем бедему рова, и избациваху земљу из рова према дрвеном грудобрану, и тако принудише Ламанце да раде све док град Изобиље свуд унаоколо не беху опасали чврстим зидом од дрвета и земље, веома високим.
- 5 И тај град од тада поста силно упориште. И у том граду они чуваху заробљене Ламанце, да, и то унутар зида који беху принуђени да изграде сопственим рукама. Ево, Морони беше приморан да нареди Ламанцима да раде, јер их беше лако чувати док раде, а он хтеде да има све снаге своје кад буде напао Ламанце.
- 6 И догоди се да Морони тако беше извојевао победу над једном од највећих војски ламанских, и освојио град Мулек, који беше једно од најјачих ламанских упоришта у земљи Нефи. И тако беше саградио и утврђење да би чувао своје заробљенике.

Alma 53

And it came to pass that they did set guards over the prisoners of the Lamanites, and did compel them to go forth and bury their dead, yea, and also the dead of the Nephites who were slain; and Moroni placed men over them to guard them while they should perform their labors.

And Moroni went to the city of Mulek with Lehi, and took command of the city and gave it unto Lehi. Now behold, this Lehi was a man who had been with Moroni in the more part of all his battles; and he was a man like unto Moroni, and they rejoiced in each other's safety; yea, they were beloved by each other, and also beloved by all the people of Nephi.

And it came to pass that after the Lamanites had finished burying their dead and also the dead of the Nephites, they were marched back into the land Bountiful; and Teancum, by the orders of Moroni, caused that they should commence laboring in digging a ditch round about the land, or the city, Bountiful.

And he caused that they should build a breastwork of timbers upon the inner bank of the ditch; and they cast up dirt out of the ditch against the breastwork of timbers; and thus they did cause the Lamanites to labor until they had encircled the city of Bountiful round about with a strong wall of timbers and earth, to an exceeding height.

And this city became an exceeding stronghold ever after; and in this city they did guard the prisoners of the Lamanites; yea, even within a wall which they had caused them to build with their own hands. Now Moroni was compelled to cause the Lamanites to labor, because it was easy to guard them while at their labor; and he desired all his forces when he should make an attack upon the Lamanites.

And it came to pass that Moroni had thus gained a victory over one of the greatest of the armies of the Lamanites, and had obtained possession of the city of Mulek, which was one of the strongest holds of the Lamanites in the land of Nephi; and thus he had also built a stronghold to retain his prisoners.

- 7 И догоди се да те године више не покушаваше да предузме борбу против Ламанаца, већ употреби своје људе у припремању за рат, да, и за подизање утврђења за одбрану од Ламанаца, да, а и за избављање жена својих и деце своје од глади и невоља, и обезбеђивање хране за војске своје.
- 8 И тад се догоди да војске ламанске, јужно, на мору западном, у одсуству Моронијевом због неке сплетке међу Нефијцима, која изазва расправе међу њима, беху освојиле нешто земљишта од Нефијаца, да, тако да беху освојиле један број градова њихових у том делу земље.
- 9 И тако због безакоња међу њима, да, због расправа и сплетки међу њима, доспеше они у најопасније прилике.
- 10 И ево, гле, имам нешто да кажем о народу Амоновом, који у почетку беху Ламанци, али се уз помоћ Амона и браће његове, или тачније моћу и речју Божјом, обратише Господу и беху одведени у земљу Зарахемлу, и од тада их Нефијци беху штитили.
- 11 И због заклетве своје беху спречени да узму оружје против браће своје, јер беху положили заклетву да никад више неће крв проливати. И они би у складу са заклетвом својом страдали, да, допустили би себи да падну у руке браће своје да не беше самилости и велике љубави коју Амон и браћа његова имаху према њима.
- 12 И из тог разлога беху доведени у земљу Зарахемлу, а Нефијци их од тада беху стално бранили.
- 13 Али, догоди се да када видеше опасност и многе невоље и страдања које Нефијци због њих поднеше, беху дирнути самилошћу и имаху жељу да узму оружје за одбрану отаџбине своје.

And it came to pass that he did no more attempt a battle with the Lamanites in that year, but he did employ his men in preparing for war, yea, and in making fortifications to guard against the Lamanites, yea, and also delivering their women and their children from famine and affliction, and providing food for their armies.

And now it came to pass that the armies of the Lamanites, on the west sea, south, while in the absence of Moroni on account of some intrigue amongst the Nephites, which caused dissensions amongst them, had gained some ground over the Nephites, yea, insomuch that they had obtained possession of a number of their cities in that part of the land.

And thus because of iniquity amongst themselves, yea, because of dissensions and intrigue among themselves they were placed in the most dangerous circumstances.

And now behold, I have somewhat to say concerning the people of Ammon, who, in the beginning, were Lamanites; but by Ammon and his brethren, or rather by the power and word of God, they had been converted unto the Lord; and they had been brought down into the land of Zarahemla, and had ever since been protected by the Nephites.

And because of their oath they had been kept from taking up arms against their brethren; for they had taken an oath that they never would shed blood more; and according to their oath they would have perished; yea, they would have suffered themselves to have fallen into the hands of their brethren, had it not been for the pity and the exceeding love which Ammon and his brethren had had for them.

And for this cause they were brought down into the land of Zarahemla; and they ever had been protected by the Nephites.

But it came to pass that when they saw the danger, and the many afflictions and tribulations which the Nephites bore for them, they were moved with compassion and were desirous to take up arms in the defence of their country.

- 14 Али гле, баш кад беху спремни да узму своје ратно оружје, подлегоше убеђивању Хеламана и браће његове, јер замало погазише заклетву коју беху положили.
- 15 А Хеламан се бојаше да не би чинећи тако изгубили душе своје. Стога, сви они који беху ушли у тај завет беху приморани да гледају како се браћа њихова пробијају кроз невоље своје у опасним приликама тог времена.
- 16 Али гле, догоди се да они имаху много синова који не беху ушли у завет да неће узети своје ратно оружје да би се бранили од непријатеља својих. Стога се они тада окупише, онолико колико их беше у стању да носи оружје, и назваху се Нефијцима.
- 17 И уђоше у завет да ће се борити за слободу Нефијаца, да, и штитити земљу дотле да дају и животе своје. Да, чак се заветоваше да се никада неће одрећи слободе своје, него ће се у свим приликама борити да заштите Нефијце и себе од ропства.
- 18 Ево, гле, беше две хиљаде тих младића који уђоше у тај завет и узеше своје ратно оружје да би бранили отаџбину своју.
- 19 И ево, гле, иако никад до тада не беху сметња Нефијцима, посташе они сада, у овом тренутку, још и велика подршка, јер узеше своје ратно оружје и пожелеше да Хеламан буде њихов предводник.
- 20 А сви они беху младићи, и беху силно јаки у одважности, а и у снази и предузимљивости. Али гле, не беше то све – беху они мушкарци који беху одани увек и у свему што им беше поверено.
- 21 Да, беху они мушкарци истине и разборитости јер беху поучавани да држе заповести Божје и усправно ходају пред Њим.
- 22 И тад се догоди да Хеламан маршираше на челу својих две хиљаде младих војника ради подршке народу на границама земље на југу покрај мора западног.
- 23 И тако се заврши двадесет и осма година владавине судија над народом Нефијевим.

But behold, as they were about to take their weapons of war, they were overpowered by the persuasions of Helaman and his brethren, for they were about to break the oath which they had made.

And Helaman feared lest by so doing they should lose their souls; therefore all those who had entered into this covenant were compelled to behold their brethren wade through their afflictions, in their dangerous circumstances at this time.

But behold, it came to pass they had many sons, who had not entered into a covenant that they would not take their weapons of war to defend themselves against their enemies; therefore they did assemble themselves together at this time, as many as were able to take up arms, and they called themselves Nephites.

And they entered into a covenant to fight for the liberty of the Nephites, yea, to protect the land unto the laying down of their lives; yea, even they covenanted that they never would give up their liberty, but they would fight in all cases to protect the Nephites and themselves from bondage.

Now behold, there were two thousand of those young men, who entered into this covenant and took their weapons of war to defend their country.

And now behold, as they never had hitherto been a disadvantage to the Nephites, they became now at this period of time also a great support; for they took their weapons of war, and they would that Helaman should be their leader.

And they were all young men, and they were exceedingly valiant for courage, and also for strength and activity; but behold, this was not all—they were men who were true at all times in whatsoever thing they were entrusted.

Yea, they were men of truth and soberness, for they had been taught to keep the commandments of God and to walk uprightly before him.

And now it came to pass that Helaman did march at the head of his two thousand stripling soldiers, to the support of the people in the borders of the land on the south by the west sea.

And thus ended the twenty and eighth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

Алма 54

- 1 И ево, догоди се почетком двадесет и девете године судија, да Аморон поручи Моронију тражећи од њега да размени заробљенике.
- 2 И догоди се да Морони осети силну радост због тог захтева, јер жељаше да се храна намењена за издржавање заробљених Ламанаца користи за издржавање његових људи, и уз то, жељаше своје сопствене људе за појачање своје војске.
- 3 Ево, Ламанци беху заробили много жена и деце, а не беше ни једне жене нити детета међу свим заробљеницима Моронијевим, то јест, заробљеницима које Морони беше заробио. Стога се Морони одлучи за варку како би од Ламанаца добио што је више могуће заробљених Нефијаца.
- 4 Он, стога, написа посланицу и посла је по слуги Амороновом, истом оном који донесе посланицу Моронију. Ево, ово су речи које он написа Аморону, које гласе:
- 5 Гле, Амороне, написах ти нешто о овом рату који ти поведе против мог народа, или тачније, који брат твој поведе против њих, а који ти још увек упорно настављаш и после смрти његове.
- 6 Гле, рекао бих ти нешто о правди Божјој и мачу свемогућег гнева Његовог који виси над вама уколико се не покајете и не повучете војске ваше у земље ваше, или земљу поседа ваших, која је земља Нефи.
- 7 Да, говорио бих ти о томе кад би био спреман да то чујеш, да, говорио бих ти о том страшном паклу који чека да прими такве убице као што сте ти и брат твој, уколико се не покајете и не одвратите од својих убилачких замисли, и са војскама својим се не вратите у земље своје.
- 8 Али пошто ти то једном одби, и бораше се против народа Господњег, исто тако могу очекивати да ћеш то поново учинити.

Alma 54

And now it came to pass in the commencement of the twenty and ninth year of the judges, that Ammoron sent unto Moroni desiring that he would exchange prisoners.

And it came to pass that Moroni felt to rejoice exceedingly at this request, for he desired the provisions which were imparted for the support of the Lamanite prisoners for the support of his own people; and he also desired his own people for the strengthening of his army.

Now the Lamanites had taken many women and children, and there was not a woman nor a child among all the prisoners of Moroni, or the prisoners whom Moroni had taken; therefore Moroni resolved upon a stratagem to obtain as many prisoners of the Nephites from the Lamanites as it were possible.

Therefore he wrote an epistle, and sent it by the servant of Ammoron, the same who had brought an epistle to Moroni. Now these are the words which he wrote unto Ammoron, saying:

Behold, Ammoron, I have written unto you somewhat concerning this war which ye have waged against my people, or rather which thy brother hath waged against them, and which ye are still determined to carry on after his death.

Behold, I would tell you somewhat concerning the justice of God, and the sword of his almighty wrath, which doth hang over you except ye repent and withdraw your armies into your own lands, or the land of your possessions, which is the land of Nephi.

Yea, I would tell you these things if ye were capable of hearkening unto them; yea, I would tell you concerning that awful hell that awaits to receive such murderers as thou and thy brother have been, except ye repent and withdraw your murderous purposes, and return with your armies to your own lands.

But as ye have once rejected these things, and have fought against the people of the Lord, even so I may expect you will do it again.

9 И ево, гле спремни смо да вас примимо. Да, и уколико не одустанете од замисли својих, гле, навући ћете на себе гнев оног Бога кога одбацисте, и то на своје потпуно уништење.

10 Али, тако жив био Господ, наше војске ће ударити на вас уколико се не повучете и ускоро ћете бити смрћу похођени, јер ћемо ми задржати градове своје и земље своје, да, и бранићемо вероисповест своју и дело Бога нашег.

11 Али гле, чини ми се да ти узалуд говорим о томе, то јест, мислим да си ти син пакла. Стога ћу закључити своју посланицу рекавши ти да нећу да разменим заробљенике, осим под условом да за једног заробљеника предаш мушкарца и жену његову и децу његову. Будеш ли то учинио, заменићу их.

12 А гле, не учиниш ли то, поћи ћу на вас са војскама својим, да, и наоружаћу чак и жене наше и децу нашу, и напашћу вас и терати вас чак до земље ваше, која је земља прве баштине наше. Да, и биће крв за крв, да, живот за живот. И водићу битку са вама све док сасвим не будете уништени са лица земаљског.

13 Гле, у срцби сам својој, а и мој народ. Настојасте да нас побијете, а ми једино настојасмо да се бранимо. Али гле, будете ли још настојали да нас уништите, и ми ћемо настојати да уништимо вас, да, и тражићемо земљу своју, земљу прве баштине своје.

14 Ево, закључујем своју посланицу. Ја сам Морони. Предводник сам народа нефијског.

15 Ево, догоди се да се Аморон, кад прими ову посланицу, разгневи и написа Моронију још једну посланицу, а ово су речи које написа, које гласе:

16 Ја сам Аморон, цар ламански. Брат сам Амаликијин кога ви убисте. Гле, на вама ћу осветити крв његову, да, и навалићу на вас са војскама својим јер се не плашим претњи твојих.

And now behold, we are prepared to receive you; yea, and except you withdraw your purposes, behold, ye will pull down the wrath of that God whom you have rejected upon you, even to your utter destruction.

But, as the Lord liveth, our armies shall come upon you except ye withdraw, and ye shall soon be visited with death, for we will retain our cities and our lands; yea, and we will maintain our religion and the cause of our God.

But behold, it supposeth me that I talk to you concerning these things in vain; or it supposeth me that thou art a child of hell; therefore I will close my epistle by telling you that I will not exchange prisoners, save it be on conditions that ye will deliver up a man and his wife and his children, for one prisoner; if this be the case that ye will do it, I will exchange.

And behold, if ye do not this, I will come against you with my armies; yea, even I will arm my women and my children, and I will come against you, and I will follow you even into your own land, which is the land of our first inheritance; yea, and it shall be blood for blood, yea, life for life; and I will give you battle even until you are destroyed from off the face of the earth.

Behold, I am in my anger, and also my people; ye have sought to murder us, and we have only sought to defend ourselves. But behold, if ye seek to destroy us more we will seek to destroy you; yea, and we will seek our land, the land of our first inheritance.

Now I close my epistle. I am Moroni; I am a leader of the people of the Nephites.

Now it came to pass that Ammoron, when he had received this epistle, was angry; and he wrote another epistle unto Moroni, and these are the words which he wrote, saying:

I am Ammoron, the king of the Lamanites; I am the brother of Amalickiah whom ye have murdered. Behold, I will avenge his blood upon you, yea, and I will come upon you with my armies for I fear not your threatenings.

17 Јер гле, очеви ваши учинише неправду браћи својој, толико да их лишише права њиховог на владавину када им то с правом припадале.

18 И ево, гле, положите ли оружје своје и покорите се да над вама владају они којима власт с правом припада, тада ћу наредити да моји људи положи своје оружје и рата више неће бити.

19 Гле, изговори ти многе претње мени и мом народу. Али гле, ми се не плашимо твојих претњи.

20 Ипак, радо ћу разменити заробљенике према захтеву твоме како бих храну сачувао за своје војнике, и водићемо рат који ће бити вечан, било до поковања Нефијаца власти нашој, или до вечног истребљења њиховог.

21 А у погледу оног Бога за кога кажеш да га одбацисмо, ми не познајемо такво биће, а ни ви. Али, ако такво биће постоји, знамо само да створи нас као и вас.

22 И ако ђаво и пакао постоје, гле неће ли и тебе послати тамо да пребиваш са братом мојим кога погубисте, за кога наговести да оде на такво место? Али гле, то није важно.

23 Ја сам Аморон, и потомак сам Зорамов, кога очеви ваши примораше и изведоше из Јерусалима.

24 И гле, ево, одважан сам Ламанац. Гле, овај рат беше вођен да би осветили неправде своје и да би одбранили и стекли права своја на власт. И ја закључујем своју посланицу Моронију.

For behold, your fathers did wrong their brethren, insomuch that they did rob them of their right to the government when it rightly belonged unto them.

And now behold, if ye will lay down your arms, and subject yourselves to be governed by those to whom the government doth rightly belong, then will I cause that my people shall lay down their weapons and shall be at war no more.

Behold, ye have breathed out many threatenings against me and my people; but behold, we fear not your threatenings.

Nevertheless, I will grant to exchange prisoners according to your request, gladly, that I may preserve my food for my men of war; and we will wage a war which shall be eternal, either to the subjecting the Nephites to our authority or to their eternal extinction.

And as concerning that God whom ye say we have rejected, behold, we know not such a being; neither do ye; but if it so be that there is such a being, we know not but that he hath made us as well as you.

And if it so be that there is a devil and a hell, behold will he not send you there to dwell with my brother whom ye have murdered, whom ye have hinted that he hath gone to such a place? But behold these things matter not.

I am Ammoron, and a descendant of Zoram, whom your fathers pressed and brought out of Jerusalem.

And behold now, I am a bold Lamanite; behold, this war hath been waged to avenge their wrongs, and to maintain and to obtain their rights to the government; and I close my epistle to Moroni.

Алма 55

- 1 Ево, догоди се да се Морони још више разгневи кад прими ову посланицу, јер знаше да Аморон има савршено сазнање о својој обмани, да, знаше да Аморон зна да га праведан разлог не беше навео да поведе рат против народа Нефијевог.
- 2 И он рече: Гле, нећу да разменим заробљенике са Амороном уколико он не напусти замисао своју као што наведох у посланици својој, јер нећу да му допустим да има моћ већу од оне коју има.
- 3 Гле, знам место где Ламанци чувају мој народ који заробише. И пошто ми Аморон не одобри по посланици мојој, гле, уделићу му по речима својим, да, тражићу смрт њихову све док не буду молили за мир.
- 4 И ево, догоди се да када Морони изговори те речи, нареди да се спроведе истрага међу људима његовим, не би ли можда међу собом нашли човека који је потомак Ламанов.
- 5 И догоди се да пронађоше једнога, чије име беше Ламан, а он беше један од слугу цара кога Амаликија уби.
- 6 Ево, Морони нареди да Ламан и мали број људи његових оду до стража које беху над Нефијцима.
- 7 Ево, Нефијци беху чувани у граду Гиду. Стога Морони одреди Ламана и нареди да мали број људи пође са њим.
- 8 И када беше вече Ламан оде до стража које беху над Нефијцима, и гле, они га видеше да долази и викнуше му, али он им рече: Не бојте се, ја сам Ламанац. Гле, побегосмо од Нефијаца, а они спавају, и гле, узесмо од вина њиховог и понесмо са собом.
- 9 Ево, кад Ламанци чуше те речи, примише га са радошћу, и рекоше му: Дај нам од вина свога да пијемо. Задовољни смо што тако понесте вино са собом јер смо исцрпљени.

Alma 55

Now it came to pass that when Moroni had received this epistle he was more angry, because he knew that Ammoron had a perfect knowledge of his fraud; yea, he knew that Ammoron knew that it was not a just cause that had caused him to wage a war against the people of Nephi.

And he said: Behold, I will not exchange prisoners with Ammoron save he will withdraw his purpose, as I have stated in my epistle; for I will not grant unto him that he shall have any more power than what he hath got.

Behold, I know the place where the Lamanites do guard my people whom they have taken prisoners; and as Ammoron would not grant unto me mine epistle, behold, I will give unto him according to my words; yea, I will seek death among them until they shall sue for peace.

And now it came to pass that when Moroni had said these words, he caused that a search should be made among his men, that perhaps he might find a man who was a descendant of Laman among them.

And it came to pass that they found one, whose name was Laman; and he was one of the servants of the king who was murdered by Amalickiah.

Now Moroni caused that Laman and a small number of his men should go forth unto the guards who were over the Nephites.

Now the Nephites were guarded in the city of Gid; therefore Moroni appointed Laman and caused that a small number of men should go with him.

And when it was evening Laman went to the guards who were over the Nephites, and behold, they saw him coming and they hailed him; but he saith unto them: Fear not; behold, I am a Lamanite. Behold, we have escaped from the Nephites, and they sleep; and behold we have taken of their wine and brought with us.

Now when the Lamanites heard these words they received him with joy; and they said unto him: Give us of your wine, that we may drink; we are glad that ye have thus taken wine with you for we are weary.

10 Али Ламан им рече: Сачувајмо од вина свога док не пођемо у битку против Нефијаца. Али те речи их само учинише још жељнијим да пију вино;

11 Они, наине, рекоше: Исцрпљени смо, стога попијмо вино, а после ћемо добити вино за следовање своје које ће нас ојачати да кренемо против Нефијаца.

12 А Ламан им рече: Можете учинити по жељама својим.

13 И догоди се да обилно пијаху вино, и оно пријаше укусу њиховом, стога пијаху још обилније. А оно беше јако, јер беше спремљено да буде јако.

14 И догоди се да пијаху и веселаху се, и после неког времена сви беху пијани.

15 И ево, кад Ламан и његови људи видеше да су сви пијани, и у дубоком сну, вратише се Моронију и рекоше му све што се догодило.

16 А ево, то беше према замисли Моронијевој. И Морони опреми своје људе оружјем ратним. И он оде до града Гида, док Ламанци беху у дубоком сну и пијани, убаци заробљеницима ратно оружје, тако да сви беху наоружани;

17 Да, чак и женама њиховим, и свој деци њиховој, свима онима који беху способни да користе ратно оружје, тада кад Морони наоружа све те заробљенике. А све то беше учињено у потпуној тишини.

18 Али, и да беху пробудили Ламанце, гле, они беху пијани и Нефијци би их могли погубити.

19 Али гле, то не беше жеља Моронијева. Он не уживаше у убиству или проливању крви, већ се радоваше због спасавања народа свога од уништења. И из тог разлога, да не би навучао неправду на себе, не хтеде да нападне Ламанце и уништи их у пијанству њиховом.

20 Али, он беше остварио своје жеље, јер беше наоружао оне заробљене Нефијце који беху унутар зида градског, и беше им дао моћ да освоје оне делове који беху унутар зидина.

But Laman said unto them: Let us keep of our wine till we go against the Nephites to battle. But this saying only made them more desirous to drink of the wine;

For, said they: We are weary, therefore let us take of the wine, and by and by we shall receive wine for our rations, which will strengthen us to go against the Nephites.

And Laman said unto them: You may do according to your desires.

And it came to pass that they did take of the wine freely; and it was pleasant to their taste, therefore they took of it more freely; and it was strong, having been prepared in its strength.

And it came to pass they did drink and were merry, and by and by they were all drunken.

And now when Laman and his men saw that they were all drunken, and were in a deep sleep, they returned to Moroni and told him all the things that had happened.

And now this was according to the design of Moroni. And Moroni had prepared his men with weapons of war; and he went to the city *Gid*, while the Lamanites were in a deep sleep and drunken, and cast in weapons of war unto the prisoners, inasmuch that they were all armed;

Yea, even to their women, and all those of their children, as many as were able to use a weapon of war, when Moroni had armed all those prisoners; and all those things were done in a profound silence.

But had they awakened the Lamanites, behold they were drunken and the Nephites could have slain them.

But behold, this was not the desire of Moroni; he did not delight in murder or bloodshed, but he delighted in the saving of his people from destruction; and for this cause he might not bring upon him injustice, he would not fall upon the Lamanites and destroy them in their drunkenness.

But he had obtained his desires; for he had armed those prisoners of the Nephites who were within the wall of the city, and had given them power to gain possession of those parts which were within the walls.

21 А тада, људима који беху са њим, нареди да се мало повуку од њих и опколе војске ламанске.

22 Ево, гле, то беше учињено ноћу, тако да када се Ламанци изјутра пробудише видеше да су опколени Нефијцима споља, а да су њихови заробљеници наоружани изнутра.

23 И тако увидеше да су Нефијци надмоћнији. И у тим приликама схватише да није корисно да се боре са Нефијцима. Стога, њихови врховни капетани захтеваху њихово ратно оружје и изнеше га напред и бацише пред ноге Нефијцима, молећи за милост.

24 Ево, гле, то беше жеља Моронијева. Он их узе као ратне заробљенике и освоји град, и нареди да се ослободе сви заробљеници који беху Нефијци. И они се прикључише војсци Моронијевој и беху велико појачање војсци његовој.

25 И догоди се да Ламанцима које зароби, нареди да започну рад на јачању утврђења унаоколо града Гида.

26 И догоди се да када утврди град Гид, у складу са жељама својим, нареди да се заробљеници одведу у град Изобиље, и тај град такође чуваше силно великом снагом.

27 И догоди се да упркос свим сплеткама ламанским, чуваху и штићаху све заробљенике које беху заробили, а поред тога задржаше сво земљиште и предност које поново беху освојили.

28 И догоди се да Нефијци поново почеше побеђивати и враћати права своја и повластице своје.

29 Много пута Ламанци покушаваху да их опколе ноћу, али у тим покушајима изгубише много заробљеника.

30 И много пута покушаваху да послуже Нефијце вином својим, како би их уништили отровом или пијанством.

And then he caused the men who were with him to withdraw a pace from them, and surround the armies of the Lamanites.

Now behold this was done in the night-time, so that when the Lamanites awoke in the morning they beheld that they were surrounded by the Nephites without, and that their prisoners were armed within.

And thus they saw that the Nephites had power over them; and in these circumstances they found that it was not expedient that they should fight with the Nephites; therefore their chief captains demanded their weapons of war, and they brought them forth and cast them at the feet of the Nephites, pleading for mercy.

Now behold, this was the desire of Moroni. He took them prisoners of war, and took possession of the city, and caused that all the prisoners should be liberated, who were Nephites; and they did join the army of Moroni, and were a great strength to his army.

And it came to pass that he did cause the Lamanites, whom he had taken prisoners, that they should commence a labor in strengthening the fortifications round about the city Gid.

And it came to pass that when he had fortified the city Gid, according to his desires, he caused that his prisoners should be taken to the city Bountiful; and he also guarded that city with an exceedingly strong force.

And it came to pass that they did, notwithstanding all the intrigues of the Lamanites, keep and protect all the prisoners whom they had taken, and also maintain all the ground and the advantage which they had retaken.

And it came to pass that the Nephites began again to be victorious, and to reclaim their rights and their privileges.

Many times did the Lamanites attempt to encircle them about by night, but in these attempts they did lose many prisoners.

And many times did they attempt to administer of their wine to the Nephites, that they might destroy them with poison or with drunkenness.

- 31 Али гле, Нефијци не беху спори да се сете Господа Бога свога у то време невоље своје. Они не могаху да буду ухваћени у замке њихове, да, не хтедоше да пију вино њихово уколико га најпре не би дали неком од заробљених Ламанаца.
- 32 И тако они беху на опрезу како отров не би био послужен међу њима, јер ако би вино отровало Ламанца отровало би и Нефијца. И тако испробаваху сва пића њихова.
- 33 И тад се догоди да беше корисно за Моронија да изврши припреме како би напао град Моријантон, јер гле, Ламанци трудом својим утврдише град Моријантон све док он не поста јако упориште.
- 34 И они без престанка довођаху нове снаге у тај град, а тако и нове залихе намирница.
- 35 И тако се заврши двадесет и девета година владавине судија над народом Нефијевим.

But behold, the Nephites were not slow to remember the Lord their God in this their time of affliction. They could not be taken in their snares; yea, they would not partake of their wine, save they had first given to some of the Lamanite prisoners.

And they were thus cautious that no poison should be administered among them; for if their wine would poison a Lamanite it would also poison a Nephite; and thus they did try all their liquors.

And now it came to pass that it was expedient for Moroni to make preparations to attack the city Morianton; for behold, the Lamanites had, by their labors, fortified the city Morianton until it had become an exceeding stronghold.

And they were continually bringing new forces into that city, and also new supplies of provisions.

And thus ended the twenty and ninth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

Алма 56

- 1 И ево, догоди се да почетком тридесете године владавине судија, другог дана, првог месеца, Морони прими посланицу од Хеламана, која наводи догађаје у народу у том делу земље.
- 2 А ово су речи које он написа, које гласе: Драги мој љубљени брате Морони, како у Господу тако и у страдањима у ратовању нашем, гле, љубљени брате мој, имам нешто да ти кажем о нашем ратовању у овом крају земље.
- 3 Гле, две хиљаде синова оних људи које Амон изведе из земље Нефи – ево, знаш да су они потомци Ламанови, који беше најстарији син нашег оца Лехија;
- 4 Ево, не морам да ти причам о предањима њиховим или невери њиховој, јер све то знаш –
- 5 Стога, довољно ми је да кажем да две хиљаде тих младих људи узме своје ратно оружје, и хтеде да будем њихов предводник. И ми пођосмо да бранимо отаџбину своју.
- 6 А ево, знаш и за завет који очеви њихови учинише, да неће узети своје ратно оружје против браће своје да крв проливају.
- 7 Али, двадесет и шесте године, кад видеше невоље наше и страдања наша због њих, замало да прекрше завет који учинише и узму своје ратно оружје за одбрану нашу.
- 8 Али, ја не хтедох да им допустим да прекрше овај завет који учинише, мислећи да ће нас Бог ојачати, толико да нећемо више патити због испуњења заклетве коју беху положили.
- 9 Али гле, ево нечега због чега можемо да имамо велику радост. Јер гле, двадесет и шесте године, ја, Хеламан, на челу тих две хиљаде младића, одмарширах према граду Јудеји да помогнем Антипусу, ког ти постави за предводника над народом у том делу земље.

Alma 56

And now it came to pass in the commencement of the thirtieth year of the reign of the judges, on the second day in the first month, Moroni received an epistle from Helaman, stating the affairs of the people in that quarter of the land.

And these are the words which he wrote, saying: My dearly beloved brother, Moroni, as well in the Lord as in the tribulations of our warfare; behold, my beloved brother, I have somewhat to tell you concerning our warfare in this part of the land.

Behold, two thousand of the sons of those men whom Ammon brought down out of the land of Nephi—now ye have known that these were descendants of Laman, who was the eldest son of our father Lehi;

Now I need not rehearse unto you concerning their traditions or their unbelief, for thou knowest concerning all these things—

Therefore it sufficeth me that I tell you that two thousand of these young men have taken their weapons of war, and would that I should be their leader; and we have come forth to defend our country.

And now ye also know concerning the covenant which their fathers made, that they would not take up their weapons of war against their brethren to shed blood.

But in the twenty and sixth year, when they saw our afflictions and our tribulations for them, they were about to break the covenant which they had made and take up their weapons of war in our defence.

But I would not suffer them that they should break this covenant which they had made, supposing that God would strengthen us, insomuch that we should not suffer more because of the fulfilling the oath which they had taken.

But behold, here is one thing in which we may have great joy. For behold, in the twenty and sixth year, I, Helaman, did march at the head of these two thousand young men to the city of Judea, to assist Antipus, whom ye had appointed a leader over the people of that part of the land.

- 10 И прикључих две хиљаде синова својих (јер достојни су да се назову синовима) војсци Антипусовој, због чијег појачања се Антипус силно обрадова, јер гле, Ламанци ослабише војску његову, јер снаге њихове побише огроман број наших људи, због чега морамо туговати.
- 11 Ипак, можемо се тешити тиме да они умреше за дело отаџбине своје и Бога свога, да, и срећни су.
- 12 А Ламанци уз то задржаше много заробљеника, који су сви врховни капетани, јер никог другог не оставише у животу. И мислимо да су они сада у земљи Нефи. Тако је, ако нису побијени.
- 13 А ево, ово су градови које Ламанци освојише проливши крв толико наших храбрих људи:
- 14 Земља Манти, или град Манти, и град Зезром, и град Кумени, и град Антипара.
- 15 И то су градови које они поседоваху када ја стигох до града Јудеје. И ја нађох Антипуса и људе његове како се из све снаге труде да утврде град.
- 16 Да, и они беху исцрпљени како у телу тако и у духу, јер се храбро бораху дању, а ноћу се напрезаху како би задржали градове своје. И тако они подношаху свакојаке велике невоље.
- 17 И ево, беху они одлучни да на том месту победе или умру. Стога, можеш да претпоставиш да та мала снага коју са собом поведох, да, ти синови моји, пружише њима велике наде и много радости.
- 18 И ево, догоди се да када Ламанци видеше да Антипус беше добио веће појачање војсци својој, беху приморани, по наређењу Амороновом, да не изађу у битку против града Јудеје, то јест, против нас.
- 19 И тако бејасмо повлашћени код Господа, јер да они беху кренули на нас у овој слабости нашој, можда би уништили нашу малу војску. Али овако, бејасмо сачувани.

And I did join my two thousand sons, (for they are worthy to be called sons) to the army of Antipus, in which strength Antipus did rejoice exceedingly; for behold, his army had been reduced by the Lamanites because their forces had slain a vast number of our men, for which cause we have to mourn.

Nevertheless, we may console ourselves in this point, that they have died in the cause of their country and of their God, yea, and they are happy.

And the Lamanites had also retained many prisoners, all of whom are chief captains, for none other have they spared alive. And we suppose that they are now at this time in the land of Nephi; it is so if they are not slain.

And now these are the cities of which the Lamanites have obtained possession by the shedding of the blood of so many of our valiant men:

The land of Manti, or the city of Manti, and the city of Zeezrom, and the city of Cumeni, and the city of Antiparah.

And these are the cities which they possessed when I arrived at the city of Judea; and I found Antipus and his men toiling with their might to fortify the city.

Yea, and they were depressed in body as well as in spirit, for they had fought valiantly by day and toiled by night to maintain their cities; and thus they had suffered great afflictions of every kind.

And now they were determined to conquer in this place or die; therefore you may well suppose that this little force which I brought with me, yea, those sons of mine, gave them great hopes and much joy.

And now it came to pass that when the Lamanites saw that Antipus had received a greater strength to his army, they were compelled by the orders of Ammoron to not come against the city of Judea, or against us, to battle.

And thus were we favored of the Lord; for had they come upon us in this our weakness they might have perhaps destroyed our little army; but thus were we preserved.

20 Аморон им заповеди да задрже оне градове које беху освојили. И тако се заврши двадесет и шеста година. А почетком двадесет и седме године припремисмо градове наше и себе саме за одбрану.

21 Ево, жељасмо да нас Ламанци нападну, јер не хтедосмо да извршимо напад на њих у упористима њиховим.

22 И догоди се да напољу унаоколо држасмо уходи да мотре кретања Ламанаца, да не би прошли поред нас ноћу нити дању да изврше напад на друге градове наше који су на северу.

23 Јер знадосмо да они у тим градовима нису довољно јаки да их дочекају. Стога хтедосмо, прођу ли поред нас, да их нападнемо у позадини њиховој у исто време кад их други Нефијци дочекају спреда. Претпостављасмо да ћемо моћи да их савладамо. Али гле, у тој жељи својој се разочарасмо.

24 Не усудише се они проћи поред нас са целом војском својом, нити се усудише ни са једним делом, из страха да неће бити довољно јаки и да ће пасти.

25 Нити се усудише да оду доле против града Зарахемле, нити се усудише да пређу извориште Сидона, до града Нефихе.

26 И тако, са снагама својим беху одлучни да задрже оне градове које беху освојили.

27 И ево, догоди се да другог месеца те године беше допремљено мноштво намирница од очева оних мојих две хиљаде синова.

28 А уз то нам беше послато две хиљаде људи из земље Зарахемле. И тако бејасмо опремљени са десет хиљада људи, и намирницама за њих, а и за жене њихове и децу њихову.

29 А Ламанци, видевши тако да се снаге наше свакодневно повећавају, и да намирнице стижу за издржавање наше, почеше се плашити, и почеше нападати, не би ли ако је могуће докрајчили примање намирница и појачања.

They were commanded by Ammoron to maintain those cities which they had taken. And thus ended the twenty and sixth year. And in the commencement of the twenty and seventh year we had prepared our city and ourselves for defence.

Now we were desirous that the Lamanites should come upon us; for we were not desirous to make an attack upon them in their strongholds.

And it came to pass that we kept spies out round about, to watch the movements of the Lamanites, that they might not pass us by night nor by day to make an attack upon our other cities which were on the northward.

For we knew in those cities they were not sufficiently strong to meet them; therefore we were desirous, if they should pass by us, to fall upon them in their rear, and thus bring them up in the rear at the same time they were met in the front. We supposed that we could overpower them; but behold, we were disappointed in this our desire.

They durst not pass by us with their whole army, neither durst they with a part, lest they should not be sufficiently strong and they should fall.

Neither durst they march down against the city of Zarahemla; neither durst they cross the head of Sidon, over to the city of Nephihah.

And thus, with their forces, they were determined to maintain those cities which they had taken.

And now it came to pass in the second month of this year, there was brought unto us many provisions from the fathers of those my two thousand sons.

And also there were sent two thousand men unto us from the land of Zarahemla. And thus we were prepared with ten thousand men, and provisions for them, and also for their wives and their children.

And the Lamanites, thus seeing our forces increase daily, and provisions arrive for our support, they began to be fearful, and began to sally forth, if it were possible to put an end to our receiving provisions and strength.

30 Ево, кад видесмо како Ламанци тако почеше постајати несигурни, жељасмо да применимо варку на њима. Стога Антипус нареди да кренем са малим синовима својим у суседни град, као да у суседни град носимо намирнице.

31 И морадосмо проћи поред града Антипаре, као да идемо до града са друге стране, у пределе поред обале морске.

32 И догоди се да се упутисмо као да са намирницама нашим идемо до тог града.

33 И догоди се да Антипус пође са једним делом војске своје, остављајући остатак да чува град. Али он не крену док ја не пођох са својом малом војском и дођох близу града Антипаре.

34 А ево, у граду Антипари беше смештена најјача војска ламанска. Да, најбројнија.

35 И догоди се да када их уходе њихове обавестише, изађоше они са војском својом и кренуше против нас.

36 И догоди се да побегосмо испред њих, на север. И тако одвукосмо најмоћнију војску ламанску;

37 Да, и то на приличну удаљеност, толику да када видеше да их војска Антипусова из све снаге гони, не скренуше ни лево ни десно, него наставише пут свој равним смером иза нас. И како мислимо, намера њихова беше да нас побију пре него што их Антипус сустигне, и то зато да их људи наши не би опколили.

38 И ево, Антипус, видевши да смо у опасности, убрза кретање војске своје. Али гле, беше ноћ. Стога нас не сустигоше, нити Антипус сустиже њих. Стога се утаборисмо за ноћ.

39 И догоди се пред освит зоре, гле, Ламанци се дадоше у потеру за нама. А ми не бејасмо довољно снажни да се сукобимо са њима. Да, и ја не хтедох да допустим да малени синови моји падну у руке њихове, стога настависмо кретање своје и свој покрет усмерисмо у пустињу.

Now when we saw that the Lamanites began to grow uneasy on this wise, we were desirous to bring a stratagem into effect upon them; therefore Antipus ordered that I should march forth with my little sons to a neighboring city, as if we were carrying provisions to a neighboring city.

And we were to march near the city of Antiparah, as if we were going to the city beyond, in the borders by the seashore.

And it came to pass that we did march forth, as if with our provisions, to go to that city.

And it came to pass that Antipus did march forth with a part of his army, leaving the remainder to maintain the city. But he did not march forth until I had gone forth with my little army, and came near the city Antiparah.

And now, in the city Antiparah were stationed the strongest army of the Lamanites; yea, the most numerous.

And it came to pass that when they had been informed by their spies, they came forth with their army and marched against us.

And it came to pass that we did flee before them, northward. And thus we did lead away the most powerful army of the Lamanites;

Yea, even to a considerable distance, insomuch that when they saw the army of Antipus pursuing them, with their might, they did not turn to the right nor to the left, but pursued their march in a straight course after us; and, as we suppose, it was their intent to slay us before Antipus should overtake them, and this that they might not be surrounded by our people.

And now Antipus, beholding our danger, did speed the march of his army. But behold, it was night; therefore they did not overtake us, neither did Antipus overtake them; therefore we did camp for the night.

And it came to pass that before the dawn of the morning, behold, the Lamanites were pursuing us. Now we were not sufficiently strong to contend with them; yea, I would not suffer that my little sons should fall into their hands; therefore we did continue our march, and we took our march into the wilderness.

40 Ево, они се не усудише да скрену ни лево ни десно да не би били опкољени. И ја, такође, не хтедох да скренем ни лево ни десно да ме не би сустигли, а ми им се не бисмо могли одупрети, већ би били побијени, а они би остварили свој бег. И тако, цео тај дан бежасмо у пустињу, све док не паде мрак.

41 И догоди се да када јутро освану, поново виде-смо Ламанце одмах иза себе, и побегосмо пред њима.

42 Али догоди се да нас не гањаху далеко пре него што застадоше. А беше то јутро трећег дана седмог месеца.

43 И ево, не знадосмо да ли их Антипус сустигну, па рекох људима својим: Гле, могуће је да се заставише ради тога да бисмо ми кренули против њих, како би нас ухватили у замку своју;

44 Шта кажете дакле, синови моји, хоћете ли поћи у битку против њих?

45 И ево, кажем ти, љубљени мој брате Морони, да никад не видех толико храбрости, не, чак ни међу свим Нефијцима.

46 Јер како их увек називах синовима својим (сви они, наиме, беху врло млади) тако и они мени рекоше: Оче, гле Бог наш је са нама и неће допустити да пропаднемо. Кренимо, дакле, напред; не бисмо убијали браћу своју кад би нас пустили на миру. Стога, кренимо да они не би савладали војску Антипусову.

47 Ево, они никад не беху војевали, па ипак се смрти не бојаху. И више мишљаху на слободу очева својих него на животе своје. Да, мајке их њихове поучаваху да ће их Бог избавити, не посумњају ли.

48 И исприповедаше ми речи мајки својих, говорећи: Не сумњамо да мајке наше то знају.

49 И догоди се да се вратих са своје две хиљаде против тих Ламанаца који нас беху гонили. И ево, гле, војске Антипусове их сустигоше, и започе ужасна битка.

Now they durst not turn to the right nor to the left lest they should be surrounded; neither would I turn to the right nor to the left lest they should overtake me, and we could not stand against them, but be slain, and they would make their escape; and thus we did flee all that day into the wilderness, even until it was dark.

And it came to pass that again, when the light of the morning came we saw the Lamanites upon us, and we did flee before them.

But it came to pass that they did not pursue us far before they halted; and it was in the morning of the third day of the seventh month.

And now, whether they were overtaken by Antipus we knew not, but I said unto my men: Behold, we know not but they have halted for the purpose that we should come against them, that they might catch us in their snare;

Therefore what say ye, my sons, will ye go against them to battle?

And now I say unto you, my beloved brother Moroni, that never had I seen so great courage, nay, not amongst all the Nephites.

For as I had ever called them my sons (for they were all of them very young) even so they said unto me: Father, behold our God is with us, and he will not suffer that we should fall; then let us go forth; we would not slay our brethren if they would let us alone; therefore let us go, lest they should overpower the army of Antipus.

Now they never had fought, yet they did not fear death; and they did think more upon the liberty of their fathers than they did upon their lives; yea, they had been taught by their mothers, that if they did not doubt, God would deliver them.

And they rehearsed unto me the words of their mothers, saying: We do not doubt our mothers knew it.

And it came to pass that I did return with my two thousand against these Lamanites who had pursued us. And now behold, the armies of Antipus had overtaken them, and a terrible battle had commenced.

50 Војска Антипусова, будући исцрпљена, због свог дугог пешачења за тако кратко време, беше скоро пала у руке Ламанаца. И да се не вратих са своје две хиљаде, они би постигли циљ свој.

51 Јер Антипус паде од мача, и многи од предводника његових, због исцрпљености своје која беше изазвана брзином пешачења њиховог – стога људи Антипусови, будући збуњени због пада предводника својих, почеше узмицати пред Ламанцима.

52 И догоди се да Ламанци скупише храброст и почеше их гонити. И тако их Ламанци гањаху са великом одлучношћу кад Хеламан са две хиљаде своје навали на њих из позадине њихове, и поче их силно убијати, толико да се цела војска ламанска заустави и окрену на Хеламана.

53 А кад људи Антипусови видеше да се Ламанци беху окренули од њих, окупише људе своје и поново навалише на позадину ламанску.

54 И тад се догоди да ми, народ Нефијев, људи Антипусови, и ја са моје две хиљаде, опколисмо Ламанце, и убијасмо их. Да, толико да беху приморани да предају своје ратно оружје а и себе саме као заробљенике ратне.

55 И тад се догоди да кад нам се они беху предали, гле, пребројаш оне младиће који се са мном бораху плашећи се да су многи од њих побијени.

56 Али гле, на велику радост моју, ни једна душа од њих не паде на земљу. Да, беху се они борили као са снагом Божјом. Да, не зна се да се мушкарци икад бораху са тако чудесном снагом. И они се са тако великом моћу оборише на Ламанце, да их уплашише. И из тог разлога се Ламанци предадоше као заробљеници ратни.

The army of Antipus being weary, because of their long march in so short a space of time, were about to fall into the hands of the Lamanites; and had I not returned with my two thousand they would have obtained their purpose.

For Antipus had fallen by the sword, and many of his leaders, because of their weariness, which was occasioned by the speed of their march—therefore the men of Antipus, being confused because of the fall of their leaders, began to give way before the Lamanites.

And it came to pass that the Lamanites took courage, and began to pursue them; and thus were the Lamanites pursuing them with great vigor when Helaman came upon their rear with his two thousand, and began to slay them exceedingly, inasmuch that the whole army of the Lamanites halted and turned upon Helaman.

Now when the people of Antipus saw that the Lamanites had turned them about, they gathered together their men and came again upon the rear of the Lamanites.

And now it came to pass that we, the people of Nephi, the people of Antipus, and I with my two thousand, did surround the Lamanites, and did slay them; yea, insomuch that they were compelled to deliver up their weapons of war and also themselves as prisoners of war.

And now it came to pass that when they had surrendered themselves up unto us, behold, I numbered those young men who had fought with me, fearing lest there were many of them slain.

But behold, to my great joy, there had not one soul of them fallen to the earth; yea, and they had fought as if with the strength of God; yea, never were men known to have fought with such miraculous strength; and with such mighty power did they fall upon the Lamanites, that they did frighten them; and for this cause did the Lamanites deliver themselves up as prisoners of war.

57 И пошто немасмо места за заробљенике своје,
да бисмо их могли чувати и сачувати од војски
ламанских, посласмо их стога у земљу
Зарахемлу, а са њима и део оних људи
Антипусових који не беху побијени. А ја остатак
поведох и прикључих их својим младим
Амонцима, и ми усмерисмо покрет свој назад
према граду Јудеји.

And as we had no place for our prisoners, that we
could guard them to keep them from the armies of
the Lamanites, therefore we sent them to the land
of Zarahemla, and a part of those men who were
not slain of Antipus, with them; and the remainder
I took and joined them to my stripling Ammonites,
and took our march back to the city of Judea.

Алма 57

- 1 И ево, догоди се да ја примих посланицу од Аморона, цара, у којој се каже да предам ли оне заробљенике ратне које заробисмо, он ће нама предати град Антипару.
- 2 Али ја послах цару посланицу да смо сигурни да су снаге наше довољне да силом својом заузмемо град Антипару, а изручењем заробљеника за тај град сматрали бисмо се неразборитима, и да ћемо заробљенике своје изручити само у размени.
- 3 А Аморон не прихвати посланицу моју, јер не хтеде да размени заробљенике. Стога се ми почесмо припремати да кренемо на град Антипару.
- 4 А становништво Антипаре напусти град и побеже у друге градове своје које поседоваху, да их утврде. И тако град Антипара паде у руке наше.
- 5 И тако се заврши двадесет и осма година владавине судија.
- 6 И догоди се да почетком двадесет и девете године примисмо залихе намирница, а и допуну војсци својој, из земље Зарахемле, и из земље унаоколо, што беше на броју шест хиљада људи, осим шездесет синова Амонаца који дођоше да се прикључе браћи својој, мојој малој дружини од две хиљаде. И ево, гле, бејасмо јаки, да, и добисмо уз то намирница у изобиљу.
- 7 И догоди се да нам беше жеља да поведемо битку са војском која беше постављена да штити град Кумени.
- 8 И ево, гле, показаћу ти како брзо остварисмо жељу своју. Да, са јаком снагом својом, то јест, са једним делом своје јаке снаге, опколисмо ноћу град Кумени, кратко пре него што је требало да приме залихе намирница.

Alma 57

And now it came to pass that I received an epistle from Ammoron, the king, stating that if I would deliver up those prisoners of war whom we had taken that he would deliver up the city of Antiparah unto us.

But I sent an epistle unto the king, that we were sure our forces were sufficient to take the city of Antiparah by our force; and by delivering up the prisoners for that city we should suppose ourselves unwise, and that we would only deliver up our prisoners on exchange.

And Ammoron refused mine epistle, for he would not exchange prisoners; therefore we began to make preparations to go against the city of Antiparah.

But the people of Antiparah did leave the city, and fled to their other cities, which they had possession of, to fortify them; and thus the city of Antiparah fell into our hands.

And thus ended the twenty and eighth year of the reign of the judges.

And it came to pass that in the commencement of the twenty and ninth year, we received a supply of provisions, and also an addition to our army, from the land of Zarahemla, and from the land round about, to the number of six thousand men, besides sixty of the sons of the Ammonites who had come to join their brethren, my little band of two thousand. And now behold, we were strong, yea, and we had also plenty of provisions brought unto us.

And it came to pass that it was our desire to wage a battle with the army which was placed to protect the city Cumeni.

And now behold, I will show unto you that we soon accomplished our desire; yea, with our strong force, or with a part of our strong force, we did surround, by night, the city Cumeni, a little before they were to receive a supply of provisions.

- 9 И догоди се да се за много ноћи утаборисмо унаоколо града. Али, спавасмо уз мачеве своје, и стражу чувасмо како нас Ламанци ноћу не би могли напасти и побити, што они покушаваху много пута. Али, колико год пута то покушаваху крв им беше проливена.
- 10 Напокон стигоше намирнице њихове, и они по ноћи скоро уђоше у град. А уместо Ламанаца, бејасмо то ми, Нефијци. Ухватисмо их, стога, са намирницама њиховим.
- 11 И упркос томе што Ламанцима на тај начин беху обустављене залихе њихове, још увек беху одлучни да задрже град. Стога беше потребно да узмемо те намирнице и пошаљемо их у Јудеју, а заробљенике наше у земљу Зарахемлу.
- 12 И догоди се да не прође много дана пре него што Ламанци почеше губити сваку наду за помоћ. Стога препустише град у наше руке. И тако ми остварисмо замисли своје што се тиче освајања града Куменија.
- 13 Али, догоди се да заробљеници наши беху тако бројни да упркос бројности нашој бејасмо приморани да искористимо све снаге своје да их чувамо, или да их усмртимо.
- 14 Јер гле, побегли би они у великом броју, и борили би се камењем и батинама и свим оним што би им могло доспети у руке, тако да их побисмо више од две хиљаде пошто се беху предали као ратни заробљеници.
- 15 Беше стога потребно да окончамо животе њихове, или да их чувамо с мачем у руци, све до земље Зарахемле. И такође, намирнице наше беху довољне само за наше људе, упркос ономе што узесмо од Ламанаца.
- 16 И ево, у тим судбоносним приликама беше веома озбиљна ствар одлучити о тим ратним заробљеницима. Ипак, одлучисмо да их пошаљемо доле у земљу Зарахемлу. Стога изабрасмо део људи својих и дадосмо им дужност над заробљеницима нашим да крену доле у земљу Зарахемлу.

And it came to pass that we did camp round about the city for many nights; but we did sleep upon our swords, and keep guards, that the Lamanites could not come upon us by night and slay us, which they attempted many times; but as many times as they attempted this their blood was spilt.

At length their provisions did arrive, and they were about to enter the city by night. And we, instead of being Lamanites, were Nephites; therefore, we did take them and their provisions.

And notwithstanding the Lamanites being cut off from their support after this manner, they were still determined to maintain the city; therefore it became expedient that we should take those provisions and send them to Judea, and our prisoners to the land of Zarahemla.

And it came to pass that not many days had passed away before the Lamanites began to lose all hopes of succor; therefore they yielded up the city unto our hands; and thus we had accomplished our designs in obtaining the city Cumeni.

But it came to pass that our prisoners were so numerous that, notwithstanding the enormity of our numbers, we were obliged to employ all our force to keep them, or to put them to death.

For behold, they would break out in great numbers, and would fight with stones, and with clubs, or whatsoever thing they could get into their hands, insomuch that we did slay upwards of two thousand of them after they had surrendered themselves prisoners of war.

Therefore it became expedient for us, that we should put an end to their lives, or guard them, sword in hand, down to the land of Zarahemla; and also our provisions were not any more than sufficient for our own people, notwithstanding that which we had taken from the Lamanites.

And now, in those critical circumstances, it became a very serious matter to determine concerning these prisoners of war; nevertheless, we did resolve to send them down to the land of Zarahemla; therefore we selected a part of our men, and gave them charge over our prisoners to go down to the land of Zarahemla.

17 Али, догоди се да се они сутрадан вратише. И гле, не питасмо их ништа о заробљеницима, јер гле, Ламанци навалише на нас, и они се на време вратише да нас спасу од пада у руке њихове. Јер гле, Аморон посла за издржавање њихове нове залихе намирница, а и бројну војску људи.

18 И догоди се да они људи које ми посласмо са заробљеницима стигоше на време да их зауставе, пошто нас они скоро савладаше.

19 Али гле, моја мала дружина од две хиљаде и шездесет, бораше се крајње очајнички. Да, беху они непоколебљиви пред Ламанцима, и служачу смрт међу свима који им се супротставише.

20 А када остала војска наша скоро узмакну пред Ламанцима, гле, ових две хиљаде и шездесет беху непоколебљиви и неустрашиви.

21 Да, и они слушаху и настојаху да са прецизношћу изврше сваку реч наредбе. Да, и беше им по вери њиховој. И ја се сетих речи за које ми рекоше да их мајке њихове беху поучавале.

22 И ево, гле, овим синовима мојим и оним људима који беху изабрани да воде заробљенике, дугујемо ову велику победу, јер они су ти који потукоше Ламанце. Стога они беху потиснути назад у град Манти.

23 А ми задржасмо наш град Кумени и не бејасмо сви мачем уништени. Ипак, претрпесмо велик губитак.

24 И догоди се да пошто Ламанци побегоше, одмах издадох наређење да се људи моји који беху рањени издвоје од мртвих, и наредих да им се ране повију.

25 И догоди се да од две хиљаде и шездесет мојих, беше две стотине оних који клонуше због губитка крви. Ипак, по доброты Божјој, и на велико чуђење наше, а и на радост целе војске наше, не беше међу њима ни једне душе која страдала. Да, исто тако не беше ни једне душе међу њима која не задоби мноштво рана.

But it came to pass that on the morrow they did return. And now behold, we did not inquire of them concerning the prisoners; for behold, the Lamanites were upon us, and they returned in season to save us from falling into their hands. For behold, Ammoron had sent to their support a new supply of provisions and also a numerous army of men.

And it came to pass that those men whom we sent with the prisoners did arrive in season to check them, as they were about to overpower us.

But behold, my little band of two thousand and sixty fought most desperately; yea, they were firm before the Lamanites, and did administer death unto all those who opposed them.

And as the remainder of our army were about to give way before the Lamanites, behold, those two thousand and sixty were firm and undaunted.

Yea, and they did obey and observe to perform every word of command with exactness; yea, and even according to their faith it was done unto them; and I did remember the words which they said unto me that their mothers had taught them.

And now behold, it was these my sons, and those men who had been selected to convey the prisoners, to whom we owe this great victory; for it was they who did beat the Lamanites; therefore they were driven back to the city of Manti.

And we retained our city Cumeni, and were not all destroyed by the sword; nevertheless, we had suffered great loss.

And it came to pass that after the Lamanites had fled, I immediately gave orders that my men who had been wounded should be taken from among the dead, and caused that their wounds should be dressed.

And it came to pass that there were two hundred, out of my two thousand and sixty, who had fainted because of the loss of blood; nevertheless, according to the goodness of God, and to our great astonishment, and also the joy of our whole army, there was not one soul of them who did perish; yea, and neither was there one soul among them who had not received many wounds.

26 И ево, очување њихово беше зачуђујуће за целу војску, да, да они буду сачувани, док хиљуду браће наше беше побијено. И ми то с правом приписујемо чудесној моћи Божјој, због силне вере њихове у оно чему беху поучавани да верују – да има праведан Бог и да ће сви они који не посумњају бити сачувани чудесном моћу Његовом.

27 Ево, беше то вера оних о којима говоррах. Они су млади, а умови њихови су постојани, и уздање своје ослањају на Бога без престанка.

28 И ево, догоди се да пошто се тако побринусмо за рањенике своје и закопасмо мртве своје а и мртваце ламанске, којих беше много, гле, запитасмо Гида за заробљенике са којима беху пошли доле у земљу Зарахемлу.

29 А Гид беше врховни капетан дружине која беше одређена да их прати доле према тој земљи.

30 И ево, ово су речи које ми Гид рече: Гле, кренусмо ми доле у земљу Зарахемлу са заробљеницима својим. И догоди се да сретосмо уходе из војски наших, које беху послате да мотре табор ламански.

31 А они нам викнуше, говорећи – Гле, војске ламанске иду према граду Куменију, и гле, напашће их, да, и уништиће народ наш.

32 И догоди се да заробљеници наши чуше повику њихове, што учини да се охрабре. И они подигоше буну против нас.

33 И догоди се да због побуне њихове учинисмо да се мачеви наши оборе на њих. И догоди се да они гомилом насрнуше на мачеве наше, при чему их већи број беше погубљен, а остали се пробише и побегоше од нас.

34 И гле, када они побегоше а ми их не могасмо сусетићи, брзо усмерисмо покрет свој према граду Куменију. И гле, стигосмо на време да помогнемо браћи својој у очувању града.

And now, their preservation was astonishing to our whole army, yea, that they should be spared while there was a thousand of our brethren who were slain. And we do justly ascribe it to the miraculous power of God, because of their exceeding faith in that which they had been taught to believe—that there was a just God, and whosoever did not doubt, that they should be preserved by his marvelous power.

Now this was the faith of these of whom I have spoken; they are young, and their minds are firm, and they do put their trust in God continually.

And now it came to pass that after we had thus taken care of our wounded men, and had buried our dead and also the dead of the Lamanites, who were many, behold, we did inquire of Gid concerning the prisoners whom they had started to go down to the land of Zarahemla with.

Now Gid was the chief captain over the band who was appointed to guard them down to the land.

And now, these are the words which Gid said unto me: Behold, we did start to go down to the land of Zarahemla with our prisoners. And it came to pass that we did meet the spies of our armies, who had been sent out to watch the camp of the Lamanites.

And they cried unto us, saying—Behold, the armies of the Lamanites are marching towards the city of Cumeni; and behold, they will fall upon them, yea, and will destroy our people.

And it came to pass that our prisoners did hear their cries, which caused them to take courage; and they did rise up in rebellion against us.

And it came to pass because of their rebellion we did cause that our swords should come upon them. And it came to pass that they did in a body run upon our swords, in the which, the greater number of them were slain; and the remainder of them broke through and fled from us.

And behold, when they had fled and we could not overtake them, we took our march with speed towards the city Cumeni; and behold, we did arrive in time that we might assist our brethren in preserving the city.

35 И гле, поново смо избављени из руку непријатеља својих. И нека је благословено име Бога нашег, јер гле, Он је тај који нас избави, да, Онај који учини то велико дело за нас.

36 Тад се догоди да се ја, Хеламан, када чух те речи Гидове, испуних силном радошћу због доброту Божје у очувању нашем да сви не страдамо. Да, и уздам се да душе оних који беху погубљени уђоше у покој Бога свог.

And behold, we are again delivered out of the hands of our enemies. And blessed is the name of our God; for behold, it is he that has delivered us; yea, that has done this great thing for us.

Now it came to pass that when I, Helaman, had heard these words of Gid, I was filled with exceeding joy because of the goodness of God in preserving us, that we might not all perish; yea, and I trust that the souls of them who have been slain have entered into the rest of their God.

Алма 58

- 1 И гле, тад се догоди да наш следећи циљ беше да се домогнемо града Мантија. Али гле, не беше начина да их изведемо из града уз помоћ наших малих чета. Јер гле, они се сећаху оног што до-тад учинисмо, стога не могасмо да их измами-мо из њихових упоришта.
- 2 А они беху много бројнији од војске наше да се не усудисмо да кренемо и нападнемо их у упо-риштинама њиховим.
- 3 Да, и беше потребно да своје људе употреби-мо за задржавање оних делова земље у нашем поседу које поново задобисмо. Стога беше по-требно да причекамо како бисмо добили још појачања из земље Зарахемле, а и нове залихе намирница.
- 4 И догоди се да ја тако послах посланство управитељу земље да га упознам са пословима нашег народа. И догоди се да чекасмо да добије-мо намирнице и појачање из земље Зарахемле.
- 5 Али гле, то нам беше од мале користи, јер Ламанци, такође, из дана у дан примаху велико појачање, а и мноштво намирница. И такве бе-ху наше прилике у то време.
- 6 А Ламанци наваљиваху на нас с времена на време, одлучивши да нас варком униште. Ипак, не могасмо поћи у битку са њима због склони-шта њихових и упоришта њихових.
- 7 И догоди се да у тим тешким приликама чека-смо током много месеци, све док скоро не стра-дасмо због оскудице у храни.
- 8 Али, догоди се да примисмо храну коју допра-ти војска од две хиљаде људи за нашу помоћ, и то је сва помоћ коју примисмо да бисмо одбра-нили себе и отаџбину своју од пада у руке не-пријатеља наших, да, да се сукобимо са непри-јатељем који беше безбројан.

Alma 58

And behold, now it came to pass that our next ob-ject was to obtain the city of Manti; but behold, there was no way that we could lead them out of the city by our small bands. For behold, they remem-bered that which we had hitherto done; therefore we could not decoy them away from their strongholds.

And they were so much more numerous than was our army that we durst not go forth and attack them in their strongholds.

Yea, and it became expedient that we should em-ploy our men to the maintaining those parts of the land which we had regained of our possessions; therefore it became expedient that we should wait, that we might receive more strength from the land of Zarahemla and also a new supply of provisions.

And it came to pass that I thus did send an em-bassy to the governor of our land, to acquaint him concerning the affairs of our people. And it came to pass that we did wait to receive provisions and strength from the land of Zarahemla.

But behold, this did profit us but little; for the Lamanites were also receiving great strength from day to day, and also many provisions; and thus were our circumstances at this period of time.

And the Lamanites were sallying forth against us from time to time, resolving by stratagem to de-stroy us; nevertheless we could not come to battle with them, because of their retreats and their strongholds.

And it came to pass that we did wait in these diffi-cult circumstances for the space of many months, even until we were about to perish for the want of food.

But it came to pass that we did receive food, which was guarded to us by an army of two thou-sand men to our assistance; and this is all the assis-tance which we did receive, to defend ourselves and our country from falling into the hands of our ene-mies, yea, to contend with an enemy which was in-numerable.

- 9 А ево, узрок тих неприлика, то јест, разлог из ког нам не послаше веће појачање, не знамо. Стога бејасмо жалосни, а и пуни страха да се судови Божји не би случајно оборили на земљу нашу, на пропаст нашу и потпуно уништење.
- 10 Стога, у молитви Богу излисмо душе своје да нас Он ојача и избави из руку непријатеља наших, да, и да нам уз то да снагу да можемо да задржимо градове своје и земље своје и поседе своје, за издржавање народа нашег.
- 11 Да, и догоди се да нас Господ Бог наш походи веровањем да ће нас избавити, да, толико да објави мир душама нашим и подари нам велику веру и учини да се надамо избављењу своме кроз Њега.
- 12 И ми се охрабрисмо због наше мале снаге које примисмо, и учврстисмо се у одлучности да победимо непријатеље своје, и да задржимо земље своје, и поседе своје, и жене своје, и децу своју, и дело слободе своје.
- 13 И тако изађосмо са свом снагом својом против Ламанаца, који беху у граду Мантију, и разапесмо шаторе своје на страни пустиње, која беше близу града.
- 14 И догоди се да сутрадан, када Ламанци видеше да смо у пределима поред пустиње која је близу града, послаше уходе унаоколо да би открили бројност и снагу војске наше.
- 15 И догоди се да када видеше да нисмо јаки у погледу на бројност нашу, и плашећи се да их не одсечемо од снабдевања њиховог уколико не пођу у битку против нас и не побију нас, а и мислећи да могу лако да нас униште са својим бројним четама, почеше стога да се припремају да пођу у битку против нас.

And now the cause of these our embarrassments, or the cause why they did not send more strength unto us, we knew not; therefore we were grieved and also filled with fear, lest by any means the judgments of God should come upon our land, to our overthrow and utter destruction.

Therefore we did pour out our souls in prayer to God, that he would strengthen us and deliver us out of the hands of our enemies, yea, and also give us strength that we might retain our cities, and our lands, and our possessions, for the support of our people.

Yea, and it came to pass that the Lord our God did visit us with assurances that he would deliver us; yea, insomuch that he did speak peace to our souls, and did grant unto us great faith, and did cause us that we should hope for our deliverance in him.

And we did take courage with our small force which we had received, and were fixed with a determination to conquer our enemies, and to maintain our lands, and our possessions, and our wives, and our children, and the cause of our liberty.

And thus we did go forth with all our might against the Lamanites, who were in the city of Manti; and we did pitch our tents by the wilderness side, which was near to the city.

And it came to pass that on the morrow, that when the Lamanites saw that we were in the borders by the wilderness which was near the city, that they sent out their spies round about us that they might discover the number and the strength of our army.

And it came to pass that when they saw that we were not strong, according to our numbers, and fearing that we should cut them off from their support except they should come out to battle against us and kill us, and also supposing that they could easily destroy us with their numerous hosts, therefore they began to make preparations to come out against us to battle.

- 16 А када ми видесмо да се припремају да нас нападну, гле, наредих да се Гид са малим бројем људи сакрије у пустињу, а и да се Теомнер и мали број људи, такође, сакрије у пустињу.
- 17 Ево, Гид и његови људи беху здесна, а остали слева. И кад се они тако сакрише, гле, ја остадох са остатком своје војске на истом месту где први пут разапесмо шаторе своје за тренутак кад Ламанци изађу у битку.
- 18 И догоди се да Ламанци изађоше против нас са својом бројном војском. И кад дођоше и скоро нас нападоше мачем, наредих да се моји људи, они који беху са мном, повуку у пустињу.
- 19 И догоди се да Ламанци великом брзином кренуше за нама, јер силно жељаху да нас стигну да би нас побили. Стога, кренуше за нама у пустињу, а ми прођосмо између Гиде и Теомнера, тако да их Ламанци не открише.
- 20 И догоди се да када Ламанци прођоше, то јест, кад војска прође, Гид и Теомнер изађоше из својих скровитих места и одсекоше уходе ламанске да се не би вратиле у град.
- 21 И догоди се да кад их они одсекоше, похиташе у град и нападоше страже које беху остављене да чувају град, тако да их уништише а град освојише.
- 22 А то беше учињено јер Ламанци допустише да цела војска њихова, осим само неколико стражара, буде намамљена у пустињу.
- 23 И догоди се да Гид и Теомнер тако освојише њихова упоришта. И догоди се да се, пошто дуго путовасмо пустињом, упутисмо према земљи Зарахемли.

And when we saw that they were making preparations to come out against us, behold, I caused that Gid, with a small number of men, should secrete himself in the wilderness, and also that Teomner and a small number of men should secrete themselves also in the wilderness.

Now Gid and his men were on the right and the others on the left; and when they had thus secreted themselves, behold, I remained, with the remainder of my army, in that same place where we had first pitched our tents against the time that the Lamanites should come out to battle.

And it came to pass that the Lamanites did come out with their numerous army against us. And when they had come and were about to fall upon us with the sword, I caused that my men, those who were with me, should retreat into the wilderness.

And it came to pass that the Lamanites did follow after us with great speed, for they were exceedingly desirous to overtake us that they might slay us; therefore they did follow us into the wilderness; and we did pass by in the midst of Gid and Teomner, insomuch that they were not discovered by the Lamanites.

And it came to pass that when the Lamanites had passed by, or when the army had passed by, Gid and Teomner did rise up from their secret places, and did cut off the spies of the Lamanites that they should not return to the city.

And it came to pass that when they had cut them off, they ran to the city and fell upon the guards who were left to guard the city, insomuch that they did destroy them and did take possession of the city.

Now this was done because the Lamanites did suffer their whole army, save a few guards only, to be led away into the wilderness.

And it came to pass that Gid and Teomner by this means had obtained possession of their strongholds. And it came to pass that we took our course, after having traveled much in the wilderness towards the land of Zarahemla.

24 А када Ламанци видеше да иду према земљи Зарахемли, силно се уплашише да није смишљен план који би их одвео у уништење. Стога поново почеше да се повлаче у пустињу, да, и то натраг истим путем којим беху дошли.

25 А гле, беше ноћ и они разапеше шаторе своје, јер врховни капетани ламански мишљаху да су Нефијци исцрпљени због свог пешачења, и мислећи да беху протерали целу војску њихову, стога и не помислише на град Манти.

26 Ево, догоди да када паде ноћ, наредих својим људима да не спавају, већ да другим путем крену према граду Мантију.

27 И због тог нашег пешачења током ноћи, гле, сутрадан бејасмо испред Ламанаца, тако да пре њих стигосмо до града Мантија.

28 И тако се догоди да том варком освојисмо град Манти без проливања крви.

29 И догоди се да када војске ламанске стигосше близу града и видеше да смо спремни да их дочекамо, силно се запрепастише и обузе их велик страх, тако да побегосше у пустињу.

30 Да, и догоди се да војске ламанске побегосше из целог тог предела земље. Али гле, поведосше са собом из земље мноштво жена и деце.

31 А они градови које Ламанци беху освојили, сви су они сада у нашем поседу, а очеви наши и жене наше и деца наша враћају се кућама својим, сви осим оних које Ламанци заробише и одведосше.

32 Али гле, наше војске су мале да би задржале толики број градова и тако велике поседе.

33 Али гле, уздамо се у Бога који нам подари победу над овим земљама, тако да задобисмо оне градове и оне земље који беху наши.

And when the Lamanites saw that they were marching towards the land of Zarahemla, they were exceedingly afraid, lest there was a plan laid to lead them on to destruction; therefore they began to retreat into the wilderness again, yea, even back by the same way which they had come.

And behold, it was night and they did pitch their tents, for the chief captains of the Lamanites had supposed that the Nephites were weary because of their march; and supposing that they had driven their whole army therefore they took no thought concerning the city of Manti.

Now it came to pass that when it was night, I caused that my men should not sleep, but that they should march forward by another way towards the land of Manti.

And because of this our march in the night-time, behold, on the morrow we were beyond the Lamanites, insomuch that we did arrive before them at the city of Manti.

And thus it came to pass, that by this stratagem we did take possession of the city of Manti without the shedding of blood.

And it came to pass that when the armies of the Lamanites did arrive near the city, and saw that we were prepared to meet them, they were astonished exceedingly and struck with great fear, insomuch that they did flee into the wilderness.

Yea, and it came to pass that the armies of the Lamanites did flee out of all this quarter of the land. But behold, they have carried with them many women and children out of the land.

And those cities which had been taken by the Lamanites, all of them are at this period of time in our possession; and our fathers and our women and our children are returning to their homes, all save it be those who have been taken prisoners and carried off by the Lamanites.

But behold, our armies are small to maintain so great a number of cities and so great possessions.

But behold, we trust in our God who has given us victory over those lands, insomuch that we have obtained those cities and those lands, which were our own.

34 Ево, не знамо разлог због ког нам влада не даје веће појачање. Ни они људи који нам дођоше не знају зашто не добисмо веће појачање.

35 Гле, мислимо да сте можда неуспешни, и да сте повукли снаге у тај део земље. Ако је тако, не желимо да гунђамо.

36 А није ли тако, гле, плашимо се да није нека неслога у влади па нам не шаљу више људи у помоћ, јер знамо да су бројнији од онога што нам послаше.

37 Али гле, није важно – уздамо се да ће нас Бог избавити, упркос слабости наших војски, да, избавиће нас из руку непријатеља наших.

38 Гле, ово је двадесет и девета година, при самом крају, а ми смо у поседу земаља својих, а Ламанци побегоше у земљу Нефи.

39 А они синови народа Амоновог о којима тако суважавањем говорих, са мношвом су у граду Мантију, и Господ их подржа, да, и сачува да не падну од мача, тако да ни једна душа не беше погубљена.

40 Али гле, задобише они много рана. Ипак, постојани су они у тој слободи којом их Бог ослободи. И они се из дана у дан помно сећају Господа Бога свога. Да, гледају они да држе одредбе Његове, и судове Његове, и заповести Његове непрестано, и јака је вера њихова у проштвa о ономе што ће доћи.

41 И ево, љубљени брате мој, Морони, нека те Господ Бог наш, који нас откупи и ослободи, чува у присуству свом без престанка. Да, и нека буде наклоњен овом народу, и то да има успеха у задобијању посуда од свега што нам Ламанци одузеше, што беше за издржавање наше. И ево, гле, закључујем своју посланицу. Ја сам Хеламан, син Алмин.

Now we do not know the cause that the government does not grant us more strength; neither do those men who came up unto us know why we have not received greater strength.

Behold, we do not know but what ye are unsuccessful, and ye have drawn away the forces into that quarter of the land; if so, we do not desire to murmur.

And if it is not so, behold, we fear that there is some faction in the government, that they do not send more men to our assistance; for we know that they are more numerous than that which they have sent.

But, behold, it mattereth not—we trust God will deliver us, notwithstanding the weakness of our armies, yea, and deliver us out of the hands of our enemies.

Behold, this is the twenty and ninth year, in the latter end, and we are in the possession of our lands; and the Lamanites have fled to the land of Nephi.

And those sons of the people of Ammon, of whom I have so highly spoken, are with me in the city of Manti; and the Lord has supported them, yea, and kept them from falling by the sword, insomuch that even one soul has not been slain.

But behold, they have received many wounds; nevertheless they stand fast in that liberty wherewith God has made them free; and they are strict to remember the Lord their God from day to day; yea, they do observe to keep his statutes, and his judgments, and his commandments continually; and their faith is strong in the prophecies concerning that which is to come.

And now, my beloved brother, Moroni, may the Lord our God, who has redeemed us and made us free, keep you continually in his presence; yea, and may he favor this people, even that ye may have success in obtaining the possession of all that which the Lamanites have taken from us, which was for our support. And now, behold, I close mine epistle. I am Helaman, the son of Alma.

Алма 59

- 1 Ево, тридесете године владавине судија над народом Нефијевим, догоди се да се Морони, пошто прими и прочита посланицу Хеламанову, силно обрадова због добробити, да, силног успеха који Хеламан беше имао у добијању оних земаља које беху изгубљене.
- 2 Да, и он то разгласи целом свом народу, у свој земљи унаоколо у оном делу у ком он беше, да и они могу да се радују.
- 3 И догоди се да одмах посла посланицу Пахорану, тражећи да нареди људима да се сакупе како би ојачали Хеламана, то јест, војске Хеламанове, како би са лакоћом држао онај део земље у чијем поновном освајању беше тако чудесно потпомогнут.
- 4 И догоди се да када Морони беше послао ову посланицу у земљу Зарахемлу, поче поново да смишља како би добио остатак оних поседа и градова које Ламанци беху узели од њих.
- 5 И догоди се да док се Морони тако припремаше да пође у битку против Ламанаца, гле, народ Нефихин, који се окупи из града Моронија и из града Лехија и из града Моријантона, беше нападнут од стране Ламанаца.
- 6 Да, исто тако и они који беху приморани да беже из земље Манти, и из земље околне, беху дошли и придружили се Ламанцима у том делу земље.
- 7 И тако, будући веома бројни, да, и примајући појачање из дана у дан, по наредби Амороновој изађоше против народа Нефихе, и почеше да их убијају у силно великом покољу.
- 8 А војске њихове беху тако бројне да остатак народа из Нефихе беше присиљен да бежи пред њима. И они заиста дођоше и прикључише се војсци Моронијевој.

Alma 59

Now it came to pass in the thirtieth year of the reign of the judges over the people of Nephi, after Moroni had received and had read Helaman's epistle, he was exceedingly rejoiced because of the welfare, yea, the exceeding success which Helaman had had, in obtaining those lands which were lost.

Yea, and he did make it known unto all his people, in all the land round about in that part where he was, that they might rejoice also.

And it came to pass that he immediately sent an epistle to Pahoran, desiring that he should cause men to be gathered together to strengthen Helaman, or the armies of Helaman, insomuch that he might with ease maintain that part of the land which he had been so miraculously prospered in regaining.

And it came to pass when Moroni had sent this epistle to the land of Zarahemla, he began again to lay a plan that he might obtain the remainder of those possessions and cities which the Lamanites had taken from them.

And it came to pass that while Moroni was thus making preparations to go against the Lamanites to battle, behold, the people of Nephiah, who were gathered together from the city of Moroni and the city of Lehi and the city of Morianton, were attacked by the Lamanites.

Yea, even those who had been compelled to flee from the land of Manti, and from the land round about, had come over and joined the Lamanites in this part of the land.

And thus being exceedingly numerous, yea, and receiving strength from day to day, by the command of Ammoron they came forth against the people of Nephiah, and they did begin to slay them with an exceedingly great slaughter.

And their armies were so numerous that the remainder of the people of Nephiah were obliged to flee before them; and they came even and joined the army of Moroni.

9 И ево, како Морони беше веровао да ће људи бити послати у град Нефиху, у помоћ народу да би задржали тај град, и знајући да га је лакше сачувати од пада у руке Ламанаца него га поново од њих узети, мишљаше да ће они лако задржати град.

10 Стога он узео сву своју снагу да би задржао она места која беше повратио.

11 И ево, кад Морони виде да је град Нефиха изгубљен силно се ражалости, и због opakости народа поче да сумња неће ли они пасти у руке браће своје.

12 И то беше случај са свим врховним капетанима. И они сумњаху и чуђаху се због opakости народа, а све то због успеха Ламанаца над њима.

13 И догоди се да се Морони расрди на владу због равнодушности њихове у погледу на слободу отаџбине њихове.

And now as Moroni had supposed that there should be men sent to the city of Nephihah, to the assistance of the people to maintain that city, and knowing that it was easier to keep the city from falling into the hands of the Lamanites than to retake it from them, he supposed that they would easily maintain that city.

Therefore he retained all his force to maintain those places which he had recovered.

And now, when Moroni saw that the city of Nephihah was lost he was exceedingly sorrowful, and began to doubt, because of the wickedness of the people, whether they should not fall into the hands of their brethren.

Now this was the case with all his chief captains. They doubted and marveled also because of the wickedness of the people, and this because of the success of the Lamanites over them.

And it came to pass that Moroni was angry with the government, because of their indifference concerning the freedom of their country.

Алма 60

- 1 И догоди се да он поново написа управитељу земље, а беше то Пахоран, а ово су речи које он написа, које гласе: Гле, упућујем посланицу своју Пахорану, у граду Зарахемли, који је врховни судија и управитељ у земљи, а и свима онима које овај народ изабра да воде и надгледају послове овог рата.
- 2 Јер гле, имам нешто да им кажем као осуду. Јер гле, и сами знате да сте постављени да скупите људе и наоружате их мачевима и сабљама и свакојаким ратним оружјем сваке врсте, и пошаљете их против Ламанаца, у који год део наше земље да дођу.
- 3 И ево, гле, кажем вам да ја сам, а и људи моји, а и Хеламан и људи његови, поднесмо силно велика страдања. Да, и то глад, жеђ и умор и свакојаке невоље.
- 4 Али гле, да је то све што претрпесмо не бисмо гунђали нити се жалили.
- 5 Али гле, међу нашим људима беше велик покољ. Да, хиљаде падоше од мача, док би другачије било да ви обезбедисте војскама нашим довољно појачање и помоћ за њих. Да, ваш немар према нама беше велик.
- 6 И ево, гле, желимо да знамо разлог тако великог немара. Да, желимо да знамо разлог вашег непромишљеног стања.
- 7 Можете ли да замислите да седите на престолима својим у стању непромишљене тупости, док непријатељи ваши шире око вас дело смрти? Да, док убијају на хиљаде браће ваше—
- 8 Да, и то оне који се уздаше у вас за заштиту, да, и који вас поставише на положај да им помогнете, да, да им пошаљете војске да би их ојачали, и хиљаде њих спасете да не падну од мача.

Alma 60

And it came to pass that he wrote again to the governor of the land, who was Pahoran, and these are the words which he wrote, saying: Behold, I direct mine epistle to Pahoran, in the city of Zarahemla, who is the chief judge and the governor over the land, and also to all those who have been chosen by this people to govern and manage the affairs of this war.

For behold, I have somewhat to say unto them by the way of condemnation; for behold, ye yourselves know that ye have been appointed to gather together men, and arm them with swords, and with cimeters, and all manner of weapons of war of every kind, and send forth against the Lamanites, in whatsoever parts they should come into our land.

And now behold, I say unto you that myself, and also my men, and also Helaman and his men, have suffered exceedingly great sufferings; yea, even hunger, thirst, and fatigue, and all manner of afflictions of every kind.

But behold, were this all we had suffered we would not murmur nor complain.

But behold, great has been the slaughter among our people; yea, thousands have fallen by the sword, while it might have otherwise been if ye had rendered unto our armies sufficient strength and succor for them. Yea, great has been your neglect towards us.

And now behold, we desire to know the cause of this exceedingly great neglect; yea, we desire to know the cause of your thoughtless state.

Can you think to sit upon your thrones in a state of thoughtless stupor, while your enemies are spreading the work of death around you? Yea, while they are murdering thousands of your brethren—

Yea, even they who have looked up to you for protection, yea, have placed you in a situation that ye might have succored them, yea, ye might have sent armies unto them, to have strengthened them, and have saved thousands of them from falling by the sword.

- 9 Али гле, то није све – ускратисте им намирнице своје, тако да се многи бораху и до смрти искрварише због велике жеље своје коју имаху за добробит овог народа. Да, а то учинише док скоро страдаху од глади због вашег силно великог немара према њима.
- 10 И ево, љубљена браћо моја – јер треба да будете љубљени, да, и треба да марљивије радите за добробит и слободу овог народа. Али гле, ви их занемаристе тако да ће се крв на хиљаде њих сручити на главе ваше освете ради, да, јер Богу су знани сви вапаји њихови и сва страдања њихова –
- 11 Гле, зар могосте мислити да можете да седите на престолима својим и да због велике добротe Божје не морате ништа да чините, а Он ће вас избавити? Гле, мислисте ли тако, узалуд мислите.
- 12 Мислите ли да је толико много браће ваше убијено због opakости своје? Кажем вам, мислите ли то узалуд мислите. Јер кажем вам, много их је који падоше од мача, и гле, то је на вашу осуду;
- 13 Јер Господ допушта да праведници буду погубљени како би правда Његова и суд могли доћи на опакe. Стога, не треба да мислите да су праведници изгубљени јер су побијени, већ гле, улазе они у покој Господа Бога свог.
- 14 И ево, гле, кажем вам, веома се бојим да ће се судови Божји оборити на овај народ због велике немарности његове, да, и то немарности владе наше, и њиховог силно великог немара према браћи нашој, да, према онима који су погубљени.
- 15 Јер да не беше opakости која најпре започе у врху нашем, могли смо се одупрети непријатељима нашим па они не би стекли моћ над нама.

But behold, this is not all—ye have withheld your provisions from them, insomuch that many have fought and bled out their lives because of their great desires which they had for the welfare of this people; yea, and this they have done when they were about to perish with hunger, because of your exceedingly great neglect towards them.

And now, my beloved brethren—for ye ought to be beloved; yea, and ye ought to have stirred yourselves more diligently for the welfare and the freedom of this people; but behold, ye have neglected them insomuch that the blood of thousands shall come upon your heads for vengeance; yea, for known unto God were all their cries, and all their sufferings—

Behold, could ye suppose that ye could sit upon your thrones, and because of the exceeding goodness of God ye could do nothing and he would deliver you? Behold, if ye have supposed this ye have supposed in vain.

Do ye suppose that, because so many of your brethren have been killed it is because of their wickedness? I say unto you, if ye have supposed this ye have supposed in vain; for I say unto you, there are many who have fallen by the sword; and behold it is to your condemnation;

For the Lord suffereth the righteous to be slain that his justice and judgment may come upon the wicked; therefore ye need not suppose that the righteous are lost because they are slain; but behold, they do enter into the rest of the Lord their God.

And now behold, I say unto you, I fear exceedingly that the judgments of God will come upon this people, because of their exceeding slothfulness, yea, even the slothfulness of our government, and their exceedingly great neglect towards their brethren, yea, towards those who have been slain.

For were it not for the wickedness which first commenced at our head, we could have withstood our enemies that they could have gained no power over us.

16 Да, да не беше рата који изби међу нама сами-ма. Дâ, да не беше оних поборника цара који изазваше толико крвопролиће међу нама. Да, у време док се међусобно сукобљавасмо да ујединисмо снаге своје као што дотад чињасмо. Дâ, да не беше оне жеље за моћу и влашћу над нама које ти поборници цара имаху, да они беху верни делу слободе наше и да се ујединише са нама и пођоше против непријатеља наших, уместо што дигоше мачеве своје на нас, што беше узрок толиког крвопролића међу нама, да, да пођосмо против њих у снази Господњој, растурили бисмо непријатеље своје, јер би то било извршено у складу са испуњењем речи Његове.

17 Али гле, Ламанци, ево, наваљују на нас, освајајући поседе земаља наших и мачем убијају народ наш. Да, жене наше и децу нашу, и уз то их заробљене одводе, принудивши их да подносе свакојаке невоље, а све то због велике opakости оних који траже моћ и власт, да, и то оних поборника цара.

18 Али зашто бих више говорио о томе? Јер не знамо, али можда и ви за влашћу тежите. Не знамо, али можда сте и ви издајнице своје отаџбине.

19 Или, не занемаристе ли нас зато што сте у срцу отаџбине наше и окружени сте сигурношћу, па не наређујете да нам се шаље храна, а и људи да ојачају војске наше?

20 Зар заборависте заповести Господа Бога свога? Да, зар заборависте сужањство очева наших? Зар заборависте да много пута бејасмо избављени из руку непријатеља својих?

21 Или, мислите ли да ће нас Господ и поред тога избавити, док седимо на престолима својим и не користимо средства која нам Господ прибави?

Yea, had it not been for the war which broke out among ourselves; yea, were it not for these king-men, who caused so much bloodshed among ourselves; yea, at the time we were contending among ourselves, if we had united our strength as we hitherto have done; yea, had it not been for the desire of power and authority which those king-men had over us; had they been true to the cause of our freedom, and united with us, and gone forth against our enemies, instead of taking up their swords against us, which was the cause of so much bloodshed among ourselves; yea, if we had gone forth against them in the strength of the Lord, we should have dispersed our enemies, for it would have been done, according to the fulfilling of his word.

But behold, now the Lamanites are coming upon us, taking possession of our lands, and they are murdering our people with the sword, yea, our women and our children, and also carrying them away captive, causing them that they should suffer all manner of afflictions, and this because of the great wickedness of those who are seeking for power and authority, yea, even those king-men.

But why should I say much concerning this matter? For we know not but what ye yourselves are seeking for authority. We know not but what ye are also traitors to your country.

Or is it that ye have neglected us because ye are in the heart of our country and ye are surrounded by security, that ye do not cause food to be sent unto us, and also men to strengthen our armies?

Have ye forgotten the commandments of the Lord your God? Yea, have ye forgotten the captivity of our fathers? Have ye forgotten the many times we have been delivered out of the hands of our enemies?

Or do ye suppose that the Lord will still deliver us, while we sit upon our thrones and do not make use of the means which the Lord has provided for us?

22 Да, хоћете ли седети у доколици док сте окружени хиљадама оних, да, и десетинама хиљада, који такође седе у доколици, док хиљаде унаоколо на границама земље падају од мача, да, рањени и крваре?

23 Мислите ли да ће вас Бог сматрати недужнима док мирно седите и то гледате? Гле, кажем вам, не. Ево, ја бих да се сетите да Бог рече да ће очистити најпре унутрашњи суд, а затим ће очистити и спољни суд.

24 И ево, не покајете ли се због оног што учинисте и не почнете да делујете, и пошаљете нама храну и људе, а и Хеламану, како би задржао оне делове наше отаџбине које поново освоји, и како бисмо уз то поново вратили остатак поседа својих у тим крајевима, гле, биће корисно да се више не сукобљавамо са Ламанцима све док најпре не очистимо унутрашњи суд свој, да, и то врховну главу наше владе.

25 И уколико не прихватите моју посланицу и не изађете и не покажете ми истински дух слободе, и не потрудите се да ојачате и утврдите војске наше, и не доделите им храну за издржавање њихово, гле, оставићу део својих слободара да бране овај крај наше земље, и оставићу снагу и благослове Божје на њима, да никаква друга моћ не може да делује против њих –

26 И то због силне вере њихове и стрпљења њиховог у страдањима њиховим –

27 И доћи ћу к вама, и буде ли међу вама иког ко има жељу за слободом, да, буде ли преостала макар искра слободе, гле, подстаћи ћу побуну код вас, све док не изумру они који имају жеље да присвоје моћ и власт.

28 Да, гле, не плашим се моћи ваше нити власти ваше, него је Бог мој онај ког се плашим, и према заповестима Његовим узимам свој мач да браним дело отаџбине своје, а због безакоња вашег претрпесмо тако велик губитак.

Yea, will ye sit in idleness while ye are surrounded with thousands of those, yea, and tens of thousands, who do also sit in idleness, while there are thousands round about in the borders of the land who are falling by the sword, yea, wounded and bleeding?

Do ye suppose that God will look upon you as guiltless while ye sit still and behold these things? Behold I say unto you, Nay. Now I would that ye should remember that God has said that the inward vessel shall be cleansed first, and then shall the outer vessel be cleansed also.

And now, except ye do repent of that which ye have done, and begin to be up and doing, and send forth food and men unto us, and also unto Helaman, that he may support those parts of our country which he has regained, and that we may also recover the remainder of our possessions in these parts, behold it will be expedient that we contend no more with the Lamanites until we have first cleansed our inward vessel, yea, even the great head of our government.

And except ye grant mine epistle, and come out and show unto me a true spirit of freedom, and strive to strengthen and fortify our armies, and grant unto them food for their support, behold I will leave a part of my freemen to maintain this part of our land, and I will leave the strength and the blessings of God upon them, that none other power can operate against them—

And this because of their exceeding faith, and their patience in their tribulations—

And I will come unto you, and if there be any among you that has a desire for freedom, yea, if there be even a spark of freedom remaining, behold I will stir up insurrections among you, even until those who have desires to usurp power and authority shall become extinct.

Yea, behold I do not fear your power nor your authority, but it is my God whom I fear; and it is according to his commandments that I do take my sword to defend the cause of my country, and it is because of your iniquity that we have suffered so much loss.

29 Гле време је, да, време је близу да уколико се не покренете за одбрану отаџбине своје и малених својих, мач правде виси над вама, да, и обориће се на вас и походити вас све до вашег потпуног уништења.

30 Гле, очекујем помоћ од вас, и уколико не допринесете олакшању нашем, гле, доћи ћу к вама, чак у земљу Зарахемлу и ударићу вас мачем, толико да нећете више имати моћ да спречите напредак овог народа у погледу на дело слободе наше.

31 Јер гле, неће Господ допустити да живите и постанете јаки у безакоњима својим да бисте уништили Његов праведан народ.

32 Гле, мислите ли да ће вас Господ поштедети и изаћи на суд против Ламанаца, када предање очева њихових изазва мржњу њихову, да, и она беше удвостручена од стране оних који одступеше од нас, док је безакоње ваше због ваше љубави према слави и ништавним стварима овог света?

33 Знате ви да преступате законе Божје, и знате да их ногама својим газите. Гле, Господ ми рече: Ако се они које постависте за управитеље своје не покају за грехе своје и безакоња, поћи ћете у битку против њих.

34 И ево, гле, ја, Морони, присиљен сам да делујем према завету који учиних да ћу држати заповести Божје. Стога, ја бих да се држите речи Божје и хитро ми пошаљете нешто намирница својих и људи својих, и Хеламану такође.

35 А гле, не учините ли то хитро ћу доћи к вама, јер гле, Бог неће допустити да страдамо од глади. Даће нам стога нешто хране ваше, па буде ли потребно и уз помоћ мача. Ево, гледајте да испуните реч Божју.

36 Гле, ја сам Морони, ваш врховни капетан. Не тежим за моћу, већ тежим да је срушим. Не тежим почастима световним, већ слави Бога свога и слободи и добробити отаџбине своје. И тако закључујем посланицу своју.

Behold it is time, yea, the time is now at hand, that except ye do bestir yourselves in the defence of your country and your little ones, the sword of justice doth hang over you; yea, and it shall fall upon you and visit you even to your utter destruction.

Behold, I wait for assistance from you; and, except ye do administer unto our relief, behold, I come unto you, even in the land of Zarahemla, and smite you with the sword, insomuch that ye can have no more power to impede the progress of this people in the cause of our freedom.

For behold, the Lord will not suffer that ye shall live and wax strong in your iniquities to destroy his righteous people.

Behold, can you suppose that the Lord will spare you and come out in judgment against the Lamanites, when it is the tradition of their fathers that has caused their hatred, yea, and it has been redoubled by those who have dissented from us, while your iniquity is for the cause of your love of glory and the vain things of the world?

Ye know that ye do transgress the laws of God, and ye do know that ye do trample them under your feet. Behold, the Lord saith unto me: If those whom ye have appointed your governors do not repent of their sins and iniquities, ye shall go up to battle against them.

And now behold, I, Moroni, am constrained, according to the covenant which I have made to keep the commandments of my God; therefore I would that ye should adhere to the word of God, and send speedily unto me of your provisions and of your men, and also to Helaman.

And behold, if ye will not do this I come unto you speedily; for behold, God will not suffer that we should perish with hunger; therefore he will give unto us of your food, even if it must be by the sword. Now see that ye fulfil the word of God.

Behold, I am Moroni, your chief captain. I seek not for power, but to pull it down. I seek not for honor of the world, but for the glory of my God, and the freedom and welfare of my country. And thus I close mine epistle.

Алма 61

- 1 Гле, тад се догоди да убрзо пошто Морони беше послао своју посланицу врховном управитељу, прими он посланицу од Пахорана, врховног управитеља. А ово су речи које он прими:
- 2 Ја, Пахоран, који сам управитељ ове земље, шаљем ове речи Моронију, врховном капетану војске. Гле, кажем ти, Морони, да се не радујем због великих невоља ваших, да, то жалости душу моју.
- 3 Али гле, има оних који се радују вашим невољама, да, толико да се подигоше на буну против мене, а и оних мојих људи који су слободари, да, а они који се подигоше веома су бројни.
- 4 А узрок овог великог безакоња су они који настојаху да преузму судијску столицу од мене. Они се, наиме, послужише великим ласкањем и заведоше срца многих људи, што ће бити узрок велике невоље код нас. Ускратише они намирилице наше и заплашише слободаре наше и они вам не дођоше.
- 5 И гле, отераше ме испред себе, и ја побегох у земљу Гедеон, са онолико људи колико могах добити.
- 6 И гле, послах проглас широм овог дела земље. И гле, они се свакодневно скупљају код нас на оружје своје за одбрану отаџбине своје и слобде своје, и да би осветили неправде наше.
- 7 И дођоше к нама, тако да су они који се подигоше на буну против нас супротстављени, да, тако да нас се плаше и не усуђују се да пођу у битку против нас.

Alma 61

Behold, now it came to pass that soon after Moroni had sent his epistle unto the chief governor, he received an epistle from Pahoran, the chief governor. And these are the words which he received:

I, Pahoran, who am the chief governor of this land, do send these words unto Moroni, the chief captain over the army. Behold, I say unto you, Moroni, that I do not joy in your great afflictions, yea, it grieves my soul.

But behold, there are those who do joy in your afflictions, yea, insomuch that they have risen up in rebellion against me, and also those of my people who are freemen, yea, and those who have risen up are exceedingly numerous.

And it is those who have sought to take away the judgment-seat from me that have been the cause of this great iniquity; for they have used great flattery, and they have led away the hearts of many people, which will be the cause of sore affliction among us; they have withheld our provisions, and have daunted our freemen that they have not come unto you.

And behold, they have driven me out before them, and I have fled to the land of Gideon, with as many men as it were possible that I could get.

And behold, I have sent a proclamation throughout this part of the land; and behold, they are flocking to us daily, to their arms, in the defence of their country and their freedom, and to avenge our wrongs.

And they have come unto us, insomuch that those who have risen up in rebellion against us are set at defiance, yea, insomuch that they do fear us and durst not come out against us to battle.

8 Освојише они земљу, то јест, град Зарахемлу, поставише цара себи, а он писа цару ламанском, при чему склопи савез са њим. У том савезу он се сагласи да ће држати град Зарахемлу, чијим задржавањем ће, мишљаше он, омогућити Ламанцима да освоје остатак земље, а он ће бити постављен за цара над овим народом када они буду поражени од стране Ламанаца.

9 И ево, ти ме укори у посланици својој, али није важно, не љутим се, већ се радујем због племенитости срца твога. Ја, Пахоран, не тежим моћи, осим једино да задржим судијску столицу своју како бих сачувао права и слободу свога народа. Душа моја постојано стоји у оној слободи у којој нас Бог учини слободнима.

10 И ево, гле, одупрећемо се opakости и то до крвопролића. Ми не бисмо проливали крв Ламанаца кад би они остали у својој земљи.

11 Не бисмо проливали крв браће наше кад се они не би подигли на буну и узели мач против нас.

12 Покорили бисмо се и јарму ропства кад би то било потребно због правде Божје, или кад би нам Он заповедио да то учинимо.

13 Али гле, Он нам не заповеда да се покоримо непријатељима својим, већ да уздање своје ослонимо на Њега, и Он ће нас избавити.

14 Стога, Морони, љубљени брате мој, одупримо се злу, а којем год злу се не можемо одупрети речима својим, да, као што су побуне и раздори, одупримо им се мачевима својим како бисмо сачували слободу своју, да бисмо се радовали у великој повластици цркве своје и у делу Откупитеља свога и Бога свога.

15 Стога, хитро ми дођи са неколико својих људи, а остале остави на бригу Лехију и Теанкуму. Подај им моћ да воде рат у том делу земље, у складу са Духом Божјим, који је уз то и дух слободе која је у њима.

16 Гле, послах им нешто мало намирница да не би страдали док ви не будете могли да ми дођете.

They have got possession of the land, or the city, of Zarahemla; they have appointed a king over them, and he hath written unto the king of the Lamanites, in the which he hath joined an alliance with him; in the which alliance he hath agreed to maintain the city of Zarahemla, which maintenance he supposeth will enable the Lamanites to conquer the remainder of the land, and he shall be placed king over this people when they shall be conquered under the Lamanites.

And now, in your epistle you have censured me, but it mattereth not; I am not angry, but do rejoice in the greatness of your heart. I, Pahoran, do not seek for power, save only to retain my judgment-seat that I may preserve the rights and the liberty of my people. My soul standeth fast in that liberty in the which God hath made us free.

And now, behold, we will resist wickedness even unto bloodshed. We would not shed the blood of the Lamanites if they would stay in their own land.

We would not shed the blood of our brethren if they would not rise up in rebellion and take the sword against us.

We would subject ourselves to the yoke of bondage if it were requisite with the justice of God, or if he should command us so to do.

But behold he doth not command us that we shall subject ourselves to our enemies, but that we should put our trust in him, and he will deliver us.

Therefore, my beloved brother, Moroni, let us resist evil, and whatsoever evil we cannot resist with our words, yea, such as rebellions and dissensions, let us resist them with our swords, that we may retain our freedom, that we may rejoice in the great privilege of our church, and in the cause of our Redeemer and our God.

Therefore, come unto me speedily with a few of your men, and leave the remainder in the charge of Lehi and Teancum; give unto them power to conduct the war in that part of the land, according to the Spirit of God, which is also the spirit of freedom which is in them.

Behold I have sent a few provisions unto them, that they may not perish until ye can come unto me.

17 На путу своје овамо сакупите све снаге које можете, а ми ћемо хитро, у снази Бога нашег, поћи против ових одметника, у складу са вером која је у нама.

18 И освојићемо град Зарахемлу, како бисмо набавили више хране да пошаљемо Лехију и Теанкуму. Да, поћи ћемо против њих у снази Господњој и докрајчити то велико безакоње.

19 А сад, Морони, радујем се што примих посланицу твоју, јер бејаш помало забринут у погледу тога шта да чинимо, да ли би праведно било за нас да пођемо против браће своје.

20 Али, ти рече да ти Господ заповеди да пођеш против њих уколико се не покају.

21 Гледај да Лехија и Теанкума ојачаш у Господу. Кажи им да се не плаше, јер ће их Бог избавити, да, а и све оне који постојано стоје у оној слободи којом их Бог учини слободнима. И тако закључујем своју посланицу Моронију, свом љубљеном брату.

Gather together whatsoever force ye can upon your march hither, and we will go speedily against those dissenters, in the strength of our God according to the faith which is in us.

And we will take possession of the city of Zarahemla, that we may obtain more food to send forth unto Lehi and Teancum; yea, we will go forth against them in the strength of the Lord, and we will put an end to this great iniquity.

And now, Moroni, I do joy in receiving your epistle, for I was somewhat worried concerning what we should do, whether it should be just in us to go against our brethren.

But ye have said, except they repent the Lord hath commanded you that ye should go against them.

See that ye strengthen Lehi and Teancum in the Lord; tell them to fear not, for God will deliver them, yea, and also all those who stand fast in that liberty wherewith God hath made them free. And now I close mine epistle to my beloved brother, Moroni.

Алма 62

- 1 И ево, догоди се да када Морони беше примио ову посланицу срце му се охрабри и испуни силно великом радошћу због верности Пахоранове, што и он није издајник слободе и дела отаџбине своје.
- 2 Али се и силно ожалости због безакоња оних који беху отерали Пахорана са судијске столице, да, укратко због оних који се побунише против отаџбине своје а и Бога свога.
- 3 И догоди се да Морони поведе малу групу људи, по жељи Пахорановој, а Лехију и Теанкуму предаде заповедништво над остатком војске своје, и упути се према земљи Гедеон.
- 4 И он подиже заставу слободе у сваком месту у које уђе, и сакупљаше све снаге које могаше током целог свог марша према земљи Гедеон.
- 5 И догоди се да се хиљаде сакупише под његову заставу и латише се мачева својих за одбрану слободе своје, како не би доспели у ропство.
- 6 И тако, кад Морони беше окупио све људе које могаше током целог свог марша, дође у земљу Гедеон, и ујединивши снаге своје са Пахорановим посташе они силно јаки, чак јачи од људи Пакусових, који беше цар оних одметника који беху протерали слободаре из земље Зарахемле и беху освојили ту земљу.
- 7 И догоди се да Морони и Пахоран са војскама својим сиђоше у земљу Зарахемлу и кренуше према граду, и сусретоше људе Пакусове, толико да пођоше у битку.
- 8 И гле, Пакус би убијен а његови људи беху заробљени, а Пахоран беше обновљен за своју судијску столицу.

Alma 62

And now it came to pass that when Moroni had received this epistle his heart did take courage, and was filled with exceedingly great joy because of the faithfulness of Pahoran, that he was not also a traitor to the freedom and cause of his country.

But he did also mourn exceedingly because of the iniquity of those who had driven Pahoran from the judgment-seat, yea, in fine because of those who had rebelled against their country and also their God.

And it came to pass that Moroni took a small number of men, according to the desire of Pahoran, and gave Lehi and Teancum command over the remainder of his army, and took his march towards the land of Gideon.

And he did raise the standard of liberty in whatsoever place he did enter, and gained whatsoever force he could in all his march towards the land of Gideon.

And it came to pass that thousands did flock unto his standard, and did take up their swords in the defence of their freedom, that they might not come into bondage.

And thus, when Moroni had gathered together whatsoever men he could in all his march, he came to the land of Gideon; and uniting his forces with those of Pahoran they became exceedingly strong, even stronger than the men of Pachus, who was the king of those dissenters who had driven the freemen out of the land of Zarahemla and had taken possession of the land.

And it came to pass that Moroni and Pahoran went down with their armies into the land of Zarahemla, and went forth against the city, and did meet the men of Pachus, insomuch that they did come to battle.

And behold, Pachus was slain and his men were taken prisoners, and Pahoran was restored to his judgment-seat.

- 9 А Пакусови људи беху осуђени по закону, а и они поборници цара који беху ухваћени и у тамницу бачени. И они беху погубљени по закону. Да, ти људи Пакусови и ти поборници цара који не хтедоше да узму оружје за одбрану отаџбине своје, већ се против ње бораху, беху усмрћени.
- 10 И тако беше потребно да се тај закон строго спроводи због сигурности отаџбине њихове. Да, и ко год би се нашао да се одриче слободе своје био би хитро погубљен у складу са законом.
- 11 И тако се заврши тридесета година владавине судија над народом Нефијевим. Морони и Пахоран успоставише мир у земљи Зарахемли, међу својим народом, и на смрт осудише све оне који не беху верни делу слободе.
- 12 А почетком тридесет и прве године владавине судија над народом Нефијевим, Морони нареди да се сместа пошаљу намирнице, а и војска од шест хиљада људи да се пошаље Хеламану, да му помогну у очувању тог дела земље.
- 13 И нареди, такође, да се војска од шест хиљада људи, са довољном количином хране, пошаље војскама Лехијевим и Теанкумовим. И догоди се да то беше учињено како би се земља утврдила против Ламанаца.
- 14 И догоди се да се Морони и Пахоран, оставивши велику групу људи у земљи Зарахемли, упутише са великом групом људи према земљи Нефихи, будући одлучни да поразе Ламанце у том граду.
- 15 И догоди се да док маршираху према тој земљи, ухватише велику групу људи ламанских, и многе од њих побише, и узеше храну њихову и њихово оружје ратно.
- 16 И догоди се да пошто их беху ухватили, принудише их да уђу у завет да се неће више лаћати свога оружја ратног против Нефијаца.

And the men of Pachus received their trial, according to the law, and also those king-men who had been taken and cast into prison; and they were executed according to the law; yea, those men of Pachus and those king-men, whosoever would not take up arms in the defence of their country, but would fight against it, were put to death.

And thus it became expedient that this law should be strictly observed for the safety of their country; yea, and whosoever was found denying their freedom was speedily executed according to the law.

And thus ended the thirtieth year of the reign of the judges over the people of Nephi; Moroni and Pahoran having restored peace to the land of Zarahemla, among their own people, having inflicted death upon all those who were not true to the cause of freedom.

And it came to pass in the commencement of the thirty and first year of the reign of the judges over the people of Nephi, Moroni immediately caused that provisions should be sent, and also an army of six thousand men should be sent unto Helaman, to assist him in preserving that part of the land.

And he also caused that an army of six thousand men, with a sufficient quantity of food, should be sent to the armies of Lehi and Teancum. And it came to pass that this was done to fortify the land against the Lamanites.

And it came to pass that Moroni and Pahoran, leaving a large body of men in the land of Zarahemla, took their march with a large body of men towards the land of Nephiah, being determined to overthrow the Lamanites in that city.

And it came to pass that as they were marching towards the land, they took a large body of men of the Lamanites, and slew many of them, and took their provisions and their weapons of war.

And it came to pass after they had taken them, they caused them to enter into a covenant that they would no more take up their weapons of war against the Nephites.

- 17 И када они беху ушли у овај завет, послаше их да бораве код народа Амоновог, а беше на броју око четири хиљаде оних који не беху погубљени.
- 18 И догоди се кад их послаше, да наставише марш свој према земљи Нефихи. И догоди се да када беху дошли до града Нефихе, разапеше шаторе своје у равницама Нефихе, које су близу града Нефихе.
- 19 Ево, Морони беше жељан да Ламанци пођу у битку против њих у равницама. Али, Ламанци, познавајући њихову силно велику храброст и видећи велику бројност њихову, не усудише се стога поћи против њих. Тога дана, дакле, не пођоше у битку.
- 20 А када паде ноћ, Морони изађе у таму ноћи и попе се на врх зида да извиди у ком делу града Ламанци таборују са војском својом.
- 21 И догоди се да они беху на истоку, поред улаза, и сви беху заспали. И тад се Морони врати војсци својој и нареди им да брзо припреме јаке конопце и мердевине, да би се са врха зида спустили до унутрашње стране зида.
- 22 И догоди се да Морони нареди да његови људи крену и попну се на врх зида, и спусте у тај део града, да, и то на западу, где Ламанци не табороваху са војскама својим.
- 23 И догоди се да се сви они ноћу спустише у град уз помоћ својих јаких конопаца и својих мердевина, тако да кад јутро освану, сви беху унутар зидина градских.
- 24 И ево, кад се Ламанци пробудише и видеше да су војске Моронијеве унутар зидина, силно се уплашише, толико да побегоше кроз пролаз.

And when they had entered into this covenant they sent them to dwell with the people of Ammon, and they were in number about four thousand who had not been slain.

And it came to pass that when they had sent them away they pursued their march towards the land of Nephihah. And it came to pass that when they had come to the city of Nephihah, they did pitch their tents in the plains of Nephihah, which is near the city of Nephihah.

Now Moroni was desirous that the Lamanites should come out to battle against them, upon the plains; but the Lamanites, knowing of their exceedingly great courage, and beholding the greatness of their numbers, therefore they durst not come out against them; therefore they did not come to battle in that day.

And when the night came, Moroni went forth in the darkness of the night, and came upon the top of the wall to spy out in what part of the city the Lamanites did camp with their army.

And it came to pass that they were on the east, by the entrance; and they were all asleep. And now Moroni returned to his army, and caused that they should prepare in haste strong cords and ladders, to be let down from the top of the wall into the inner part of the wall.

And it came to pass that Moroni caused that his men should march forth and come upon the top of the wall, and let themselves down into that part of the city, yea, even on the west, where the Lamanites did not camp with their armies.

And it came to pass that they were all let down into the city by night, by the means of their strong cords and their ladders; thus when the morning came they were all within the walls of the city.

And now, when the Lamanites awoke and saw that the armies of Moroni were within the walls, they were affrighted exceedingly, insomuch that they did flee out by the pass.

25 И ево, кад Морони виде да они беже пред њим, нареди својим људима да крену за њима и многе погубише, а друге опколише и заробише их. А они остали побегоше у земљу Морони, која беше у пределима поред обале морске.

26 Тако Морони и Пахоран освојише град Нефиху без губитка и једне душе, а беше много Ламанаца који страдаху.

27 Ево, догоди се да многи Ламанци који беху заробљеници пожелеше да се прикључе народу Амоновом и постану слободни људи.

28 И догоди се да свима који хтедоше беше уделено по жељама њиховим.

29 Стога се сви заробљени Ламанци прикључише народу Амоновом и почеше напорно да раде, обрађујући земљу, гајећи сваковрсно жито, и стада и крда сваке врсте. И тако Нефијци беху ослобођени великог терета. Да, тако да беху ослобођени свих заробљених Ламанаца.

30 Ево, догоди се да Морони, пошто беше освојио град Нефиху, ухвативши много заробљеника, што силно умањи војске ламанске, и повративши многе од Нефијаца који беху заробљени, што силно ојача војску Моронијеву, стога Морони изађе из земље Нефихе у земљу Лехи.

31 И догоди се да када Ламанци видеше да Морони долази према њима, поново се уплашише и побегоше пред војском Моронијевом.

32 И догоди се да их Морони и војска његова те-рахау од града до града, све док их Лехи и Теанкум не дочекаше. А Ламанци побегоше од Лехија и Теанкума, чак доле до предела поред обале морске, све док не стигоше у земљу Морони.

33 А војске ламанске беху све окупљене, тако да сви беху у једној групи у земљи Морони. Ево, Аморон, цар ламански, такође беше са њима.

And now when Moroni saw that they were fleeing before him, he did cause that his men should march forth against them, and slew many, and surrounded many others, and took them prisoners; and the remainder of them fled into the land of Moroni, which was in the borders by the seashore.

Thus had Moroni and Pahoran obtained the possession of the city of Nephiah without the loss of one soul; and there were many of the Lamanites who were slain.

Now it came to pass that many of the Lamanites that were prisoners were desirous to join the people of Ammon and become a free people.

And it came to pass that as many as were desirous, unto them it was granted according to their desires.

Therefore, all the prisoners of the Lamanites did join the people of Ammon, and did begin to labor exceedingly, tilling the ground, raising all manner of grain, and flocks and herds of every kind; and thus were the Nephites relieved from a great burden; yea, insomuch that they were relieved from all the prisoners of the Lamanites.

Now it came to pass that Moroni, after he had obtained possession of the city of Nephiah, having taken many prisoners, which did reduce the armies of the Lamanites exceedingly, and having regained many of the Nephites who had been taken prisoners, which did strengthen the army of Moroni exceedingly; therefore Moroni went forth from the land of Nephiah to the land of Lehi.

And it came to pass that when the Lamanites saw that Moroni was coming against them, they were again frightened and fled before the army of Moroni.

And it came to pass that Moroni and his army did pursue them from city to city, until they were met by Lehi and Teancum; and the Lamanites fled from Lehi and Teancum, even down upon the borders by the seashore, until they came to the land of Moroni.

And the armies of the Lamanites were all gathered together, insomuch that they were all in one body in the land of Moroni. Now Ammoron, the king of the Lamanites, was also with them.

34 И догоди се да се Морони и Лехи и Теанкум са војскама својим утаборише унаоколо у границама земље Морони тако да Ламанци беху окружени у границама пустиње на југу, и у границама пустиње на истоку.

35 И тако се они утаборише за ноћ. Јер гле, и Нефијци и Ламанци беху исцрпљени због тежине марша. Стога се не одлучише ни за какву варку током ноћи, осим Теанкума, јер он беше силно срдит на Аморона, јер сматраше да Аморон и Амаликија, брат његов, беху разлог тог великог и дуготрајног рата између њих и Ламанаца, што беше разлог толиког ратовања и крвопролића, да, и толике глади.

36 И догоди се да Теанкум у срџби својој пође у табор ламански и спусти се преко зидина градских. И са конопцем крену од места до места, тако да пронађе цара и баци се на њега копљем којег га прободу тик до срца. Али гле, пре него што умре цар пробуди слуге своје, тако да они кренуше у потеру за Теанкумом и убише га.

37 Ево, догоди да када Лехи и Морони сазнаше да је Теанкум мртав, силно се ожалостише, јер гле, беше он човек који се храбро бораше за отаџбину своју, да, прави пријатељ слободе. И он поднесе веома много тешких невоља. Али гле, он беше мртав и прође путем свега земаљског.

38 Ево, догоди се да сутрадан Морони одмаршира и нападе Ламанце, тако да их убијаху у великом покољу, и протераше их из земље, а они побегоше, штавише не вратише се тада против Нефијаца.

39 И тако се заврши тридесет и прва година владавине судија над народом Нефијевим. И тако они имаху ратове, и крвопролића, и глад, и невољу, током много година.

And it came to pass that Moroni and Lehi and Teancum did encamp with their armies round about in the borders of the land of Moroni, insomuch that the Lamanites were encircled about in the borders by the wilderness on the south, and in the borders by the wilderness on the east.

And thus they did encamp for the night. For behold, the Nephites and the Lamanites also were weary because of the greatness of the march; therefore they did not resolve upon any stratagem in the night-time, save it were Teancum; for he was exceedingly angry with Ammoron, insomuch that he considered that Ammoron, and Amalickiah his brother, had been the cause of this great and lasting war between them and the Lamanites, which had been the cause of so much war and bloodshed, yea, and so much famine.

And it came to pass that Teancum in his anger did go forth into the camp of the Lamanites, and did let himself down over the walls of the city. And he went forth with a cord, from place to place, insomuch that he did find the king; and he did cast a javelin at him, which did pierce him near the heart. But behold, the king did awaken his servants before he died, insomuch that they did pursue Teancum, and slew him.

Now it came to pass that when Lehi and Moroni knew that Teancum was dead they were exceedingly sorrowful; for behold, he had been a man who had fought valiantly for his country, yea, a true friend to liberty; and he had suffered very many exceedingly sore afflictions. But behold, he was dead, and had gone the way of all the earth.

Now it came to pass that Moroni marched forth on the morrow, and came upon the Lamanites, insomuch that they did slay them with a great slaughter; and they did drive them out of the land; and they did flee, even that they did not return at that time against the Nephites.

And thus ended the thirty and first year of the reign of the judges over the people of Nephi; and thus they had had wars, and bloodsheds, and famine, and affliction, for the space of many years.

40 И беше убистава, и сукоба, и раздора, и безакоња свакојаког међу народом Нефијевим. Ипак, праведника ради, да, због молитава праведних, беху поштеђени.

41 Али гле, због силно дугог ратовања између Нефијаца и Ламанаца многи беху постали окорели, због тог силно дугог ратовања, а многи смекшаше због невоља својих, толико да се понизише пред Богом, и то у дубину понизности.

42 И догоди се да пошто Морони беше утврдио оне делове земље који беху највише изложени Ламанцима, све док не беху довољно јаки, врати се он у град Зарахемлу. И Хеламан се такође врати у место баштине своје, и мир још једном беше успостављен међу народом Нефијевим.

43 А заповедништво над војскама својим Морони препусти у руке сина свога, чије име беше Морониха, а он се повуче у дом свој како би у миру провео остатак дана својих.

44 А Пахоран се врати на судијску столицу своју. А Хеламан поново преузе на себе да проповеда реч Божју, јер због многих ратова и сукоба беше потребно да се у цркви поново успостави пропис.

45 Стога, Хеламан и браћа његова изађоше и са великом моћу проглашаваху реч Божју за уверавање многих људи у opakост њихову, што их наведе да се покају за грехе своје и крсте за Господа Бога свога.

46 И догоди се да они поново, широм целе земље, успоставише цркву Божју.

47 Да, и беху донешени сви прописи који се тичу закона. И беху изабране судије њихове, и врховне судије њихове.

48 А народ Нефијев поново поче напредовати у земљи, и поче се множити и поста силно јаку земљи. И почеше се силно богатити.

And there had been murders, and contentions, and dissensions, and all manner of iniquity among the people of Nephi; nevertheless for the righteous' sake, yea, because of the prayers of the righteous, they were spared.

But behold, because of the exceedingly great length of the war between the Nephites and the Lamanites many had become hardened, because of the exceedingly great length of the war; and many were softened because of their afflictions, inso-much that they did humble themselves before God, even in the depth of humility.

And it came to pass that after Moroni had fortified those parts of the land which were most exposed to the Lamanites, until they were sufficiently strong, he returned to the city of Zarahemla; and also Helaman returned to the place of his inheritance; and there was once more peace established among the people of Nephi.

And Moroni yielded up the command of his armies into the hands of his son, whose name was Moronihah; and he retired to his own house that he might spend the remainder of his days in peace.

And Pahoran did return to his judgment-seat; and Helaman did take upon him again to preach unto the people the word of God; for because of so many wars and contentions it had become expedient that a regulation should be made again in the church.

Therefore, Helaman and his brethren went forth, and did declare the word of God with much power unto the convincing of many people of their wickedness, which did cause them to repent of their sins and to be baptized unto the Lord their God.

And it came to pass that they did establish again the church of God, throughout all the land.

Yea, and regulations were made concerning the law. And their judges, and their chief judges were chosen.

And the people of Nephi began to prosper again in the land, and began to multiply and to wax exceedingly strong again in the land. And they began to grow exceedingly rich.

49 Али упркос богатству своме, или снази својој, или благостању своме, не узнесоше се у охолости очију својих, нити беху спори да се сете Господа Бога свога, већ се силно понизише пред Њим.

50 Да, сећаху се они колико тога великога Господ беше учинио за њих, да их беше избављао од смрти, и од окова, и из тамница, и од свакојаких невоља, и беше их избавио из руку непријатеља њихових.

51 И без престанка се мољаху Господу Богу своме, толико да их Господ благослови по речи својој, тако да посташе јаки и напредоваху у земљи.

52 И догоди се да све то беше учињено. А тридесет и пете године владавине судија над народом Нефијевим умре Хеламан.

But notwithstanding their riches, or their strength, or their prosperity, they were not lifted up in the pride of their eyes; neither were they slow to remember the Lord their God; but they did humble themselves exceedingly before him.

Yea, they did remember how great things the Lord had done for them, that he had delivered them from death, and from bonds, and from prisons, and from all manner of afflictions, and he had delivered them out of the hands of their enemies.

And they did pray unto the Lord their God continually, insomuch that the Lord did bless them, according to his word, so that they did wax strong and prosper in the land.

And it came to pass that all these things were done. And Helaman died, in the thirty and fifth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

Алма 63

- 1 И догоди се да почетком тридесет и шесте године владавине судија над народом Нефијевим, Шиблон узео у посед оне свете предмете које Алма беше предао Хеламану.
- 2 А беше он праведан човек и усправно ходаше пред Богом. И настојаше да добро чини без престанка, да држи заповести Господа Бога свога, а и брат његов.
- 3 И догоди се да и Морони умре. И тако се заврши тридесет и шеста година владавине судија.
- 4 И догоди се да тридесет и седме године владавине судија, велико мноштво људи, и то на броју пет хиљада и четири стотине мушкараца, са женама својим и децом својом, отпутова из земље Зарахемле у земљу која беше на северу.
- 5 И догоди се да Хагот, будући веома радознао човек, пође стога и сагради себи силно велику лађу, на границама земље Изобиље, поред земље Пустоши, и пусти је у воду у море западно, поред узане превлаке копна која води ка земљи на северу.
- 6 И гле, беше много Нефијаца који се на њу укрцаше и отпловише са мноштвом намирница, а и са много жена и деце. И отпловише према северу. И тако се заврши тридесет и седма година.
- 7 А тридесет и осме године овај човек сагради и друге лађе. И прва лађа се такође врати, и много више људи се на њу укрца. Они, такође, понеше мноштво намирница и поново пођоше ка земљи на северу.
- 8 И догоди се да се о њима никад више не чу. А ми мислимо да се они утопише у дубинама морским. И догоди се да још једна лађа отплови, а куда оде не знамо.
- 9 И догоди се да те године беше много људи који одоше у земљу на северу. И тако се заврши тридесет и осма година.

Alma 63

And it came to pass in the commencement of the thirty and sixth year of the reign of the judges over the people of Nephi, that Shiblon took possession of those sacred things which had been delivered unto Helaman by Alma.

And he was a just man, and he did walk uprightly before God; and he did observe to do good continually, to keep the commandments of the Lord his God; and also did his brother.

And it came to pass that Moroni died also. And thus ended the thirty and sixth year of the reign of the judges.

And it came to pass that in the thirty and seventh year of the reign of the judges, there was a large company of men, even to the amount of five thousand and four hundred men, with their wives and their children, departed out of the land of Zarahemla into the land which was northward.

And it came to pass that Hagoth, he being an exceedingly curious man, therefore he went forth and built him an exceedingly large ship, on the borders of the land Bountiful, by the land Desolation, and launched it forth into the west sea, by the narrow neck which led into the land northward.

And behold, there were many of the Nephites who did enter therein and did sail forth with much provisions, and also many women and children; and they took their course northward. And thus ended the thirty and seventh year.

And in the thirty and eighth year, this man built other ships. And the first ship did also return, and many more people did enter into it; and they also took much provisions, and set out again to the land northward.

And it came to pass that they were never heard of more. And we suppose that they were drowned in the depths of the sea. And it came to pass that one other ship also did sail forth; and whither she did go we know not.

And it came to pass that in this year there were many people who went forth into the land northward. And thus ended the thirty and eighth year.

- 10 И догоди се да тридесет и девете године владавине судија умре и Шиблон, а Коријантон лађом пође у земљу на северу да превезе намирнице народу који беше отишао у ту земљу.
- 11 Стога беше потребно да Шиблон пре смрти своје повери оне свете предмете сину Хеламановом, који се зваше Хеламан, јер беше назван именом оца свога.
- 12 Ево, гле, сви ти урези који беху у поседу Хеламановом, беху написани и послати међу децу човечју широм земље, осим оних делова за које Алма заповеди да се не обелодањују.
- 13 Ипак, требало је да се ти предмети чувају светима и предају с једног поколења на друго. Стога, те године, беху поверени Хеламану, пре смрти Шиблонове.
- 14 И догоди се, такође, да те године беше неких одметника који пређоше Ламанцима. И они се поново подстакнуше на срџбу против Нефијаца.
- 15 И такође, те исте године, са бројном војском кренуше у рат против народа Моронихиног, то јест, против војске Моронихине, при чему беху поражени и поново потиснути натраг у земље своје, подневши велик губитак.
- 16 И тако се заврши тридесет и девета година владавине судија над народом Нефијевим.
- 17 И тако се завршава извештај Алме, и Хеламана сина његовог, а и Шиблона који такође беше син његов.

And it came to pass in the thirty and ninth year of the reign of the judges, Shiblón died also, and Corianton had gone forth to the land northward in a ship, to carry forth provisions unto the people who had gone forth into that land.

Therefore it became expedient for Shiblón to confer those sacred things, before his death, upon the son of Helaman, who was called Helaman, being called after the name of his father.

Now behold, all those engravings which were in the possession of Helaman were written and sent forth among the children of men throughout all the land, save it were those parts which had been commanded by Alma should not go forth.

Nevertheless, these things were to be kept sacred, and handed down from one generation to another; therefore, in this year, they had been conferred upon Helaman, before the death of Shiblón.

And it came to pass also in this year that there were some dissenters who had gone forth unto the Lamanites; and they were stirred up again to anger against the Nephites.

And also in this same year they came down with a numerous army to war against the people of Moronihah, or against the army of Moronihah, in the which they were beaten and driven back again to their own lands, suffering great loss.

And thus ended the thirty and ninth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And thus ended the account of Alma, and Helaman his son, and also Shiblón, who was his son.

Књига Хеламанова

Извештај о Нефијцима. Њихови ратови и сукоби, и њихови раздори, а и пророштва многих светих пророка, пре Христовог доласка, према записима Хеламановим, који беше син Хеламанов, а и према запису његових синова, све до Христовог доласка. А уз то, многи Ламанци се обраћају. Извештај о њиховом обраћењу. Извештај о праведности Ламанаца и opakости и одвратностима Нефијаца, према запису Хеламановом и његових синова, све до Христовог доласка, који се зове књига Хеламанова, итд.

Хеламан 1

- 1 И ево, гле, догоди се почетком четрдесете године владавине судија над народом Нефијевим, да наста озбиљна тешкоћа међу народом нефијским.
- 2 Јер гле, Пахоран беше умро и прошао путем свега земаљског, стога наста озбиљан сукоб у погледу тога ко ће добити судијску столицу међу браћом, која беху синови Пахоранови.
- 3 Ево, ово су имена оних који се сукобише због судијске столице, који учинише да се и народ сукоби: Пахоран, Панки, и Пакумени.
- 4 А нису то сви синови Пахоранови (јер их много имаше), већ су то они који се сукобише због судијске столице. Стога они створише три странке у народу.
- 5 Ипак, догоди се да Пахоран гласом народа беше постављен за врховног судију и управитеља над народом Нефијевим.
- 6 И догоди се да се Пакумени, кад беше видео да не може да добије судијску столицу, приклони гласу народа.
- 7 Али гле, Панки, и део народа који хтеде да он буде управитељ њихов, беше силно гневан. Стога беше спреман да се улагује том народу да се дигну на буну против браће његове.

The Book of Helaman

An account of the Nephites. Their wars and contentions, and their dissensions. And also the prophecies of many holy prophets, before the coming of Christ, according to the records of Helaman, who was the son of Helaman, and also according to the records of his sons, even down to the coming of Christ. And also many of the Lamanites are converted. An account of their conversion. An account of the righteousness of the Lamanites, and the wickedness and abominations of the Nephites, according to the record of Helaman and his sons, even down to the coming of Christ, which is called the book of Helaman, and so forth.

Helaman 1

And now behold, it came to pass in the commencement of the fortieth year of the reign of the judges over the people of Nephi, there began to be a serious difficulty among the people of the Nephites.

For behold, Pahoran had died, and gone the way of all the earth; therefore there began to be a serious contention concerning who should have the judgment-seat among the brethren, who were the sons of Pahoran.

Now these are their names who did contend for the judgment-seat, who did also cause the people to contend: Pahoran, Paanchi, and Pacumeni.

Now these are not all the sons of Pahoran (for he had many), but these are they who did contend for the judgment-seat; therefore, they did cause three divisions among the people.

Nevertheless, it came to pass that Pahoran was appointed by the voice of the people to be chief judge and a governor over the people of Nephi.

And it came to pass that Pacumeni, when he saw that he could not obtain the judgment-seat, he did unite with the voice of the people.

But behold, Paanchi, and that part of the people that were desirous that he should be their governor, was exceedingly wroth; therefore, he was about to flatter away those people to rise up in rebellion against their brethren.

- 8 И догоди се да кад беше спреман да то учини, гле, беше ухваћен, и према гласу народа беше изведен на суд и осуђен на смрт, јер се беше ди-гао на буну и настојао да уништи слободу народа.
- 9 Ево, кад они људи који хтедоше да он буде управитељ њихов видеше да је осуђен на смрт, разгневише се стога, и гле, послаше неког Кишкумена све до судијске столице Пахоранове, и он уби Пахорана док сеђаше на судијској столици.
- 10 А слуге Пахоранове кренуше у потеру за њим, али гле, бег Кишкуменов беше тако хитар да га ни један човек не могаше стићи.
- 11 И он оде онима који га послаше, и сви они уђоше у завет, да, заклевши се својим вечним Творцем да ником неће рећи да Кишкумен беше убио Пахорана.
- 12 Стога, Кишкумен не беше познат међу народом Нефијевим, јер у време кад уби Пахорана беше прерушен. А Кишкумен и дружина његова која се беше заветовала са њим, помешаху се међу народ, тако да не могаху сви бити пронађени. Али сви који беху пронађени беху осуђе-ни на смрт.
- 13 И ево, гле, Пакумени гласом народа беше постављен да буде врховни судија и управитељ над народом да влада уместо брата свога Пахорана, а то беше у складу са правом његовим. А све то беше учињено четрдесете године владавине судија. И она се заврши.
- 14 И догоди се да четрдесет и прве године владавине судија, Ламанци беху сакупили безбројну војску људи, и наоружали их мачевима и сабљама и луковима и стрелама и кацигама и напрсницима и свакојаким штитовима сваке врсте.
- 15 И поново сиђоше како би повели битку против Нефијаца. А предвођаше их човек чије име беше Коријантумр, а он беше потомак Зарахемлин и беше одметник од Нефијаца, а беше крупан и снажан човек.

And it came to pass as he was about to do this, behold, he was taken, and was tried according to the voice of the people, and condemned unto death; for he had raised up in rebellion and sought to destroy the liberty of the people.

Now when those people who were desirous that he should be their governor saw that he was condemned unto death, therefore they were angry, and behold, they sent forth one Kishkumen, even to the judgment-seat of Pahoran, and murdered Pahoran as he sat upon the judgment-seat.

And he was pursued by the servants of Pahoran; but behold, so speedy was the flight of Kishkumen that no man could overtake him.

And he went unto those that sent him, and they all entered into a covenant, yea, swearing by their everlasting Maker, that they would tell no man that Kishkumen had murdered Pahoran.

Therefore, Kishkumen was not known among the people of Nephi, for he was in disguise at the time that he murdered Pahoran. And Kishkumen and his band, who had covenanted with him, did mingle themselves among the people, in a manner that they all could not be found; but as many as were found were condemned unto death.

And now behold, Pacumeni was appointed, according to the voice of the people, to be a chief judge and a governor over the people, to reign in the stead of his brother Pahoran; and it was according to his right. And all this was done in the fortieth year of the reign of the judges; and it had an end.

And it came to pass in the forty and first year of the reign of the judges, that the Lamanites had gathered together an innumerable army of men, and armed them with swords, and with cimeters and with bows, and with arrows, and with headplates, and with breastplates, and with all manner of shields of every kind.

And they came down again that they might pitch battle against the Nephites. And they were led by a man whose name was Coriantumr; and he was a descendant of Zarahemla; and he was a dissenter from among the Nephites; and he was a large and a mighty man.

- 16 Стога, цар ламаски који се зваше Тубалот, који беше син Аморонов, мишљаше да се Коријантумр, будући снажан човек, може одупрети Нефијцима снагом својом а и великом мудрошћу својом, тако да би пославши га стекао моћ над Нефијцима –
- 17 Стога их подбуди на срдбу и окупи војске своје и постави Коријантумра да буде предводник њихов, и нареди да крену доле у земљу Зарахемлу да се боре против Нефијаца.
- 18 И догоди се да због толиког сукоба и толико тешкоћа у влади, не држаху довољно стража у земљи Зарахемли, јер мишљаху да се Ламанци неће усудити да уђу у срце земаља њихових да би напали тај велик град Зарахемлу.
- 19 Али догоди се да Коријантумр маршираше на челу своје бројне војске и насрну на становнике града, а марш њихов беше у тако силно великој брзини да не беше времена да Нефијци окупе војске своје.
- 20 Стога Коријантумр покоси стражу поред врата градских и са целом војском ушета у град, и они побише све оне који им се супротставише, толико да освојише цео град.
- 21 И догоди се да Пакумени, који беше врховни судија, побеже пред Коријантумром све до зидина градских. И догоди се да Коријантумр удараше њиме о зид толико да издахну. И тако се завршише дани Пакуменијеви.
- 22 И ево, кад Коријантумр виде да је у поседу града Зарахемле, и виде да Нефијци беху побегли пред њима и да су побијени и ухваћени и у тамницу бачени, и да он освоји најјаче упориште у целој земљи, срце му се охрабри толико да беше спреман да пође против целе земље.

Therefore, the king of the Lamanites, whose name was Tubaloth, who was the son of Ammoron, supposing that Coriantumr, being a mighty man, could stand against the Nephites, with his strength and also with his great wisdom, insomuch that by sending him forth he should gain power over the Nephites—

Therefore he did stir them up to anger, and he did gather together his armies, and he did appoint Coriantumr to be their leader, and did cause that they should march down to the land of Zarahemla to battle against the Nephites.

And it came to pass that because of so much contention and so much difficulty in the government, that they had not kept sufficient guards in the land of Zarahemla; for they had supposed that the Lamanites durst not come into the heart of their lands to attack that great city Zarahemla.

But it came to pass that Coriantumr did march forth at the head of his numerous host, and came upon the inhabitants of the city, and their march was with such exceedingly great speed that there was no time for the Nephites to gather together their armies.

Therefore Coriantumr did cut down the watch by the entrance of the city, and did march forth with his whole army into the city, and they did slay every one who did oppose them, insomuch that they did take possession of the whole city.

And it came to pass that Pacumeni, who was the chief judge, did flee before Coriantumr, even to the walls of the city. And it came to pass that Coriantumr did smite him against the wall, insomuch that he died. And thus ended the days of Pacumeni.

And now when Coriantumr saw that he was in possession of the city of Zarahemla, and saw that the Nephites had fled before them, and were slain, and were taken, and were cast into prison, and that he had obtained the possession of the strongest hold in all the land, his heart took courage insomuch that he was about to go forth against all the land.

- 23 И ево, не остаде у земљи Зарахемли већ са великом војском одмаршира, и то према граду Изобилу. Наиме, његова решеност беше да мацем прокрчи себи пут како би освојио северне делове земље.
- 24 И претпостављајући да је њихова највећа снага у средишту земље, крену напред, не дајући им времена да се окупе осим у мале групе. И на тај начин их нападоше и покосише.
- 25 Али гле, тај марш Коријантумров до средишта земље даде Моронихи велику предност над њима, упркос великом броју Нефијаца који беху побијени.
- 26 Јер гле, Морониха беше сматрао да се Ламанци неће усудити да зађу у средиште земље, већ да ће нападати градове дуж граница, као што дотад беху чинили. Стога Морониха беше наредио да њихове јаке војске бране те крајеве дуж граница.
- 27 Али гле, Ламанци се не уплашише како он прижељкиваше, већ беху дошли у средиште земље и беху освојили главни град а то је Зарахемла, и маршираху кроз најважније делове земље убијајући народу великом покољу, и мушкарце и жене и децу, освојивши многе градове и многа упоришта.
- 28 Али кад Морониха то беше открио, сместа посла Лехија са војском унаоколо да им пресече пут пре него што стигну у земљу Изобиле.
- 29 И он учини тако, и пресече им пут пре него што стигоше у земљу Изобиле, и поведоше битку са њима, толико да се они почеше повлачити натраг према земљи Зарахемли.
- 30 И догоди се да им Морониха пресече пут при повлачењу њиховом и поведе битку са њима, толико да то поста силно крвава битка. Да, многи беху побијени, а међу онима који беху побијени нађе се и Коријантумр.

And now he did not tarry in the land of Zarahemla, but he did march forth with a large army, even towards the city of Bountiful; for it was his determination to go forth and cut his way through with the sword, that he might obtain the north parts of the land.

And, supposing that their greatest strength was in the center of the land, therefore he did march forth, giving them no time to assemble themselves together save it were in small bodies; and in this manner they did fall upon them and cut them down to the earth.

But behold, this march of Coriantumr through the center of the land gave Moronihah great advantage over them, notwithstanding the greatness of the number of the Nephites who were slain.

For behold, Moronihah had supposed that the Lamanites durst not come into the center of the land, but that they would attack the cities round about in the borders as they had hitherto done; therefore Moronihah had caused that their strong armies should maintain those parts round about by the borders.

But behold, the Lamanites were not frightened according to his desire, but they had come into the center of the land, and had taken the capital city which was the city of Zarahemla, and were marching through the most capital parts of the land, slaying the people with a great slaughter, both men, women, and children, taking possession of many cities and of many strongholds.

But when Moronihah had discovered this, he immediately sent forth Lehi with an army round about to head them before they should come to the land Bountiful.

And thus he did; and he did head them before they came to the land Bountiful, and gave unto them battle, insomuch that they began to retreat back towards the land of Zarahemla.

And it came to pass that Moronihah did head them in their retreat, and did give unto them battle, insomuch that it became an exceedingly bloody battle; yea, many were slain, and among the number who were slain Coriantumr was also found.

- 31 И ево, гле, Ламанци не могаху нигде да се по-
вуку, ни на север ни на југ, ни на исток ни на за-
пад, јер са сваке стране беху опкољени
Нефијцима.
- 32 И тако Коријантумр беше гурнуо Ламанце
усред Нефијаца, тако да беху у моћи Нефијаца,
а он сам беше убијен, а Ламанци се предадоше у
руке Нефијаца.
- 33 И догоди се да Морониха поново освоји град
Зарахемлу, и нареди да Ламанци који беху заробљени у миру оду из земље.
- 34 И тако се заврши четрдесет и прва година
владавине судија.

And now, behold, the Lamanites could not retreat either way, neither on the north, nor on the south, nor on the east, nor on the west, for they were surrounded on every hand by the Nephites.

And thus had Coriantumr plunged the Lamanites into the midst of the Nephites, insomuch that they were in the power of the Nephites, and he himself was slain, and the Lamanites did yield themselves into the hands of the Nephites.

And it came to pass that Moronihah took possession of the city of Zarahemla again, and caused that the Lamanites who had been taken prisoners should depart out of the land in peace.

And thus ended the forty and first year of the reign of the judges.

Хеламан 2

- 1 И догоди се да четрдесет и друге године владавине судија, пошто Морониха беше поново успоставио мир између Нефијаца и Ламанаца, где не беше никога ко би преузео судијску столицу. Стога поново започе сукоб међу народом око тога ко ће заузети судијску столицу.
- 2 И догоди се да Хеламан, који беше син Хеламанов, гласом народа беше постављен да заузме судијску столицу.
- 3 Али где, Кишкумен, који беше убио Пахорана, постави заседу да уништи и Хеламана, а подржа га његова дружина која беше ушла у завет да нико неће сазнати за opakост његову.
- 4 Беше, наиме, неки Гадијантон, који беше силно вешт у многим речима, а и у делатности својој, да обавља тајна дела убиства и пљачке. Стога он постаде предводник дружине Кишкуменове.
- 5 Он се, дакле, улагиваше и њима, а и Кишкумену, да ће поставе ли га на судијску столицу, онима који припадају дружини његовој доделити да буду постављени на положај моћи и власти међу народом. Стога Кишкумен настојаше да уништи Хеламана.
- 6 И догоди се да док он иђаше према судијској столици да уништи Хеламана, где један од слугу Хеламанових, будући напољу преко ноћи и стекавши, помоћу прерушавања, сазнање о замислима које ова дружина скова да уништи Хеламана –
- 7 И догоди се да он сретe Кишкумена и даде му знак. Стога му Кишкумен обзнани предмет своје жеље, желећи да га он одведе до судијске столице како би убио Хеламана.

Helaman 2

And it came to pass in the forty and second year of the reign of the judges, after Moronihah had established again peace between the Nephites and the Lamanites, behold there was no one to fill the judgment-seat; therefore there began to be a contention again among the people concerning who should fill the judgment-seat.

And it came to pass that Helaman, who was the son of Helaman, was appointed to fill the judgment-seat, by the voice of the people.

But behold, Kishkumen, who had murdered Pahoran, did lay wait to destroy Helaman also; and he was upheld by his band, who had entered into a covenant that no one should know his wickedness.

For there was one Gadianton, who was exceedingly expert in many words, and also in his craft, to carry on the secret work of murder and of robbery; therefore he became the leader of the band of Kishkumen.

Therefore he did flatter them, and also Kishkumen, that if they would place him in the judgment-seat he would grant unto those who belonged to his band that they should be placed in power and authority among the people; therefore Kishkumen sought to destroy Helaman.

And it came to pass as he went forth towards the judgment-seat to destroy Helaman, behold one of the servants of Helaman, having been out by night, and having obtained, through disguise, a knowledge of those plans which had been laid by this band to destroy Helaman—

And it came to pass that he met Kishkumen, and he gave unto him a sign; therefore Kishkumen made known unto him the object of his desire, desiring that he would conduct him to the judgment-seat that he might murder Helaman.

- 8 А када слуга Хеламанов беше сазнао све што беше у срцу Кишкуменовом, и како је намера његова да убије, и да је намера и свих оних који припадају дружини његовој да убијају и да пљачкају и да моћ стичу, (а то беше тајна зами-сао њихова и савез њихов) слуга Хеламанов рече Кишкумену: Хајдемо до судијске столице.
- 9 Ево, то Кишкумену беше веома по вољи, јер мишљаше да ће остварити своју намеру. Али гле, док иђаху према судијској столици, слуга Хеламанов прободe Кишкумена све до срца, и он без уздаха паде мртав. А он отрча Хеламану и исприча му све што беше видео и чуо и учинио.
- 10 И догоди се да Хеламан посла да се похвата ова дружина разбојника и тајних убица, да би били погубљени по закону.
- 11 Али гле, када Гадијантон беше открио да се Кишкумен не враћа, уплаши се да не буде уништен. Стога нареди да његова дружина пође за њим. И они тајним путем побегоше из земље у пустињу. И тако, кад Хеламан посла да се похва-тају, не могаху се нигде пронаћи.
- 12 А о том Гадијантону биће више говора касни-је. И тако се заврши четрдесет и друга година владавине судија над народом Нефијевим.
- 13 И гле, на крају ове књиге видећете како тај Гадијантон доведе до пропасти, да, до скоро потпуног уништења народа Нефијевог.
- 14 Гле, не мислим на крај књиге Хеламанове, већ мислим на крај књиге Нефијеве, из које узех цео извештај који записах.

And when the servant of Helaman had known all the heart of Kishkumen, and how that it was his ob-ject to murder, and also that it was the object of all those who belonged to his band to murder, and to rob, and to gain power, (and this was their secret plan, and their combination) the servant of Helaman said unto Kishkumen: Let us go forth unto the judgment-seat.

Now this did please Kishkumen exceedingly, for he did suppose that he should accomplish his de-sign; but behold, the servant of Helaman, as they were going forth unto the judgment-seat, did stab Kishkumen even to the heart, that he fell dead without a groan. And he ran and told Helaman all the things which he had seen, and heard, and done.

And it came to pass that Helaman did send forth to take this band of robbers and secret murderers, that they might be executed according to the law.

But behold, when Gadianton had found that Kishkumen did not return he feared lest that he should be destroyed; therefore he caused that his band should follow him. And they took their flight out of the land, by a secret way, into the wilderness; and thus when Helaman sent forth to take them they could nowhere be found.

And more of this Gadianton shall be spoken here-after. And thus ended the forty and second year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And behold, in the end of this book ye shall see that this Gadianton did prove the overthrow, yea, almost the entire destruction of the people of Nephi.

Behold I do not mean the end of the book of Helaman, but I mean the end of the book of Nephi, from which I have taken all the account which I have written.

Хеламан 3

- 1 И ево, догоди се да почетком четрдесет и треће године владавине судија не беше сукоба међу народом Нефијевим, осим мало охолости која постојаше у цркви, што доведе до малих расправа међу народом, а те ствари беху решене крајем четрдесет и треће године.
- 2 И не беше сукоба међу народом четрдесет и четврте године, ни четрдесет и пете године не беше много сукоба.
- 3 И догоди се четрдесет и шесте, да, беше много сукоба и много раздора, због чега беше веома много оних који напустише земљу Зарахемлу и одоше у земљу на северу да баштине ту земљу.
- 4 И они пређоше силно велику удаљеност, тако да дођоше до великих водених површина и многих река.
- 5 Да, и они се тако проширише у све делове земље, у све оне делове који не беху опустошени и без дрвета, због многих становника који раније беху баштинили ту земљу.
- 6 И ево, ни један део те земље не беше пуст, осим у погледу дрвета, али због величине уништења народа који пре беху настањивали ту земљу, беше она названа пустом.
- 7 И како беше мало дрвета на лицу земље, отуда народ који дође поста силно вешт у прављењу цемента. Стога од цемента изграђиваху куће у којима пребиваху.
- 8 И догоди се да се намножише и раширише и кренуше из земље на југу ка земљи на северу, и проширише се толико да почеше прекривати цело лице земаљско, од мора јужног до мора северног, од мора западног до мора источног.

Helaman 3

And now it came to pass in the forty and third year of the reign of the judges, there was no contention among the people of Nephi save it were a little pride which was in the church, which did cause some little dissensions among the people, which affairs were settled in the ending of the forty and third year.

And there was no contention among the people in the forty and fourth year; neither was there much contention in the forty and fifth year.

And it came to pass in the forty and sixth, yea, there was much contention and many dissensions; in the which there were an exceedingly great many who departed out of the land of Zarahemla, and went forth unto the land northward to inherit the land.

And they did travel to an exceedingly great distance, insomuch that they came to large bodies of water and many rivers.

Yea, and even they did spread forth into all parts of the land, into whatever parts it had not been rendered desolate and without timber, because of the many inhabitants who had before inherited the land.

And now no part of the land was desolate, save it were for timber; but because of the greatness of the destruction of the people who had before inhabited the land it was called desolate.

And there being but little timber upon the face of the land, nevertheless the people who went forth became exceedingly expert in the working of cement; therefore they did build houses of cement, in the which they did dwell.

And it came to pass that they did multiply and spread, and did go forth from the land southward to the land northward, and did spread insomuch that they began to cover the face of the whole earth, from the sea south to the sea north, from the sea west to the sea east.

- 9 А народ који беше у земљи на северу живља-
ше у шаторима и кућама од цемента, и пуштаху
да расте свако дрво које би изникло на лицу зе-
мље, како би временом имали дрво за градњу
кућа својих, да, градова својих, и храмова сво-
јих, и синагога својих, и светилишта својих, и
свакојаким грађевина својих.
- 10 И догоди се да пошто дрво на северу беше вео-
ма ретко, они га много слаху поморским путем.
- 11 И тако омогућише народу у земљи на северу
да сагради многе градове, и од дрвета и од це-
мента.
- 12 И догоди се да и многи из народа Амоновог,
који беху Ламанци по рођењу, кренуше у ту зе-
мљу.
- 13 И ево, много је записа о поступцима тога на-
рода, које вођаху многи из тог народа о њима,
који су подробни и веома опширни.
- 14 Али гле, ни стоти део поступака тога народа,
да, извештај о Ламанцима и о Нефијцима, и ра-
товима њиховим, и сукобима, и расправама, и
проповедању њиховом, и пророштвима њихо-
вим, и поморству њиховом, и градњи лађи њи-
хових, и градњи храмова њихових, и синагога,
и светилишта њихових, и праведности њихо-
вој, и opakости њиховој, и убиствима њиховим,
и пљачкању њиховом, и отимачини њиховој, и
свакојаким одвратностима и курварствима, не
може бити обухваћен у овом делу.
- 15 Али гле, много је књига и много записа сваке
врсте, и углавном их чуваху Нефијци.
- 16 А Нефијци их предаваху с једног поколења на
друго, све док не падоше у преступ и не беху
убијани, пљачкани, и отерани и прогнани, и
побијени, и расејани по лицу земаљском, и из-
мешани са Ламанцима све док се више не зваху
Нефијцима, поставши опаки, и дивљи, и свире-
пи, да, поставши чак Ламанци.

And the people who were in the land northward
did dwell in tents, and in houses of cement, and
they did suffer whatsoever tree should spring up
upon the face of the land that it should grow up,
that in time they might have timber to build their
houses, yea, their cities, and their temples, and
their synagogues, and their sanctuaries, and all
manner of their buildings.

And it came to pass as timber was exceedingly
scarce in the land northward, they did send forth
much by the way of shipping.

And thus they did enable the people in the land
northward that they might build many cities, both
of wood and of cement.

And it came to pass that there were many of the
people of Ammon, who were Lamanites by birth,
did also go forth into this land.

And now there are many records kept of the pro-
ceedings of this people, by many of this people,
which are particular and very large, concerning
them.

But behold, a hundredth part of the proceedings
of this people, yea, the account of the Lamanites
and of the Nephites, and their wars, and con-
tentions, and dissensions, and their preaching, and
their prophecies, and their shipping and their
building of ships, and their building of temples,
and of synagogues and their sanctuaries, and their
righteousness, and their wickedness, and their
murders, and their robbings, and their plundering,
and all manner of abominations and whoredoms,
cannot be contained in this work.

But behold, there are many books and many
records of every kind, and they have been kept
chiefly by the Nephites.

And they have been handed down from one gen-
eration to another by the Nephites, even until they
have fallen into transgression and have been mur-
dered, plundered, and hunted, and driven forth,
and slain, and scattered upon the face of the earth,
and mixed with the Lamanites until they are no
more called the Nephites, becoming wicked, and
wild, and ferocious, yea, even becoming
Lamanites.

- 17 А сад се поново враћам свом извештају. Оно, дакле, о чему говоррах беше се десило пошто беше великих сукоба, и немира, и ратова, и расправа, међу народом Нефијевим.
- 18 Заврши се четрдесет и шеста година владавине судија;
- 19 И догоди се да још увек беше велик сукоб у земљи, да, чак и четрдесет и седме године, а и четрдесет и осме године.
- 20 Ипак, Хеламан попуњаваше судијску столицу са правдом и правичношћу. Да, гледаше он да држи одредбе и судове и заповести Божје, и непрестано чињаше оно што је исправно у очима Божјим. И ходаше путевима оца свога, толико да напредоваше у земљи.
- 21 И догоди се да имаше два сина. Старијем даде име Нефи, а млађем, име Лехи. И почеше они расти за Господа.
- 22 И догоди се да ратови и сукоби почеше у мањој мери да јењавају међу народом нефијским, крајем четрдесет и осме године владавине судија над народом Нефијевим.
- 23 И догоди се да четрдесет и девете године владавине судија беше успостављен трајан мир у земљи, осим тајних савеза које разбојник Гадијантон беше сковао у настањенијим деловима земље, који у то време не беху познати онима који беху на челу владе. Стога их не искоренише из земље.
- 24 И догоди се да у истој години дође до силно великог напретка у цркви, толико да беше хиљаде оних који се прикључише цркви и крстише на покајање.
- 25 А напредак у цркви беше тако велик и толики благослови се излише на народ, да се и сами високи свештеници и учитељи преко мере зачудише.

And now I return again to mine account; therefore, what I have spoken had passed after there had been great contentions, and disturbances, and wars, and dissensions, among the people of Nephi.

The forty and sixth year of the reign of the judges ended;

And it came to pass that there was still great contention in the land, yea, even in the forty and seventh year, and also in the forty and eighth year.

Nevertheless Helaman did fill the judgment-seat with justice and equity; yea, he did observe to keep the statutes, and the judgments, and the commandments of God; and he did do that which was right in the sight of God continually; and he did walk after the ways of his father, insomuch that he did prosper in the land.

And it came to pass that he had two sons. He gave unto the eldest the name of Nephi, and unto the youngest, the name of Lehi. And they began to grow up unto the Lord.

And it came to pass that the wars and contentions began to cease, in a small degree, among the people of the Nephites, in the latter end of the forty and eighth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And it came to pass in the forty and ninth year of the reign of the judges, there was continual peace established in the land, all save it were the secret combinations which Gadianton the robber had established in the more settled parts of the land, which at that time were not known unto those who were at the head of government; therefore they were not destroyed out of the land.

And it came to pass that in this same year there was exceedingly great prosperity in the church, insomuch that there were thousands who did join themselves unto the church and were baptized unto repentance.

And so great was the prosperity of the church, and so many the blessings which were poured out upon the people, that even the high priests and the teachers were themselves astonished beyond measure.

26 И догоди се да дело Господње напредоваше ка крштавању и сједињавању многих душа са црквом Божјом, да, и то на десетине хиљада.

27 Тако можемо видети да је Господ милостив према свима онима који у искрености срца својих призивају свето име Његово.

28 Да, тако видимо да су врата небеска отворена свима, управо онима који поверују у име Исуса Христа, који је Син Божји.

29 Да, видимо да се сви који желе могу држати речи Божје која је жива и моћна, која ће напола раставити сва лукавства и замке и преваре ђаволове и Христовог човека превести тесним и узаним путем преко оног вечног бездана беде који је припремљен да прогута опаке –

30 И довести душе њихове, да, бесмртне душе њихове здесна Богу у царство небеско, да седну са Аврамом, и Исаком, и са Јаковом, и свим светим очевима нашим, да више не изађу.

31 И те године беше трајно радовање у земљи Зарахемли и у свим крајевима унаоколо, управо у свој земљи коју Нефијци поседоваху.

32 И догоди се да беше мир и силно велика радост остатком четрдесет и девете године. Да, и беше, такође, трајан мир и велика радост педесете године владавине судија.

33 И педесет и прве године владавине судија такође беше мир, осим охолости која се поче увлачити у цркву – не у цркву Божју, већ у срца људи који изјављиваху да припадају цркви Божјој –

34 И они се узнесоше у охолости, све до прогона многих од браће своје. Ево, беше то велико зло које учини да понизнији део народа поднесе велике прогоне и да се пробија кроз велику невољу.

And it came to pass that the work of the Lord did prosper unto the baptizing and uniting to the church of God, many souls, yea, even tens of thousands.

Thus we may see that the Lord is merciful unto all who will, in the sincerity of their hearts, call upon his holy name.

Yea, thus we see that the gate of heaven is open unto all, even to those who will believe on the name of Jesus Christ, who is the Son of God.

Yea, we see that whosoever will may lay hold upon the word of God, which is quick and powerful, which shall divide asunder all the cunning and the snares and the wiles of the devil, and lead the man of Christ in a strait and narrow course across that everlasting gulf of misery which is prepared to engulf the wicked—

And land their souls, yea, their immortal souls, at the right hand of God in the kingdom of heaven, to sit down with Abraham, and Isaac, and with Jacob, and with all our holy fathers, to go no more out.

And in this year there was continual rejoicing in the land of Zarahemla, and in all the regions round about, even in all the land which was possessed by the Nephites.

And it came to pass that there was peace and exceedingly great joy in the remainder of the forty and ninth year; yea, and also there was continual peace and great joy in the fiftieth year of the reign of the judges.

And in the fifty and first year of the reign of the judges there was peace also, save it were the pride which began to enter into the church—not into the church of God, but into the hearts of the people who professed to belong to the church of God—

And they were lifted up in pride, even to the persecution of many of their brethren. Now this was a great evil, which did cause the more humble part of the people to suffer great persecutions, and to wade through much affliction.

- 35 Ипак, они често беху постили и молили се, и постајаху све јачи и јачи у понизности својој, и све чвршћи и чвршћи у вери у Христа, до испуњења душа својих радошћу и утехом, да, све до очишћења и посвећења срца својих, а то посвећење дође због тога што препустише Богу срца своја.
- 36 И догоди се да се и педесет и друга година заврши у миру, осим силно велике охолости која обузе срца људи. А беше то због њиховог силно великог богатства и напретка њиховог у земљи. А она се повећаваше из дана у дан.
- 37 И догоди се да педесет и треће године владавине судија, умре Хеламан, а његов старији син Нефи поче да влада уместо њега. И догоди се да он попуњаваше судијску столицу са правдом и правичношћу. Да, и он држаше заповести Божје и ходаше путевима оца свога.

Nevertheless they did fast and pray oft, and did wax stronger and stronger in their humility, and firmer and firmer in the faith of Christ, unto the filling their souls with joy and consolation, yea, even to the purifying and the sanctification of their hearts, which sanctification cometh because of their yielding their hearts unto God.

And it came to pass that the fifty and second year ended in peace also, save it were the exceedingly great pride which had gotten into the hearts of the people; and it was because of their exceedingly great riches and their prosperity in the land; and it did grow upon them from day to day.

And it came to pass in the fifty and third year of the reign of the judges, Helaman died, and his eldest son Nephi began to reign in his stead. And it came to pass that he did fill the judgment-seat with justice and equity; yea, he did keep the commandments of God, and did walk in the ways of his father.

Хеламан 4

- 1 И догоди се да педесет и четврте године беше много расправа у цркви, а беше и сукоб међу народом, толико да беше велико крвопролиће.
- 2 А побуњени део беше побијен и протеран из земље, и они одоше цару ламанском.
- 3 И догоди се да они настојаху да подстакну Ламанце на рат против Нефијаца, али гле, Ламанци беху силно уплашени, толико да не хтедоше да послушају речи тих одметника.
- 4 Али, догоди се да педесет и шесте године владавине судија беше неких одметника који од Нефијаца одоше Ламанцима и са оним другима успеше да их подстакну на срџбу против Нефијаца. И те године сви они се припремаху за рат.
- 5 А педесет и седме године сиђоше у битку против Нефијаца, и започеше дело смрти, да, тако да педесет и осме године владавине судија успеше у освајању земље Зарахемле, да, а и свих земаља, све до земље која беше у близини земље Изобиље.
- 6 А Нефијци и војске Моронихине беху потиснути све до земље Изобиље.
- 7 И тамо се утврдише против Ламанаца, од западног мора па све до источног. А за Нефијце то беше дан хода, на линији коју беху утврдили и на коју поставише војске своје да бране земљу своју на северу.
- 8 И тако ти нефијски одметници, уз помоћ бројне војске ламанске, беху добили сав посед нефијски који беше у земљи на југу. А све то беше учињено педесет и осме и девете године владавине судија.
- 9 И догоди се да шездесете године владавине судија Морониха са својим војскама успе у добијању многих делова земље. Да, они поново освојише многе градове који беху пали у руке Ламанаца.

Helaman 4

And it came to pass in the fifty and fourth year there were many dissensions in the church, and there was also a contention among the people, insomuch that there was much bloodshed.

And the rebellious part were slain and driven out of the land, and they did go unto the king of the Lamanites.

And it came to pass that they did endeavor to stir up the Lamanites to war against the Nephites; but behold, the Lamanites were exceedingly afraid, insomuch that they would not hearken to the words of those dissenters.

But it came to pass in the fifty and sixth year of the reign of the judges, there were dissenters who went up from the Nephites unto the Lamanites; and they succeeded with those others in stirring them up to anger against the Nephites; and they were all that year preparing for war.

And in the fifty and seventh year they did come down against the Nephites to battle, and they did commence the work of death; yea, insomuch that in the fifty and eighth year of the reign of the judges they succeeded in obtaining possession of the land of Zarahemla; yea, and also all the lands, even unto the land which was near the land Bountiful.

And the Nephites and the armies of Moronihah were driven even into the land of Bountiful;

And there they did fortify against the Lamanites, from the west sea, even unto the east; it being a day's journey for a Nephite, on the line which they had fortified and stationed their armies to defend their north country.

And thus those dissenters of the Nephites, with the help of a numerous army of the Lamanites, had obtained all the possession of the Nephites which was in the land southward. And all this was done in the fifty and eighth and ninth years of the reign of the judges.

And it came to pass in the sixtieth year of the reign of the judges, Moronihah did succeed with his armies in obtaining many parts of the land; yea, they regained many cities which had fallen into the hands of the Lamanites.

- 10 И догоди се да шездесет и прве године владавине судија успеше у враћању чак половине свих поседа својих.
- 11 Ево, тај велик губитак за Нефијце и велик покољ који беше међу њима, не би се догодили да не беше opakости њихове и одвратности њихове које беху међу њима. Да, а тога беше и међу онима који изјављиваху да припадају цркви Божјој.
- 12 А беше то због охолости срца њихових, због силног богатства њиховог. Да, беше то због њиховог угњетавања сиромашних, ускраћивања хране њихове гладнима, због ускраћивања одеће њихове голема, и ударања по образу понизне браће њихове, ругања ономе што је свето, порицања духа пророштва и откривења, убијања, плачкања, лагања, крађе, прелјубе, устајања на велике сукобе, и бежања у земљу Нефи, међу Ламанце.
- 13 А због те своје велике opakости и хвалисања свога сопственом снагом својом, беху препуштени сопственој снази својој. Стога не напредоваху већ беху мучени и ударани, и терани испред Ламанаца све док не изгубише посед скоро свих својих земаља.
- 14 Али гле, Морониха проповедаше народу много тога због безакоња њиховог, а и Нефи и Лехи, који беху синови Хеламанови, проповедаху народу много тога, да, и прорицаху народу много тога о безакоњима њиховим и ономе што ће их задесити ако се не покају за грехе своје.
- 15 И догоди се да се они покајаше, и онолико колико се покајаше почеше да напредују.
- 16 Јер кад Морониха виде да се они покајаше одважи се да их поведе напред од места до места, и од града до града, све док поново не освојише половину иметка свога и половину свих земаља својих.
- 17 И тако се заврши шездесет и прва година владавине судија.
- 18 И догоди се да шездесет и друге године владавине судија Морониха не могаше да освоји више поседа од Ламанаца.

And it came to pass in the sixty and first year of the reign of the judges they succeeded in regaining even the half of all their possessions.

Now this great loss of the Nephites, and the great slaughter which was among them, would not have happened had it not been for their wickedness and their abomination which was among them; yea, and it was among those also who professed to belong to the church of God.

And it was because of the pride of their hearts, because of their exceeding riches, yea, it was because of their oppression to the poor, withholding their food from the hungry, withholding their clothing from the naked, and smiting their humble brethren upon the cheek, making a mock of that which was sacred, denying the spirit of prophecy and of revelation, murdering, plundering, lying, stealing, committing adultery, rising up in great contentions, and deserting away into the land of Nephi, among the Lamanites—

And because of this their great wickedness, and their boastings in their own strength, they were left in their own strength; therefore they did not prosper, but were afflicted and smitten, and driven before the Lamanites, until they had lost possession of almost all their lands.

But behold, Moronihah did preach many things unto the people because of their iniquity, and also Nephi and Lehi, who were the sons of Helaman, did preach many things unto the people, yea, and did prophesy many things unto them concerning their iniquities, and what should come unto them if they did not repent of their sins.

And it came to pass that they did repent, and inasmuch as they did repent they did begin to prosper.

For when Moronihah saw that they did repent he did venture to lead them forth from place to place, and from city to city, even until they had regained the one-half of their property and the one-half of all their lands.

And thus ended the sixty and first year of the reign of the judges.

And it came to pass in the sixty and second year of the reign of the judges, that Moronihah could obtain no more possessions over the Lamanites.

- 19 Окануше се они, стога, намере своје да се до-
могну остатка земаља својих, јер Ламанци беху
толико бројни да Нефијцима беше немогуће да
стекну већу моћ над њима. Стога Морониха
употреби све војске своје за одбрану оних дело-
ва земље које беше освојио.
- 20 И догоди се да због великог броја Ламанаца,
Нефијци беху у великом страху да не буду на-
двладани, и прегажени, и побијени, и униште-
ни.
- 21 Да, почеше се они сећати пророштава
Алминих, а и речи Мосијиних. И увидеше да су
народ тврде шије и да обезвредише заповести
Божје;
- 22 И да беху променили и ногама својим погази-
ли законе Мосијине, или оне које му Господ за-
поведи да народу дâ. И увидеше да им се закони
искварише и да посташе opak народ, толико да
беху опаки попут самих Ламанаца.
- 23 А због безакоња њиховог црква беше почела
да ишчезава, и почеше да не верују у дух проро-
штва и у дух откривења, а судови Божји им се
уношаху у лице.
- 24 И увидеше да посташе слаби попут браће сво-
је, Ламанаца, и да их Дух Господњи више не чу-
ва. Да, беше се он повукао од њих, јер Дух
Господњи не пребива у храмовима који нису
свети –
- 25 Стога Господ преста да их чува својом чуде-
сном и неупоредивом моћу, јер беху пали у ста-
ње неверовања и страшне опакости. И они уви-
деше да су Ламанци много бројнији од њих, и
уколико се не буду приклонили Господу Богу
своме, неизбежно морају страдати.
- 26 Јер гле, увидеше да је снага Ламанаца велика
као и њихова снага, и то човек на човека. И тако
беху пали у тај велики преступ. Да, тако због
преступа свога беху постали слаби током не
много година.

Therefore they did abandon their design to ob-
tain the remainder of their lands, for so numerous
were the Lamanites that it became impossible for
the Nephites to obtain more power over them;
therefore Moronihah did employ all his armies in
maintaining those parts which he had taken.

And it came to pass, because of the greatness of
the number of the Lamanites the Nephites were in
great fear, lest they should be overpowered, and
trodden down, and slain, and destroyed.

Yea, they began to remember the prophecies of
Alma, and also the words of Mosiah; and they saw
that they had been a stiffnecked people, and that
they had set at naught the commandments of God;

And that they had altered and trampled under
their feet the laws of Mosiah, or that which the
Lord commanded him to give unto the people; and
they saw that their laws had become corrupted,
and that they had become a wicked people, inso-
much that they were wicked even like unto the
Lamanites.

And because of their iniquity the church had be-
gun to dwindle; and they began to disbelieve in the
spirit of prophecy and in the spirit of revelation;
and the judgments of God did stare them in the
face.

And they saw that they had become weak, like
unto their brethren, the Lamanites, and that the
Spirit of the Lord did no more preserve them; yea, it
had withdrawn from them because the Spirit of the
Lord doth not dwell in unholy temples—

Therefore the Lord did cease to preserve them by
his miraculous and matchless power, for they had
fallen into a state of unbelief and awful wickedness;
and they saw that the Lamanites were exceedingly
more numerous than they, and except they should
cleave unto the Lord their God they must unavoid-
ably perish.

For behold, they saw that the strength of the
Lamanites was as great as their strength, even man
for man. And thus had they fallen into this great
transgression; yea, thus had they become weak, be-
cause of their transgression, in the space of not
many years.

Хеламан 5

- 1 И догоди се, гле, да те исте године, уступи Нефи судијску столицу човеку чије име беше Цезорам.
- 2 Јер пошто закони њихови и власт њихова беху успостављени гласом народа, а они који бираху зло беху бројнији од оних који бираху добро, они, дакле, сазреваху за уништење, јер закони беху постали искварени.
- 3 Да, и то не беше све. Беху они народ тврдешије, толико да закон и правда не могаху управљати њима, осим на уништење њихово.
- 4 И догоди се да се Нефи умори од безакоња њиховог и напусти судијску столицу, и узео на себе да проповеда реч Божју сав остатак дана својих, а тако и брат његов Лехи, сав остатак дана својих;
- 5 Јер сећаху се они речи које отац њихов Хеламан говораше. А ово су речи које он говораше:
- 6 Гле, синови моји, желим да се сетите да држите заповести Божје. И ја бих да народу објавите ове речи. Гле, дадох вам имена по нашим првим родитељима који изађоше из земље јерусалимске. А то учиних да се, када се сетите имена својих, сетите њих. А када се сетите њих, да се сетите дела њихових. А када се сетите дела њихових да знате да је речено, а и записано, да беху она добра.
- 7 Стога, синови моји, ја бих да чините оно што је добро, да се о вама може говорити, а и писати, онако како је говорено и писано о њима.
- 8 И ево, синови моји, гле, имам још нешто што желим од вас, а та жеља је да не чините то да бисте се хвалили, већ да чините то како бисте стекли себи благо на небу, да, које је вечно и које не нестаје. Да, да бисте имали тај драгоцен дар вечног живота за који с разлогом мислимо да је удељен очевима нашим.

Helaman 5

And it came to pass that in this same year, behold, Nephi delivered up the judgment-seat to a man whose name was Cezoram.

For as their laws and their governments were established by the voice of the people, and they who chose evil were more numerous than they who chose good, therefore they were ripening for destruction, for the laws had become corrupted.

Yea, and this was not all; they were a stiffnecked people, insomuch that they could not be governed by the law nor justice, save it were to their destruction.

And it came to pass that Nephi had become weary because of their iniquity; and he yielded up the judgment-seat, and took it upon him to preach the word of God all the remainder of his days, and his brother Lehi also, all the remainder of his days;

For they remembered the words which their father Helaman spake unto them. And these are the words which he spake:

Behold, my sons, I desire that ye should remember to keep the commandments of God; and I would that ye should declare unto the people these words. Behold, I have given unto you the names of our first parents who came out of the land of Jerusalem; and this I have done that when you remember your names ye may remember them; and when ye remember them ye may remember their works; and when ye remember their works ye may know how that it is said, and also written, that they were good.

Therefore, my sons, I would that ye should do that which is good, that it may be said of you, and also written, even as it has been said and written of them.

And now my sons, behold I have somewhat more to desire of you, which desire is, that ye may not do these things that ye may boast, but that ye may do these things to lay up for yourselves a treasure in heaven, yea, which is eternal, and which fadeth not away; yea, that ye may have that precious gift of eternal life, which we have reason to suppose hath been given to our fathers.

- 9 О, сетите се, сетите, синови моји, речи које цар Венијамин говораше народу свом. Да, сетите се да нема другог пута нити средства којим се човек може спасти, осим кроз помирујућу крв Исуса Христа, који ће доћи. Да, сетите се да Он долази да откупи свет.
- 10 А сетите се и речи које Амуплек говораше Зезром у граду Амониhi. Он му, наише, рече да ће Господ сигурно доћи да откупи свој народ, али да не може доћи да их откупи у гресима њиховим, већ да их откупи од греха њихових.
- 11 И Он има моћ коју му Отац даде да их откупи од греха њихових због покајања. Посла он, стога, анђеле своје да објаве вести о условима покајања које приближава моћи Откупитеља, за спасење душа њихових.
- 12 И ево, синови моји, сетите се, сетите да морате сазидати темељ свој на стени, Откупитељу нашем, који је Христ, син Божји, да када ђаво пошаље своје снажне ветрове, да, своје стреле у вихору, да, када сав град његов и снажна олуја његова ударе на вас, не могу имати никакве моћи над вама да вас повуку доле у бездан беде и бескрајног јао, због стене на којој сте сазидани, која је темељ сигуран, темељ на коме људи не могу пасти ако на њему граде.
- 13 И догоди се да то беху речи којима Хеламан поучаваше синове своје. Да, поучаваше их он много чему што није записано, а и много чему што јесте записано.
- 14 И они се сећаху речи његових, и држећи заповести Божје кренуше, стога, да поучавају реч Божју међу свим народом Нефијевим, почевши од града Изобилја;
- 15 А одатле у град Гид, а из града Гида у град Мулек;
- 16 И тако, од једног града до другог, док не прођоше међу свим народом Нефијевим који беше у земљи на југу, а одатле у земљу Зарахемлу, међу Ламанце.

O remember, remember, my sons, the words which king Benjamin spake unto his people; yea, remember that there is no other way nor means whereby man can be saved, only through the atoning blood of Jesus Christ, who shall come; yea, remember that he cometh to redeem the world.

And remember also the words which Amulek spake unto Zeezrom, in the city of Ammonihah; for he said unto him that the Lord surely should come to redeem his people, but that he should not come to redeem them in their sins, but to redeem them from their sins.

And he hath power given unto him from the Father to redeem them from their sins because of repentance; therefore he hath sent his angels to declare the tidings of the conditions of repentance, which bringeth unto the power of the Redeemer, unto the salvation of their souls.

And now, my sons, remember, remember that it is upon the rock of our Redeemer, who is Christ, the Son of God, that ye must build your foundation; that when the devil shall send forth his mighty winds, yea, his shafts in the whirlwind, yea, when all his hail and his mighty storm shall beat upon you, it shall have no power over you to drag you down to the gulf of misery and endless wo, because of the rock upon which ye are built, which is a sure foundation, a foundation whereon if men build they cannot fall.

And it came to pass that these were the words which Helaman taught to his sons; yea, he did teach them many things which are not written, and also many things which are written.

And they did remember his words; and therefore they went forth, keeping the commandments of God, to teach the word of God among all the people of Nephi, beginning at the city Bountiful;

And from thenceforth to the city of Gid; and from the city of Gid to the city of Mulek;

And even from one city to another, until they had gone forth among all the people of Nephi who were in the land southward; and from thence into the land of Zarahemla, among the Lamanites.

- 17 И догоди се да проповедаху са великом моћу, тако да постидеше многе од оних одметника који беху прешли од Нефијаца, толико да изађоше и исповедише грехе своје и крстише се на покајање, и сместа се вратише Нефијцима да би покушали да поправе неправде које им беху учинили.
- 18 И догоди се да Нефи и Лехи проповедаху Ламанцима са тако великом моћу и влашћу, јер беху имали моћ и власт које им беху дате да могу да говоре, а беше им уз то дато оно што треба да им говоре –
- 19 Стога, на велико чуђење Ламанаца, они говораху уверивши их, толико да беше осам хиљада Ламанаца који беху у земљи Зарахемли и унаоколо крштених на покајање, и уверених у опакост предања очева својих.
- 20 И догоди се да се Нефи и Лехи одатле упутише у земљу Нефи.
- 21 И догоди се да их ухвати једна војска ламанска и баци у тамницу, да, и то у исту тамницу у коју слуге Лимхијеве бацише Амона и браћу његову.
- 22 И пошто беху бачени у тамницу много дана без хране, гле, дођоше у тамницу да их ухвате како би их погубили.
- 23 И догоди се да Нефи и Лехи беху као огњем окружени, и то толико да се не усудише да ставе руке своје на њих из страха да не изгоре. Ипак, Нефи и Лехи не изгореше, већ беху као да стоје усред огња, а не гораху.
- 24 И када видеше да су окружени стубом огњеним и да их он не пече, срца им се охрабрише.
- 25 Јер увидеше да се Ламанци не усуђују да ставе руке своје на њих, нити се усуђују да им приђу, већ стајаху као да беху занемели од запрепашћења.

And it came to pass that they did preach with great power, insomuch that they did confound many of those dissenters who had gone over from the Nephites, insomuch that they came forth and did confess their sins and were baptized unto repentance, and immediately returned to the Nephites to endeavor to repair unto them the wrongs which they had done.

And it came to pass that Nephi and Lehi did preach unto the Lamanites with such great power and authority, for they had power and authority given unto them that they might speak, and they also had what they should speak given unto them—

Therefore they did speak unto the great astonishment of the Lamanites, to the convincing them, insomuch that there were eight thousand of the Lamanites who were in the land of Zarahemla and round about baptized unto repentance, and were convinced of the wickedness of the traditions of their fathers.

And it came to pass that Nephi and Lehi did proceed from thence to go to the land of Nephi.

And it came to pass that they were taken by an army of the Lamanites and cast into prison; yea, even in that same prison in which Ammon and his brethren were cast by the servants of Limhi.

And after they had been cast into prison many days without food, behold, they went forth into the prison to take them that they might slay them.

And it came to pass that Nephi and Lehi were encircled about as if by fire, even insomuch that they durst not lay their hands upon them for fear lest they should be burned. Nevertheless, Nephi and Lehi were not burned; and they were as standing in the midst of fire and were not burned.

And when they saw that they were encircled about with a pillar of fire, and that it burned them not, their hearts did take courage.

For they saw that the Lamanites durst not lay their hands upon them; neither durst they come near unto them, but stood as if they were struck dumb with amazement.

- 26 И догоди се да Нефи и Лехи иступише и почеше да им говоре, говорећи: Не бојте се, јер гле, Бог вам показа ово чудо помоћу ког вам показа да не можете да ставите руке своје на нас да нас погубите.
- 27 И гле, када беху изrekli ове речи, земља се силно затресе, и зидови тамнице се потресосе као да ће се на земљу сручити, али гле, не падосе. А гле, они који беху у тамници беху Ламанци и Нефијци који беху одметници.
- 28 И догоди се да их заклони облак таме, и обузе их ужасно велик страх.
- 29 И догоди се да дође глас који као да беше изнад облака таме, говорећи: Покајте се, покајте се, и не настојте више да уништавате слуге моје које вам послаха да вам објаве добре вести.
- 30 И догоди се да када чуше тај глас и видеше да то није глас грома, нити глас буке великог метежа, већ гле, беше то тих глас савршене благодсти, као да беше шапат, а продираше до саме душе –
- 31 И упркос благодсти гласа, гле, земља се силно потресе, а зидови тамнице се поново уздрмаше као да ће се на земљу срушити. И гле, облак таме који их беше заклонио, не разиђе се –
- 32 И гле, поново дође глас, говорећи: Покајте се, покајте се, јер царство небеско је близу, и не настојте више да уништавате слуге моје. И догоди се да се земља поново затресе, а зидови се уздрмаше.
- 33 И опет, поново, по трећи пут, дође глас и говораше им чудесне речи које човек не може изрећи, а зидови се поново уздрмаше и земља се потресе као да ће се напола раставити.
- 34 И догоди се да Ламанци не могаху побећи због облака таме који их заклањаше, да, и уз то беху непомишни због страха који их обузе.

And it came to pass that Nephi and Lehi did stand forth and began to speak unto them, saying: Fear not, for behold, it is God that has shown unto you this marvelous thing, in the which is shown unto you that ye cannot lay your hands on us to slay us.

And behold, when they had said these words, the earth shook exceedingly, and the walls of the prison did shake as if they were about to tumble to the earth; but behold, they did not fall. And behold, they that were in the prison were Lamanites and Nephites who were dissenters.

And it came to pass that they were overshadowed with a cloud of darkness, and an awful solemn fear came upon them.

And it came to pass that there came a voice as if it were above the cloud of darkness, saying: Repent ye, repent ye, and seek no more to destroy my servants whom I have sent unto you to declare good tidings.

And it came to pass when they heard this voice, and beheld that it was not a voice of thunder, neither was it a voice of a great tumultuous noise, but behold, it was a still voice of perfect mildness, as if it had been a whisper, and it did pierce even to the very soul—

And notwithstanding the mildness of the voice, behold the earth shook exceedingly, and the walls of the prison trembled again, as if it were about to tumble to the earth; and behold the cloud of darkness, which had overshadowed them, did not disperse—

And behold the voice came again, saying: Repent ye, repent ye, for the kingdom of heaven is at hand; and seek no more to destroy my servants. And it came to pass that the earth shook again, and the walls trembled.

And also again the third time the voice came, and did speak unto them marvelous words which cannot be uttered by man; and the walls did tremble again, and the earth shook as if it were about to divide asunder.

And it came to pass that the Lamanites could not flee because of the cloud of darkness which did overshadow them; yea, and also they were immovable because of the fear which did come upon them.

35 А беше међу њима један који беше Нефијац по рођењу, који некад беше припадао цркви Божјој, али беше одступио од ње.

36 И догоди се да се он осврну, и гле, кроз облак таме угледа лица Нефија и Лехија. И гле, она веома сијаху, као лица анђеоска. И он виде како они подигоше очи своје према небу и беху у положају као да разговарају или уздижу гласове своје према неком бићу које посматраху.

37 И догоди се да овај човек повика мноштву како би се окренули и погледали. И гле, беше им дата моћ да се окрену и погледају. И они угледаше лица Нефија и Лехија.

38 И рекоше том човеку: Гле, шта све то значи, и ко је тај са којим ови људи разговарају?

39 Ево, име тог човека беше Аминадаб. А Аминадаб им рече: Разговарају са анђелима Божјим.

40 И догоди се да му Ламанци рекоше: Шта да учинимо како би се тај облак таме уклонио да нас не заклања?

41 А Аминадаб им рече: Морате се покајати и вапити према том гласу све док не будете имали веру у Христа о ком вас поучаваху Алма и Амуплек и Зезром. И када учините то, облак таме биће уклоњен да вас не заклања.

42 И догоди се да сви почеше вапити према гласу Онога који земљу беше потресао, да, вапљаху све док се облак таме не разиђе.

43 И догоди се да када бацише поглед унаоколо и видеше да се облак таме беше разишао да их не заклања, гле, видеше да су окружени, да, свака душа, стубом огњеним.

44 А Нефи и Лехи беху усред њих. Да, беху окружени, да, као да беху усред разбукталог огња. Ипак, он им не науди, нити захвати зидове тамнице. И они се испунише таквом радошћу која је неизрецива и пуна славе.

Now there was one among them who was a Nephite by birth, who had once belonged to the church of God but had dissented from them.

And it came to pass that he turned him about, and behold, he saw through the cloud of darkness the faces of Nephi and Lehi; and behold, they did shine exceedingly, even as the faces of angels. And he beheld that they did lift their eyes to heaven; and they were in the attitude as if talking or lifting their voices to some being whom they beheld.

And it came to pass that this man did cry unto the multitude, that they might turn and look. And behold, there was power given unto them that they did turn and look; and they did behold the faces of Nephi and Lehi.

And they said unto the man: Behold, what do all these things mean, and who is it with whom these men do converse?

Now the man's name was Aminadab. And Aminadab said unto them: They do converse with the angels of God.

And it came to pass that the Lamanites said unto him: What shall we do, that this cloud of darkness may be removed from overshadowing us?

And Aminadab said unto them: You must repent, and cry unto the voice, even until ye shall have faith in Christ, who was taught unto you by Alma, and Amulek, and Zeezrom; and when ye shall do this, the cloud of darkness shall be removed from overshadowing you.

And it came to pass that they all did begin to cry unto the voice of him who had shaken the earth; yea, they did cry even until the cloud of darkness was dispersed.

And it came to pass that when they cast their eyes about, and saw that the cloud of darkness was dispersed from overshadowing them, behold, they saw that they were encircled about, yea every soul, by a pillar of fire.

And Nephi and Lehi were in the midst of them; yea, they were encircled about; yea, they were as if in the midst of a flaming fire, yet it did harm them not, neither did it take hold upon the walls of the prison; and they were filled with that joy which is unspeakable and full of glory.

45 И гле, Свети Дух Божји сиђе с неба и уђе у срца њихова и они као да беху испуњени огњем, и могаху говорити чудесне речи.

46 И догоди се да зачуше глас, да, умилан глас, као шапат, који рече:

47 Мир, мир вама, због вере у мога Веома Љубљенога, који беше од постанка света.

48 И тада, кад чуше ово, подигоше очи своје као да посматрају одакле дође глас. И гле, видеше небеса отворена и анђели с неба силажаху и служажу им.

49 А беше око три стотине душа које то видеше и чуше. И беше им заповеђено да оду и да се не чуде, нити да сумњају.

50 И догоди се да они изађоше и служажу народу, објављујући широм свих крајева унаоколо све што беху чули и видели, толико да уверише већи део Ламанаца, због важности доказа које беху примили.

51 И сви они који се уверише положише своје ратно оружје, као и мржњу своју и предање очева својих.

52 И догоди се да препустише Нефијцима земље поседа њихових.

And behold, the Holy Spirit of God did come down from heaven, and did enter into their hearts, and they were filled as if with fire, and they could speak forth marvelous words.

And it came to pass that there came a voice unto them, yea, a pleasant voice, as if it were a whisper, saying:

Peace, peace be unto you, because of your faith in my Well Beloved, who was from the foundation of the world.

And now, when they heard this they cast up their eyes as if to behold from whence the voice came; and behold, they saw the heavens open; and angels came down out of heaven and ministered unto them.

And there were about three hundred souls who saw and heard these things; and they were bidden to go forth and marvel not, neither should they doubt.

And it came to pass that they did go forth, and did minister unto the people, declaring throughout all the regions round about all the things which they had heard and seen, insomuch that the more part of the Lamanites were convinced of them, because of the greatness of the evidences which they had received.

And as many as were convinced did lay down their weapons of war, and also their hatred and the tradition of their fathers.

And it came to pass that they did yield up unto the Nephites the lands of their possession.

Хеламан 6

- 1 И догоди се да се све то беше догодило кад се заврши шездесет и друга година владавине судија, и Ламанци, већи део њих, беху постали праведан народ, толико да праведност њихова премашиваше нефијску, због чврстине њихове и постојаности њихове у вери.
- 2 Јер гле, беше много Нефијаца који беху постали окорели и непокајани и силно опаки, толико да одбише реч Божју и сво проповедање и прорицање које до њих дође.
- 3 Ипак, народ цркве имаше велику радост због обраћења Ламанаца, да, због цркве Божје која беше успостављена међу њима. И беху они у заједништву једни с другима, и радоваху се једни с другима, и велику радост имаху.
- 4 И догоди се да многи Ламанци сиђоше у земљу Зарахемлу и објавише народу нефијском начин обраћења свога и подстакнуше их на веру и покајање.
- 5 Да и многи проповедаху са силно великом моћу и влашћу, приводећи многе од њих у дубине понизности, да буду понизни следбеници Божји и Јагњетови.
- 6 И догоди се да многи Ламанци одоше у земљу на северу. И Нефи и Лехи такође одоше у земљу на северу, да проповедају народу. И тако се заврши шездесет и трећа година.
- 7 И гле, беше мир у целој земљи, толико да Нефијци иђаху у који год део земље хтедоше, било међу Нефијце или Ламанце.
- 8 И догоди се да и Ламанци иђаху где год хтедоше, било међу Ламанце или међу Нефијце. И тако имаху слободно узајамно општење, да купују и продају и стичу добитак по жељи својој.

Helaman 6

And it came to pass that when the sixty and second year of the reign of the judges had ended, all these things had happened and the Lamanites had become, the more part of them, a righteous people, insomuch that their righteousness did exceed that of the Nephites, because of their firmness and their steadiness in the faith.

For behold, there were many of the Nephites who had become hardened and impenitent and grossly wicked, insomuch that they did reject the word of God and all the preaching and prophesying which did come among them.

Nevertheless, the people of the church did have great joy because of the conversion of the Lamanites, yea, because of the church of God, which had been established among them. And they did fellowship one with another, and did rejoice one with another, and did have great joy.

And it came to pass that many of the Lamanites did come down into the land of Zarahemla, and did declare unto the people of the Nephites the manner of their conversion, and did exhort them to faith and repentance.

Yea, and many did preach with exceedingly great power and authority, unto the bringing down many of them into the depths of humility, to be the humble followers of God and the Lamb.

And it came to pass that many of the Lamanites did go into the land northward; and also Nephi and Lehi went into the land northward, to preach unto the people. And thus ended the sixty and third year.

And behold, there was peace in all the land, insomuch that the Nephites did go into whatsoever part of the land they would, whether among the Nephites or the Lamanites.

And it came to pass that the Lamanites did also go whithersoever they would, whether it were among the Lamanites or among the Nephites; and thus they did have free intercourse one with another, to buy and to sell, and to get gain, according to their desire.

- 9 И догоди се да посташе силно богати, и Ламанци и Нефијци, и имаху велико обиље злата и сребра и сваковрсних драгоцених метала, и у земљи на југу и у земљи на северу.
- 10 Ево, земља на југу зваше се Лехи, а земља на северу зваше се Мулек, што је према сину Седекијином, јер Господ доведе Мулека у земљу на северу, а Лехија у земљу на југу.
- 11 И гле, беше сваковрсног злата у обе те земље, и сребра и драгоцене руде сваке врсте. А беше тамо и нарочитих радника који прерађиваху све врсте руда и пречишћаваху је. И тако посташе богати.
- 12 Узгајаху они обиље жита, и на северу и на југу, и силно напредоваху, и на северу и на југу. И размножише се и посташе веома јаки у земљи. И узгајаху многа стада и крда, да, много товљеника.
- 13 Гле, жене њихове се напрезаху и пређаху, и израђиваху сваковрсну одећу од fino преденог лана и одећу сваке врсте, како би покрили голо тињу своју. И тако шездесет и четврта година прође у миру.
- 14 А шездесет и пете године исто тако имаху велику радост и мир, да, много проповедања и много пророштава о ономе што ће доћи. И тако прође шездесет и пета година.
- 15 И догоди се да шездесет и шесте године владавине судија, гле, непозната рука уби Цезорама док сеђаше на судијској столици. И догоди се да исте године, син његов, кога народ постави уместо њега, такође беше убијен. И тако се заврши шездесет и шеста година.
- 16 А почетком шездесет и седме године народ поново поче постајати силно opak.

And it came to pass that they became exceedingly rich, both the Lamanites and the Nephites; and they did have an exceeding plenty of gold, and of silver, and of all manner of precious metals, both in the land south and in the land north.

Now the land south was called Lehi, and the land north was called Mulek, which was after the son of Zedekiah; for the Lord did bring Mulek into the land north, and Lehi into the land south.

And behold, there was all manner of gold in both these lands, and of silver, and of precious ore of every kind; and there were also curious workmen, who did work all kinds of ore and did refine it; and thus they did become rich.

They did raise grain in abundance, both in the north and in the south; and they did flourish exceedingly, both in the north and in the south. And they did multiply and wax exceedingly strong in the land. And they did raise many flocks and herds, yea, many fatlings.

Behold their women did toil and spin, and did make all manner of cloth, of fine-twined linen and cloth of every kind, to clothe their nakedness. And thus the sixty and fourth year did pass away in peace.

And in the sixty and fifth year they did also have great joy and peace, yea, much preaching and many prophecies concerning that which was to come. And thus passed away the sixty and fifth year.

And it came to pass that in the sixty and sixth year of the reign of the judges, behold, Cezoram was murdered by an unknown hand as he sat upon the judgment-seat. And it came to pass that in the same year, that his son, who had been appointed by the people in his stead, was also murdered. And thus ended the sixty and sixth year.

And in the commencement of the sixty and seventh year the people began to grow exceedingly wicked again.

- 17 Јер гле, Господ их беше толико дуго благоси-
љао богатством овог света, да се они не подбу-
њиваху на срџбу, на ратове, на крвопролиће.
Почеше, стога, да ослањају срца своја на богат-
ство своје. Да, почеше да теже за добитком како
би се уздигли један изнад другог. Почеше, да-
кле, да чине тајна убиства, и краду и пљачкају
како би стекли добитак.
- 18 И ево, гле, те убице и пљачкаши беху дружина
коју беху окупили Кишкумен и Гадијантон. И
тад се догоди да их много беше у дружини
Гадијантоновој, чак и међу Нефијцима. Али
гле, беху бројнији међу опакијим делом
Ламанаца. И називаху се Гадијантоновим ра-
збојницима и убицама.
- 19 И они беху ти који убише врховног судију
Цезорама и сина његовог, док беху на судијској
столици. И гле, не беху пронађени.
- 20 И ево, догоди се да када Ламанци открише да
има разбојника међу њима, силно се ражало-
стише и учинише све што беше у њиховој моћи
да их униште са лица земаљског.
- 21 Али гле, Сотона подбуну срца већине
Нефијаца, толико да се они удружише са тим
дружинама разбојника, и ступише у завете њи-
хове и заклетве њихове да ће се међусобно шти-
тити и чувати у каквим год тешким приликама
се налазили, да не би испаштали због убистава
својих и пљачки својих и крађа својих.
- 22 И догоди се да имаху знаке своје, да, тајне зна-
ке своје, и тајне речи своје, и то како би разлико-
вали брата који беше ушао у завет, да какву год
би opakост брат његов учинио не би био повре-
ђен од стране брата свога, нити оних који дру-
жини његовој припадају, који беху преузели тај
завет.
- 23 И тако они могаху убијати, и пљачкати, и кра-
сти, и чинити курварства, и свакојаку opakост,
противно законима отаџбине своје, а и закони-
ма Бога свога.

For behold, the Lord had blessed them so long
with the riches of the world that they had not been
stirred up to anger, to wars, nor to bloodshed;
therefore they began to set their hearts upon their
riches; yea, they began to seek to get gain that they
might be lifted up one above another; therefore
they began to commit secret murders, and to rob
and to plunder, that they might get gain.

And now behold, those murderers and plunder-
ers were a band who had been formed by
Kishkumen and Gadianton. And now it had come
to pass that there were many, even among the
Nephites, of Gadianton's band. But behold, they
were more numerous among the more wicked part
of the Lamanites. And they were called Gadianton's
robbers and murderers.

And it was they who did murder the chief judge
Cezoram, and his son, while in the judgment-seat;
and behold, they were not found.

And now it came to pass that when the Lamanites
found that there were robbers among them they
were exceedingly sorrowful; and they did use every
means in their power to destroy them off the face of
the earth.

But behold, Satan did stir up the hearts of the
more part of the Nephites, insomuch that they did
unite with those bands of robbers, and did enter
into their covenants and their oaths, that they
would protect and preserve one another in whatso-
ever difficult circumstances they should be placed,
that they should not suffer for their murders, and
their plunderings, and their stealings.

And it came to pass that they did have their signs,
yea, their secret signs, and their secret words; and
this that they might distinguish a brother who had
entered into the covenant, that whatsoever wicked-
ness his brother should do he should not be injured
by his brother, nor by those who did belong to his
band, who had taken this covenant.

And thus they might murder, and plunder, and
steal, and commit whoredoms and all manner of
wickedness, contrary to the laws of their country
and also the laws of their God.

24 А ко год би од оних који припадаху дружини њиховој открио opakост њихову и одвратности њихове свету, судило би му се, не по законима отаџбине њихове, већ по законима opakости њихове, које беху донели Гадијантон и Кишкумен.

25 Ево, гле, то су оне тајне заклетве и завети за које Алма заповеди сину своме да се не смеју обелоданити пред светом, да не би постали средство одвођења људи у уништење.

26 Ево, гле, те тајне заклетве и завети не дођоше Гадијантону из записа који беху предати Хеламану, већ гле, у срце Гадијантоново га стави исто оно биће које заведе наше прве родитеље да једу забрањено воће –

27 Да, исто оно биће које са Кајином скова заверу да свет не сазна ако он убије брата свога Авеља. И коваше он завере са Кајином и следбеницима његовим од тада па надаље.

28 А то је, такође, исто оно биће које усади у срца људска да изграде кулу довољно високу како би стигли до неба. И беше то исто оно биће које заведе срца људи који са те куле дођоше у ову земљу, које шири дела таме и одвратности над целим лицем земље, све док људе не одвуче у потпуно уништење и у пакао вечни.

29 Да, то је исто оно биће које усади у срце Гадијантоново да наставља дело таме и тајног убиства, а то чини од постанка човека па све до овог времена.

30 И гле, он је онај који је зачетник сваког греха. И гле, наставља он своја дела таме и тајног убиства, и преноси завере њихове и заклетве њихове и завете њихове и замисли њихове о страшној opakости, с поколења на поколење, онолико колико може утицати на срца деце човечје.

And whosoever of those who belonged to their band should reveal unto the world of their wickedness and their abominations, should be tried, not according to the laws of their country, but according to the laws of their wickedness, which had been given by Gadianton and Kishkumen.

Now behold, it is these secret oaths and covenants which Alma commanded his son should not go forth unto the world, lest they should be a means of bringing down the people unto destruction.

Now behold, those secret oaths and covenants did not come forth unto Gadianton from the records which were delivered unto Helaman; but behold, they were put into the heart of Gadianton by that same being who did entice our first parents to partake of the forbidden fruit—

Yea, that same being who did plot with Cain, that if he would murder his brother Abel it should not be known unto the world. And he did plot with Cain and his followers from that time forth.

And also it is that same being who put it into the hearts of the people to build a tower sufficiently high that they might get to heaven. And it was that same being who led on the people who came from that tower into this land; who spread the works of darkness and abominations over all the face of the land, until he dragged the people down to an entire destruction, and to an everlasting hell.

Yea, it is that same being who put it into the heart of Gadianton to still carry on the work of darkness, and of secret murder; and he has brought it forth from the beginning of man even down to this time.

And behold, it is he who is the author of all sin. And behold, he doth carry on his works of darkness and secret murder, and doth hand down their plots, and their oaths, and their covenants, and their plans of awful wickedness, from generation to generation according as he can get hold upon the hearts of the children of men.

31 И ево, гле, он веома овлада срцима Нефијаца, да, толико да они посташе силно опаки, да, већи део њих се беше одвратио са пута праведности и ногама својим погазио заповести Божје, и окренуо путевима својим, и изградио себи идоле од злата њиховог и сребра њиховог.

32 И догоди се да сва та безакоња дођоше до њих у току не много година, тако да већи део њих дође шездесет и седме године владавине судија над народом Нефијевим.

33 И они јачаху у безакоњима својим и шездесет и осме године, на велику жалост и јадиковање праведних.

34 И тако видимо да Нефијци почеше да ишче-завају у невери и јачају у opakости и одвратности, док Ламанци почеше да силно расту у знању о Богу своме. Да, почеше они да држе одредбе и заповести Његове, и да у истини и праведности ходају пред Њим.

35 И тако видимо да се Дух Господњи поче повлачити од Нефијаца због opakости и тврдоће срца њихових.

36 И тако видимо да Господ поче да излива Духа свога на Ламанце, због попустљивости и спремности њихове да поверују речима Његовим.

37 И догоди се да Ламанци гањаху дружину разбојника Гадијантонових и проповедаху реч Божју међу опакијим делом њих, толико да та дружина разбојника беше сасвим уништена међу Ламанцима.

38 А с друге стране, догоди се да их Нефијци развијаху и подупираху их, почевши од опакијег дела њих, све док не беху преплавили целу земљу нефијску, и не беху завели већи део праведних све док се не беху срозали да поверују у дела њихова и деле плен њихов, и да им се придруже у тајним убиствима и савезима њиховим.

And now behold, he had got great hold upon the hearts of the Nephites; yea, insomuch that they had become exceedingly wicked; yea, the more part of them had turned out of the way of righteousness, and did trample under their feet the commandments of God, and did turn unto their own ways, and did build up unto themselves idols of their gold and their silver.

And it came to pass that all these iniquities did come unto them in the space of not many years, insomuch that a more part of it had come unto them in the sixty and seventh year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And they did grow in their iniquities in the sixty and eighth year also, to the great sorrow and lamentation of the righteous.

And thus we see that the Nephites did begin to dwindle in unbelief, and grow in wickedness and abominations, while the Lamanites began to grow exceedingly in the knowledge of their God; yea, they did begin to keep his statutes and commandments, and to walk in truth and uprightness before him.

And thus we see that the Spirit of the Lord began to withdraw from the Nephites, because of the wickedness and the hardness of their hearts.

And thus we see that the Lord began to pour out his Spirit upon the Lamanites, because of their easiness and willingness to believe in his words.

And it came to pass that the Lamanites did hunt the band of robbers of Gadianton; and they did preach the word of God among the more wicked part of them, insomuch that this band of robbers was utterly destroyed from among the Lamanites.

And it came to pass on the other hand, that the Nephites did build them up and support them, beginning at the more wicked part of them, until they had overspread all the land of the Nephites, and had seduced the more part of the righteous until they had come down to believe in their works and partake of their spoils, and to join with them in their secret murders and combinations.

39 И тако они стекоше и само управљање вла-
дом, толико да ногама својим гажуху и удараху
и цвелаху и окретаху леђа своја сиромашним и
кротким и понизним следбеницима Божјим.

40 И тако видимо да они беху у страшном стању,
и сазреваху за вечно уништење.

41 И тако се заврши шездесет и осма година вла-
давине судија над народом Нефијевим.

And thus they did obtain the sole management of
the government, insomuch that they did trample
under their feet and smite and rend and turn their
backs upon the poor and the meek, and the humble
followers of God.

And thus we see that they were in an awful state,
and ripening for an everlasting destruction.

And it came to pass that thus ended the sixty and
eighth year of the reign of the judges over the peo-
ple of Nephi.

ПРОРОШТВО НЕФИЈА, СИНА ХЕЛАМАНОВОГ – Бог прети Нефијевом народу да ће их походити у срци својој, до њиховог потпуног уништења, уколико се не покају због opakости своје. Бог помором удара Нефијев народ. Они се кају и окрећу Му се. Самуило, Ламанац, прориче Нефијцима.

Хеламан 7

- 1 Гле, догоди се, ево, шездесет и девете године владавине судија над народом нефијским да се Нефи, син Хеламанов, врати у земљу Зарахемлу из земље на северу,
- 2 Јер беше изашао међу народ који беше у земљи на северу, и проповедао им реч Божју, и прорицао им о много чему.
- 3 А они одбацише све речи његове, тако да не могаше да остане код њих, већ се поново врати у свој завичај.
- 4 И видевши народ у стању тако страшне opakости, и да они Гадијантонови разбојници попуњавају судијске столице – приграбивши моћ и власт у земљи, одбацујући заповести Божје, и ни најмање исправни пред Њим, не чинећи правду деци човечјој;
- 5 Осуђујући праведнике због праведности њихове, допуштајући да кривци и опаки некажњени пролазе због свог новца, и осим тога, да би се задржали у служби на челу владе, да владају и чине по вољи својој, да би стицали добит и славу светску, и, поред свега, да би лакше чинили прељубу и крали и убијали и чинили по вољи својој –
- 6 Ево, то велико безакоње појави се код Нефијаца током не много година. И кад Нефи то виде, жалост обузе срце у његовим грудима и он у мучењу душе своје узвикну:

THE PROPHECY OF NEPHI, THE SON OF HELAMAN— God threatens the people of Nephi that he will visit them in his anger, to their utter destruction except they repent of their wickedness. God smiteth the people of Nephi with pestilence; they repent and turn unto him. Samuel, a Lamanite, prophesies unto the Nephites.

Helaman 7

Behold, now it came to pass in the sixty and ninth year of the reign of the judges over the people of the Nephites, that Nephi, the son of Helaman, returned to the land of Zarahemla from the land northward.

For he had been forth among the people who were in the land northward, and did preach the word of God unto them, and did prophesy many things unto them;

And they did reject all his words, insomuch that he could not stay among them, but returned again unto the land of his nativity.

And seeing the people in a state of such awful wickedness, and those Gadianton robbers filling the judgment-seats—having usurped the power and authority of the land; laying aside the commandments of God, and not in the least aright before him; doing no justice unto the children of men;

Condemning the righteous because of their righteousness; letting the guilty and the wicked go unpunished because of their money; and moreover to be held in office at the head of government, to rule and do according to their wills, that they might get gain and glory of the world, and, moreover, that they might the more easily commit adultery, and steal, and kill, and do according to their own wills —

Now this great iniquity had come upon the Nephites, in the space of not many years; and when Nephi saw it, his heart was swollen with sorrow within his breast; and he did exclaim in the agony of his soul:

- 7 О, да могах имати дане своје у време кад отац мој Нефи тек изађе из земље јерусалимске, да се радовах са њим у обећаној земљи. Беше тада лако умиловити народ његов, чврст да држи заповести Божје, а спор да буде заведен да чини безакоње. И беху они брзи да послушају речи Господње –
- 8 Да, да дани моји могаху бити у те дане, тада би душа моја имала радост због праведности браће моје.
- 9 Али гле, одређено ми је да ово буду дани моји и да моја душа буде жалошћу испуњена због ове opakости браће моје.
- 10 И гле, тад се догоди да то беше на кули која беше у врту Нефијевог, који беше поред пута који вођаше до главног трга, који беше у граду Зарахемли. Нефи се, дакле, беше клањао на кули која беше у врту његовом, и та кула, такође, беше близу баштенских врата поред којих пролажаше пут.
- 11 И догоди се да неки људи пролажаху и видеше Нефија док на кули изливаше Богу душу своју. И они отрчаше и испричаше народу шта беху видели, и људи дођоше заједно у мноштвима како би сазнали узрок тако великог нарицања због opakости народа.
- 12 И ево, кад се Нефи подиже, угледа мноштво људи који се беху окупили.
- 13 И догоди се да он отвори уста своја и рече им: Гле, зашто се окуписте? Да вам говорим о безакоњима вашим?
- 14 Да, због тога се попех на кулу своју како бих Богу излио душу своју, због силне жалости срца свога, која је због безакоња ваших!
- 15 И због нарицања и јадиковања мога се окуписте, и чудите се. Да, и веома је потребно да се чудите. Да, морате се чудити јер допустисте да ђаво тако силно обузме срца ваша.
- 16 Да, како могосте попустити завођењу онога који гледа да душе ваше гурне у вечну беду и бескрајно јао?

Oh, that I could have had my days in the days when my father Nephi first came out of the land of Jerusalem, that I could have joyed with him in the promised land; then were his people easy to be entreated, firm to keep the commandments of God, and slow to be led to do iniquity; and they were quick to hearken unto the words of the Lord—

Yea, if my days could have been in those days, then would my soul have had joy in the righteousness of my brethren.

But behold, I am consigned that these are my days, and that my soul shall be filled with sorrow because of this the wickedness of my brethren.

And behold, now it came to pass that it was upon a tower, which was in the garden of Nephi, which was by the highway which led to the chief market, which was in the city of Zarahemla; therefore, Nephi had bowed himself upon the tower which was in his garden, which tower was also near unto the garden gate by which led the highway.

And it came to pass that there were certain men passing by and saw Nephi as he was pouring out his soul unto God upon the tower; and they ran and told the people what they had seen, and the people came together in multitudes that they might know the cause of so great mourning for the wickedness of the people.

And now, when Nephi arose he beheld the multitudes of people who had gathered together.

And it came to pass that he opened his mouth and said unto them: Behold, why have ye gathered yourselves together? That I may tell you of your iniquities?

Yea, because I have got upon my tower that I might pour out my soul unto my God, because of the exceeding sorrow of my heart, which is because of your iniquities!

And because of my mourning and lamentation ye have gathered yourselves together, and do marvel; yea, and ye have great need to marvel; yea, ye ought to marvel because ye are given away that the devil has got so great hold upon your hearts.

Yea, how could you have given way to the enticing of him who is seeking to hurl away your souls down to everlasting misery and endless wo?

- 17 О, покајте се, покајте се! Зашто хоћете да умрете? Окрените се, окрените Господу Богу своме. Зашто вас Он напусти?
- 18 То је зато што отврднусте срца своја. Да, нећете да послушате глас Доброг Пастира. Да, изазвасте Га на срцбу против себе.
- 19 И гле, уместо да вас сакупи, уколико се не покајете, гле, Он ће вас расејати да ћете постати храна за псе и звери дивље.
- 20 О, како могосте заборавити на Бога свога у сам дан кад вас Он избави?
- 21 Али гле, то је ради стицања добитка, да вас људи хвале, да, да бисте стекли злато и сребро. И ослонисте срца своја на богатство и ништавне ствари овог света, због којих убијате, и плачкате, и крадете, и лажно сведочите против ближњега свога, и чините свакојака безакоња.
- 22 И због тога ће се јао сручити на вас уколико се не покајете. Јер не покајете ли се, гле, овај велики град, а и сви они велики градови који су унаоколо, који су у земљи поседа наших, биће одузети да нећете имати места у њима. Јер гле, Господ вам неће подарити снагу као што до сада чињаше да се одупрете непријатељима својим.
- 23 Јер гле, овако говори Господ: Опакоме нећу показати од снаге своје, једном више него другом, осим онима који се покају за грехе своје и послушају речи моје. Ево, дакле, ја бих да видите, браћо моја, да ће боље бити Ламанцима него вама уколико се не покајете.
- 24 Јер гле, праведнији су од вас, јер не сагрешисте против тог великог знања које ви примисте. Стога, Господ ће им бити милостив. Да, продужиће дане њихове и умножити потомство њихово, и то кад ви будете потпуно уништени, уколико се не покајете.
- 25 Да, јао вама због те велике одвратности која се појави међу вама. А ви се ујединисте с њом, да, том тајном дружином коју основа Гадијантон!

O repent ye, repent ye! Why will ye die? Turn ye, turn ye unto the Lord your God. Why has he forsaken you?

It is because you have hardened your hearts; yea, ye will not hearken unto the voice of the good shepherd; yea, ye have provoked him to anger against you.

And behold, instead of gathering you, except ye will repent, behold, he shall scatter you forth that ye shall become meat for dogs and wild beasts.

O, how could you have forgotten your God in the very day that he has delivered you?

But behold, it is to get gain, to be praised of men, yea, and that ye might get gold and silver. And ye have set your hearts upon the riches and the vain things of this world, for the which ye do murder, and plunder, and steal, and bear false witness against your neighbor, and do all manner of iniquity.

And for this cause wo shall come unto you except ye shall repent. For if ye will not repent, behold, this great city, and also all those great cities which are round about, which are in the land of our possession, shall be taken away that ye shall have no place in them; for behold, the Lord will not grant unto you strength, as he has hitherto done, to withstand against your enemies.

For behold, thus saith the Lord: I will not show unto the wicked of my strength, to one more than the other, save it be unto those who repent of their sins, and hearken unto my words. Now therefore, I would that ye should behold, my brethren, that it shall be better for the Lamanites than for you except ye shall repent.

For behold, they are more righteous than you, for they have not sinned against that great knowledge which ye have received; therefore the Lord will be merciful unto them; yea, he will lengthen out their days and increase their seed, even when thou shalt be utterly destroyed except thou shalt repent.

Yea, wo be unto you because of that great abomination which has come among you; and ye have united yourselves unto it, yea, to that secret band which was established by Gadianton!

26 Да, јао ће се оборити на вас због те охолости
којој допустисте да се увуче у срца ваша, која вас
уздиже изван оног што је добро због вашег сил-
но великог богатства!

27 Да, јао вама због ваше opakости и одвратно-
сти!

28 И уколико се не покајете страдаћете, да, чак
ће и земље ваше бити узете од вас, а ви ћете би-
ти уништени са лица земаљског.

29 Гле, ево, не кажем сам од себе да ће то бити, јер
не знам то сам од себе. Али гле, знам да је то
истинито, јер ми Господ Бог то обзнани, стога
сведочим да ће то бити.

Yea, wo shall come unto you because of that pride
which ye have suffered to enter your hearts, which
has lifted you up beyond that which is good because
of your exceedingly great riches!

Yea, wo be unto you because of your wickedness
and abominations!

And except ye repent ye shall perish; yea, even
your lands shall be taken from you, and ye shall be
destroyed from off the face of the earth.

Behold now, I do not say that these things shall
be, of myself, because it is not of myself that I know
these things; but behold, I know that these things
are true because the Lord God has made them
known unto me, therefore I testify that they shall
be.

Хеламан 8

- 1 И ево, догоди се да када Нефи беше изговорио ове речи, гле, беху тамо људи који беху судије, који такође припадаху тајној дружини Гадијантоновој, и они беху срдити и викаху против њега, говорећи народу: Зашто не ухватите тог човека и не приведете га да може бити осуђен према злочину који учини?
- 2 Зашто гледате тог човека и слушате га како ружи овај народ и закон наш?
- 3 Јер гле, Нефи им беше говорио о искварености закона њиховог, да, много тога им Нефи говораше што не може бити записано, а не говораше им ништа што је супротно заповестима Божјим.
- 4 А оне судије беху срдите на њега јер им отворено говораше о њиховим тајним делима таме. Ипак, они се не усуђиваху да руке своје ставе на њега, јер се бојаху народа да не би викали против њих.
- 5 Стога они повикаше народу, говорећи: Зашто допуштате овом човеку да нас ружи? Јер гле, он осуђује сав овај народ, и то на уништење, да, и уз то да ће ови наши велики градови бити одузети од нас, да нећемо имати места у њима.
- 6 А ево, ми знамо да је то немогуће, јер гле, моћни смо, а градови наши велики, стога непријатељи наши не могу имати моћ над нама.
- 7 И догоди се да они тако подбунеше народ на срцбу против Нефија, и започеше сукобе међу њима, јер беше неких који повикаше: Пустите тог човека на миру, јер је добар човек, и то што каже сигурно ће се догодити уколико се не покајемо;
- 8 Да, гле, сви ће се судови о којима нам посведочи оборити на нас, јер знамо да нам исправно посведочи о безакоњима нашим. А гле, много их је, и као што зна за безакоња наша, зна све што ће нам се догодити.
- 9 Да, и гле, да није пророк не би нам могао сведочити о томе.

Helaman 8

And now it came to pass that when Nephi had said these words, behold, there were men who were judges, who also belonged to the secret band of Gadianton, and they were angry, and they cried out against him, saying unto the people: Why do ye not seize upon this man and bring him forth, that he may be condemned according to the crime which he has done?

Why seest thou this man, and hearest him revile against this people and against our law?

For behold, Nephi had spoken unto them concerning the corruptness of their law; yea, many things did Nephi speak which cannot be written; and nothing did he speak which was contrary to the commandments of God.

And those judges were angry with him because he spake plainly unto them concerning their secret works of darkness; nevertheless, they durst not lay their own hands upon him, for they feared the people lest they should cry out against them.

Therefore they did cry unto the people, saying: Why do you suffer this man to revile against us? For behold he doth condemn all this people, even unto destruction; yea, and also that these our great cities shall be taken from us, that we shall have no place in them.

And now we know that this is impossible, for behold, we are powerful, and our cities great, therefore our enemies can have no power over us.

And it came to pass that thus they did stir up the people to anger against Nephi, and raised contentions among them; for there were some who did cry out: Let this man alone, for he is a good man, and those things which he saith will surely come to pass except we repent;

Yea, behold, all the judgments will come upon us which he has testified unto us; for we know that he has testified aright unto us concerning our iniquities. And behold they are many, and he knoweth as well all things which shall befall us as he knoweth of our iniquities;

Yea, and behold, if he had not been a prophet he could not have testified concerning those things.

10 И догоди се да они људи који настојаху да униште Нефија, због страха свога беху принуђени да не стављају на њега руке своје. Стога им он поново поче говорити, видевши да беше стекао наклоност у очима неких, толико да се остатак њих уплаши.

11 Стога беше нагнан да им говори још више, говорећи: Гле, браћо моја, зар не читасте да Бог даде моћ једном човеку, и то Мојсију, да удари по водама Црвеног мора и оне се раздвојише тамо-амо, толико да Израелци који беху очеви наши, по сувом прођоше, а воде се склопише над војскама египатским и прогуташе их?

12 И ево, гле, ако Бог том човеку даде такву моћ, зашто се онда ви свађате међу собом и кажете да мени не даде моћ којом бих знао за судове који ће се оборити на вас уколико се не покајете?

13 Али гле, не поричете ви само моје речи, већ поричете и све речи које говораху очеви наши, а и речи које говораше тај човек, Мојсије, коме беше дата тако велика моћ, да, речи које говораше о доласку Месије.

14 Да, не даде ли он запис да ће Син Божји доћи? И као што подиже бронзану змију у пустињи, тако ће бити подигнут онај који ће доћи.

15 И сви који погледају ту змију ће живети, као и сви који са вером буду погледали Сина Божјег, имајући дух раскајан, могу живети, и то животом који је вечан.

16 И ево, гле, не сведочаше само Мојсије о томе, већ и сви свети пророци од његових дана све до дана Аврамових.

17 Да, и гле, Аврам виде за долазак Његов, и испуни се весељем и радоваше се.

18 Да, и гле, кажем вам, да не знаше само Аврам за то, већ их беше много пре дана Аврамових који беху позвани по реду Божјем. Да, и то по реду Сина Његовог и то зато да се покаже народу, много хиљада година пре доласка Његовог, да ће им то откупљење доћи.

And it came to pass that those people who sought to destroy Nephi were compelled because of their fear, that they did not lay their hands on him; therefore he began again to speak unto them, seeing that he had gained favor in the eyes of some, insomuch that the remainder of them did fear.

Therefore he was constrained to speak more unto them saying: Behold, my brethren, have ye not read that God gave power unto one man, even Moses, to smite upon the waters of the Red Sea, and they parted hither and thither, insomuch that the Israelites, who were our fathers, came through upon dry ground, and the waters closed upon the armies of the Egyptians and swallowed them up?

And now behold, if God gave unto this man such power, then why should ye dispute among yourselves, and say that he hath given unto me no power whereby I may know concerning the judgments that shall come upon you except ye repent?

But, behold, ye not only deny my words, but ye also deny all the words which have been spoken by our fathers, and also the words which were spoken by this man, Moses, who had such great power given unto him, yea, the words which he hath spoken concerning the coming of the Messiah.

Yea, did he not bear record that the Son of God should come? And as he lifted up the brazen serpent in the wilderness, even so shall he be lifted up who should come.

And as many as should look upon that serpent should live, even so as many as should look upon the Son of God with faith, having a contrite spirit, might live, even unto that life which is eternal.

And now behold, Moses did not only testify of these things, but also all the holy prophets, from his days even to the days of Abraham.

Yea, and behold, Abraham saw of his coming, and was filled with gladness and did rejoice.

Yea, and behold I say unto you, that Abraham not only knew of these things, but there were many before the days of Abraham who were called by the order of God; yea, even after the order of his Son; and this that it should be shown unto the people, a great many thousand years before his coming, that even redemption should come unto them.

19 И ево, желео бих да знате, да чак и од дана Аврамових беше много пророка који о томе сведочаху. Да, гле, пророк Зенос одважно сведочаше, због чега беше погубљен.

20 И гле, и Зенок, а и Езија, и Исаија такође, и Јеремија (Јеремија беше исти онај пророк који сведочаше о уништењу Јерусалима), а ево, ми знамо да Јерусалим беше уништен по речима Јеремијиним. О, зашто онда да Син Божји не дође, по пророштву његовом?

21 И ево, хоћете ли да оспорите да Јерусалим беше уништен? Хоћете ли да кажете да синови Седекијини не беху погубљени, сви осим Мулека? Да, и зар не видите да је потомство Седекијино са нама, и да је истерано из земље јерусалимске? Али гле, није то све –

22 Отац наш Лехи беше отеран из Јерусалима јер сведочаше о томе. И Нефи сведочаше о томе, а и скоро сви очеви наши, и то све до овог времена. Да, они сведочаху о доласку Христовом и ишчекиваху и радоваху се дану Његовом који ће доћи.

23 И гле, Он је Бог, и Он је са њима, и објави им се да их откупи. И они му дадоше славу због оног што ће доћи.

24 И ево, видевши да то знате и не можете да порекнете уколико не лажете, стога у томе згрешисте, јер све то одбацисте упркос толиким доказима које примисте. Да, управо примисте све то, и оно на небу, и све што је на земљи, као сведочанство да је то истинито.

25 Али гле, одбацисте истину и побунисте се против светог Бога свога, и чак и сада, уместо да скупљате себи благо на небу, где се ништа не квари и где ништа нечисто не може ући, нагомилавате себи гнев за дан суда.

And now I would that ye should know, that even since the days of Abraham there have been many prophets that have testified these things; yea, behold, the prophet Zenos did testify boldly; for the which he was slain.

And behold, also Zenock, and also Ezias, and also Isaiah, and Jeremiah, (Jeremiah being that same prophet who testified of the destruction of Jerusalem) and now we know that Jerusalem was destroyed according to the words of Jeremiah. O then why not the Son of God come, according to his prophecy?

And now will you dispute that Jerusalem was destroyed? Will ye say that the sons of Zedekiah were not slain, all except it were Mulek? Yea, and do ye not behold that the seed of Zedekiah are with us, and they were driven out of the land of Jerusalem? But behold, this is not all—

Our father Lehi was driven out of Jerusalem because he testified of these things. Nephi also testified of these things, and also almost all of our fathers, even down to this time; yea, they have testified of the coming of Christ, and have looked forward, and have rejoiced in his day which is to come.

And behold, he is God, and he is with them, and he did manifest himself unto them, that they were redeemed by him; and they gave unto him glory, because of that which is to come.

And now, seeing ye know these things and cannot deny them except ye shall lie, therefore in this ye have sinned, for ye have rejected all these things, notwithstanding so many evidences which ye have received; yea, even ye have received all things, both things in heaven, and all things which are in the earth, as a witness that they are true.

But behold, ye have rejected the truth, and rebelled against your holy God; and even at this time, instead of laying up for yourselves treasures in heaven, where nothing doth corrupt, and where nothing can come which is unclean, ye are heaping up for yourselves wrath against the day of judgment.

- 26 Да, чак и у ово време, због убистава својих и свога блуда и opakости, сазревате за вечно уништење. Да, и уколико се не покајете, оно ће вам убрзо доћи.
- 27 Да, гле, оно је управо пред вратима вашим. Да, идите до судијске столице и испитајте и гле, судија ваш је убијен и лежи у крви својој, а уби га брат његов који тежи да седне на судијску столицу.
- 28 И гле, обојица припадају вашој тајној дружини, чији је оснивач Гадијантон и онај Зли који настоји да уништи душе људске.

Yea, even at this time ye are ripening, because of your murders and your fornication and wickedness, for everlasting destruction; yea, and except ye repent it will come unto you soon.

Yea, behold it is now even at your doors; yea, go ye in unto the judgment-seat, and search; and behold, your judge is murdered, and he lieth in his blood; and he hath been murdered by his brother, who seeketh to sit in the judgment-seat.

And behold, they both belong to your secret band, whose author is Gadianton and the evil one who seeketh to destroy the souls of men.

Хеламан 9

- 1 Гле, тад се догоди да кад Нефи беше изговорио те речи, неки људи који беху међу њима отрчаше до судијске столице. Да, беше их петорица који одоше, и док иђаху говораху међу собом:
- 2 Гле, сад ћемо са сигурношћу знати дали је тај човек пророк и дали му Бог заповеди да нам прориче тако чудесне ствари. Гле, не верујемо да Он то учини, да, не верујемо да је он пророк. Ипак, ако је истина оно што рече о врховном судији, да је он мртав, тада ћемо поверовати да су истините и остале речи које изговори.
- 3 И догоди се да они трчаху свом снагом, и дођоше до судијске столице, и гле, врховни судија беше пао на земљу, и лежаше у крви својој.
- 4 И ево, гле, кад то видеше силно се запрепастеше, толико да на земљу попадале, јер не беху веровали речима које Нефи беше рекао о врховном судији.
- 5 Али тад, кад видеше, повероваше и страх их обузе да се не би сви судови о којима Нефи беше говорио оборили на народ. Стога задрхташе и падоше на земљу.
- 6 Ево, одмах чим судија беше убијен – а његов брат га прободe док беше прерушен, и побеже, а слуге отрчаше и рекоше народу, подижући вику о убиству међу њима.
- 7 И гле, народ се скупи код судијске столице – и гле, на запрепашћење своје угледаше ону петорицу људи који беху попадали на земљу.
- 8 И ево, гле, народ не знаше ништа о мноштву које се беше скупило код врта Нефијевог, стога рекоше међу собом: Ови људи су они који убише судију, а Бог их удари да не би могли побећи од нас.

Helaman 9

Behold, now it came to pass that when Nephi had spoken these words, certain men who were among them ran to the judgment-seat; yea, even there were five who went, and they said among themselves, as they went:

Behold, now we will know of a surety whether this man be a prophet and God hath commanded him to prophesy such marvelous things unto us. Behold, we do not believe that he hath; yea, we do not believe that he is a prophet; nevertheless, if this thing which he has said concerning the chief judge be true, that he be dead, then will we believe that the other words which he has spoken are true.

And it came to pass that they ran in their might, and came in unto the judgment-seat; and behold, the chief judge had fallen to the earth, and did lie in his blood.

And now behold, when they saw this they were astonished exceedingly, insomuch that they fell to the earth; for they had not believed the words which Nephi had spoken concerning the chief judge.

But now, when they saw they believed, and fear came upon them lest all the judgments which Nephi had spoken should come upon the people; therefore they did quake, and had fallen to the earth.

Now, immediately when the judge had been murdered—he being stabbed by his brother by a garb of secrecy, and he fled, and the servants ran and told the people, raising the cry of murder among them;

And behold the people did gather themselves together unto the place of the judgment-seat—and behold, to their astonishment they saw those five men who had fallen to the earth.

And now behold, the people knew nothing concerning the multitude who had gathered together at the garden of Nephi; therefore they said among themselves: These men are they who have murdered the judge, and God has smitten them that they could not flee from us.

- 9 И догоди се да их зграбише и везаше их и бацише у тамницу. И беше послат проглас да је врховни судија убијен, а да су убице ухваћене и бачене у тамницу.
- 10 И догоди се да се сутрадан народ окупи да тугује и да пости на сахрани великог врховног судије који беше убијен.
- 11 А тако се и оне судије које беху код врта Нефијевог, и које чуше речи његове, такође окупише за сахрану.
- 12 И догоди се да се распитиваху код народа, говорећи: Где су она петорица која беху послата да извиде да ли је врховни судија мртав? А они одговорише и рекоше: За ону петорицу за коју кажете да посласте, не знамо, али ево петорице који су убице, које бацисмо у тамницу.
- 13 И догоди се да судије хтедоше да они буду доведени, и доведоше их. И гле, беху то она петорица коју послаше. И гле, судије се распитиваху код њих како би сазнали за то, а они им рекоше све што беху учинили, говорећи:
- 14 Ми отрчасмо и дођосмо до судијске столице и кад видесмо све онако како Нефи посведочи, толико се запрепастисмо да попадасмо на земљу. А кад се повратисмо од запрепашћења свога, гле, они нас бацише у тамницу.
- 15 Ево, за убиство тог човека не знамо ко га учини, а знамо само оволико: ми отрчасмо и дођосмо како ви желесте, и гле, беше он мртав према речима Нефијевим.
- 16 И тад се догоди да судије то образложише народу, и повикаше против Нефија, говорећи: Гле, знамо да тај Нефи мора да се договори са неким да убије судију, и да би нам то затим објавио да би нас могао обратити у веру своју, да би себе уздигао као великог човека, изабраног од Бога, и пророка.
- 17 И ево, гле, наћи ћемо тог човека и он ће признати кривицу своју и обзнанити нам правога убицу овог судије.

And it came to pass that they laid hold on them, and bound them and cast them into prison. And there was a proclamation sent abroad that the judge was slain, and that the murderers had been taken and were cast into prison.

And it came to pass that on the morrow the people did assemble themselves together to mourn and to fast, at the burial of the great chief judge who had been slain.

And thus also those judges who were at the garden of Nephi, and heard his words, were also gathered together at the burial.

And it came to pass that they inquired among the people, saying: Where are the five who were sent to inquire concerning the chief judge whether he was dead? And they answered and said: Concerning this five whom ye say ye have sent, we know not; but there are five who are the murderers, whom we have cast into prison.

And it came to pass that the judges desired that they should be brought; and they were brought, and behold they were the five who were sent; and behold the judges inquired of them to know concerning the matter, and they told them all that they had done, saying:

We ran and came to the place of the judgment-seat, and when we saw all things even as Nephi had testified, we were astonished insomuch that we fell to the earth; and when we were recovered from our astonishment, behold they cast us into prison.

Now, as for the murder of this man, we know not who has done it; and only this much we know, we ran and came according as ye desired, and behold he was dead, according to the words of Nephi.

And now it came to pass that the judges did expound the matter unto the people, and did cry out against Nephi, saying: Behold, we know that this Nephi must have agreed with some one to slay the judge, and then he might declare it unto us, that he might convert us unto his faith, that he might raise himself to be a great man, chosen of God, and a prophet.

And now behold, we will detect this man, and he shall confess his fault and make known unto us the true murderer of this judge.

18 И догоди се да та петорица беху ослобођена на дан сахране. Ипак, укорише они судије због речи које рекоше против Нефија, и један по један препираху се са њима, толико да их постидеше.

19 Ипак, они наредише да Нефи буде ухваћен и везан и изведен пред мноштво, а они га почеше испитивати на разне начине како би га ухватили да противуречи, да би га оптужили на смрт—

20 Говорећи му: Ти си саучесник. Ко је човек који почини ово убиство? Ево, кажи нам и признај кривицу своју, говорећи— Гле, ево новца, и уз то поклонићемо ти живот твој ако нам кажеш и признаш погодбу коју са њим склопи.

21 Али Нефи им рече: О, ви безумници, ви необрезаног срца, ви слепи и тврдоглави народе, знате ли колико дуго ће Господ Бог ваш допустити да идете даље тим својим путем греха?

22 О, морате почети да јаучете и јадикујете због великог уништења које вас сада очекује уколико се не покајете.

23 Гле, кажете да се споразумех са неким човеком да он убије Сезорама, нашег врховног судију. Али гле, кажем вам, то је зато што вам посведочих како бисте сазнали за то, да, управо као доказ вама да знадох за opakост и одвратности које су међу вама.

24 И јер то учиних, кажете да се споразумех са неким човеком да то учини. Да, јер вам показах тај знак срдити сте на мене, и тражите да ми уништите живот.

25 И ево, гле, показаћу вам други знак, и видећу хоћете ли и због тога тражити да ме уништите.

26 Гле, кажем вам: Идите до куће Сеантумове, који је брат Сезорамов, и кажите му—

27 Да ли се Нефи, тобожњи пророк, који прориче толика зла о овом народу, споразуме са тобом, због чега ти уби Сезорама, који ти је брат?

28 И гле, он ће вам рећи: Не.

And it came to pass that the five were liberated on the day of the burial. Nevertheless, they did rebuke the judges in the words which they had spoken against Nephi, and did contend with them one by one, insomuch that they did confound them.

Nevertheless, they caused that Nephi should be taken and bound and brought before the multitude, and they began to question him in divers ways that they might cross him, that they might accuse him to death—

Saying unto him: Thou art confederate; who is this man that hath done this murder? Now tell us, and acknowledge thy fault; saying, Behold here is money; and also we will grant unto thee thy life if thou wilt tell us, and acknowledge the agreement which thou hast made with him.

But Nephi said unto them: O ye fools, ye uncircumcised of heart, ye blind, and ye stiffnecked people, do ye know how long the Lord your God will suffer you that ye shall go on in this your way of sin?

O ye ought to begin to howl and mourn, because of the great destruction which at this time doth await you, except ye shall repent.

Behold ye say that I have agreed with a man that he should murder Seezoram, our chief judge. But behold, I say unto you, that this is because I have testified unto you that ye might know concerning this thing; yea, even for a witness unto you, that I did know of the wickedness and abominations which are among you.

And because I have done this, ye say that I have agreed with a man that he should do this thing; yea, because I showed unto you this sign ye are angry with me, and seek to destroy my life.

And now behold, I will show unto you another sign, and see if ye will in this thing seek to destroy me.

Behold I say unto you: Go to the house of Seantum, who is the brother of Seezoram, and say unto him—

Has Nephi, the pretended prophet, who doth prophesy so much evil concerning this people, agreed with thee, in the which ye have murdered Seezoram, who is your brother?

And behold, he shall say unto you, Nay.

29 А ви ћете му рећи: Да ли си ти убио брата свога?
30 А он ће у страху стајати и неће знати шта да каже. И гле, порицаће и претвараће се да је за препашћен. Ипак, изјавиће вам да је невин.
31 Али гле, ви ћете га претражити и наћи ћете крв на крајевима огртача његовог.
32 И када то видите, рећи ћете: Одакле ова крв? Не знамо ли да је то крв брата твога?
33 А он ће тада задрхтати и пребледети, баш као да је на самрти.
34 А ви ћете онда рећи: Због тог страха и тог бледила које ти прекри лице, гле, знамо да си кривац.
35 А тад ће га обузети још већи страх и тад ће вам признати, и више неће порицати да почини то убиство.
36 А онда ће вам рећи да ја, Нефи, ништа не знам о томе, уколико ми то моћу Божјом није дато. И знаћете тада да сам поштен човек и да сам вам послат од Бога.
37 И догоди се да одоше и учинише управо онако како им Нефи беше рекао. И гле, речи које он беше рекао су истините, јер по тим речима он порицаше, а и по тим речима призна.
38 И беше натеран да потврди да је он сам прави убица, толико да она петорица беху ослобођена, а и Нефи такође.
39 А беше неких Нефијаца који повероваше речима Нефијевим, а беше уз то неких који повероваше због сведочанства петорице, јер се они обратише док беху у тамници.
40 А ево, беху неки међу народом који рекоше да је Нефи пророк.

And ye shall say unto him: Have ye murdered your brother?

And he shall stand with fear, and wist not what to say. And behold, he shall deny unto you; and he shall make as if he were astonished; nevertheless, he shall declare unto you that he is innocent.

But behold, ye shall examine him, and ye shall find blood upon the skirts of his cloak.

And when ye have seen this, ye shall say: From whence cometh this blood? Do we not know that it is the blood of your brother?

And then shall he tremble, and shall look pale, even as if death had come upon him.

And then shall ye say: Because of this fear and this paleness which has come upon your face, behold, we know that thou art guilty.

And then shall greater fear come upon him; and then shall he confess unto you, and deny no more that he has done this murder.

And then shall he say unto you, that I, Nephi, know nothing concerning the matter save it were given unto me by the power of God. And then shall ye know that I am an honest man, and that I am sent unto you from God.

And it came to pass that they went and did, even according as Nephi had said unto them. And behold, the words which he had said were true; for according to the words he did deny; and also according to the words he did confess.

And he was brought to prove that he himself was the very murderer, insomuch that the five were set at liberty, and also was Nephi.

And there were some of the Nephites who believed on the words of Nephi; and there were some also, who believed because of the testimony of the five, for they had been converted while they were in prison.

And now there were some among the people, who said that Nephi was a prophet.

41 А беше и других који рекоше: Гле, он је бог, јер да није бог не би могао да зна све то. Јер гле, рече нам он мисли срца наших, а уз то нам исприповеди догађаје, и још нам откри правог убицу врховног судије.

And there were others who said: Behold, he is a god, for except he was a god he could not know of all things. For behold, he has told us the thoughts of our hearts, and also has told us things; and even he has brought unto our knowledge the true murderer of our chief judge.

Хеламан 10

- 1 И догоди се да наста подела међу народом, толико да се они поделише тамо-амо и одоше путевима својим, оставивши Нефија самог док стајаше посред њих.
- 2 И догоди се да Нефи оде путем својим према кући својој, промишљајући о ономе што му Господ показа.
- 3 И догоди се док он тако промишљаше – будући веома потиштен због opakости народа нефијског, њихових тајних дела таме, и убистава њихових, и пљачки њихових, и свакојаких безакоња – и догоди се да док он тако промишљаше у срцу своме, гле, дође му глас говорећи:
 - 4 Благословен си, Нефи, због оног што учини, јер мотрих како овом народу неуморно проглашаваше реч коју ти дадох. И ти их се не уплаши, и не тражаше живот свој, већ си тражио вољу моју и да држиш заповести моје.
 - 5 И ево, јер чињаше то тако неуморно, гле, заувек ћу те благословити и учинићу те силним у речима и у делу, у вери и делима, да, и то да ти све буде учињено по речи твојој, јер нећеш тражити оно што је супротно вољи мојој.
 - 6 Гле, ти си Нефи, а ја сам Бог. Гле, објављујем ти, у присуству анђела својих, да ћеш имати моћ над овим народом, и удараћеш земљу глађу и помором и уништењем, у складу са opakомшћу овог народа.
 - 7 Гле, дајем ти моћ да шта год запечатиш на земљи буде запечаћено на небу, и шта год разрешиш на земљи буде разрешено на небу. И тако ћеш имати моћ међу овим народом.
 - 8 И тако, кажеш ли овом храму да се распукне надвоје, биће учињено.
 - 9 И кажеш ли овој гори: Сруши се и изравнај! биће учињено.

Helaman 10

And it came to pass that there arose a division among the people, insomuch that they divided hither and thither and went their ways, leaving Nephi alone, as he was standing in the midst of them.

And it came to pass that Nephi went his way towards his own house, pondering upon the things which the Lord had shown unto him.

And it came to pass as he was thus pondering—being much cast down because of the wickedness of the people of the Nephites, their secret works of darkness, and their murderings, and their plunderings, and all manner of iniquities—and it came to pass as he was thus pondering in his heart, behold, a voice came unto him saying:

Blessed art thou, Nephi, for those things which thou hast done; for I have beheld how thou hast with unwearyingness declared the word, which I have given unto thee, unto this people. And thou hast not feared them, and hast not sought thine own life, but hast sought my will, and to keep my commandments.

And now, because thou hast done this with such unwearyingness, behold, I will bless thee forever; and I will make thee mighty in word and in deed, in faith and in works; yea, even that all things shall be done unto thee according to thy word, for thou shalt not ask that which is contrary to my will.

Behold, thou art Nephi, and I am God. Behold, I declare it unto thee in the presence of mine angels, that ye shall have power over this people, and shall smite the earth with famine, and with pestilence, and destruction, according to the wickedness of this people.

Behold, I give unto you power, that whatsoever ye shall seal on earth shall be sealed in heaven; and whatsoever ye shall loose on earth shall be loosed in heaven; and thus shall ye have power among this people.

And thus, if ye shall say unto this temple it shall be rent in twain, it shall be done.

And if ye shall say unto this mountain, Be thou cast down and become smooth, it shall be done.

- 10 И гле, кажеш ли да ће Бог ударити овај народ, то ће се догодити.
- 11 И ево, гле, заповедам ти да пођеш и прогласиш овом народу да тако говори Господ Бог, који је Свемогући: Уколико се не покајете бићете ударени, и то до уништења.
- 12 И гле, тад се догоди да када Господ беше изговорио Нефију ове речи, он се заустави и не оде у кућу своју, већ се врати мноштвима која беху расејана ту и тамо по лицу земље и поче им проглашавати реч Господњу која му беше изговорена о уништењу њиховом ако се не покају.
- 13 Ево, гле, упркос великом чуду које Нефи беше учинио рекавши им за смрт врховног судије, они отврднуше срца своја и не послушаше речи Господње.
- 14 Стога им Нефи прогласи реч Господњу, говорећи: Уколико се не покајете, тако говори Господ, бићете ударани све до уништења.
- 15 И догоди се да када им Нефи беше прогласио реч, гле, они и поред тога отврднуше срца своја и не хтедоше да послушају речи његове. Побунише се, дакле, против њега и настојаху да положе руке своје на њега како би га бацили у тамницу.
- 16 Али гле, моћ Божја беше са њим и они га не могаху ухватити и у тамницу бацили, јер га Дух поведе и одведе из средине њихове.
- 17 И догоди се да пође у Духу, од мноштва до мноштва, проглашавајући реч Божју, све док је не беше прогласио свима, то јест, разгласио међу свим народом.
- 18 И догоди се да они не хтедоше да послушају речи његове, и започеше сукоби толико да се поделише међу собом и почеше мачем убијати једни друге.
- 19 И тако се заврши седамдесет и прва година владавине судија над народом Нефијевим.

And behold, if ye shall say that God shall smite this people, it shall come to pass.

And now behold, I command you, that ye shall go and declare unto this people, that thus saith the Lord God, who is the Almighty: Except ye repent ye shall be smitten, even unto destruction.

And behold, now it came to pass that when the Lord had spoken these words unto Nephi, he did stop and did not go unto his own house, but did return unto the multitudes who were scattered about upon the face of the land, and began to declare unto them the word of the Lord which had been spoken unto him, concerning their destruction if they did not repent.

Now behold, notwithstanding that great miracle which Nephi had done in telling them concerning the death of the chief judge, they did harden their hearts and did not hearken unto the words of the Lord.

Therefore Nephi did declare unto them the word of the Lord, saying: Except ye repent, thus saith the Lord, ye shall be smitten even unto destruction.

And it came to pass that when Nephi had declared unto them the word, behold, they did still harden their hearts and would not hearken unto his words; therefore they did revile against him, and did seek to lay their hands upon him that they might cast him into prison.

But behold, the power of God was with him, and they could not take him to cast him into prison, for he was taken by the Spirit and conveyed away out of the midst of them.

And it came to pass that thus he did go forth in the Spirit, from multitude to multitude, declaring the word of God, even until he had declared it unto them all, or sent it forth among all the people.

And it came to pass that they would not hearken unto his words; and there began to be contentions, insomuch that they were divided against themselves and began to slay one another with the sword.

And thus ended the seventy and first year of the reign of the judges over the people of Nephi.

Хеламан 11

- 1 И ево, догоди се у седамдесет и другој години владавине судија да се сукоби појачаше, толико да беху ратови широм целе земље међу свим народом Нефијевим.
- 2 А беше то она тајна разбојничка дружина која обављаше то дело уништења и opakости. И тај рат трајаше целу ту годину. И седамдесет и треће године тај рат, такође, трајаше.
- 3 И догоди се да те године Нефи завапи Господу, говорећи:
- 4 О, Господе, не допусти да овај народ буде мачем уништен, већ, о Господе, боље нека буде глад у земљи, да их подстакне да се сете Господа Бога свога, и можда се покају и окрену Теби.
- 5 И тако беше учињено, у складу са речима Нефијевим. И беше велика глад у земљи, међу свим народом Нефијевим. И тако седамдесет и четврте године глад потраја, а дело уништења мачем преста, али због глади постаде тешко.
- 6 И то дело уништења се настави и седамдесет и пете године. Јер земља беше ударена сушом, и не роди житом у време жита. И цела земља беше ударена, и то међу Ламанцима као и међу Нефијцима, тако да беху ударени дотле да на хиљаде страдаху у опакијим деловима земље.
- 7 И догоди се да народ увиде да скоро страдаху од глади, и почеше се сећати Господа Бога свога, и почеше се сећати речи Нефијевих.
- 8 И народ поче да моли врховне судије своје и предводнике своје да кажу Нефију: Гле, знамо да си човек Божји, и завапи, стога, Господу Богу нашем, да одврати глад од нас, да се не би испуниле све речи које ти рече о уништењу нашем.

Helaman 11

- And now it came to pass in the seventy and second year of the reign of the judges that the contentions did increase, insomuch that there were wars throughout all the land among all the people of Nephi.
- And it was this secret band of robbers who did carry on this work of destruction and wickedness. And this war did last all that year; and in the seventy and third year it did also last.
- And it came to pass that in this year Nephi did cry unto the Lord, saying:
- O Lord, do not suffer that this people shall be destroyed by the sword; but O Lord, rather let there be a famine in the land, to stir them up in remembrance of the Lord their God, and perhaps they will repent and turn unto thee.
- And so it was done, according to the words of Nephi. And there was a great famine upon the land, among all the people of Nephi. And thus in the seventy and fourth year the famine did continue, and the work of destruction did cease by the sword but became sore by famine.
- And this work of destruction did also continue in the seventy and fifth year. For the earth was smitten that it was dry, and did not yield forth grain in the season of grain; and the whole earth was smitten, even among the Lamanites as well as among the Nephites, so that they were smitten that they did perish by thousands in the more wicked parts of the land.
- And it came to pass that the people saw that they were about to perish by famine, and they began to remember the Lord their God; and they began to remember the words of Nephi.
- And the people began to plead with their chief judges and their leaders, that they would say unto Nephi: Behold, we know that thou art a man of God, and therefore cry unto the Lord our God that he turn away from us this famine, lest all the words which thou hast spoken concerning our destruction be fulfilled.

- 9 И догоди се да судије рекоше Нефију, према речима које народ хтеде. И догоди се да када Нефи виде да се народ покаја и понизи у кострети, он поново завапи Господу, говорећи:
- 10 О, Господе, гле овај народ се каје, и уклонише од себе дружину Гадијантонову, толико да она изумре, и у земљу сакри своје тајне замисли.
- 11 Ево, о Господе, због те понизности њихове, хоћеш ли одвратити срџбу своју, и нека срџба Твоја буде задовољена уништењем оних опаких људи које већ уништи.
- 12 О, Господе, хоћеш ли одвратити срџбу своју, да, жестоку срџбу своју, и учинити да ова глад престане у овој земљи.
- 13 О, Господе, хоћеш ли ме послушати и учинити да буде по речима мојим, и послати кишу на лице земаљско, да би она донела плод свој и жито своје у време жита.
- 14 О, Господе, Ти послуша речи моје кад рекох: Нека буде глад, да би престао помор мачем. И ја знам да ћеш и сада послушати речи моје јер Ти рече: Покаје ли се овај народ, поштедећу га.
- 15 Да, о Господе, и Ти видиш да се они покајаше, због глади и помора и уништења које се на њих обори.
- 16 И ево, о Господе, хоћеш ли одвратити срџбу своју и поново испробати хоће ли Ти служити? И буде ли тако, о Господе, можеш их благословити у складу са речима које изговори.
- 17 И догоди се да седамдесет и шесте године одврати Господ од народа срџбу своју, и учини да киша падне на земљу, толико да донесе плод свој у време плода свога. И догоди се да роди житом својим у време жита свога.

And it came to pass that the judges did say unto Nephi, according to the words which had been desired. And it came to pass that when Nephi saw that the people had repented and did humble themselves in sackcloth, he cried again unto the Lord, saying:

O Lord, behold this people repenteth; and they have swept away the band of Gadianton from amongst them insomuch that they have become extinct, and they have concealed their secret plans in the earth.

Now, O Lord, because of this their humility wilt thou turn away thine anger, and let thine anger be appeased in the destruction of those wicked men whom thou hast already destroyed.

O Lord, wilt thou turn away thine anger, yea, thy fierce anger, and cause that this famine may cease in this land.

O Lord, wilt thou hearken unto me, and cause that it may be done according to my words, and send forth rain upon the face of the earth, that she may bring forth her fruit, and her grain in the season of grain.

O Lord, thou didst hearken unto my words when I said, Let there be a famine, that the pestilence of the sword might cease; and I know that thou wilt, even at this time, hearken unto my words, for thou saidst that: If this people repent I will spare them.

Yea, O Lord, and thou seest that they have repented, because of the famine and the pestilence and destruction which has come unto them.

And now, O Lord, wilt thou turn away thine anger, and try again if they will serve thee? And if so, O Lord, thou canst bless them according to thy words which thou hast said.

And it came to pass that in the seventy and sixth year the Lord did turn away his anger from the people, and caused that rain should fall upon the earth, insomuch that it did bring forth her fruit in the season of her fruit. And it came to pass that it did bring forth her grain in the season of her grain.

- 18 И гле, народ се радоваше и Бога слављаше, и сво лице земље беше испуњено радовањем. И више не настојаху да униште Нефија, већ га поштоваху као великог пророка и човека Божјег, који има велику моћ и власт које му Бог даде.
- 19 А гле, Лехи, брат његов, ни мало не заостајаше за њим у погледу на оно што спада у праведност.
- 20 И тако се догоди да народ Нефијев поче поново да напредује у земљи, и поче да изграђује своја пуста места, и поче да се множи и шири све док не прекри сво лице земље, и на северу и на југу, од мора западног до мора источног.
- 21 И догоди се да се седамдесет и шеста година заврши у миру. И седамдесет и седма година започе у миру, а црква се прошири широм целога лица земље. И већина народа, и Нефијци и Ламанци, припадаху цркви, и имаху силно велик мир у земљи. И тако се заврши седамдесет и седма година.
- 22 И имаху мир и седамдесет и осме године, осим нешто мало препирки због појединих делова учења које утемељише пророци.
- 23 А седамдесет и девете године насташе многе препирке. Али, догоди се да Нефи и Лехи и многа браћа њихова која познаваху прави смисао учења, свакодневно имајући многа откривења, проповедаху, стога, народу, толико да те исте године окончаше препирке њихове.
- 24 И догоди се да осамдесете године владавине судија над народом Нефијевим беше извештан број одметника из народа Нефијевог, који неколико година раније беху прешли Ламанцима и преузели на себе име Ламанаца, а исто тако извештан број оних који беху прави потомци Ламанаца, будући на срзбу подстакнути од њих, или од оних одметника, започеше, стога, рат против браће своје.

And behold, the people did rejoice and glorify God, and the whole face of the land was filled with rejoicing; and they did no more seek to destroy Nephi, but they did esteem him as a great prophet, and a man of God, having great power and authority given unto him from God.

And behold, Lehi, his brother, was not a whit behind him as to things pertaining to righteousness.

And thus it did come to pass that the people of Nephi began to prosper again in the land, and began to build up their waste places, and began to multiply and spread, even until they did cover the whole face of the land, both on the northward and on the southward, from the sea west to the sea east.

And it came to pass that the seventy and sixth year did end in peace. And the seventy and seventh year began in peace; and the church did spread throughout the face of all the land; and the more part of the people, both the Nephites and the Lamanites, did belong to the church; and they did have exceedingly great peace in the land; and thus ended the seventy and seventh year.

And also they had peace in the seventy and eighth year, save it were a few contentions concerning the points of doctrine which had been laid down by the prophets.

And in the seventy and ninth year there began to be much strife. But it came to pass that Nephi and Lehi, and many of their brethren who knew concerning the true points of doctrine, having many revelations daily, therefore they did preach unto the people, insomuch that they did put an end to their strife in that same year.

And it came to pass that in the eightieth year of the reign of the judges over the people of Nephi, there were a certain number of the dissenters from the people of Nephi, who had some years before gone over unto the Lamanites, and taken upon themselves the name of Lamanites, and also a certain number who were real descendants of the Lamanites, being stirred up to anger by them, or by those dissenters, therefore they commenced a war with their brethren.

- 25 И чињаху убиство и пљачку, а затим би се повлачили натраг у горе и у пустињу и скровита места, скривајући се да не би били откривени, свакодневно примајући појачање своје мноштву, будући да беше одметника који им приступаху.
- 26 И тако временом, да, и то током не много година, посташе они силно велика дружина разбојника, и проникнуше у све тајне замисли Гадијантонове. И тако они посташе разбојници Гадијантонови.
- 27 Ево, гле, ти разбојници направише велику пропаст, да, управо велико уништење међу народом Нефијевим, а и међу народом ламанским.
- 28 И догоди се да беше потребно да се заустави то дело уништења. Стога они послаше једну војску снажних људи у пустињу и у горе да пронађу ту дружину разбојника и да је униште.
- 29 Али гле, догоди се да те исте године беху потиснути чак у земље своје. И тако се заврши осамдесета година владавине судија над народом Нефијевим.
- 30 И догоди се почетком осамдесет и прве године да поново кренуше против те дружине разбојника, и многе уништише. И они, такође, беху похођени великим уништењем.
- 31 И поново беху присиљени да се из пустиње и са гора врате у земље своје, због силно великог броја оних разбојника којима горе и пустиња обиловаху.
- 32 И догоди се да се тако заврши та година. А разбојници се и даље умножаваху и постајаху јачи, толико да се супротставише целој војсци нефијској, а и ламанској. И они проузроковаше да велик страх обузме људе по свом лицу земље.

And they did commit murder and plunder; and then they would retreat back into the mountains, and into the wilderness and secret places, hiding themselves that they could not be discovered, receiving daily an addition to their numbers, inasmuch as there were dissenters that went forth unto them.

And thus in time, yea, even in the space of not many years, they became an exceedingly great band of robbers; and they did search out all the secret plans of Gadianton; and thus they became robbers of Gadianton.

Now behold, these robbers did make great havoc, yea, even great destruction among the people of Nephi, and also among the people of the Lamanites.

And it came to pass that it was expedient that there should be a stop put to this work of destruction; therefore they sent an army of strong men into the wilderness and upon the mountains to search out this band of robbers, and to destroy them.

But behold, it came to pass that in that same year they were driven back even into their own lands. And thus ended the eightieth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And it came to pass in the commencement of the eighty and first year they did go forth again against this band of robbers, and did destroy many; and they were also visited with much destruction.

And they were again obliged to return out of the wilderness and out of the mountains unto their own lands, because of the exceeding greatness of the numbers of those robbers who infested the mountains and the wilderness.

And it came to pass that thus ended this year. And the robbers did still increase and wax strong, inasmuch that they did defy the whole armies of the Nephites, and also of the Lamanites; and they did cause great fear to come unto the people upon all the face of the land.

33 Да, походише они, наине, многе делове земље и чињаху велико уништење међу њима. Да, многе погубише, а друге заробљене одведоше у пустињу, да, а посебно жене њихове и децу њихову.

34 Ево, то велико зло које снађе народ због безакоња његовог поново их подстакну да се сете Господа Бога свога.

35 И тако се заврши осамдесет и прва година владавине судија.

36 А осамдесет и друге године поново почеше да заборављају Господа Бога свога. А осамдесет и треће године почеше да јачају у безакоњу. И осамдесет и четврте године не исправише путеве своје.

37 И догоди се да осамдесет и пете године постајаху све јачи и јачи у охолости својој, и opakости својој. И тако поново сазреваху за уништење.

38 И тако се заврши осамдесет и пета година.

Yea, for they did visit many parts of the land, and did do great destruction unto them; yea, did kill many, and did carry away others captive into the wilderness, yea, and more especially their women and their children.

Now this great evil, which came unto the people because of their iniquity, did stir them up again in remembrance of the Lord their God.

And thus ended the eighty and first year of the reign of the judges.

And in the eighty and second year they began again to forget the Lord their God. And in the eighty and third year they began to wax strong in iniquity. And in the eighty and fourth year they did not mend their ways.

And it came to pass in the eighty and fifth year they did wax stronger and stronger in their pride, and in their wickedness; and thus they were ripening again for destruction.

And thus ended the eighty and fifth year.

Хеламан 12

- 1 И тако можемо видети како су неискрена, и уз то непостојана срца деце човечје. Да, можемо видети да Господ у својој великој и бескрајној доброту благосиља и потпомаже оне који уздање своје ослањају на Њега.
- 2 Да, и можемо видети да управо у време када Он потпомаже свој народ, да, у прирасту поља њихових, стада њихових и крда њихових, и у злату, и у сребру, и у свакојаким драгоценостима сваке врсте и заната, штедећи животе њихове, и избављајући их из руку непријатеља њихових, смекшавајући срца непријатеља њихових да не објављују ратове против њих, да, и укратко, чинећи све за добробит и срећу свога народа, да, то је, дакле, време када отврдну срца своја и заборављају Господа Бога свога, и ногама својим газе Свеца – да, и све то због удобности своје и свог силно великог напретка.
- 3 И тако видимо да уколико Господ не укори свој народ многим невољама, да, уколико их не походи смрћу и ужасом, и глађу и свакојаким помором, неће Га се они сетити.
- 4 О како су безумна и како ништавна и како зла, и ђаволска и како брза да чине безакоње, а како спора да добро чине, деца човечја. Да, како брзи да послушају речи Злога и да ослањају срца своја на ништавне ствари овог света!
- 5 Да, како су брзи да се узносе у охолости, да, како брзи да се хвалишу и чине свакојаким безакоње, а како су спори да се сете Господа Бога свога и приклоне ухо саветима Његовим, да, како спори да ходају стазама мудрости!
- 6 Гле, они не желе да Господ Бог њихов, који их створи, управља и влада њима. Упркос великој доброту и милости својој према њима, они обезвређују савете Његове и не желе да Он буде вођа њихов.

Helaman 12

And thus we can behold how false, and also the unsteadiness of the hearts of the children of men; yea, we can see that the Lord in his great infinite goodness doth bless and prosper those who put their trust in him.

Yea, and we may see at the very time when he doth prosper his people, yea, in the increase of their fields, their flocks and their herds, and in gold, and in silver, and in all manner of precious things of every kind and art; sparing their lives, and delivering them out of the hands of their enemies; softening the hearts of their enemies that they should not declare wars against them; yea, and in fine, doing all things for the welfare and happiness of his people; yea, then is the time that they do harden their hearts, and do forget the Lord their God, and do trample under their feet the Holy One—yea, and this because of their ease, and their exceedingly great prosperity.

And thus we see that except the Lord doth chasten his people with many afflictions, yea, except he doth visit them with death and with terror, and with famine and with all manner of pestilence, they will not remember him.

O how foolish, and how vain, and how evil, and devilish, and how quick to do iniquity, and how slow to do good, are the children of men; yea, how quick to hearken unto the words of the evil one, and to set their hearts upon the vain things of the world!

Yea, how quick to be lifted up in pride; yea, how quick to boast, and do all manner of that which is iniquity; and how slow are they to remember the Lord their God, and to give ear unto his counsels, yea, how slow to walk in wisdom's paths!

Behold, they do not desire that the Lord their God, who hath created them, should rule and reign over them; notwithstanding his great goodness and his mercy towards them, they do set at naught his counsels, and they will not that he should be their guide.

7 О, како је велика ништавност деце човечје.
Да, мањи су чак од праха земаљског.

8 Јер гле, прах земаљски се креће тамо-амо, на-
пола се растављајући по наредби нашег вели-
ког и вечног Бога.

9 Да, гле, на глас Његов брда и горе дрхте и тре-
су се.

10 И моћу гласа Његовог разбијају се и равне по-
стају, да, и то као долина.

11 Да, моћу гласа Његовог цела земља се тресе;

12 Да, моћу гласа Његовог темељи се љуљају, и то
до самог средишта.

13 Да, и каже ли Он земљи: Покрени се! – она се
креће.

14 Да, каже ли Он земљи: Крени унатраг да се
дан продужи за много сати! – тако бива.

15 И тако, по речи Његовој, земља се враћа и чо-
веку изгледа да сунце мирује. Да, и гле, тако је.
Јер сигурно је земља та која се креће, а не сунце.

16 И гле, такође, каже ли Он водама велике дуби-
не: Исушите се! – тако бива.

17 Гле, каже ли Он овој гори: Подигни се и дођи
овамо и сруши се на овај град да буде затрпан! –
гле, то и бива.

18 И гле, сакрије ли човек благо у земљу, а Господ
каже: Нека буде проклето због безакоња оног ко
га сакри! – гле, биће проклето.

19 И каже ли Господ: Проклето буди, да те нико
не пронађе од овог времена па надаље и
заувек! – гле, ни један човек га не добија од сада
и заувек.

20 И гле, каже ли Господ човеку: Због безакоња
твојих заувек ћеш бити проклет! – биће тако.

21 И каже ли Господ: Због безакоња својих би-
ћеш искључен из присуства мога! – учиниће Он
да буде тако.

O how great is the nothingness of the children of
men; yea, even they are less than the dust of the
earth.

For behold, the dust of the earth moveth hither
and thither, to the dividing asunder, at the com-
mand of our great and everlasting God.

Yea, behold at his voice do the hills and the
mountains tremble and quake.

And by the power of his voice they are broken up,
and become smooth, yea, even like unto a valley.

Yea, by the power of his voice doth the whole
earth shake;

Yea, by the power of his voice, do the foundations
rock, even to the very center.

Yea, and if he say unto the earth—Move—it is
moved.

Yea, if he say unto the earth—Thou shalt go back,
that it lengthen out the day for many hours—it is
done;

And thus, according to his word the earth goeth
back, and it appeareth unto man that the sun
standeth still; yea, and behold, this is so; for surely
it is the earth that moveth and not the sun.

And behold, also, if he say unto the waters of the
great deep—Be thou dried up—it is done.

Behold, if he say unto this mountain—Be thou
raised up, and come over and fall upon that city,
that it be buried up—behold it is done.

And behold, if a man hide up a treasure in the
earth, and the Lord shall say—Let it be accursed,
because of the iniquity of him who hath hid it up—
behold, it shall be accursed.

And if the Lord shall say—Be thou accursed, that
no man shall find thee from this time henceforth
and forever—behold, no man getteth it henceforth
and forever.

And behold, if the Lord shall say unto a man—
Because of thine iniquities, thou shalt be accursed
forever—it shall be done.

And if the Lord shall say—Because of thine iniq-
uities thou shalt be cut off from my presence—he
will cause that it shall be so.

22 И јао оном коме то каже, јер биће то оном који безакоње чини, и не може бити спашен. Дакле, из тог разлога, да се људи могу спасти, покајање се и проглашава.

23 Благословени су, стога, они који се покају и послушају глас Господа Бога свога, јер су они ти који ће бити спашени.

24 И нека Бог да, у великој пунини својој, да људи буду приведени покајању и добрим делима, да могу бити обновљени у благодати за благодат, према делима својим.

25 И ја бих да сви људи могу бити спашени. Али, читамо да ће у онај велик и последњи дан бити неких који ће бити одбачени, да, који ће бити искључени из присуства Господњег;

26 Да, који ће бити послати у стање бескрајног јада, испуњавајући речи које кажу: Они који чиняху добро имаће вечни живот, а они који чиняху зло имаће вечно проклетство. И то јесте тако. Амен.

And wo unto him to whom he shall say this, for it shall be unto him that will do iniquity, and he cannot be saved; therefore, for this cause, that men might be saved, hath repentance been declared.

Therefore, blessed are they who will repent and hearken unto the voice of the Lord their God; for these are they that shall be saved.

And may God grant, in his great fulness, that men might be brought unto repentance and good works, that they might be restored unto grace for grace, according to their works.

And I would that all men might be saved. But we read that in the great and last day there are some who shall be cast out, yea, who shall be cast off from the presence of the Lord;

Yea, who shall be consigned to a state of endless misery, fulfilling the words which say: They that have done good shall have everlasting life; and they that have done evil shall have everlasting damnation. And thus it is. Amen.

Хеламан 13

- 1 И ево, догоди се да осамдесет и шесте године Нефијци и даље осташе у opakости, да, у великој opakости, док Ламанци гледаху да строго држе заповести Божје, по закону Мојсијевом.
- 2 И догоди се да те године беше неки Самуило, Ламанац, који дође у земљу Зарахемлу, и поче да проповеда народу. И догоди се да много дана проповедаше народу покајање, а они га истераше, и он се замало врати у своју сопствену земљу.
- 3 Али гле, дође му глас Господњи да се поново врати и прориче народу све што му у срце дође.
- 4 И догоди се да они не дозволише да уђе у град. Стога оде и попе се на зид и испружи руке своје и повика јаким гласом, и прорицаше народу све што му Господ у срце стави.
- 5 И он им рече: Гле, ја, Самуило, Ламанац, говорим речи Господње које ми Он у срце стави. И гле, Он у срце моје стави да кажем овом народу да мач правде виси над овим народом, и четири стотине година неће проћи а да мач правде не падне на овај народ.
- 6 Да, тешко уништење очекује овај народ, и оно сигурно долази на овај народ и ништа не може да спасе овај народ осим покајања и вере у Господа Исуса Христа, који ће сигурно доћи на свет и много патити и бити погубљен за свој народ.
- 7 И гле, анђео Господњи ми то објави и радосне вести донесе души мојој. И гле, бејаш послат да и вама то објавим, да бисте имали радосне вести. Али гле, не хтедoste да ме примите.

Helaman 13

And now it came to pass in the eighty and sixth year, the Nephites did still remain in wickedness, yea, in great wickedness, while the Lamanites did observe strictly to keep the commandments of God, according to the law of Moses.

And it came to pass that in this year there was one Samuel, a Lamanite, came into the land of Zarahemla, and began to preach unto the people. And it came to pass that he did preach, many days, repentance unto the people, and they did cast him out, and he was about to return to his own land.

But behold, the voice of the Lord came unto him, that he should return again, and prophesy unto the people whatsoever things should come into his heart.

And it came to pass that they would not suffer that he should enter into the city; therefore he went and got upon the wall thereof, and stretched forth his hand and cried with a loud voice, and prophesied unto the people whatsoever things the Lord put into his heart.

And he said unto them: Behold, I, Samuel, a Lamanite, do speak the words of the Lord which he doth put into my heart; and behold he hath put it into my heart to say unto this people that the sword of justice hangeth over this people; and four hundred years pass not away save the sword of justice falleth upon this people.

Yea, heavy destruction awaiteth this people, and it surely cometh unto this people, and nothing can save this people save it be repentance and faith on the Lord Jesus Christ, who surely shall come into the world, and shall suffer many things and shall be slain for his people.

And behold, an angel of the Lord hath declared it unto me, and he did bring glad tidings to my soul. And behold, I was sent unto you to declare it unto you also, that ye might have glad tidings; but behold ye would not receive me.

- 8 Стога, овако говори Господ: Због тврдоће срца народа нефијског, уколико се не покају, узећу од њих реч своју, и повући ћу Духа свога од њих, и нећу их трпети више, а срца браће њихове окренућу против њих.
- 9 И четири стотине година неће проћи пре него што учиним да буду ударени. Да, и походићу их мачем и глађу и помором.
- 10 Да, походићу их у жестокој срцби својој, и биће оних од четвртог поколења, од непријатеља ваших, који ће доживети да виде ваше потпуно уништење, а то ће засигурно доћи уколико се не покајете, говори Господ. И они из четвртог поколења походиће ваше уништење.
- 11 Али, покајете ли се и вратите Господу Богу своме, одвратићу срцбу своју, говори Господ. Да, овако говори Господ – Благословени су они који се покају и мени окрену, али јао ономе који се не покаје.
- 12 Да, јао овом великом граду Зарахемли, јер гле, поштеђен је због оних који су праведни. Да, јао овом великом граду, јер опажам, говори Господ, да их је много, да, и то већина овог великог града, који ће отврднути срца своја против мене, говори Господ.
- 13 Али, благословени су они који се покају, јер њих ћу поштедети. Али гле, да није праведних у овом великом граду, гле, учинио бих да огањ сиђе са неба и уништи га.
- 14 Али гле, праведника ради поштеђен је. Али гле, долази време, говори Господ, када ћете истерати праведнике између себе. Тада ћете бити зрели за уништење. Да, јао овом великом граду због opakости и одвратности које су у њему.
- 15 Да, и јао граду Гедеону, због opakости и одвратности које су у њему.
- 16 Да, и јао свим градовима који су у земљи унаоколо, које поседују Нефијци, због opakости и одвратности које су у њима.

Therefore, thus saith the Lord: Because of the hardness of the hearts of the people of the Nephites, except they repent I will take away my word from them, and I will withdraw my Spirit from them, and I will suffer them no longer, and I will turn the hearts of their brethren against them.

And four hundred years shall not pass away before I will cause that they shall be smitten; yea, I will visit them with the sword and with famine and with pestilence.

Yea, I will visit them in my fierce anger, and there shall be those of the fourth generation who shall live, of your enemies, to behold your utter destruction; and this shall surely come except ye repent, saith the Lord; and those of the fourth generation shall visit your destruction.

But if ye will repent and return unto the Lord your God I will turn away mine anger, saith the Lord; yea, thus saith the Lord, blessed are they who will repent and turn unto me, but wo unto him that repenteth not.

Yea, wo unto this great city of Zarahemla; for behold, it is because of those who are righteous that it is saved; yea, wo unto this great city, for I perceive, saith the Lord, that there are many, yea, even the more part of this great city, that will harden their hearts against me, saith the Lord.

But blessed are they who will repent, for them will I spare. But behold, if it were not for the righteous who are in this great city, behold, I would cause that fire should come down out of heaven and destroy it.

But behold, it is for the righteous' sake that it is spared. But behold, the time cometh, saith the Lord, that when ye shall cast out the righteous from among you, then shall ye be ripe for destruction; yea, wo be unto this great city, because of the wickedness and abominations which are in her.

Yea, and wo be unto the city of Gideon, for the wickedness and abominations which are in her.

Yea, and wo be unto all the cities which are in the land round about, which are possessed by the Nephites, because of the wickedness and abominations which are in them.

- 17 И гле, проклетство ће пасти на земљу, говори Господ над војскама, због дела народа који је у земљи, да због opakости њихове и одвратности њихових.
- 18 И догодиће се, говори Господ над војскама, да, велик и истинит Бог наш, да ко год у земљу сакрије благо своје, више га неће поново наћи због великог проклетства на тој земљи, осим ако није праведан човек и не скрива га за Господа.
- 19 Јер хоћу, говори Господ, да благо своје скривају за мене. И проклети да су они који не скривају благо своје за мене, јер нико не скрива благо своје за мене сем праведника. А онај који не скрива благо своје за мене проклет је, а и то благо, и нико га неће откупити због проклетства на тој земљи.
- 20 И доћи ће дан да ће скривати благо своје, јер ослонише срца своја на богатство. И пошто ослонише срца своја на богатство, и сакриваће благо своје кад буду бежали пред непријатељима својим, будући да га неће сакрити за мене, проклети да су они, а и благо њихово. И у онај дан биће ударени, говори Господ.
- 21 Гле ви, народе овог великог града, и послушајте речи моје, да, послушајте речи које говори Господ, јер гле, Он каже да сте проклети због богатства свога, а и богатства ваша су проклета јер на њих ослонисте срца своја, и не послушасте речи онога који вам их даде.
- 22 Не сећате се Господа Бога свога у погледу на оно чиме вас Он благослови, али се увек сећате богатства свога, не зато да се захвалите Господу Богу своме за њега. Да, срца ваша не теже Господу, већ се надимају због велике охолости, до хвалисања, и великог надимања, зависти, препирки, злобе, прогона и убистава и свакојаких безакоња.
- 23 Из тог разлога Господ нареди да проклетство дође на земљу, а и на богатство ваше, и то због безакоња ваших.

And behold, a curse shall come upon the land, saith the Lord of Hosts, because of the people's sake who are upon the land, yea, because of their wickedness and their abominations.

And it shall come to pass, saith the Lord of Hosts, yea, our great and true God, that whoso shall hide up treasures in the earth shall find them again no more, because of the great curse of the land, save he be a righteous man and shall hide it up unto the Lord.

For I will, saith the Lord, that they shall hide up their treasures unto me; and cursed be they who hide not up their treasures unto me; for none hideth up their treasures unto me save it be the righteous; and he that hideth not up his treasures unto me, cursed is he, and also the treasure, and none shall redeem it because of the curse of the land.

And the day shall come that they shall hide up their treasures, because they have set their hearts upon riches; and because they have set their hearts upon their riches, and will hide up their treasures when they shall flee before their enemies; because they will not hide them up unto me, cursed be they and also their treasures; and in that day shall they be smitten, saith the Lord.

Behold ye, the people of this great city, and hearken unto my words; yea, hearken unto the words which the Lord saith; for behold, he saith that ye are cursed because of your riches, and also are your riches cursed because ye have set your hearts upon them, and have not hearkened unto the words of him who gave them unto you.

Ye do not remember the Lord your God in the things with which he hath blessed you, but ye do always remember your riches, not to thank the Lord your God for them; yea, your hearts are not drawn out unto the Lord, but they do swell with great pride, unto boasting, and unto great swelling, envyings, strifes, malice, persecutions, and murders, and all manner of iniquities.

For this cause hath the Lord God caused that a curse should come upon the land, and also upon your riches, and this because of your iniquities.

- 24 Да, јао овом народу због овог времена које дође, што одбацујете пророке и ругате им се и камење бацате на њих и убијате их и свакојако им безакоње чините, као и они у старо у време.
- 25 И сад кад говорите, кажете: Да дани наши беху у дане наших древних очева, не бисмо убијали пророке, не бисмо их каменовали и прогањали.
- 26 Гле, гори сте од њих, јер тако жив био Господ, дође ли пророк међу вас и објави вам реч Господњу, која сведочи о гресима и безакоњима вашим, срдите се на њега и избацујете га и тражите свакојаке начине да га уништите. Да, кажете да је лажан пророк, и да је грешник и од ђавола, јер сведочи да су дела ваша зла.
- 27 Али гле, дође ли човек међу вас и каже: Чините ово, и нема безакоња у томе, чините то и нећете страдати. Да, рећи ће: Следите охолост срца својих, да, следите охолост очију својих, и чините све што вам срце пожели – и дође ли такав међу вас и каже то, примићете га и рећи да је пророк.
- 28 Да, уздигнућете га и дати му од иметка свога. Даћете му од злата свога и од сребра свога и оденути га одећом скупоценом. И зато што вам говори ласкаве речи и каже да је све добро, нећете тада наћи мане на њему.
- 29 О, ви опако и покварено поколење, ви окорели и тврдоглави народе, колико мислите да ће вас Господ трпети? Да, колико дуго ћете допуштати да вас воде безумне и слепе вође? Да, колико дуго ћете бирати таму уместо светла?
- 30 Да, гле, срџба Господња се већ распали против вас. Гле, Он прокле земљу због безакоња вашег.
- 31 И гле, долази време да Он прокуне богатство ваше, да постане клизаво, да га не можете задржати и да га у дане сиромаштва свога не можете сачувати.

Yea, wo unto this people, because of this time which has arrived, that ye do cast out the prophets, and do mock them, and cast stones at them, and do slay them, and do all manner of iniquity unto them, even as they did of old time.

And now when ye talk, ye say: If our days had been in the days of our fathers of old, we would not have slain the prophets; we would not have stoned them, and cast them out.

Behold ye are worse than they; for as the Lord liveth, if a prophet come among you and declareth unto you the word of the Lord, which testifieth of your sins and iniquities, ye are angry with him, and cast him out and seek all manner of ways to destroy him; yea, you will say that he is a false prophet, and that he is a sinner, and of the devil, because he testifieth that your deeds are evil.

But behold, if a man shall come among you and shall say: Do this, and there is no iniquity; do that and ye shall not suffer; yea, he will say: Walk after the pride of your own hearts; yea, walk after the pride of your eyes, and do whatsoever your heart desireth—and if a man shall come among you and say this, ye will receive him, and say that he is a prophet.

Yea, ye will lift him up, and ye will give unto him of your substance; ye will give unto him of your gold, and of your silver, and ye will clothe him with costly apparel; and because he speaketh flattering words unto you, and he saith that all is well, then ye will not find fault with him.

O ye wicked and ye perverse generation; ye hardened and ye stiffnecked people, how long will ye suppose that the Lord will suffer you? Yea, how long will ye suffer yourselves to be led by foolish and blind guides? Yea, how long will ye choose darkness rather than light?

Yea, behold, the anger of the Lord is already kindled against you; behold, he hath cursed the land because of your iniquity.

And behold, the time cometh that he curseth your riches, that they become slippery, that ye cannot hold them; and in the days of your poverty ye cannot retain them.

32 И у дане сиромаштва свога завапићете Господу, а узалуд ћете вапити, јер се пустош ваша већ обори на вас, а уништење ваше је осигурано. И тада, у тај дан, плакаћете и јаукати, говори Господ над војскама. И тада ћете јадиковати и рећи:

33 О, да се покајох и не убијох пророке и не камењима их и не истеривах их. Да, у тај дан рећи ћете: О, да се сетисмо Господа Бога свога у дан кад нам даде богатство наше, не би оно тада постало клизаво да га изгубимо, јер гле, богатство наше оде од нас.

34 Гле, одложисмо овде оруђе, а сутрадан га нема. И гле, мачеви наши нам се одузеше у дан кад их за битку тражисмо.

35 Да, сакрисмо благо своје, а оно нам исклизну због проклетства на земљи.

36 О, да се покајасмо у дан кад реч Господња дође до нас, јер гле, земља је проклета, и све постаје клизаво, да га не можемо задржати.

37 Гле, окружени смо злим духовима, да, опасани смо анђелима оног који тражи да уништи душе наше. Гле, безакоња наша су велика. О, Господе, зар не можеш да одвратиш од нас срцбу своју? И то ће бити говор ваш у те дане.

38 Али гле, минуше дани провере ваше. Одгађасте дан спасења свога док не постаде заувек прекасно, и уништење ваше не постаде сигурно. Да, јер у све дане живота свога тражисте оно што не могосте добити. И срећу тражисте чинећи безакоње што је супротно природи оне праведности која је у великом и Вечном Главару нашем.

39 О, народе ове земље, кад бисте хтели да чујете речи моје! А ја се молим да се срцба Господња одврати од вас, и да се покајете и спасете.

And in the days of your poverty ye shall cry unto the Lord; and in vain shall ye cry, for your desolation is already come upon you, and your destruction is made sure; and then shall ye weep and howl in that day, saith the Lord of Hosts. And then shall ye lament, and say:

O that I had repented, and had not killed the prophets, and stoned them, and cast them out. Yea, in that day ye shall say: O that we had remembered the Lord our God in the day that he gave us our riches, and then they would not have become slippery that we should lose them; for behold, our riches are gone from us.

Behold, we lay a tool here and on the morrow it is gone; and behold, our swords are taken from us in the day we have sought them for battle.

Yea, we have hid up our treasures and they have slipped away from us, because of the curse of the land.

O that we had repented in the day that the word of the Lord came unto us; for behold the land is cursed, and all things are become slippery, and we cannot hold them.

Behold, we are surrounded by demons, yea, we are encircled about by the angels of him who hath sought to destroy our souls. Behold, our iniquities are great. O Lord, canst thou not turn away thine anger from us? And this shall be your language in those days.

But behold, your days of probation are past; ye have procrastinated the day of your salvation until it is everlastingly too late, and your destruction is made sure; yea, for ye have sought all the days of your lives for that which ye could not obtain; and ye have sought for happiness in doing iniquity, which thing is contrary to the nature of that righteousness which is in our great and Eternal Head.

O ye people of the land, that ye would hear my words! And I pray that the anger of the Lord be turned away from you, and that ye would repent and be saved.

Хеламан 14

- 1 И ево, догоди се да Самуило, Ламанац, прорече још много више тога што не може бити записано.
- 2 И гле, он им рече: Гле, дајем вам знак. Долази, наиме, још пет година, и гле, тада долази Син Божји да откупи оне који поверују у име Његово.
- 3 И гле, ово ћу вам дати као знак о времену Његовог доласка. Јер гле, биће на небу велика светлост, толика да у ноћи пре него што Он дође неће бити таме, тако да ће човеку изгледати као да је дан.
- 4 Биће, дакле, један дан и ноћ и дан, као да су један дан и да ноћи нема. И то ће вам бити знак. Знаћете, наиме, за излазак сунца а и за залазак његов. Стога ће они са сигурношћу знати да су то два дана и једна ноћ. Ипак, ноћ неће бити тамна, а то ће бити ноћ пре него што се Он роди.
- 5 И гле, појавиће се нова звезда, таква какву никад не видесте. И то ће вам, такође, бити знак.
- 6 И гле, то није све, биће много знакова и чудеса на небу.
- 7 И догодиће се да ћете сви бити задивљени, и чудити се, толико да ћете на земљу попадати.
- 8 И догодиће се да ко год поверује у Сина Божјег, тај ће имати вечни живот.
- 9 И гле, тако ми Господ, по анђелу свом, заповеди да дођем и то вам кажем. Да, заповеди ми да вам проричем о томе. Да, рече ми: Вичи овом народу – Покајте се и припремите пут Господу.
- 10 И ево, зато што сам Ламанац, и говорих вам речи које ми Господ заповеди, и јер оне беху тешке против вас, срдити сте на мене и настојите да ме уништите и истерасте ме из средине своје.

Helaman 14

And now it came to pass that Samuel, the Lamanite, did prophesy a great many more things which cannot be written.

And behold, he said unto them: Behold, I give unto you a sign; for five years more cometh, and behold, then cometh the Son of God to redeem all those who shall believe on his name.

And behold, this will I give unto you for a sign at the time of his coming; for behold, there shall be great lights in heaven, insomuch that in the night before he cometh there shall be no darkness, insomuch that it shall appear unto man as if it was day.

Therefore, there shall be one day and a night and a day, as if it were one day and there were no night; and this shall be unto you for a sign; for ye shall know of the rising of the sun and also of its setting; therefore they shall know of a surety that there shall be two days and a night; nevertheless the night shall not be darkened; and it shall be the night before he is born.

And behold, there shall a new star arise, such an one as ye never have beheld; and this also shall be a sign unto you.

And behold this is not all, there shall be many signs and wonders in heaven.

And it shall come to pass that ye shall all be amazed, and wonder, insomuch that ye shall fall to the earth.

And it shall come to pass that whosoever shall believe on the Son of God, the same shall have everlasting life.

And behold, thus hath the Lord commanded me, by his angel, that I should come and tell this thing unto you; yea, he hath commanded that I should prophesy these things unto you; yea, he hath said unto me: Cry unto this people, repent and prepare the way of the Lord.

And now, because I am a Lamanite, and have spoken unto you the words which the Lord hath commanded me, and because it was hard against you, ye are angry with me and do seek to destroy me, and have cast me out from among you.

11 И чућете речи моје, јер се из тог разлога попех на зидине овог града, да бисте могли чути и сазнати за судове Божје који вас чекају због бескоња ваших, а и да бисте сазнали за услове покајања;

12 А и да бисте сазнали за долазак Исуса Христа, Сина Божјег, Оца неба и земље, Створитеља свега од почетка, и да бисте сазнали за знаке Његовог доласка, са циљем да можете да поверујете у име Његово.

13 А поверујете ли у име Његово, покајаћете се због свих греха својих, да бисте тако добили опрост од њих кроз заслуге Његове.

14 И гле, опет, још један знак вам дајем, да, знак о смрти Његовој.

15 Јер гле, Он свакако мора умрети да би спасење могло доћи. Да, нужно Му је и постаје потребно да умре, да оствари васкрсење мртвих, да би на тај начин људи били приведени у присуство Господње.

16 Да, гле, та смрт остварује васкрсење и цело људски род откупљује од прве смрти – те духовне смрти. Наиме, цело људски род се сматра мртвим, будући да Адамовим падом беше искључен из присуства Господњег, и у погледу на оно што је временско и на оно што је духовно.

17 Али гле, васкрсење Христово откупљује људски род, да, и то сав људски род, и враћа га у присуство Господње.

18 Да, и оно остварује услов за покајање, да ко год се покаје тај се не сече и не баца у огањ, али ко год се не покаје сече се и баца у огањ. И ево, њима поново долази духовна смрт, да друга смрт, јер се они поново искључују у погледу на оно што спада у праведност.

19 Стога, покајте се, покајте се, да не бисте знајући то, а не чинећи, допустили себи да дођете под осуду, и будете оборени у ту другу смрт.

And ye shall hear my words, for, for this intent have I come up upon the walls of this city, that ye might hear and know of the judgments of God which do await you because of your iniquities, and also that ye might know the conditions of repentance;

And also that ye might know of the coming of Jesus Christ, the Son of God, the Father of heaven and of earth, the Creator of all things from the beginning; and that ye might know of the signs of his coming, to the intent that ye might believe on his name.

And if ye believe on his name ye will repent of all your sins, that thereby ye may have a remission of them through his merits.

And behold, again, another sign I give unto you, yea, a sign of his death.

For behold, he surely must die that salvation may come; yea, it behooveth him and becometh expedient that he dieth, to bring to pass the resurrection of the dead, that thereby men may be brought into the presence of the Lord.

Yea, behold, this death bringeth to pass the resurrection, and redeemeth all mankind from the first death—that spiritual death; for all mankind, by the fall of Adam being cut off from the presence of the Lord, are considered as dead, both as to things temporal and to things spiritual.

But behold, the resurrection of Christ redeemeth mankind, yea, even all mankind, and bringeth them back into the presence of the Lord.

Yea, and it bringeth to pass the condition of repentance, that whosoever repenteth the same is not hewn down and cast into the fire; but whosoever repenteth not is hewn down and cast into the fire; and there cometh upon them again a spiritual death, yea, a second death, for they are cut off again as to things pertaining to righteousness.

Therefore repent ye, repent ye, lest by knowing these things and not doing them ye shall suffer yourselves to come under condemnation, and ye are brought down unto this second death.

20 Али гле, као што вам рекох за други знак, знак Његове смрти, гле, оног дана кад Он буде смртно страдао сунце ће се помрачити и ускратити вам светлост своју, а тако и месец и звезде. И неће бити светла на лицу ове земље, и то током три дана, од тренутка кад буде смртно страдао до тренутка кад поново устане из мртвих.

21 Да, у тренутку кад Он испусти дух током много сати биће грмљавине и севања, а земља ће се трести и дрхати, а стене које су на лицу ове земље, које су и изнад и испод земље, за које знате да су сад чврсте, или је већи део њих једна чврста маса, распашће се;

22 Да, расцепиће се надвоје, и отада ће се заувек налазити у пукотинама и развалинама и у разбијеним комадима по лицу целе земље, да, и изнад и испод земље.

23 И гле, биће великих непогода, а многе горе ће полећи, попут долине, и биће много места која се сада називају долинама која ће постати горе, чија висина је велика.

24 И многи путеви ће попуцати, а многи градови опустети.

25 И многи гробови ће се отворити и испустити много својих мртвих, и многи свеци указаће се многим.

26 И гле, тако ми анђеоло објави. Он ми, наиме, рече да ће током много сати бити грмљавине и севања.

27 И рече ми да док грмљавина и севање буду трајали, и непогода, да то треба да буде, а да ће тама током три дана прекривати лице целе земље.

28 И анђеоло ми рече да ће многи видети и веће од тога, да би поверовали да ће се ти знаци и та чудеса догодити на свом лицу ове земље, како међу децом човечјом не би било разлога за неверицу—

But behold, as I said unto you concerning another sign, a sign of his death, behold, in that day that he shall suffer death the sun shall be darkened and refuse to give his light unto you; and also the moon and the stars; and there shall be no light upon the face of this land, even from the time that he shall suffer death, for the space of three days, to the time that he shall rise again from the dead.

Yea, at the time that he shall yield up the ghost there shall be thunderings and lightnings for the space of many hours, and the earth shall shake and tremble; and the rocks which are upon the face of this earth, which are both above the earth and beneath, which ye know at this time are solid, or the more part of it is one solid mass, shall be broken up;

Yea, they shall be rent in twain, and shall ever after be found in seams and in cracks, and in broken fragments upon the face of the whole earth, yea, both above the earth and beneath.

And behold, there shall be great tempests, and there shall be many mountains laid low, like unto a valley, and there shall be many places which are now called valleys which shall become mountains, whose height is great.

And many highways shall be broken up, and many cities shall become desolate.

And many graves shall be opened, and shall yield up many of their dead; and many saints shall appear unto many.

And behold, thus hath the angel spoken unto me; for he said unto me that there should be thunderings and lightnings for the space of many hours.

And he said unto me that while the thunder and the lightning lasted, and the tempest, that these things should be, and that darkness should cover the face of the whole earth for the space of three days.

And the angel said unto me that many shall see greater things than these, to the intent that they might believe that these signs and these wonders should come to pass upon all the face of this land, to the intent that there should be no cause for unbelief among the children of men—

29 И то из разлога да се спасу сви који поверују, а да праведан суд дође на оне који не поверују, и такође, ако су осуђени, сами на себе навлаче своју осуду.

30 И ево, сетите се, сетите, браћо моја, да свако ко страда себи страда, а свако ко безакоње чини себи га чини. Јер гле, слободни сте, допуштено вам је да делујете за себе, јер гле, Бог вам даде знање и учини вас слободнима.

31 Он вам даде да можете да разликујете добро од зла, и даде вам да бирате живот или смрт. И можете да чините добро и будете обновљени за оно што је добро, то јест, да вам се обнови оно што је добро, или можете да чините зло, да вам се обнови оно што је зло.

And this to the intent that whosoever will believe might be saved, and that whosoever will not believe, a righteous judgment might come upon them; and also if they are condemned they bring upon themselves their own condemnation.

And now remember, remember, my brethren, that whosoever perisheth, perisheth unto himself; and whosoever doeth iniquity, doeth it unto himself; for behold, ye are free; ye are permitted to act for yourselves; for behold, God hath given unto you a knowledge and he hath made you free.

He hath given unto you that ye might know good from evil, and he hath given unto you that ye might choose life or death; and ye can do good and be restored unto that which is good, or have that which is good restored unto you; or ye can do evil, and have that which is evil restored unto you.

Хеламан 15

- 1 И ево, љубљена браћо моја, гле, јављам вам да ће вам куће остати пусте уколико се не покајете.
- 2 Да, не покајете ли се, жене ваше ће у дану који буду дојиле имати велик разлог да наричу, јер ћете покушати да бежите а места за склониште неће бити. Да, и јао трудницама, јер ће бити тешке и не могу бежати. Стога ће бити изгажене и остављене да страдају.
- 3 Да, јао овом народу који се назива народом Нефијевим уколико се не покаје, кад види све те знаке и чудеса који ће му бити показани. Јер гле, они беху изабран народ Господњи. Да, Он љубљаше народ Нефијев, а и караше га. Да, у дане безакоња његових караше га јер га љубљаше.
- 4 Али гле, браћо моја, Ламанце омрзну јер дела њихова без престанка беху зла и то због безакоња предања очева њихових. Али гле, спасење им дође кроз проповедање Нефијаца, и с тим циљем Господ продужи дане њихове.
- 5 И ја бих да ви увидите да је већи део њих на путу дужности својих и обазриво ходају пред Богом, и гледају да држе заповести Његове и одредбе Његове и судове Његове према закону Мојсијевом.
- 6 Да, кажем вам да већи део њих то чини, и са неуморном марљивошћу се труде да би осталу браћу своју привели к знању истине. Стога је много оних који свакодневно допуњују број њихов.

Helaman 15

And now, my beloved brethren, behold, I declare unto you that except ye shall repent your houses shall be left unto you desolate.

Yea, except ye repent, your women shall have great cause to mourn in the day that they shall give suck; for ye shall attempt to flee and there shall be no place for refuge; yea, and wo unto them which are with child, for they shall be heavy and cannot flee; therefore, they shall be trodden down and shall be left to perish.

Yea, wo unto this people who are called the people of Nephi except they shall repent, when they shall see all these signs and wonders which shall be showed unto them; for behold, they have been a chosen people of the Lord; yea, the people of Nephi hath he loved, and also hath he chastened them; yea, in the days of their iniquities hath he chastened them because he loveth them.

But behold my brethren, the Lamanites hath he hated because their deeds have been evil continually, and this because of the iniquity of the tradition of their fathers. But behold, salvation hath come unto them through the preaching of the Nephites; and for this intent hath the Lord prolonged their days.

And I would that ye should behold that the more part of them are in the path of their duty, and they do walk circumspectly before God, and they do observe to keep his commandments and his statutes and his judgments according to the law of Moses.

Yea, I say unto you, that the more part of them are doing this, and they are striving with unwearied diligence that they may bring the remainder of their brethren to the knowledge of the truth; therefore there are many who do add to their numbers daily.

- 7 Али гле, и сами знате, јер се осведочисте да сви они који су приведени к знању истине, и да знају за опака и одвратна предања очева својих и наведени да поверују у Света писма, да, пророштва светих пророка која су записана, која их усмеравају ка вери у Господа, и покајању, оној вери и покајању који доводе до промене срца у њима –
- 8 Дакле, сви они који до тога дођоше, и сами знате да су чврсти и постојани у вери, и у ономе чиме беху учињени слободнима.
- 9 И такође, знате да они закопаше своје ратно оружје и плаше се да га се лате да не би згрешили некако. Да, можете да видите да се они плаше да греше – јер гле, допустиће да их непријатељи њихови газе и убијају и неће подићи мачеве своје против њих, а све то због вере своје у Христа.
- 10 И ево, због постојаности своје пошто поверују у оно у шта верују, наиме, због чврстине њихове када су једном просветљени, гле, Господ ће их благословити и продужити дане њихове, упркос безакоњу њиховом –
- 11 Да, чак и ако ишчезну у невери Господ ће продужити дане њихове, док не дође време о ком говораху очеви наши, а и пророк Зенос, и многи други пророци, о поновној обнови браће наше, Ламанаца, у знању истине –
- 12 Да, кажем вам да се у последња времена обећања Господња протежу на браћу нашу, Ламанце. И упркос многим невољама које ће их снаћи и упркос томе што ће бити терани тамо-амо по лицу земаљском, и гоњени, и ударани и расејани на све стране, немајући места за склониште, Господ ће им бити милостив.
- 13 А то је у складу са пророштвом, да ће поново бити приведени истинском знању, а то је знање о Откупитељу, и великом и правом Пастиру њиховом, и бити убројани међу овце Његове.

And behold, ye do know of yourselves, for ye have witnessed it, that as many of them as are brought to the knowledge of the truth, and to know of the wicked and abominable traditions of their fathers, and are led to believe the holy scriptures, yea, the prophecies of the holy prophets, which are written, which leadeth them to faith on the Lord, and unto repentance, which faith and repentance bringeth a change of heart unto them—

Therefore, as many as have come to this, ye know of yourselves are firm and steadfast in the faith, and in the thing wherewith they have been made free.

And ye know also that they have buried their weapons of war, and they fear to take them up lest by any means they should sin; yea, ye can see that they fear to sin—for behold they will suffer themselves that they be trodden down and slain by their enemies, and will not lift their swords against them, and this because of their faith in Christ.

And now, because of their steadfastness when they do believe in that thing which they do believe, for because of their firmness when they are once enlightened, behold, the Lord shall bless them and prolong their days, notwithstanding their iniquity—

Yea, even if they should dwindle in unbelief the Lord shall prolong their days, until the time shall come which hath been spoken of by our fathers, and also by the prophet Zenos, and many other prophets, concerning the restoration of our brethren, the Lamanites, again to the knowledge of the truth—

Yea, I say unto you, that in the latter times the promises of the Lord have been extended to our brethren, the Lamanites; and notwithstanding the many afflictions which they shall have, and notwithstanding they shall be driven to and fro upon the face of the earth, and be hunted, and shall be smitten and scattered abroad, having no place for refuge, the Lord shall be merciful unto them.

And this is according to the prophecy, that they shall again be brought to the true knowledge, which is the knowledge of their Redeemer, and their great and true shepherd, and be numbered among his sheep.

- 14 Стога, кажем вам, биће боље њима него вама уколико се не покајете.
- 15 Јер гле, да њима беху показана моћна дела која беху показана вама, да, њима који ишчезоше у невери због предања очева њихових, и сами можете видети да никад више не би ишчезли у невери.
- 16 Стога, говори Господ: Нећу их сасвим уништити, него ћу учинити да ми се у дан мудрости моје поново врате, говори Господ.
- 17 И ево, гле, говори Господ, о народу нефијском: Не буду ли се покајали, и гледали да чине вољу моју, сасвим ћу их уништити, говори Господ, због невере њихове упркос многим моћним делима која учиних међу њима. И сигурно, тако жив био Господ, то ће доћи, говори Господ.

Therefore I say unto you, it shall be better for them than for you except ye repent.

For behold, had the mighty works been shown unto them which have been shown unto you, yea, unto them who have dwindled in unbelief because of the traditions of their fathers, ye can see of yourselves that they never would again have dwindled in unbelief.

Therefore, saith the Lord: I will not utterly destroy them, but I will cause that in the day of my wisdom they shall return again unto me, saith the Lord.

And now behold, saith the Lord, concerning the people of the Nephites: If they will not repent, and observe to do my will, I will utterly destroy them, saith the Lord, because of their unbelief notwithstanding the many mighty works which I have done among them; and as surely as the Lord liveth shall these things be, saith the Lord.

Хеламан 16

- 1 И ево, догоди се да беше много оних који чуше речи Самуила, Ламанца, које он изговори са зидина града. И сви они који повероваше речи његовој изађоше и потражише Нефија. И кад беху изашли и нашли га исповедише му грехе своје и не порекоше их, желећи да могу бити крштени за Господа.
- 2 Али сви који не повероваше речима Самуиловим беху срдити на њега и бацаху камење на њега на зидине, а многи га, такође, гађаху стрелама док стајаше на зидинама. Али Дух Господњи беше са њим, толико да не могаху да га погоде камењем својим нити стрелама својим.
- 3 Ево, кад видеше да не могу да га погоде, беше још више оних који повероваше речима његовим, тако да одоше Нефију да их крсти.
- 4 Јер гле, Нефи крштаваше и прорицаше и проповедаше, довикујући покајање народу, показујући знаке и чудеса, изводећи чуда међу народом, да би знали да Христ ускоро мора доћи –
- 5 Говорећи им о ономе што ускоро мора доћи, да могу да знају и сете се кад то дође, да им унапред беше обзнањено, из разлога да могу да поверују. Стога, сви они који повероваше речима Самуиловим одоше њему да се крсте, јер долажаху кајући се и исповедајући грехе своје.
- 6 Али, већина њих не поверова речима Самуиловим. Стога, кад видеше да не могу да га погоде камењем својим и стрелама својим, повикаше капетанима својим, говорећи: Ухватите тог човека и вежите га, јер гле, ђаво је у њему, и због моћи ђаволове која је у њему не можемо да га погодимо камењем својим и стрелама својим. Ухватите га, стога, и вежите, и даље са њим.

Helaman 16

And now, it came to pass that there were many who heard the words of Samuel, the Lamanite, which he spake upon the walls of the city. And as many as believed on his word went forth and sought for Nephi; and when they had come forth and found him they confessed unto him their sins and denied not, desiring that they might be baptized unto the Lord.

But as many as there were who did not believe in the words of Samuel were angry with him; and they cast stones at him upon the wall, and also many shot arrows at him as he stood upon the wall; but the Spirit of the Lord was with him, insomuch that they could not hit him with their stones neither with their arrows.

Now when they saw that they could not hit him, there were many more who did believe on his words, insomuch that they went away unto Nephi to be baptized.

For behold, Nephi was baptizing, and prophesying, and preaching, crying repentance unto the people, showing signs and wonders, working miracles among the people, that they might know that the Christ must shortly come—

Telling them of things which must shortly come, that they might know and remember at the time of their coming that they had been made known unto them beforehand, to the intent that they might believe; therefore as many as believed on the words of Samuel went forth unto him to be baptized, for they came repenting and confessing their sins.

But the more part of them did not believe in the words of Samuel; therefore when they saw that they could not hit him with their stones and their arrows, they cried unto their captains, saying: Take this fellow and bind him, for behold he hath a devil; and because of the power of the devil which is in him we cannot hit him with our stones and our arrows; therefore take him and bind him, and away with him.

- 7 И кад кренуше да ставе руке своје на њега, гле, баци се он са зидина и побеже из земаља њихових, да, и то у отаџбину своју, и поче да проповеда и прориче међу сопственим народом.
- 8 И гле, међу Нефијцима се више никад не чу за њега. И такве беху прилике у народу.
- 9 И тако се заврши осамдесет и шеста година владавине судија над народом Нефијевим.
- 10 И исто тако се заврши и осамдесет и седма година владавине судија. Већина народа оста у охолости и opakости својој, а мањина још обазривије ходаше пред Богом.
- 11 И исте такве прилике беху и осамдесет и осме године владавине судија.
- 12 А осамдесет и девете године владавине судија беше врло мало промена у приликама у народу, осим што народ још више ојача у безакоњу, и поче све више и више да чини оно што је супротно заповестима Божјим.
- 13 Али, догоди се деведесете године владавине судија, велики знаци се дадоше народу, и чудеса. И речи пророка почеше да се испуњавају.
- 14 И анђели се указиваху људима, мудрацима и проглашаваху им радосне вести о великој срећи. Тако се те године почеше испуњавати Света писма.
- 15 Ипак, народ отврдну срца своја, сви осим највернијих, како Нефијци тако и Ламанци, и почеше се ослањати на снагу своју и сопствену мудрост, говорећи:
- 16 Неке ствари, међу многима, можда тачно погодише, али гле, ми знамо да се сва та велика и чудесна дела, о којима беше говора, не могу догодити.
- 17 И они се почеше расправљати и препирати међу собом, говорећи:

And as they went forth to lay their hands on him, behold, he did cast himself down from the wall, and did flee out of their lands, yea, even unto his own country, and began to preach and to prophesy among his own people.

And behold, he was never heard of more among the Nephites; and thus were the affairs of the people.

And thus ended the eighty and sixth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And thus ended also the eighty and seventh year of the reign of the judges, the more part of the people remaining in their pride and wickedness, and the lesser part walking more circumspectly before God.

And these were the conditions also, in the eighty and eighth year of the reign of the judges.

And there was but little alteration in the affairs of the people, save it were the people began to be more hardened in iniquity, and do more and more of that which was contrary to the commandments of God, in the eighty and ninth year of the reign of the judges.

But it came to pass in the ninetieth year of the reign of the judges, there were great signs given unto the people, and wonders; and the words of the prophets began to be fulfilled.

And angels did appear unto men, wise men, and did declare unto them glad tidings of great joy; thus in this year the scriptures began to be fulfilled.

Nevertheless, the people began to harden their hearts, all save it were the most believing part of them, both of the Nephites and also of the Lamanites, and began to depend upon their own strength and upon their own wisdom, saying:

Some things they may have guessed right, among so many; but behold, we know that all these great and marvelous works cannot come to pass, of which has been spoken.

And they began to reason and to contend among themselves, saying:

18 Није разумно да дође такво неко биће као што је Христ. Да је тако, и да је Он Син Божји, Отац неба и земље, како је речено, зашто се не би показао и нама као онима који ће бити у Јерусалиму?

19 Да, зашто се не би показао и у овој земљи као и у земљи Јерусалиму?

20 Али гле, ми знамо да је то опако предање које нам очеви наши предадоше да бисмо поверовали у нешто велико и чудесно што ће се догодити, али не код нас, већ у земљи која је далеко, земљи коју не познајемо. Стога нас и могу држати у незнању, јер се не можемо осведочити својим сопственим очима да је то истинито.

21 А они ће лукавством и тајанственим вештинама Злога извести неку велику тајну коју не можемо разумети, која ће нас држати понижењима да будемо слуге речима њиховим, а и слуге њима, јер бисмо зависили од њих да нас поучавају речи. И тако ће нас, допустимо ли им, држати у незнању све дане живота наших.

22 И још много тога уображаваху људи у срцима својим, што беше безумно и узалудно. И беху веома узнемирени, јер Сотона их без престанка подбуњиваше да чине безакоње. Да, иђаше он унаоколо ширећи гласине и препирке по свом лицу земље, да би отврдноу срца људи наспрам оног што је добро и наспрам оног што ће доћи.

23 И упркос знацима и чудесима који се остварише међу народом Господњим, и многим чудима која они учинише, Сотона веома обузе срца народа по свом лицу земље.

24 И тако се заврши деведесета година владавине судија над народом Нефијевим.

25 И тако се завршава књига Хеламанова, према запису Хеламановом и синова његових.

That it is not reasonable that such a being as a Christ shall come; if so, and he be the Son of God, the Father of heaven and of earth, as it has been spoken, why will he not show himself unto us as well as unto them who shall be at Jerusalem?

Yea, why will he not show himself in this land as well as in the land of Jerusalem?

But behold, we know that this is a wicked tradition, which has been handed down unto us by our fathers, to cause us that we should believe in some great and marvelous thing which should come to pass, but not among us, but in a land which is far distant, a land which we know not; therefore they can keep us in ignorance, for we cannot witness with our own eyes that they are true.

And they will, by the cunning and the mysterious arts of the evil one, work some great mystery which we cannot understand, which will keep us down to be servants to their words, and also servants unto them, for we depend upon them to teach us the word; and thus will they keep us in ignorance if we will yield ourselves unto them, all the days of our lives.

And many more things did the people imagine up in their hearts, which were foolish and vain; and they were much disturbed, for Satan did stir them up to do iniquity continually; yea, he did go about spreading rumors and contentions upon all the face of the land, that he might harden the hearts of the people against that which was good and against that which should come.

And notwithstanding the signs and the wonders which were wrought among the people of the Lord, and the many miracles which they did, Satan did get great hold upon the hearts of the people upon all the face of the land.

And thus ended the ninetieth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And thus ended the book of Helaman, according to the record of Helaman and his sons.

Трећи Нефи

Књига Нефијева

сина Нефијевог који беше син
Хеламанов

А Хеламан беше син Хеламанов, који беше син Алмин, који беше син Алмин, који беше потомак Нефијев, који беше син Лехијев, који изађе из Јерусалима у првој години владавине Седекије, цара Јуде.

3. Нефи 1

- 1 Ево, догоди се да деведесет и прва година беше прошла, а то беше шест стотина година од времена кад Лехи напусти Јерусалим. И беше то у години кад Лаконеј беше врховни судија и управитељ над земљом.
- 2 А Нефи, син Хеламанов, отпутова из земље Зарахемле, поверивши сину своме Нефију, који беше најстарији син његов, бригу око месинганих плоча и свих записа који беху вођени, и свих оних ствари које беху чуване светим од Лехијевог одласка из Јерусалима.
- 3 Тада он оде из земље, а куда оде ниједан човек не зна. И син његов, Нефи, вођаше записе уместо њега, да, запис о овом народу.
- 4 И догоди се да се почетком деведесет и друге године, гле, пророштва пророка почеше потпуније испуњавати, јер почеше већи знаци и већа чуда да се чине међу народом.
- 5 Али беше неких који почеше да говоре да прође време да се испуне речи које изговори Самуило, Ламанац.
- 6 И почеше да ликују због браће своје, говорећи: Гле време прође, а речи Самуилове се не испуњавају. Стога, радост ваша и вера ваша у погледу тога беху узалуд.

Third Nephi

The Book of Nephi

the Son of Nephi, Who Was the Son of Helaman

And Helaman was the son of Helaman, who was the son of Alma, who was the son of Alma, being a descendant of Nephi who was the son of Lehi, who came out of Jerusalem in the first year of the reign of Zedekiah, the king of Judah.

3 Nephi 1

- Now it came to pass that the ninety and first year had passed away and it was six hundred years from the time that Lehi left Jerusalem; and it was in the year that Lachoneus was the chief judge and the governor over the land.
- And Nephi, the son of Helaman, had departed out of the land of Zarahemla, giving charge unto his son Nephi, who was his eldest son, concerning the plates of brass, and all the records which had been kept, and all those things which had been kept sacred from the departure of Lehi out of Jerusalem.
- Then he departed out of the land, and whither he went, no man knoweth; and his son Nephi did keep the records in his stead, yea, the record of this people.
- And it came to pass that in the commencement of the ninety and second year, behold, the prophecies of the prophets began to be fulfilled more fully; for there began to be greater signs and greater miracles wrought among the people.
- But there were some who began to say that the time was past for the words to be fulfilled, which were spoken by Samuel, the Lamanite.
- And they began to rejoice over their brethren, saying: Behold the time is past, and the words of Samuel are not fulfilled; therefore, your joy and your faith concerning this thing hath been vain.

- 7 И догоди се да направише велику пометњу широм земље, и људи који повероваше почеше веома да се жалосте, из страха да се оно што беше речено можда не догоди.
- 8 Али гле, они постојано ишчекиваху тај дан и ту ноћ и тај дан који ће бити као један дан као да ноћи нема, како би могли знати да вера њихова не беше узалуд.
- 9 Ево, догоди се да неверници одредише дан у који ће сви који верују у та предања бити усмрћени, ако се не појави знак који даде пророк Самуило.
- 10 Ево, догоди да се Нефију, сину Нефијевом, срце силно растужи када виде opakост свога народа.
- 11 И догоди се да он изађе и погну до земље, и снажно завапи Богу своме у корист свога народа, да, оних који беху скоро уништени због веровања свога у предања очева својих.
- 12 И догоди се да снажно вапљаше Господу цео тај дан. И гле, дође му глас Господњи, говорећи:
- 13 Подигни главу своју и развесели се, јер гле, време је близу, и ове ноћи даће се знак, а сутра ја долазим на свет да покажем свету да ћу испуни-ти све оно што учиних да изговоре уста мојих светих пророка.
- 14 Гле, долазим к својима да испуним све што обзнаних деци човечјој од постанка света, и да чиним вољу, и Очеви и Синовљеву – Очеви себе ради, а Синовљеву ради тела свога. И гле, време је близу и ове ноћи даће се знак.
- 15 И догоди се да се речи које дођоше Нефију испунише онако како беше речено. Јер гле, по заласку сунца не беше таме, и народ се поче чудити јер не беше таме када паде ноћ.

And it came to pass that they did make a great uproar throughout the land; and the people who believed began to be very sorrowful, lest by any means those things which had been spoken might not come to pass.

But behold, they did watch steadfastly for that day and that night and that day which should be as one day as if there were no night, that they might know that their faith had not been vain.

Now it came to pass that there was a day set apart by the unbelievers, that all those who believed in those traditions should be put to death except the sign should come to pass, which had been given by Samuel the prophet.

Now it came to pass that when Nephi, the son of Nephi, saw this wickedness of his people, his heart was exceedingly sorrowful.

And it came to pass that he went out and bowed himself down upon the earth, and cried mightily to his God in behalf of his people, yea, those who were about to be destroyed because of their faith in the tradition of their fathers.

And it came to pass that he cried mightily unto the Lord all that day; and behold, the voice of the Lord came unto him, saying:

Lift up your head and be of good cheer; for behold, the time is at hand, and on this night shall the sign be given, and on the morrow come I into the world, to show unto the world that I will fulfil all that which I have caused to be spoken by the mouth of my holy prophets.

Behold, I come unto my own, to fulfil all things which I have made known unto the children of men from the foundation of the world, and to do the will, both of the Father and of the Son—of the Father because of me, and of the Son because of my flesh. And behold, the time is at hand, and this night shall the sign be given.

And it came to pass that the words which came unto Nephi were fulfilled, according as they had been spoken; for behold, at the going down of the sun there was no darkness; and the people began to be astonished because there was no darkness when the night came.

16 А беше много оних који не беху веровали речима пророка, који попадаше на земљу и беху као да су мртви, јер знадоше да велики план уништења који беху сковали за оне који повероваше речима пророка беше ометен, јер знак који беше дат већ беше ту.

17 И почеше да схватају да се Син Божји мора ускоро појавити. Да, укратко, сви људи на лицу целе земље од запада до истока, и у земљи на северу и у земљи на југу, беху тако силно запрепашћени да попадаше на земљу.

18 Јер знадоше да пророци много година сведо-чачу о томе, и да знак који беше дат већ беше ту. И почеше да се плаше због безакоња свога и неверовања свога.

19 И догоди се да не беше таме целе те ноћи, већ беше светло као да је подне. И догоди се да сунце ујутро поново изађе, по устаљеном реду сво-ме, и они знадоше да је то дан кад ће се Господ родити, због знака који беше дат.

20 И беше се догодило, да, све, до у танчине у складу са речима пророка.

21 И догоди се да се појави и нова звезда, по реч-чи.

22 И догоди се да од тада па надаље Сотона поче да шири лажи међу народом, да отврдне срца њихова, како не би поверовали у знаке и чудеса које беху видели. Али, упркос тим лажима и преварама већи део народа поверова и обрати се Господу.

23 И догоди се да Нефи пође међу народ, а и мно-ги други, крстећи на покајање у чему је велик опрост греха. И тако народ поново поче имати мир у земљи.

And there were many, who had not believed the words of the prophets, who fell to the earth and be- came as if they were dead, for they knew that the great plan of destruction which they had laid for those who believed in the words of the prophets had been frustrated; for the sign which had been given was already at hand.

And they began to know that the Son of God must shortly appear; yea, in fine, all the people upon the face of the whole earth from the west to the east, both in the land north and in the land south, were so exceedingly astonished that they fell to the earth.

For they knew that the prophets had testified of these things for many years, and that the sign which had been given was already at hand; and they began to fear because of their iniquity and their un- belief.

And it came to pass that there was no darkness in all that night, but it was as light as though it was mid-day. And it came to pass that the sun did rise in the morning again, according to its proper order; and they knew that it was the day that the Lord should be born, because of the sign which had been given.

And it had come to pass, yea, all things, every whit, according to the words of the prophets.

And it came to pass also that a new star did ap- pear, according to the word.

And it came to pass that from this time forth there began to be lyings sent forth among the peo- ple, by Satan, to harden their hearts, to the intent that they might not believe in those signs and won- ders which they had seen; but notwithstanding these lyings and deceivings the more part of the people did believe, and were converted unto the Lord.

And it came to pass that Nephi went forth among the people, and also many others, baptizing unto repentance, in the which there was a great remis- sion of sins. And thus the people began again to have peace in the land.

- 24 И не беше сукоба, изузев неколико њих који почеше да проповедају, настојећи да Светим писмима докажу да није више потребно држати закон Мојсијев. Ево, вараху се они у томе, не разумевајући Света писма.
- 25 Али, догоди се да се они убрзо обратише и уверише у заблуду у којој беху, јер им беше обзнањено да закон још није испуњен и да се мора испунити до у танчине. Да, реч дође до њих да се он мора испунити, да, да ни једно словце или цртица неће проћи док се сав не испуни. Стога, те исте године, беху приведени к знању о заблудам својим и исповедише грешке своје.
- 26 И тако прође деведесет и друга година, доневши народу радосне вести због знакова који се појавише, у складу са речима пророштва свих светих пророка.
- 27 И догоди се да и деведесет и трећа година прође у миру, осим у погледу разбојника Гадијантонових, који пребиваху на горама, који хараху земљом, јер упоришта њихова и скровишта њихова беху тако јака да их народ не могаше савладати. Стога они починише многа убиства и извршише велико крвопролиће међу народом.
- 28 И догоди се да деведесет и четврте године они у великој мери ојачаше, јер беше много нефијских одметника који пребегоше код њих, што изазва велику жалост оних Нефијаца који осташе у земљи.
- 29 А и међу Ламанцима беше разлога за велику жалост, јер гле, они имаху много деце која одрастоше и са годинама почеше јачати, тако да посташе самостални, а неки Зорамци их заведоше својим лажима и својим ласкавим речима да се прикључе тим Гадијантоновим разбојницима.
- 30 И тако и Ламанци беху мучени и почеше да слабе у погледу на своју веру и праведност, због opakости поколења које расте.

And there were no contentions, save it were a few that began to preach, endeavoring to prove by the scriptures that it was no more expedient to observe the law of Moses. Now in this thing they did err, having not understood the scriptures.

But it came to pass that they soon became converted, and were convinced of the error which they were in, for it was made known unto them that the law was not yet fulfilled, and that it must be fulfilled in every whit; yea, the word came unto them that it must be fulfilled; yea, that one jot or tittle should not pass away till it should all be fulfilled; therefore in this same year were they brought to a knowledge of their error and did confess their faults.

And thus the ninety and second year did pass away, bringing glad tidings unto the people because of the signs which did come to pass, according to the words of the prophecy of all the holy prophets.

And it came to pass that the ninety and third year did also pass away in peace, save it were for the Gadianton robbers, who dwelt upon the mountains, who did infest the land; for so strong were their holds and their secret places that the people could not overpower them; therefore they did commit many murders, and did do much slaughter among the people.

And it came to pass that in the ninety and fourth year they began to increase in a great degree, because there were many dissenters of the Nephites who did flee unto them, which did cause much sorrow unto those Nephites who did remain in the land.

And there was also a cause of much sorrow among the Lamanites; for behold, they had many children who did grow up and began to wax strong in years, that they became for themselves, and were led away by some who were Zoramites, by their lyings and their flattering words, to join those Gadianton robbers.

And thus were the Lamanites afflicted also, and began to decrease as to their faith and righteousness, because of the wickedness of the rising generation.

3. Нефи 2

- 1 И догоди се да тако прође и деведесет и пета година, и народ поче да заборавља на оне знаке и чудеса за које беху чули и почеше све мање и мање да се чуде због знака или чуда са неба, толико да посташе тврди у срцима својим и заслепљени у умовима својим и почеше да не верују у све што беху чули и видели –
- 2 Уображавајући неке узалудне ствари у срцима својим, како то људи учинише моћу ђаволовом да би завели и заварали срца људска. И тако Сотона поново обузе срца људска, толико да заслепи очи њихове и наведе их да поверују да је учење Христово безумна и узалудна ствар.
- 3 И догоди се да народ поче јачати у opakости и одвратностима, и не вероваху да ће бити дати још неки знаци или чудеса. А Сотона иђаше унаоколо заводећи срца људска, искушавајући их и наводећи их да чине велику opakост у земљи.
- 4 И тако прође деведесет и шеста година, а и деведесет и седма година, и такође деведесет и осма година, а и деведесет и девета година;
- 5 А прође и сто година од дана Мосијиних, који беше цар над народом нефијским.
- 6 А шест стотина и девет година беше прошло откако Лехи напусти Јерусалим.
- 7 А девет година беше прошло од времена кад беше дат знак о ком пророци говораху, да ће Христ доћи на свет.
- 8 Ево, Нефијци почеше да време своје рачунају од оног доба кад беше дат знак, или од доласка Христовог. Дакле, беше прошло девет година.

3 Nephi 2

And it came to pass that thus passed away the ninety and fifth year also, and the people began to forget those signs and wonders which they had heard, and began to be less and less astonished at a sign or a wonder from heaven, insomuch that they began to be hard in their hearts, and blind in their minds, and began to disbelieve all which they had heard and seen—

Imagining up some vain thing in their hearts, that it was wrought by men and by the power of the devil, to lead away and deceive the hearts of the people; and thus did Satan get possession of the hearts of the people again, insomuch that he did blind their eyes and lead them away to believe that the doctrine of Christ was a foolish and a vain thing.

And it came to pass that the people began to wax strong in wickedness and abominations; and they did not believe that there should be any more signs or wonders given; and Satan did go about, leading away the hearts of the people, tempting them and causing them that they should do great wickedness in the land.

And thus did pass away the ninety and sixth year; and also the ninety and seventh year; and also the ninety and eighth year; and also the ninety and ninth year;

And also an hundred years had passed away since the days of Mosiah, who was king over the people of the Nephites.

And six hundred and nine years had passed away since Lehi left Jerusalem.

And nine years had passed away from the time when the sign was given, which was spoken of by the prophets, that Christ should come into the world.

Now the Nephites began to reckon their time from this period when the sign was given, or from the coming of Christ; therefore, nine years had passed away.

- 9 А Нефи, који беше отац Нефијев, који беше задужен за записе, не врати се у земљу Зарахемлу, и у целој земљи не могаше се нигде наћи.
- 10 И догоди се да народ и даље оста у opakости, упркос великом проповедању и прорицању који беху послати међу њих. И тако прође и десета година. И једанаеста година такође прође у безакоњу.
- 11 И догоди се да тринаесте године започеше ратови и сукоби широм целе земље, јер Гадијантонови разбојници беху постали толико бројни, и побише толико народа, и опустошише толико градова, и толико смрти и крвопролића проширише по целој земљи, да постаде потребно да се сви људи, и Нефијци и Ламанци, лате оружја против њих.
- 12 Стога се сви Ламанци који беху обраћени Господу, ујединише са браћом својом, Нефијцима, и беху приморани да се због заштите живота својих и жена својих и деце своје, лате оружја против тих разбојника Гадијантонових, да, како би уз то одбранили права своја и повластице цркве своје и служења свога, и слободу своју и ослобођење своје.
- 13 И догоди се да пре него што беше прошла та тринаеста година Нефијцима запрети потпуно уништење због тог рата, који беше постао веома мучан.
- 14 И догоди се да они Ламанци који се беху ујединили са Нефијцима беху убројани међу Нефијце;
- 15 И проклетство њихово беше скинуто са њих, и кожа њихова постаде бела као код Нефијаца;
- 16 И младићи њихови и кћери њихове посташе веома наочити, и беху убројани међу Нефијце, и беху названи Нефијцима. И тако се заврши тринаеста година.

And Nephi, who was the father of Nephi, who had the charge of the records, did not return to the land of Zarahemla, and could nowhere be found in all the land.

And it came to pass that the people did still remain in wickedness, notwithstanding the much preaching and prophesying which was sent among them; and thus passed away the tenth year also; and the eleventh year also passed away in iniquity.

And it came to pass in the thirteenth year there began to be wars and contentions throughout all the land; for the Gadianton robbers had become so numerous, and did slay so many of the people, and did lay waste so many cities, and did spread so much death and carnage throughout the land, that it became expedient that all the people, both the Nephites and the Lamanites, should take up arms against them.

Therefore, all the Lamanites who had become converted unto the Lord did unite with their brethren, the Nephites, and were compelled, for the safety of their lives and their women and their children, to take up arms against those Gadianton robbers, yea, and also to maintain their rights, and the privileges of their church and of their worship, and their freedom and their liberty.

And it came to pass that before this thirteenth year had passed away the Nephites were threatened with utter destruction because of this war, which had become exceedingly sore.

And it came to pass that those Lamanites who had united with the Nephites were numbered among the Nephites;

And their curse was taken from them, and their skin became white like unto the Nephites;

And their young men and their daughters became exceedingly fair, and they were numbered among the Nephites, and were called Nephites. And thus ended the thirteenth year.

17 И догоди се да се почетком четрнаесте године настави рат између разбојника и народа Нефијевог и постаде веома мучан. Ипак, народ Нефијев стече неку предност над разбојницима, толико да их из својих земаља потиснуше у горе и у њихова скровишта.

18 И тако се заврши четрнаеста година. А петнаесте године они кренуше против народа Нефијевог. А због opakости народа Нефијевог и многих сукоба и расправа њихових, разбојници Гадијантонови стекоше велику предност над њима.

19 И тако се заврши петнаеста година, и тако народ беше у приликама многих невоља. И мач уништења беше висео над њима, толико да их скоро обори, а све то због безакоња њиховог.

And it came to pass in the commencement of the fourteenth year, the war between the robbers and the people of Nephi did continue and did become exceedingly sore; nevertheless, the people of Nephi did gain some advantage of the robbers, insomuch that they did drive them back out of their lands into the mountains and into their secret places.

And thus ended the fourteenth year. And in the fifteenth year they did come forth against the people of Nephi; and because of the wickedness of the people of Nephi, and their many contentions and dissensions, the Gadianton robbers did gain many advantages over them.

And thus ended the fifteenth year, and thus were the people in a state of many afflictions; and the sword of destruction did hang over them, insomuch that they were about to be smitten down by it, and this because of their iniquity.

3. Нефи 3

- 1 И ево, догоди се да у шеснаестој години од Христовог доласка, Лаконеј, управитељ земље, прими посланицу од предводника и управитеља ове дружине разбојника. А ово беху речи које су записане, које гласе:
- 2 Лаконеју, најплеменитији и врховни управитељу земље, гле, пишем ти ову посланицу и дајем ти силно велику хвалу због постојаности твоје, а и постојаности народа твога у одржавању онога што сматрате својим правом и слободом. Да, добро се одупирете, као да вас подржава рука неког бога у одбрани слободе своје и иметка свога и отаџбине своје, то јест, онога што ви тако зовете.
- 3 А мени се чини жалосним, најплеменитији Лаконеју, што сте тако безумни и уображени што мислите да можете да одолите толиким јунацима који су под мојим заповедништвом, који су сад под оружјем и са великим нестрпљењем очекују реч – Навалите на Нефијце и уништите их.
- 4 И ја, познавајући непобедив дух њихов испробавши их на бојном пољу, и познавајући њихову вечну мржњу према вама због многих неправди које им учинисте, стога навале ли на вас походиће вас потпуним уништењем.
- 5 Пишем, стога, ову посланицу, сопственом руком је печатећи, бринући се за добробит вашу због постојаности ваше у ономе што верујете да је исправно, и вашег племенитог духа на бојном пољу.
- 6 Пишем ти, дакле, желећи да овим мојим људима предате градове своје, земље своје и поседе своје, уместо да вас они мачем походе и да се уништење срочи на вас.
- 7 Или другим речима, предајте нам се и уједините са нама и упознајте са нашим тајним делима, и постаните браћа наша да будете као ми – не робови наши, већ браћа наша и ортаци у свом иметку нашем.

3 Nephi 3

And now it came to pass that in the sixteenth year from the coming of Christ, Lachoneus, the governor of the land, received an epistle from the leader and the governor of this band of robbers; and these were the words which were written, saying:

Lachoneus, most noble and chief governor of the land, behold, I write this epistle unto you, and do give unto you exceedingly great praise because of your firmness, and also the firmness of your people, in maintaining that which ye suppose to be your right and liberty; yea, ye do stand well, as if ye were supported by the hand of a god, in the defence of your liberty, and your property, and your country, or that which ye do call so.

And it seemeth a pity unto me, most noble Lachoneus, that ye should be so foolish and vain as to suppose that ye can stand against so many brave men who are at my command, who do now at this time stand in their arms, and do await with great anxiety for the word—Go down upon the Nephites and destroy them.

And I, knowing of their unconquerable spirit, having proved them in the field of battle, and knowing of their everlasting hatred towards you because of the many wrongs which ye have done unto them, therefore if they should come down against you they would visit you with utter destruction.

Therefore I have written this epistle, sealing it with mine own hand, feeling for your welfare, because of your firmness in that which ye believe to be right, and your noble spirit in the field of battle.

Therefore I write unto you, desiring that ye would yield up unto this my people, your cities, your lands, and your possessions, rather than that they should visit you with the sword and that destruction should come upon you.

Or in other words, yield yourselves up unto us, and unite with us and become acquainted with our secret works, and become our brethren that ye may be like unto us—not our slaves, but our brethren and partners of all our substance.

8 И гле, заклетвом ти се кунем, учините ли тако, нећете бити уништени. Али, не учините ли тако, заклетвом ти се кунем да ћу за месец дана заповедити војскама својим да пођу против вас, а оне неће зауздати руку своју и неће поштедети, већ ће вас убијати и пустити да мач пада на вас све док не изумрете.

9 И гле, ја сам Гидијанхи и управитељ сам овог тајног друштва Гадијантоновог, чије друштво и дела његова знам да су добри. И они су од давнина и нама беху предати.

10 И ову посланицу пишем теби, Лаконеју, и надам се да ћете нам предати земље своје и поседе своје без проливања крви, како би ови моји људи повратили права своја и управљање, који одступише од вас због opakости ваше у ускраћивању права њихових на управљање, и уколико не учините то, ја ћу осветити њихове неправде. Ја сам Гидијанхи.

11 И тад се догоди да кад Лаконеј прими ову посланицу, силно се зачуди због дрскости Гидијанхијеве да захтева посед земље нефијске, и такође претњи народу и освете неправди оних који неправду не беху поднели, осим оних које сами себи беху учинили одступивши овим opakим и одвратним разбојницима.

12 Ево, гле, тај Лаконеј, управитељ, беше праведан човек и не могоше бити уплашен захтевима и претњама једног разбојника. Стога не послуша посланицу Гидијанхија, управитеља разбојника, већ нареди да његов народ завапи Господу за снагу у време кад разбојници буду навалили на њих.

13 Да, он посла проглас међу сав народ да скупе жене своје и децу своју, стада своја и крда своја, и сав иметак свој, осим земље своје, на једно место.

And behold, I swear unto you, if ye will do this, with an oath, ye shall not be destroyed; but if ye will not do this, I swear unto you with an oath, that on the morrow month I will command that my armies shall come down against you, and they shall not stay their hand and shall spare not, but shall slay you, and shall let fall the sword upon you even until ye shall become extinct.

And behold, I am Giddianhi; and I am the governor of this the secret society of Gadianton; which society and the works thereof I know to be good; and they are of ancient date and they have been handed down unto us.

And I write this epistle unto you, Lachoneus, and I hope that ye will deliver up your lands and your possessions, without the shedding of blood, that this my people may recover their rights and government, who have dissented away from you because of your wickedness in retaining from them their rights of government, and except ye do this, I will avenge their wrongs. I am Giddianhi.

And now it came to pass when Lachoneus received this epistle he was exceedingly astonished, because of the boldness of Giddianhi demanding the possession of the land of the Nephites, and also of threatening the people and avenging the wrongs of those that had received no wrong, save it were they had wronged themselves by dissenting away unto those wicked and abominable robbers.

Now behold, this Lachoneus, the governor, was a just man, and could not be frightened by the demands and the threatenings of a robber; therefore he did not hearken to the epistle of Giddianhi, the governor of the robbers, but he did cause that his people should cry unto the Lord for strength against the time that the robbers should come down against them.

Yea, he sent a proclamation among all the people, that they should gather together their women, and their children, their flocks and their herds, and all their substance, save it were their land, unto one place.

- 14 И нареди да се око њих саграде утврђења, и да снага њихова буде силно велика. И нареди да се војске и Нефијаца и Ламанаца, то јест, свих оних који беху убројани међу Нефијце, као страже поставе унаоколо да их чувају, и да их дању и ноћу бране од разбојника.
- 15 Да, он им рече: Тако жив био Господ, не покајете ли се због свих безакоња својих и не завапите Господу, ни на који начин нећете бити избављени из руку ових Гадијантонових разбојника.
- 16 А речи и пророштва Лаконејева беху тако велики и чудесни да учинише да страх обузме сав народ. И они се из све снаге напрезаху да чине по речима Лаконејевим.
- 17 И догоди се да Лаконеј постави врховне капетане над свим војскама нефијским да им заповедају у време кад разбојници из пустиње сиђу на њих.
- 18 Ево, беше постављен највећи међу свим врховним капетанима и велики заповедник свих војски нефијских, а његово име беше Гидгидони.
- 19 Ево, беше обичај међу свим Нефијцима да за своје врховне капетане (осим у време опакости) поставе неког ко има дух откривења, а и пророштва. Тај Гидгидони, дакле, беше велик пророк међу њима, као што беше и врховни судија.
- 20 Ево, народ рече Гидгидонију: Помоли се Господу, па пођимо у горе и у пустињу да бисмо напали разбојнике и уништили их у њиховим сопственим земљама.
- 21 Али Гидгидони им рече: Господ забрањује, јер ако бисмо пошли горе на њих, Господ би нас предао у руке њихове. Припремићемо се, стога, усред земаља својих и скупићемо све војске своје и нећемо поћи на њих, већ ћемо чекати да они нападну нас. Стога, тако жив био Господ, учинимо ли тако, Он ће их предати у руке наше.

And he caused that fortifications should be built round about them, and the strength thereof should be exceedingly great. And he caused that armies, both of the Nephites and of the Lamanites, or of all them who were numbered among the Nephites, should be placed as guards round about to watch them, and to guard them from the robbers day and night.

Yea, he said unto them: As the Lord liveth, except ye repent of all your iniquities, and cry unto the Lord, ye will in nowise be delivered out of the hands of those Gadianton robbers.

And so great and marvelous were the words and prophecies of Lachoneus that they did cause fear to come upon all the people; and they did exert themselves in their might to do according to the words of Lachoneus.

And it came to pass that Lachoneus did appoint chief captains over all the armies of the Nephites, to command them at the time that the robbers should come down out of the wilderness against them.

Now the chiefest among all the chief captains and the great commander of all the armies of the Nephites was appointed, and his name was Gidgiddoni.

Now it was the custom among all the Nephites to appoint for their chief captains, (save it were in their times of wickedness) some one that had the spirit of revelation and also prophecy; therefore, this Gidgiddoni was a great prophet among them, as also was the chief judge.

Now the people said unto Gidgiddoni: Pray unto the Lord, and let us go up upon the mountains and into the wilderness, that we may fall upon the robbers and destroy them in their own lands.

But Gidgiddoni saith unto them: The Lord forbid; for if we should go up against them the Lord would deliver us into their hands; therefore we will prepare ourselves in the center of our lands, and we will gather all our armies together, and we will not go against them, but we will wait till they shall come against us; therefore as the Lord liveth, if we do this he will deliver them into our hands.

22 И догоди се да седамнаесте године, при крају те године, проглас Лаконејев беше прошао широм лица целе земље, и они беху узели коње своје, и бојна кола своја, и стоку своју, и сва стада своја, и крда своја, и жито своје, и сав иметак свој, и са хиљадама и десетинама хиљада кренуше, све док не беху дошли до места које беше одређено да се на њему скупе како би се одбра-нили од непријатеља својих.

23 А земља која беше одређена беше земља Зарахемла, и земља која беше између земље Зарахемле и земље Изобиле, да, до границе која беше између земље Изобиле и земље Пустоши.

24 И тамо беше много хиљада људи који се називаху Нефијцима, који се окупише у тој земљи. Ево, Лаконеј нареди да се окупе у земљи према југу, због великог проклетства које беше на земљи према северу.

25 И они се утврдише против непријатеља својих, и борављаху у једној земљи и у једној групи, и бојажу се речи које беше изрекао Лаконеј, толико да се покајаше због свих греха својих. И упутише молитве своје Господу Богу своме да их избави у време кад непријатељи њихови сиђу у битку против њих.

26 И беху силно жалосни због непријатеља својих. А Гидгидони им нареди да израђују сваковрсно ратно оружје, и да буду бројно јаки у оклопима и у штитовима и у заштитницима, према упутствима његовим.

And it came to pass in the seventeenth year, in the latter end of the year, the proclamation of Lachoneus had gone forth throughout all the face of the land, and they had taken their horses, and their chariots, and their cattle, and all their flocks, and their herds, and their grain, and all their substance, and did march forth by thousands and by tens of thousands, until they had all gone forth to the place which had been appointed that they should gather themselves together, to defend themselves against their enemies.

And the land which was appointed was the land of Zarahemla, and the land which was between the land Zarahemla and the land Bountiful, yea, to the line which was between the land Bountiful and the land Desolation.

And there were a great many thousand people who were called Nephites, who did gather themselves together in this land. Now Lachoneus did cause that they should gather themselves together in the land southward, because of the great curse which was upon the land northward.

And they did fortify themselves against their enemies; and they did dwell in one land, and in one body, and they did fear the words which had been spoken by Lachoneus, insomuch that they did repent of all their sins; and they did put up their prayers unto the Lord their God, that he would deliver them in the time that their enemies should come down against them to battle.

And they were exceedingly sorrowful because of their enemies. And Gidgiddoni did cause that they should make weapons of war of every kind, and they should be strong with armor, and with shields, and with bucklers, after the manner of his instruction.

3. Нефи 4

- 1 И догоди се да се при крају осамнаесте године ове војске разбојника беху припремиле за битку и почеше да силазе и јуришају са брда, и са гора, и из пустиње, и упоришта својих, и скровишта својих, и почеше да освајају земље, и оне које беху у земљи на југу и које беху у земљи на северу, и почеше да освајају све земље које Нефијци беху напустили, и градове који беху остављени пустим.
- 2 Али гле, не беше дивљих звери нити дивљачи у оним земљама које Нефијци беху напустили, и не беше дивљачи за разбојнике осим у пустињи.
- 3 И разбојници не могаху опстати, осим у пустињи, због оскудице у храни. Нефијци, наиме, беху оставили своје земље пустим и беху скупили стада своја и крда своја и сав иметак свој, и беху у једној групи.
- 4 Стога за разбојнике не беше прилике да пљачкају и набаве храну, осим да изађу у отворен бој против Нефијаца. А Нефијци беху у једној групи и беху веома бројни, и имаху обезбеђене залихе намирница, и коње и стоку и стада сваке врсте, да би могли преживети током седам година, за време којих се надаху да ће уништити разбојнике са лица земаљског. И тако прође осамнаеста година.
- 5 И догоди се да деветнаесте године Гидијанхи увиде да је потребно да пође у бој против Нефијаца, јер не беше другог начина да опстану осим да пљачкају и отимају и убијају.
- 6 И не усуђиваху да се шире по лицу земље како би гајили жито, да их Нефијци не би напали и побили. Стога Гидијанхи изда заповест војскама својим да те године пођу у битку против Нефијаца.

3 Nephi 4

And it came to pass that in the latter end of the eighteenth year those armies of robbers had prepared for battle, and began to come down and to sally forth from the hills, and out of the mountains, and the wilderness, and their strongholds, and their secret places, and began to take possession of the lands, both which were in the land south and which were in the land north, and began to take possession of all the lands which had been deserted by the Nephites, and the cities which had been left desolate.

But behold, there were no wild beasts nor game in those lands which had been deserted by the Nephites, and there was no game for the robbers save it were in the wilderness.

And the robbers could not exist save it were in the wilderness, for the want of food; for the Nephites had left their lands desolate, and had gathered their flocks and their herds and all their substance, and they were in one body.

Therefore, there was no chance for the robbers to plunder and to obtain food, save it were to come up in open battle against the Nephites; and the Nephites being in one body, and having so great a number, and having reserved for themselves provisions, and horses and cattle, and flocks of every kind, that they might subsist for the space of seven years, in the which time they did hope to destroy the robbers from off the face of the land; and thus the eighteenth year did pass away.

And it came to pass that in the nineteenth year Giddianhi found that it was expedient that he should go up to battle against the Nephites, for there was no way that they could subsist save it were to plunder and rob and murder.

And they durst not spread themselves upon the face of the land insomuch that they could raise grain, lest the Nephites should come upon them and slay them; therefore Giddianhi gave commandment unto his armies that in this year they should go up to battle against the Nephites.

- 7 И догоди се да кренуше у битку, а то беше шестог месеца. И гле, велик и страشان беше тај дан када кренуше у битку. И беху опасани по обичају разбојника, и кожа јагњећа беше око бокова њихових, и беху крвљу обојени, а главе им беху обријане, а на њима беху кациге. И силна и страшна беше појава војски Гидијанхијевих, због оклопа њиховог, и јер беху крвљу обојени.
- 8 И догоди се да војске нефијске, када видеше изглед војске Гидијанхијеве, све беху попадале на земљу, и завацише Господу Богу своме да их сачува и избави из руку непријатеља њихових.
- 9 И догоди се да када Гидијанхијеве војске то видеше почеше да кличу јаким гласом због радости своје, јер мишљаху да Нефијци од страха беху попадали од ужаса, због војски њихових.
- 10 Али у томе се преварише, јер их се Нефијци не бојаху, већ се бојаху Бога свога и мољаху Га за заштиту. Стога, када војске Гидијанхијеве навалише на њих, беху спремни да их дочекају. Да, у снази Господњој их дочекаше.
- 11 А битка започе тог шестог месеца. И велика и страшна беше та битка, да, и велик и страشان беше тај покољ, толико да никад не беше познат тако велики покољ међу свим народом Лехијевим откако он напусти Јерусалим.
- 12 И упркос претњама и заклетвама које Гидијанхи беше изговорио, гле, Нефијци их потукоше, толико да они утекоше пред њима.
- 13 И догоди се да Гидгидони заповеди да их војске његове гоне све до граница пустиње, и да не поштеде никога ко им успут падне у руке. И тако их они гањаху и убијаху до граница пустиње, све док не беху испунили заповест Гидгидонијеву.

And it came to pass that they did come up to battle; and it was in the sixth month; and behold, great and terrible was the day that they did come up to battle; and they were girded about after the manner of robbers; and they had a lamb-skin about their loins, and they were dyed in blood, and their heads were shorn, and they had head-plates upon them; and great and terrible was the appearance of the armies of Giddianhi, because of their armor, and because of their being dyed in blood.

And it came to pass that the armies of the Nephites, when they saw the appearance of the army of Giddianhi, had all fallen to the earth, and did lift their cries to the Lord their God, that he would spare them and deliver them out of the hands of their enemies.

And it came to pass that when the armies of Giddianhi saw this they began to shout with a loud voice, because of their joy, for they had supposed that the Nephites had fallen with fear because of the terror of their armies.

But in this thing they were disappointed, for the Nephites did not fear them; but they did fear their God and did supplicate him for protection; therefore, when the armies of Giddianhi did rush upon them they were prepared to meet them; yea, in the strength of the Lord they did receive them.

And the battle commenced in this the sixth month; and great and terrible was the battle thereof, yea, great and terrible was the slaughter thereof, insomuch that there never was known so great a slaughter among all the people of Lehi since he left Jerusalem.

And notwithstanding the threatenings and the oaths which Giddianhi had made, behold, the Nephites did beat them, insomuch that they did fall back from before them.

And it came to pass that Gidgiddoni commanded that his armies should pursue them as far as the borders of the wilderness, and that they should not spare any that should fall into their hands by the way; and thus they did pursue them and did slay them, to the borders of the wilderness, even until they had fulfilled the commandment of Gidgiddoni.

- 14 И догоди се да Гидијанхи, који беше одважно одолевао и борио се, беше гоњен док бежаше и будући исцрпљен због своје велике борбе, беше савладан и убијен. И такав беше крај разбојника Гидијанхија.
- 15 И догоди се да се војске нефијске поново вратише у склониште своје. И догоди се да прође та деветнаеста година, а разбојници не дођоше поново у битку. Не дођоше пак ни двадесете године.
- 16 А и двадесет и прве године не дођоше у битку, али дођоше са свих страна како би опколили народ Нефијев, јер мишљаху да ако одсеку народ Нефијев од земаља њихових, и затворе их са свих страна, и обуставе им све њихове спољне повластице, да ће их приморати да се предају у складу са жељама својим.
- 17 Ево, беху они поставили себи другог предводника, чије име беше Земнариха. Земнариха, дакле, беше тај који нареди да се изврши та опсада.
- 18 Али гле, беше то предност за Нефијце. Наиме, беше немогуће да разбојници држе опсаду довољно дуго да би она имала неког дејства на Нефијце, због велике залихе намирница коју беху спремили,
- 19 И због недостатка намирница код разбојника. Јер гле, не имаху они ништа осим меса за издржавање своје, а то месо набављаху у пустињи.
- 20 И догоди се да дивљач поста ретка у пустињи, толико да разбојници скоро страдаху од глади.
- 21 А Нефијци без престанка наступаху и дању и ноћу, нападајући војске њихове и побивши на хиљаде и десетине хиљада њих.
- 22 И тако, код људи Земнарихиних роди се жеља да одустану од свог плана, због великог уништења које их сналажаше и ноћу и дању.

And it came to pass that Giddianhi, who had stood and fought with boldness, was pursued as he fled; and being weary because of his much fighting he was overtaken and slain. And thus was the end of Giddianhi the robber.

And it came to pass that the armies of the Nephites did return again to their place of security. And it came to pass that this nineteenth year did pass away, and the robbers did not come again to battle; neither did they come again in the twentieth year.

And in the twenty and first year they did not come up to battle, but they came up on all sides to lay siege round about the people of Nephi; for they did suppose that if they should cut off the people of Nephi from their lands, and should hem them in on every side, and if they should cut them off from all their outward privileges, that they could cause them to yield themselves up according to their wishes.

Now they had appointed unto themselves another leader, whose name was Zemnarihah; therefore it was Zemnarihah that did cause that this siege should take place.

But behold, this was an advantage to the Nephites; for it was impossible for the robbers to lay siege sufficiently long to have any effect upon the Nephites, because of their much provision which they had laid up in store,

And because of the scantiness of provisions among the robbers; for behold, they had nothing save it were meat for their subsistence, which meat they did obtain in the wilderness;

And it came to pass that the wild game became scarce in the wilderness insomuch that the robbers were about to perish with hunger.

And the Nephites were continually marching out by day and by night, and falling upon their armies, and cutting them off by thousands and by tens of thousands.

And thus it became the desire of the people of Zemnarihah to withdraw from their design, because of the great destruction which came upon them by night and by day.

23 И догоди се да Земнарѣха изда својим људима наредбу да прекину опсаду, и да крену у најудаљеније крајеве земље према северу.

24 А тад, Гидгидони, будући свестан њихове намере, и знајући за слабост њихову због оскудице у храни, и великог покоља који беше извршен међу њима, посла стога, за време ноћи, војске своје и пресече пут повлачења њиховог, и постави војске своје на пут повлачења њиховог.

25 А то учинише за време ноћи, и покрет свој продужише даље од разбојника, тако да када разбојници сутрадан започеше свој покрет, војске нефијске их дочекаше и спреда и у позадини њиховој.

26 И разбојници који беху на југу такође беху одсечени на одступницама својим. А све ово беше учињено по наредби Гидгидонијевој.

27 И беше много хиљада оних који се као заробљеници предадоше Нефијцима, а остали беху побијени.

28 А њихов предводник, Земнарѣха, беше ухваћен и обешен о дрво, да, и то на врх његов док не умре. А кад га беху обесили тако да умре, оборише дрво на земљу и повикаше јаким гласом, говорећи:

29 Нека Господ сачува свој народ у праведности и у светости срца, да могу учинити да се на земљу оборе сви они који настоје да их побију због моћи и тајних савеза, овако како је овај човек оборен на земљу.

30 И они се радоваху и поново углас повикаше, говорећи: Нека Бог Аврамов, и Бог Исаков, и Бог Јаковљев, заштити овај народ у праведности, докле год они ради заштите призивају име Бога свога.

31 И догоди се да сви као један почеше да певају и славе Бога свога, због великог дела које беше учинио за њих сачувавши их да не падну у руке непријатеља својих.

32 Да, они узвикиваху: Осана Богу Свевишњему. И узвикиваху: Благословено да буде име Господа Бога Свемогућег, Бога Свевишњега.

And it came to pass that Zemnaridah did give command unto his people that they should withdraw themselves from the siege, and march into the furthest parts of the land northward.

And now, Giddidoni being aware of their design, and knowing of their weakness because of the want of food, and the great slaughter which had been made among them, therefore he did send out his armies in the night-time, and did cut off the way of their retreat, and did place his armies in the way of their retreat.

And this did they do in the night-time, and got on their march beyond the robbers, so that on the morrow, when the robbers began their march, they were met by the armies of the Nephites both in their front and in their rear.

And the robbers who were on the south were also cut off in their places of retreat. And all these things were done by command of Giddidoni.

And there were many thousands who did yield themselves up prisoners unto the Nephites, and the remainder of them were slain.

And their leader, Zemnaridah, was taken and hanged upon a tree, yea, even upon the top thereof until he was dead. And when they had hanged him until he was dead they did fell the tree to the earth, and did cry with a loud voice, saying:

May the Lord preserve his people in righteousness and in holiness of heart, that they may cause to be felled to the earth all who shall seek to slay them because of power and secret combinations, even as this man hath been felled to the earth.

And they did rejoice and cry again with one voice, saying: May the God of Abraham, and the God of Isaac, and the God of Jacob, protect this people in righteousness, so long as they shall call on the name of their God for protection.

And it came to pass that they did break forth, all as one, in singing, and praising their God for the great thing which he had done for them, in preserving them from falling into the hands of their enemies.

Yea, they did cry: Hosanna to the Most High God. And they did cry: Blessed be the name of the Lord God Almighty, the Most High God.

33 А срца њихова беху преплављена радошћу, до
изливања мноштва суза, због велике доброте
Божје у избављењу њиховом из руку непријате-
ља њихових. И они знадоше да због покајања
свога и понизности своје беху избављени од
вечног уништења.

And their hearts were swollen with joy, unto the
gushing out of many tears, because of the great
goodness of God in delivering them out of the
hands of their enemies; and they knew it was be-
cause of their repentance and their humility that
they had been delivered from an everlasting de-
struction.

3. Нефи 5

- 1 И ево, гле, не беше ни живе душе међу свим народом нефијским која и најмање сумњаше у речи свих светих пророка који беху говорили, јер знадоше да се оне свакако морају испунити.
- 2 И знадоше да је потребно да Христ дође, због многих знакова који беху дати, у складу са речи ма пророка. А због онога што се већ беше догодило, знадоше да свакако мора да се све догоди у складу са оним што беше речено.
- 3 Стога оставише све грехе своје и одвратности своје и курварства своја, и са свом марљивошћу служажу Богу и дању и ноћу.
- 4 И ево, догоди се да кад похваташе све разбојнике, толико да не побеже ни један који не беше погубљен, бацише заробљенике своје у тамницу, и наредише да им се проповеда реч Божја. И сви који би се покајали за грехе своје и ушли у завет да неће више убијати, беху пуштени на слободу.
- 5 Али сви они који не уђоше у завет, и који и даље у срцима својим имаху та тајна убиства, да, сви они који се нађоше да изговорише претње браћи својој, беху осуђени и по закону кажњени.
- 6 И тако окончаше све оне опаке, и тајне, и одвратне савезе због којих беше почињено толико opakости и толико убистава.
- 7 И тако беше прошла двадесет и друга година, а и двадесет и трећа, и двадесет и четврта, и двадесет и пета. И тако беше прошло двадесет и пет година.
- 8 И беху се десиле многе ствари, које би у очима неких биле велике и чудесне. Ипак, у овој књизи не могу бити све записане. Да, ова књига не може обухватити ни стоти део онога што беше учињено међу толиким народом током двадесет и пет година;

3 Nephi 5

And now behold, there was not a living soul among all the people of the Nephites who did doubt in the least the words of all the holy prophets who had spoken; for they knew that it must needs be that they must be fulfilled.

And they knew that it must be expedient that Christ had come, because of the many signs which had been given, according to the words of the prophets; and because of the things which had come to pass already they knew that it must needs be that all things should come to pass according to that which had been spoken.

Therefore they did forsake all their sins, and their abominations, and their whoredoms, and did serve God with all diligence day and night.

And now it came to pass that when they had taken all the robbers prisoners, insomuch that none did escape who were not slain, they did cast their prisoners into prison, and did cause the word of God to be preached unto them; and as many as would repent of their sins and enter into a covenant that they would murder no more were set at liberty.

But as many as there were who did not enter into a covenant, and who did still continue to have those secret murders in their hearts, yea, as many as were found breathing out threatenings against their brethren were condemned and punished according to the law.

And thus they did put an end to all those wicked, and secret, and abominable combinations, in the which there was so much wickedness, and so many murders committed.

And thus had the twenty and second year passed away, and the twenty and third year also, and the twenty and fourth, and the twenty and fifth; and thus had twenty and five years passed away.

And there had many things transpired which, in the eyes of some, would be great and marvelous; nevertheless, they cannot all be written in this book; yea, this book cannot contain even a hundredth part of what was done among so many people in the space of twenty and five years;

- 9 Али гле, постоје записи који садрже све поступке овог народа, а краћи али истинит извештај даде Нефи.
- 10 Стога ја свој запис о овим догађајима израдох према запису Нефијевом, који беше урезан на плочама које се зову плоче Нефијеве.
- 11 И гле, израђујем запис на плочама које израдох својим сопственим рукама.
- 12 И гле, зовем се Мормон, назван по земљи Мормон, земљи у којој Алма успостави цркву међу народом, да, прву цркву која после преступа њиховог беше успостављена међу њима.
- 13 Гле, ученик сам Исуса Христа, Сина Божјег. Он ме позва да прогласим реч Његову међу Његовим народом, да би могли имати вечни живот.
- 14 И постаде потребно да ја, у складу са вољом Божјом, да би се молитве оних који одавде преминуше, који беху свети, испуниле у складу са вером њиховом, направим запис о ономе што беше учињено—
- 15 Да, мали запис о ономе што се догоди од времена када Лехи напусти Јерусалим, све до данашњег времена.
- 16 Стога израђујем свој запис према извештајима које дадоше они који беху пре мене, све до почетка мога дана;
- 17 Израђујем, дакле, запис о ономе што видех својим сопственим очима.
- 18 И знам да је запис који израђујем исправан и истинит запис. Ипак, много је тога што због језика нашег нисмо у стању да запишемо.
- 19 А сад завршавам своје казивање, које је о мени самоме, и настављам да подносим свој извештај о ономе што беше пре мене.

But behold there are records which do contain all the proceedings of this people; and a shorter but true account was given by Nephi.

Therefore I have made my record of these things according to the record of Nephi, which was engraven on the plates which were called the plates of Nephi.

And behold, I do make the record on plates which I have made with mine own hands.

And behold, I am called Mormon, being called after the land of Mormon, the land in which Alma did establish the church among the people, yea, the first church which was established among them after their transgression.

Behold, I am a disciple of Jesus Christ, the Son of God. I have been called of him to declare his word among his people, that they might have everlasting life.

And it hath become expedient that I, according to the will of God, that the prayers of those who have gone hence, who were the holy ones, should be fulfilled according to their faith, should make a record of these things which have been done—

Yea, a small record of that which hath taken place from the time that Lehi left Jerusalem, even down until the present time.

Therefore I do make my record from the accounts which have been given by those who were before me, until the commencement of my day;

And then I do make a record of the things which I have seen with mine own eyes.

And I know the record which I make to be a just and a true record; nevertheless there are many things which, according to our language, we are not able to write.

And now I make an end of my saying, which is of myself, and proceed to give my account of the things which have been before me.

- 20 Ја сам Мормон, прави потомак Лехијев.
Имам разлог да хвалим Бога свога и Спаситеља
Исуса Христа, што Он изведе очеве наше из зе-
мље јерусалимске, (и нико то не зна осим Њега
самога и оних које изведе из те земље) и што ме-
ни и моме народу даде толико знања на спасење
душа наших.
- 21 Заиста, благослови Он дом Јаковљев, и беше
милостив потомству Јосифовом.
- 22 И онолико колико деца Лехијева држаху за-
повести Његове, Он их благосиљаше и чињаше
да напредују по речи Његовој.
- 23 Да, и заиста Он ће поново привести остатак
потомства Јосифовог к знању о Господу Богу
њиховом.
- 24 И засигурно, тако жив био Господ, сабраће Он
са четири краја земаљска сав остатак потом-
ства Јаковљевог, које је расејано по свом лицу
земаљском.
- 25 И пошто се заветова са свим домом
Јаковљевим, тако ће се и завет којим се заветова
дому Јаковљевим испунити у време од Њега
одређено, за поновну обнову свог дома
Јаковљевог у знању о заветима којима им се Он
заветова.
- 26 И тада ће они познати Откупитеља свога, ко-
ји је Исус Христ, Син Божји, и тада ће са четири
краја земаљска бити сабрани у земље своје, са
којих беху расејани. Да, тако жив био Господ,
биће тако. Амен.

I am Mormon, and a pure descendant of Lehi. I
have reason to bless my God and my Savior Jesus
Christ, that he brought our fathers out of the land
of Jerusalem, (and no one knew it save it were him-
self and those whom he brought out of that land)
and that he hath given me and my people so much
knowledge unto the salvation of our souls.

Surely he hath blessed the house of Jacob, and
hath been merciful unto the seed of Joseph.

And insomuch as the children of Lehi have kept
his commandments he hath blessed them and pros-
pered them according to his word.

Yea, and surely shall he again bring a remnant of
the seed of Joseph to the knowledge of the Lord
their God.

And as surely as the Lord liveth, will he gather in
from the four quarters of the earth all the remnant
of the seed of Jacob, who are scattered abroad upon
all the face of the earth.

And as he hath covenanted with all the house of
Jacob, even so shall the covenant wherewith he
hath covenanted with the house of Jacob be ful-
filled in his own due time, unto the restoring all the
house of Jacob unto the knowledge of the covenant
that he hath covenanted with them.

And then shall they know their Redeemer, who is
Jesus Christ, the Son of God; and then shall they be
gathered in from the four quarters of the earth
unto their own lands, from whence they have been
dispersed; yea, as the Lord liveth so shall it be.
Amen.

3. Нефи 6

- 1 И ево, догоди се да се двадесет и шесте године сав народ нефијски врати у земље своје, сваки човек са породицом својом, стадима својим и крдима својим, коњима својим и стоком својом, и свим оним што им припадаше.
- 2 И догоди се да не беху појели све своје намирнице, стога понеше са собом све оно што не беху појели, сво жито своје од сваке врсте, и злато своје, и сребро своје, и све драгоцености своје, и вратише се у земље своје и поседе своје, и на северу и на југу, и у земљу према северу и у земљу према југу.
- 3 А оним разбојницима који беху ушли у завет да ће чувати мир у земљи, који беху жељни да остану Ламанци, дадоше земље, према броју њиховом, да би уз труд свој имали чиме да се издржавају. И тако успоставише мир у целој земљи.
- 4 И поново почеше да напредују и постају јаки. И двадесет и шеста и седма година прођоше и беше велик реду земљи. И они законе своје беху уредили према правичности и правди.
- 5 И ево, не беше ничега у целој земљи што би ометало народ да стално напредује, осим ако не би пали у преступ.
- 6 И ево, Гидгидони и судија Лаконеј и они који беху постављени за предводнике, беху ти који успоставише тај велик мир у земљи.
- 7 И догоди се да многи градови беху поново изграђени, а многи стари градови беху обновљени.
- 8 И многи путеви беху изграђени, и многи друмови направљени, који вођаху од града до града, и од земље до земље, и од места до места.
- 9 И тако прође двадесет и осма година, и народ имаше сталан мир.

3 Nephi 6

And now it came to pass that the people of the Nephites did all return to their own lands in the twenty and sixth year, every man, with his family, his flocks and his herds, his horses and his cattle, and all things whatsoever did belong unto them.

And it came to pass that they had not eaten up all their provisions; therefore they did take with them all that they had not devoured, of all their grain of every kind, and their gold, and their silver, and all their precious things, and they did return to their own lands and their possessions, both on the north and on the south, both on the land northward and on the land southward.

And they granted unto those robbers who had entered into a covenant to keep the peace of the land, who were desirous to remain Lamanites, lands, according to their numbers, that they might have, with their labors, wherewith to subsist upon; and thus they did establish peace in all the land.

And they began again to prosper and to wax great; and the twenty and sixth and seventh years passed away, and there was great order in the land; and they had formed their laws according to equity and justice.

And now there was nothing in all the land to hinder the people from prospering continually, except they should fall into transgression.

And now it was Gidgiddoni, and the judge, Lachoneus, and those who had been appointed leaders, who had established this great peace in the land.

And it came to pass that there were many cities built anew, and there were many old cities repaired.

And there were many highways cast up, and many roads made, which led from city to city, and from land to land, and from place to place.

And thus passed away the twenty and eighth year, and the people had continual peace.

- 10 Али двадесет и девете године догоди се да започеше неке свађе међу народом. И неки се узнесоше у охолости и хвалисању због свог силно великог богатства, да, и то до великих прогона;
- 11 Беше, наиме, много трговаца у земљи, а и много адвоката и много чиновника.
- 12 И народ се поче разликовати по положају, према богатству своме и приликама својим за стицање учености. Да, неки беху неuki због сиромаштва свога, а други стекоше велику ученост због богатства свога.
- 13 Неки беху узнесени у охолости, а други беху силно понизни. Неки враћаху грдњу за грдњу, док други прихватаху грдњу и прогон и свакојаке невоље, и не враћаху и не ружаху за узврат, већ беху понизни и покајани пред Богом.
- 14 И тако наста велика неједнакост у целој земљи, толико да се црква поче разједињавати, да, толико да тридесете године црква беше разједињена у целој земљи осим међу оних неколико Ламанаца који беху обраћени у праву веру. И они не хтедоше да одступе од ње, јер беху чврсти и постојани и непоколебљиви, вољни да са свом марљивошћу држе заповести Господње.
- 15 Ево, узрок тога безакоња беше ово – Сотона беше имао велику моћ у подстицању народа на свакојако безакоње, и до надимања у охолости, искушавајући их да теже за моћу, и влашћу, и богатством, и ништавним стварима овог света.
- 16 И тако Сотона заведе срца народа да чини свакојако безакоње. Стога уживаху у миру само неколико година.
- 17 И тако, почетком тридесете године – будући да народ беше предат да током дугог времена буде ношен тамо-амо искушавањима ђаволовим где год он хтеде да их носи, и да чине оно безакоње које он хтеде да чине – и тако почетком те тридесете године, беху у стању страшне опасности.

But it came to pass in the twenty and ninth year there began to be some disputings among the people; and some were lifted up unto pride and boastings because of their exceedingly great riches, yea, even unto great persecutions;

For there were many merchants in the land, and also many lawyers, and many officers.

And the people began to be distinguished by ranks, according to their riches and their chances for learning; yea, some were ignorant because of their poverty, and others did receive great learning because of their riches.

Some were lifted up in pride, and others were exceedingly humble; some did return railing for railing, while others would receive railing and persecution and all manner of afflictions, and would not turn and revile again, but were humble and penitent before God.

And thus there became a great inequality in all the land, insomuch that the church began to be broken up; yea, insomuch that in the thirtieth year the church was broken up in all the land save it were among a few of the Lamanites who were converted unto the true faith; and they would not depart from it, for they were firm, and steadfast, and immovable, willing with all diligence to keep the commandments of the Lord.

Now the cause of this iniquity of the people was this—Satan had great power, unto the stirring up of the people to do all manner of iniquity, and to the puffing them up with pride, tempting them to seek for power, and authority, and riches, and the vain things of the world.

And thus Satan did lead away the hearts of the people to do all manner of iniquity; therefore they had enjoyed peace but a few years.

And thus, in the commencement of the thirtieth year—the people having been delivered up for the space of a long time to be carried about by the temptations of the devil whithersoever he desired to carry them, and to do whatsoever iniquity he desired they should—and thus in the commencement of this, the thirtieth year, they were in a state of awful wickedness.

18 Ево, не грешаху из незнања јер познаваху вољу Божју за себе, јер она беше поучавана међу њима. Они се, дакле, самовољно побунише против Бога.

19 И ево, беше то удане Лаконеја, сина Лаконејевог, јер Лаконеј заузео столицу оца свога и те године управљао народом.

20 И наступише и беху послати са неба надахнути људи, стојећи међу народом у целој земљи, проповедајући и одважно сведочећи о гресима и безаконјима народа, и сведочећи им о откупљењу које ће Господ извести за свој народ, или другим речима, васкрсењу Христовом. И они одважно сведочаху о Његовој смрти и страдањима.

21 Ево, беше их много у народу који беху силно срдити због оних који о томе сведочаху. А они који беху срдити беху углавном врховне судије, и они који беху високи свештеници и адвокати. Да, сви они који беху адвокати беху срдити на оне који о томе сведочаху.

22 Ево, не беше адвоката нити судије нити високог свештеника који би имао моћ да осуди некога на смрт уколико њихову пресуду не би потписао управитељ земље.

23 Ево, беше много оних који сведочаху о ономе што се односи на Христа, који сведочаху одважно, које судије ухватише и тајно усмртише, како обавештење о смрти њиховој не би стигло до управитеља земље до после смрти њихове.

24 Ево, гле, беше то у супротности са законима земље, да се било ко усмрти уколико нема моћ од управитеља земље –

25 Стога, у земљу Зарахемлу стиже жалба управитељу земље против тих судија, који беху на смрт осудили пророке Господње, не по закону.

26 Ево, догоди се да беху ухваћени и доведени пред судију да им се суди за злочин који беху учинили, у складу са законом који народ даде.

Now they did not sin ignorantly, for they knew the will of God concerning them, for it had been taught unto them; therefore they did wilfully rebel against God.

And now it was in the days of Lachoneus, the son of Lachoneus, for Lachoneus did fill the seat of his father and did govern the people that year.

And there began to be men inspired from heaven and sent forth, standing among the people in all the land, preaching and testifying boldly of the sins and iniquities of the people, and testifying unto them concerning the redemption which the Lord would make for his people, or in other words, the resurrection of Christ; and they did testify boldly of his death and sufferings.

Now there were many of the people who were exceedingly angry because of those who testified of these things; and those who were angry were chiefly the chief judges, and they who had been high priests and lawyers; yea, all those who were lawyers were angry with those who testified of these things.

Now there was no lawyer nor judge nor high priest that could have power to condemn any one to death save their condemnation was signed by the governor of the land.

Now there were many of those who testified of the things pertaining to Christ who testified boldly, who were taken and put to death secretly by the judges, that the knowledge of their death came not unto the governor of the land until after their death.

Now behold, this was contrary to the laws of the land, that any man should be put to death except they had power from the governor of the land—

Therefore a complaint came up unto the land of Zarahemla, to the governor of the land, against these judges who had condemned the prophets of the Lord unto death, not according to the law.

Now it came to pass that they were taken and brought up before the judge, to be judged of the crime which they had done, according to the law which had been given by the people.

27 Ево, догоди се да те судије имаху много пријатеља и родбине, а остали, скоро сви адвокати и високи свештеници, скупише се и ујединише са родбином тих судија којима је требало судити по закону.

28 И они међусобно уђоше у завет, да, и то завет који им дадоше они из давнине, завет који беше дат и служен од стране ђавола, да се удруже против сваке праведности.

29 Они се, дакле, удружише против народа Господњег и уђоше у завет да га униште, и оне који беху кривци за убиство избаве из руку правде, која је требало да буде послужена у складу са законом.

30 И они се успротивише закону и правима отаџбине своје и међусобно се заветоваше да униште управитеља, и поставе цара над земљом, да земља више не буде у слободи већ да буде подложна царевима.

Now it came to pass that those judges had many friends and kindreds; and the remainder, yea, even almost all the lawyers and the high priests, did gather themselves together, and unite with the kindreds of those judges who were to be tried according to the law.

And they did enter into a covenant one with another, yea, even into that covenant which was given by them of old, which covenant was given and administered by the devil, to combine against all righteousness.

Therefore they did combine against the people of the Lord, and enter into a covenant to destroy them, and to deliver those who were guilty of murder from the grasp of justice, which was about to be administered according to the law.

And they did set at defiance the law and the rights of their country; and they did covenant one with another to destroy the governor, and to establish a king over the land, that the land should no more be at liberty but should be subject unto kings.

3. Нефи 7

- 1 Ево, гле, показаћу вам да они не поставише цара над земљом. Али, те исте године, да, тридесете године, уништише судијску столицу, да, убише врховног судију земље.
- 2 И народ беше разједињен међусобно. И разделише се једни од других на племена, сваки човек према породици својој и родбини својој и пријатељима. И тако уништише владу у земљи.
- 3 И свако племе постави себи поглавицу или предводника. И тако они посташе племена и предводници племена.
- 4 Ево, гле, не беше човека међу њима који не беше имао велику породицу и много родбине и пријатеља. Стога племена њихова посташе силно велика.
- 5 Ево, све то беше учињено, а још не беше ратова међу њима. А сво то безакоње беше обузело народ јер се препустио моћи Сотониној.
- 6 И прописи владе беху уништени због тајних савеза пријатеља и родбине оних који побише пророке.
- 7 И изазваше велик сукоб у земљи, толико да скоро сав праведнији део народа беше постао opak. Да, међу њима беше само мали број праведних људи.
- 8 И тако не прође ни шест година откако се већи део народа окрену од праведности, као пас блувотини својој, или као свиња окупавши се, у каљужу.
- 9 Ево, тај тајни савез, који беше донео тако велико безакоње на народ, скупише се, и поставише на чело своје човека кога зваху Јаков;
- 10 И прозваше га царем својим. Стога он постаде цар те опаке дружине, и беше један од најистакнутијих који свој глас беше дао против пророка који сведочаху о Исусу.

3 Nephi 7

Now behold, I will show unto you that they did not establish a king over the land; but in this same year, yea, the thirtieth year, they did destroy upon the judgment-seat, yea, did murder the chief judge of the land.

And the people were divided one against another; and they did separate one from another into tribes, every man according to his family and his kindred and friends; and thus they did destroy the government of the land.

And every tribe did appoint a chief or a leader over them; and thus they became tribes and leaders of tribes.

Now behold, there was no man among them save he had much family and many kindreds and friends; therefore their tribes became exceedingly great.

Now all this was done, and there were no wars as yet among them; and all this iniquity had come upon the people because they did yield themselves unto the power of Satan.

And the regulations of the government were destroyed, because of the secret combination of the friends and kindreds of those who murdered the prophets.

And they did cause a great contention in the land, insomuch that the more righteous part of the people had nearly all become wicked; yea, there were but few righteous men among them.

And thus six years had not passed away since the more part of the people had turned from their righteousness, like the dog to his vomit, or like the sow to her wallowing in the mire.

Now this secret combination, which had brought so great iniquity upon the people, did gather themselves together, and did place at their head a man whom they did call Jacob;

And they did call him their king; therefore he became a king over this wicked band; and he was one of the chiefest who had given his voice against the prophets who testified of Jesus.

11 И догоди се да не беху тако јаки бројчано као племена народна која беху уједињена осим што предводници њихови успоставише своје законе, сваки у складу са племеном својим. Ипак беху непријатељи. Упркос томе што не беху праведан народ, ипак беху уједињени у мржњи против оних који беху ушли у завет да униште владу.

12 Стога, Јаков видевши да су непријатељи њихови бројнији од њих, будући цар те дружине, заповеди, стога, свом народу да побегне у најсевернији део земље и тамо себи изграде царство, док им се не придруже одметници, (он им се, наиме, улагиваше да ће бити много одметника) и не постану довољно јаки да се сукобе са племенима народним. И учинише тако.

13 И покрет њихов беше тако хитар да се не могаше спречити све док не одоше изван дохвата народа. И тако се заврши тридесета година. И такви беху догађаји у народу Нефијевом.

14 И догоди се тридесет и прве године, да се поделише на племена, сваки човек према својој породици, родбини и пријатељима. Ипак, споразумеше се да неће међусобно ратовати, али не беху уједињени у погледу на законе своје и начин управљања свога, јер они беху успостављени у складу са мишљењима оних који беху поглавице њихове и предводници њихови. Ипак, успоставише веома строге законе како се једно племе не би огрешило о друго, толико да у некој мери беху имали мир у земљи. Ипак, срца њихова се окренуше од Господа Бога њиховог, и они каменоваху пророке и истериваху их из средине своје.

15 И догоди се да Нефи – будући похођен анђелима а и гласом Господњим, видевши, стога, анђеле и будући очевидац и имајући моћ која му беше дата да зна за службовање Христово, и уз то будући очевидац њиховог брзог повратка са праведности њихове на opakост њихову и одвратности,

And it came to pass that they were not so strong in number as the tribes of the people, who were united together save it were their leaders did establish their laws, every one according to his tribe; nevertheless they were enemies; notwithstanding they were not a righteous people, yet they were united in the hatred of those who had entered into a covenant to destroy the government.

Therefore, Jacob seeing that their enemies were more numerous than they, he being the king of the band, therefore he commanded his people that they should take their flight into the northernmost part of the land, and there build up unto themselves a kingdom, until they were joined by dissenters, (for he flattered them that there would be many dissenters) and they become sufficiently strong to contend with the tribes of the people; and they did so.

And so speedy was their march that it could not be impeded until they had gone forth out of the reach of the people. And thus ended the thirtieth year; and thus were the affairs of the people of Nephi.

And it came to pass in the thirty and first year that they were divided into tribes, every man according to his family, kindred and friends; nevertheless they had come to an agreement that they would not go to war one with another; but they were not united as to their laws, and their manner of government, for they were established according to the minds of those who were their chiefs and their leaders. But they did establish very strict laws that one tribe should not trespass against another, insomuch that in some degree they had peace in the land; nevertheless, their hearts were turned from the Lord their God, and they did stone the prophets and did cast them out from among them.

And it came to pass that Nephi—having been visited by angels and also the voice of the Lord, therefore having seen angels, and being eye-witness, and having had power given unto him that he might know concerning the ministry of Christ, and also being eye-witness to their quick return from righteousness unto their wickedness and abominations;

- 16 Ожалостивши се, стога, због тврдоће срца њихових и заслепљености умова њихових – те исте године пође међу њих и поче одважно да сведочи о покајању и опросту греха кроз веру у Господа Исуса Христа.
- 17 И служаше им у много чему, а све то не може бити записано. А део тога не би био довољан, стога то није записано у овој књизи. И Нефи служаше са моћу и са великом влашћу.
- 18 И догоди се да беху срдити на њега, управо јер имаше моћ већу од њихове, јер не беше могуће да не поверују речима његовим, јер тако велика беше вера његова у Господа Исуса Христа да му анђели свакодневно служажу.
- 19 И у име Исусово истериваше ђаволе и духове нечисте, и чак и брата свога из мртвих подиже пошто га људи беху каменовали и он смртно страда.
- 20 И народ то виде и сведочаше о томе, и беху срдити на њега због моћи његове. И он још многа друга чуда чињаше пред очима народа, у име Исусово.
- 21 И догоди се да прође тридесет и прва година, а беше само неколико оних који се обратише Господу. Али, сви они који се обратише искрено потврдише народу да их похођаху моћ и Дух Божји који беху у Исусу Христу, у кога они повероваше.
- 22 И сви они из којих ђаволи беху истерани и беху исцељени од болести својих и немоћи својих, истински објављиваху народу да су обузети Духом Божјим и да су исцељени. И они такође показиваху знаке и чињаху нека чуда међу народом.
- 23 Тако прође и тридесет и друга година. А почетком тридесет и треће године Нефи завачи народу и проповедаше им покајање и опрост греха.
- 24 Ево, ја бих, такође, да се сетите да не беше никога ко беше приведен покајању а да не беше водем крштен.

Therefore, being grieved for the hardness of their hearts and the blindness of their minds—went forth among them in that same year, and began to testify, boldly, repentance and remission of sins through faith on the Lord Jesus Christ.

And he did minister many things unto them; and all of them cannot be written, and a part of them would not suffice, therefore they are not written in this book. And Nephi did minister with power and with great authority.

And it came to pass that they were angry with him, even because he had greater power than they, for it were not possible that they could disbelieve his words, for so great was his faith on the Lord Jesus Christ that angels did minister unto him daily.

And in the name of Jesus did he cast out devils and unclean spirits; and even his brother did he raise from the dead, after he had been stoned and suffered death by the people.

And the people saw it, and did witness of it, and were angry with him because of his power; and he did also do many more miracles, in the sight of the people, in the name of Jesus.

And it came to pass that the thirty and first year did pass away, and there were but few who were converted unto the Lord; but as many as were converted did truly signify unto the people that they had been visited by the power and Spirit of God, which was in Jesus Christ, in whom they believed.

And as many as had devils cast out from them, and were healed of their sicknesses and their infirmities, did truly manifest unto the people that they had been wrought upon by the Spirit of God, and had been healed; and they did show forth signs also and did do some miracles among the people.

Thus passed away the thirty and second year also. And Nephi did cry unto the people in the commencement of the thirty and third year; and he did preach unto them repentance and remission of sins.

Now I would have you to remember also, that there were none who were brought unto repentance who were not baptized with water.

25 Стога Нефи за ту службу зареди мушкарце,
како би сви они који им дођу били водом крште-
ни, и то као доказ пред Богом и народом да се бе-
ху покајали и примили опрост греха својих.

26 И беше много оних који се почетком те годи-
не крстише на покајање. И тако прође већи део
године.

Therefore, there were ordained of Nephi, men
unto this ministry, that all such as should come
unto them should be baptized with water, and this
as a witness and a testimony before God, and unto
the people, that they had repented and received a
remission of their sins.

And there were many in the commencement of
this year that were baptized unto repentance; and
thus the more part of the year did pass away.

3. Нефи 8

- 1 И ево, догоди се да према запису нашем, а знамо да је запис наш истинит, јер гле, праведан беше онај човек који вођаше запис – јер заиста учини многа чуда у име Исусово. И не беше ни једног човека који могаше извести чудо у име Исусово уколико не би био сасвим очишћен од безакоња свога –
- 2 И ево, догоди се да, ако тај човек не погрешу у рачунању времена нашег, беше прошла тридесет и трећа година;
- 3 И народ поче са великом ревношћу да ишчекује знак који даде пророк Самуило Ламанац, да, тренутак када ће током три дана бити тама на лицу земље.
- 4 И насташе велика неизвесност и препирке међу народом, упркос толиким знацима који беху дати.
- 5 И догоди се тридесет и четврте године, првог месеца, четвртог дана у месецу, да се подиже велико невреме какво се никако не памти у целој земљи.
- 6 И беше такође велика и страшна олуја. И беше страшна грмљавина, толико да потресе целу земљу као да ће је напола раставити.
- 7 И беше силно јако севање, какво се никако не памти у целој земљи.
- 8 А град Зарахемлу захвати пожар.
- 9 А град Морони потону у дубине морске, и становници његови се подавише.
- 10 А земља се сручи на град Морониху тако да на месту града наста велика гора.
- 11 И у земљи према југу беше велико и страшно уништење.
- 12 Али гле, још веће и страшније уништење беше у земљи према северу. Јер гле, цело лице земље се промени због олује и вихора, и грмљавине и муња, и силно великог потреса целе земље;

3 Nephi 8

And now it came to pass that according to our record, and we know our record to be true, for behold, it was a just man who did keep the record—for he truly did many miracles in the name of Jesus; and there was not any man who could do a miracle in the name of Jesus save he were cleansed every whit from his iniquity—

And now it came to pass, if there was no mistake made by this man in the reckoning of our time, the thirty and third year had passed away;

And the people began to look with great earnestness for the sign which had been given by the prophet Samuel, the Lamanite, yea, for the time that there should be darkness for the space of three days over the face of the land.

And there began to be great doubtings and disputations among the people, notwithstanding so many signs had been given.

And it came to pass in the thirty and fourth year, in the first month, on the fourth day of the month, there arose a great storm, such an one as never had been known in all the land.

And there was also a great and terrible tempest; and there was terrible thunder, insomuch that it did shake the whole earth as if it was about to divide asunder.

And there were exceedingly sharp lightnings, such as never had been known in all the land.

And the city of Zarahemla did take fire.

And the city of Moroni did sink into the depths of the sea, and the inhabitants thereof were drowned.

And the earth was carried up upon the city of Moronihah, that in the place of the city there became a great mountain.

And there was a great and terrible destruction in the land southward.

But behold, there was a more great and terrible destruction in the land northward; for behold, the whole face of the land was changed, because of the tempest and the whirlwinds, and the thunderings and the lightnings, and the exceedingly great quaking of the whole earth;

13 И путеви попуцаше и равни друмови се развалише, и многа равна места посташе неравна.

14 А многи велики и значајни градови потонуше, а многи изгореше, а многи се тресоше све док се грађевине њихове на земљу не сручише, и становници њихови страдаше, а места осташе пуста.

15 А беше неких градова који преосташе, али оштећење њихово беше силно велико, и беше много оних који у њима страдаху.

16 И беше неких који беху вихором однети, и нико не зна где одоше, само се зна да су однети.

17 И тако се лице целе земље измени због олуја и грмљавине и муња и потреса земље.

18 И гле, стене се распукоше надвоје. Беху оне разбијене на лицу целе земље, толико да се налажаху у разбијеним комадима, и у пукотинама, и у развалинама, по свом лицу земље.

19 И догоди се да када грмљавина и севање и олуја и невреме и потреси земље престаше – јер гле, потраја то током три сата отприлике, а неки рекоше да време беше дуже; ипак, све те велике и страшне ствари догађаху се отприлике три сата – а тада гле, наста тама на лицу земље.

20 И догоди се да беше густа тама по свом лицу земље, толико да становници њени који не падоше могаху осетити ту тамну маглуштину;

21 И због таме не могахше бити светла, ни свећа, нити бакљи. Ни огањ се не могахше упалити са њиховим добрим и сувим дрветом, тако да уопште не могахше бити никаквог светла;

And the highways were broken up, and the level roads were spoiled, and many smooth places became rough.

And many great and notable cities were sunk, and many were burned, and many were shaken till the buildings thereof had fallen to the earth, and the inhabitants thereof were slain, and the places were left desolate.

And there were some cities which remained; but the damage thereof was exceedingly great, and there were many in them who were slain.

And there were some who were carried away in the whirlwind; and whither they went no man knoweth, save they know that they were carried away.

And thus the face of the whole earth became deformed, because of the tempests, and the thunderings, and the lightnings, and the quaking of the earth.

And behold, the rocks were rent in twain; they were broken up upon the face of the whole earth, insomuch that they were found in broken fragments, and in seams and in cracks, upon all the face of the land.

And it came to pass that when the thunderings, and the lightnings, and the storm, and the tempest, and the quakings of the earth did cease—for behold, they did last for about the space of three hours; and it was said by some that the time was greater; nevertheless, all these great and terrible things were done in about the space of three hours—and then behold, there was darkness upon the face of the land.

And it came to pass that there was thick darkness upon all the face of the land, insomuch that the inhabitants thereof who had not fallen could feel the vapor of darkness;

And there could be no light, because of the darkness, neither candles, neither torches; neither could there be fire kindled with their fine and exceedingly dry wood, so that there could not be any light at all;

- 22 И не виде се никаква светлост, нити огањ, ни светлуцање, нити сунце, ни месец, ни звезде, јер тако велика беше мрачна сумаглица која беше на лицу земље.
- 23 И догоди се да то потраја током три дана, да светлост не беше виђена. И беше велико нарицање и јаукање и плач међу свим народом без престанка. Да, велико беше јечање народа, због таме и великог уништења које се беше оборило на њих.
- 24 И на једном месту чуше се како вапе, говорећи: О, да се покајасмо пре овог великог и страшног дана, тада би браћа наша била поштеђена и не би изгорела у том великом граду Зарахемли.
- 25 А на другом месту чуше се где вапе и наричу, говорећи: О, да се покајасмо пре овог великог и страшног дана, и да не убијасмо и каменовасмо пророке и да их не истеривасмо, тада би мајке наше и наочите кћери наше и деца наша били поштеђени, и не би били затрпани у том великом граду Моронихи. И тако јаукање међу народом беше велико и страшно.

And there was not any light seen, neither fire, nor glimmer, neither the sun, nor the moon, nor the stars, for so great were the mists of darkness which were upon the face of the land.

And it came to pass that it did last for the space of three days that there was no light seen; and there was great mourning and howling and weeping among all the people continually; yea, great were the groanings of the people, because of the darkness and the great destruction which had come upon them.

And in one place they were heard to cry, saying: O that we had repented before this great and terrible day, and then would our brethren have been spared, and they would not have been burned in that great city Zarahemla.

And in another place they were heard to cry and mourn, saying: O that we had repented before this great and terrible day, and had not killed and stoned the prophets, and cast them out; then would our mothers and our fair daughters, and our children have been spared, and not have been buried up in that great city Moronihah. And thus were the howlings of the people great and terrible.

3. Нефи 9

- 1 И догоди се да се зачу глас међу свим становницима земаљским, по свом лицу ове земље, како виче:
- 2 Јао, јао, јао, овом народу. Јао становницима целе земље уколико се не покају, јер ђаво се смеје, а анђели његови радују због побијених наочитих синова и кћери мога народа. А они падоше због свога безакоња и одвратности!
- 3 Гле, тај велики град Зарахемлу огњем спалих, а и становнике његове.
- 4 И гле, учиних да тај велики град Морони потоне у дубине морске, а становници његови да се подаве.
- 5 И гле, тај велики град Морониху земљом прекрих, а и становнике његове, да пред лицем својим сакријем безакоња њихова и одвратности њихове, да ми крв пророка и светаца не долази више против њих.
- 6 И гле, учиних да град Гилгал потоне, а становници његови буду затрпани у дубинама земље;
- 7 Да, и град Ониха и становници његови, и град Мокум и становници његови, и град Јерусалим и становници његови. И наредих да воде надођу на место њихово, да пред лицем својим сакријем њихову opakост и одвратности, да ми крв пророка и светаца не долази више против њих.
- 8 И гле, град Гадијанди, и град Гадиомна, и град Јаков, и град Гимгимно, наредих да сви они потону, и створих брда и долине на местима њиховим, а становнике њихове затрпах у дубине земље, да пред лицем својим сакријем opakост њихову и одвратности њихове, да ми крв пророка и светаца не долази више против њих.

3 Nephi 9

And it came to pass that there was a voice heard among all the inhabitants of the earth, upon all the face of this land, crying:

Wo, wo, wo unto this people; wo unto the inhabitants of the whole earth except they shall repent; for the devil laugheth, and his angels rejoice, because of the slain of the fair sons and daughters of my people; and it is because of their iniquity and abominations that they are fallen!

Behold, that great city Zarahemla have I burned with fire, and the inhabitants thereof.

And behold, that great city Moroni have I caused to be sunk in the depths of the sea, and the inhabitants thereof to be drowned.

And behold, that great city Moronihah have I covered with earth, and the inhabitants thereof, to hide their iniquities and their abominations from before my face, that the blood of the prophets and the saints shall not come any more unto me against them.

And behold, the city of Gilgal have I caused to be sunk, and the inhabitants thereof to be buried up in the depths of the earth;

Yea, and the city of Onihah and the inhabitants thereof, and the city of Mocom and the inhabitants thereof, and the city of Jerusalem and the inhabitants thereof; and waters have I caused to come up in the stead thereof, to hide their wickedness and abominations from before my face, that the blood of the prophets and the saints shall not come up any more unto me against them.

And behold, the city of Gadiandi, and the city of Gadiomnah, and the city of Jacob, and the city of Gimgimno, all these have I caused to be sunk, and made hills and valleys in the places thereof; and the inhabitants thereof have I buried up in the depths of the earth, to hide their wickedness and abominations from before my face, that the blood of the prophets and the saints should not come up any more unto me against them.

9 И гле, тај велики град Јаковугат, који беше настањен народом цара Јакова, учиних да буде огњем спаљен због греха њихових и opakости њихове, која беше изнад сваке opakости на целој земљи, због њихових тајних убистава и савеза, јер они уништише мир мога народа и владу у земљи. Стога, учиних да буду спаљени, да их уништим пред лицем својим, да ми крв пророка и светаца не долази више против њих.

10 И гле, град Ламан, и град Још, и град Гад, и град Кишкумен, учиних да буду огњем спаљени, а и становници њихови, због opakости њихове при истеривању пророка и каменовању оних које послах да им објаве opakост њихову и одвратности њихове.

11 И пошто их све истераше, да не оста ниједан праведник међу њима, послах огањ на њих и уништих их, да би њихова opakост и одвратности били сакривени пред лицем мојим, да ми крв пророка и светаца које послах међу њих не би из земље вапила против њих.

12 И учиних да се многа велика уништења оборе на ову земљу и овај народ, због opakости њихове и одвратности њихових.

13 О, сви ви који сте поштеђени јер сте били праведнији од њих, зар се нећете сада вратити к мени и покајати за грехе своје и обратити се да бих вас исцелио?

14 Да, заиста, кажем вам, дођете ли к мени имаћете вечни живот. Гле, милостива рука моја испружена је према вама, и ко год дође, примићу га. А благословени су они који к мени дођу.

15 Гле, ја сам Исус Христ, Син Божји. Ја створих небо и земљу и све што је на њима. Бејаш са Оцем од почетка. Ја сам у Оцу, а Отацу мени, и у мени Отац прослави име своје.

And behold, that great city Jacobugath, which was inhabited by the people of king Jacob, have I caused to be burned with fire because of their sins and their wickedness, which was above all the wickedness of the whole earth, because of their secret murders and combinations; for it was they that did destroy the peace of my people and the government of the land; therefore I did cause them to be burned, to destroy them from before my face, that the blood of the prophets and the saints should not come up unto me any more against them.

And behold, the city of Laman, and the city of Josh, and the city of Gad, and the city of Kishkumen, have I caused to be burned with fire, and the inhabitants thereof, because of their wickedness in casting out the prophets, and stoning those whom I did send to declare unto them concerning their wickedness and their abominations.

And because they did cast them all out, that there were none righteous among them, I did send down fire and destroy them, that their wickedness and abominations might be hid from before my face, that the blood of the prophets and the saints whom I sent among them might not cry unto me from the ground against them.

And many great destructions have I caused to come upon this land, and upon this people, because of their wickedness and their abominations.

O all ye that are spared because ye were more righteous than they, will ye not now return unto me, and repent of your sins, and be converted, that I may heal you?

Yea, verily I say unto you, if ye will come unto me ye shall have eternal life. Behold, mine arm of mercy is extended towards you, and whosoever will come, him will I receive; and blessed are those who come unto me.

Behold, I am Jesus Christ the Son of God. I created the heavens and the earth, and all things that in them are. I was with the Father from the beginning. I am in the Father, and the Father in me; and in me hath the Father glorified his name.

- 16 К својима дођох, а моји ме не примише. И испунише се Света писма о моме доласку.
- 17 И свима онима који ме примише дадох да постану синови Божји. А тако ћу и свима онима који поверују у име моје, јер гле, по мени долази откупљење и у мени је закон Мојсијев испуњен.
- 18 Ја сам светло и живот света. Ја сам Алфа и Омега, почетак и крај.
- 19 И нећете више приносити проливање крви. Да, жртве ваше и жртве паљенице ваше биће укинуте, јер нећу примити ни једну од жртава ваших и жртава паљеница ваших.
- 20 А принећете ми за жртву срце скрушено и дух раскајан. И ко год ми дође срца скрушеног и духа раскајаног, њега ћу крстити огњем и Светим Духом, као што Ламанци, због вере своје у мене у тренутку обраћења свога, беху крштени огњем и Светим Духом, а не знадоше то.
- 21 Гле, дођох на свет да донесем откупљење свету, да спасем свет од греха.
- 22 Стога, ко год се покаје и дође к мени као мало дете, примићу га, јер таквих је царство Божје. Јер гле, за такве положих живот свој и поново га узех. Стога се покајте и дођите к мени ви крајевима земаљским, и спасите се.

I came unto my own, and my own received me not. And the scriptures concerning my coming are fulfilled.

And as many as have received me, to them have I given to become the sons of God; and even so will I to as many as shall believe on my name, for behold, by me redemption cometh, and in me is the law of Moses fulfilled.

I am the light and the life of the world. I am Alpha and Omega, the beginning and the end.

And ye shall offer up unto me no more the shedding of blood; yea, your sacrifices and your burnt offerings shall be done away, for I will accept none of your sacrifices and your burnt offerings.

And ye shall offer for a sacrifice unto me a broken heart and a contrite spirit. And whoso cometh unto me with a broken heart and a contrite spirit, him will I baptize with fire and with the Holy Ghost, even as the Lamanites, because of their faith in me at the time of their conversion, were baptized with fire and with the Holy Ghost, and they knew it not.

Behold, I have come unto the world to bring redemption unto the world, to save the world from sin.

Therefore, whoso repenteth and cometh unto me as a little child, him will I receive, for of such is the kingdom of God. Behold, for such I have laid down my life, and have taken it up again; therefore repent, and come unto me ye ends of the earth, and be saved.

3. Нефи 10

- 1 И ево, гле, догоди се да сав народ у земљи чу то казивање, и посведочи о томе. А после тог казивања током много сати беше тишина у земљи;
- 2 Јер запрепашћење народа беше тако велико да преста да оплакује и јадикује због губитка родбине своје која беше побијена. Стога, током много сати беше тишина у земљи.
- 3 И догоди се да поново дође глас народу, и сав народ чу и посведочи о томе, говорећи:
- 4 О ви, народе ових великих градова који падосе, који сте потомци Јаковљеви, да, који сте од дома Израеловог, колико пута вас скупљах као што квочка скупља пилиће своје под крила своја, и неговах вас.
- 5 И опет, колико пута хтедох да вас скупим као што квочка скупља пилиће своје под крила своја, да, о ви народе од дома Израеловог, који падосте, да, о ви народе од дома Израеловог, који у Јерусалиму пребивате, као ви што падосте. Да, колико пута хтедох да вас скупим као што квочка скупља пилиће своје, а ви не хтедосте.
- 6 О ви, доме Израелов кога поштедох, колико пута ћу вас скупљати као што квочка скупља пилиће своје под крила своја, покајете ли се и вратите к мени са пуном одлучношћу срца.
- 7 Али ако не, о доме Израелов, опустеће места пребивања вашег све док не дође време испуњења завета очевима вашим.
- 8 И тад се догоди да пошто народ чу те речи, гле, поче поново плакати и јаукати због губитка родбине своје и пријатеља.
- 9 И догоди се да прођоше тако три дана. И беше јутро, и тама се разиђе са лица земље и земља преста да се тресе, и стене престаше да се разбијају, и језиво јечање преста, и сав бучни жагор прође.

3 Nephi 10

And now behold, it came to pass that all the people of the land did hear these sayings, and did witness of it. And after these sayings there was silence in the land for the space of many hours;

For so great was the astonishment of the people that they did cease lamenting and howling for the loss of their kindred which had been slain; therefore there was silence in all the land for the space of many hours.

And it came to pass that there came a voice again unto the people, and all the people did hear, and did witness of it, saying:

O ye people of these great cities which have fallen, who are descendants of Jacob, yea, who are of the house of Israel, how oft have I gathered you as a hen gathereth her chickens under her wings, and have nourished you.

And again, how oft would I have gathered you as a hen gathereth her chickens under her wings, yea, O ye people of the house of Israel, who have fallen; yea, O ye people of the house of Israel, ye that dwell at Jerusalem, as ye that have fallen; yea, how oft would I have gathered you as a hen gathereth her chickens, and ye would not.

O ye house of Israel whom I have spared, how oft will I gather you as a hen gathereth her chickens under her wings, if ye will repent and return unto me with full purpose of heart.

But if not, O house of Israel, the places of your dwellings shall become desolate until the time of the fulfilling of the covenant to your fathers.

And now it came to pass that after the people had heard these words, behold, they began to weep and howl again because of the loss of their kindred and friends.

And it came to pass that thus did the three days pass away. And it was in the morning, and the darkness dispersed from off the face of the land, and the earth did cease to tremble, and the rocks did cease to rend, and the dreadful groanings did cease, and all the tumultuous noises did pass away.

- 10 И земља се поново споји, тако да стајаше. И преста нарицање, и плач, и јадиковање народа који оста жив. И нарицање њихово промени се у радост, а кукање њихово у хвалу и захваљивање Господу Исусу Христу, Откупитељу њиховом.
- 11 И дотле се испунише Света писма која пророци изговорише.
- 12 И праведнији део народа беше поштеђен, а беху то они који примаху пророке и не каменовашу их. И беху поштеђени они који не проливаху крв светаца.
- 13 И беху поштеђени и не потонуше и не беху земљом затрпани, и не подавише се у дубинама морским, и не беху огњем спаљени, нити ишта на њих паде и на смрт разби, и не беху вихором однешени, нити их савлада пушење дима и тамна маглуштина.
- 14 И ево, ко чита, нек разуме. Ко има Света писма, нек их истражује и види и осмотри, нису ли све те смрти и уништења огњем, и димом, и непогодама, и олујама, и отварањем земље да их прими, и све то није ли испуњење пророштва многих светих пророка.
- 15 Гле, кажем вам, да, многи сведочаху о томе при доласку Христовом и беху побијени јер сведочаху о томе.
- 16 Да, пророк Зенос сведочаше о томе, а и Зенок о томе говораше, будући да сведочаху нарочито о нама, који смо остатак потомства њиховог.
- 17 Гле, и отац наш Јаков сведочаше о остатку потомства Јосифовог. А гле, нисмо ли ми остатак потомства Јосифовог? И оно што о нама сведочи није ли записано на месинганим плочама које отац наш Лехи изнесе из Јерусалима?

And the earth did cleave together again, that it stood; and the mourning, and the weeping, and the wailing of the people who were spared alive did cease; and their mourning was turned into joy, and their lamentations into the praise and thanksgiving unto the Lord Jesus Christ, their Redeemer.

And thus far were the scriptures fulfilled which had been spoken by the prophets.

And it was the more righteous part of the people who were saved, and it was they who received the prophets and stoned them not; and it was they who had not shed the blood of the saints, who were spared—

And they were spared and were not sunk and buried up in the earth; and they were not drowned in the depths of the sea; and they were not burned by fire, neither were they fallen upon and crushed to death; and they were not carried away in the whirlwind; neither were they overpowered by the vapor of smoke and of darkness.

And now, whoso readeth, let him understand; he that hath the scriptures, let him search them, and see and behold if all these deaths and destructions by fire, and by smoke, and by tempests, and by whirlwinds, and by the opening of the earth to receive them, and all these things are not unto the fulfilling of the prophecies of many of the holy prophets.

Behold, I say unto you, Yea, many have testified of these things at the coming of Christ, and were slain because they testified of these things.

Yea, the prophet Zenos did testify of these things, and also Zenock spake concerning these things, because they testified particularly concerning us, who are the remnant of their seed.

Behold, our father Jacob also testified concerning a remnant of the seed of Joseph. And behold, are not we a remnant of the seed of Joseph? And these things which testify of us, are they not written upon the plates of brass which our father Lehi brought out of Jerusalem?

18 И догоди се да крајем тридесет и четврте године, гле, показаћу вам како народу Нефијевом који беше поштеђен, а и онима који беху названи Ламанцима, који беху поштеђени, беше исказана велика милост, и велики благослови изливени на главе њихове, толико да им се, убрзо после успећа Христовог на небо, Он сам заиста објави –

19 Показујући им тело своје и служећи им. А извештај о служби Његовој даће се касније. Стога, за сада, завршавам своје казивање.

And it came to pass that in the ending of the thirty and fourth year, behold, I will show unto you that the people of Nephi who were spared, and also those who had been called Lamanites, who had been spared, did have great favors shown unto them, and great blessings poured out upon their heads, insomuch that soon after the ascension of Christ into heaven he did truly manifest himself unto them—

Showing his body unto them, and ministering unto them; and an account of his ministry shall be given hereafter. Therefore for this time I make an end of my sayings.

Исус Христ се показао народу Нефијевом, док је мноштво било окупљено у земљи Изобиље. И Он им је служио, и на тај начин им се показао.

3. Нефи 11

- 1 И ево, догоди се да се скупи велико мноштво народа Нефијевог унаоколо храма који беше у земљи Изобиље. И они се дивљаху и чуђаху међу собом и указиваху једни другима на велику и чудесну промену која се беше догодила.
- 2 И разговараху, такође, о том Исусу Христу, о чијој смрти беше дат знак.
- 3 И догоди се да док они тако разговараху међусобно, зачуше глас као да долази с неба, и обазираху се унаоколо јер не разумеше глас који чуше. А то не беше оштар глас, нити беше јак глас. Ипак, и упркос томе што беше слаб глас, пробадаше их да се чу до сржи, толико да не беше дела тела њиховог да не учини да задрхти. Да, пробадаше их до саме душе и учини да срца њихова горе.
- 4 И догоди се да поново зачуше глас и не разумеше га.
- 5 И поново, трећи пут, зачуше глас и отворише уши своје да га чују, а очи њихове беху уперене према звуку његовом. И они постојано гледаху према небу, одакле звук дође.
- 6 И гле, трећи пут разумеше глас који чуше, а он им рече:
- 7 Гле Сина мог Љубљеног, којим сам веома задовољан, у коме прославих име своје – послушајте Га.

Jesus Christ did show himself unto the people of Nephi, as the multitude were gathered together in the land Bountiful, and did minister unto them; and on this wise did he show himself unto them.

3 Nephi 11

And now it came to pass that there were a great multitude gathered together, of the people of Nephi, round about the temple which was in the land Bountiful; and they were marveling and wondering one with another, and were showing one to another the great and marvelous change which had taken place.

And they were also conversing about this Jesus Christ, of whom the sign had been given concerning his death.

And it came to pass that while they were thus conversing one with another, they heard a voice as if it came out of heaven; and they cast their eyes round about, for they understood not the voice which they heard; and it was not a harsh voice, neither was it a loud voice; nevertheless, and notwithstanding it being a small voice it did pierce them that did hear to the center, insomuch that there was no part of their frame that it did not cause to quake; yea, it did pierce them to the very soul, and did cause their hearts to burn.

And it came to pass that again they heard the voice, and they understood it not.

And again the third time they did hear the voice, and did open their ears to hear it; and their eyes were towards the sound thereof; and they did look steadfastly towards heaven, from whence the sound came.

And behold, the third time they did understand the voice which they heard; and it said unto them:

Behold my Beloved Son, in whom I am well pleased, in whom I have glorified my name—hear ye him.

8 И догоди се, пошто разумеше поново бацише поглед свој према небу, и гле, угледаше Човека како силази са неба. И Он беше обучен у белу одору, и сиђе и стаде посред њих. А очи целог мноштва беху окренуте према Њему, и они се не усудише да отворе уста своја, чак ни да међусобно говоре, и не знадоше шта то значи, јер мишљаху да им се анђео указао.

9 И догоди се да Он испружи руку своју и обрати се народу, говорећи:

10 Гле, Ја сам Исус Христ за кога пророци посведочише да ће доћи на свет.

11 И гле, ја сам светло и живот света. И ја испих ону горку чашу коју ми Отац даде, и прославих Оца узевши на себе грехе света, при чему поднесох вољу Очевоу у свему од почетка.

12 И догоди се да када Исус изговори ове речи, цело мноштво паде на земљу, јер се сети да беше проречено међу њима да ће им се Христ указати после свог успећа на небо.

13 И догоди се да им Господ рече, говорећи:

14 Устаните и дођите к мени да ставите руке своје на ребра моја, и да додирнете белеге од клинова на рукама мојим и ногама мојим, да можете знати да сам ја Бог Израелов и Бог целе земље, и да бејаш погубљен за грехе света.

15 И догоди се да мноштво изађе, и стави руке своје у слабину Његову и опипа белеге од клинова на рукама Његовим и ногама Његовим. А то чињаху прилазећи један по један, док сви не беху пришли, и видеше очима својим и опипаше рукама својим и са сигурношћу знадоше и посведочише да је то онај о ком пророци писаху да ће доћи.

16 И када сви они беху изашли и сами се осведочили, сви у један глас повикаше, говорећи:

And it came to pass, as they understood they cast their eyes up again towards heaven; and behold, they saw a Man descending out of heaven; and he was clothed in a white robe; and he came down and stood in the midst of them; and the eyes of the whole multitude were turned upon him, and they durst not open their mouths, even one to another, and wist not what it meant, for they thought it was an angel that had appeared unto them.

And it came to pass that he stretched forth his hand and spake unto the people, saying:

Behold, I am Jesus Christ, whom the prophets testified shall come into the world.

And behold, I am the light and the life of the world; and I have drunk out of that bitter cup which the Father hath given me, and have glorified the Father in taking upon me the sins of the world, in the which I have suffered the will of the Father in all things from the beginning.

And it came to pass that when Jesus had spoken these words the whole multitude fell to the earth; for they remembered that it had been prophesied among them that Christ should show himself unto them after his ascension into heaven.

And it came to pass that the Lord spake unto them saying:

Arise and come forth unto me, that ye may thrust your hands into my side, and also that ye may feel the prints of the nails in my hands and in my feet, that ye may know that I am the God of Israel, and the God of the whole earth, and have been slain for the sins of the world.

And it came to pass that the multitude went forth, and thrust their hands into his side, and did feel the prints of the nails in his hands and in his feet; and this they did do, going forth one by one until they had all gone forth, and did see with their eyes and did feel with their hands, and did know of a surety and did bear record, that it was he, of whom it was written by the prophets, that should come.

And when they had all gone forth and had witnessed for themselves, they did cry out with one accord, saying:

17 Осана! Благословено да је име Бога
Свевишњег! И падоше пред ноге Исусове и по-
клонише Му се.

18 И догоди се да се Он обрати Нефију (Нефи, на-
име, беше у мноштву) и заповеди му да приђе.

19 И Нефи устаде и приђе и поклони се пред
Господом и пољуби ноге његове.

20 А Господ му заповеди да устане. А он устаде и
стаде пред Њега.

21 И Господ му рече: Дајем ти моћ да крстиш овај
народ кад се поново успнем на небо.

22 И опет, Господ позва остале и рече им исто та-
ко, и даде им моћ да крсте. И рече им: Овако ће-
те крстити, и да не буде препирки међу вама.

23 Заиста, кажем вам, да они који се покају за
грехе своје ради речи ваших, и пожелe да се кр-
сте у име моје, овако ћете их крстити – Гле, сићи
ћете и стати у воду, и у име моје ћете их крсти-
ти.

24 И ево, гле, ово су речи које ћете рећи, по име-
ну их назвавши, говорећи:

25 Имајући власт која ми је поверена од Исуса
Христа, ја те кртим у име Оца, и Сина, и Светог
Духа. Амен.

26 А затим ћете их уронити у воду, и исто тако
изронити из воде.

27 И на тај начин ћете их крстити у име моје, јер
гле, заиста, кажем вам да су Отац и Син и Свети
Дух једно. И ја сам у Оцу, и Отац у мени, и Отац и
ја једно смо.

28 И тако како вам заповедих, тако ћете крсти-
ти. И нека не буде препирки међу вама као што
досад беше, нити да буде препирки међу вама у
погледу суштине учења мога, као што досад бе-
ше.

Hosanna! Blessed be the name of the Most High
God! And they did fall down at the feet of Jesus, and
did worship him.

And it came to pass that he spake unto Nephi (for
Nephi was among the multitude) and he com-
manded him that he should come forth.

And Nephi arose and went forth, and bowed him-
self before the Lord and did kiss his feet.

And the Lord commanded him that he should
arise. And he arose and stood before him.

And the Lord said unto him: I give unto you
power that ye shall baptize this people when I am
again ascended into heaven.

And again the Lord called others, and said unto
them likewise; and he gave unto them power to
baptize. And he said unto them: On this wise shall
ye baptize; and there shall be no disputations
among you.

Verily I say unto you, that whoso repenteth of his
sins through your words, and desireth to be bap-
tized in my name, on this wise shall ye baptize them
—Behold, ye shall go down and stand in the water,
and in my name shall ye baptize them.

And now behold, these are the words which ye
shall say, calling them by name, saying:

Having authority given me of Jesus Christ, I bap-
tize you in the name of the Father, and of the Son,
and of the Holy Ghost. Amen.

And then shall ye immerse them in the water, and
come forth again out of the water.

And after this manner shall ye baptize in my
name; for behold, verily I say unto you, that the
Father, and the Son, and the Holy Ghost are one;
and I am in the Father, and the Father in me, and
the Father and I are one.

And according as I have commanded you thus
shall ye baptize. And there shall be no disputations
among you, as there have hitherto been; neither
shall there be disputations among you concerning
the points of my doctrine, as there have hitherto
been.

29 Јер заиста, заиста, кажем вам, онај који има дух препирке није од мене, већ је од ђавола који је отац препирке, и он подстиче срца људска да се у срџби препиру једни са другима.

30 Гле, учење моје није да се срца људска подстичу на срџбу једни против других, већ је учење моје да тако нешто треба да се одбаци.

31 Гле, заиста, заиста, кажем вам, објавићу вам учење своје.

32 А ово је учење моје, и то је учење које ми Отац даде. И ја сведочим о Оцу, а Отац сведочи о мени, а Свети Дух сведочи о Оцу и мени. И ја сведочим да Отац заповеда свим људима, свугде, да се покају и поверују у мене.

33 И ко год у мене поверује и крсти се, тај ће бити спасен. И они су ти који ће баштинити царство Божје.

34 А ко год не поверује у мене, и не крсти се, биће проклет.

35 Заиста, заиста, кажем вам да је то учење моје, и ја сведочим да је од Оца. И онај који верује у мене верује и у Оца, и њему ће Отац сведочити о мени, јер ће га походити огњем и Светим Духом.

36 И тако ће Отац сведочити о мени, а Свети Дух ће му сведочити о Оцу и мени, јер Отац и ја и Свети Дух, једно смо.

37 И опет, кажем вам, морате се покајати и постати као мало дете, и крстити се у име моје, иначе никако не можете то примити.

38 И опет, кажем вам, морате се покајати и крстити у име моје и постати као мало дете, иначе никако не можете баштинити царство Божје.

39 Заиста, заиста, кажем вам да је то учење моје, и они који на томе граде на стени мојој граде и врата их паклена неће надвладати.

For verily, verily I say unto you, he that hath the spirit of contention is not of me, but is of the devil, who is the father of contention, and he stirreth up the hearts of men to contend with anger, one with another.

Behold, this is not my doctrine, to stir up the hearts of men with anger, one against another; but this is my doctrine, that such things should be done away.

Behold, verily, verily, I say unto you, I will declare unto you my doctrine.

And this is my doctrine, and it is the doctrine which the Father hath given unto me; and I bear record of the Father, and the Father beareth record of me, and the Holy Ghost beareth record of the Father and me; and I bear record that the Father commandeth all men, everywhere, to repent and believe in me.

And whoso believeth in me, and is baptized, the same shall be saved; and they are they who shall inherit the kingdom of God.

And whoso believeth not in me, and is not baptized, shall be damned.

Verily, verily, I say unto you, that this is my doctrine, and I bear record of it from the Father; and whoso believeth in me believeth in the Father also; and unto him will the Father bear record of me, for he will visit him with fire and with the Holy Ghost.

And thus will the Father bear record of me, and the Holy Ghost will bear record unto him of the Father and me; for the Father, and I, and the Holy Ghost are one.

And again I say unto you, ye must repent, and become as a little child, and be baptized in my name, or ye can in nowise receive these things.

And again I say unto you, ye must repent, and be baptized in my name, and become as a little child, or ye can in nowise inherit the kingdom of God.

Verily, verily, I say unto you, that this is my doctrine, and whoso buildeth upon this buildeth upon my rock, and the gates of hell shall not prevail against them.

40 А онај који прогласи више или мање од тога, и постави за учење моје, тај долази од зла и није сазидан на мојој стени, већ гради на песковитом темељу и врата паклена стоје отворена да приме такве, кад дођу поплаве и ветрови ударе на њих.

41 Идите, стога, овом народу и крајевима земаљским прогласите речи које рекох.

And whoso shall declare more or less than this, and establish it for my doctrine, the same cometh of evil, and is not built upon my rock; but he buildeth upon a sandy foundation, and the gates of hell stand open to receive such when the floods come and the winds beat upon them.

Therefore, go forth unto this people, and declare the words which I have spoken, unto the ends of the earth.

3. Нефи 12

- 1 И догоди се да када Исус беше изговорио те речи Нефију и онима који беху позвани, (ево, број оних који беху позвани и који примише моћ и власт да крсте, беше дванаест) и гле, Он испружи руку своју према мноштву и повика им, говорећи: Благословени сте будете ли се обазирали на речи ове дванаесторице коју изабрах међу вама да вам послужују и да буду слуге ваше. И ја им дадох моћ да вас могу крстити водом. А пошто будете крштени водом, гле, ја ћу вас крстити огњем и Светим Духом. Благословени сте, стога, поверујете ли у мене и крстите се, пошто ме видесте и знате да ја јесам.
- 2 И опет, још више су благословени они који поверују речима вашим пошто им будете сведочили да ме видесте, и да знате да ја јесам. Да, благословени су они који поверују речима вашим и спусте се у дубине понизности и крсте, јер ће бити похођени огњем и Светим Духом, и примиће опрост греха својих.
- 3 Да, благословени су сиромашни духом који к мени дођу, јер њихово је царство небеско.
- 4 И опет, благословени су сви они који оплакују, јер ће се утешити.
- 5 И благословени су кротки, јер ће земљу баштинити.
- 6 И благословени су сви они који су гладни и жедни праведности, јер ће се Светим Духом испунити.
- 7 И благословени су милостиви, јер ће милост примити.
- 8 И благословени су сви чистог срца, јер ће Бога видети.
- 9 И благословени су сви миротворци, јер ће се децом Божјом назвати.
- 10 И благословени су сви они који су прогнани имена мога ради, јер њихово је царство небеско.

3 Nephi 12

And it came to pass that when Jesus had spoken these words unto Nephi, and to those who had been called, (now the number of them who had been called, and received power and authority to baptize, was twelve) and behold, he stretched forth his hand unto the multitude, and cried unto them, saying: Blessed are ye if ye shall give heed unto the words of these twelve whom I have chosen from among you to minister unto you, and to be your servants; and unto them I have given power that they may baptize you with water; and after that ye are baptized with water, behold, I will baptize you with fire and with the Holy Ghost; therefore blessed are ye if ye shall believe in me and be baptized, after that ye have seen me and know that I am.

And again, more blessed are they who shall believe in your words because that ye shall testify that ye have seen me, and that ye know that I am. Yea, blessed are they who shall believe in your words, and come down into the depths of humility and be baptized, for they shall be visited with fire and with the Holy Ghost, and shall receive a remission of their sins.

Yea, blessed are the poor in spirit who come unto me, for theirs is the kingdom of heaven.

And again, blessed are all they that mourn, for they shall be comforted.

And blessed are the meek, for they shall inherit the earth.

And blessed are all they who do hunger and thirst after righteousness, for they shall be filled with the Holy Ghost.

And blessed are the merciful, for they shall obtain mercy.

And blessed are all the pure in heart, for they shall see God.

And blessed are all the peacemakers, for they shall be called the children of God.

And blessed are all they who are persecuted for my name's sake, for theirs is the kingdom of heaven.

- 11 И благословени сте ви када вас људи руже и прогоне и лажно говоре против вас свакојако зло, мене ради;
- 12 Јер велику радост ћете имати и бити силно весели, јер ће велика бити награда ваша на небу, јер су тако прогонили и пророке који беху пре вас.
- 13 Заиста, заиста, кажем вам, дајем вам да будете со земљи. Али, изгуби ли со укус свој чиме ће се земља осолити? Тада со неће бити низашта осим да буде бачена и да је људи ногама погазе.
- 14 Заиста, заиста, кажем вам, дајем вам да будете светло овом народу. Не може се сакрити град који на гори лежи.
- 15 Гле, упале ли људи свећу и под суд је ставе? Не, већ на свећњак, да светли свима који су у кући;
- 16 Стога, нека тако светли светло ваше пред овим народом, да виде ваша добра дела и славе Оца вашег који је на небу.
- 17 Не мислите да сам дошао да поништим закон или пророке. Нисам дошао да поништим већ да испуним;
- 18 Јер заиста, заиста, кажем вам, ни једно словце нити цртица из закона не прође, већ се у мени све испуни.
- 19 И гле, дадох вам закон и заповести Оца свога, да поверујете у мене и да се покајете за грехе своје, и да дођете к мени срца скрушеног и духа раскајаног. Гле, имате заповести пред собом, и закон је испуњен.
- 20 Стога, дођите к мени и спасите се, јер заиста, кажем вам да уколико не будете држали заповести моје, које вам сада заповедих, нипошто нећете ући у царство небеско.
- 21 Чули сте да је речено од оних из давнина, а и пред вама је записано, да не убијете, а ко год убије биће у опасности од суда Божјег;

And blessed are ye when men shall revile you and persecute, and shall say all manner of evil against you falsely, for my sake;

For ye shall have great joy and be exceedingly glad, for great shall be your reward in heaven; for so persecuted they the prophets who were before you.

Verily, verily, I say unto you, I give unto you to be the salt of the earth; but if the salt shall lose its savor wherewith shall the earth be salted? The salt shall be thenceforth good for nothing, but to be cast out and to be trodden under foot of men.

Verily, verily, I say unto you, I give unto you to be the light of this people. A city that is set on a hill cannot be hid.

Behold, do men light a candle and put it under a bushel? Nay, but on a candlestick, and it giveth light to all that are in the house;

Therefore let your light so shine before this people, that they may see your good works and glorify your Father who is in heaven.

Think not that I am come to destroy the law or the prophets. I am not come to destroy but to fulfil;

For verily I say unto you, one jot nor one tittle hath not passed away from the law, but in me it hath all been fulfilled.

And behold, I have given you the law and the commandments of my Father, that ye shall believe in me, and that ye shall repent of your sins, and come unto me with a broken heart and a contrite spirit. Behold, ye have the commandments before you, and the law is fulfilled.

Therefore come unto me and be ye saved; for verily I say unto you, that except ye shall keep my commandments, which I have commanded you at this time, ye shall in no case enter into the kingdom of heaven.

Ye have heard that it hath been said by them of old time, and it is also written before you, that thou shalt not kill, and whosoever shall kill shall be in danger of the judgment of God;

22 Али ја вам кажем да ко год се срди на брата свога биће у опасности од суда Његовог. А ко год каже брату своме: Рака! – биће у опасности од савета. А ко год каже: Будало! – биће у опасности од огња пакленог.

23 Стога, кад долазиш к мени, или зажелиш да дођеш к мени и сетиш се да брат твој има нешто против тебе –

24 Иди до брата свога и најпре се измири са братом својим, а онда дођи к мени са пуном одлучношћу срца, и ја ћу те примити.

25 Измири се брзо са противником својим док си на путу са њим, да те не би у неко време ухватио и у тамницу бацио.

26 Заиста, заиста, кажем ти, никако нећеш изаћи одатле док не исплатиш и последњи сенин. А док си у тамници, можеш ли платити макар и један сенин? Заиста, заиста, кажем ти, не.

27 Гле, они из давнина записали су да прељубу не чиниш;

28 Али ја вам кажем, ко год са појудом погледа жену, већ је учинио прељубу у срцу своме.

29 Гле, заповест вам дајем да не допустите да ишта од тога уђе у срце ваше;

30 Јер боље је да се одрекнете тога тако што ћете узети крст свој, него да будете у пакао бачени.

31 Записано је да ко год остави жену своју, нека јој напише књигу отпусну.

32 Заиста, заиста, кажем вам, да ко год остави жену своју, осим због блуда, наводи је да прељубу чини. И ко год се ожени отпуштеном прељубу чини.

33 И опет, записано је, не заклињи се лажно већ изврши Господу заклетве своје;

34 Али заиста, заиста, кажем вам, не куните се упоште. Ни небом, јер је престо Божји;

35 Нити земљом, јер је подножје Његово;

But I say unto you, that whosoever is angry with his brother shall be in danger of his judgment. And whosoever shall say to his brother, Raca, shall be in danger of the council; and whosoever shall say, Thou fool, shall be in danger of hell fire.

Therefore, if ye shall come unto me, or shall desire to come unto me, and rememberest that thy brother hath aught against thee—

Go thy way unto thy brother, and first be reconciled to thy brother, and then come unto me with full purpose of heart, and I will receive you.

Agree with thine adversary quickly while thou art in the way with him, lest at any time he shall get thee, and thou shalt be cast into prison.

Verily, verily, I say unto thee, thou shalt by no means come out thence until thou hast paid the uttermost senine. And while ye are in prison can ye pay even one senine? Verily, verily, I say unto you, Nay.

Behold, it is written by them of old time, that thou shalt not commit adultery;

But I say unto you, that whosoever looketh on a woman, to lust after her, hath committed adultery already in his heart.

Behold, I give unto you a commandment, that ye suffer none of these things to enter into your heart;

For it is better that ye should deny yourselves of these things, wherein ye will take up your cross, than that ye should be cast into hell.

It hath been written, that whosoever shall put away his wife, let him give her a writing of divorcement.

Verily, verily, I say unto you, that whosoever shall put away his wife, saving for the cause of fornication, causeth her to commit adultery; and whoso shall marry her who is divorced committeth adultery.

And again it is written, thou shalt not forswear thyself, but shalt perform unto the Lord thine oaths;

But verily, verily, I say unto you, swear not at all; neither by heaven, for it is God's throne;

Nor by the earth, for it is his footstool;

36 Не куни се ни главом својом, јер ни једну влас не можеш црном или белом учинити;

37 Већ нека саопштење ваше буде: Да, да. Не, не. Јер шта год је више од тога, од Злога је.

38 И гле, записано је, око за око, и зуб за зуб;

39 Али ја вам кажем да се не противите зломе, већ удари ли те ко по десном образу твоме, окрени му и други;

40 А онај који хоће да се суди са тобом и одело да ти узме, нека ти узме и огртач;

41 А онај ко те присили да миљу једну идеш, иди са њим две.

42 Подај оном који иште од тебе и не окрени се од онога који хоће да узјами од тебе.

43 И гле, записано је, такође, да љубите ближњега свога, а мрзите непријатеља свога;

44 Али гле, ја вам кажем, љубите непријатеље своје, благосиљајте оне који вас проклињу, добро чините онима који вас мрзе и молите се за оне који вас презриво искоришћавају и прогањају вас,

45 Да бисте били деца Оца вашег који је на небу, јер Он даје да сунце Његово излази и злима и добрима.

46 Стога, оно што беше од давнина, што беше под законом, у мени је све испуњено.

47 Старо је укинуто и све ново постаде.

48 Стога бих да будете савршени као и ја, или као што је савршен Отац ваш који је на небу.

Neither shalt thou swear by thy head, because thou canst not make one hair black or white;

But let your communication be Yea, yea; Nay, nay; for whatsoever cometh of more than these is evil.

And behold, it is written, an eye for an eye, and a tooth for a tooth;

But I say unto you, that ye shall not resist evil, but whosoever shall smite thee on thy right cheek, turn to him the other also;

And if any man will sue thee at the law and take away thy coat, let him have thy cloak also;

And whosoever shall compel thee to go a mile, go with him twain.

Give to him that asketh thee, and from him that would borrow of thee turn thou not away.

And behold it is written also, that thou shalt love thy neighbor and hate thine enemy;

But behold I say unto you, love your enemies, bless them that curse you, do good to them that hate you, and pray for them who despitefully use you and persecute you;

That ye may be the children of your Father who is in heaven; for he maketh his sun to rise on the evil and on the good.

Therefore those things which were of old time, which were under the law, in me are all fulfilled.

Old things are done away, and all things have become new.

Therefore I would that ye should be perfect even as I, or your Father who is in heaven is perfect.

3. Нефи 13

- 1 Заиста, заиста, кажем вам да бих хтео да дајете милостињу сиромашнима, али пазите да не дајете милостињу своју пред људима, да вас они виде, иначе немате награду од Оца вашег који је на небу.
- 2 Кад дајете, дакле, милостињу своју, не трубите испред себе као што лицемери чине у синагогама и на улицама, да их људи славе. Заиста, кажем вам, примили су награду своју.
- 3 Али ти кад дајеш милостињу своју, нека левица твоја не зна шта чини десница твоја;
- 4 Да милостиња твоја буде тајна. И Отац твој који види у тајности наградиће те јавно.
- 5 И кад се молиш, не чини као што лицемери чине, јер они воле да се моле у синагогама стојећи, и на раскршћима да их људи виде. Заиста, кажем вам, примили су награду своју.
- 6 Али ти, кад се молиш, уђи у одају своју и кад затвориш врата своја помоли се Оцу своме који је у тајности. И Отац твој који види у тајности, наградиће те јавно.
- 7 Али ти кад се молиш, не понављај речи узалудне, као незнабожци, јер мисле да ће за мноштво речи својих бити услишени.
- 8 Не будите, стога, попут њих, јер зна Отац ваш шта вам треба и пре него што иштете.
- 9 Овако ћете се, дакле, молити: Оче наш који си на небу, нек се свети име Твоје.
- 10 Нека буде воља Твоја на земљи као на небу.
- 11 И опрости нам дугове наше, као што ми опраштамо дужницима својим.
- 12 И не уведи нас у искушење, него нас избави од зла.
- 13 Јер Твоје је царство, и моћ, и слава, заувек. Амен.
- 14 Јер, опростите ли ви људима преступе њихове, и Отац ваш небески опростиће вама;

3 Nephi 13

Verily, verily, I say that I would that ye should do alms unto the poor; but take heed that ye do not your alms before men to be seen of them; otherwise ye have no reward of your Father who is in heaven.

Therefore, when ye shall do your alms do not sound a trumpet before you, as will hypocrites do in the synagogues and in the streets, that they may have glory of men. Verily I say unto you, they have their reward.

But when thou doest alms let not thy left hand know what thy right hand doeth;

That thine alms may be in secret; and thy Father who seeth in secret, himself shall reward thee openly.

And when thou prayest thou shalt not do as the hypocrites, for they love to pray, standing in the synagogues and in the corners of the streets, that they may be seen of men. Verily I say unto you, they have their reward.

But thou, when thou prayest, enter into thy closet, and when thou hast shut thy door, pray to thy Father who is in secret; and thy Father, who seeth in secret, shall reward thee openly.

But when ye pray, use not vain repetitions, as the heathen, for they think that they shall be heard for their much speaking.

Be not ye therefore like unto them, for your Father knoweth what things ye have need of before ye ask him.

After this manner therefore pray ye: Our Father who art in heaven, hallowed be thy name.

Thy will be done on earth as it is in heaven.

And forgive us our debts, as we forgive our debtors.

And lead us not into temptation, but deliver us from evil.

For thine is the kingdom, and the power, and the glory, forever. Amen.

For, if ye forgive men their trespasses your heavenly Father will also forgive you;

15 Али не опростите ли ви људима преступе њихове, неће ни Отац ваш небески опростити ваше преступе.

16 Сем тога, када постите, не будите као лицемери, невеселог изгледа, јер они изобличују лица своја да покажу људима да посте. Заиста, кажем вам, примили су награду своју.

17 Али ти, кад постиш, помажи главу своју и умий лице своје;

18 Да људима не изгледа да постиш, већ Оцу своме који је у тајности. А Отац твој који види у тајности, наградиће тебе јавно.

19 Не скупљајте себи благо на земљи, где мољак и рђа квари и крадљивци обијају и краду;

20 Већ скупљајте себи благо на небу, где ни мољак нити рђа квари, и где крадљивци не обијају нити краду.

21 Јер где је благо твоје, тамо ће бити и срце твоје.

22 Око је светлост телу. Ако је, дакле, око твоје одано, цело тело твоје биће светло.

23 Али ако је око твоје зло, цело тело твоје биће пуно таме. Ако је, дакле, светлост која је у теби тамна, каква ли је та тама!

24 Нико не може служити двојници господара, јер или ће једнога мрзети а другога љубити, или ће се једнога држати а другога презирати. Не можете служити Богу и Мамони.

25 И тад се догоди да кад Исус беше изговорио те речи погледа у дванаесторицу коју изабра, и рече им: Сетите се речи које рекох. Јер гле, ви сте они које изабрах да служите овом народу. Кажем вам, стога, не брините се за живот свој, шта ћете јести, или шта ћете пити, нити за тело своје, шта ћете обући. Није ли живот више од јела, а тело од одела?

26 Погледајте птице небеске, јер не сеју, нити жању, нити сакупљају у амбаре, а ипак их храни Отац ваш небески. Нисте ли ви много већи од њих?

27 Који од вас забринутошћу може додати лакат један стасу своме?

But if ye forgive not men their trespasses neither will your Father forgive your trespasses.

Moreover, when ye fast be not as the hypocrites, of a sad countenance, for they disfigure their faces that they may appear unto men to fast. Verily I say unto you, they have their reward.

But thou, when thou fastest, anoint thy head, and wash thy face;

That thou appear not unto men to fast, but unto thy Father, who is in secret; and thy Father, who seeth in secret, shall reward thee openly.

Lay not up for yourselves treasures upon earth, where moth and rust doth corrupt, and thieves break through and steal;

But lay up for yourselves treasures in heaven, where neither moth nor rust doth corrupt, and where thieves do not break through nor steal.

For where your treasure is, there will your heart be also.

The light of the body is the eye; if, therefore, thine eye be single, thy whole body shall be full of light.

But if thine eye be evil, thy whole body shall be full of darkness. If, therefore, the light that is in thee be darkness, how great is that darkness!

No man can serve two masters; for either he will hate the one and love the other, or else he will hold to the one and despise the other. Ye cannot serve God and Mammon.

And now it came to pass that when Jesus had spoken these words he looked upon the twelve whom he had chosen, and said unto them: Remember the words which I have spoken. For behold, ye are they whom I have chosen to minister unto this people. Therefore I say unto you, take no thought for your life, what ye shall eat, or what ye shall drink; nor yet for your body, what ye shall put on. Is not the life more than meat, and the body than raiment?

Behold the fowls of the air, for they sow not, neither do they reap nor gather into barns; yet your heavenly Father feedeth them. Are ye not much better than they?

Which of you by taking thought can add one cubit unto his stature?

28 И за одело, зашто сте забринути? Погледајте
љиљане пољске како расту. Не муче се нити пре-
ду;
29 А ипак, кажем вам да ни Соломун у свој слави
својој не беше обучен као један од њих.
30 Кад Бог, дакле, тако одева траву пољску, која
данас јесте а сутра се у пећ баца, исто тако ће
одевати вас ако нисте маловерни.
31 Стога, не брините се, говорећи: Шта ћемо је-
сти? Или: Шта ћемо пити? Или: Шта ћемо обу-
ћи?
32 Јер зна Отац ваш небески да вам је све то по-
требно.
33 Већ тражите најпре царство Божје и правед-
ност Његову, а све ово ће вам се надодати.
34 Не брините се, дакле, за сутра, јер сутра ће се
бринути само за себе. Доста је сваком дану зла
свога.

And why take ye thought for raiment? Consider
the lilies of the field how they grow; they toil not,
neither do they spin;

And yet I say unto you, that even Solomon, in all
his glory, was not arrayed like one of these.

Wherefore, if God so clothe the grass of the field,
which today is, and tomorrow is cast into the oven,
even so will he clothe you, if ye are not of little faith.

Therefore take no thought, saying, What shall we
eat? or, What shall we drink? or, Wherewithal shall
we be clothed?

For your heavenly Father knoweth that ye have
need of all these things.

But seek ye first the kingdom of God and his
righteousness, and all these things shall be added
unto you.

Take therefore no thought for the morrow, for
the morrow shall take thought for the things of it-
self. Sufficient is the day unto the evil thereof.

3. Нефи 14

- 1 И ево, догоди се да када Исус изговори те речи поново се окрете мноштву, и поново им отвори уста своја, говорећи: Заиста, заиста, кажем вам, не судите да вам се не би судило.
- 2 Јер каквим судом судите, биће суђено вама, и којом мером мерите мериће вам се исто тако.
- 3 И зашто видиш трун у оку брата свога, а не примећујеш брвно у оку своме?
- 4 Или како можеш рећи брату своме: Дај да извадим трун из ока твога – а гле, брвно је у оку твоме?
- 5 Лицемеру, најпре извади брвно из ока свога, па ћеш онда добро видети да извадиш трун из ока брата свога.
- 6 Не дајте псима што је свето, нити бацајте бисере своје пред свиње, да га ногама не погазе па се окрену и растргају вас.
- 7 Иштите, и даће вам се. Тражите, и наћи ћете. Куцајте, и отвориће вам се.
- 8 Јер сваки који иште, прима, и који тражи, налази, и који куца, отвара му се.
- 9 Или који ће човек међу вама, ако син његов хлеб иште, камен му дати?
- 10 Или ако рибу иште, змију му дати?
- 11 Ако ви, дакле, зли будући, умете добрим даровима даривати децу своју, колико ће више Отац ваш који је на небу добрим даривати оне који од Њега ишту.
- 12 Све, дакле, што желите да људи вама чине, чините тако и ви њима, јер то је закон и пророци.
- 13 Уђите на уска врата, јер широка су врата и простран пут који у пропаст води, и много их је који њиме иду;
- 14 Јер уска су врата и тесан пут који у живот воде, и мало их је који их налазе.

3 Nephi 14

And now it came to pass that when Jesus had spoken these words he turned again to the multitude, and did open his mouth unto them again, saying: Verily, verily, I say unto you, Judge not, that ye be not judged.

For with what judgment ye judge, ye shall be judged; and with what measure ye mete, it shall be measured to you again.

And why beholdest thou the mote that is in thy brother's eye, but considerest not the beam that is in thine own eye?

Or how wilt thou say to thy brother: Let me pull the mote out of thine eye—and behold, a beam is in thine own eye?

Thou hypocrite, first cast the beam out of thine own eye; and then shalt thou see clearly to cast the mote out of thy brother's eye.

Give not that which is holy unto the dogs, neither cast ye your pearls before swine, lest they trample them under their feet, and turn again and rend you.

Ask, and it shall be given unto you; seek, and ye shall find; knock, and it shall be opened unto you.

For every one that asketh, receiveth; and he that seeketh, findeth; and to him that knocketh, it shall be opened.

Or what man is there of you, who, if his son ask bread, will give him a stone?

Or if he ask a fish, will he give him a serpent?

If ye then, being evil, know how to give good gifts unto your children, how much more shall your Father who is in heaven give good things to them that ask him?

Therefore, all things whatsoever ye would that men should do to you, do ye even so to them, for this is the law and the prophets.

Enter ye in at the strait gate; for wide is the gate, and broad is the way, which leadeth to destruction, and many there be who go in thereat;

Because strait is the gate, and narrow is the way, which leadeth unto life, and few there be that find it.

- 15 Чувајте се лажних пророка који вам долазе у оделу овчијем, а изнутра су вуци грабљиви.
- 16 По плодовима њиховим ћете их препознати. Беру ли људи с трња грожђе, или с чичка смокве?
- 17 Тако свако добро дрво плодове добре рађа, а дрво покварено плодове зле рађа.
- 18 Не може дрво добро плодове зле рађати, ни дрво покварено плодове добре рађати.
- 19 Свако дрво које не рађа плодове добре, сече се и у огањ баца.
- 20 Дакле, по плодовима њиховим ћете их препознати.
- 21 Неће свако ко ми каже, Господе, Господе, ући у царство небеско, већ онај који чини вољу Оца мога који је на небу.
- 22 Многи ће ми рећи у тај дан: Господе, Господе, нисмо ли у име Твоје прорицали, и у име Твоје ђаволе истеривали, и у име Твоје многа дивна дела чинили?
- 23 А тада ћу им ја рећи: Никад вас нисам познавао. Идите од мене, ви који чините безакоње.
- 24 Ко год, дакле, слуша ове моје речи и извршава их, сматраћу га човеком мудрим, који кућу своју гради на стени –
- 25 И удари киша, и дођоше поплаве, и дунуше ветрови, и навалише на ону кућу, и она не паде, јер беше утемељена на стени.
- 26 А сваки који слуша ове моје речи и не извршава их, сматраће се човеком безумним, који кућу своју гради на песку –
- 27 И удари киша, и дођоше поплаве, и дунуше ветрови, и навалише на ону кућу, и она паде, и пад њен беше велик.
- Beware of false prophets, who come to you in sheep's clothing, but inwardly they are ravening wolves.
- Ye shall know them by their fruits. Do men gather grapes of thorns, or figs of thistles?
- Even so every good tree bringeth forth good fruit; but a corrupt tree bringeth forth evil fruit.
- A good tree cannot bring forth evil fruit, neither a corrupt tree bring forth good fruit.
- Every tree that bringeth not forth good fruit is hewn down, and cast into the fire.
- Wherefore, by their fruits ye shall know them.
- Not every one that saith unto me, Lord, Lord, shall enter into the kingdom of heaven; but he that doeth the will of my Father who is in heaven.
- Many will say to me in that day: Lord, Lord, have we not prophesied in thy name, and in thy name have cast out devils, and in thy name done many wonderful works?
- And then will I profess unto them: I never knew you; depart from me, ye that work iniquity.
- Therefore, whoso heareth these sayings of mine and doeth them, I will liken him unto a wise man, who built his house upon a rock—
- And the rain descended, and the floods came, and the winds blew, and beat upon that house; and it fell not, for it was founded upon a rock.
- And every one that heareth these sayings of mine and doeth them not shall be likened unto a foolish man, who built his house upon the sand—
- And the rain descended, and the floods came, and the winds blew, and beat upon that house; and it fell, and great was the fall of it.

3. Нефи 15

- 1 И ево, догоди се да када Исус беше завршио ово казивање, осврну се унаоколо на мноштво, и рече му: Гле, чусте оно што поучавах пре него што се успех Оцу своме. Стога, ко год упамти ове моје речи и извршава их, подигнућу га у последњи дан.
- 2 И догоди се да када Исус изговори ове речи, опази како се неки међу њима чуде и питају шта да чине са законом Мојсијевим, јер не разумеше казивање да све старо прође и све ново постаде.
- 3 А Он им рече: Не чудите се што вам рекох да све старо прође и све ново постаде.
- 4 Гле, кажем вам да је испуњен закон који беше дат Мојсију.
- 5 Гле, ја сам онај који закон даде, и ја сам онај који се заветова са својим народом Израелом. Стога је закон кроз мене испуњен, јер ја дођох да испуним закон. Он је, стога, окончан.
- 6 Гле, не одбацујем пророке, јер они који се кроз мене не испунише, заиста, кажем вам, биће сви испуњени.
- 7 И јер вам рекох да све старо прође, не одбацујем оно што је речено о ономе што ће доћи.
- 8 Јер гле, завет који учиних са својим народом није сав испуњен, већ је закон који Мојсију беше дат окончан кроз мене.
- 9 Гле, ја сам закон, и светло. Гледајте у мене и истрајте до краја и живећете, јер оном који истраје до краја даћу вечни живот.
- 10 Гле, дадох вам заповести. Стога, држите заповести моје. И то је закон и пророци, јер они заиста сведочаху за мене.
- 11 И ево, догоди се да када Исус беше рекао те речи, рече дванаесторици коју изабра:
- 12 Ви сте ученици моји, и ви сте светло овом народу који је остатак дома Јосифовог.

3 Nephi 15

And now it came to pass that when Jesus had ended these sayings he cast his eyes round about on the multitude, and said unto them: Behold, ye have heard the things which I taught before I ascended to my Father; therefore, whoso remembereth these sayings of mine and doeth them, him will I raise up at the last day.

And it came to pass that when Jesus had said these words he perceived that there were some among them who marveled, and wondered what he would concerning the law of Moses; for they understood not the saying that old things had passed away, and that all things had become new.

And he said unto them: Marvel not that I said unto you that old things had passed away, and that all things had become new.

Behold, I say unto you that the law is fulfilled that was given unto Moses.

Behold, I am he that gave the law, and I am he who covenanted with my people Israel; therefore, the law in me is fulfilled, for I have come to fulfil the law; therefore it hath an end.

Behold, I do not destroy the prophets, for as many as have not been fulfilled in me, verily I say unto you, shall all be fulfilled.

And because I said unto you that old things have passed away, I do not destroy that which hath been spoken concerning things which are to come.

For behold, the covenant which I have made with my people is not all fulfilled; but the law which was given unto Moses hath an end in me.

Behold, I am the law, and the light. Look unto me, and endure to the end, and ye shall live; for unto him that endureth to the end will I give eternal life.

Behold, I have given unto you the commandments; therefore keep my commandments. And this is the law and the prophets, for they truly testified of me.

And now it came to pass that when Jesus had spoken these words, he said unto those twelve whom he had chosen:

Ye are my disciples; and ye are a light unto this people, who are a remnant of the house of Joseph.

13 И гле, ово је земља баштине ваше, и Отац вам је даде.

14 И никад ми Отац не даде заповест да кажем то браћи вашој у Јерусалиму.

15 Нити ми Отац икад даде заповест да им кажем за друга племена дома Израеловог, која Отац изведе из земље.

16 Овако ми Отац заповеди да им кажем:

17 И друге овце имам које нису из овог стада, и њих морам довести, и оне ће чути глас мој. И биће једно стадо и један пастир.

18 И ево, због тврдоглавости и невере они не разумеше речи моје. Стога ми Отац заповеди да им о томе више ништа не говорим.

19 Али, заиста, кажем вам да ми Отац заповеди, и ја вам кажем да сте одељени од њих због безакоња њиховог. Стога, због безакоња свога они не знају за вас.

20 И заиста, опет, кажем вам да и друга племена Отац одели од њих. А због безакоња свога они не знају за њих.

21 И заиста, кажем вам да сте ви они за које рекох: И друге овце имам које нису из овог стада, и њих морам довести, и оне ће чути глас мој. И биће једно стадо и један пастир.

22 А они ме не разумеше, јер мишљаху да су то нејевреји, јер не разумеше да нејевреји треба да се обрате кроз проповедање њихово.

23 И не разумеше ме кад рекох да ће они чути глас мој. И не разумеше да нејевреји никада неће чути глас мој – да им се ја сâм нећу објавити, осим преко Светог Духа.

And behold, this is the land of your inheritance; and the Father hath given it unto you.

And not at any time hath the Father given me commandment that I should tell it unto your brethren at Jerusalem.

Neither at any time hath the Father given me commandment that I should tell unto them concerning the other tribes of the house of Israel, whom the Father hath led away out of the land.

This much did the Father command me, that I should tell unto them:

That other sheep I have which are not of this fold; them also I must bring, and they shall hear my voice; and there shall be one fold, and one shepherd.

And now, because of stiffneckedness and unbelief they understood not my word; therefore I was commanded to say no more of the Father concerning this thing unto them.

But, verily, I say unto you that the Father hath commanded me, and I tell it unto you, that ye were separated from among them because of their iniquity; therefore it is because of their iniquity that they know not of you.

And verily, I say unto you again that the other tribes hath the Father separated from them; and it is because of their iniquity that they know not of them.

And verily I say unto you, that ye are they of whom I said: Other sheep I have which are not of this fold; them also I must bring, and they shall hear my voice; and there shall be one fold, and one shepherd.

And they understood me not, for they supposed it had been the Gentiles; for they understood not that the Gentiles should be converted through their preaching.

And they understood me not that I said they shall hear my voice; and they understood me not that the Gentiles should not at any time hear my voice—that I should not manifest myself unto them save it were by the Holy Ghost.

24 Али гле, ви и чусте глас мој и видесте ме, и ви
сте овце моје, и убројани сте међу оне које ми
Отац даде.

But behold, ye have both heard my voice, and
seen me; and ye are my sheep, and ye are numbered
among those whom the Father hath given me.

3. Нефи 16

- 1 И заиста, заиста, кажем вам да имам друге овце које нису у овој земљи, нити у земљи јерусалимској, нити у било којим деловима земље унаоколо где бејаш да служим;
- 2 Јер оне о којима говорим су оне који још не чуше глас мој, нити им се ја сам икад објавих.
- 3 Али примих заповест од Оца да одем к њима, и да ће оне чути глас мој, и прибројати се овцама мојим, да буде једно стадо и један пастир. Стога, идем да им се објавим.
- 4 А вама заповедам да када одем, запишете ова казивања, да ако мој народ при Јерусалиму, они који ме видеше и беху са мношвом у служби мојој, не затражи од Оца у име моје да прими знање о вама путем Светог Духа, а и о другим племенима за које не зна, да се та казивања које ћете ви записати сачувају и да се објаве нејеврејима, да се кроз пунину нејевреја, остаток потомства њиховог који ће бити расејан по лицу земаљском, због невере њихове, уведе, то јест, приведе к знању о мени, Откупитељу њиховом.
- 5 А тада ћу их сакупити са четири краја земаљска, и тада ћу испунити завет који Отац учини са целим народом дома Израеловог.
- 6 А благословени су нејевреји због веровања свога у мене, кроз и преко Светог Духа, који им сведочи о мени и о Оцу.
- 7 Гле, због веровања свога у мене, говори Отац, а због неверовања вашег, о доме Израелов, у последњи дан истина ће доћи нејеврејима, да им се обзнани пунина о томе.

3 Nephi 16

And verily, verily, I say unto you that I have other sheep, which are not of this land, neither of the land of Jerusalem, neither in any parts of that land round about whither I have been to minister.

For they of whom I speak are they who have not as yet heard my voice; neither have I at any time manifested myself unto them.

But I have received a commandment of the Father that I shall go unto them, and that they shall hear my voice, and shall be numbered among my sheep, that there may be one fold and one shepherd; therefore I go to show myself unto them.

And I command you that ye shall write these sayings after I am gone, that if it so be that my people at Jerusalem, they who have seen me and been with me in my ministry, do not ask the Father in my name, that they may receive a knowledge of you by the Holy Ghost, and also of the other tribes whom they know not of, that these sayings which ye shall write shall be kept and shall be manifested unto the Gentiles, that through the fulness of the Gentiles, the remnant of their seed, who shall be scattered forth upon the face of the earth because of their unbelief, may be brought in, or may be brought to a knowledge of me, their Redeemer.

And then will I gather them in from the four quarters of the earth; and then will I fulfil the covenant which the Father hath made unto all the people of the house of Israel.

And blessed are the Gentiles, because of their belief in me, in and of the Holy Ghost, which witnesses unto them of me and of the Father.

Behold, because of their belief in me, saith the Father, and because of the unbelief of you, O house of Israel, in the latter day shall the truth come unto the Gentiles, that the fulness of these things shall be made known unto them.

- 8 Али јао, говори Отац, нејеврејима који не верују – јер мада дођоше на лице ове земље и расејаше мој народ који је од дома Израеловог, и мој народ који је од дома Израеловог истераше из средине своје, и ногама изгазише;
- 9 А због милости Божје према нејеврејима, а и судова Очевих над мојим народом који је од дома Израеловог, заиста, заиста, кажем вам, да после свега тога, и ја учиних да мој народ, који је од дома Израеловог, буде ударан и мучен и погубљен и буде истеран из средине њихове и омражен од њих, и постане звиждук и подсмех међу њима –
- 10 И овако заповеда Отац да вам кажем: У дан кад нејевреји згреше против јеванђеља мога и одбаце пунину јеванђеља мога и уздигну се у охолости срца својих, изнад свих народа и свих људи целе земље, и испуне се свакојаким лажима и преварама и неваљалствима, и свакојаким лицемерјем и убиствима и надрисвештенством и курварствима и тајним одвратностима, и буду ли чинили све то и одбаце пунину јеванђеља мога, гле, говори Отац, узећу од њих пунину јеванђеља мога.
- 11 И сетићу се тада завета свога који учиних са својим народом, о доме Израелов, и донећу им јеванђеље своје.
- 12 И показашу теби, о доме Израелов, да нејевреји немају моћи над вама, већ ћу се сетити завета свога вама, о доме Израелов, и ви ћете доћи до знања о пунини јеванђеља мога.
- 13 Али, покају ли се нејевреји и врате к мени, говори Отац, гле, биће убројани међу мој народ, о доме Израелов.
- 14 И нећу допустити да мој народ, који је од дома Израеловог, провали међу њих и прегази их, говори Отац.

But wo, saith the Father, unto the unbelieving of the Gentiles—for notwithstanding they have come forth upon the face of this land, and have scattered my people who are of the house of Israel; and my people who are of the house of Israel have been cast out from among them, and have been trodden under feet by them;

And because of the mercies of the Father unto the Gentiles, and also the judgments of the Father upon my people who are of the house of Israel, verily, verily, I say unto you, that after all this, and I have caused my people who are of the house of Israel to be smitten, and to be afflicted, and to be slain, and to be cast out from among them, and to become hated by them, and to become a hiss and a byword among them—

And thus commandeth the Father that I should say unto you: At that day when the Gentiles shall sin against my gospel, and shall reject the fulness of my gospel, and shall be lifted up in the pride of their hearts above all nations, and above all the people of the whole earth, and shall be filled with all manner of lyings, and of deceits, and of mischiefs, and all manner of hypocrisy, and murders, and priestcrafts, and whoredoms, and of secret abominations; and if they shall do all those things, and shall reject the fulness of my gospel, behold, saith the Father, I will bring the fulness of my gospel from among them.

And then will I remember my covenant which I have made unto my people, O house of Israel, and I will bring my gospel unto them.

And I will show unto thee, O house of Israel, that the Gentiles shall not have power over you; but I will remember my covenant unto you, O house of Israel, and ye shall come unto the knowledge of the fulness of my gospel.

But if the Gentiles will repent and return unto me, saith the Father, behold they shall be numbered among my people, O house of Israel.

And I will not suffer my people, who are of the house of Israel, to go through among them, and tread them down, saith the Father.

15 Али, не окрену ли се мени и послушају глас мој, допустићу им, да, допустићу моме народу, о доме Израелов, да провали међу њих и прегазу их, и биће попут соли која изгуби укус свој, која више није добра низашта осим да буде бачена и да је мој народ ногама погази, о доме Израелов.

16 Заиста, заиста, кажем вам, овако ми Отац заповеди – да овом народу дам ову земљу за баштину њихову.

17 И тад ће се испунити речи пророка Исаије, које гласе:

18 Стражари ће твоји глас подићи, углас ће запевати, јер ће очима својим видети кад Господ поново буде враћао Сион.

19 Радујте се и запевајте заједно, рушевине јерусалимске, јер Господ утеши свој народ, откупи Он Јерусалим.

20 Разоткри Господ свету мишицу своју пред очима свих народа, и сви ће крајеви земаљски видети спасење Божје.

But if they will not turn unto me, and hearken unto my voice, I will suffer them, yea, I will suffer my people, O house of Israel, that they shall go through among them, and shall tread them down, and they shall be as salt that hath lost its savor, which is thenceforth good for nothing but to be cast out, and to be trodden under foot of my people, O house of Israel.

Verily, verily, I say unto you, thus hath the Father commanded me—that I should give unto this people this land for their inheritance.

And then the words of the prophet Isaiah shall be fulfilled, which say:

Thy watchmen shall lift up the voice; with the voice together shall they sing, for they shall see eye to eye when the Lord shall bring again Zion.

Break forth into joy, sing together, ye waste places of Jerusalem; for the Lord hath comforted his people, he hath redeemed Jerusalem.

The Lord hath made bare his holy arm in the eyes of all the nations; and all the ends of the earth shall see the salvation of God.

3. Нефи 17

- 1 Гле, тад се догоди да када Исус изговори ове речи поново погледа унаоколо на мноштво, и рече им: Гле, моје је време близу.
- 2 Опажам да сте слаби, да не можете разумети све речи моје које ми Отац заповеди да вам их сада кажем.
- 3 Пођите, стога, кућама својим и промишљајте о ономе што вам рекох, и иштите од Оца, у име моје, да разумете, и припремите умове своје за сутра, а ја ћу вам опет доћи.
- 4 Али сада идем к Оцу, а и да се покажем изгубљеним племенима Израеловим, јер она нису изгубљена за Оца, јер Он зна где их одведе.
- 5 И догоди се да када Исус беше тако говорио, поново се осврну на мноштво унаоколо, и угледа их како плачу и постојано гледају у Њега као да желе да Га замоле да још мало остане са њима.
- 6 А Он им рече: Гле, утроба је моја прожета са милошћу према вама.
- 7 Има ли неко болестан међу вама? Донесите их овамо. Има ли неко хром, или слеп, или сакат, или богаљ, или губав, или који је непокретан, или који је глув, или га нешто друго мучи? Донесите их овамо и ја ћу их исцелити јер имам саосећања према вама. Утроба је моја прожета милошћу.
- 8 Јер опажам да желите да вам покажем шта учиних браћи вашој у Јерусалиму, јер видим да је вера ваша довољна да вас исцелим.
- 9 И догоди се да кад тако рече, цело мноштво, заједно, пође са својим болеснима, и својим мученима, и својим хромима, и својим слепима, и својим немима, и са свима онима које нешто мучи. И Он их све исцељиваше како Му их довођаху.

3 Nephi 17

Behold, now it came to pass that when Jesus had spoken these words he looked round about again on the multitude, and he said unto them: Behold, my time is at hand.

I perceive that ye are weak, that ye cannot understand all my words which I am commanded of the Father to speak unto you at this time.

Therefore, go ye unto your homes, and ponder upon the things which I have said, and ask of the Father, in my name, that ye may understand, and prepare your minds for the morrow, and I come unto you again.

But now I go unto the Father, and also to show myself unto the lost tribes of Israel, for they are not lost unto the Father, for he knoweth whither he hath taken them.

And it came to pass that when Jesus had thus spoken, he cast his eyes round about again on the multitude, and beheld they were in tears, and did look steadfastly upon him as if they would ask him to tarry a little longer with them.

And he said unto them: Behold, my bowels are filled with compassion towards you.

Have ye any that are sick among you? Bring them hither. Have ye any that are lame, or blind, or halt, or maimed, or leprous, or that are withered, or that are deaf, or that are afflicted in any manner? Bring them hither and I will heal them, for I have compassion upon you; my bowels are filled with mercy.

For I perceive that ye desire that I should show unto you what I have done unto your brethren at Jerusalem, for I see that your faith is sufficient that I should heal you.

And it came to pass that when he had thus spoken, all the multitude, with one accord, did go forth with their sick and their afflicted, and their lame, and with their blind, and with their dumb, and with all them that were afflicted in any manner; and he did heal them every one as they were brought forth unto him.

10 И сви они, и они који беху исцељени, и они који беху здрави, сагнуше се до ногу Његових и поклонилише му се. И сви они који могаху доћи, упркос мноштву, љубљаху ноге Његове, толико да му опраше ноге сузама својим.

11 И догоди се да им Он заповеди да доведу дечицу своју.

12 Доведоше они тако дечицу своју и посадише их на земљу око Њега, а Исус стајаше у средини, а мноштво се уклони док Му их све не донеше.

13 И догоди се да када сви беху донешени, а Исус стајаше у средини, заповеди Он мноштву да клекне доле на земљу.

14 И догоди се да када клекнуше на земљу, уздахну Исус у себи, и рече: Оче, ожалостен сам због opakости народа од дома Израеловог.

15 А када беше изговорио те речи, и Он сам клекну на земљу, и гле, мољаше се Оцу. А оно што мољаше не може бити записано, а мноштво које Га чу сведочаше.

16 А они овако сведочаху: Око никад не виде, нити ухо икад пре чу нешто тако велико и чудесно као што ми видесмо и чусмо Исуса да говори Оцу;

17 И ни један језик не може изговорити, нити и један човек може записати, нити срца људска могу замислити нешто тако велико и чудесно као што ми и видесмо и чусмо Исуса да говори. И нико не може замислити радост која испуни душе наше док Га слушасмо да се моли Оцу за нас.

18 И догоди се да када Исус заврши молитву Оцу, устаде, али радост мноштва беше толика да беху савладани.

19 И догоди се да им се Исус обрати и нареди им да устану.

20 И они усташе са земље, а Он им рече: Благословени сте због вере ваше. И ево, гле, радост је моја потпуна.

And they did all, both they who had been healed and they who were whole, bow down at his feet, and did worship him; and as many as could come for the multitude did kiss his feet, insomuch that they did bathe his feet with their tears.

And it came to pass that he commanded that their little children should be brought.

So they brought their little children and set them down upon the ground round about him, and Jesus stood in the midst; and the multitude gave way till they had all been brought unto him.

And it came to pass that when they had all been brought, and Jesus stood in the midst, he commanded the multitude that they should kneel down upon the ground.

And it came to pass that when they had knelt upon the ground, Jesus groaned within himself, and said: Father, I am troubled because of the wickedness of the people of the house of Israel.

And when he had said these words, he himself also knelt upon the earth; and behold he prayed unto the Father, and the things which he prayed cannot be written, and the multitude did bear record who heard him.

And after this manner do they bear record: The eye hath never seen, neither hath the ear heard, before, so great and marvelous things as we saw and heard Jesus speak unto the Father;

And no tongue can speak, neither can there be written by any man, neither can the hearts of men conceive so great and marvelous things as we both saw and heard Jesus speak; and no one can conceive of the joy which filled our souls at the time we heard him pray for us unto the Father.

And it came to pass that when Jesus had made an end of praying unto the Father, he arose; but so great was the joy of the multitude that they were overcome.

And it came to pass that Jesus spake unto them, and bade them arise.

And they arose from the earth, and he said unto them: Blessed are ye because of your faith. And now behold, my joy is full.

21 И када изговори те рече, заплака, и мноштво посведочи о томе, а Он узе дечицу њихову, једно по једно, и благосиљаше их и Оцу се мољаше за њих.

22 А кад то учини поново заплака;

23 И обрати се мноштву и рече им: Погледајте малишане своје.

24 И како они погледаше да виде, бацише поглед према небу и видеше небо отворено и видеше анђеле како са неба силазе као да су усред огња. И они сиђоше и окружише ове малишане. И они беху огњем окружени, а анђели им служашу.

25 И мноштво виде и чу и посведочи. И они знају да је запис њихов истинит, јер сви они видеше и чуше, сваки човек за себе. И беше их на броју две хиљаде и пет стотина душа, а беше међу њима мушкараца, жена, и деце.

And when he had said these words, he wept, and the multitude bare record of it, and he took their little children, one by one, and blessed them, and prayed unto the Father for them.

And when he had done this he wept again;

And he spake unto the multitude, and said unto them: Behold your little ones.

And as they looked to behold they cast their eyes towards heaven, and they saw the heavens open, and they saw angels descending out of heaven as it were in the midst of fire; and they came down and encircled those little ones about, and they were encircled about with fire; and the angels did minister unto them.

And the multitude did see and hear and bear record; and they know that their record is true for they all of them did see and hear, every man for himself; and they were in number about two thousand and five hundred souls; and they did consist of men, women, and children.

3. Нефи 18

- 1 И догоди се да Исус заповеди ученицима својим да му донесу хлеб и вино.
- 2 А кад они одоше по хлеб и вино, заповеди Он мноштву да поседају на земљу.
- 3 И кад ученици дођоше са хлебом и вином, Он узне нешто хлеба, разломи га и благослови, и даде ученицима и заповеди им да једу.
- 4 И пошто беху јели и заситили се, заповеди им да дају мноштву.
- 5 И пошто мноштво беше јело и заситило се, Он рече ученицима: Гле, један од вас ће бити заређен, и њему ћу дати моћ да ломити хлеб и благослови га и даје народу цркве моје, свима онима који поверују и крсте се у име моје.
- 6 И увек ћете гледати да то чините, као што ја учиних, као што ја хлеб разломих и благослових га и вама дадох.
- 7 А то ћете чинити у спомен на тело моје које вам показах. И биће то сведочанство Оцу да ме се увек сећате. А ако ме се увек будете сећали, Дух мој биће са вама.
- 8 И догоди се да када Он изговори ове речи, заповеди ученицима својим да узму вино из чаше и пију га, и да га дају мноштву да га и оно пије.
- 9 И догоди се да они учинише тако, и пијаху га и заситише се. И мноштву дадоше, и они пијаху и заситише се.
- 10 И пошто ученици беху учинили то, Исус им рече: Благословени сте због овога што учинисте, јер то је испуњење заповести мојих, и то сведочи Оцу да сте вољни да чините оно што вам заповедих.

3 Nephi 18

And it came to pass that Jesus commanded his disciples that they should bring forth some bread and wine unto him.

And while they were gone for bread and wine, he commanded the multitude that they should sit themselves down upon the earth.

And when the disciples had come with bread and wine, he took of the bread and brake and blessed it; and he gave unto the disciples and commanded that they should eat.

And when they had eaten and were filled, he commanded that they should give unto the multitude.

And when the multitude had eaten and were filled, he said unto the disciples: Behold there shall one be ordained among you, and to him will I give power that he shall break bread and bless it and give it unto the people of my church, unto all those who shall believe and be baptized in my name.

And this shall ye always observe to do, even as I have done, even as I have broken bread and blessed it and given it unto you.

And this shall ye do in remembrance of my body, which I have shown unto you. And it shall be a testimony unto the Father that ye do always remember me. And if ye do always remember me ye shall have my Spirit to be with you.

And it came to pass that when he said these words, he commanded his disciples that they should take of the wine of the cup and drink of it, and that they should also give unto the multitude that they might drink of it.

And it came to pass that they did so, and did drink of it and were filled; and they gave unto the multitude, and they did drink, and they were filled.

And when the disciples had done this, Jesus said unto them: Blessed are ye for this thing which ye have done, for this is fulfilling my commandments, and this doth witness unto the Father that ye are willing to do that which I have commanded you.

- 11 И то ћете увек чинити онима који се покају и крсте у име моје. И чинићете то у спомен на крв моју коју пролих за вас, да можете посведочити Оцу да ме се увек сећате. А ако ме се увек будете сећали, Дух мој биће са вама.
- 12 И дајем вам заповест да то чините. И будете ли увек чинили тако бићете благословени, јер сте сазидани на стени мојој.
- 13 Али ко год учини више или мање од тога није сазидан на стени мојој, већ је сазидан на темељу песковитом. И када удари киша и дођу поплаве, и дуну ветрови и ударе на њих, они ће пасти, а врата паклена стоје отворена да их приме.
- 14 Стога, бићете благословени будете ли држали заповести моје које ми Отац заповеди да вам их дам.
- 15 Заиста, заиста, кажем вам, морате увек бдети и молити се, да вас ђаво не би искушао и засуђњене повео за собом.
- 16 И као што се ја мољах међу вама, тако ћете се и ви молити у цркви мојој, међу мојим народом који се каје и крсти у име моје. Гле, ја сам светло, дадох вам пример.
- 17 И догоди се да када Исус беше изговорио ове речи ученицима својим, поново се окрете мноштву и рече им:
- 18 Гле, заиста, заиста, кажем вам, морате увек бдети и молити се да не паднете у искушење, јер Сотона жели да вас има, да вас решета као пшеницу.
- 19 Морате се, стога, увек молити Оцу у име моје;
- 20 И шта год заиштете од Оца у име моје, што је исправно, верујући да ћете примити, гле, даће вам се.
- 21 У породицама својим молити се Оцу, увек у име моје, да жене ваше и деца ваша благословени буду.
- 22 И гле, често се састајте, и никоме не браните да вам долази када се састајете, већ им допустите да вам долазе и не браните им;

And this shall ye always do to those who repent and are baptized in my name; and ye shall do it in remembrance of my blood, which I have shed for you, that ye may witness unto the Father that ye do always remember me. And if ye do always remember me ye shall have my Spirit to be with you.

And I give unto you a commandment that ye shall do these things. And if ye shall always do these things blessed are ye, for ye are built upon my rock.

But whoso among you shall do more or less than these are not built upon my rock, but are built upon a sandy foundation; and when the rain descends, and the floods come, and the winds blow, and beat upon them, they shall fall, and the gates of hell are ready open to receive them.

Therefore blessed are ye if ye shall keep my commandments, which the Father hath commanded me that I should give unto you.

Verily, verily, I say unto you, ye must watch and pray always, lest ye be tempted by the devil, and ye be led away captive by him.

And as I have prayed among you even so shall ye pray in my church, among my people who do repent and are baptized in my name. Behold I am the light; I have set an example for you.

And it came to pass that when Jesus had spoken these words unto his disciples, he turned again unto the multitude and said unto them:

Behold, verily, verily, I say unto you, ye must watch and pray always lest ye enter into temptation; for Satan desireth to have you, that he may sift you as wheat.

Therefore ye must always pray unto the Father in my name;

And whatsoever ye shall ask the Father in my name, which is right, believing that ye shall receive, behold it shall be given unto you.

Pray in your families unto the Father, always in my name, that your wives and your children may be blessed.

And behold, ye shall meet together oft; and ye shall not forbid any man from coming unto you when ye shall meet together, but suffer them that they may come unto you and forbid them not;

23 Него се молите за њих и не избацујте их. И буду ли вам често долазили молите се Оцу за њих, у име моје.

24 Подигните, дакле, светло своје, да сија свету. Гле, ја сам светло које ћете подићи – оно што видите да ја чиним. Гле, видесте да се молах Оцу, и сви ви посведочисте.

25 И видите да не заповедих да ико од вас оде, већ уместо тога заповедих да дођете к мени да опипате и видите. Исто тако чините и ви свету, и ко год прекрши ову заповест допушта себи да буде доведен у искушење.

26 И ево, догоди се да када Исус беше изговорио те речи, поново погледа према ученицима које изабра, и рече им:

27 Гле, заиста, заиста, кажем вам, дајем вам још једну заповест, а онда морам ићи Оцу своме да испуним друге заповести које ми Он даде.

28 И ево, гле, ово је заповест коју вам дајем, да не допустите никоме да знајући узима од тела мога и крви моје недостојно, када му служите.

29 Јер ко год недостојно једе и пије тело моје и крв, једе и пије проклетство души својој. Стога, ако знате да је неко недостојан да једе и пије од тела мога и крви моје, забраните му.

30 Ипак, не избацујте га између себе, већ му служите и молите се Оцу за њега, у име моје. А ако се он покаје и крсти у име моје, тада га примите и служите му од тела мога и крви моје.

31 Али, ако се не покаје, неће се убројати међу мој народ, да не уништи мој народ, јер гле, познајем овце своје и оне су избројане.

But ye shall pray for them, and shall not cast them out; and if it so be that they come unto you oft ye shall pray for them unto the Father, in my name.

Therefore, hold up your light that it may shine unto the world. Behold I am the light which ye shall hold up—that which ye have seen me do. Behold ye see that I have prayed unto the Father, and ye all have witnessed.

And ye see that I have commanded that none of you should go away, but rather have commanded that ye should come unto me, that ye might feel and see; even so shall ye do unto the world; and whosoever breaketh this commandment suffereth himself to be led into temptation.

And now it came to pass that when Jesus had spoken these words, he turned his eyes again upon the disciples whom he had chosen, and said unto them:

Behold verily, verily, I say unto you, I give unto you another commandment, and then I must go unto my Father that I may fulfil other commandments which he hath given me.

And now behold, this is the commandment which I give unto you, that ye shall not suffer any one knowingly to partake of my flesh and blood unworthily, when ye shall minister it;

For whoso eateth and drinketh my flesh and blood unworthily eateth and drinketh damnation to his soul; therefore if ye know that a man is unworthy to eat and drink of my flesh and blood ye shall forbid him.

Nevertheless, ye shall not cast him out from among you, but ye shall minister unto him and shall pray for him unto the Father, in my name; and if it so be that he repenteth and is baptized in my name, then shall ye receive him, and shall minister unto him of my flesh and blood.

But if he repent not he shall not be numbered among my people, that he may not destroy my people, for behold I know my sheep, and they are numbered.

- 32 Ипак, не избацујте га из синагога својих, или својих места за службу, већ таквима и даље служите, јер не знате хоће ли се они вратити и покајати и доћи к мени са пуном одлучношћу срца, и ја ћу их исцелити, а ви ћете бити средство којим им се доноси спасење.
- 33 Стога, држите се ових казивања које вам заповедих да не дођете под осуду, јер јао ономе кога Отац осуди.
- 34 И ове заповести дајем вам због препирки које имате међу собом. А благословени сте ако нема препирки међу вама.
- 35 А сада идем к Оцу, јер потребно је да одем Оцу, вас ради.
- 36 И догоди се да када Исус беше завршио ово казивање, руком својом дотакну ученике које избра, једног по једног, и то док их све не беше дотакао, и говораше им док их дотицаше.
- 37 А мноштво не чу речи које Он изговори, стога не сведочаше. Али, ученици посведочише да им Он даде моћ да дају Светог Духа. А ја ћу вам касније показати да је овај запис истинит.
- 38 И догоди се да кад их Исус све беше дотакао, дође облак и заклони мноштво да не могаху видети Исуса.
- 39 И док беху заклоњени Он оде од њих и узнесе се на небо. И ученици видеше и посведочише да се Он понове успе на небо.

Nevertheless, ye shall not cast him out of your synagogues, or your places of worship, for unto such shall ye continue to minister; for ye know not but what they will return and repent, and come unto me with full purpose of heart, and I shall heal them; and ye shall be the means of bringing salvation unto them.

Therefore, keep these sayings which I have commanded you that ye come not under condemnation; for wo unto him whom the Father condemneth.

And I give you these commandments because of the disputations which have been among you. And blessed are ye if ye have no disputations among you.

And now I go unto the Father, because it is expedient that I should go unto the Father for your sakes.

And it came to pass that when Jesus had made an end of these sayings, he touched with his hand the disciples whom he had chosen, one by one, even until he had touched them all, and spake unto them as he touched them.

And the multitude heard not the words which he spake, therefore they did not bear record; but the disciples bare record that he gave them power to give the Holy Ghost. And I will show unto you hereafter that this record is true.

And it came to pass that when Jesus had touched them all, there came a cloud and overshadowed the multitude that they could not see Jesus.

And while they were overshadowed he departed from them, and ascended into heaven. And the disciples saw and did bear record that he ascended again into heaven.

3. Нефи 19

- 1 И ево, догоди се да када се Исус беше успео на небо, мноштво се разиђе, и сваки човек поведе жену своју и децу своју и врати се дому своме.
- 2 И одмах се на све стране разгласи међу народом, још пре мрака, да мноштво беше видело Исуса и да им Он служаше, и да ће се и сутрадан показати мноштву.
- 3 Да, и чак се целу ноћ унаоколо разглашаваше о Исусу. И они толико разглашаваху народу да их беше много, да, силно велик број, који се силно напрезаху целу ту ноћ како би сутрадан били на месту где ће се Исус показати мноштву.
- 4 И догоди се да сутрадан, када се мноштво окупи, гле, Нефи и брат његов кога он из мртвих подиже, чије име беше Тимотије, а и син његов, чије име беше Јона, и Матони, такође, и Матониха, и Кумен, и Куменонхи, и Јеремија, и Шемнон, и Јона, и Седекија, и Исаија – то су, ево, имена ученика које Исус беше изабрао – и догоди се да они изађоше и стадоше усред мноштва.
- 5 И гле, мноштво беше тако велико да они наредише да се оно подели на дванаест група.
- 6 А дванаесторица поучаваху мноштво. И гле, они наредише да мноштво клекне на лице земаљско, и помоли Оцу у име Исусово.
- 7 И ученици се такође мољаху Оцу у име Исусово. И догоди се да они усташе и служажу народу.
- 8 И кад служише исте оне речи које Исус изговори – ништа не мењајући речи које Исус изговори – гле, поново клекнуше и помолише се Оцу у име Исусово.

3 Nephi 19

And now it came to pass that when Jesus had ascended into heaven, the multitude did disperse, and every man did take his wife and his children and did return to his own home.

And it was noised abroad among the people immediately, before it was yet dark, that the multitude had seen Jesus, and that he had ministered unto them, and that he would also show himself on the morrow unto the multitude.

Yea, and even all the night it was noised abroad concerning Jesus; and insomuch did they send forth unto the people that there were many, yea, an exceedingly great number, did labor exceedingly all that night, that they might be on the morrow in the place where Jesus should show himself unto the multitude.

And it came to pass that on the morrow, when the multitude was gathered together, behold, Nephi and his brother whom he had raised from the dead, whose name was Timothy, and also his son, whose name was Jonas, and also Mathoni, and Mathonihah, his brother, and Kumen, and Kumenonhi, and Jeremiah, and Shemnon, and Jonas, and Zedekiah, and Isaiah—now these were the names of the disciples whom Jesus had chosen—and it came to pass that they went forth and stood in the midst of the multitude.

And behold, the multitude was so great that they did cause that they should be separated into twelve bodies.

And the twelve did teach the multitude; and behold, they did cause that the multitude should kneel down upon the face of the earth, and should pray unto the Father in the name of Jesus.

And the disciples did pray unto the Father also in the name of Jesus. And it came to pass that they arose and ministered unto the people.

And when they had ministered those same words which Jesus had spoken—nothing varying from the words which Jesus had spoken—behold, they knelt again and prayed to the Father in the name of Jesus.

9 И мољаху се за оно што највише жељаху, а жељаху да им буде удељен Свети Дух.

10 И кад се тако помолише, дођоше до ивице воде, а мноштво пође за њима.

11 И догоди се да Нефи сиђе у воду и беше крштен.

12 И догоди се да изрони из воде и поче крштавати. И крстио је све оне које Исус беше изабрао.

13 И догоди се да када сви беху крштени и из воде изронише, Свети Дух сиђе на њих и испунише се Светим Духом и огњем.

14 И гле, беху као огњем опкољени, а он сиђе са неба, и мноштво беше сведоком тога и посведочи о томе. И анђели с неба силажаху и служажу им.

15 И догоди се да док анђели служажу ученицима, Исус дође и стаде у средину и служаше им.

16 И догоди се да Он говораше мноштву, и заповеди им да поново клекну на земљу, а и да ученици Његови клекну на земљу.

17 И догоди се да када сви они беху клекли на земљу, заповеди ученицима својим да се помоле.

18 И гле, почеше се молити и мољаху се Исусу називајући га Господом својим и Богом својим.

19 И догоди се да Исус оде из средине њихове, и оде мало даље од њих, и саже се до земље, и рече:

20 Оче, захваљујем ти што Светог Духа даде онима које изабрах, а због веровања њиховог у мене изабрах их из света.

21 Оче, молим ти се да даш Светог Духа свима онима који поверују речима њиховим.

And they did pray for that which they most desired; and they desired that the Holy Ghost should be given unto them.

And when they had thus prayed they went down unto the water's edge, and the multitude followed them.

And it came to pass that Nephi went down into the water and was baptized.

And he came up out of the water and began to baptize. And he baptized all those whom Jesus had chosen.

And it came to pass when they were all baptized and had come up out of the water, the Holy Ghost did fall upon them, and they were filled with the Holy Ghost and with fire.

And behold, they were encircled about as if it were by fire; and it came down from heaven, and the multitude did witness it, and did bear record; and angels did come down out of heaven and did minister unto them.

And it came to pass that while the angels were ministering unto the disciples, behold, Jesus came and stood in the midst and ministered unto them.

And it came to pass that he spake unto the multitude, and commanded them that they should kneel down again upon the earth, and also that his disciples should kneel down upon the earth.

And it came to pass that when they had all knelt down upon the earth, he commanded his disciples that they should pray.

And behold, they began to pray; and they did pray unto Jesus, calling him their Lord and their God.

And it came to pass that Jesus departed out of the midst of them, and went a little way off from them and bowed himself to the earth, and he said:

Father, I thank thee that thou hast given the Holy Ghost unto these whom I have chosen; and it is because of their belief in me that I have chosen them out of the world.

Father, I pray thee that thou wilt give the Holy Ghost unto all them that shall believe in their words.

- 22 Оче, Ти им даде Светог Духа јер у мене верују, и видиш да у мене верују јер их чујеш, и моле се мени, а моле ми се јер сам са њима.
- 23 И ево, Оче, молим Ти се за њих, а и за све оне који поверују речима њиховим, да могу да поверују у мене, да могу бити у њима, као ти Оче што си у мени, да будемо једно.
- 24 И догоди се да када се Исус тако беше помолио Оцу, дође међу ученике своје, и гле, они му се и даље без престанка мољаху. И не гомилаху мноштво речи, јер им беше удељено шта ће да моле, и беху жељом испуњени.
- 25 И догоди се да их Исус благослови док Му се мољаху, и насмеши се на њих, а светлост с лица Његовог их обасја, и гле, беху они бели као лице а и одећа Исусова. И гле, белина њихова премашиваше сваку белину, да, чак ништа на земљи не може бити тако бело као белина њихова.
- 26 А Исус им рече: Молите се и даље. И они не престајаху да се моле.
- 27 И Он се поново окрену од њих, и оде мало даље и саже се до земље, и поново се помоли Оцу, говорећи:
- 28 Оче, захваљујем Ти што очисти оне које изабрах, због вере њихове, и молим се за њих, а и за оне који поверују речима њиховим, да могу бити очишћени у мени, кроз веру у речи њихове, као што су они очишћени у мени.
- 29 Оче, не молим се за свет, већ за оне које ми Ти даде из света, због вере њихове, да могу бити очишћени у мени, да ја могу бити у њима, као што си Ти, Оче, у мени, да будемо једно, да се прославим у њима.
- 30 И када Исус изговори те речи поново оде ученицима својим. И гле, они му се постојано мољаху, без престанка, и Он се поново насмеши на њих. И гле, беху они бели као Исус.

Father, thou hast given them the Holy Ghost because they believe in me; and thou seest that they believe in me because thou hearest them, and they pray unto me; and they pray unto me because I am with them.

And now Father, I pray unto thee for them, and also for all those who shall believe on their words, that they may believe in me, that I may be in them as thou, Father, art in me, that we may be one.

And it came to pass that when Jesus had thus prayed unto the Father, he came unto his disciples, and behold, they did still continue, without ceasing, to pray unto him; and they did not multiply many words, for it was given unto them what they should pray, and they were filled with desire.

And it came to pass that Jesus blessed them as they did pray unto him; and his countenance did smile upon them, and the light of his countenance did shine upon them, and behold they were as white as the countenance and also the garments of Jesus; and behold the whiteness thereof did exceed all the whiteness, yea, even there could be nothing upon earth so white as the whiteness thereof.

And Jesus said unto them: Pray on; nevertheless they did not cease to pray.

And he turned from them again, and went a little way off and bowed himself to the earth; and he prayed again unto the Father, saying:

Father, I thank thee that thou hast purified those whom I have chosen, because of their faith, and I pray for them, and also for them who shall believe on their words, that they may be purified in me, through faith on their words, even as they are purified in me.

Father, I pray not for the world, but for those whom thou hast given me out of the world, because of their faith, that they may be purified in me, that I may be in them as thou, Father, art in me, that we may be one, that I may be glorified in them.

And when Jesus had spoken these words he came again unto his disciples; and behold they did pray steadfastly, without ceasing, unto him; and he did smile upon them again; and behold they were white, even as Jesus.

31 И догоди се да Он поново оде мало даље и по-
моли се Оцу;

32 И језик не може изговорити речи којима се
мољаше, нити човек може записати речи који-
ма се мољаше.

33 А мноштво чу и посведочи. А срца њихова бе-
ху отворена и они разумеше у срцима својим ре-
чи којима се Он мољаше.

34 Међутим, тако велике и чудесне беху речи ко-
јима се мољаше да не могу бити записане, нити
их човек може изговорити.

35 И догоди се да када Исус заврши молитву, по-
ново дође ученицима и рече им: Толику веру
никад не видех међу свим Јеврејима. Стога им
не могох показати тако велика чуда, због неве-
ровања њиховог.

36 Заиста, кажем вам, нико од њих не виде не-
што тако велико као што ви видесте, нити чу
нешто тако велико као што ви чувате.

And it came to pass that he went again a little way
off and prayed unto the Father;

And tongue cannot speak the words which he
prayed, neither can be written by man the words
which he prayed.

And the multitude did hear and do bear record;
and their hearts were open and they did under-
stand in their hearts the words which he prayed.

Nevertheless, so great and marvelous were the
words which he prayed that they cannot be written,
neither can they be uttered by man.

And it came to pass that when Jesus had made an
end of praying he came again to the disciples, and
said unto them: So great faith have I never seen
among all the Jews; wherefore I could not show
unto them so great miracles, because of their unbe-
lief.

Verily I say unto you, there are none of them that
have seen so great things as ye have seen; neither
have they heard so great things as ye have heard.

3. Нефи 20

- 1 И догоди се да Он заповеди мноштву да престане да се моли, а и ученицима својим. А заповеди им да не престану да се моле у срцима својим.
- 2 И заповеди им да се подигну и стану на ноге своје. И они се подигоше и стадоше на ноге своје.
- 3 И догоди се да Он поново разломи хлеб и благослови га, и даде ученицима да једу.
- 4 И пошто беху појели, заповеди им да разломе хлеб и дају мноштву.
- 5 И када беху дали мноштву, Он им даде и вино да пију и заповеди им да дају мноштву.
- 6 Ево, не беше хлеба, нити вина, које донеше ученици, нити мноштво;
- 7 Али Он им заиста даде хлеб да једу, а и вино да пију.
- 8 И Он им рече: Ко једе овај хлеб, једе од тела мога за душу своју, и ко пије ово вино, пије од крви моје за душу своју. И душа његова никад неће огладнети нити ожеднети, већ ће се заситити.
- 9 Ево, кад сво мноштво беше пило и јело, гле, испунише се Духом, и углас повикаше и дадоше славу Исусу, кога и видеше и чуше.
- 10 И догоди се да када сви беху дали славу Исусу, Он им рече: Ево, завршавам сада заповест коју ми Отац заповеди за овај народ, који је остатак дома Израеловог.
- 11 Сећате се како вам говорех, и рекох да када се испуне речи Исаијине – гле оне су записане, имате их пред собом, истражујте их стога –
- 12 И заиста, заиста, кажем вам, када се оне испуње завета који Отац учини са својим народом, о доме Израелов.

3 Nephi 20

And it came to pass that he commanded the multitude that they should cease to pray, and also his disciples. And he commanded them that they should not cease to pray in their hearts.

And he commanded them that they should arise and stand up upon their feet. And they arose up and stood upon their feet.

And it came to pass that he brake bread again and blessed it, and gave to the disciples to eat.

And when they had eaten he commanded them that they should break bread, and give unto the multitude.

And when they had given unto the multitude he also gave them wine to drink, and commanded them that they should give unto the multitude.

Now, there had been no bread, neither wine, brought by the disciples, neither by the multitude;

But he truly gave unto them bread to eat, and also wine to drink.

And he said unto them: He that eateth this bread eateth of my body to his soul; and he that drinketh of this wine drinketh of my blood to his soul; and his soul shall never hunger nor thirst, but shall be filled.

Now, when the multitude had all eaten and drunk, behold, they were filled with the Spirit; and they did cry out with one voice, and gave glory to Jesus, whom they both saw and heard.

And it came to pass that when they had all given glory unto Jesus, he said unto them: Behold now I finish the commandment which the Father hath commanded me concerning this people, who are a remnant of the house of Israel.

Ye remember that I spake unto you, and said that when the words of Isaiah should be fulfilled—behold they are written, ye have them before you, therefore search them—

And verily, verily, I say unto you, that when they shall be fulfilled then is the fulfilling of the covenant which the Father hath made unto his people, O house of Israel.

13 И тада ће остаци који ће бити расејани широм лица земаљског, бити сабрани са истока и са запада, и са југа и са севера, и биће приведени к знању о Господу Богу своме, који их откупи.

14 И Отац ми заповеди да вам ову земљу дам за баштину вашу.

15 И кажем вам, да не покају ли се нејевреји после благослова који приме, пошто расејаше мој народ –

16 Тада ћете ви, који сте остатак дома Јаковљевог, поћи међу њих и бићете у средини оних којих ће бити много. И бићете међу њима као лав међу зверима шумским, и као млади лав међу стадима овчјим, који кад пролази и гази и на комаде кида, и нико не може да избави.

17 Рука твоја ће се подићи на противнике твоје и сви ће непријатељи твоји бити искључени.

18 И ја ћу сакупити свој народ, као што човек на гумно скупља снопље своје.

19 И учинићу своме народу са којим се Отац заветова, да, учинићу рог твој гвозденим, и учинићу копита твоја месинганим. И на комаде ћеш разбити многе народе, а ја ћу посветити Господу добитак њихов, и иметак њихов Господу целе земље. И гле, ја сам онај који то чини.

20 И догодиће се, говори Отац, да ће у тај дан мач правде моје висити над њима, и уколико се не покају, обориће се на њих, говори Отац, да, и то на све народе нејеврејске.

21 И догодиће се да ћу ја утврдити свој народ, о доме Израелов.

22 И гле, утврдићу овај народ у овој земљи, за испуњење завета који учиних са оцем вашим Јаковом. И биће то Нови Јерусалим. А моћи небеске биће усред овог народа, да, чак ћу и ја бити у средини вашој.

And then shall the remnants, which shall be scattered abroad upon the face of the earth, be gathered in from the east and from the west, and from the south and from the north; and they shall be brought to the knowledge of the Lord their God, who hath redeemed them.

And the Father hath commanded me that I should give unto you this land, for your inheritance.

And I say unto you, that if the Gentiles do not repent after the blessing which they shall receive, after they have scattered my people—

Then shall ye, who are a remnant of the house of Jacob, go forth among them; and ye shall be in the midst of them who shall be many; and ye shall be among them as a lion among the beasts of the forest, and as a young lion among the flocks of sheep, who, if he goeth through both treadeth down and teareth in pieces, and none can deliver.

Thy hand shall be lifted up upon thine adversaries, and all thine enemies shall be cut off.

And I will gather my people together as a man gathereth his sheaves into the floor.

For I will make my people with whom the Father hath covenanted, yea, I will make thy horn iron, and I will make thy hoofs brass. And thou shalt beat in pieces many people; and I will consecrate their gain unto the Lord, and their substance unto the Lord of the whole earth. And behold, I am he who doeth it.

And it shall come to pass, saith the Father, that the sword of my justice shall hang over them at that day; and except they repent it shall fall upon them, saith the Father, yea, even upon all the nations of the Gentiles.

And it shall come to pass that I will establish my people, O house of Israel.

And behold, this people will I establish in this land, unto the fulfilling of the covenant which I made with your father Jacob; and it shall be a New Jerusalem. And the powers of heaven shall be in the midst of this people; yea, even I will be in the midst of you.

23 Гле, ја сам онај о коме Мојсије говораше, говорећи: Господ Бог ваш подићи ће вам од браће ваше пророка попут мене. Њега слушајте у свему што вам каже. И догодиће се да ће свака душа која не послуша тог пророка бити искључена из народа.

24 Заиста, кажем вам, да, и сви пророци од Самуила и они који после долазе, сви они који говораху, сведочаху о мени.

25 И гле, ви сте деца пророка, и ви сте од дома Израеловог, и ви сте од завета који Отац учини очевима вашим, говорећи Авраму: Потомством твојим сва колена земаљска биће благословена.

26 Отац, подигавши ме најпре вама, и посла ме да вас благословим у одвраћању сваког од вас од безакоња његових, а то због тога што сте деца заветна –

27 И пошто сте благословени, испуњава тада Отац завет који учини са Аврамом, говорећи: Потомством твојим сва колена земаљска биће благословена – за изливање Светог Духа кроз мене на нејевреје, благослов на нејеврејима који ће их учинити моћнијим од свих за расејање мога народа, о доме Израелов.

28 И биће они бич народу ове земље. Ипак, кад они приме пунину јеванђеља мога, отврдну ли тада срца своја против мене, вратићу безакоња њихова на њихове сопствене главе, говори Отац.

29 И сетићу се завета који учиних са својим народом. А ја им се заветовах да ћу их сабрати у време од мене одређено, да ћу им поново дати земљу очева њихових за баштину њихову, а то је земља јерусалимска, која је њима обећана земља заувек, говори Отац.

30 И догодиће се да долази време када ће им се проповедати пунина јеванђеља мога;

31 И они ће поверовати у мене, да сам ја Исус Христ, Син Божји, и молиће се Оцу у име моје.

Behold, I am he of whom Moses spake, saying: A prophet shall the Lord your God raise up unto you of your brethren, like unto me; him shall ye hear in all things whatsoever he shall say unto you. And it shall come to pass that every soul who will not hear that prophet shall be cut off from among the people.

Verily I say unto you, yea, and all the prophets from Samuel and those that follow after, as many as have spoken, have testified of me.

And behold, ye are the children of the prophets; and ye are of the house of Israel; and ye are of the covenant which the Father made with your fathers, saying unto Abraham: And in thy seed shall all the kindreds of the earth be blessed.

The Father having raised me up unto you first, and sent me to bless you in turning away every one of you from his iniquities; and this because ye are the children of the covenant—

And after that ye were blessed then fulfilleth the Father the covenant which he made with Abraham, saying: In thy seed shall all the kindreds of the earth be blessed—unto the pouring out of the Holy Ghost through me upon the Gentiles, which blessing upon the Gentiles shall make them mighty above all, unto the scattering of my people, O house of Israel.

And they shall be a scourge unto the people of this land. Nevertheless, when they shall have received the fulness of my gospel, then if they shall harden their hearts against me I will return their iniquities upon their own heads, saith the Father.

And I will remember the covenant which I have made with my people; and I have covenanted with them that I would gather them together in mine own due time, that I would give unto them again the land of their fathers for their inheritance, which is the land of Jerusalem, which is the promised land unto them forever, saith the Father.

And it shall come to pass that the time cometh, when the fulness of my gospel shall be preached unto them;

And they shall believe in me, that I am Jesus Christ, the Son of God, and shall pray unto the Father in my name.

32 Тада ће стражари њихови подићи глас свој, и углас запевати, јер ће очи у очи видети.

33 Тада ће их Отац поново сабрати, и дати им Јерусалим за земљу баштине њихове.

34 Тада ће они клицати од радости – Запевајте заједно, ви рушевине јерусалимске, јер Отац утеши свој народ, откупи Он Јерусалим;

35 Оголи Отац свету мишицу своју пред очима свих народа, и сви крајеви земаљски видеће спасење Очево. А Отац и ја једно смо.

36 И тада ће бити остварено оно што је записано: Пробуди се, пробуди се опет, и огрни се снагом, о Сионе. Огрни се дивним хаљинама својим, о Јерусалиме, граде свети, јер од сада у тебе више неће улазити необрезани и нечисти.

37 Отреси са себе прах, придигни се, седи, о Јерусалиме, скини окове са врата свога, о поробљена кћери сионска.

38 Јер овако говори Господ: Низашта се прододосте, и без новца ћете бити откупљени.

39 Заиста, заиста, кажем вам, да ће мој народ познати име моје. Да, у дан онај познаће да сам ја онај који говори.

40 И тада ће рећи: Како су дивне на горама ноге онога који им добре вести доноси, који мир објављује, који им о добру добре вести доноси, који спасење објављује, који Сиону говори: Бог твој влада!

41 И тада ће повик одјекнути: Одступите, одступите, изађите одатле, не дотичите оно што је нечисто. Изађите из средине његове. Будите чисти ви који носите посуде Господње.

42 Јер нећете у журби изаћи, нити у бекству отићи, јер Господ ће ићи пред вама, и Бог Израелов биће заштита ваша.

43 Гле, разборито ће поступити слуга мој. Биће узвишен и прослављен и веома велик.

Then shall their watchmen lift up their voice, and with the voice together shall they sing; for they shall see eye to eye.

Then will the Father gather them together again, and give unto them Jerusalem for the land of their inheritance.

Then shall they break forth into joy—Sing together, ye waste places of Jerusalem; for the Father hath comforted his people, he hath redeemed Jerusalem.

The Father hath made bare his holy arm in the eyes of all the nations; and all the ends of the earth shall see the salvation of the Father; and the Father and I are one.

And then shall be brought to pass that which is written: Awake, awake again, and put on thy strength, O Zion; put on thy beautiful garments, O Jerusalem, the holy city, for henceforth there shall no more come into thee the uncircumcised and the unclean.

Shake thyself from the dust; arise, sit down, O Jerusalem; loose thyself from the bands of thy neck, O captive daughter of Zion.

For thus saith the Lord: Ye have sold yourselves for naught, and ye shall be redeemed without money.

Verily, verily, I say unto you, that my people shall know my name; yea, in that day they shall know that I am he that doth speak.

And then shall they say: How beautiful upon the mountains are the feet of him that bringeth good tidings unto them, that publisheth peace; that bringeth good tidings unto them of good, that publisheth salvation; that saith unto Zion: Thy God reigneth!

And then shall a cry go forth: Depart ye, depart ye, go ye out from thence, touch not that which is unclean; go ye out of the midst of her; be ye clean that bear the vessels of the Lord.

For ye shall not go out with haste nor go by flight; for the Lord will go before you, and the God of Israel shall be your rearward.

Behold, my servant shall deal prudently; he shall be exalted and extolled and be very high.

44 Као што се многи запрепастише због тебе –
лице Његово тако унакажено беше, више од би-
ло ког човека, и тело Његово више од синова чо-
вечјих –

45 Тако ће крвљу попрскати многе народе.
Цареви ће пред њим затворити уста своја, јер
оно што им не беше речено видеће, и оно што
не беху чули разумеће.

46 Заиста, заиста, кажем вам, све то ће сигурно
доћи, управо онако како ми Отац заповеди.
Тада ће се испунити овај завет којим се Отац за-
ветова своме народу. И тада ће Јерусалим поно-
во бити настањен мојим народом, и он ће бити
земља баштине њихове.

As many were astonished at thee—his visage was
so marred, more than any man, and his form more
than the sons of men—

So shall he sprinkle many nations; the kings shall
shut their mouths at him, for that which had not
been told them shall they see; and that which they
had not heard shall they consider.

Verily, verily, I say unto you, all these things shall
surely come, even as the Father hath commanded
me. Then shall this covenant which the Father hath
covenanted with his people be fulfilled; and then
shall Jerusalem be inhabited again with my people,
and it shall be the land of their inheritance.

3. Нефи 21

- 1 И заиста, кажем вам, дајем вам знак, да знате приближно време када ће се то догодити – да саберем свој народ после његовог дугог расејања, о доме Израелов, и поново међу њима успоставим Сион свој;
- 2 И гле, ово ћу вам дати као знак – јер заиста, кажем вам да када се то што вам проглашавам и што ћу вам одсад проглашавати ја сâм, и моћу Светог Духа коју ће вам Отац дати, обзнани нејеврејима да могу да сазнају за овај народ који је остатак дома Јаковљевог, и за овај мој народ који ће они расејати;
- 3 Заиста, заиста, кажем вам, када им то буде обзнањено од Оца, и изађе од Оца, од њих вама;
- 4 Јер то је мудрост Очева да се они утврде у овој земљи, и као слободан народ успоставе моћу Очевом, да то изађе од њих за остатак потомства вашег, да се испуни завет Очев којим се Он заветова са својим народом, о доме Израелов;
- 5 Кад, дакле, дела ова и дела која се изврше међу вама одсада изађу од нејевреја, за потомство ваше које ће због безакоња ишчезнути у невери;
- 6 Јер таква је воља Очева да то изађе од нејевреја, како би нејеврејима показао моћ своју, због тога да нејевреји, не отврдну ли срца своја, могу да се покају и дођу к мени и крсте у име моје и сазнају прави смисао учења мога, да се уброје међу мој народ, о доме Израелов;
- 7 И кад се то догоди да потомство твоје почне разумевати то – то ће им бити знак, да могу знати да дело Очево већ започе у погледу испуњавања завета који Он учини са народом који је од дома Израеловог.

3 Nephi 21

And verily I say unto you, I give unto you a sign, that ye may know the time when these things shall be about to take place—that I shall gather in, from their long dispersion, my people, O house of Israel, and shall establish again among them my Zion;

And behold, this is the thing which I will give unto you for a sign—for verily I say unto you that when these things which I declare unto you, and which I shall declare unto you hereafter of myself, and by the power of the Holy Ghost which shall be given unto you of the Father, shall be made known unto the Gentiles that they may know concerning this people who are a remnant of the house of Jacob, and concerning this my people who shall be scattered by them;

Verily, verily, I say unto you, when these things shall be made known unto them of the Father, and shall come forth of the Father, from them unto you;

For it is wisdom in the Father that they should be established in this land, and be set up as a free people by the power of the Father, that these things might come forth from them unto a remnant of your seed, that the covenant of the Father may be fulfilled which he hath covenanted with his people, O house of Israel;

Therefore, when these works and the works which shall be wrought among you hereafter shall come forth from the Gentiles, unto your seed which shall dwindle in unbelief because of iniquity;

For thus it behooveth the Father that it should come forth from the Gentiles, that he may show forth his power unto the Gentiles, for this cause that the Gentiles, if they will not harden their hearts, that they may repent and come unto me and be baptized in my name and know of the true points of my doctrine, that they may be numbered among my people, O house of Israel;

And when these things come to pass that thy seed shall begin to know these things—it shall be a sign unto them, that they may know that the work of the Father hath already commenced unto the fulfilling of the covenant which he hath made unto the people who are of the house of Israel.

- 8 И кад дође тај дан, догодиће се да ће цареви затворити уста своја, јер оно што им не беше речено видеће, и оно што не беху чули разумеће.
- 9 Јер у тај дан, Отац ће мене ради извршити дело које ће бити велико и чудесно дело међу њима. И биће међу њима оних који неће веровати у то, мада ће им то један човек прогласити.
- 10 Али гле, живот слуге мога биће у руци мојој. Стога га они неће повредити, мада ће он због њих унакажен бити. Ипак, ја ћу га исцелити, јер ћу им показати да је мудрост моја већа од лукавства ђаволовог.
- 11 Догодиће се, дакле, да ко год не поверује у речи моје, а ја сам Исус Христ, које ће му Отац наредити да прогласи нејеврејима, и даће му моћ да их прогласи нејеврејима, (биће то учињено како Мојсије рече) биће они искључени из мога народа који је од завета.
- 12 А мој народ који је остатак Јаковљев биће међу нејеврејима, да, у средини њиховој као лав међу зверима шумским, као млади лав међу стадима овчјим, који кад пролази гази и на комаде кида, и нико не може да избави.
- 13 Рука њихова ће се подићи на противнике њихове, и сви непријатељи њихови биће искључени.
- 14 Да, јао нејеврејима уколико се не покају, јер ће се догодити у тај дан, говори Отац, да ћу истребити коње твоје, и уништићу бојна кола твоја;
- 15 И истребићу градове у земљи твојој, и сатрти сва упоришта твоја;
- 16 И истребићу врачање из земље твоје, па нећеш више гатаре имати;
- 17 И резане ликове твоје ћу истребити, и стојеће кипове твоје из средине твоје, и нећеш се више клањати делима руку својих;
- 18 И искоренићу шумарке твоје из средине твоје. Исто тако, уништићу градове твоје.

And when that day shall come, it shall come to pass that kings shall shut their mouths; for that which had not been told them shall they see; and that which they had not heard shall they consider.

For in that day, for my sake shall the Father work a work, which shall be a great and a marvelous work among them; and there shall be among them those who will not believe it, although a man shall declare it unto them.

But behold, the life of my servant shall be in my hand; therefore they shall not hurt him, although he shall be marred because of them. Yet I will heal him, for I will show unto them that my wisdom is greater than the cunning of the devil.

Therefore it shall come to pass that whosoever will not believe in my words, who am Jesus Christ, which the Father shall cause him to bring forth unto the Gentiles, and shall give unto him power that he shall bring them forth unto the Gentiles, (it shall be done even as Moses said) they shall be cut off from among my people who are of the covenant.

And my people who are a remnant of Jacob shall be among the Gentiles, yea, in the midst of them as a lion among the beasts of the forest, as a young lion among the flocks of sheep, who, if he go through both treadeth down and teareth in pieces, and none can deliver.

Their hand shall be lifted up upon their adversaries, and all their enemies shall be cut off.

Yea, wo be unto the Gentiles except they repent; for it shall come to pass in that day, saith the Father, that I will cut off thy horses out of the midst of thee, and I will destroy thy chariots;

And I will cut off the cities of thy land, and throw down all thy strongholds;

And I will cut off witchcrafts out of thy land, and thou shalt have no more soothsayers;

Thy graven images I will also cut off, and thy standing images out of the midst of thee, and thou shalt no more worship the works of thy hands;

And I will pluck up thy groves out of the midst of thee; so will I destroy thy cities.

19 И догодиће се да ће све лажи, и обмане, и зависти, и препирања, и надрисвештенства, и курварства, бити укинута.

20 Јер догодиће се, говори Отац, да ћу у тај дан све оне који се не покају и не дођу Сину моме Љубљеном, искључити из свога народа, о доме Изарелов;

21 И извршићу освету и гнев на њима, као на незнабошцима, о каквима не чуше.

22 Али покају ли се и послушају речи моје, и не отврдну срца своја, успоставићу међу њима цркву своју, и они ће ући у завет и бити убројани међу овај остатак Јаковљев, коме дадох ову земљу за баштину њихову;

23 И они ће помоћи моме народу, остатку Јаковљевом, а и свима онима који ће од дома Израеловог доћи, да изграде град који ће се звати Нови Јерусалим.

24 И помоћи ће моме народу да се сабере, који је расејан по свом лицу земље, у Нови Јерусалим.

25 И тада ће моћ небеска сићи међу њих, и ја ћу такође бити у средини.

26 И тада, у тај дан, започеће дело Очево, и то кад се ово јеванђеље буде проповедало међу остатком овог народа. Заиста, кажем вам, у тај дан дело Очево ће започети међу свим расутим из мога народа, да, и то племенима која беху изгубљена, која Отац изведе из Јерусалима.

27 Да, дело ово започеће међу свим расутима из мога народа, са Оцем да припреми пут којим ће к мени доћи, да Оца могу призвати у име моје.

28 Да, и тада ће започети дело, са Оцем међу свим народима у припремању пута којим ће се Његов народ сабрати кући у земљу баштине своје.

29 И изаћи ће они из свих народа, и неће изаћи у журби, нити отићи у бекству, јер ја ћу ићи пред њима, говори Отац, и бићу позадина њихова.

And it shall come to pass that all lyings, and deceivings, and envyings, and strifes, and priestcrafts, and whoredoms, shall be done away.

For it shall come to pass, saith the Father, that at that day whosoever will not repent and come unto my Beloved Son, them will I cut off from among my people, O house of Israel;

And I will execute vengeance and fury upon them, even as upon the heathen, such as they have not heard.

But if they will repent and hearken unto my words, and harden not their hearts, I will establish my church among them, and they shall come in unto the covenant and be numbered among this the remnant of Jacob, unto whom I have given this land for their inheritance;

And they shall assist my people, the remnant of Jacob, and also as many of the house of Israel as shall come, that they may build a city, which shall be called the New Jerusalem.

And then shall they assist my people that they may be gathered in, who are scattered upon all the face of the land, in unto the New Jerusalem.

And then shall the power of heaven come down among them; and I also will be in the midst.

And then shall the work of the Father commence at that day, even when this gospel shall be preached among the remnant of this people. Verily I say unto you, at that day shall the work of the Father commence among all the dispersed of my people, yea, even the tribes which have been lost, which the Father hath led away out of Jerusalem.

Yea, the work shall commence among all the dispersed of my people, with the Father to prepare the way whereby they may come unto me, that they may call on the Father in my name.

Yea, and then shall the work commence, with the Father among all nations in preparing the way whereby his people may be gathered home to the land of their inheritance.

And they shall go out from all nations; and they shall not go out in haste, nor go by flight, for I will go before them, saith the Father, and I will be their rearward.

3. Нефи 22

- 1 И тада ће се догодити оно што је записано:
Запевај, о нероткињо, ти која ниси рађала.
Подвикни певајући и кличи, ти која ниси трпела муке порођајне, јер усамљена има више деце него удата, говори Господ.
- 2 Рашири место шатора свога, нека се рашири платно станишта твога. Не штеди, продужи ужад своју и ојачај кочиће своје;
- 3 Јер проширићеш се и на десно и на лево, а семе твоје нејевреје ће наследити и градове пусте настанити.
- 4 Не бој се, јер нећеш бити постиђена, нити ћеш бити поражена, јер нећеш се осрамотити. Заборавићеш, наиме, срамоту младости своје, и нећеш се сећати прекора младости своје, и нећеш се више сећати прекора удовиштва свога.
- 5 Јер творац твој, муж твој, Господ над војскама је име његово и Откупитељ твој, Светац Израелов – Бог целе земље ће се звати.
- 6 Јер као жену остављену и у духу ожалошћену позва те Господ, и жену младу кад одбачена беше, говори Бог твој.
- 7 Јер на кратко оставих те, али са великом милешћу скупићу те.
- 8 У гневу малом сакрих за часак лице своје од тебе, али у благодати вечной смиловаћу ти се, говори Господ Откупитељ твој.
- 9 Јер ми је то као потоп Нојев, јер као што се заклех да потоп Нојев неће више доћи на земљу, тако се заклех да нећу бити гневани на тебе.
- 10 Јер горе ће се покренути и брда удаљити, али благодат моја неће се одмаћи од тебе, ни завет мира мога неће се уклонити, говори Господ који ти је милостив.
- 11 О ти, ожалошћена, олујом ношена и неутешна! Гле, поставићу драго камење твоје, и сафирима украсити темеље твоје.
- 12 И прозоре твоје од ахата начинићу, и врата твоја од гранита црвеног, а све међе твоје од камена драгога.

3 Nephi 22

- And then shall that which is written come to pass:
Sing, O barren, thou that didst not bear; break forth into singing, and cry aloud, thou that didst not travail with child; for more are the children of the desolate than the children of the married wife, saith the Lord.
- Enlarge the place of thy tent, and let them stretch forth the curtains of thy habitations; spare not, lengthen thy cords and strengthen thy stakes;
- For thou shalt break forth on the right hand and on the left, and thy seed shall inherit the Gentiles and make the desolate cities to be inhabited.
- Fear not, for thou shalt not be ashamed; neither be thou confounded, for thou shalt not be put to shame; for thou shalt forget the shame of thy youth, and shalt not remember the reproach of thy youth, and shalt not remember the reproach of thy widowhood any more.
- For thy maker, thy husband, the Lord of Hosts is his name; and thy Redeemer, the Holy One of Israel—the God of the whole earth shall he be called.
- For the Lord hath called thee as a woman forsaken and grieved in spirit, and a wife of youth, when thou wast refused, saith thy God.
- For a small moment have I forsaken thee, but with great mercies will I gather thee.
- In a little wrath I hid my face from thee for a moment, but with everlasting kindness will I have mercy on thee, saith the Lord thy Redeemer.
- For this, the waters of Noah unto me, for as I have sworn that the waters of Noah should no more go over the earth, so have I sworn that I would not be wroth with thee.
- For the mountains shall depart and the hills be removed, but my kindness shall not depart from thee, neither shall the covenant of my peace be removed, saith the Lord that hath mercy on thee.
- O thou afflicted, tossed with tempest, and not comforted! Behold, I will lay thy stones with fair colors, and lay thy foundations with sapphires.
- And I will make thy windows of agates, and thy gates of carbuncles, and all thy borders of pleasant stones.

- 13 И Господ ће поучити сву децу твоју, и велик мир ће имати деца твоја.
- 14 У праведности бићеш успостављена. Од угњетавања ћеш далеко бити те се нећеш бојати, и од страхоте јер ти се неће приближити.
- 15 Гле, засигурно ће се окупити против тебе, не од мене. Ко год се против тебе окупи због тебе ће пасти.
- 16 Гле, ја створих ковача који угљевље распаљује, и који оруђе израђује за рад свој. И ја створих неваљалца да уништава.
- 17 Никакво оружје сковано против тебе неће успети, и сваки језик који те ружи проклећеш на суду. То је баштина слугу Господњих, и праведност њихова је од мене, говори Господ.

And all thy children shall be taught of the Lord; and great shall be the peace of thy children.

In righteousness shalt thou be established; thou shalt be far from oppression for thou shalt not fear, and from terror for it shall not come near thee.

Behold, they shall surely gather together against thee, not by me; whosoever shall gather together against thee shall fall for thy sake.

Behold, I have created the smith that bloweth the coals in the fire, and that bringeth forth an instrument for his work; and I have created the waster to destroy.

No weapon that is formed against thee shall prosper; and every tongue that shall revile against thee in judgment thou shalt condemn. This is the heritage of the servants of the Lord, and their righteousness is of me, saith the Lord.

3. Нефи 23

- 1 И ево, гле, кажем вам да морате то истраживати. Да, заповест вам дајем да то марљиво истражујете, јер велике су речи Исаијине.
- 2 Јер засигурно он говораше о свему у погледу мога народа који је од дома Израеловог. Стога он свакако мора да говори и нејеврејима.
- 3 И све што он говораше беше и биће, и то у складу са речима које изговори.
- 4 Стога се осврните на речи моје. Запишите оно што вам рекох. И по времену и вољи Очевој доћи ће то до нејевреја.
- 5 И ко год послуша речи моје и покаје се, и крсти, тај ће се спасти. Истражујте пророке, јер има их много који о томе сведоче.
- 6 И ево, догоди се да када Исус беше изговорио те речи, поново им рече, пошто им беше образложио сва Света писма која беху примили, Он им рече: Гле, ја бих да напишете и друга Света писма, која немате.
- 7 И догоди се да Он рече Нефију: Донеси запис који вођасте.
- 8 А кад Нефи беше донео записе и ставио их пред Њега, Он их погледа и рече:
- 9 Заиста, кажем вам, заповедих слуги своје Самуилу, Ламанцу, да сведочи овом народу да ће у дан кад Отац у мени прослави име своје многи свецати из мртвих, и указати се многим, и служити им. И Он им рече: Не беше ли тако?
- 10 А ученици Његови му одговорише и рекоше: Да, Господе, Самуило прорицаше у складу са речима твојим, и све то се испуни.
- 11 А Исус им рече: Како то да не записасте да многи свецати усташе и многим се указаше и служашу им?

3 Nephi 23

And now, behold, I say unto you, that ye ought to search these things. Yea, a commandment I give unto you that ye search these things diligently; for great are the words of Isaiah.

For surely he spake as touching all things concerning my people which are of the house of Israel; therefore it must needs be that he must speak also to the Gentiles.

And all things that he spake have been and shall be, even according to the words which he spake.

Therefore give heed to my words; write the things which I have told you; and according to the time and the will of the Father they shall go forth unto the Gentiles.

And whosoever will hearken unto my words and repenteth and is baptized, the same shall be saved. Search the prophets, for many there be that testify of these things.

And now it came to pass that when Jesus had said these words he said unto them again, after he had expounded all the scriptures unto them which they had received, he said unto them: Behold, other scriptures I would that ye should write, that ye have not.

And it came to pass that he said unto Nephi: Bring forth the record which ye have kept.

And when Nephi had brought forth the records, and laid them before him, he cast his eyes upon them and said:

Verily I say unto you, I commanded my servant Samuel, the Lamanite, that he should testify unto this people, that at the day that the Father should glorify his name in me that there were many saints who should arise from the dead, and should appear unto many, and should minister unto them. And he said unto them: Was it not so?

And his disciples answered him and said: Yea, Lord, Samuel did prophesy according to thy words, and they were all fulfilled.

And Jesus said unto them: How be it that ye have not written this thing, that many saints did arise and appear unto many and did minister unto them?

12 И догоди се да се Нефи присети да то не беше записано.

13 И догоди се да Исус заповеди да се то запише. Стога беше записано онако како Он заповеди.

14 И ево, догоди се да кад Исус беше образложио сва Света писма заједно, која они беху записали, заповеди им да поучавају оно што им Он беше образложио.

And it came to pass that Nephi remembered that this thing had not been written.

And it came to pass that Jesus commanded that it should be written; therefore it was written according as he commanded.

And now it came to pass that when Jesus had expounded all the scriptures in one, which they had written, he commanded them that they should teach the things which he had expounded unto them.

3. Нефи 24

- 1 И догоди се да им Он заповеди да запишу речи које Отац беше дао Малахији, које ће им Он рећи. И догоди се да им их Он изложи пошто беху записане. А ово су речи које им Он рече, говорећи: Овако Отац рече Малахији – Гле, послаћу гласника и он ће припремити пут преда мношвом, и Господ кога тражите изненада ће доћи у храм свој, и то гласник завета, ком се радујете. Гле, он ће доћи, говори Господ над војскама.
- 2 Али ко ће поднети дан доласка Његовог, и ко ће издржати кад се Он појави? Јер Он је као огањ ливчев, и као сапун бељарски.
- 3 И сешће као онај који сребро лије и прочишћава. И прочистиће синове Левијеве, и очистиће их као злато и сребро, како би могли Господу принети приносе у праведности.
- 4 Тада ће угодан бити Господу принос Јудин и јерусалимски, као у давне дане, и као година прошлих.
- 5 И прићи ћу вам на суду, и бићу спреман сведок против врачара и против прељубника, и против оних који се лажно куну, и против оних који угњетавају најамника у надницама његовим, удовице и сирочад, и који се од дошљака склањају и мене се не боје, говори Господ над војскама.
- 6 Јер ја сам Господ, не мењам се. Стога ви, синови Јаковљеви, нисте уништени.
- 7 Још од времена очева својих одступисте од обреда мојих и не држасте их се. Вратите се к мени и ја ћу се вратити к вама, говори Господ над војскама. Али ви кажете: У чему да се вратимо?
- 8 Зар ће човек поткрадати Бога? Ипак, ви мене поткрадасте. Али кажете: У чему Те поткрадасмо? У десецима и приносима.
- 9 Проклетством сте проклети, јер ме поткрадасте, и то сав овај народ.

3 Nephi 24

And it came to pass that he commanded them that they should write the words which the Father had given unto Malachi, which he should tell unto them. And it came to pass that after they were written he expounded them. And these are the words which he did tell unto them, saying: Thus said the Father unto Malachi—Behold, I will send my messenger, and he shall prepare the way before me, and the Lord whom ye seek shall suddenly come to his temple, even the messenger of the covenant, whom ye delight in; behold, he shall come, saith the Lord of Hosts.

But who may abide the day of his coming, and who shall stand when he appeareth? For he is like a refiner's fire, and like fuller's soap.

And he shall sit as a refiner and purifier of silver; and he shall purify the sons of Levi, and purge them as gold and silver, that they may offer unto the Lord an offering in righteousness.

Then shall the offering of Judah and Jerusalem be pleasant unto the Lord, as in the days of old, and as in former years.

And I will come near to you to judgment; and I will be a swift witness against the sorcerers, and against the adulterers, and against false swearers, and against those that oppress the hireling in his wages, the widow and the fatherless, and that turn aside the stranger, and fear not me, saith the Lord of Hosts.

For I am the Lord, I change not; therefore ye sons of Jacob are not consumed.

Even from the days of your fathers ye are gone away from mine ordinances, and have not kept them. Return unto me and I will return unto you, saith the Lord of Hosts. But ye say: Wherein shall we return?

Will a man rob God? Yet ye have robbed me. But ye say: Wherein have we robbed thee? In tithes and offerings.

Ye are cursed with a curse, for ye have robbed me, even this whole nation.

- 10 Донесите све десетке у спремиште, да буде хране у кући мојој. И тада ме искушајте у томе, говори Господ над војскама, нећу ли вам отворити уставе небеске и излити благослов на вас да неће бити довољно места да га примите.
- 11 И вас ради, запретићу прождрљивцу, те вам неће уништавати плод земље ваше, нити ће вам лоза у пољу одбацити плод свој пре него што сазри, говори Господ над војскама.
- 12 И сви народи ће вас звати благословеним, јер ћете бити земља угодна, говори Господ над војскама.
- 13 Јакe беху речи ваше против мене, говори Господ. Ипак, ви кажете: Шта говорасмо против тебе?
- 14 Рекостe: Узалуд је Богу служити, и каква је корист што држасмо обреде Његове, и што жалосни ходасмо пред Господом над војскама?
- 15 И сад охولة зовемо срећнима, да, напредују они који опако чине. Да, они који Бога искушавају заиста се избављају.
- 16 Тада они који се Господа бојаху често говораху један другом, а Господ погледа и чу. И написа се пред Њим књига сећања за оне који се Господа бојаху и који поштоваху име Његово.
- 17 И они ће бити моји, говори Господ над војскама, у тај дан кад сакупим драгуље своје. И ја ћу их поштедети као што човек штеди сина свога који му служи.
- 18 Тада ћете се вратити и распознати између праведног и опаког, између онога који служи Богу и онога који Му не служи.

Bring ye all the tithes into the storehouse, that there may be meat in my house; and prove me now herewith, saith the Lord of Hosts, if I will not open you the windows of heaven, and pour you out a blessing that there shall not be room enough to receive it.

And I will rebuke the devourer for your sakes, and he shall not destroy the fruits of your ground; neither shall your vine cast her fruit before the time in the fields, saith the Lord of Hosts.

And all nations shall call you blessed, for ye shall be a delightful land, saith the Lord of Hosts.

Your words have been stout against me, saith the Lord. Yet ye say: What have we spoken against thee?

Ye have said: It is vain to serve God, and what doth it profit that we have kept his ordinances and that we have walked mournfully before the Lord of Hosts?

And now we call the proud happy; yea, they that work wickedness are set up; yea, they that tempt God are even delivered.

Then they that feared the Lord spake often one to another, and the Lord hearkened and heard; and a book of remembrance was written before him for them that feared the Lord, and that thought upon his name.

And they shall be mine, saith the Lord of Hosts, in that day when I make up my jewels; and I will spare them as a man spareth his own son that serveth him.

Then shall ye return and discern between the righteous and the wicked, between him that serveth God and him that serveth him not.

3. Нефи 25

- 1 Јер гле, долази дан који ће као пећ горети. И сви охоли, да, и сви који опако чине, биће стрњика, и дан који долази спалиће их, говори Господ над војскама, да им неће остати ни корена ни гране.
- 2 Али вама који се бојите имена мога, Син Праведности ће устати са исцељењем у крилима својим, и ви ћете изаћи и расти као телад у штали.
- 3 И опакe ћете изгазити, јер они ће бити пепео под табанима ногу ваших у тај дан кад то учиним, говори Господ над војскама.
- 4 Сетите се закона Мојсијевог, слуге мога, који му заповедих на Хориву за сав Израел, са одредбама и судовима.
- 5 Гле, послаћу вам Илију пророка пре доласка великог и страшног дана Господњег;
- 6 И он ће окренути срце очева ка деци, и срце деце ка очевима њиховим, да не бих ја дошао и проклетством ударио земљу.

3 Nephi 25

For behold, the day cometh that shall burn as an oven; and all the proud, yea, and all that do wickedly, shall be stubble; and the day that cometh shall burn them up, saith the Lord of Hosts, that it shall leave them neither root nor branch.

But unto you that fear my name, shall the Son of Righteousness arise with healing in his wings; and ye shall go forth and grow up as calves in the stall.

And ye shall tread down the wicked; for they shall be ashes under the soles of your feet in the day that I shall do this, saith the Lord of Hosts.

Remember ye the law of Moses, my servant, which I commanded unto him in Horeb for all Israel, with the statutes and judgments.

Behold, I will send you Elijah the prophet before the coming of the great and dreadful day of the Lord;

And he shall turn the heart of the fathers to the children, and the heart of the children to their fathers, lest I come and smite the earth with a curse.

3. Нефи 26

- 1 И ево, догоди се да када Исус то беше исприповедао, Он то изложи мноштву и све им образложи, и велико и мало.
- 2 И Он рече: Ова Света писма која немате код себе, заповеди ми Отац да вам их дам, јер беше мудрост у Њему да се она предају будућим поколењима.
- 3 И Он све образложи, и то од почетка па све до времена кад Он буде дошао у слави својој – да, и то све оно што ће доћи на лице земаљско, и то све док се твари не отопе од жестоке врелине и земља не смота као свитак, а небеса и земља не прођу;
- 4 И чак до великог и последњег дана, када сви људи и сва колена и сви народи и језици стану пред Бога да им се суди по делима њиховим, била добра или зла –
- 5 Ако буду добра, на васкрсење у вечни живот, ако буду зла, на васкрсење за проклетство, који су упоредни, једни с једне а други с друге стране, у складу са милошћу и правдом и светошћу које су у Христу, који беше пре него што свет постаде.
- 6 И ево, у овој књизи не може бити записан ни стоти део онога чему Исус заиста поучаваше народ;
- 7 Али гле, плоче Нефијеве садрже већи део онога чему Он поучаваше народ.
- 8 А ја записах ово, што је мањи део онога чему Он поучаваше народ. А то записах у намери да то од нејевреја поново дође до овог народа, у складу са речима које Исус говораше.
- 9 И кад они ово приме, а потребно је да најпре они то имају, да се искуша вера њихова, и поверују ли у то тада ће им се објавити нешто веће.

3 Nephi 26

And now it came to pass that when Jesus had told these things he expounded them unto the multitude; and he did expound all things unto them, both great and small.

And he saith: These scriptures, which ye had not with you, the Father commanded that I should give unto you; for it was wisdom in him that they should be given unto future generations.

And he did expound all things, even from the beginning until the time that he should come in his glory—yea, even all things which should come upon the face of the earth, even until the elements should melt with fervent heat, and the earth should be wrapt together as a scroll, and the heavens and the earth should pass away;

And even unto the great and last day, when all people, and all kindreds, and all nations and tongues shall stand before God, to be judged of their works, whether they be good or whether they be evil—

If they be good, to the resurrection of everlasting life; and if they be evil, to the resurrection of damnation; being on a parallel, the one on the one hand and the other on the other hand, according to the mercy, and the justice, and the holiness which is in Christ, who was before the world began.

And now there cannot be written in this book even a hundredth part of the things which Jesus did truly teach unto the people;

But behold the plates of Nephi do contain the more part of the things which he taught the people.

And these things have I written, which are a lesser part of the things which he taught the people; and I have written them to the intent that they may be brought again unto this people, from the Gentiles, according to the words which Jesus hath spoken.

And when they shall have received this, which is expedient that they should have first, to try their faith, and if it shall so be that they shall believe these things then shall the greater things be made manifest unto them.

10 А ако не поверују у то, тада ће им се ускратити оно веће, на осуду њихову.

11 Гле, управо хтедох да то запишем, све што је урезано на плочама Нефијевим, али Господ ми то забрани, говорећи: Искушаћу веру свога народа.

12 Стога ја, Мормон, пишем оно што ми Господ заповеди. И сада ја, Мормон, завршавам казивање своје и настављам да пишем оно што ми је заповеђено.

13 Ја бих, стога, да видите да Господ заиста током три дана поучаваше народ, и после тога им се често показиваше, и хлеб често ломљаше, и благосиљаше га, и даваше им.

14 И догоди се да Он поучаваше децу из мноштва о коме се говори и служаше им, и Он одреши језике њихове, а она говораху очевима својим велике и чудесне ствари, и то веће од оних које Он откри народу. И Он одреши језике њихове да могу да говоре.

15 И догоди се да пошто се Он беше успео на небо – други пут кад им се указа, и беше отишао Оцу, исцеливши све болесне њихове, и хроме њихове, и отворивши очи слепима њиховим и отчепивши уши глувима, и заиста учини свакојака оздрављења међу њима, и подигавши једног човека из мртвих, и беше им показао моћ своју, и беше се успео Оцу –

16 Гле, догоди се сутрадан да се мноштво окупи и они видеше и чуше ту децу, да, чак одојчад отвараху уста своја и говараху чудесне ствари, а оно што говораху беше забрањено да ико запише.

17 И догоди се да ученици које Исус беше изабрао почеше од тада па надаље да крсте и поучавају све оне који им долажаху. И сви они који беху крштени у име Исусово испунише се Светим Духом.

And if it so be that they will not believe these things, then shall the greater things be withheld from them, unto their condemnation.

Behold, I was about to write them, all which were engraven upon the plates of Nephi, but the Lord forbade it, saying: I will try the faith of my people.

Therefore I, Mormon, do write the things which have been commanded me of the Lord. And now I, Mormon, make an end of my sayings, and proceed to write the things which have been commanded me.

Therefore, I would that ye should behold that the Lord truly did teach the people, for the space of three days; and after that he did show himself unto them oft, and did break bread oft, and bless it, and give it unto them.

And it came to pass that he did teach and minister unto the children of the multitude of whom hath been spoken, and he did loose their tongues, and they did speak unto their fathers great and marvelous things, even greater than he had revealed unto the people; and he loosed their tongues that they could utter.

And it came to pass that after he had ascended into heaven—the second time that he showed himself unto them, and had gone unto the Father, after having healed all their sick, and their lame, and opened the eyes of their blind and unstopped the ears of the deaf, and even had done all manner of cures among them, and raised a man from the dead, and had shown forth his power unto them, and had ascended unto the Father—

Behold, it came to pass on the morrow that the multitude gathered themselves together, and they both saw and heard these children; yea, even babes did open their mouths and utter marvelous things; and the things which they did utter were forbidden that there should not any man write them.

And it came to pass that the disciples whom Jesus had chosen began from that time forth to baptize and to teach as many as did come unto them; and as many as were baptized in the name of Jesus were filled with the Holy Ghost.

18 И многи од њих видеше и чуше нешто неизрециво, што није дозвољено да буде записано.

19 И они поучаваху и службаху једни другима, и све беше заједничко међу њима, сваки човек праведно поступаше са другима.

20 И догоди се да чињаху све онако како им Исус беше заповедио.

21 И они који беху крштени у име Исусово назваше се црквом Христовом.

And many of them saw and heard unspeakable things, which are not lawful to be written.

And they taught, and did minister one to another; and they had all things common among them, every man dealing justly, one with another.

And it came to pass that they did do all things even as Jesus had commanded them.

And they who were baptized in the name of Jesus were called the church of Christ.

3. Нефи 27

- 1 И догоди се да док ученици Исусови путоваху и проповедаху оно што беху и видели и чули, и крштаваху у име Исусово, догоди се да се ученици окупише заједно и ујединише у снажној молитви и посту.
- 2 И Исус им се поново показа, јер се они мољаху Оцу у име Његово. И Исус дође и стаде посред њих, и рече им: Шта хоћете да вам дам?
- 3 А они Му рекоше: Господе, хтели бисмо да нам кажеш име којим ћемо назвати ову цркву, јер су међу народом препирке у погледу тога.
- 4 А Господ им рече: Заиста, заиста, кажем вам, зашто народ гунђа и свађа се због тога?
- 5 Зар не читаху Света писма која кажу да морате преузети на себе име Христово, а то је име моје? Јер тим ћете се именом називати у последњи дан;
- 6 А ко год преузме на себе име моје, и истраје до краја, тај ће бити спасен у последњи дан.
- 7 Стога, шта год чините, чините то у име моје. Назовите, стога, цркву именом мојим, и призиваћете Оца у име моје да благослови цркву мене ради.
- 8 И како то може бити моја црква уколико се не назове именом мојим? Јер ако се црква назове именом Мојсијевим, онда је то црква Мојсијева. Или, ако се назове именом човечјим онда је то црква човечја. Али, ако се назове именом мојим онда је то моја црква, ако су они сазидани на јеванђељу моме.
- 9 Заиста, кажем вам, да сте сазидани на јеванђељу моме. Стога, за шта год призивате, призивајте у име моје. Призивате ли, дакле, Оца за цркву, буде ли учињено у име моје, Отац ће вас чути;
- 10 И ако је црква сазидана на јеванђељу моме тада ће Отац у њој показати дела своја.

3 Nephi 27

And it came to pass that as the disciples of Jesus were journeying and were preaching the things which they had both heard and seen, and were baptizing in the name of Jesus, it came to pass that the disciples were gathered together and were united in mighty prayer and fasting.

And Jesus again showed himself unto them, for they were praying unto the Father in his name; and Jesus came and stood in the midst of them, and said unto them: What will ye that I shall give unto you?

And they said unto him: Lord, we will that thou wouldst tell us the name whereby we shall call this church; for there are disputations among the people concerning this matter.

And the Lord said unto them: Verily, verily, I say unto you, why is it that the people should murmur and dispute because of this thing?

Have they not read the scriptures, which say ye must take upon you the name of Christ, which is my name? For by this name shall ye be called at the last day;

And whoso taketh upon him my name, and endureth to the end, the same shall be saved at the last day.

Therefore, whatsoever ye shall do, ye shall do it in my name; therefore ye shall call the church in my name; and ye shall call upon the Father in my name that he will bless the church for my sake.

And how be it my church save it be called in my name? For if a church be called in Moses' name then it be Moses' church; or if it be called in the name of a man then it be the church of a man; but if it be called in my name then it is my church, if it so be that they are built upon my gospel.

Verily I say unto you, that ye are built upon my gospel; therefore ye shall call whatsoever things ye do call, in my name; therefore if ye call upon the Father, for the church, if it be in my name the Father will hear you;

And if it so be that the church is built upon my gospel then will the Father show forth his own works in it.

- 11 Али, не буде ли сазидана на јеванђељу моме, а буде сазидана на делима људским, или на делима ђаволовим, заиста, кажем вам, за кратко ће се радовати делима својим, и убрзо долази крај, те се секу и у огањ бацају, одакле нема повратка.
- 12 Јер дела њихова иду за њима, јер због дела својих биће посечени. Сетите се, стога, онога што вам рекох.
- 13 Гле, дадох вам јеванђеље своје, а ово је јеванђеље које вам дадох – да дођоx на свет да чиним вољу Оца свога, јер ме Отац мој посла.
- 14 А Отац мој ме посла да будем подигнут на крст, и пошто будем подигнут на крст, да све људе привучем к себи, јер као што мене људи подигоше, исто тако ће Отац подићи људе да стану пред мене, да им се суди по делима њиховим, била добра или зла –
- 15 И ради тога бејах подигнут. Стога ћу, у складу са моћу Очевоm, све људе привући к себи, да им се суди по делима њиховим.
- 16 И догодиће се, да ко год се покаје и крсти у име моје, испуниће се Светим Духом, и истраје ли до краја, гле, сматраћу га недужним пред Оцем својим у дан онај кад станем да судим свету.
- 17 А онај који не истраје до краја, то је онај који се такође сече и у огањ баца, одакле се више не може вратити, због правде Очеве.
- 18 И то је реч коју Он даде деци човечјој. И ради тога испуњава речи које даде, и не лаже већ испуњава све речи своје.
- 19 И ништа нечисто не може ући у царство Његово. Стога, ништа не улази у покој Његов осим оних који опраше одећу своју у крви мојој, због вере своје и покајања због свих греха својих, и верности своје до краја.

But if it be not built upon my gospel, and is built upon the works of men, or upon the works of the devil, verily I say unto you they have joy in their works for a season, and by and by the end cometh, and they are hewn down and cast into the fire, from whence there is no return.

For their works do follow them, for it is because of their works that they are hewn down; therefore remember the things that I have told you.

Behold I have given unto you my gospel, and this is the gospel which I have given unto you—that I came into the world to do the will of my Father, because my Father sent me.

And my Father sent me that I might be lifted up upon the cross; and after that I had been lifted up upon the cross, that I might draw all men unto me, that as I have been lifted up by men even so should men be lifted up by the Father, to stand before me, to be judged of their works, whether they be good or whether they be evil—

And for this cause have I been lifted up; therefore, according to the power of the Father I will draw all men unto me, that they may be judged according to their works.

And it shall come to pass, that whoso repenteth and is baptized in my name shall be filled; and if he endureth to the end, behold, him will I hold guiltless before my Father at that day when I shall stand to judge the world.

And he that endureth not unto the end, the same is he that is also hewn down and cast into the fire, from whence they can no more return, because of the justice of the Father.

And this is the word which he hath given unto the children of men. And for this cause he fulfilleth the words which he hath given, and he lieth not, but fulfilleth all his words.

And no unclean thing can enter into his kingdom; therefore nothing entereth into his rest save it be those who have washed their garments in my blood, because of their faith, and the repentance of all their sins, and their faithfulness unto the end.

20 Ево, ово је заповест: Покајте се сви крајеви земаљски и дођите к мени и крстите се у име моје, да се посветите примањем Светог Духа, како бисте неукраљани стали пред мене у последњи дан.

21 Заиста, заиста, кажем вам, то је јеванђеље моје, и ви знате шта морате чинити у цркви мојој. Наиме, дела која видесте да ја чиним чините и ви. Оно, дакле, што видесте да ја чиним, чините и ви тако.

22 Стога, будете ли то чинили бићете благословени, јер ћете бити подигнути у последњи дан.

23 Запишите то што видесте и чувате, осим оног што је забрањено.

24 Записујте дела овог народа, која ће бити, као што је записано оно што беше.

25 Јер гле, по књигама које су написане и које ће бити написане, судиће се овом народу, јер ће помоћу њих људи сазнати за дела њихова.

26 И гле, све је записано од Оца. Стога, по књигама које ће бити написане, судиће се свету.

27 И знајте да ћете ви бити судије овом народу, у складу са судом који ћу вам јадати, који ће бити праведан. Стога, какви људи морате бити? Заиста, кажем вам, онакви као што сам ја.

28 А сада идем к Оцу. И заиста, кажем вам, шта год заиштете од Оца у име моје, даће вам се.

29 Стога, иштите, и даће вам се, куцајте, и отвориће вам се. Јер сваки који иште, прима, и оном који куца, отвара се.

30 А сад, гле, радост моја је велика, и то у потпуности, због вас, а и овог поколења. Да, и Отац се радује, а и сви свети анђели, због вас и овог поколења, јер нико од њих није изгубљен.

31 Гле, ја бих да разумете, јер мислим на оне из овог поколења који сада живе. И нико од њих није изгубљен, и у њима имам пунину радости.

Now this is the commandment: Repent, all ye ends of the earth, and come unto me and be baptized in my name, that ye may be sanctified by the reception of the Holy Ghost, that ye may stand spotless before me at the last day.

Verily, verily, I say unto you, this is my gospel; and ye know the things that ye must do in my church; for the works which ye have seen me do that shall ye also do; for that which ye have seen me do even that shall ye do;

Therefore, if ye do these things blessed are ye, for ye shall be lifted up at the last day.

Write the things which ye have seen and heard, save it be those which are forbidden.

Write the works of this people, which shall be, even as hath been written, of that which hath been.

For behold, out of the books which have been written, and which shall be written, shall this people be judged, for by them shall their works be known unto men.

And behold, all things are written by the Father; therefore out of the books which shall be written shall the world be judged.

And know ye that ye shall be judges of this people, according to the judgment which I shall give unto you, which shall be just. Therefore, what manner of men ought ye to be? Verily I say unto you, even as I am.

And now I go unto the Father. And verily I say unto you, whatsoever things ye shall ask the Father in my name shall be given unto you.

Therefore, ask, and ye shall receive; knock, and it shall be opened unto you; for he that asketh, receiveth; and unto him that knocketh, it shall be opened.

And now, behold, my joy is great, even unto fullness, because of you, and also this generation; yea, and even the Father rejoiceth, and also all the holy angels, because of you and this generation; for none of them are lost.

Behold, I would that ye should understand; for I mean them who are now alive of this generation; and none of them are lost; and in them I have fullness of joy.

32 Али гле, жалостан сам због четвртог поколења после овог поколења, јер их заробљене одводи онај који је син пропасти. Јер они ће ме продати за сребро и за злато и за оно што мољац квари и што крадљивци могу обити и украсти. И у тај дан походићу их, и то сваљујући дела њихова на главе њихове.

33 И догоди се да када Исус беше завршио ово казивање, рече ученицима својим: Уђите на уска врата, јер уска су врата и тесан пут који воде у живот, и мало их је који га налазе. Али, широка су врата и простран пут који воде у пропаст, и много их је који њиме иду, док не дође ноћ кад нико не може радити.

But behold, it sorroweth me because of the fourth generation from this generation, for they are led away captive by him even as was the son of perdition; for they will sell me for silver and for gold, and for that which moth doth corrupt and which thieves can break through and steal. And in that day will I visit them, even in turning their works upon their own heads.

And it came to pass that when Jesus had ended these sayings he said unto his disciples: Enter ye in at the strait gate; for strait is the gate, and narrow is the way that leads to life, and few there be that find it; but wide is the gate, and broad the way which leads to death, and many there be that travel therein, until the night cometh, wherein no man can work.

3. Нефи 28

- 1 И догоди се да када Исус беше изговорио ове речи, обрати се ученицима својим, једном по једном, говорећи им: Шта желите од мене, пошто одем Оцу?
- 2 И сви осим тројице рекоше, говорећи: Желимо да се служба наша, на коју нас Ти позва заврши пошто проживимо век човечји, како би журно дошли к Теби, у царство Твоје.
- 3 А Он им рече: Благословени сте што то зажелесте од мене. Стога, када вам буду седамдесет и две године, доћи ћете к мени у царство моје, и код мене ћете наћи покој.
- 4 И када им то рече, окрену се оној тројици и рече им: Шта хоћете да учиним вама, када одем Оцу?
- 5 А они се ражалостише у срцима својим, јер Му се не усуђиваху рећи шта пожелеше.
- 6 А Он им рече: Гле, знам мисли ваше, и ви пожелесте оно што Јован, мој љубљени који беше са мношвом у служби мојој, пожелеле од мене, пре него што ме Јевреји подигоше.
- 7 Стога, још више сте благословени, јер никада нећете смрт искусити, већ ћете живети да гледате сва дела Очева међу децом човечјом, и то док се све не испуни по вољи Очевој, док ја не дођем у слави својој са моћима небеским.
- 8 И никада нећете поднети боли смртне, већ кад ја дођем у слави својој у трен ока ћете се променити из смртности у бесмртност. И тада ћете бити благословени у царству Оца мога.
- 9 И уз то, нећете осећати бол док будете пребивали у телу, ни жалост, осим због греха света. А све то учинићу због онога што пожелесте од мене, јер пожелесте да док је света можете приводити к мени душе људске.

3 Nephi 28

And it came to pass when Jesus had said these words, he spake unto his disciples, one by one, saying unto them: What is it that ye desire of me, after that I am gone to the Father?

And they all spake, save it were three, saying: We desire that after we have lived unto the age of man, that our ministry, wherein thou hast called us, may have an end, that we may speedily come unto thee in thy kingdom.

And he said unto them: Blessed are ye because ye desired this thing of me; therefore, after that ye are seventy and two years old ye shall come unto me in my kingdom; and with me ye shall find rest.

And when he had spoken unto them, he turned himself unto the three, and said unto them: What will ye that I should do unto you, when I am gone unto the Father?

And they sorrowed in their hearts, for they durst not speak unto him the thing which they desired.

And he said unto them: Behold, I know your thoughts, and ye have desired the thing which John, my beloved, who was with me in my ministry, before that I was lifted up by the Jews, desired of me.

Therefore, more blessed are ye, for ye shall never taste of death; but ye shall live to behold all the doings of the Father unto the children of men, even until all things shall be fulfilled according to the will of the Father, when I shall come in my glory with the powers of heaven.

And ye shall never endure the pains of death; but when I shall come in my glory ye shall be changed in the twinkling of an eye from mortality to immortality; and then shall ye be blessed in the kingdom of my Father.

And again, ye shall not have pain while ye shall dwell in the flesh, neither sorrow save it be for the sins of the world; and all this will I do because of the thing which ye have desired of me, for ye have desired that ye might bring the souls of men unto me, while the world shall stand.

10 И тога ради имаћете пунину радости и седећете у царству Оца мога. Да, радост ваша биће потпуна, као што Отац мени даде пунину радости, и бићете као што сам ја, а ја сам као Отац, а Отац и ја једно смо;

11 А Свети Дух сведочи о Оцу и мени, и због мене Отац даје Светог Духа деци човечјој.

12 И догоди се да када Исус беше изговорио ове речи, Он прстом дотакну сваког од њих, осим оне тројице која би остала, а затим оде.

13 И гле, небеса се отворише и они беху на небо понесени, и видеше и чуше неизрециве ствари.

14 И беше им забрањено да говоре. Такође им не беше дата моћ да могу да говоре о ономе што чуше и видеше;

15 И не могаху рећи дали беху у телу или изван тела, јер чињаше им се то попут преображења, да се променише од овог тела од меса у стање бесмртно, како би могли гледати оно што је Божје.

16 Али, догоди се да они поново служажу на лицу земаљском. Ипак, не служажу оно што беху видели и чули, због заповести која им беше дата на небу.

17 И ево, не знам дали су од дана преображења свога смртни или бесмртни.

18 Али знам оволико, према запису који беше дат – пролажаху они лицем земље и служажу свом народу уједињујући са црквом све оне који би поверовали у проповедање њихово, крстећи их. И сви они који се крстише, примише Светог Духа.

19 А они који не припадаху цркви бацаху их у тамницу. А тамнице их не могаху задржати, јер пуцаху надвоје.

20 И беху бацани у дубину земље, али они удараху земљу речју Божјом, толико да моћу Његовом беху избављани из дубина земаљских. И они стога не могаху ископати јаме довољно дубоке да би их задржале.

And for this cause ye shall have fulness of joy; and ye shall sit down in the kingdom of my Father; yea, your joy shall be full, even as the Father hath given me fulness of joy; and ye shall be even as I am, and I am even as the Father; and the Father and I are one;

And the Holy Ghost beareth record of the Father and me; and the Father giveth the Holy Ghost unto the children of men, because of me.

And it came to pass that when Jesus had spoken these words, he touched every one of them with his finger save it were the three who were to tarry, and then he departed.

And behold, the heavens were opened, and they were caught up into heaven, and saw and heard unspeakable things.

And it was forbidden them that they should utter; neither was it given unto them power that they could utter the things which they saw and heard;

And whether they were in the body or out of the body, they could not tell; for it did seem unto them like a transfiguration of them, that they were changed from this body of flesh into an immortal state, that they could behold the things of God.

But it came to pass that they did again minister upon the face of the earth; nevertheless they did not minister of the things which they had heard and seen, because of the commandment which was given them in heaven.

And now, whether they were mortal or immortal, from the day of their transfiguration, I know not;

But this much I know, according to the record which hath been given—they did go forth upon the face of the land, and did minister unto all the people, uniting as many to the church as would believe in their preaching; baptizing them, and as many as were baptized did receive the Holy Ghost.

And they were cast into prison by them who did not belong to the church. And the prisons could not hold them, for they were rent in twain.

And they were cast down into the earth; but they did smite the earth with the word of God, insomuch that by his power they were delivered out of the depths of the earth; and therefore they could not dig pits sufficient to hold them.

21 И трипут беху у пећ бачени, а повреду не задобише.

22 И двапут беху бачени у јаму са зверима дивљим. И гле, играху се са зверима као дете са јагњетом, а повреду не задобише.

23 И догоди се да пролажаху тако међу свим народом Нефијевим, и проповедаху јеванђеље Христово свом народу на лицу земаљском. И они се обратише Господу и ујединише са црквом Христовом, и тако народ тог поколења беше благословен у складу са речима Исусовим.

24 А сад, на неко време ја, Мормон, завршавам казивање о томе.

25 Гле, управо хтедох да запишем имена оних који никад неће смрт искусити, али Господ забрани. Нећу их, стога, записати, јер они су сакривени од света.

26 Али гле, ја их видех и они ми служажу.

27 И гле, биће они међу нејеврејима, а нејевреји их неће препознати.

28 Биће они и међу Јеврејима, а Јевреји их неће препознати.

29 И догодиће се, када Господу мудрости својој буде сматрао погодним, да ће служити свим расејаним племенима Израеловим, и свим народима, коленима, језицима и људима, и многе душе од њих привести Исусу, да се испуни жеља њихова, а и због моћи Божје за уверавање, која је у њима.

30 А они су као анђели Божји, и помоле ли се Оцу у име Исусово могу се показати било ком човеку ако им се учини да је то добро.

31 Стога, велика и чудесна дела ће они извршити пре великог и наступајућег дана када сви људи свакако морају стати пред судијску столицу Христову;

32 Да, чак ће и међу нејеврејима извршити велико и чудесно дело, пре тог судњег дана.

And thrice they were cast into a furnace and received no harm.

And twice were they cast into a den of wild beasts; and behold they did play with the beasts as a child with a suckling lamb, and received no harm.

And it came to pass that thus they did go forth among all the people of Nephi, and did preach the gospel of Christ unto all people upon the face of the land; and they were converted unto the Lord, and were united unto the church of Christ, and thus the people of that generation were blessed, according to the word of Jesus.

And now I, Mormon, make an end of speaking concerning these things for a time.

Behold, I was about to write the names of those who were never to taste of death, but the Lord forbade; therefore I write them not, for they are hid from the world.

But behold, I have seen them, and they have ministered unto me.

And behold they will be among the Gentiles, and the Gentiles shall know them not.

They will also be among the Jews, and the Jews shall know them not.

And it shall come to pass, when the Lord seeth fit in his wisdom that they shall minister unto all the scattered tribes of Israel, and unto all nations, kindreds, tongues and people, and shall bring out of them unto Jesus many souls, that their desire may be fulfilled, and also because of the convincing power of God which is in them.

And they are as the angels of God, and if they shall pray unto the Father in the name of Jesus they can show themselves unto whatsoever man it seemeth them good.

Therefore, great and marvelous works shall be wrought by them, before the great and coming day when all people must surely stand before the judgment-seat of Christ;

Yea even among the Gentiles shall there be a great and marvelous work wrought by them, before that judgment day.

- 33 И кад бисте имали сва Света писма која дају извештај о свим чудесним делима Христовим, знали бисте, у складу са речима Христовим, да то сигурно мора доћи.
- 34 И јао оном који не послуша речи Исусове, и оних које Он изабра и посла међу њих, јер ко год не прими речи Исусове и оних које Он посла, не прима Њега. Стога ни Он њих неће примити у последњи дан;
- 35 И било би им боље да се ни родили нису. Мислите ли, наиме, да можете поништити правду увређеног Бога, кога људи ногама погазише, да спасење може тако доћи?
- 36 А сад гле, док говорох о онима које Господ изабра, да, оној тројници која беху понесена на небеса, да не знам да ли од смртности беху очишћени за бесмртност –
- 37 Али гле, пошто записах, упитах Господа и Он ми објави да беше потребно да се изврши нека промена на телима њиховим, иначе би они морали смрт искусити;
- 38 Стога, да не би смрт искусили, беше извршена промена на телима њиховим, да не би трпели бол, нити осећали тугу, осим због греха света.
- 39 Ево, та промена није једнака оној која ће се догодити у последњи дан, али на њима беше извршена промена како Сотона не би имао моћ над њима, да их не би могао искушавати. И они су посвећени у телу, да буду свети, и да их моћи земаљске не могу задржати.
- 40 И у том стању треба да остану све до суда Христовог. А у тај дан доживеће још већу промену и бити примљени у царство Очево да више не изађу, већ да на небесима вечно пребивају са Богом.

And if ye had all the scriptures which give an account of all the marvelous works of Christ, ye would, according to the words of Christ, know that these things must surely come.

And wo be unto him that will not hearken unto the words of Jesus, and also to them whom he hath chosen and sent among them; for whoso receiveth not the words of Jesus and the words of those whom he hath sent receiveth not him; and therefore he will not receive them at the last day;

And it would be better for them if they had not been born. For do ye suppose that ye can get rid of the justice of an offended God, who hath been trampled under feet of men, that thereby salvation might come?

And now behold, as I spake concerning those whom the Lord hath chosen, yea, even three who were caught up into the heavens, that I knew not whether they were cleansed from mortality to immortality—

But behold, since I wrote, I have inquired of the Lord, and he hath made it manifest unto me that there must needs be a change wrought upon their bodies, or else it needs be that they must taste of death;

Therefore, that they might not taste of death there was a change wrought upon their bodies, that they might not suffer pain nor sorrow save it were for the sins of the world.

Now this change was not equal to that which shall take place at the last day; but there was a change wrought upon them, insomuch that Satan could have no power over them, that he could not tempt them; and they were sanctified in the flesh, that they were holy, and that the powers of the earth could not hold them.

And in this state they were to remain until the judgment day of Christ; and at that day they were to receive a greater change, and to be received into the kingdom of the Father to go no more out, but to dwell with God eternally in the heavens.

3. Нефи 29

- 1 И ево, гле, кажем вам да када Господ буде сма-трао прикладним, у мудрости својој, да ова ка-зивања дођу до нејевреја по речи Његовој, тада можете знати да се завет који Отац учини са де-цом Израеловом у погледу обнове њихове у зе-мљама баштине њихове, већ почиње испуњава-ти.
- 2 И можете знати да ће се испунити све речи Господње које свети пророци изговорише. И не смете рећи да Господ одлаже долазак свој деци Израеловој.
- 3 И не смете замишљати у срцима својим да су ништавне речи које беху изговорене, јер гле, Господ ће се сетити свога завета који учини са својим народом од дома Израеловог.
- 4 И кад видите да се ова казивања појављују ме-ђу вама, тада не смете више ниподаштавати де-ла Господња, јер мач правде Његове у десној је руци Његовој. И гле, у тај дан, будете ли нипо-даштавали дела Његова, учиниће да се он убрзо обори на вас.
- 5 Јао ономе који ниподаштава дела Господња. Да, јао ономе који пориче Христа и дела Његова!
- 6 Да, јао ономе који пориче откривења Господња и који каже да Господ више не делује путем откривења, или путем пророштва, или путем дарова, или путем језика, или путем ис-цељења, или путем моћи Светог Духа!
- 7 Да, јао ономе који у тај дан, добитка ради, ка-же да Исус Христ не може да чини чуда. Јер онај који то учини постаје попут сина пропасти за кога нема милости, у складу са речју Христовом!
- 8 Да, и не смете више сиктати на Јевреје, нити их ниподаштавати, нити им се изругивати, ни-ти икоме од остатака дома Израеловог. Јер гле, памти Господ завет свој њима, и учиниће им онако како им се закле.

3 Nephi 29

And now behold, I say unto you that when the Lord shall see fit, in his wisdom, that these sayings shall come unto the Gentiles according to his word, then ye may know that the covenant which the Father hath made with the children of Israel, concerning their restoration to the lands of their inheritance, is already beginning to be fulfilled.

And ye may know that the words of the Lord, which have been spoken by the holy prophets, shall all be fulfilled; and ye need not say that the Lord delays his coming unto the children of Israel.

And ye need not imagine in your hearts that the words which have been spoken are vain, for be- hold, the Lord will remember his covenant which he hath made unto his people of the house of Israel.

And when ye shall see these sayings coming forth among you, then ye need not any longer spurn at the doings of the Lord, for the sword of his justice is in his right hand; and behold, at that day, if ye shall spurn at his doings he will cause that it shall soon overtake you.

Wo unto him that spurneth at the doings of the Lord; yea, wo unto him that shall deny the Christ and his works!

Yea, wo unto him that shall deny the revelations of the Lord, and that shall say the Lord no longer worketh by revelation, or by prophecy, or by gifts, or by tongues, or by healings, or by the power of the Holy Ghost!

Yea, and wo unto him that shall say at that day, to get gain, that there can be no miracle wrought by Jesus Christ; for he that doeth this shall become like unto the son of perdition, for whom there was no mercy, according to the word of Christ!

Yea, and ye need not any longer hiss, nor spurn, nor make game of the Jews, nor any of the remnant of the house of Israel; for behold, the Lord remem-bereth his covenant unto them, and he will do unto them according to that which he hath sworn.

9 Стога, не смете мислити да можете десну руку Господњу преокренути у леву, како Он не би извршио суд у погледу на испуњење завета који учини дому Израеловом.

Therefore ye need not suppose that ye can turn the right hand of the Lord unto the left, that he may not execute judgment unto the fulfilling of the covenant which he hath made unto the house of Israel.

3. Нефи 30

- 1 Чујте, о нејевреји, и послушајте речи Исуса Христа, Сина Бога живога, које ми заповеди да говорим о вама, јер, гле заповеди ми Он да запишем, говорећи:
- 2 Одвратите се, сви ви нејевреји, од opakих путева својих и покајте се због свих злих дела својих, због лажи својих и обмана и због курварстава својих, и због тајних одвратности својих, и идолопоклонстава својих, и због убистава својих, и надрисвештенства свога, и зависти својих, и препирки својих, и због сваке opakости своје и одвратности, и дођите к мени и крстите се у име моје, како бисте примили опрост греха својих и испунили се Светим Духом, да бисте били убројани међу мој народ који је од дома Израеловог.

3 Nephi 30

Hearken, O ye Gentiles, and hear the words of Jesus Christ, the Son of the living God, which he hath commanded me that I should speak concerning you, for, behold he commandeth me that I should write, saying:

Turn, all ye Gentiles, from your wicked ways; and repent of your evil doings, of your lyings and deceivings, and of your whoredoms, and of your secret abominations, and your idolatries, and of your murders, and your priestcrafts, and your envyings, and your strifes, and from all your wickedness and abominations, and come unto me, and be baptized in my name, that ye may receive a remission of your sins, and be filled with the Holy Ghost, that ye may be numbered with my people who are of the house of Israel.

Четврти Нефи

Књига Нефијева

који је син Нефија – једног од ученика Исуса Христа

Извештај о народу Нефијевом, према његовом запису.

- 1 И догоди се да прође тридесет и четврта година, а и тридесет и пета, и гле, ученици Христови беху основали цркву Христову у свим земљама унаоколо. И сви који им дођоше и истински се покајаше за грехе своје, беху крштени у име Исусово и, такође, примише Светог Духа.
- 2 И догоди се тридесет и шесте године, сав народ беше обраћен Господу, по свом лицу земље, и Нефијци и Ламанци, и не беше сукоба и препирки међу њима, и сваки човек праведно поступаше са другима.
- 3 И све имаху заједничко међу собом. Стога, не беше богатих и сиромашних, робова и слободних, већ сви посташе слободни и судеоници у дару небеском.
- 4 И догоди се да прође и тридесет и седма година, а у земљи и даље беше мир.
- 5 А ученици Исусови оствариваху велика и чудесна дела, толико да исцељиваху болесне, и подизаху мртве, и чињаху да хроми проходају, и слепи да добију вид свој, а глуви да чују. И свакојака чуда извођаху међу децом човечјом, и ни по чему чуда не чињаху осим у име Исусово.
- 6 И тако прође тридесет и осма година, а и тридесет и девета, и четрдесет и прва, и четрдесет и друга, да, сведок не беше прошло четрдесет и девет година. И педест и прва такође, и педест и друга, да, сведок не беше прошло педесет и девет година.

Fourth Nephi

The Book of Nephi

Who Is the Son of Nephi—One of the Disciples of Jesus Christ

An account of the people of Nephi, according to his record.

And it came to pass that the thirty and fourth year passed away, and also the thirty and fifth, and behold the disciples of Jesus had formed a church of Christ in all the lands round about. And as many as did come unto them, and did truly repent of their sins, were baptized in the name of Jesus; and they did also receive the Holy Ghost.

And it came to pass in the thirty and sixth year, the people were all converted unto the Lord, upon all the face of the land, both Nephites and Lamanites, and there were no contentions and disputations among them, and every man did deal justly one with another.

And they had all things common among them; therefore there were not rich and poor, bond and free, but they were all made free, and partakers of the heavenly gift.

And it came to pass that the thirty and seventh year passed away also, and there still continued to be peace in the land.

And there were great and marvelous works wrought by the disciples of Jesus, insomuch that they did heal the sick, and raise the dead, and cause the lame to walk, and the blind to receive their sight, and the deaf to hear; and all manner of miracles did they work among the children of men; and in nothing did they work miracles save it were in the name of Jesus.

And thus did the thirty and eighth year pass away, and also the thirty and ninth, and forty and first, and the forty and second, yea, even until forty and nine years had passed away, and also the fifty and first, and the fifty and second; yea, and even until fifty and nine years had passed away.

- 7 И Господ учини да силно напредују у земљи, да, толико да поново изградише градове тамо где градови беху изгорели.
- 8 Да, чак учинише да се поново сагради онај велики град Зарахемла.
- 9 Али беше много градова који беху потонули, и воде дођоше на место њихово. Стога ти градови не могаху бити обновљени.
- 10 И ево, гле, догоди се да народ Нефијев поста јак и множаше се силно брзо, и поста силно наочит и пријатан народ.
- 11 И жењаху се и удаваху, и беху благословени у складу са мноштвом обећања која им Господ беше дао.
- 12 И не ходаху више по уредбама и обредима закона Мојсијевог, већ ходаху по заповестима које примише од Господа свога и Бога свога, настављајући у посту и молитви и често се састајући заједно, и да се моле и да слушају реч Господњу.
- 13 И догоди се да не беше сукоба међу свим народом у целој земљи, већ се многа моћна чуда извођаху међу ученицима Исусовим.
- 14 И догоди се да прође седамдесет и прва година, а и седамдесет и друга, да, и укратко, док не беше прошла седамдесет и девета година. Да, чак беше прошло сто година, а ученици Исусови које Он беше изабрао, сви беху отишли у рај Божји, осим оне тројице који су требали да остану. А уместо њих беху заређени други ученици. И такође, многи из тог поколења беху преминули.
- 15 И догоди се да не беше сукоба у земљи, због љубави Божје која пребиваше у срцима људи.
- 16 И не беше зависти, ни препирки, ни буна, ни курварстава, ни лажи, ни убистава, нити било каквих пожуда. И сигурно не могаху бити срећнијег народа међу свим народима које беше створила рука Божја.

And the Lord did prosper them exceedingly in the land; yea, insomuch that they did build cities again where there had been cities burned.

Yea, even that great city Zarahemla did they cause to be built again.

But there were many cities which had been sunk, and waters came up in the stead thereof; therefore these cities could not be renewed.

And now, behold, it came to pass that the people of Nephi did wax strong, and did multiply exceedingly fast, and became an exceedingly fair and delightsome people.

And they were married, and given in marriage, and were blessed according to the multitude of the promises which the Lord had made unto them.

And they did not walk any more after the performances and ordinances of the law of Moses; but they did walk after the commandments which they had received from their Lord and their God, continuing in fasting and prayer, and in meeting together oft both to pray and to hear the word of the Lord.

And it came to pass that there was no contention among all the people, in all the land; but there were mighty miracles wrought among the disciples of Jesus.

And it came to pass that the seventy and first year passed away, and also the seventy and second year, yea, and in fine, till the seventy and ninth year had passed away; yea, even an hundred years had passed away, and the disciples of Jesus, whom he had chosen, had all gone to the paradise of God, save it were the three who should tarry; and there were other disciples ordained in their stead; and also many of that generation had passed away.

And it came to pass that there was no contention in the land, because of the love of God which did dwell in the hearts of the people.

And there were no envyings, nor strifes, nor tumults, nor whoredoms, nor lyings, nor murders, nor any manner of lasciviousness; and surely there could not be a happier people among all the people who had been created by the hand of God.

17 Не беше разбојника, ни убица, нити беше Ламанаца, нити било каквих „аца“, већ беху они једно, деца Христова и наследници царства Божјег.

18 И како беху благословени! Јер Господ их благосиљаше у свим делима њиховим, да, штавише, беху благословени и напредни све док не прође сто и десет година. И тако прође прво поколење од Христа, и не беше сукоба у целој земљи.

19 И догоди се да Нефи, онај који вођаше овај последњи запис, (а вођаше га на плочама Нефијевим) умре, а син његов Амос га вођаше уместо њега. И он га, такође, вођаше на плочама Нефијевим.

20 А вођаше га осамдесет и четири године, и још увек беше мир у земљи, осим што се мањи део народа беше одметнуо од цркве и преузео на себе име Ламанаца. Стога опет поче бити Ламанаца у земљи.

21 И догоди се да умре и Амос, (а беше то сто и деведесет и четири године од Христовог доласка) и син његов Амос вођаше запис уместо њега. И он га, такође, вођаше на плочама Нефијевим, а записан је и у књизи Нефијевој, а то је ова књига.

22 И догоди се да беше прошло две стотине година. И цело друго поколење беше преминуло, осим мало њих.

23 И ево, ја, Мормон, ја бих да знате да се људи беху намножили, толико да се проширише по свом лицу земље, и да се беху силно обогатили због напретка свог у Христу.

24 И ево, те две стотине и прве године наступише међу њима они који се уздигоше у охолости, као што је ношење скупоцене одеће, и сваковрсног финог бисерја, и финих ствари овог света.

25 И од тада па надаље добра њихова и иметак њихов не беху више заједнички међу њима.

There were no robbers, nor murderers, neither were there Lamanites, nor any manner of -ites; but they were in one, the children of Christ, and heirs to the kingdom of God.

And how blessed were they! For the Lord did bless them in all their doings; yea, even they were blessed and prospered until an hundred and ten years had passed away; and the first generation from Christ had passed away, and there was no contention in all the land.

And it came to pass that Nephi, he that kept this last record, (and he kept it upon the plates of Nephi) died, and his son Amos kept it in his stead; and he kept it upon the plates of Nephi also.

And he kept it eighty and four years, and there was still peace in the land, save it were a small part of the people who had revolted from the church and taken upon them the name of Lamanites; therefore there began to be Lamanites again in the land.

And it came to pass that Amos died also, (and it was an hundred and ninety and four years from the coming of Christ) and his son Amos kept the record in his stead; and he also kept it upon the plates of Nephi; and it was also written in the book of Nephi, which is this book.

And it came to pass that two hundred years had passed away; and the second generation had all passed away save it were a few.

And now I, Mormon, would that ye should know that the people had multiplied, insomuch that they were spread upon all the face of the land, and that they had become exceedingly rich, because of their prosperity in Christ.

And now, in this two hundred and first year there began to be among them those who were lifted up in pride, such as the wearing of costly apparel, and all manner of fine pearls, and of the fine things of the world.

And from that time forth they did have their goods and their substance no more common among them.

- 26 И почеше да се деле на сталеже, и почеше себи да граде цркве да би стицали добитак, и почеше да поричу истинску цркву Христову.
- 27 И догоди се да када беше прошло две стотине и десет година беше много цркава у земљи. Да, беше много цркава које тврђаху да познају Христа, а ипак порицаху већи део јеванђеља Његовог, толико да прихватише свакојаку опакост, и оно што је свето службаху ономе коме то због недостојности беше забрањено.
- 28 И та црква се силно увећа због безакоња и због моћи Сотоне који обузе срца њихова.
- 29 А поред тога, беше још једна црква која порицаше Христа. И они прогањаху истинску цркву Христову, због понизности њихове и веровања њиховог у Христа, и презираху их због многих чуда која беху извршена међу њима.
- 30 Применише они, стога, моћ и власт над ученицима Исусовим који са њима осташе, и у тамницу их бацише, али моћу речи Божје, која беше у њима, тамнице се распукоше надвоје, и они изађоше чинећи моћна чуда међу њима.
- 31 Ипак, и упркос свим тим чудима, народ отврдну срца своја и настојаше да их убије, баш као што Јевреји у Јерусалиму настојаху да убију Исуса, по речи Његовој.
- 32 И бацаху их у пећи ужарене, а они излажаху повреду не задобивши.
- 33 И бацаху их, такође, у јаме са зверима дивљим, а они се играху са зверима дивљим као дете са јагњетом, и излажаху од њих повреду не задобивши.
- And they began to be divided into classes; and they began to build up churches unto themselves to get gain, and began to deny the true church of Christ.
- And it came to pass that when two hundred and ten years had passed away there were many churches in the land; yea, there were many churches which professed to know the Christ, and yet they did deny the more parts of his gospel, inasmuch that they did receive all manner of wickedness, and did administer that which was sacred unto him to whom it had been forbidden because of unworthiness.
- And this church did multiply exceedingly because of iniquity, and because of the power of Satan who did get hold upon their hearts.
- And again, there was another church which denied the Christ; and they did persecute the true church of Christ, because of their humility and their belief in Christ; and they did despise them because of the many miracles which were wrought among them.
- Therefore they did exercise power and authority over the disciples of Jesus who did tarry with them, and they did cast them into prison; but by the power of the word of God, which was in them, the prisons were rent in twain, and they went forth doing mighty miracles among them.
- Nevertheless, and notwithstanding all these miracles, the people did harden their hearts, and did seek to kill them, even as the Jews at Jerusalem sought to kill Jesus, according to his word.
- And they did cast them into furnaces of fire, and they came forth receiving no harm.
- And they also cast them into dens of wild beasts, and they did play with the wild beasts even as a child with a lamb; and they did come forth from among them, receiving no harm.

34 Ипак, народ отврдну срца своја, јер их многи свештеници и лажни пророци наведоше да саграде многе цркве и да чине свакојако безаконје. И они удараху народ Исусов, али народ Исусов им не узвраћаше. И тако, из године у годину, ишчезаваху у невери и opakости, све док не беше прошло две стотине и тридесет година.

35 И догоди се да те године, да, две стотине тридест и прве године, дође до велике поделе у народу.

36 И догоди се да се те године појави народ који се прозва Нефијцима, а беху они истински верници у Христа, а међу њима беше оних које Ламанци прозваше Јаковљевцима и Јосифовцима и Зорамцима;

37 Стога истински верници у Христа, и истински поштоваоци Христа, (међу којима беху три ученика Исусова који су требали да остану) беху названи Нефијцима и Јаковљевцима и Јосифовцима и Зорамцима.

38 И догоди се да они који одбацише јеванђеље беху названи Ламанцима и Лемуиловцима и Исмаиловцима. А они не ишчезоше у невери, већ се самовољно побунише против јеванђеља Христовог, и поучаваху децу своју да не верују, као што очеви њихови, од почетка, ишчезаваху.

39 А беше то због opakости и одвратности очева њихових, као што то беше у почетку. И беху они поучавани да мрзе децу Божју, као што Ламанци беху поучавани да мрзе децу Нефијеву од почетка.

40 И догоди се да беше прошло две стотине и четрдесет и четири године, и такве беху прилике у народу. А опакији део народа ојача и постаде много бројнији него народ Божји.

41 И они још увек настављаху да граде себи цркве, и украшаваху их свакојаким драгоценостима. И тако прође две стотине и педесет година, а и две стотине и шездесет година.

Nevertheless, the people did harden their hearts, for they were led by many priests and false prophets to build up many churches, and to do all manner of iniquity. And they did smite upon the people of Jesus; but the people of Jesus did not smite again. And thus they did dwindle in unbelief and wickedness, from year to year, even until two hundred and thirty years had passed away.

And now it came to pass in this year, yea, in the two hundred and thirty and first year, there was a great division among the people.

And it came to pass that in this year there arose a people who were called the Nephites, and they were true believers in Christ; and among them there were those who were called by the Lamanites—Jacobites, and Josephites, and Zoramites;

Therefore the true believers in Christ, and the true worshipers of Christ, (among whom were the three disciples of Jesus who should tarry) were called Nephites, and Jacobites, and Josephites, and Zoramites.

And it came to pass that they who rejected the gospel were called Lamanites, and Lemuelites, and Ishmaelites; and they did not dwindle in unbelief, but they did wilfully rebel against the gospel of Christ; and they did teach their children that they should not believe, even as their fathers, from the beginning, did dwindle.

And it was because of the wickedness and abomination of their fathers, even as it was in the beginning. And they were taught to hate the children of God, even as the Lamanites were taught to hate the children of Nephi from the beginning.

And it came to pass that two hundred and forty and four years had passed away, and thus were the affairs of the people. And the more wicked part of the people did wax strong, and became exceedingly more numerous than were the people of God.

And they did still continue to build up churches unto themselves, and adorn them with all manner of precious things. And thus did two hundred and fifty years pass away, and also two hundred and sixty years.

42 И догоди се да опакији део народа поче поново оснивати тајне заклетве и савезе Гадијантонове.

43 А и народ који беше назван народом Нефијевим поче се охолити у срцима својим због силно великог богатства свога, и посташе уображени као браћа њихова, Ламанци.

44 И од тог времена ученици почеше да жале због греха света.

45 И догоди се да када беше прошло три стотине година, и народ Нефијев и Ламанци беху постали силно опаки, једни као и други.

46 И догоди се да се разбојници Гадијантонови проширише по свом лицу земље, и нико не беше праведан, осим ученика Исусових. А злато и сребро гомилаху у изобиљу, и трговаху у свакој трговини.

47 И догоди се да пошто беше прошло три стотине и пет година, (а народ и даље настављаше у opakости) Амос умре, а брат његов, Амарон, вођаше запис уместо њега.

48 И догоди се да када беше прошло три стотине и двадесет година, Амарон, будући нагнан Светим Духом, сакри записе који беху свети – да, и то све свете записе који беху предавани с поколења на поколење, који беху свети – и то све до три стотине и двадесете године од долазка Христовог.

49 И он их сакри за Господа како би поново могли доспети до остатка дома Јаковљевог, према пророштвима и обећањима Господњим. И тако се завршава запис Амаронов.

And it came to pass that the wicked part of the people began again to build up the secret oaths and combinations of Gadianton.

And also the people who were called the people of Nephi began to be proud in their hearts, because of their exceeding riches, and become vain like unto their brethren, the Lamanites.

And from this time the disciples began to sorrow for the sins of the world.

And it came to pass that when three hundred years had passed away, both the people of Nephi and the Lamanites had become exceedingly wicked one like unto another.

And it came to pass that the robbers of Gadianton did spread over all the face of the land; and there were none that were righteous save it were the disciples of Jesus. And gold and silver did they lay up in store in abundance, and did traffic in all manner of traffic.

And it came to pass that after three hundred and five years had passed away, (and the people did still remain in wickedness) Amos died; and his brother, Ammaron, did keep the record in his stead.

And it came to pass that when three hundred and twenty years had passed away, Ammaron, being constrained by the Holy Ghost, did hide up the records which were sacred—yea, even all the sacred records which had been handed down from generation to generation, which were sacred—even until the three hundred and twentieth year from the coming of Christ.

And he did hide them up unto the Lord, that they might come again unto the remnant of the house of Jacob, according to the prophecies and the promises of the Lord. And thus is the end of the record of Ammaron.

Књига Мормонова

Мормон 1

- 1 И ево, ја, Мормон, правим запис о ономе што и видех и чух, и називам га Књигом Мормоновом.
- 2 И отприлике у време кад Амарон сакри записе за Господа, дође он к мени, (беше ми тада око десет година и почех да учим понешто у складу са учењем мога народа) и Амарон ми рече: Опажам да си разборито дете и да брзо схваташ;
- 3 Стога, кад ти буде око двадесет и четири године, ја бих да се сетиш онога што си запазио о овом народу. И кад ти буде толико година, иди у земљу Антум, на брежуљак који ће се звати Шим, а ја тамо за Господа оставих све свете урезе о овом народу.
- 4 И гле, узећеш себи плоче Нефијеве, а остале ћеш оставити на месту на ком јесу, и урезаћеш на плочама Нефијевим све што си запазио о овом народу.
- 5 И ја, Мормон, будући потомак Нефијев, (и име оца мога беше Мормон) сетих се онога што ми Амарон заповеди.
- 6 И догоди се, када ми беше једанаест година, да ме отац поведе у земљу према југу, и то у земљу Зарахемлу.
- 7 Цело лице земље беше прекривено грађевинама, а народ беше бројан скоро као песак морски.
- 8 И догоди се да те године започе рат међу Нефијцима, који се састојаху од Нефијаца и Јаковљеваца и Јосифоваца и Зорамаца, а тај рат беше између Нефијаца и Ламанаца и Лемуиловаца и Исмаиловаца.
- 9 Ево, Ламанци и Лемуиловци и Исмаиловци беху названи Ламанцима, и те две стране беху Нефијци и Ламанци.

The Book of Mormon

Mormon 1

And now I, Mormon, make a record of the things which I have both seen and heard, and call it the Book of Mormon.

And about the time that Ammaron hid up the records unto the Lord, he came unto me, (I being about ten years of age, and I began to be learned somewhat after the manner of the learning of my people) and Ammaron said unto me: I perceive that thou art a sober child, and art quick to observe;

Therefore, when ye are about twenty and four years old I would that ye should remember the things that ye have observed concerning this people; and when ye are of that age go to the land Antum, unto a hill which shall be called Shim; and there have I deposited unto the Lord all the sacred engravings concerning this people.

And behold, ye shall take the plates of Nephi unto yourself, and the remainder shall ye leave in the place where they are; and ye shall engrave on the plates of Nephi all the things that ye have observed concerning this people.

And I, Mormon, being a descendant of Nephi, (and my father's name was Mormon) I remembered the things which Ammaron commanded me.

And it came to pass that I, being eleven years old, was carried by my father into the land southward, even to the land of Zarahemla.

The whole face of the land had become covered with buildings, and the people were as numerous almost, as it were the sand of the sea.

And it came to pass in this year there began to be a war between the Nephites, who consisted of the Nephites and the Jacobites and the Josephites and the Zoramites; and this war was between the Nephites, and the Lamanites and the Lemuelites and the Ishmaelites.

Now the Lamanites and the Lemuelites and the Ishmaelites were called Lamanites, and the two parties were Nephites and Lamanites.

- 10 И догоди се да рат међу њима започе на границама Зарахемле, поред вода сидонских.
- 11 И догоди се да Нефијци беху окупили велик број мушкараца, да чак прелажаше број од тридесет хиљада. И догоди се да те исте године имаху бројне битке у којима Нефијци потукоше Ламанце и многе од њих погубише.
- 12 И догоди се да Ламанци повукоше своју замишао, и у земљи се успостави мир, а мир потраја отприлике током четири године, да не беше крвопролића.
- 13 Али, opakост превлада на лицу целе земље, толико да Господ склони своје љубљене ученике, и дело чуда и исцељења преста због безакоња у народу.
- 14 И не беше дарова од Господа, и Свети Дух не силажаше ни на кога, због њихове opakости и невере.
- 15 И ја, имајући петнаест година и будући прилично разборит, стога ме Господ походи и ја искусих и познах доброту Исусову.
- 16 И настојах да проповедам овом народу, али уста ми беху затворена и беше ми забрањено да им проповедам. Јер гле, самовољно се беху побунили против Бога свога, а љубљени ученици беху склоњени из земље због безакоња њиховог.
- 17 Ипак, ја остадох код њих, али беше ми забрањено да им проповедам, због тврдоће срца њихових. А због тврдоће срца њихових земља беше проклета ради њих.
- 18 А они разбојници Гадијантонови, који беху међу Ламанцима, хараху земљом, толико да становници њени почеше да у земљу сакривају благо своје, а оно поста клизаво, јер Господ беше проклео земљу да га не могаху задржати, нити га пак сачувати.
- 19 И догоди се да беше враџбина и чини и мађија, а моћ Злога обузе сво лице земље, и то на испуњење свих речи Абинадијевих, а и Самуила Ламанца.

And it came to pass that the war began to be among them in the borders of Zarahemla, by the waters of Sidon.

And it came to pass that the Nephites had gathered together a great number of men, even to exceed the number of thirty thousand. And it came to pass that they did have in this same year a number of battles, in which the Nephites did beat the Lamanites and did slay many of them.

And it came to pass that the Lamanites withdrew their design, and there was peace settled in the land; and peace did remain for the space of about four years, that there was no bloodshed.

But wickedness did prevail upon the face of the whole land, insomuch that the Lord did take away his beloved disciples, and the work of miracles and of healing did cease because of the iniquity of the people.

And there were no gifts from the Lord, and the Holy Ghost did not come upon any, because of their wickedness and unbelief.

And I, being fifteen years of age and being somewhat of a sober mind, therefore I was visited of the Lord, and tasted and knew of the goodness of Jesus.

And I did endeavor to preach unto this people, but my mouth was shut, and I was forbidden that I should preach unto them; for behold they had wilfully rebelled against their God; and the beloved disciples were taken away out of the land, because of their iniquity.

But I did remain among them, but I was forbidden to preach unto them, because of the hardness of their hearts; and because of the hardness of their hearts the land was cursed for their sake.

And these Gadianton robbers, who were among the Lamanites, did infest the land, insomuch that the inhabitants thereof began to hide up their treasures in the earth; and they became slippery, because the Lord had cursed the land, that they could not hold them, nor retain them again.

And it came to pass that there were sorceries, and witchcrafts, and magics; and the power of the evil one was wrought upon all the face of the land, even unto the fulfilling of all the words of Abinadi, and also Samuel the Lamanite.

Мормон 2

- 1 И догоди се те исте године да започе рат између Нефијаца и Ламанаца. И упркос томе што бејаш млад, бејаш крупног стаса, стога ме народ Нефијев постави да будем предводник њихов, то јест, предводник војски њихових.
- 2 Стога се догоди да у својој шеснаестој години, на челу војске нефијске, изађох против Ламанаца. Прође, дакле, три стотине двадесет и шест година.
- 3 И догоди се да нас три стотине двадесет и седме године Ламанци нападоше са силом великом моћу, толико да заплашише војске моје. Стога се оне не хтедоше борити, и почеше да се повлаче према северним земљама.
- 4 И догоди се да дођосмо до града Анголе, и заузесмо тај град, и обависмо припреме како бисмо се одбранили од Ламанаца. И догоди се да утврдисмо град снагом својом. Али, упркос свим нашим утврђењима Ламанци нас нападоше и протераше из града.
- 5 А протераше нас и из земље Давидове.
- 6 И марширасмо напред и дођосмо у земљу Исусову, која беше у западним крајевима поред обале морске.
- 7 И догоди се да окуписмо свој народ што брже могосмо, како бисмо их скупили у једну групу.
- 8 Али гле, земља беше пуна разбојника и Ламанаца, и упркос великом уништењу које је висило над мојим народом, они се не покајаше због злих дела својих. Стога се крв и покољ проширише по свом лицу земље, и на страни нефијској а и на страни ламанској. И беше то потпун преврат по свом лицу земље.

Mormon 2

And it came to pass in that same year there began to be a war again between the Nephites and the Lamanites. And notwithstanding I being young, was large in stature; therefore the people of Nephi appointed me that I should be their leader, or the leader of their armies.

Therefore it came to pass that in my sixteenth year I did go forth at the head of an army of the Nephites, against the Lamanites; therefore three hundred and twenty and six years had passed away.

And it came to pass that in the three hundred and twenty and seventh year the Lamanites did come upon us with exceedingly great power, insomuch that they did frighten my armies; therefore they would not fight, and they began to retreat towards the north countries.

And it came to pass that we did come to the city of Angola, and we did take possession of the city, and make preparations to defend ourselves against the Lamanites. And it came to pass that we did fortify the city with our might; but notwithstanding all our fortifications the Lamanites did come upon us and did drive us out of the city.

And they did also drive us forth out of the land of David.

And we marched forth and came to the land of Joshua, which was in the borders west by the seashore.

And it came to pass that we did gather in our people as fast as it were possible, that we might get them together in one body.

But behold, the land was filled with robbers and with Lamanites; and notwithstanding the great destruction which hung over my people, they did not repent of their evil doings; therefore there was blood and carnage spread throughout all the face of the land, both on the part of the Nephites and also on the part of the Lamanites; and it was one complete revolution throughout all the face of the land.

9 И ево, Ламаци беху имали цара, а име његово беше Арон. И он пође против нас са војском од четрдесет и четири хиљаде. И гле, ја му се одупрех са четрдесет и две хиљаде. И догоди се да га потукох са војском својом тако да он побеже испред мене. И гле, све то беше учињено, а беше прошло три стотине и тридесет година.

10 И догоди се да се Нефијци почеше кајати због безакоња својих и почеше јадиковати баш као што прорече пророк Самуило, јер ниједан човек не могаше задржати оно што је његово, због крадљиваца, и разбојника, и убица, и мађија, и чини који беху у земљи.

11 Тако наста оплакивање и јадиковање у целој земљи због тога, а нарочито међу народом Нефијевим.

12 И догоди се да када ја, Мормон, видех јадиковање њихово и оплакивање њихово и жалост њихову пред Господом, срце ми се у мени поче се радовати, познавајући милост и трпељивост Господњу, држећи стога да ће им бити милостив како би поново постали праведан народ.

13 Али гле, та радост моја беше узалуд, јер жаљење њихово не беше на покајање, због добротe Божје, већ уместо тога беше жаљење проклетих што Господ неће увек да им дозволи да срећу налазе у греху.

14 И они не дођоше Исусу срца скрушеног и духа раскајаног, већ проклињаху Бога, и жељаху да умру. Ипак, борили би се мачем за животе своје.

15 И догоди се да ми се жалост моја поново врати, и ја видех да дан благодати за њих прође, и временски и духовно. Јер видех на хиљаде њих посечених у отвореној побуни против Бога њиховог, и као ђубриво нагомилане по лицу земље. И тако беше прошло три стотине и четрдесет и четири године.

16 И догоди се да три стотине и четрдесет и пете године Нефијци почеше да беже пред Ламанцима. И они беху терани све док не дођоше до земље Јашон, пре него што беше могуће да их зауставе у повлачењу њиховом.

And now, the Lamanites had a king, and his name was Aaron; and he came against us with an army of forty and four thousand. And behold, I withstood him with forty and two thousand. And it came to pass that I beat him with my army that he fled before me. And behold, all this was done, and three hundred and thirty years had passed away.

And it came to pass that the Nephites began to repent of their iniquity, and began to cry even as had been prophesied by Samuel the prophet; for behold no man could keep that which was his own, for the thieves, and the robbers, and the murderers, and the magic art, and the witchcraft which was in the land.

Thus there began to be a mourning and a lamentation in all the land because of these things, and more especially among the people of Nephi.

And it came to pass that when I, Mormon, saw their lamentation and their mourning and their sorrow before the Lord, my heart did begin to rejoice within me, knowing the mercies and the long-suffering of the Lord, therefore supposing that he would be merciful unto them that they would again become a righteous people.

But behold this my joy was vain, for their sorrowing was not unto repentance, because of the goodness of God; but it was rather the sorrowing of the damned, because the Lord would not always suffer them to take happiness in sin.

And they did not come unto Jesus with broken hearts and contrite spirits, but they did curse God, and wish to die. Nevertheless they would struggle with the sword for their lives.

And it came to pass that my sorrow did return unto me again, and I saw that the day of grace was passed with them, both temporally and spiritually; for I saw thousands of them hewn down in open rebellion against their God, and heaped up as dung upon the face of the land. And thus three hundred and forty and four years had passed away.

And it came to pass that in the three hundred and forty and fifth year the Nephites did begin to flee before the Lamanites; and they were pursued until they came even to the land of Jashon, before it was possible to stop them in their retreat.

17 А ево, град Јашон беше близу земље где Амарон беше оставио записе за Господа, како не би били уништени. И гле, ја бејох пошао према речи Амароновој и узео плоче Нефијеве и направих запис према речима Амароновим.

18 И на плочама Нефијевим израдих потпун извештај о свој opakости и одвратностима, али на овим плочама уздржах се да израдим извештај о opakости њиховој и одвратностима, јер гле, сталан призор opakости и одвратности беше ми пред очима још откако бејох способан да посматрам путеве људске.

19 И јао мени због opakости њихове, јер срце моје беше испуњено жалошћу због opakости њихове у све дане моје. Ипак, знам да ћу ја бити подигнут у последњи дан.

20 И догоди се да те године народ Нефијев поново беше гањан и потискиван. И догоди се да бејасмо потискивани све док не бејасмо дошли на север до земље која се зове Сим.

21 И догоди се да утврдисмо град Сим, и сакуписмо у њега свој народ колико год то беше могуће, како бисмо их можда спасли од уништења.

22 И догоди се да нас три стотине и четрдесет и шесте године поново почеше нападати.

23 И догоди се да ја говорих своје народу, и из све снаге их подстицах да стоје одважно пред Ламанцима и да се боре за жене своје и децу своју, и куће своје и домове своје.

24 И речи моје пробудише неку снагу у њима, толико да не побегоше пред Ламанцима, већ им се одважно одупреше.

25 И догоди се да се са војском од тридесет хиљада сукобисмо са војском од педест хиљада. И догоди се да им се одупресмо са таквом непоколебљивошћу да они побегоше пред нама.

And now, the city of Jashon was near the land where Ammaron had deposited the records unto the Lord, that they might not be destroyed. And behold I had gone according to the word of Ammaron, and taken the plates of Nephi, and did make a record according to the words of Ammaron.

And upon the plates of Nephi I did make a full account of all the wickedness and abominations; but upon these plates I did forbear to make a full account of their wickedness and abominations, for behold, a continual scene of wickedness and abominations has been before mine eyes ever since I have been sufficient to behold the ways of man.

And wo is me because of their wickedness; for my heart has been filled with sorrow because of their wickedness, all my days; nevertheless, I know that I shall be lifted up at the last day.

And it came to pass that in this year the people of Nephi again were hunted and driven. And it came to pass that we were driven forth until we had come northward to the land which was called Shem.

And it came to pass that we did fortify the city of Shem, and we did gather in our people as much as it were possible, that perhaps we might save them from destruction.

And it came to pass in the three hundred and forty and sixth year they began to come upon us again.

And it came to pass that I did speak unto my people, and did urge them with great energy, that they would stand boldly before the Lamanites and fight for their wives, and their children, and their houses, and their homes.

And my words did arouse them somewhat to vigor, insomuch that they did not flee from before the Lamanites, but did stand with boldness against them.

And it came to pass that we did contend with an army of thirty thousand against an army of fifty thousand. And it came to pass that we did stand before them with such firmness that they did flee from before us.

26 И догоди се да када побегоше ми их гањасмо са војскама својим, и поново их дочекасмо и поразисмо. Ипак, снага Господња не беше са нама. Да, бејасмо препуштени сами себи, тако да Дух Господњи не борављаше са нама. Стога бејасмо постали слаби попут браће наше.

27 И срце моје туговаше због те велике беде мога народа, због opakости њихове и одвратности њихових. Али гле, излазисмо ми против Ламанаца и разбојника Гадијантонових све док не бејасмо освојили земље баштине своје.

28 И три стотине и четрдесет и девета година беше прошла. А три стотине и педесете године склописмо споразум са Ламанцима и разбојницима Гадијантоновим по коме поделисмо земље баштине своје.

29 И Ламанци нам дадоше земљу према северу, да, и то до узаног кланца који води у земљу према југу. А ми Ламанцима дадосмо целу земљу према југу.

And it came to pass that when they had fled we did pursue them with our armies, and did meet them again, and did beat them; nevertheless the strength of the Lord was not with us; yea, we were left to ourselves, that the Spirit of the Lord did not abide in us; therefore we had become weak like unto our brethren.

And my heart did sorrow because of this the great calamity of my people, because of their wickedness and their abominations. But behold, we did go forth against the Lamanites and the robbers of Gadianton, until we had again taken possession of the lands of our inheritance.

And the three hundred and forty and ninth year had passed away. And in the three hundred and fiftieth year we made a treaty with the Lamanites and the robbers of Gadianton, in which we did get the lands of our inheritance divided.

And the Lamanites did give unto us the land northward, yea, even to the narrow passage which led into the land southward. And we did give unto the Lamanites all the land southward.

Мормон 3

- 1 И догоди се да Ламанци не пођоше у битку све док не беше прошло још десет година. И гле, ја бејах успослио свој народ, Нефијце, у припремању земаља њихових и оружја њиховог за трену-так битке.
- 2 И догоди се да ми Господ рече: Завапи овом народу – Покајте се, и дођите к мени и крстите се и поново успоставите цркву моју, и бићете поштеђени.
- 3 И ја вапљах овом народу, али беше узалуд. И они не разумеше да је Господ тај који их поштеди и даде им прилику за покајање. И гле, они отврднуше срца своја против Господа Бога свога.
- 4 И догоди се да пошто беше прошла та десета година, што чини укупно три стотине и шездесет година од доласка Христовог, посла ми цар ламански посланицу којом ми даде на знање да се они припремају да поново крену у битку против нас.
- 5 И догоди се да ја наредих свом народу да се окупи у земљи Пустош, у граду који беше на граници поред узаног кланца који води ка земљи према југу.
- 6 И ми тамо смести смо војске своје како бисмо зауставили војске ламанске, да не би заузели неку од земаља наших. Стога се свом снагом својом утврди смо против њих.
- 7 И догоди се да три стотине шездесет и прве године Ламанци сиђоше до града Пустоши у битку против нас. И догоди се да их те године поразисмо, толико да се они поново вратише у земље своје.
- 8 А три стотине шездесет и друге године поново сиђоше у битку. И ми их опет поразисмо, и велик број њих погубисмо, а мртви њихови беху бачени у море.

Mormon 3

And it came to pass that the Lamanites did not come to battle again until ten years more had passed away. And behold, I had employed my people, the Nephites, in preparing their lands and their arms against the time of battle.

And it came to pass that the Lord did say unto me: Cry unto this people—Repent ye, and come unto me, and be ye baptized, and build up again my church, and ye shall be spared.

And I did cry unto this people, but it was in vain; and they did not realize that it was the Lord that had spared them, and granted unto them a chance for repentance. And behold they did harden their hearts against the Lord their God.

And it came to pass that after this tenth year had passed away, making, in the whole, three hundred and sixty years from the coming of Christ, the king of the Lamanites sent an epistle unto me, which gave unto me to know that they were preparing to come again to battle against us.

And it came to pass that I did cause my people that they should gather themselves together at the land Desolation, to a city which was in the borders, by the narrow pass which led into the land southward.

And there we did place our armies, that we might stop the armies of the Lamanites, that they might not get possession of any of our lands; therefore we did fortify against them with all our force.

And it came to pass that in the three hundred and sixty and first year the Lamanites did come down to the city of Desolation to battle against us; and it came to pass that in that year we did beat them, in-
somuch that they did return to their own lands again.

And in the three hundred and sixty and second year they did come down again to battle. And we did beat them again, and did slay a great number of them, and their dead were cast into the sea.

- 9 И ево, због тог великог дела које мој народ, Нефијци, беше учинио, почеше се хвалисати снагом својом, и почеше се заклинавати под небесима да ће се осветити за крв браће своје коју беху побили непријатељи њихови.
- 10 И заклинаху се небесима, а и престолом Божјим, да ће поћи у битку против непријатеља својих и истребити их са лица земље.
- 11 И догоди се да ја, Мормон, одлучно одбих да од тада па надаље будем заповедник и предводник тог народа, због opakости њихове и одвратности.
- 12 Гле, ја их бејох предводио. Упркос opakости њиховој много пута бејох их предводио у бици, и љубљах их у складу са љубављу Божјом која је у мени, свим срцем својим, а душа се моја по цео дан изливаше у молитви за њих Богу моме. Ипак, беше то без вере, због тврдоће срца њихових.
- 13 И трипут их избавих из руку непријатеља њихових, а они се не покајаше за грехе своје.
- 14 А када се беху заклели свим оним што им беше забрањено од Господа нашег и Спаситеља Исуса Христа, да ће поћи у битку против непријатеља својих, и осветити крв браће своје, гле, дође ми глас Господњи, говорећи:
- 15 Освета је моја, и ја ћу узвратити. И будући да се овај народ не покаја пошто их бејох избавио, гле, биће истребљени са лица земаљског.
- 16 И догоди се да одлучно одбих да пођем на непријатеље своје, и учиних управо онако како ми Господ беше заповедио. И стајох као непристрасан сведок да свету објавим оно што видех и чух, у складу са објавама Духа који сведочаше о ономе што ће доћи.
- 17 Стога пишем вама, нејевреји, а и вама доме Израелов, да бисте, када започне дело ово, били спремни да се вратите у земљу баштине своје;

And now, because of this great thing which my people, the Nephites, had done, they began to boast in their own strength, and began to swear before the heavens that they would avenge themselves of the blood of their brethren who had been slain by their enemies.

And they did swear by the heavens, and also by the throne of God, that they would go up to battle against their enemies, and would cut them off from the face of the land.

And it came to pass that I, Mormon, did utterly refuse from this time forth to be a commander and a leader of this people, because of their wickedness and abomination.

Behold, I had led them, notwithstanding their wickedness I had led them many times to battle, and had loved them, according to the love of God which was in me, with all my heart; and my soul had been poured out in prayer unto my God all the day long for them; nevertheless, it was without faith, because of the hardness of their hearts.

And thrice have I delivered them out of the hands of their enemies, and they have repented not of their sins.

And when they had sworn by all that had been forbidden them by our Lord and Savior Jesus Christ, that they would go up unto their enemies to battle, and avenge themselves of the blood of their brethren, behold the voice of the Lord came unto me, saying:

Vengeance is mine, and I will repay; and because this people repented not after I had delivered them, behold, they shall be cut off from the face of the earth.

And it came to pass that I utterly refused to go up against mine enemies; and I did even as the Lord had commanded me; and I did stand as an idle witness to manifest unto the world the things which I saw and heard, according to the manifestations of the Spirit which had testified of things to come.

Therefore I write unto you, Gentiles, and also unto you, house of Israel, when the work shall commence, that ye shall be about to prepare to return to the land of your inheritance;

- 18 Да, гле, пишем свим крајевима земаљским. Да, вама, дванаест племена Израеловим, којима ће према делима вашим судити дванаесторица коју Исус изабра да буду ученици у земљи јерусалимској.
- 19 А пишем и остатку овог народа, којима ће такође судити дванаесторица коју Исус изабра у овој земљи. А њима ће судити друга дванаесторица коју Исус изабра у земљи јерусалимској.
- 20 И то ми Дух објављује. Стога пишем свима вама. А пишем вам због тога да знате да сви морате стати пред судијску столицу Христову. Да, свака душа која припада целом људском роду Адамовом. И ви морате стати да вам се суди за дела ваша, била добра или зла;
- 21 И да поверујете, уз то, у јеванђеље Исуса Христа, које ћете имати међу собом. И такође, да Јевреји, Господњи заветни народ, имају још једног сведока осим Њега, кога чуше и видеше, да Исус, кога погубише, беше заиста Христ и заиста Бог.
- 22 И желео бих да могу да убедим све крајеве земаљске да се покају и припреме да стану пред судијску столицу Христову.

Yea, behold, I write unto all the ends of the earth; yea, unto you, twelve tribes of Israel, who shall be judged according to your works by the twelve whom Jesus chose to be his disciples in the land of Jerusalem.

And I write also unto the remnant of this people, who shall also be judged by the twelve whom Jesus chose in this land; and they shall be judged by the other twelve whom Jesus chose in the land of Jerusalem.

And these things doth the Spirit manifest unto me; therefore I write unto you all. And for this cause I write unto you, that ye may know that ye must all stand before the judgment-seat of Christ, yea, every soul who belongs to the whole human family of Adam; and ye must stand to be judged of your works, whether they be good or evil;

And also that ye may believe the gospel of Jesus Christ, which ye shall have among you; and also that the Jews, the covenant people of the Lord, shall have other witness besides him whom they saw and heard, that Jesus, whom they slew, was the very Christ and the very God.

And I would that I could persuade all ye ends of the earth to repent and prepare to stand before the judgment-seat of Christ.

Мормон 4

- 1 И ево, догоди се да три стотине шездесет и треће године Нефијци са војскама својим пођоше у битку против Ламанаца, из земље Пустоши.
- 2 И догоди се да војске нефијске поново беху потиснуте назад у земљу Пустош. И док још беху исцрпљене, свежа војска ламанска насрну на њих, и они имаху жестоку битку, толико да Ламанци заузеше град Пустош и побише многе Нефијце и ухватише много заробљеника.
- 3 А остатак побеже и прикључи се становницима града Теанкума. Ево, град Теанкум лежаше у крајевима уз обалу морску, а уз то беше близу града Пустоши.
- 4 А због тога што војске нефијске пођоше на Ламанце беху оне поражене, јер да не беше тога Ламанци не би имали моћи над њима.
- 5 Али гле, судови Божји ће се оборити на опаке, и опаки кажњавају опаке. Јер опаки су ти који на крвопролиће подстичу срца деце човечје.
- 6 И догоди се да Ламанци извршише припреме да пођу на град Теанкум.
- 7 И догоди се да три стотине шездесет и четврте године Ламанци нападоше град Теанкум, како би могли заузети и град Теанкум.
- 8 И догоди се да их Нефијци одбише и потиснуше назад. А кад Нефијци видеше да потиснуше Ламанце опет се хвалисаху снагом својом, и у снази својој изађоше и поново освојише град Пустош.
- 9 И ево, све то беше учињено, а на обе стране беше на хиљаде побијених, и Нефијаца и Ламанаца.

Mormon 4

And now it came to pass that in the three hundred and sixty and third year the Nephites did go up with their armies to battle against the Lamanites, out of the land Desolation.

And it came to pass that the armies of the Nephites were driven back again to the land of Desolation. And while they were yet weary, a fresh army of the Lamanites did come upon them; and they had a sore battle, insomuch that the Lamanites did take possession of the city Desolation, and did slay many of the Nephites, and did take many prisoners.

And the remainder did flee and join the inhabitants of the city Teancum. Now the city Teancum lay in the borders by the seashore; and it was also near the city Desolation.

And it was because the armies of the Nephites went up unto the Lamanites that they began to be smitten; for were it not for that, the Lamanites could have had no power over them.

But, behold, the judgments of God will overtake the wicked; and it is by the wicked that the wicked are punished; for it is the wicked that stir up the hearts of the children of men unto bloodshed.

And it came to pass that the Lamanites did make preparations to come against the city Teancum.

And it came to pass in the three hundred and sixty and fourth year the Lamanites did come against the city Teancum, that they might take possession of the city Teancum also.

And it came to pass that they were repulsed and driven back by the Nephites. And when the Nephites saw that they had driven the Lamanites they did again boast of their own strength; and they went forth in their own might, and took possession again of the city Desolation.

And now all these things had been done, and there had been thousands slain on both sides, both the Nephites and the Lamanites.

10 И догоди се да три стотине и шездесет и шеста година беше прошла, а Ламанци поново пођоше у битку против Нефијаца. И Нефијци се ипак не покајаше због зла које беху учинили, већ непрестано истрајаваху у opakости својој.

11 И немогуће је да језик опише, или да човек забележи потпуни опис ужасног призора крви и покоља који беше међу народом, и нефијским и ламанским. И свако срце отврдну, тако да они без престанка уживаху у проливању крви.

12 И никад не беше тако велике opakости међу свом децом Лехијевом, чак ни међу свим домом Израеловим, према речима Господњим, каква беше међу овим народом.

13 И догоди се да Ламанци освојише град Пустош, а то због тога што број њихов премаши број Нефијаца.

14 И они такође кренуше даље на град Теанкум и протераше становнике из њега и ухватише много заробљеника, и жена и деце, и принеше их као жртве својим боговима-идолима.

15 И догоди се да се три стотине шездесет и седме године Нефијци расрдише због тога што Ламанци беху жртвовали жене њихове и децу њихову, тако да кренуше на Ламанце у силно великој срџби, толико да поново потукоше Ламанце и протераше из земаља својих.

16 А Ламанци не кренуше на Нефијце све до три стотине седамдесет и пете године.

17 А те године нападоше Нефијце са свим моћима својим. А они не беху избројани због величине броја свога.

18 И од тада па надаље Нефијци не стицаху премоћ над Ламанцима, већ их ови почеше брисати као сунце росу.

And it came to pass that the three hundred and sixty and sixth year had passed away, and the Lamanites came again upon the Nephites to battle; and yet the Nephites repented not of the evil they had done, but persisted in their wickedness continually.

And it is impossible for the tongue to describe, or for man to write a perfect description of the horrible scene of the blood and carnage which was among the people, both of the Nephites and of the Lamanites; and every heart was hardened, so that they delighted in the shedding of blood continually.

And there never had been so great wickedness among all the children of Lehi, nor even among all the house of Israel, according to the words of the Lord, as was among this people.

And it came to pass that the Lamanites did take possession of the city Desolation, and this because their number did exceed the number of the Nephites.

And they did also march forward against the city Teancum, and did drive the inhabitants forth out of her, and did take many prisoners both women and children, and did offer them up as sacrifices unto their idol gods.

And it came to pass that in the three hundred and sixty and seventh year, the Nephites being angry because the Lamanites had sacrificed their women and their children, that they did go against the Lamanites with exceedingly great anger, insomuch that they did beat again the Lamanites, and drive them out of their lands.

And the Lamanites did not come again against the Nephites until the three hundred and seventy and fifth year.

And in this year they did come down against the Nephites with all their powers; and they were not numbered because of the greatness of their number.

And from this time forth did the Nephites gain no power over the Lamanites, but began to be swept off by them even as a dew before the sun.

- 19 И догоди се да Ламанци нападаше град Пустош, и жестока битка беше вођена у земљи Пустошу којој они поразише Нефијце.
- 20 И они поново побегоше пред њима и дођоше до града Воза, а ту се са силном одважношћу одупреше Ламанцима, толико да их Ламанци не поразише све док не беху дошли други пут.
- 21 А када беху дошли други пут, Нефијци беху потиснути и побијени у силно великом покољу. Жене њихове и деца њихова поново беху жртвовани идолима.
- 22 И догоди се да Нефијци поново побегоше пред њима водећи све становнике са собом, и из градова и из села.
- 23 И ево, ја, Мормон, видевши да Ламанци скоро уништише земљу, пођох стога до брежуљка Шима и узех све записе које Амарон беше сакрио за Господа.

And it came to pass that the Lamanites did come down against the city Desolation; and there was an exceedingly sore battle fought in the land Desolation, in the which they did beat the Nephites.

And they fled again from before them, and they came to the city Boaz; and there they did stand against the Lamanites with exceeding boldness, in-somuch that the Lamanites did not beat them until they had come again the second time.

And when they had come the second time, the Nephites were driven and slaughtered with an exceedingly great slaughter; their women and their children were again sacrificed unto idols.

And it came to pass that the Nephites did again flee from before them, taking all the inhabitants with them, both in towns and villages.

And now I, Mormon, seeing that the Lamanites were about to overthrow the land, therefore I did go to the hill Shim, and did take up all the records which Ammaron had hid up unto the Lord.

Мормон 5

- 1 И догоди се да ја изађох међу Нефијце и покајох се због заклетве коју положих да им нећу више помагати. И они ми поново дадоше заповедништво над војскама својим, јер гледаху на мене као да могу да их избавим од невоља њихових.
- 2 Али гле, ја бејох без наде, јер знадох за судове Господње који ће се оборити на њих, јер се не покајаше због безакоња својих, већ се бораху за животе своје без призивања оног Бића које их створи.
- 3 И догоди се да нас Ламанци нападоше док бежасмо према граду Јордану. Али гле, они беху потиснути назад, тако да тада не заузеше град.
- 4 И догоди се да нас поново нападоше, а ми задржасмо град. А беше и других градова које Нефијци држаху, чија упоришта их зауставише тако да не могаху доћи до предела који се простираше пред нама, како би уништили становништво земље наше.
- 5 Али догоди се да све земље крај којих бежасмо прошли и чији становници не беху сакупљени, беху уништени од стране Ламанаца, а места њихова, и села и градови, беху огњем спаљени. И тако прође три стотине и седамдесет и девет година.
- 6 И догоди се да три стотине и осамдесете године Ламанци поново изађоше у битку против нас, а ми им се одважно одупресмо, али све беше узалуд јер број њихов беше тако велик да ногама изгазише народ нефијски.
- 7 И догоди се да се ми поново дасмо у бекство. И они који у бекству беху хитрији од Ламанаца, побегоше. А они који у бекству не надмашише Ламанце, беху збрисани и уништени.

Mormon 5

And it came to pass that I did go forth among the Nephites, and did repent of the oath which I had made that I would no more assist them; and they gave me command again of their armies, for they looked upon me as though I could deliver them from their afflictions.

But behold, I was without hope, for I knew the judgments of the Lord which should come upon them; for they repented not of their iniquities, but did struggle for their lives without calling upon that Being who created them.

And it came to pass that the Lamanites did come against us as we had fled to the city of Jordan; but behold, they were driven back that they did not take the city at that time.

And it came to pass that they came against us again, and we did maintain the city. And there were also other cities which were maintained by the Nephites, which strongholds did cut them off that they could not get into the country which lay before us, to destroy the inhabitants of our land.

But it came to pass that whatsoever lands we had passed by, and the inhabitants thereof were not gathered in, were destroyed by the Lamanites, and their towns, and villages, and cities were burned with fire; and thus three hundred and seventy and nine years passed away.

And it came to pass that in the three hundred and eightieth year the Lamanites did come again against us to battle, and we did stand against them boldly; but it was all in vain, for so great were their numbers that they did tread the people of the Nephites under their feet.

And it came to pass that we did again take to flight, and those whose flight was swifter than the Lamanites' did escape, and those whose flight did not exceed the Lamanites' were swept down and destroyed.

8 И ево, гле, ја, Мормон, не желим да мучим душе људске износећи пред њих тако страشان призор крви и покоља какав се указа пред мојим очима. Међутим, знајући да се то сигурно мора обзнанити, и да све оно што је скривено мора бити откривено на крововима –

9 И уз то, да знање о томе мора доћи до остатка овог народа, а и до нејевреја, за које Господ рече да ће расејати овај народ, а овај народ ће се бројати као безвредан међу њима – стога пишем мали сажетак, не усуђујући се да дам потпун извештај о ономе што видех, због заповести коју примих, а и да се ви не бисте сувише ражалостили због opakости овог народа.

10 И ево, гле, говорим ово потомству њиховом, а и нејеврејима који маре за дом Израелов, да разумеју и сазнају одакле долазе благослови њихови.

11 Јер знам да ће такви жалити због пропасти дома Израеловог. Да, жалиће због уништења овог народа, жалиће што се овај народ не покаја, да би могао да буде пригрљен у наручје Исусово.

12 Ево, ово је писано за остатак дома Јаковљевог, а писано је на овај начин јер Бог зна да им opakост то неће изнети на видело, а то треба да буде сакривено за Господа да се објави у време од Њега одређено.

13 И то је заповест коју примих. И гле, изаћи ће то на видело по заповести Господњој, када Он у мудрости својој буде сматрао прикладним.

14 И гле, доћи ће то до Јевреја који не верују, а доћи ће то у ову сврху – да се они увере да Исус јесте Христ, Син Бога живог, како би Отац кроз Сина свога Најљубљенијег остварио свој велики и вечни план у обнављању Јевреја, то јест, целог дома Израеловог, у земљи баштине њихове коју им даде Господ Бог њихов, за испуњење завета свога;

And now behold, I, Mormon, do not desire to harrow up the souls of men in casting before them such an awful scene of blood and carnage as was laid before mine eyes; but I, knowing that these things must surely be made known, and that all things which are hid must be revealed upon the house-tops—

And also that a knowledge of these things must come unto the remnant of these people, and also unto the Gentiles, who the Lord hath said should scatter this people, and this people should be counted as naught among them—therefore I write a small abridgment, daring not to give a full account of the things which I have seen, because of the commandment which I have received, and also that ye might not have too great sorrow because of the wickedness of this people.

And now behold, this I speak unto their seed, and also to the Gentiles who have care for the house of Israel, that realize and know from whence their blessings come.

For I know that such will sorrow for the calamity of the house of Israel; yea, they will sorrow for the destruction of this people; they will sorrow that this people had not repented that they might have been clasped in the arms of Jesus.

Now these things are written unto the remnant of the house of Jacob; and they are written after this manner, because it is known of God that wickedness will not bring them forth unto them; and they are to be hid up unto the Lord that they may come forth in his own due time.

And this is the commandment which I have received; and behold, they shall come forth according to the commandment of the Lord, when he shall see fit, in his wisdom.

And behold, they shall go unto the unbelieving of the Jews; and for this intent shall they go—that they may be persuaded that Jesus is the Christ, the Son of the living God; that the Father may bring about, through his most Beloved, his great and eternal purpose, in restoring the Jews, or all the house of Israel, to the land of their inheritance, which the Lord their God hath given them, unto the fulfilling of his covenant;

- 15 И да би, уз то, потомство овог народа могло потпуније поверовати у јеванђеље Његово које ће им доћи од нејевреја, јер ће овај народ бити расејан и постаће таман, прљав, и мрзак народ, неописиво у поређењу са оним што икад беше међу нама, да, чак и оним што беше међу Ламанцима, и то због њиховог неверовања и идолопоклонства.
- 16 Јер гле, Дух Господњи се већ преста напрезати око очева њихових, и они су без Христа и Бога у свету, и веју их унаоколо као плеву на ветру.
- 17 Беху они некад пријатан народ, и имаху Христа за пастира свога. Да, штавише, вођаше их Бог Отац.
- 18 Али сад, гле, Сотона их води као плеву коју ветар веје, или као што таласи бацају брод без једра или сидра, или без ичега што би управљало њоме. И каква је она такви су и они.
- 19 И гле, Господ благослове њихове које могаху примити у земљи, задржа за нејевреје који буду поседовали ту земљу.
- 20 Али гле, догодиће се да ће их нејевреји прогнати и расејати. И пошто их нејевреји прогнају и расеју, гле, тада ће се Господ сетити завета који учини са Аврамом и свим домом Израеловим.
- 21 И Господ ће се уз то сетити молитви праведника које му за њих беху упућене.
- 22 А тада, о нејевреји, како можете опстати пред моћу Божјом, уколико се не покајете и не окренете од злих путева својих?
- 23 Зар не знате да сте у рукама Божјим? Зар не знате да Он има сву моћ и да ће се по великој наредби Његовој земља савити као свитак?
- 24 Покајте се, стога, и понизите пред Њим, да у правди не изађе на вас – да остатак потомства Јаковљевог као лав не зађе међу вас и на комаде вас искида, и никога нема да избави.

And also that the seed of this people may more fully believe his gospel, which shall go forth unto them from the Gentiles; for this people shall be scattered, and shall become a dark, a filthy, and a loathsome people, beyond the description of that which ever hath been amongst us, yea, even that which hath been among the Lamanites, and this because of their unbelief and idolatry.

For behold, the Spirit of the Lord hath already ceased to strive with their fathers; and they are without Christ and God in the world; and they are driven about as chaff before the wind.

They were once a delightsome people, and they had Christ for their shepherd; yea, they were led even by God the Father.

But now, behold, they are led about by Satan, even as chaff is driven before the wind, or as a vessel is tossed about upon the waves, without sail or anchor, or without anything wherewith to steer her; and even as she is, so are they.

And behold, the Lord hath reserved their blessings, which they might have received in the land, for the Gentiles who shall possess the land.

But behold, it shall come to pass that they shall be driven and scattered by the Gentiles; and after they have been driven and scattered by the Gentiles, behold, then will the Lord remember the covenant which he made unto Abraham and unto all the house of Israel.

And also the Lord will remember the prayers of the righteous, which have been put up unto him for them.

And then, O ye Gentiles, how can ye stand before the power of God, except ye shall repent and turn from your evil ways?

Know ye not that ye are in the hands of God? Know ye not that he hath all power, and at his great command the earth shall be rolled together as a scroll?

Therefore, repent ye, and humble yourselves before him, lest he shall come out in justice against you—lest a remnant of the seed of Jacob shall go forth among you as a lion, and tear you in pieces, and there is none to deliver.

Мормон 6

- 1 И ево, ја завршавам свој запис о уништењу свога народа, Нефијаца. И догоди се да ми одосмо напред испред Ламанаца.
- 2 И ја, Мормон, написах посланицу цару ламанском и хтедох да нам допусти да окупимо народ наш у земљи Кумора, поред брежуљка који се зове Кумора, и да тамо започнемо битку са њима.
- 3 И догоди се да нам цар ламански допусти оно што хтедох.
- 4 И догоди се да одосмо у земљу Кумора и разапесмо шаторе своје унаоколо брежуљка Куморе, а беше то у земљи многих вода, река и извора. И надасмо се да ћемо овде стећи предност над Ламанцима.
- 5 А када прође три стотине осамдесет и четири године, скуписмо у земљу Кумора сав остатак свога народа.
- 6 И догоди се да када бејасмо скупили сав народ наш у земљи Кумора, где, ја Мормон остарех. И знајући да ће то бити последњи битка мога народа, и примивши од Господа заповест да не допустим да записи који беху предавани од очева наших, који су свети, падну у руке Ламанаца, (јер би их Ламанци уништили) стога израдох овај запис са плоча Нефијевих, и на брежуљку Кумора сакрих све записе који ми беху поверени руком Господњом, осим ових неколико плоча које дадох сину своје Моронију.
- 7 И догоди се да мој народ, са женама својим и децом својом, опази тад војске ламанске како марширају према њима. И они, са оним страшним страхом од смрти који испуњава груди свих опаких, чекаху да их приме.
- 8 И догоди се да они кренуше у битку против нас, а свака душа беше испуњена страхом због величине броја њиховог.

Mormon 6

And now I finish my record concerning the destruction of my people, the Nephites. And it came to pass that we did march forth before the Lamanites.

And I, Mormon, wrote an epistle unto the king of the Lamanites, and desired of him that he would grant unto us that we might gather together our people unto the land of Cumorah, by a hill which was called Cumorah, and there we could give them battle.

And it came to pass that the king of the Lamanites did grant unto me the thing which I desired.

And it came to pass that we did march forth to the land of Cumorah, and we did pitch our tents around about the hill Cumorah; and it was in a land of many waters, rivers, and fountains; and here we had hope to gain advantage over the Lamanites.

And when three hundred and eighty and four years had passed away, we had gathered in all the remainder of our people unto the land of Cumorah.

And it came to pass that when we had gathered in all our people in one to the land of Cumorah, behold I, Mormon, began to be old; and knowing it to be the last struggle of my people, and having been commanded of the Lord that I should not suffer the records which had been handed down by our fathers, which were sacred, to fall into the hands of the Lamanites, (for the Lamanites would destroy them) therefore I made this record out of the plates of Nephi, and hid up in the hill Cumorah all the records which had been entrusted to me by the hand of the Lord, save it were these few plates which I gave unto my son Moroni.

And it came to pass that my people, with their wives and their children, did now behold the armies of the Lamanites marching towards them; and with that awful fear of death which fills the breasts of all the wicked, did they await to receive them.

And it came to pass that they came to battle against us, and every soul was filled with terror because of the greatness of their numbers.

- 9 И догоди се да се оборише на мој народ мачем, и луком и стрелом, и секиром, и свакојаким оружјем ратним.
- 10 И догоди се да људи моји беху покошени, да, и то мојих десет хиљада који беху са мношвом, а ја рањен падох у средину. И они прођоше покрај мене тако да ми не окончаше живот.
- 11 И кад они прођоше и покосише сав мој народ, осим нас двадесет и четворице (међу којима беше син мој Морони), а ми надживевши мртве из свога народа, угледасмо сутрадан, када се Ламанци вратише у таборе своје, са врха брежуљка Куморе, десет хиљада људи мојих који беху покошени, које ја предводих.
- 12 И угледасмо такође десет хиљада из мога народа које вођаше син мој Морони.
- 13 И гле, десет хиљада Гидгидониних беше пало, а и он у средини.
- 14 И Лама беше пао са својих десет хиљада. И Гилгал беше пао са својих десет хиљада. И Лимха беше пао са својих десет хиљада. И Јенеум беше пао са својих десет хиљада. И Кумениха, и Морониха, и Антионум, и Шиблом, и Сим, и Још, беху пали, сваки са својих десет хиљада.
- 15 И догоди се да их беше још десет који падоше од мача, сваки са својих десет хиљада. Да, и то сав мој народ беше пао, осим оне двадесет и четворице који беху са мношвом, а такође неколико оних који беху побегли у јужне земље, и неколико оних који беху пребегли код Ламанаца. А тела њихова, и кости, и крв леже по лицу земаљском, остављени од руку оних који их погубише, да труну на земљи и да се распадну и врате својој мајци земљи.
- 16 А душа моја беше јадом раздирана због побивљених из мога народа, и ја завапих:
- 17 О, лепотани, како могосте напустити путеве Господње! О, лепотани, како могосте одбацити оног Исуса који раширених руку стајаше да вас прими!

And it came to pass that they did fall upon my people with the sword, and with the bow, and with the arrow, and with the ax, and with all manner of weapons of war.

And it came to pass that my men were hewn down, yea, even my ten thousand who were with me, and I fell wounded in the midst; and they passed by me that they did not put an end to my life.

And when they had gone through and hewn down all my people save it were twenty and four of us, (among whom was my son Moroni) and we having survived the dead of our people, did behold on the morrow, when the Lamanites had returned unto their camps, from the top of the hill Cumorah, the ten thousand of my people who were hewn down, being led in the front by me.

And we also beheld the ten thousand of my people who were led by my son Moroni.

And behold, the ten thousand of Gidgiddonah had fallen, and he also in the midst.

And Lamah had fallen with his ten thousand; and Gilgal had fallen with his ten thousand; and Limhah had fallen with his ten thousand; and Jeneum had fallen with his ten thousand; and Cumenihah, and Moronihah, and Antionum, and Shiblom, and Shem, and Josh, had fallen with their ten thousand each.

And it came to pass that there were ten more who did fall by the sword, with their ten thousand each; yea, even all my people, save it were those twenty and four who were with me, and also a few who had escaped into the south countries, and a few who had deserted over unto the Lamanites, had fallen; and their flesh, and bones, and blood lay upon the face of the earth, being left by the hands of those who slew them to molder upon the land, and to crumble and to return to their mother earth.

And my soul was rent with anguish, because of the slain of my people, and I cried:

O ye fair ones, how could ye have departed from the ways of the Lord! O ye fair ones, how could ye have rejected that Jesus, who stood with open arms to receive you!

18 Гле, да не учинисте то, не бисте пали. Али гле, падосте, и ја оплакујем ваш губитак.

19 О, ви наочити синови и кћери, ви очеви и мајке, ви мужеви и жене, ви лепотани, како могосте пасти!

20 Али гле, нема вас, и жалост моја не може да вас врати.

21 А убрзо долази дан када се ваше смртно мора обући у бесмртност, и ова тела која сада труну у распадљивости ускоро морају постати нераспадљива тела, а тада морате стати пред судијску столицу Христову да вам буде суђено по делима вашим. И ако сте праведни, тада сте благословени са очевима својим који преминуше пре вас.

22 О, да се покајасте пре овог великог уништења које беше дошло на вас. Али гле, помресте, и Отац, да, Вечни Отац на небу, зна стање ваше. И Он поступа са вама по својој правди и милости.

Behold, if ye had not done this, ye would not have fallen. But behold, ye are fallen, and I mourn your loss.

O ye fair sons and daughters, ye fathers and mothers, ye husbands and wives, ye fair ones, how is it that ye could have fallen!

But behold, ye are gone, and my sorrows cannot bring your return.

And the day soon cometh that your mortal must put on immortality, and these bodies which are now moldering in corruption must soon become incorruptible bodies; and then ye must stand before the judgment-seat of Christ, to be judged according to your works; and if it so be that ye are righteous, then are ye blessed with your fathers who have gone before you.

O that ye had repented before this great destruction had come upon you. But behold, ye are gone, and the Father, yea, the Eternal Father of heaven, knoweth your state; and he doeth with you according to his justice and mercy.

Мормон 7

- 1 И ево, гле, говорио бих нешто остатку овог народа који је поштеђен, ако им Бог уручи речи моје, да могу сазнати нешто о очевима својим. Да, говорим вама, остатку дома Израеловог, а ово су речи које говорим:
- 2 Знајте да сте од дома Израеловог.
- 3 Знајте да морате доћи до покајања, иначе не можете бити спашени.
- 4 Знајте да морате положити своје ратно оружје и више не уживати у проливању крви, и не узимати га поново, уколико вам Бог то не заповеда.
- 5 Знајте да морате доћи до знања о очевима својим и покајати се због свих својих греха и безакоња, и поверовати у Исуса Христа, да је Он Син Божји, и да га Јевреји погубише, и да Он моћу Очевом поново устаде, чиме стече победу над гробом, и такође, жаока смрти у Њему је на-двладана.
- 6 И Он оствари васкрсење мртвих путем кога човек мора устати да би стао пред судијску столицу Његову.
- 7 И Он оствари откупљење света, при чему се оном који се на дан суда нађе недужан пред Њим даје да пребива у присуству Божјем у царству Његовом, да са хоровима вишњим пева бескрајне хвале Оцу, и Сину, и Светом Духу, који су један Бог, у стању среће којој нема краја.
- 8 Покајте се, стога, и крстите у име Исусово, и држите се јеванђеља Христовог које ће бити стављено пред вас не само путем овог записа, већ и кроз запис који ће нејеврејима стићи преко Јевреја, запис који ће преко нејевреја стићи до вас.
- 9 Јер гле, ово се записује зато да бисте ви могли поверовати у то. А поверујете ли у то вероваћете и у ово. А поверујете ли у ово, сазнаћете за очеве своје, а и за чудесна дела која моћу Божјом беху остварена међу њима.

Mormon 7

And now, behold, I would speak somewhat unto the remnant of this people who are spared, if it so be that God may give unto them my words, that they may know of the things of their fathers; yea, I speak unto you, ye remnant of the house of Israel; and these are the words which I speak:

Know ye that ye are of the house of Israel.

Know ye that ye must come unto repentance, or ye cannot be saved.

Know ye that ye must lay down your weapons of war, and delight no more in the shedding of blood, and take them not again, save it be that God shall command you.

Know ye that ye must come to the knowledge of your fathers, and repent of all your sins and iniquities, and believe in Jesus Christ, that he is the Son of God, and that he was slain by the Jews, and by the power of the Father he hath risen again, whereby he hath gained the victory over the grave; and also in him is the sting of death swallowed up.

And he bringeth to pass the resurrection of the dead, whereby man must be raised to stand before his judgment-seat.

And he hath brought to pass the redemption of the world, whereby he that is found guiltless before him at the judgment day hath it given unto him to dwell in the presence of God in his kingdom, to sing ceaseless praises with the choirs above, unto the Father, and unto the Son, and unto the Holy Ghost, which are one God, in a state of happiness which hath no end.

Therefore repent, and be baptized in the name of Jesus, and lay hold upon the gospel of Christ, which shall be set before you, not only in this record but also in the record which shall come unto the Gentiles from the Jews, which record shall come from the Gentiles unto you.

For behold, this is written for the intent that ye may believe that; and if ye believe that ye will believe this also; and if ye believe this ye will know concerning your fathers, and also the marvelous works which were wrought by the power of God among them.

10 И сазнаћете, такође, да сте остатак потомства Јаковљевог, стога се убрајате међу народ првога завета. И ако поверујете у Христа и крстите се, најпре водом, а затим огњем и Светим Духом, следећи пример Спаситеља нашег, у складу са оним што нам Он заповеди, биће вам добро на дан суда. Амен.

And ye will also know that ye are a remnant of the seed of Jacob; therefore ye are numbered among the people of the first covenant; and if it so be that ye believe in Christ, and are baptized, first with water, then with fire and with the Holy Ghost, following the example of our Savior, according to that which he hath commanded us, it shall be well with you in the day of judgment. Amen.

Мормон 8

- 1 Гле, ја, Морони, завршавам запис оца свога, Мормона. Гле, имам само нешто мало да запишем, оно што ми заповеди отац мој.
- 2 И ево, догоди се да после велике и страшне битке код Куморе, гле, Нефијце који беху побегли у земљу према југу, гоњаху Ламанци, све док сви не беху уништени.
- 3 А убише и оца мога, а ја остадох сам да запишем жалосну причу о уништењу свога народа. Али гле, њих нема, а ја извршавам заповест оца свога. И не знам хоће ли и мене убити.
- 4 Стога ћу написати и сакрити у земљу ове записе, и није важно куда ћу ићи.
- 5 Гле, отац мој изради овај запис, и записа сврху његову. И гле, ја бих је такође записао кад бих имао места на плочама, али немам, и немам руде, јер сам сâм. Отац мој је убијен у бици, и сва родбина моја, и немам пријатеља нити куда да идем, и не знам колико ће Господ дозволити да живим.
- 6 Гле, прође четири стотине година од доласка нашег Господа и Спаситеља.
- 7 И гле, Ламанци прогањаху мој народ, Нефијце, од града до града и од места до места, све док их не беше више, и пад њихов беше велик. Да, велико је и чудесно уништење мога народа, Нефијаца.
- 8 А гле, рука Господња то учини. И гле, Ламанци такође ратују једни са другима, и цело лице ове земље је један непрекидан круг убиства и крвопролића. И нико не зна крај рата.
- 9 И ево, гле, не говорим више о њима, јер осим Ламанаца и разбојника не постоји нико више на лицу земље.

Mormon 8

Behold I, Moroni, do finish the record of my father, Mormon. Behold, I have but few things to write, which things I have been commanded by my father.

And now it came to pass that after the great and tremendous battle at Cumorah, behold, the Nephites who had escaped into the country southward were hunted by the Lamanites, until they were all destroyed.

And my father also was killed by them, and I even remain alone to write the sad tale of the destruction of my people. But behold, they are gone, and I fulfil the commandment of my father. And whether they will slay me, I know not.

Therefore I will write and hide up the records in the earth; and whither I go it mattereth not.

Behold, my father hath made this record, and he hath written the intent thereof. And behold, I would write it also if I had room upon the plates, but I have not; and ore I have none, for I am alone. My father hath been slain in battle, and all my kinsfolk, and I have not friends nor whither to go; and how long the Lord will suffer that I may live I know not.

Behold, four hundred years have passed away since the coming of our Lord and Savior.

And behold, the Lamanites have hunted my people, the Nephites, down from city to city and from place to place, even until they are no more; and great has been their fall; yea, great and marvelous is the destruction of my people, the Nephites.

And behold, it is the hand of the Lord which hath done it. And behold also, the Lamanites are at war one with another; and the whole face of this land is one continual round of murder and bloodshed; and no one knoweth the end of the war.

And now, behold, I say no more concerning them, for there are none save it be the Lamanites and robbers that do exist upon the face of the land.

- 10 И нема никога ко познаје истинског Бога, осим ученика Исусових, који осташе у земљи све док opakост народа не беше толика да им Господ не дозволи да остану са народом. И није дан човек не зна јесу ли они на лицу земље.
- 11 Али гле, отац мој и ја их видесмо и они нам слушаху.
- 12 И онај који прими овај запис и не осуди га због несавршености које су у њему, тај ће сазнати и веће од тога. Гле, ја сам Морони, и да је могуће све бих вам обзнанио.
- 13 Гле, завршавам казивање о овом народу. Син сам Мормонов, а отац мој је потомак Нефијев.
- 14 И ја сам онај који за Господа скрива овај запис. Плоче његове нису од вредности, због заповести Господње. Јер Он заиста рече да их нико неће имати ради стицања добитка, али запис његов је од велике вредности, а оног који га изнесе на светло дана Господ ће благословити.
- 15 Јер нико нема моћ да га изнесе на светло дана осим ако му није од Бога дато. Јер Бог хоће да то буде учињено једино са оком упртим на славу Његову, или добробит древног и дуго расутог заветног народа Господњег.
- 16 А благословен је онај који то изнесе на видело, јер то ће из таме изаћи на светло, по речи Господњој. Да, изнеће се из земље и засјаће из таме и дати на знање људима, а то ће бити учињено моћу Божјом.
- 17 А буде ли грешака, биће то грешке човечје. Али гле, ми за грешке не знамо; ипак Бог зна све. Стога, нека се чува онај који осуђује то да не буде у опасности од огња пакленог.
- 18 А онај који каже: Покажи ми, или ћеш бити ударен – нека се чува да не заповеда оно што Господ забрањује.
- 19 Јер гле, онај који напречац суди, биће му напречац суђено, заузврат, јер ће му плата бити по делима његовим. Стога, онај који удари, биће ударен од Господа, заузврат.

And there are none that do know the true God save it be the disciples of Jesus, who did tarry in the land until the wickedness of the people was so great that the Lord would not suffer them to remain with the people; and whether they be upon the face of the land no man knoweth.

But behold, my father and I have seen them, and they have ministered unto us.

And whoso receiveth this record, and shall not condemn it because of the imperfections which are in it, the same shall know of greater things than these. Behold, I am Moroni; and were it possible, I would make all things known unto you.

Behold, I make an end of speaking concerning this people. I am the son of Mormon, and my father was a descendant of Nephi.

And I am the same who hideth up this record unto the Lord; the plates thereof are of no worth, because of the commandment of the Lord. For he truly saith that no one shall have them to get gain; but the record thereof is of great worth; and whoso shall bring it to light, him will the Lord bless.

For none can have power to bring it to light save it be given him of God; for God wills that it shall be done with an eye single to his glory, or the welfare of the ancient and long dispersed covenant people of the Lord.

And blessed be he that shall bring this thing to light; for it shall be brought out of darkness unto light, according to the word of God; yea, it shall be brought out of the earth, and it shall shine forth out of darkness, and come unto the knowledge of the people; and it shall be done by the power of God.

And if there be faults they be the faults of a man. But behold, we know no fault; nevertheless God knoweth all things; therefore, he that condemneth, let him be aware lest he shall be in danger of hell fire.

And he that saith: Show unto me, or ye shall be smitten—let him beware lest he commandeth that which is forbidden of the Lord.

For behold, the same that judgeth rashly shall be judged rashly again; for according to his works shall his wages be; therefore, he that smiteth shall be smitten again, of the Lord.

20 Гле шта Свето писмо каже – нека човек не удара, нити суди, јер суд је мој, каже Господ, а и освета је моја, и ја ћу узвратити.

21 А онај који распирује гнев и борбе против дела Господњег, и против заветног народа Господњег који је дом Израелов, и каже: Уништићемо дело Господње, и Господ се неће сетити завета који учини са домом Израеловим – тај је у опасности да буде посечен и у огањ бачен;

22 Јер ће се вечне намере Господње наставити, све док се не испуне сва обећања Његова.

23 Истражујте пророштва Исаијина. Гле, ја их не могу записати. Да, гле, кажем вам да ће они свеци који помреше пре мене, који поседоваху ову земљу, вапити, да, и то из праха ће вапити Господу. И тако жив био Господ, сетиће се Он завета који учини са њима.

24 И зна Он за молитве њихове, да беху оне у корист браће њихове. И познаје Он веру њихову, јер у име Његово могаху горе уклањати и у име Његово могаху учинити да се земља тресе, и моћу речи Његове учинише да се тамнице на земљу сруше. Да, чак ни пећи ужарене не могаху им наудити, ни звери дивље ни змије отровнице, због моћи речи Његове.

25 И гле, молитве њихове беху такође у корист онога коме ће Господ дозволити да ово обелода ни.

26 И нико не треба да каже да то неће доћи, јер свакако хоће, јер Господ то рече. Јер из земље ће изаћи руком Господњом, и нико то не може спречити. А десиће се то у дан када се буде говорило да су чуда укинута, и доћи ће као кад неко из мртвих говори.

27 И доћи ће то у дан кад крв светаца завапи Господу због тајних савеза и дела таме.

Behold what the scripture says—man shall not smite, neither shall he judge; for judgment is mine, saith the Lord, and vengeance is mine also, and I will repay.

And he that shall breathe out wrath and strifes against the work of the Lord, and against the covenant people of the Lord who are the house of Israel, and shall say: We will destroy the work of the Lord, and the Lord will not remember his covenant which he hath made unto the house of Israel—the same is in danger to be hewn down and cast into the fire;

For the eternal purposes of the Lord shall roll on, until all his promises shall be fulfilled.

Search the prophecies of Isaiah. Behold, I cannot write them. Yea, behold I say unto you, that those saints who have gone before me, who have possessed this land, shall cry, yea, even from the dust will they cry unto the Lord; and as the Lord liveth he will remember the covenant which he hath made with them.

And he knoweth their prayers, that they were in behalf of their brethren. And he knoweth their faith, for in his name could they remove mountains; and in his name could they cause the earth to shake; and by the power of his word did they cause prisons to tumble to the earth; yea, even the fiery furnace could not harm them, neither wild beasts nor poisonous serpents, because of the power of his word.

And behold, their prayers were also in behalf of him that the Lord should suffer to bring these things forth.

And no one need say they shall not come, for they surely shall, for the Lord hath spoken it; for out of the earth shall they come, by the hand of the Lord, and none can stay it; and it shall come in a day when it shall be said that miracles are done away; and it shall come even as if one should speak from the dead.

And it shall come in a day when the blood of saints shall cry unto the Lord, because of secret combinations and the works of darkness.

- 28 Да, доћи ће то у дан када се моћ Божја буде по-рицала, а цркве постану укаљане и уздигну се у охолости срца својих. Да, и то у дан кад црквене вође и учитељи узрасту у охолости срца својих, и то до зависти према онима који припадају црквама њиховим.
- 29 Да, доћи ће то у дан када се буде чуло о пожарама, и олујама, и пушењу дима у туђим земљама;
- 30 И чуће се такође о ратовима, и гласинама о ратовима, и земљотресима на местима различитим.
- 31 Да, доћи ће то у дан кад буде великих прљавштина на лицу земаљском. Биће убистава, и пљачкања, и лажи, и превара, и курварстава, и свакојакних одвратности, кад буде много оних који ће говорити: Учини ово, или оно, и није важно, јер Господ ће подупрети такве у последњи дан. Али јао таквима, јер су у жучи горчине и оковима безакоња.
- 32 Да, доћи ће то у дан када буду подизане цркве које ће говорити: Дођите к мени, и за новац ваш биће вам опроштени греси ваши.
- 33 О, опаки и покварени и тврдоглави народе, зашто саградисте себи цркве да бисте добитак стицали? Зашто преиначисте свету реч Божју да бисте проклетство навукли на душе своје? Гле, гледајте на откривења Божја, јер гле, долази време у тај дан када се све ово мора испунити.
- 34 Гле, Господ ми показа нешто велико и чудесно о ономе што убрзо мора доћи, у тај дан када ће ово изаћи међу вас.
- 35 Гле, говорим вам као да сте присутни, а ипак нисте. Али гле, Исус Христ ми вас показа, и ја познајем ваша дела.

Yea, it shall come in a day when the power of God shall be denied, and churches become defiled and be lifted up in the pride of their hearts; yea, even in a day when leaders of churches and teachers shall rise in the pride of their hearts, even to the envying of them who belong to their churches.

Yea, it shall come in a day when there shall be heard of fires, and tempests, and vapors of smoke in foreign lands;

And there shall also be heard of wars, rumors of wars, and earthquakes in divers places.

Yea, it shall come in a day when there shall be great pollutions upon the face of the earth; there shall be murders, and robbing, and lying, and deceivings, and whoredoms, and all manner of abominations; when there shall be many who will say, Do this, or do that, and it mattereth not, for the Lord will uphold such at the last day. But wo unto such, for they are in the gall of bitterness and in the bonds of iniquity.

Yea, it shall come in a day when there shall be churches built up that shall say: Come unto me, and for your money you shall be forgiven of your sins.

O ye wicked and perverse and stiffnecked people, why have ye built up churches unto yourselves to get gain? Why have ye transfigured the holy word of God, that ye might bring damnation upon your souls? Behold, look ye unto the revelations of God; for behold, the time cometh at that day when all these things must be fulfilled.

Behold, the Lord hath shown unto me great and marvelous things concerning that which must shortly come, at that day when these things shall come forth among you.

Behold, I speak unto you as if ye were present, and yet ye are not. But behold, Jesus Christ hath shown you unto me, and I know your doing.

36 И знам да ходате у охолости срца својих, и нема никога осим само неколико који се не уздигоше у охолости срца својих, до одевања у веома отмену одећу, до зависти, и препирки, и злобе, и прогона, и свакојаким безакоња. А цркве ваше, да, и то све, искварише се због охолости срца ваших.

37 Јер гле, више љубите новац и иметак свој и своју отмену одећу и украшавање цркава својих, него што љубите сиромашне и убоге, болесне и ожалошћене.

38 О, ви укаљани, ви лицемери, ви учитељи, који се продајете за оно што ће иструлити, зашто упрљасте свету цркву Божју? Зашто се стидите да преузмете на себе име Христово? Зашто не мислите да је већа вредност бескрајне среће од беде која никад не умире – због хвале света?

39 Зашто се украшавате оним што живота нема, а уз то допуштате да гладни, и убоги, и голи, и болесни и ожалошћени пролазе крај вас, а ви их не примећујете?

40 Да, зашто градите тајне одвратности своје да бисте добитак стицали, и чините да удовице тугују пред Господом, и да сирочад такође тугује пред Господом, а и да крв очева њихових и мужева њихових вапи Господу из земље, за освету на главе ваше?

41 Гле, мач освете виси над вама, и ускоро долази време да Он на вама освети крв светаца, јер неће више да допушта вапаје њихове.

And I know that ye do walk in the pride of your hearts; and there are none save a few only who do not lift themselves up in the pride of their hearts, unto the wearing of very fine apparel, unto envying, and strifes, and malice, and persecutions, and all manner of iniquities; and your churches, yea, even every one, have become polluted because of the pride of your hearts.

For behold, ye do love money, and your substance, and your fine apparel, and the adorning of your churches, more than ye love the poor and the needy, the sick and the afflicted.

O ye pollutions, ye hypocrites, ye teachers, who sell yourselves for that which will canker, why have ye polluted the holy church of God? Why are ye ashamed to take upon you the name of Christ? Why do ye not think that greater is the value of an endless happiness than that misery which never dies—because of the praise of the world?

Why do ye adorn yourselves with that which hath no life, and yet suffer the hungry, and the needy, and the naked, and the sick and the afflicted to pass by you, and notice them not?

Yea, why do ye build up your secret abominations to get gain, and cause that widows should mourn before the Lord, and also orphans to mourn before the Lord, and also the blood of their fathers and their husbands to cry unto the Lord from the ground, for vengeance upon your heads?

Behold, the sword of vengeance hangeth over you; and the time soon cometh that he avengeth the blood of the saints upon you, for he will not suffer their cries any longer.

Мормон 9

- 1 И ево, говорим и о онима који не верују у Христа.
- 2 Гле, хоћете ли поверовати у дан похођења свога – гле, кад Господ дође, да, и то у онај велики дан кад се земља смота као свитак и твари отопе од жестоке врелине, да, у онај велики дан кад будете приведени да станете пред Јагње Божје – хоћете ли и тада рећи да Бога нема?
- 3 Хоћете ли и тада наставити да поричете Христа, или можете ли гледати Јагње Божје? Мислите ли да можете пребивати са Њим са свешћу о кривици својој? Мислите ли да бисте могли бити срећни да пребивате са тим светим Бићем када душе ваше раздире свест о кривици што увек кршисте законе Његове?
- 4 Гле, кажем вам да бисте били јаднији да пребивате са светим и праведним Богом са свешћу о прљавштини својој пред Њим, него да пребивате у паклу с душама проклетим.
- 5 Јер гле, кад будете приведени да видите пред Богом голотињу своју и уз то славу Божју и светост Исуса Христа, распалиће то у вама пламен неугасивог огња.
- 6 Онда, о неверници, окрените се Господу, завапите снажно Оцу у име Исусово, да бисте се можда тог великог и последњег дана нашли неукрањани, чисти, наочити и бели, будући очишћени крвљу Јагњетовом.
- 7 И опет, говорим вама који поричете откривења Божја и кажете да су укинута, да откривења нема, нити пророштава, ни дарова, ни исцељења, ни говорења језицима, и тумачења језика;
- 8 Гле кажем вам, онај који пориче ово не познаје јеванђеље Христово. Да, он није читао Света писма, а ако јесте, не разуме их.
- 9 Не читамо ли, наиме, да је Бог исти јуче, данас и заувек, и у Њему нема колебљивости нити наговештаја промене?

Mormon 9

And now, I speak also concerning those who do not believe in Christ.

Behold, will ye believe in the day of your visitation—behold, when the Lord shall come, yea, even that great day when the earth shall be rolled together as a scroll, and the elements shall melt with fervent heat, yea, in that great day when ye shall be brought to stand before the Lamb of God—then will ye say that there is no God?

Then will ye longer deny the Christ, or can ye behold the Lamb of God? Do ye suppose that ye shall dwell with him under a consciousness of your guilt? Do ye suppose that ye could be happy to dwell with that holy Being, when your souls are racked with a consciousness of guilt that ye have ever abused his laws?

Behold, I say unto you that ye would be more miserable to dwell with a holy and just God, under a consciousness of your filthiness before him, than ye would to dwell with the damned souls in hell.

For behold, when ye shall be brought to see your nakedness before God, and also the glory of God, and the holiness of Jesus Christ, it will kindle a flame of unquenchable fire upon you.

O then ye unbelieving, turn ye unto the Lord; cry mightily unto the Father in the name of Jesus, that perhaps ye may be found spotless, pure, fair, and white, having been cleansed by the blood of the Lamb, at that great and last day.

And again I speak unto you who deny the revelations of God, and say that they are done away, that there are no revelations, nor prophecies, nor gifts, nor healing, nor speaking with tongues, and the interpretation of tongues;

Behold I say unto you, he that denieth these things knoweth not the gospel of Christ; yea, he has not read the scriptures; if so, he does not understand them.

For do we not read that God is the same yesterday, today, and forever, and in him there is no variableness neither shadow of changing?

- 10 И ево, замислите ли у себи бога који се мења и у коме је наговештај промене, тада замислите у себи бога који није Бог чуда.
- 11 Али гле, ја ћу вам показати Бога чуда, и то Бога Аврамовог, и Бога Исаковог, и Бога Јаковљевог, а то је исти онај Бог који створи небеса и земљу и све што је на њима.
- 12 Гле, створи Он Адама, а преко Адама дође пад човеков. А због пада човековог дође Исус Христ, који је Отац и Син, а због Исуса Христа дође откупљење човечје.
- 13 А због откупљења човековог које дође по Исусу Христу, враћају се они у присуство Господње. Да, тако су сви људи откупљени, јер смрт Христова остварује васкрсење које остварује откупљење од бескрајног сна, сна из ког ће се сви људи моћу Божјом пробудити кад труба затруби, и они ће изаћи, и мали и велики, и сви ће стати пред суд Његов, откупљени и разрешени од ових вечних окова смрти, а та смрт је временска смрт.
- 14 А тада на њих долази суд Свечев. И тада долази време да ће онај који је прљав и даље бити прљав, а онај који је праведан и даље ће бити праведан. Онај који је срећан и даље ће бити срећан, а онај који је несрећан и даље ће бити несрећан.
- 15 А сад, о ви сви који замислите у себи бога који не може чуда чинити, питао бих вас, зар прође све то о чему говорих? Зар већ дође крај? Гле, кажем вам, не. И Бог не преста бити Бог чуда.
- 16 Гле, није ли оно што Бог изврши чудесно у нашим очима? Да, и ко може разумети чудесна дела Божја?
- 17 Ко ће рећи да није чудо што су по речи Његовој небо и земља створени, и моћу речи Његове човек беше створен од праха земаљског, и моћу речи Његове чуда беху извршена?

And now, if ye have imagined up unto yourselves a god who doth vary, and in whom there is shadow of changing, then have ye imagined up unto yourselves a god who is not a God of miracles.

But behold, I will show unto you a God of miracles, even the God of Abraham, and the God of Isaac, and the God of Jacob; and it is that same God who created the heavens and the earth, and all things that in them are.

Behold, he created Adam, and by Adam came the fall of man. And because of the fall of man came Jesus Christ, even the Father and the Son; and because of Jesus Christ came the redemption of man.

And because of the redemption of man, which came by Jesus Christ, they are brought back into the presence of the Lord; yea, this is wherein all men are redeemed, because the death of Christ bringeth to pass the resurrection, which bringeth to pass a redemption from an endless sleep, from which sleep all men shall be awakened by the power of God when the trump shall sound; and they shall come forth, both small and great, and all shall stand before his bar, being redeemed and loosed from this eternal band of death, which death is a temporal death.

And then cometh the judgment of the Holy One upon them; and then cometh the time that he that is filthy shall be filthy still; and he that is righteous shall be righteous still; he that is happy shall be happy still; and he that is unhappy shall be unhappy still.

And now, O all ye that have imagined up unto yourselves a god who can do no miracles, I would ask of you, have all these things passed, of which I have spoken? Has the end come yet? Behold I say unto you, Nay; and God has not ceased to be a God of miracles.

Behold, are not the things that God hath wrought marvelous in our eyes? Yea, and who can comprehend the marvelous works of God?

Who shall say that it was not a miracle that by his word the heaven and the earth should be; and by the power of his word man was created of the dust of the earth; and by the power of his word have miracles been wrought?

18 И ко ће рећи да Исус Христ не учини моћна чуда? И многа моћна чуда беху извршена рукама апостола.

19 И ако се онда извођаху чуда, зашто Бог преста да буде Бог чуда, а ипак буде непроменљиво Биће? И гле, кажем вам, Он се не мења. Да је тако, Он би престао да буде Бог, а Он не престаје да буде Бог, и јесте Бог чуда.

20 А разлог што Он престаје да чини чуда међу децом човечјом је то што они ишчезавају у невери, и одступају са правог пута, и не познају Бога у ког треба да се уздају.

21 Гле, кажем вам да ко год поверује у Христа, не сумњајући ништа, шта год заиште од Оца у име Христово, даће му се. И то је обећање свима, и то за све крајеве земаљске.

22 Јер гле, овако рече Исус Христ, Син Божји, ученицима својим који ће остати, да, а и свим ученицима својим, пред мноштвом које слушаше: Идите по целом свету и проповедајте јеванђеље сваком створењу;

23 И онај који поверује и крсти се биће спасен, али онај који не поверује биће проклет;

24 А ови знаци ће пратити оне који поверују – у име моје ће ђаволе истеривати, новим језицима ће говорити, змије ће држати, и попију ли шта смртоносно неће им нашкодити, на болесне ће руке полагати и они ће оздрављати;

25 И ко год поверује у име моје, ништа не сумњајући, њему ћу потврдити све речи своје, и то у свим крајевима земаљским.

26 И ево, гле, ко се може одупрети делима Господњим? Ко може порећи казивања Његова? Ко ће се подићи против свемогуће моћи Господње? Ко ће презрети дела Господња? Ко ће презрети децу Христову? Гле, сви ви који презирете дела Господња, јер ћете се чудити и страдати.

And who shall say that Jesus Christ did not do many mighty miracles? And there were many mighty miracles wrought by the hands of the apostles.

And if there were miracles wrought then, why has God ceased to be a God of miracles and yet be an unchangeable Being? And behold, I say unto you he changeth not; if so he would cease to be God; and he ceaseth not to be God, and is a God of miracles.

And the reason why he ceaseth to do miracles among the children of men is because that they dwindle in unbelief, and depart from the right way, and know not the God in whom they should trust.

Behold, I say unto you that whoso believeth in Christ, doubting nothing, whatsoever he shall ask the Father in the name of Christ it shall be granted him; and this promise is unto all, even unto the ends of the earth.

For behold, thus said Jesus Christ, the Son of God, unto his disciples who should tarry, yea, and also to all his disciples, in the hearing of the multitude: Go ye into all the world, and preach the gospel to every creature;

And he that believeth and is baptized shall be saved, but he that believeth not shall be damned;

And these signs shall follow them that believe— in my name shall they cast out devils; they shall speak with new tongues; they shall take up serpents; and if they drink any deadly thing it shall not hurt them; they shall lay hands on the sick and they shall recover;

And whosoever shall believe in my name, doubting nothing, unto him will I confirm all my words, even unto the ends of the earth.

And now, behold, who can stand against the works of the Lord? Who can deny his sayings? Who will rise up against the almighty power of the Lord? Who will despise the works of the Lord? Who will despise the children of Christ? Behold, all ye who are despisers of the works of the Lord, for ye shall wonder and perish.

- 27 О, не презириште онда и не чудите се, већ послушајте речи Господње и молитe Оца у име Исусово за све оно што вам је потребно. Не сумњајте већ будите верни, и почните као у древна времена, и приђите Господу свим срцем својим, и трудите се око спасења свога са страхом и дрхтањем пред Њим.
- 28 Будите мудри у данима провере своје. Уклоните са себе сву нечистоћу своју. Не иштите да бисте у пожудама својим трошили, већ иштите са непоколебљивом чврстином да се не препустите искушењу, већ да служите правом и живом Богу.
- 29 Гледајте да се не крстите недостојно. Гледајте да не узимате причешће Христово недостојно, већ гледајте да све чините у достојности, а чините то у име Исуса Христа, Сина Бога живога. И будете ли то чинили, и истрајете до краја, ни пошто нећете бити одбачени.
- 30 Гле, говорим вам као да говорох из мртвих, јер знам да ћете имати речи моје.
- 31 Не осуђујте ме због несавршености моје, нити оца мога због несавршености његове, нити оне који пре њега писаху, већ уместо тога захваљујте Богу што вам објави несавршености наше, да научите да будете мудрији него што ми бејасмо.
- 32 И ево, гле, написасмо запис овај у складу са знањем нашим, знацима који се код нас зову прерађени египатски, које предавасмо и која променисмо у складу са начином говора нашег.
- 33 И да плоче наше беху довољно велике писали бисмо јеврејски, али јеврејски такође променисмо, а да могосмо писати јеврејски, гле, не би било несавршености у запису нашем.
- 34 Али зна Господ оно што записасмо, а и да ниједан други народ не познаје језик наш. И због тога што ниједан други народ не познаје језик наш, припреми Он стога средство за тумачење његово.
- 35 А ово је написано да бисмо очистили одећу своју од крви браће наше која ишчезоше у невери.

O then despise not, and wonder not, but hearken unto the words of the Lord, and ask the Father in the name of Jesus for what things soever ye shall stand in need. Doubt not, but be believing, and begin as in times of old, and come unto the Lord with all your heart, and work out your own salvation with fear and trembling before him.

Be wise in the days of your probation; strip yourselves of all uncleanness; ask not, that ye may consume it on your lusts, but ask with a firmness unshaken, that ye will yield to no temptation, but that ye will serve the true and living God.

See that ye are not baptized unworthily; see that ye partake not of the sacrament of Christ unworthily; but see that ye do all things in worthiness, and do it in the name of Jesus Christ, the Son of the living God; and if ye do this, and endure to the end, ye will in nowise be cast out.

Behold, I speak unto you as though I spake from the dead; for I know that ye shall have my words.

Condemn me not because of mine imperfection, neither my father, because of his imperfection, neither them who have written before him; but rather give thanks unto God that he hath made manifest unto you our imperfections, that ye may learn to be more wise than we have been.

And now, behold, we have written this record according to our knowledge, in the characters which are called among us the reformed Egyptian, being handed down and altered by us, according to our manner of speech.

And if our plates had been sufficiently large we should have written in Hebrew; but the Hebrew hath been altered by us also; and if we could have written in Hebrew, behold, ye would have had no imperfection in our record.

But the Lord knoweth the things which we have written, and also that none other people knoweth our language; and because that none other people knoweth our language, therefore he hath prepared means for the interpretation thereof.

And these things are written that we may rid our garments of the blood of our brethren, who have dwindled in unbelief.

36 И гле, ово што пожелесмо у погледу на браћу нашу, да, и то обнову њихову у знању о Христу, у складу је са молитвама свих светаца који пребиваху у овој земљи.

37 И нека Господ Исус Христ дâ да молитве њихове буду услишене у складу са вером њиховом. И нека се Бог Отац сети завета који учини са домом Израеловим. И нека их заувек благослови, по вери у име Исуса Христа. Амен.

And behold, these things which we have desired concerning our brethren, yea, even their restoration to the knowledge of Christ, are according to the prayers of all the saints who have dwelt in the land.

And may the Lord Jesus Christ grant that their prayers may be answered according to their faith; and may God the Father remember the covenant which he hath made with the house of Israel; and may he bless them forever, through faith on the name of Jesus Christ. Amen.

Књига Етерова

Јаредовски запис преузет са двадесет четири плоче које народ Лимхијев пронађе у дане Цара Мосије.

Етер 1

- 1 И ево, ја, Морони, настављам да дајем извештај о тим древним становницима који руком Господњом беху уништени на лицу ове северне земље.
- 2 А свој извештај преузимама са двадесет и четири плоче које пронађе народ Лимхијев, који се зове Књига Етерова.
- 3 И пошто сматрам да се први део тог записа, који говори о стварању света, и о Адаму такође, и извештај од тог времена све до велике куле и свему ономе што се зби међу децом човечјом до тога времена, налази код Јевреја –
- 4 Стога, не пишем о ономе што се догађаше од дана Адамових до тога времена. Али, то је на плочама и ко год их пронађе тај ће имати моћ да стекне потпун извештај.
- 5 Али гле, не дајем потпун извештај, већ дајем део извештаја, од куле па све док не беху уништени.
- 6 А извештај дајем овако. Онај који написа овај запис је Етер, а он беше потомак Коријанторов.
- 7 Коријантор беше син Моронов.
- 8 А Морон беше син Етемов.
- 9 А Етем беше син Ахин.
- 10 А Аха беше син Ситов.
- 11 А Сит беше син Шиблонов.
- 12 А Шиблон беше син Комов.
- 13 А Ком беше син Коријантумов.
- 14 А Коријантум беше син Амнигадин.
- 15 А Амнигада беше син Аронов.
- 16 А Арон беше потомак Хетов, који беше син Хеартомов.

The Book of Ether

The record of the Jaredites, taken from the twenty-four plates found by the people of Limhi in the days of King Mosiah.

Ether 1

- And now I, Moroni, proceed to give an account of those ancient inhabitants who were destroyed by the hand of the Lord upon the face of this north country.
- And I take mine account from the twenty and four plates which were found by the people of Limhi, which is called the Book of Ether.
- And as I suppose that the first part of this record, which speaks concerning the creation of the world, and also of Adam, and an account from that time even to the great tower, and whatsoever things transpired among the children of men until that time, is had among the Jews—
- Therefore I do not write those things which transpired from the days of Adam until that time; but they are had upon the plates; and whoso findeth them, the same will have power that he may get the full account.
- But behold, I give not the full account, but a part of the account I give, from the tower down until they were destroyed.
- And on this wise do I give the account. He that wrote this record was Ether, and he was a descendant of Coriantor.
- Coriantor was the son of Moron.
And Moron was the son of Ethem.
And Ethem was the son of Ahah.
And Ahah was the son of Seth.
And Seth was the son of Shiblön.
And Shiblön was the son of Com.
And Com was the son of Coriantum.
And Coriantum was the son of Amnigaddah.
And Amnigaddah was the son of Aaron.
And Aaron was a descendant of Heth, who was the son of Hearthom.

- 17 А Хеартом беше син Либов.
18 А Либ беше син Кишов.
19 А Киш беше син Коромов.
20 А Кором беше син Левијев.
21 А Леви беше син Кимов.
22 А Ким беше син Моријантонов.
23 А Моријантон беше потомак Риплакишев.
24 А Риплакиш беше син Шезов.
25 А Шез беше син Хетов.
26 А Хет беше син Комов.
27 А Ком беше син Коријантумов.
28 А Коријантум беше син Емеров.
29 А Емер беше син Омеров.
30 А Омер беше син Шулин.
31 А Шула беше син Кибов.
32 А Киб беше син Орихин, који беше син
Јаредов;
33 Тај Јаред дође са братом својим и породицама
њиховим, и са другима и породицама њиховим,
од велике куле, у време кад Господ побрка језик
народа и закле се у гневу своме да ће их расејати
по свом лицу земаљском. И по речи Господњој
народ беше расејан.
34 А брату Јаредовом, будући да беше крупан и
снажан човек, и човек високо повлашћен код
Господа, рече Јаред, брат његов: Завапи
Господу да нас не измеша па да не разумемо ре-
чи своје.
35 И догоди се да брат Јаредов завапи Господу, и
Господ се смилова Јареду. Стога Он не побрка је-
зик Јаредов. И Јаред и брат његов не беху изме-
шани.
36 Тада Јаред рече брату своме: Завапи опет
Господу, па можда Он одврати срцбу своју од
оних који су пријатељи наши, да ни њихов језик
не побрка.
37 И догоди се да брат Јаредов завапи Господу, и
Господ се такође смилова пријатељима њихо-
вим и породицама њиховим, тако да не беху из-
мешани.
- And Hearthom was the son of Lib.
And Lib was the son of Kish.
And Kish was the son of Corom.
And Corom was the son of Levi.
And Levi was the son of Kim.
And Kim was the son of Morianton.
And Morianton was a descendant of Riplakish.
And Riplakish was the son of Shez.
And Shez was the son of Heth.
And Heth was the son of Com.
And Com was the son of Coriantum.
And Coriantum was the son of Emer.
And Emer was the son of Omer.
And Omer was the son of Shule.
And Shule was the son of Kib.
And Kib was the son of Orihah, who was the son
of Jared;
Which Jared came forth with his brother and
their families, with some others and their families,
from the great tower, at the time the Lord con-
founded the language of the people, and swore in
his wrath that they should be scattered upon all the
face of the earth; and according to the word of the
Lord the people were scattered.
And the brother of Jared being a large and
mighty man, and a man highly favored of the Lord,
Jared, his brother, said unto him: Cry unto the
Lord, that he will not confound us that we may not
understand our words.
And it came to pass that the brother of Jared did
cry unto the Lord, and the Lord had compassion
upon Jared; therefore he did not confound the lan-
guage of Jared; and Jared and his brother were not
confounded.
Then Jared said unto his brother: Cry again unto
the Lord, and it may be that he will turn away his
anger from them who are our friends, that he con-
found not their language.
And it came to pass that the brother of Jared did
cry unto the Lord, and the Lord had compassion
upon their friends and their families also, that they
were not confounded.

38 И догоди се да се Јаред поново обрати брату своме, говорећи: Иди и упитај Господа дали ће нас истерати из земље, и ако ће нас истерати из земље, завапи Му куда да идемо. И ко зна можда ће нас Господ одвести у земљу која је изабрана међу свим на земљи? И буде ли тако, будимо верни Господу како бисмо је примили за баштину своју.

39 И догоди се да брат Јаредов завапи Господу у складу са оним што беху изговорила уста Јаредова.

40 И догоди се да Господ чу брата Јаредовог и смилова му се, и рече му:

41 Пођи и скупи сва стада своја, и мушко и женско од сваке врсте, и такође семе земаљско од сваке врсте, и породице своје, а и Јареда брата свога и породицу његову, такође и пријатеље своје и породице њихове, и пријатеље Јаредове и породице њихове.

42 А кад учиниш то поведи их доле у долину која је према северу. А ја ћу те дочекати тамо и ићи ћу пред тобом у земљу која је изабрана међу свим земљама на земљи.

43 И тамо ћу благословити тебе и потомство твоје, и подићи ћу за себе од потомства твога, и потомства брата твога, и оних који пођу са тобом, народ велик. И на свом лицу земаљском неће бити већег народа од оног ког ћу подићи за себе од потомства твога. А то ћу ти учинити јер ми толико дуго вапљаше.

And it came to pass that Jared spake again unto his brother, saying: Go and inquire of the Lord whether he will drive us out of the land, and if he will drive us out of the land, cry unto him whither we shall go. And who knoweth but the Lord will carry us forth into a land which is choice above all the earth? And if it so be, let us be faithful unto the Lord, that we may receive it for our inheritance.

And it came to pass that the brother of Jared did cry unto the Lord according to that which had been spoken by the mouth of Jared.

And it came to pass that the Lord did hear the brother of Jared, and had compassion upon him, and said unto him:

Go to and gather together thy flocks, both male and female, of every kind; and also of the seed of the earth of every kind; and thy families; and also Jared thy brother and his family; and also thy friends and their families, and the friends of Jared and their families.

And when thou hast done this thou shalt go at the head of them down into the valley which is northward. And there will I meet thee, and I will go before thee into a land which is choice above all the lands of the earth.

And there will I bless thee and thy seed, and raise up unto me of thy seed, and of the seed of thy brother, and they who shall go with thee, a great nation. And there shall be none greater than the nation which I will raise up unto me of thy seed, upon all the face of the earth. And thus I will do unto thee because this long time ye have cried unto me.

Етер 2

- 1 И догоди се да Јаред и брат његов и породице њихове, а и пријатељи Јаредови и брата његовог и породице њихове, сиђоше у долину која беше према северу, (а име те долине беше Нимрод, јер беше названа по моћном ловцу) са стадима својим која беху скупили, мушко и женско од сваке врсте.
- 2 И поставише уз то замке и уловише птице небеске. И припремише такође суду ком понеше рибе водене.
- 3 И понеше са собом и дезерет, што се тумачи као пчела. И тако понеше са собом ројеве пчела и свега од онога што беше на лицу земље, семење од сваке врсте.
- 4 И догоди се да када беху сишли у долину Нимрод, Господ сиђе и разговараше са братом Јаредовим, а беше у облаку и брат Јаредов га не виде.
- 5 И догоди се да им Господ заповеди да пођу у пустињу, да, у онај предео где човек никад не беше. И догоди се да Господ иђаше пред њима и говораше са њима док у облаку стајаше, и даваше им упутства куда да путују.
- 6 И догоди се да отпутоваху у пустињу, и изградише барке у којима пређоше многе воде, а рука Господња их без престанка усмераваше.
- 7 И Господ не хтеде да им допусти да се зауставе даље од мора у пустињи, већ хтеде да оду све до земље обећања, која беше изабрана међу свим другим земљама, коју Господ беше сачувао за праведан народ.
- 8 И Он се беше закleo у гневу своје брату Јаредовом да ће ко год буде поседовао ову земљу обећања, од тада и заувек, служити Њему, правом и једином Богу, или ће бити збрисани када се пунина гнева Његовог обори на њих.

Ether 2

And it came to pass that Jared and his brother, and their families, and also the friends of Jared and his brother and their families, went down into the valley which was northward, (and the name of the valley was Nimrod, being called after the mighty hunter) with their flocks which they had gathered together, male and female, of every kind.

And they did also lay snares and catch fowls of the air; and they did also prepare a vessel, in which they did carry with them the fish of the waters.

And they did also carry with them deseret, which, by interpretation, is a honey bee; and thus they did carry with them swarms of bees, and all manner of that which was upon the face of the land, seeds of every kind.

And it came to pass that when they had come down into the valley of Nimrod the Lord came down and talked with the brother of Jared; and he was in a cloud, and the brother of Jared saw him not.

And it came to pass that the Lord commanded them that they should go forth into the wilderness, yea, into that quarter where there never had man been. And it came to pass that the Lord did go before them, and did talk with them as he stood in a cloud, and gave directions whither they should travel.

And it came to pass that they did travel in the wilderness, and did build barges, in which they did cross many waters, being directed continually by the hand of the Lord.

And the Lord would not suffer that they should stop beyond the sea in the wilderness, but he would that they should come forth even unto the land of promise, which was choice above all other lands, which the Lord God had preserved for a righteous people.

And he had sworn in his wrath unto the brother of Jared, that whoso should possess this land of promise, from that time henceforth and forever, should serve him, the true and only God, or they should be swept off when the fulness of his wrath should come upon them.

- 9 И ево, можемо разумети прописе Божје о овој земљи, да је то земља обећања. И који год народ је буде поседовао служиће Богу или ће бити збрисани када се пунина гнева Његовог обори на њих. А пунина гнева Његовог обара се на њих када сазреју у безакоњу.
- 10 Јер гле, ово је земља која је изабрана међу свим другим земљама. Стога, онај који је поседује мора служити Богу или бити збрисан, јер је то вечни пропис Божји. А они неће бити збрисани све до пунине безакоња међу децом ове земље.
- 11 А ово долази вама, о нејевреји да бисте сазнали прописе Божје – како бисте се покајали, а не настављали у безакоњима својим док не дође пунина, да не бисте навукли на себе пунину гнева Божјег, као што становници ове земље чињаху до сада.
- 12 Гле, ово је земља изабрана, и који год је народ буде поседовао биће слободан од ропства, и од сужањства, и од свих других народа под небом, једино ако буду служили Богу те земље, који је Исус Христ, који беше објављен оним што ми записасмо.
- 13 И ево, настављам са записом својим. Јер гле, догоди се да Господ поведе Јареда и браћу његову све до оног великог мора које раздваја земље. И кад дођоше до мора, разапеше шаторе своје и назваше то место Моријанкумер. И пребиваху у шаторима, а пребиваху у шаторима на обали морској током четири године.
- 14 И догоди се да крајем четврте године Господ поново дође брату Јаредовом, и у облаку стајаше и са њим разговараше. И током три сата разговараше Господ са братом Јаредовим, и укори га јер се не сети да призове име Господње.

And now, we can behold the decrees of God concerning this land, that it is a land of promise; and whatsoever nation shall possess it shall serve God, or they shall be swept off when the fulness of his wrath shall come upon them. And the fulness of his wrath cometh upon them when they are ripened in iniquity.

For behold, this is a land which is choice above all other lands; wherefore he that doth possess it shall serve God or shall be swept off; for it is the everlasting decree of God. And it is not until the fulness of iniquity among the children of the land, that they are swept off.

And this cometh unto you, O ye Gentiles, that ye may know the decrees of God—that ye may repent, and not continue in your iniquities until the fulness come, that ye may not bring down the fulness of the wrath of God upon you as the inhabitants of the land have hitherto done.

Behold, this is a choice land, and whatsoever nation shall possess it shall be free from bondage, and from captivity, and from all other nations under heaven, if they will but serve the God of the land, who is Jesus Christ, who hath been manifested by the things which we have written.

And now I proceed with my record; for behold, it came to pass that the Lord did bring Jared and his brethren forth even to that great sea which divideth the lands. And as they came to the sea they pitched their tents; and they called the name of the place Moriancumer; and they dwelt in tents, and dwelt in tents upon the seashore for the space of four years.

And it came to pass at the end of four years that the Lord came again unto the brother of Jared, and stood in a cloud and talked with him. And for the space of three hours did the Lord talk with the brother of Jared, and chastened him because he remembered not to call upon the name of the Lord.

15 И покаја се брат Јаредов због зла које беше учинио, и призва име Господње у корист браће своје која беху са њим. А Господ му рече: Опростићу теби, и браћи твојој грехе њихове, али немојте грешити више, јер сетите се да се Дух мој неће увек напрезати око човека. Будете ли, дакле, грешили док сасвим не сазрите бићете искључени из присуства Господњег. И то су замисли моје у погледу на земљу коју ћу вам дати за баштину вашу, јер биће то земља изабрана међу свим другим земљама.

16 И Господ рече: Пођи на рад и гради онакве барке какве до сада градисте. И догоди се да брат Јаредов оде на рад, и браћа његова такође, и изградише барке онако како већ беху градили, по упутствима Господњим. И беху оне мале, и беху лаке на води као што је лака птица на води.

17 И беху изграђене тако да беху сасвим непропусне, штавише, да би воду држале попут суда. И дно њихово беше непропусно попут суда, и бокони њихови беху непропусни попут суда, и крајеви им беху шиљастии, а палуба им беше непропусна попут суда, а дужина њихова беше дужине стабла, а врата њихова када су затворена беху непропусна попут суда.

18 И догоди се да брат Јаредов завапи Господу, говорећи: О, Господе, изврших дело које ми Ти заповеди, и направих барке онако како ме упутти.

19 И гле, о Господе, у њима нема светла, одакле ћемо управљати? И страдаћемо, такође, јер не можемо дисати у њима осим ваздуха који је у њима. Стога ћемо страдати.

20 А Господ рече брату Јаредовом: Гле, направите отвор на горњем делу, и на дну такође, и када будете трпели због ваздуха, отчепите отвор и примите ваздух. Ако ли вода наиђе на вас, гле, зачепите отвор да не бисте страдали од потапања.

And the brother of Jared repented of the evil which he had done, and did call upon the name of the Lord for his brethren who were with him. And the Lord said unto him: I will forgive thee and thy brethren of their sins; but thou shalt not sin any more, for ye shall remember that my Spirit will not always strive with man; wherefore, if ye will sin until ye are fully ripe ye shall be cut off from the presence of the Lord. And these are my thoughts upon the land which I shall give you for your inheritance; for it shall be a land choice above all other lands.

And the Lord said: Go to work and build, after the manner of barges which ye have hitherto built. And it came to pass that the brother of Jared did go to work, and also his brethren, and built barges after the manner which they had built, according to the instructions of the Lord. And they were small, and they were light upon the water, even like unto the lightness of a fowl upon the water.

And they were built after a manner that they were exceedingly tight, even that they would hold water like unto a dish; and the bottom thereof was tight like unto a dish; and the sides thereof were tight like unto a dish; and the ends thereof were peaked; and the top thereof was tight like unto a dish; and the length thereof was the length of a tree; and the door thereof, when it was shut, was tight like unto a dish.

And it came to pass that the brother of Jared cried unto the Lord, saying: O Lord, I have performed the work which thou hast commanded me, and I have made the barges according as thou hast directed me.

And behold, O Lord, in them there is no light; whither shall we steer? And also we shall perish, for in them we cannot breathe, save it is the air which is in them; therefore we shall perish.

And the Lord said unto the brother of Jared: Behold, thou shalt make a hole in the top, and also in the bottom; and when thou shalt suffer for air thou shalt unstop the hole and receive air. And if it be so that the water come in upon thee, behold, ye shall stop the hole, that ye may not perish in the flood.

21 И догоди се да брат Јаредов учини тако, онако како му Господ беше заповедио.

22 И он поново завапи Господу, говорећи: О, Господе, гле, учиних онако како ми заповеди, и припремих бродове за свој народ, и гле, у њима нема светла. Гле, о Господе, зар ћеш допустити да у мраку пређемо ову велику воду?

23 А Господ рече брату Јаредовом: Шта хоћете да учиним да имате светло у бродовима својим? Јер гле, прозоре не можете имати, јер би се на комаде изломили, нити ћете огањ понети са собом, јер нећете ићи уз светлост огња.

24 Јер гле, бићете попут кита усред мора, јер ће таласи високи попут гора ударати по вама. Ипак, опет ћу вас извести из дубина морских, јер ветрови изађоше из уста мојих, а и кише и потопа је послах.

25 И гле, ја вас припремам за све то, јер не можете прећи ову велику дубину уколико вас ја не припремим за таласе морске, и ветрове који изађоше, и потоп који ће доћи. Стога, шта хоћете да вам припремим да бисте имали светло кад вас прогутају дубине морске?

And it came to pass that the brother of Jared did so, according as the Lord had commanded.

And he cried again unto the Lord saying: O Lord, behold I have done even as thou hast commanded me; and I have prepared the vessels for my people, and behold there is no light in them. Behold, O Lord, wilt thou suffer that we shall cross this great water in darkness?

And the Lord said unto the brother of Jared: What will ye that I should do that ye may have light in your vessels? For behold, ye cannot have windows, for they will be dashed in pieces; neither shall ye take fire with you, for ye shall not go by the light of fire.

For behold, ye shall be as a whale in the midst of the sea; for the mountain waves shall dash upon you. Nevertheless, I will bring you up again out of the depths of the sea; for the winds have gone forth out of my mouth, and also the rains and the floods have I sent forth.

And behold, I prepare you against these things; for ye cannot cross this great deep save I prepare you against the waves of the sea, and the winds which have gone forth, and the floods which shall come. Therefore what will ye that I should prepare for you that ye may have light when ye are swallowed up in the depths of the sea?

Етер 3

- 1 И догоди се да брат Јаредов (ево, број бродова који беху припремљени беше осам) изађе на гору коју називаху Шелем, због силне висине њене, и истопи из стене шеснаест малих каменова, а они беху бели и бистри, попут провидног стакла. И он их у рукама својим понесе на врх горе и поново завапи Господу, говорећи:
- 2 О, Господе, Ти рече да морамо бити дубинама опкољени. Ево, погледај, о Господе, и не гневи се на слугу свога због слабости његове пред Тобом, јер знамо да си свет и да на небесима пребиваш, и да смо недостојни пред Тобом. Због пада наша природа постаде трајно зла. Ипак, о Господе, Ти нам даде заповест да Те морамо призивати, да од Тебе примимо у складу са жељама својим.
- 3 Гле, о Господе, Ти нас удари због безакоња нашег и прогна нас, и много година смо у пустињи. Ипак, беше милостив према нама. О, Господе, сажали се на мене и одврати срцбу своју од овог свог народа и не допусти да у мраку преплове ову разбеснелу дубуну, већ погледај ово што истопих из стене.
- 4 И знам, о Господе, да имаш сву моћ и да за добробит човека можеш учинити све што хоћеш. Дотакни, стога, ове каменове, о Господе, прстом својим, и припреми их да засијају у мраку. И они ће нам сијати у бродовима које припремисмо, тако да имамо светло док будемо ишли преко мора.
- 5 Гле, о Господе, Ти можеш то учинити. Знамо да си кадар да покажеш велику моћ која изгледа мала разумевању људском.

Ether 3

And it came to pass that the brother of Jared, (now the number of the vessels which had been prepared was eight) went forth unto the mount, which they called the mount Shelem, because of its exceeding height, and did molten out of a rock sixteen small stones; and they were white and clear, even as transparent glass; and he did carry them in his hands upon the top of the mount, and cried again unto the Lord, saying:

O Lord, thou hast said that we must be encompassed about by the floods. Now behold, O Lord, and do not be angry with thy servant because of his weakness before thee; for we know that thou art holy and dwellest in the heavens, and that we are unworthy before thee; because of the fall our natures have become evil continually; nevertheless, O Lord, thou hast given us a commandment that we must call upon thee, that from thee we may receive according to our desires.

Behold, O Lord, thou hast smitten us because of our iniquity, and hast driven us forth, and for these many years we have been in the wilderness; nevertheless, thou hast been merciful unto us. O Lord, look upon me in pity, and turn away thine anger from this thy people, and suffer not that they shall go forth across this raging deep in darkness; but behold these things which I have molten out of the rock.

And I know, O Lord, that thou hast all power, and can do whatsoever thou wilt for the benefit of man; therefore touch these stones, O Lord, with thy finger, and prepare them that they may shine forth in darkness; and they shall shine forth unto us in the vessels which we have prepared, that we may have light while we shall cross the sea.

Behold, O Lord, thou canst do this. We know that thou art able to show forth great power, which looks small unto the understanding of men.

- 6 И догоди се да када брат Јаредов изговори ове речи, гле, Господ испружи руку своју и прстом дотакну каменове један по један. И спаде вео са очију брата Јаредовог и он угледа прст Господњи, а он беше као прст човечји, попут мяса и крви, и брат Јаредов паде пред Господом, јер га страх обузе.
- 7 И Господ виде да брат Јаредов паде на земљу. И Господ му рече: Устани! Зашто паде?
- 8 А он рече Господу: Видех прст Господњи и уплаших се да ће ме ударити, јер не знадох да Господ има тело и крв.
- 9 А Господ му рече: Због вере своје ти виде да ћу узети на себе тело и крв. И никад пред мене не дође човек са тако сиљном вером као ти, јер да није тако не би могао да видиш прст мој. Виде ли више од тога?
- 10 А он одговори: Не, Господе, покажи ми се.
- 11 А Господ му рече: Верујеш ли речима које ћу рећи?
- 12 А он одговори: Да, Господе, знам да говориш истину, јер си Ти Бог истине и не можеш лагати.
- 13 И кад изговори те речи, гле, Господ му се показа, и рече: Због тога што то знаш откупљен си од пада. Стога се враћаш у присуство моје, стога ти се показујем.
- 14 Гле, ја сам онај који беше припремљен од постанка света да откупи свој народ. Гле, ја сам Исус Христ. Ја сам Отац и Син. Сав род људски у мени ће имати живот, и то вечно, наиме, они који поверују у име моје, и постаће синови моји и кћери моје.
- 15 И никад се не показах човеку кога створих, јер никад човек не верова у мене као ти. Видиш ли да си створен по обличју моме? Да, сви људи у почетку беху створени по обличју моме.

And it came to pass that when the brother of Jared had said these words, behold, the Lord stretched forth his hand and touched the stones one by one with his finger. And the veil was taken from off the eyes of the brother of Jared, and he saw the finger of the Lord; and it was as the finger of a man, like unto flesh and blood; and the brother of Jared fell down before the Lord, for he was struck with fear.

And the Lord saw that the brother of Jared had fallen to the earth; and the Lord said unto him: Arise, why hast thou fallen?

And he saith unto the Lord: I saw the finger of the Lord, and I feared lest he should smite me; for I knew not that the Lord had flesh and blood.

And the Lord said unto him: Because of thy faith thou hast seen that I shall take upon me flesh and blood; and never has man come before me with such exceeding faith as thou hast; for were it not so ye could not have seen my finger. Sawest thou more than this?

And he answered: Nay; Lord, show thyself unto me.

And the Lord said unto him: Believest thou the words which I shall speak?

And he answered: Yea, Lord, I know that thou speakest the truth, for thou art a God of truth, and canst not lie.

And when he had said these words, behold, the Lord showed himself unto him, and said: Because thou knowest these things ye are redeemed from the fall; therefore ye are brought back into my presence; therefore I show myself unto you.

Behold, I am he who was prepared from the foundation of the world to redeem my people. Behold, I am Jesus Christ. I am the Father and the Son. In me shall all mankind have life, and that eternally, even they who shall believe on my name; and they shall become my sons and my daughters.

And never have I showed myself unto man whom I have created, for never has man believed in me as thou hast. Seest thou that ye are created after mine own image? Yea, even all men were created in the beginning after mine own image.

16 Гле, тело ово, које сада гледаш, тело је духа мога. И човека створих према телу духа свога. И као што се сада указујем теби у духу, тако ћу се указати своје народу у телу.

17 И ево, као што ја, Морони, рекох, не могах дати потпун извештај о ономе што је записано, стога ми је довољно да кажем да се Исус Христ показа том човеку у духу на начин и у обличју истог тела како се показа Нефијцима.

18 И Он му служаше као што служаше Нефијцима, а све то да би тај човек знао да је Он Бог, због многих великих дела која му Господ беше показао.

19 И због знања тог човека, он не могаше бити задржан од гледања унутар вела. И он виде прст Исусов, који кад угледа паде од страха, јер знаше да је то прст Господњи. И више не имаше веру, јер знаше, ништа не сумњајући.

20 Имајући, дакле, то савршено знање о Богу, не могаше бити задржан од проласка кроз вео. Стога виде Исуса, а Он му служаше.

21 И догоди се да Господ рече брату Јаредовом: Гле, нећеш допустити да оно што виде и чу изађе у свет док не дође време да прославим име своје у телу. Стога ћеш сачувати то што виде и чу, и нећеш показати ниједном човеку.

22 И ево, кад дођеш к мени, записаћеш то и запечатити, да га нико не може протумачити. Записаћеш то, на име, извесним језиком тако да се не може читати.

23 И гле, даћу ти ова два камена, и њих ћеш запечатити са оним што будеш написао.

24 Јер гле, побрках језик којим ћеш писати. Стога ћу, у време које одредих, учинити да ти каменови пред очима људи увеличају то што ћеш написати.

Behold, this body, which ye now behold, is the body of my spirit; and man have I created after the body of my spirit; and even as I appear unto thee to be in the spirit will I appear unto my people in the flesh.

And now, as I, Moroni, said I could not make a full account of these things which are written, therefore it sufficeth me to say that Jesus showed himself unto this man in the spirit, even after the manner and in the likeness of the same body even as he showed himself unto the Nephites.

And he ministered unto him even as he ministered unto the Nephites; and all this, that this man might know that he was God, because of the many great works which the Lord had showed unto him.

And because of the knowledge of this man he could not be kept from beholding within the veil; and he saw the finger of Jesus, which, when he saw, he fell with fear; for he knew that it was the finger of the Lord; and he had faith no longer, for he knew, nothing doubting.

Wherefore, having this perfect knowledge of God, he could not be kept from within the veil; therefore he saw Jesus; and he did minister unto him.

And it came to pass that the Lord said unto the brother of Jared: Behold, thou shalt not suffer these things which ye have seen and heard to go forth unto the world, until the time cometh that I shall glorify my name in the flesh; wherefore, ye shall treasure up the things which ye have seen and heard, and show it to no man.

And behold, when ye shall come unto me, ye shall write them and shall seal them up, that no one can interpret them; for ye shall write them in a language that they cannot be read.

And behold, these two stones will I give unto thee, and ye shall seal them up also with the things which ye shall write.

For behold, the language which ye shall write I have confounded; wherefore I will cause in my own due time that these stones shall magnify to the eyes of men these things which ye shall write.

25 И када Господ изговори те речи, показа брату Јаредовом све становнике на земљи који беху, а и оне који ће бити, и не сакри их од погледа његовог и то у крајевима земаљским.

26 Беше му Он, на име, рекао пре тога, да би му, поверује ли у Њега, могао све показати – требало би му то показати. Стога Господ не могаше ништа од њега задржати, јер он знаше да му Господ може све показати.

27 А Господ му рече: Запиши то и запечати, а ја ћу у време које одредим показати то деци човечјој.

28 И догоди се да му Господ заповеди да запечати она два камена која беше примио, и да их не показује док то Господ не покаже деци човечјој.

And when the Lord had said these words, he showed unto the brother of Jared all the inhabitants of the earth which had been, and also all that would be; and he withheld them not from his sight, even unto the ends of the earth.

For he had said unto him in times before, that if he would believe in him that he could show unto him all things—it should be shown unto him; therefore the Lord could not withhold anything from him, for he knew that the Lord could show him all things.

And the Lord said unto him: Write these things and seal them up; and I will show them in mine own due time unto the children of men.

And it came to pass that the Lord commanded him that he should seal up the two stones which he had received, and show them not, until the Lord should show them unto the children of men.

Етер 4

- 1 И Господ заповеди брату Јаредовом да сиђе са горе из присуства Господњег и запише оно што беше видео, а то беше забрањено да дође до деце човечје све док Он не буде уздигнут на крст. И из тог разлога цар Мосија то чуваше да не дође на свет све док се Христ не покаже свом народу.
- 2 И пошто се Христ заиста показа свом народу, он заповеди да се то објави.
- 3 И ево, после тога, сви они ишчезоше у невери, и нема никога осим Ламанаца, а они одбацише јеванђеље Христово. Стога ми је заповеђено да то опет сакријем у земљу.
- 4 Гле, записах на овим плочама управо оно што брат Јаредов виде, и никад не беше објављено нешто веће од оног што беше објављено брату Јаредовом.
- 5 Стога ми Господ заповеди да то запишем. И заповеди ми да то запечатим. И заповеди ми, такође, да запечатим тумачење тога. Стога запечатих и тумаче, по заповести Господњој.
- 6 Јер Господ ми рече: То неће доћи до нејевреја све до дана кад се покају због безакоња свога и постану чисти пред Господом.
- 7 И оног дана када испоље веру у мене, говори Господ, као брат Јаредов, тако да постану посвећени у мени, тада ћу им објавити оно што виде брат Јаредов, чак до разоткривања свих откривења својих, говори Исус Христ, Син Божји, Отац небеса и земље и свега што је на њима.

Ether 4

And the Lord commanded the brother of Jared to go down out of the mount from the presence of the Lord, and write the things which he had seen; and they were forbidden to come unto the children of men until after that he should be lifted up upon the cross; and for this cause did king Mosiah keep them, that they should not come unto the world until after Christ should show himself unto his people.

And after Christ truly had showed himself unto his people he commanded that they should be made manifest.

And now, after that, they have all dwindled in unbelief; and there is none save it be the Lamanites, and they have rejected the gospel of Christ; therefore I am commanded that I should hide them up again in the earth.

Behold, I have written upon these plates the very things which the brother of Jared saw; and there never were greater things made manifest than those which were made manifest unto the brother of Jared.

Wherefore the Lord hath commanded me to write them; and I have written them. And he commanded me that I should seal them up; and he also hath commanded that I should seal up the interpretation thereof; wherefore I have sealed up the interpreters, according to the commandment of the Lord.

For the Lord said unto me: They shall not go forth unto the Gentiles until the day that they shall repent of their iniquity, and become clean before the Lord.

And in that day that they shall exercise faith in me, saith the Lord, even as the brother of Jared did, that they may become sanctified in me, then will I manifest unto them the things which the brother of Jared saw, even to the unfolding unto them all my revelations, saith Jesus Christ, the Son of God, the Father of the heavens and of the earth, and all things that in them are.

- 8 А онај који се сукобљава са речју Господњом, нека је проклет. И онај који пориче те ствари нека је проклет, јер њима нећу показати ништа веће, говори Исус Христ, јер ја сам онај који говори.
- 9 И по наредби мојој небеса се отварају и затварају. И на реч моју земља ће се трести. И по наредби мојој становници њени ће помрети, и то од огња.
- 10 А онај који не верује речима мојим не верује ни ученицима мојим. А ви просудите не говорим ли то ја, јер сазнаћете у последњи дан да сам ја тај који говори.
- 11 Али оног који поверује у оно што говорих, њега ћу походити објавама Духа свога, и он ће сазнати и сведочити. Јер ће због Духа мога знати да је то истинито, јер то људе наводи да добро чине.
- 12 А шта год људе наводи да добро чине, од мене је. Добро, наиме, не долази ни од кога осим од мене. Ја сам онај који људе води свему добром. Онај који не верује речима мојим неће ни мени веровати – да ја јесам. А онај који не поверује мени неће веровати ни Оцу који ме посла. Јер гле, ја сам Отац, ја сам светло и живот и истина света.
- 13 Дођите к мени, о нејевреји, и показаћу вам веће ствари, знање које је због невере сакривено.
- 14 Дођите к мени, о доме Израелов, и објавиће вам се како велике ствари Отац припреми за вас, од постанка света, а то због невере не дође до вас.
- 15 Гле, када раздерете тај вео неверовања, које вас наводи да настављате у свом страшном стању opakости и тврдоће срца и слепоће ума, тада ће оно велико и дивно што је сакривено од постанка света од вас – да, када призовете Оца у име моје, срца скрушеног и духа раскајаног, тада ћете знати да се Отац сети завета који учини са очевима вашим, о доме Израелов.

And he that will contend against the word of the Lord, let him be accursed; and he that shall deny these things, let him be accursed; for unto them will I show no greater things, saith Jesus Christ; for I am he who speaketh.

And at my command the heavens are opened and are shut; and at my word the earth shall shake; and at my command the inhabitants thereof shall pass away, even so as by fire.

And he that believeth not my words believeth not my disciples; and if it so be that I do not speak, judge ye; for ye shall know that it is I that speaketh, at the last day.

But he that believeth these things which I have spoken, him will I visit with the manifestations of my Spirit, and he shall know and bear record. For because of my Spirit he shall know that these things are true; for it persuadeth men to do good.

And whatsoever thing persuadeth men to do good is of me; for good cometh of none save it be of me. I am the same that leadeth men to all good; he that will not believe my words will not believe me—that I am; and he that will not believe me will not believe the Father who sent me. For behold, I am the Father, I am the light, and the life, and the truth of the world.

Come unto me, O ye Gentiles, and I will show unto you the greater things, the knowledge which is hid up because of unbelief.

Come unto me, O ye house of Israel, and it shall be made manifest unto you how great things the Father hath laid up for you, from the foundation of the world; and it hath not come unto you, because of unbelief.

Behold, when ye shall rend that veil of unbelief which doth cause you to remain in your awful state of wickedness, and hardness of heart, and blindness of mind, then shall the great and marvelous things which have been hid up from the foundation of the world from you—yea, when ye shall call upon the Father in my name, with a broken heart and a contrite spirit, then shall ye know that the Father hath remembered the covenant which he made unto your fathers, O house of Israel.

- 16 И тада ће се откривења моја која наредих да слуга мој, Јован, запише, открити пред очима свога народа. Сетите се кад то видите, да знате да је близу време да се то објави и самим делом.
- 17 Стога, кад примите овај запис знајте да дело Очево започе по свом лицу земље.
- 18 Стога се покајте, сви крајеви земаљски, и дођите к мени и поверујте у јеванђеље моје и крстите се у име моје, јер онај који поверује и крсти се биће спашен. Али, онај који не поверује биће проклет. А знаци ће пратити оне који верују у име моје.
- 19 И благословен је онај који се у последњи дан нађе веран имену моме, јер ће бити уздигнут да пребива у царству за њега припремљеном од постанка света. И гле, ја сам онај који то говори. Амен.

And then shall my revelations which I have caused to be written by my servant John be unfolded in the eyes of all the people. Remember, when ye see these things, ye shall know that the time is at hand that they shall be made manifest in very deed.

Therefore, when ye shall receive this record ye may know that the work of the Father has commenced upon all the face of the land.

Therefore, repent all ye ends of the earth, and come unto me, and believe in my gospel, and be baptized in my name; for he that believeth and is baptized shall be saved; but he that believeth not shall be damned; and signs shall follow them that believe in my name.

And blessed is he that is found faithful unto my name at the last day, for he shall be lifted up to dwell in the kingdom prepared for him from the foundation of the world. And behold it is I that hath spoken it. Amen.

Етер 5

- 1 И ево, ја, Морони, записах речи које ми беху заповеђене, по сећању своме, и испричах вам оно што запечатих. Стога, не дирајте то да бисте преводили, јер вам је то забрањено, осим у време кад то буде мудрост по Богу.
- 2 И гле, можда ћеш бити повлашћен да плоче покажеш онима који ће помоћи да се обелодани то дело;
- 3 И тројици ће бити показано моћу Божјом. Стога ће они са сигурношћу знати да је то истинито.
- 4 И то ће бити утврђено устима тројице сведока. А сведочанство тројице, и ово дело у ком ће се исказати моћ Божја, а и реч Његова, о којој сведоче Отац, и Син, и Свети Дух – све то ће стајати као сведочанство против света у последњи дан.
- 5 И ако се покају и дођу Оцу у име Исусово, биће примљени у царство Божје.
- 6 И ево, просудите немам ли власт за то. Знаћете, наиме, да имам власт када ме будете видели, и ми ћемо стати пред Бога у последњи дан. Амен.

Ether 5

And now I, Moroni, have written the words which were commanded me, according to my memory; and I have told you the things which I have sealed up; therefore touch them not in order that ye may translate; for that thing is forbidden you, except by and by it shall be wisdom in God.

And behold, ye may be privileged that ye may show the plates unto those who shall assist to bring forth this work;

And unto three shall they be shown by the power of God; wherefore they shall know of a surety that these things are true.

And in the mouth of three witnesses shall these things be established; and the testimony of three, and this work, in the which shall be shown forth the power of God and also his word, of which the Father, and the Son, and the Holy Ghost bear record—and all this shall stand as a testimony against the world at the last day.

And if it so be that they repent and come unto the Father in the name of Jesus, they shall be received into the kingdom of God.

And now, if I have no authority for these things, judge ye; for ye shall know that I have authority when ye shall see me, and we shall stand before God at the last day. Amen.

Етер 6

- 1 И ево, ја, Морони, настављам да износим запис о Јареду и брату његовом.
- 2 Догоди се, наиме, да пошто Господ беше припремио каменове које брат Јаредов беше понео на гору, брат Јаредов сиђе са горе и постави каменове у бродове који беху припремљени, по један у сваки крај њихов. И гле, они даваху светлост бродовима.
- 3 И тако Господ учини да камење засветли у мраку, да даје светлост мушкарцима, женама и деци, како преко великих вода не би прелазили у мраку.
- 4 И догоди се да када они беху припремили свакојаку храну да би на тај начин преживели на води, а уз то и храну за своја стада и крда, и за свакојаке звери, то јест, стоку или живину које ће са собом понети – и догоди се да када све то беху учинили укрцаше се у бродове своје или барке, и отиснуше се на море, препустивши се Господу Богу своме.
- 5 И догоди се да Господ Бог учини да силан ветар дува над водама према обећаној земљи. И тако они пред ветром беху бацани таласима морским.
- 6 И догоди се да много пута беху покопани у дубинама морским, због таласа као гора високих који се на њих обрушаваху, а исто тако и великих и страшних олуја које побуђиваше жестина ветра.
- 7 И догоди се да док беху покопани у дубини, не беше воде која им могаше наудити, будући да бродови њихови беху непропусни попут суда, и такође беху непропусни попут ковчега Нојевог. Стога, док беху опкољени многим водама, завапише Господу и Он их поново изведе на површину воде.
- 8 И догоди се да ветар никако не престајаше да дува према обећаној земљи, док они беху на водама. И тако беху терани испред ветра.

Ether 6

And now I, Moroni, proceed to give the record of Jared and his brother.

For it came to pass after the Lord had prepared the stones which the brother of Jared had carried up into the mount, the brother of Jared came down out of the mount, and he did put forth the stones into the vessels which were prepared, one in each end thereof; and behold, they did give light unto the vessels.

And thus the Lord caused stones to shine in darkness, to give light unto men, women, and children, that they might not cross the great waters in darkness.

And it came to pass that when they had prepared all manner of food, that thereby they might subsist upon the water, and also food for their flocks and herds, and whatsoever beast or animal or fowl that they should carry with them—and it came to pass that when they had done all these things they got aboard of their vessels or barges, and set forth into the sea, commending themselves unto the Lord their God.

And it came to pass that the Lord God caused that there should be a furious wind blow upon the face of the waters, towards the promised land; and thus they were tossed upon the waves of the sea before the wind.

And it came to pass that they were many times buried in the depths of the sea, because of the mountain waves which broke upon them, and also the great and terrible tempests which were caused by the fierceness of the wind.

And it came to pass that when they were buried in the deep there was no water that could hurt them, their vessels being tight like unto a dish, and also they were tight like unto the ark of Noah; therefore when they were encompassed about by many waters they did cry unto the Lord, and he did bring them forth again upon the top of the waters.

And it came to pass that the wind did never cease to blow towards the promised land while they were upon the waters; and thus they were driven forth before the wind.

- 9 И они певаху хвале Господу. Да, брат Јаредов певаше хвале Господу и захваљиваше и хвале исказиваше Господу цео дан. А када паде ноћ, они не престајаху да хвале Господа.
- 10 И тако беху терани напред, и никаква неман морска не могаше их сломити, нити их кит могаше омести. И они имаху светло без престанка, било да беху изнад воде или испод воде.
- 11 И беху тако терани по води три стотине и четрдесет и четири дана.
- 12 И присташе у обећану земљу. А кад ступише ногама својим на обалу обећане земље поклонише се до лица земље и понизише пред Господом, и пролише сузе радоснице пред Господом због мноштва Његових благих милости према њима.
- 13 И догоди се да пођоше лицем земље и почеше земљу обрађивати.
- 14 А Јаред имаше четири сина, а они се зваху Јаком, и Гилга, и Маха, и Ориха.
- 15 И брат Јаредов такође роди синове и кћери.
- 16 А пријатеља Јаредових и брата његовог беше на броју око двадесет и две душе. И они такође родише синове и кћери пре него што дођоше у обећану земљу. И стога их беше много.
- 17 И беху поучавани да понизно ходају пред Господом. И беху такође поучавани са висина.
- 18 И догоди се да се почеше ширити по лицу земље и множити и земљу обрађивати, и посташе јаки у земљи.
- 19 А брат Јаредов поче старити и увиде да ускоро мора у гроб сићи. Стога рече Јареду: Окупимо свој народ да их можемо пребројати, да можемо сазнати од њих шта желе од нас пре него што сиђемо у гробове своје.
- And they did sing praises unto the Lord; yea, the brother of Jared did sing praises unto the Lord, and he did thank and praise the Lord all the day long; and when the night came, they did not cease to praise the Lord.
- And thus they were driven forth; and no monster of the sea could break them, neither whale that could mar them; and they did have light continually, whether it was above the water or under the water.
- And thus they were driven forth, three hundred and forty and four days upon the water.
- And they did land upon the shore of the promised land. And when they had set their feet upon the shores of the promised land they bowed themselves down upon the face of the land, and did humble themselves before the Lord, and did shed tears of joy before the Lord, because of the multitude of his tender mercies over them.
- And it came to pass that they went forth upon the face of the land, and began to till the earth.
- And Jared had four sons; and they were called Jacom, and Gilgah, and Mahah, and Orihah.
- And the brother of Jared also begat sons and daughters.
- And the friends of Jared and his brother were in number about twenty and two souls; and they also begat sons and daughters before they came to the promised land; and therefore they began to be many.
- And they were taught to walk humbly before the Lord; and they were also taught from on high.
- And it came to pass that they began to spread upon the face of the land, and to multiply and to till the earth; and they did wax strong in the land.
- And the brother of Jared began to be old, and saw that he must soon go down to the grave; wherefore he said unto Jared: Let us gather together our people that we may number them, that we may know of them what they will desire of us before we go down to our graves.

20 И народ се стога окупи. Ево, број синова и кћери брата Јаредовог беше двадесет и две душе. А број синова и кћери Јаредових беше дванаест, и он имаше четири сина.

21 И догоди се да они пребројаше свој народ, а пошто их пребројаше, пожелеше да сазнају од њих шта би хтели да они учине пре него што сиђу у гробове своје.

22 И догоди се да народ пожелеле од њих да помажу једног од синова њихових да буде цар над њима.

23 И ево, гле, то беше тешко за њих. А брат Јаредов им рече: Заиста, то води у сужањство.

24 Али Јаред рече брату своме: Допусти им да имају цара. И стога им рече: Изаберите цара међу синовима нашим, и то кога желите.

25 И догоди се да изабраше прворођенца од брата Јаредовог, а име његово беше Пегаг. И догоди се да он одби и не хтеде да им буде цар. А народ хтеде да га отац његов натера, али отац његов не хтеде. И он им заповеди да никога не терају да им буде цар.

26 И догоди се да изабраше сву браћу Пегагову, и они не хтедоше.

27 И догоди се да ни синови Јаредови не хтедоше, и то сви осим једног. И Ориха беше помазан да буде цар над народом.

28 И он поче да влада, а народ поче напредовати. И они посташе силно богати.

29 И догоди се да умре Јаред, а и брат његов.

30 И догоди се да Ориха понизно ходаше пред Господом, и сећаше се тога које велике ствари Господ беше учинио за оца његовог, и такође поучаваше народ о томе које велике ствари Господ беше учинио за очеве њихове.

And accordingly the people were gathered together. Now the number of the sons and the daughters of the brother of Jared were twenty and two souls; and the number of sons and daughters of Jared were twelve, he having four sons.

And it came to pass that they did number their people; and after that they had numbered them, they did desire of them the things which they would that they should do before they went down to their graves.

And it came to pass that the people desired of them that they should anoint one of their sons to be a king over them.

And now behold, this was grievous unto them. And the brother of Jared said unto them: Surely this thing leadeth into captivity.

But Jared said unto his brother: Suffer them that they may have a king. And therefore he said unto them: Choose ye out from among our sons a king, even whom ye will.

And it came to pass that they chose even the first-born of the brother of Jared; and his name was Pagag. And it came to pass that he refused and would not be their king. And the people would that his father should constrain him, but his father would not; and he commanded them that they should constrain no man to be their king.

And it came to pass that they chose all the brothers of Pagag, and they would not.

And it came to pass that neither would the sons of Jared, even all save it were one; and Orihah was anointed to be king over the people.

And he began to reign, and the people began to prosper; and they became exceedingly rich.

And it came to pass that Jared died, and his brother also.

And it came to pass that Orihah did walk humbly before the Lord, and did remember how great things the Lord had done for his father, and also taught his people how great things the Lord had done for their fathers.

Етер 7

- 1 И догоди се да Ориха извршаваше суд над земљом у праведности све дане своје, а дана његових беше веома много.
- 2 И рађаше он синове и кћери. Да, роди тридесет и једно, међу којима беху двадесет и три сина.
- 3 И догоди се да роди и Киба у старости својој. И догоди се да Киб владаше уместо њега. А Киб роди Корихора.
- 4 А када Корихору беху тридесет и две године, побуни се против оца свога и пређе и настани се у земљи Нехор. И он роди синове и кћери, а они посташе веома наочити. Стога Корихор привуче себи много људи.
- 5 И кад беше окупио војску, дође у земљу Морон где пребиваше цар, и зароби га, чиме се обистини казивање брата Јаредовог да ће бити одведени у сужањство.
- 6 Ево, земља Морон, где пребиваше цар, беше близу земље коју Нефијци назваху Пустош.
- 7 И догоди се да Киб пребиваше у сужањству, и његов народ под Корихором, сином његовим, сведок не поста веома стар. Међутим, Киб у старости својој роди Шула, док још беше у сужањству.
- 8 И догоди се да се Шул расрди на брата свога. И Шул поста јак и поста моћан у погледу на снагу људску, а беше моћан и у расуђивању.
- 9 Тако он оде до брежуљка Јефрема, и истопи од брежуљка, и направи мачеве челичне за оне које беше привукао к себи. И пошто их беше мачевима наоружао, врати се у град Нехор и поведе битку против брата свога Корихора, те на тај начин задоби царство и обнови га оцу своме Кибу.
- 10 И ево, због оног што Шул беше учинио, отац његов му подари царство. Стога он поче да влада уместо оца свога.

Ether 7

And it came to pass that Orihah did execute judgment upon the land in righteousness all his days, whose days were exceedingly many.

And he begat sons and daughters; yea, he begat thirty and one, among whom were twenty and three sons.

And it came to pass that he also begat Kib in his old age. And it came to pass that Kib reigned in his stead; and Kib begat Corihor.

And when Corihor was thirty and two years old he rebelled against his father, and went over and dwelt in the land of Nehor; and he begat sons and daughters, and they became exceedingly fair; wherefore Corihor drew away many people after him.

And when he had gathered together an army he came up unto the land of Moron where the king dwelt, and took him captive, which brought to pass the saying of the brother of Jared that they would be brought into captivity.

Now the land of Moron, where the king dwelt, was near the land which is called Desolation by the Nephites.

And it came to pass that Kib dwelt in captivity, and his people under Corihor his son, until he became exceedingly old; nevertheless Kib begat Shule in his old age, while he was yet in captivity.

And it came to pass that Shule was angry with his brother; and Shule waxed strong, and became mighty as to the strength of a man; and he was also mighty in judgment.

Wherefore, he came to the hill Ephraim, and he did molten out of the hill, and made swords out of steel for those whom he had drawn away with him; and after he had armed them with swords he returned to the city Nehor, and gave battle unto his brother Corihor, by which means he obtained the kingdom and restored it unto his father Kib.

And now because of the thing which Shule had done, his father bestowed upon him the kingdom; therefore he began to reign in the stead of his father.

11 И догоди се да извршаваше суд у праведности. И он прошири царство своје по свом лицу земље, јер народ беше постао веома бројан.

12 И догоди се да и Шул роди много синова и кћери.

13 А Корихор се покаја због многих зала која беше учинио, стога му Шул даде моћ у царству своме.

14 И догоди се да Корихор беше имао много синова и кћери. А међу синовима Корихоровим беше један чије име беше Ноје.

15 И догоди се да се Ноје побуни против Шула, цара, а и оца свога Корихора, и привуче себи Кохора брата свога, а и сву браћу своју и многе из народа.

16 И поведе битку против Шула, цара, у којој задоби земљу прве баштине њихове. И он постаде цар над тим делом земље.

17 И догоди се да поново поведе битку против Шула, цара, и ухвати Шула, цара, и одведе га заробљеног у Морон.

18 И догоди се да док се спремаше да га усмрти, синови Шулови се ноћу прикрадоше у кућу Нојеву и погубише га, и провалише врата од тамнице и изведоше оца свога и поставише га на престо његов у царству његовом.

19 Стога син Нојев подигну царство његово уместо њега. Ипак, они више не стекоше моћ над царем Шулом, а народ који беше под владавином цара Шула силно напредоваше и поста велик.

20 А земља беше подељена, и беху два царства: царство Шулово и царство Кохорово, сина Нојевог.

21 А Кохор, син Нојев, нареди да његов народ поведе битку против Шула, у којој их Шул победи и Кохора погуби.

22 А ево, Кохор имаше сина који се зваше Нимрод. И Нимрод препусти Шулу царство Кохорово, и стекну наклоност у очима Шуловим. Стога га Шул обасу великом наклоношћу, и он чињаше у царству Шуловом по жељама својим.

And it came to pass that he did execute judgment in righteousness; and he did spread his kingdom upon all the face of the land, for the people had become exceedingly numerous.

And it came to pass that Shule also begat many sons and daughters.

And Corihor repented of the many evils which he had done; wherefore Shule gave him power in his kingdom.

And it came to pass that Corihor had many sons and daughters. And among the sons of Corihor there was one whose name was Noah.

And it came to pass that Noah rebelled against Shule, the king, and also his father Corihor, and drew away Cohor his brother, and also all his brethren and many of the people.

And he gave battle unto Shule, the king, in which he did obtain the land of their first inheritance; and he became a king over that part of the land.

And it came to pass that he gave battle again unto Shule, the king; and he took Shule, the king, and carried him away captive into Moron.

And it came to pass as he was about to put him to death, the sons of Shule crept into the house of Noah by night and slew him, and broke down the door of the prison and brought out their father, and placed him upon his throne in his own kingdom.

Wherefore, the son of Noah did build up his kingdom in his stead; nevertheless they did not gain power any more over Shule the king, and the people who were under the reign of Shule the king did prosper exceedingly and wax great.

And the country was divided; and there were two kingdoms, the kingdom of Shule, and the kingdom of Cohor, the son of Noah.

And Cohor, the son of Noah, caused that his people should give battle unto Shule, in which Shule did beat them and did slay Cohor.

And now Cohor had a son who was called Nimrod; and Nimrod gave up the kingdom of Cohor unto Shule, and he did gain favor in the eyes of Shule; wherefore Shule did bestow great favors upon him, and he did do in the kingdom of Shule according to his desires.

23 А уз то, за време владавине Шулове међу народ дођоше пророци које Господ посла, проричући да opakост и идолопоклонство у народу навлаче проклетство на земљу и да ће бити уништени ако се не покају.

24 И догоди се да се народ побуни против пророка и исмеја их. И догоди се да цар Шул изврши суд над свима онима који се побунише против пророка.

25 И он извршаваше закон широм целе земље, чиме даде моћ пророцима да иду куда год желе. И због тога народ беше приведен покајању.

26 И због тога што се народ покаја због својих безаконја и идолопоклонства, Господ их поштеди и они поново почеше да напредују у земљи, И догоди се да Шул у старости својој роди синове и кћери.

27 И у дане Шулове не беше више ратова, а он се сећаше оног великог што Господ беше учинио за очеве његове, доводећи их преко велике дубине у обећану земљу. Стога он извршаваше суд у праведности у све дане своје.

And also in the reign of Shule there came prophets among the people, who were sent from the Lord, prophesying that the wickedness and idolatry of the people was bringing a curse upon the land, and they should be destroyed if they did not repent.

And it came to pass that the people did revile against the prophets, and did mock them. And it came to pass that king Shule did execute judgment against all those who did revile against the prophets.

And he did execute a law throughout all the land, which gave power unto the prophets that they should go whithersoever they would; and by this cause the people were brought unto repentance.

And because the people did repent of their iniquities and idolatries the Lord did spare them, and they began to prosper again in the land. And it came to pass that Shule begat sons and daughters in his old age.

And there were no more wars in the days of Shule; and he remembered the great things that the Lord had done for his fathers in bringing them across the great deep into the promised land; wherefore he did execute judgment in righteousness all his days.

Етер 8

- 1 И догоди се да он роди Омера, а Омер владаше уместо њега. А Омер роди Јареда, а Јаред роди синове и кћери.
- 2 И Јаред се побуни против оца свога и дође и пребиваше у земљи Хет. И догоди се да ласкаше многим људима, због својих лукавих речи, док не беше стекао половину царства.
- 3 А кад стекну половину царства поведе битку против оца свога, и одведе у сужањство оца свога и учини да он служи у сужањству;
- 4 И ево, у дане владавине Омерове беше он у сужањству половину дана својих. И догоди се да роди синове и кћери међу којима беху Есром и Коријантумр;
- 5 И они беху силно гневни због дела Јареда, брата свога, толико да подигоше војску и поведоше битку против Јареда. И догоди се поведоше битку против њега по ноћи.
- 6 И догоди се да када беху побили војску Јаредову замало да убију и њега, а он их мољаше да га не убију, а он ће препустити царство оцу своме. И догоди се да му они поклонеше живот.
- 7 И ево, Јаред постаде силно жалостан због губитка царства, јер беше ослонио срце своје на царство и славу световну.
- 8 Ево, кћер Јаредова, будући силно вешта, и видевши жалост оца свога, науми да скује план помоћу кога би вратила царство оцу своме.
- 9 Ево, кћер Јаредова беше веома наочита. И догоди се да говораше са оцем својим, те му рече: Зашто је отац мој тако жалостан? Зар не прочита запис који очеви наши донеше преко велике дубине? Гле, нема ли тамо извештаја о онима из давнина, како тајним замислима својим стицаху царства и велику славу?

Ether 8

- And it came to pass that he begat Omer, and Omer reigned in his stead. And Omer begat Jared; and Jared begat sons and daughters.
- And Jared rebelled against his father, and came and dwelt in the land of Heth. And it came to pass that he did flatter many people, because of his cunning words, until he had gained the half of the kingdom.
- And when he had gained the half of the kingdom he gave battle unto his father, and he did carry away his father into captivity, and did make him serve in captivity;
- And now, in the days of the reign of Omer he was in captivity the half of his days. And it came to pass that he begat sons and daughters, among whom were Esrom and Coriantumr;
- And they were exceedingly angry because of the doings of Jared their brother, insomuch that they did raise an army and gave battle unto Jared. And it came to pass that they did give battle unto him by night.
- And it came to pass that when they had slain the army of Jared they were about to slay him also; and he pled with them that they would not slay him, and he would give up the kingdom unto his father. And it came to pass that they did grant unto him his life.
- And now Jared became exceedingly sorrowful because of the loss of the kingdom, for he had set his heart upon the kingdom and upon the glory of the world.
- Now the daughter of Jared being exceedingly expert, and seeing the sorrows of her father, thought to devise a plan whereby she could redeem the kingdom unto her father.
- Now the daughter of Jared was exceedingly fair. And it came to pass that she did talk with her father, and said unto him: Whereby hath my father so much sorrow? Hath he not read the record which our fathers brought across the great deep? Behold, is there not an account concerning them of old, that they by their secret plans did obtain kingdoms and great glory?

10 И ево, стога, нека отац мој пошаље по Акиша, сина Кимноровог, и гле, наочита сам, и плесаћу пред њим, и допашћу му се, тако да ће ме пожелети за жену. Стога, пожели ли од тебе да му ме даш за жену, тада ћеш рећи: Даћу ти је донесеш ли ми главу оца мога, цара.

11 А ево, Омер беше пријатељ Акишев. Стога, кад Јаред посла по Акиша, кћер Јаредова плесаше пред њим те му се допаде, толико да је пожелела за жену. И догоди се да рече Јареду: Дај ми је за жену.

12 А Јаред му рече: Даћу ти је донесеш ли ми главу оца мога, цара.

13 И догоди се да Акиш окупи у дому Јаредовом сву родбину своју, те им рече: Хоћете ли ми се заклети да ћете ми бити верни у ономе што затражим од вас?

14 И догоди се да му се сви заклеше, Богом небеским, а и небесима, и земљом такође, и главама својим, да ће изгубити главу своју ко год одступи од подршке коју Акиш затражи. А онај који открије тајну коју им Акиш обзнани, тај ће изгубити живот свој.

15 И догоди се да се они тако споразумеше са Акишем. А Акиш им послужи заклетве које им предаше они из давнина који такође тежаху за моћу, које беху предаване чак од Кајина, који је убица од почетка.

16 И моћ ђаволова их подржаваше да народу служе те заклетве, како би их у тами држали, да помажу онима који тежаху за моћу да моћ стекну, и да убијају, и да отимају, и да лажу, и да чине свакојаку opakост и курварства.

17 А кћер Јаредова беше та која му у срце стави да истражује оно што је из давнина, а Јаред то стави у срце Акишово. Стога Акиш служаше то колону своје и пријатељима, заводећи их привлачним обећањима да чине шта год он пожели.

And now, therefore, let my father send for Akish, the son of Kimnor; and behold, I am fair, and I will dance before him, and I will please him, that he will desire me to wife; wherefore if he shall desire of thee that ye shall give unto him me to wife, then shall ye say: I will give her if ye will bring unto me the head of my father, the king.

And now Omer was a friend to Akish; wherefore, when Jared had sent for Akish, the daughter of Jared danced before him that she pleased him, in-somuch that he desired her to wife. And it came to pass that he said unto Jared: Give her unto me to wife.

And Jared said unto him: I will give her unto you, if ye will bring unto me the head of my father, the king.

And it came to pass that Akish gathered in unto the house of Jared all his kinsfolk, and said unto them: Will ye swear unto me that ye will be faithful unto me in the thing which I shall desire of you?

And it came to pass that they all swore unto him, by the God of heaven, and also by the heavens, and also by the earth, and by their heads, that whoso should vary from the assistance which Akish desired should lose his head; and whoso should divulge whatsoever thing Akish made known unto them, the same should lose his life.

And it came to pass that thus they did agree with Akish. And Akish did administer unto them the oaths which were given by them of old who also sought power, which had been handed down even from Cain, who was a murderer from the beginning.

And they were kept up by the power of the devil to administer these oaths unto the people, to keep them in darkness, to help such as sought power to gain power, and to murder, and to plunder, and to lie, and to commit all manner of wickedness and whoredoms.

And it was the daughter of Jared who put it into his heart to search up these things of old; and Jared put it into the heart of Akish; wherefore, Akish administered it unto his kindred and friends, leading them away by fair promises to do whatsoever thing he desired.

- 18 И догоди се да успоставише тајни савез, попут оних из давнина, а тај савез је најодвратнији и најопакији од свих, у очима Божјим;
- 19 Јер Господ не делује путем тајних савеза, нити хоће да човек пролива крв, већ то у сваком погледу брањаше, од постанка човека.
- 20 И ево, ја, Морони, не пишем о природи заклетви и савеза јер ми беше обзнањено да их има међу свим народима, и да их има и међу Ламанцима.
- 21 А они проузроковаше уништење овог народа о ком сада говорим, а такође и уништење народа Нефијевог.
- 22 И који год народ буде подржавао такве тајне савезе, да би стекао моћ и добит, док се оне буду шириле земљом, где, биће уништен, јер Господ неће допустити да Му крв светаца Његових, коју они буду проливали, стално вапи из земље за освету над њима, а да их Он не освети.
- 23 Стога, о нејевреји, мудрост је по Богу да вам се то покаже, да тако можете да се покајете за грехе своје, и не допустите да вас надвладају ти крвнички савези који се стварају за стицање моћи и добитка – и да се дело, да, и то дело уништења обори на вас, да, и чак мач правде Вечног Бога пашће на вас, до пропасти ваше и уништења, допустите ли да до тога дође.
- 24 Стога вам Господ заповеда, када видите да то долази међу вас, да будете свесни вашег страшног стања због тог тајног савеза који ће бити међу вама. Иначе, јао њему због крви оних који су побијени, јер вапе из праха за осветом над њим, а и онима који га установише.

And it came to pass that they formed a secret combination, even as they of old; which combination is most abominable and wicked above all, in the sight of God;

For the Lord worketh not in secret combinations, neither doth he will that man should shed blood, but in all things hath forbidden it, from the beginning of man.

And now I, Moroni, do not write the manner of their oaths and combinations, for it hath been made known unto me that they are had among all people, and they are had among the Lamanites.

And they have caused the destruction of this people of whom I am now speaking, and also the destruction of the people of Nephi.

And whatsoever nation shall uphold such secret combinations, to get power and gain, until they shall spread over the nation, behold, they shall be destroyed; for the Lord will not suffer that the blood of his saints, which shall be shed by them, shall always cry unto him from the ground for vengeance upon them and yet he avenge them not.

Wherefore, O ye Gentiles, it is wisdom in God that these things should be shown unto you, that thereby ye may repent of your sins, and suffer not that these murderous combinations shall get above you, which are built up to get power and gain—and the work, yea, even the work of destruction come upon you, yea, even the sword of the justice of the Eternal God shall fall upon you, to your overthrow and destruction if ye shall suffer these things to be.

Wherefore, the Lord commandeth you, when ye shall see these things come among you that ye shall awake to a sense of your awful situation, because of this secret combination which shall be among you; or wo be unto it, because of the blood of them who have been slain; for they cry from the dust for vengeance upon it, and also upon those who built it up.

25 Јер догађа се да ко год га оснива тежи да сруши слободу у свим земаљама, народима и племенима, и доводи до уништења свих људи, јер га основа ђаво, који је отац свих лажи, и то онај исти лажљивац који обману наше прве родитеље, да, управо онај исти лажљивац који наведе човека да убије од почетка, који беше отврднуо срца људска те убијаху пророке, и каменовашу их, и истеривашу их од почетка.

26 Стога је мени, Моронију, заповеђено да то запишем, како би зло могло бити уклоњено, и да би дошло време да Сотона нема моћи над срцима деце човечје већ да би она могла бити наведена да чине добро без престанка, да би могла доћи до извора сваке праведности и бити спашена.

For it cometh to pass that whoso buildeth it up seeketh to overthrow the freedom of all lands, nations, and countries; and it bringeth to pass the destruction of all people, for it is built up by the devil, who is the father of all lies; even that same liar who beguiled our first parents, yea, even that same liar who hath caused man to commit murder from the beginning; who hath hardened the hearts of men that they have murdered the prophets, and stoned them, and cast them out from the beginning.

Wherefore, I, Moroni, am commanded to write these things that evil may be done away, and that the time may come that Satan may have no power upon the hearts of the children of men, but that they may be persuaded to do good continually, that they may come unto the fountain of all righteousness and be saved.

Етер 9

- 1 И ево, ја, Морони, настављам са својим записом. И ево, гле, догоди се да због тајних савеза Акишевих и пријатеља његових, гле, срушише они царство Омерово.
- 2 Ипак, Господ беше милостив према Омеру, а и синовима његовим и кћерима његовим који не тежаху његовом уништењу.
- 3 И Господ у сну упозори Омера да оде из земље. Стога Омер оде из земље са породицом својом. И он путоваше много дана, и дође до брежуљка Шима и пређе га, и дође до места где су Нефијци уништени, а одатле на исток, и дође до места званог Аблом, поред обале морске, и тамо разапе шатор свој, а и синови његови и кћери његове, и сво домаћинство његово, осим Јареда и породице његове.
- 4 И догоди се да Јаред беше помазан за цара над народом, руком опакости, и даде Акишу кћер своју за жену.
- 5 И догоди се да Акиш тражаше живот таста свога. И он затражи помоћ од оних које закле заклетвом древних, и они се докопаше главе таста његовог док он сеђаше на престолу своје примајући на разговор свој народ.
- 6 Јер тако велико беше ширење те опаке и тајне дружине да она беше покварила срца свог народа. Стога Јаред беше убијен на престолу своје, а Акиш завлада уместо њега.
- 7 И догоди се да Акиш постаде љубоморан на сина свога, стога га у тамницу затвори, и држаше га на мало хране или без ње све док не беше смртно страдао.
- 8 А тад се брат оног који смртно страда, (а име његово беше Нимра) разгневи на оца свога због оног што отац његов беше учинио брату његовом.
- 9 И догоди се да Нимра окупи мали број људи и побеже из земље, и дође и пребиваше код Омера.

Ether 9

And now I, Moroni, proceed with my record. Therefore, behold, it came to pass that because of the secret combinations of Akish and his friends, behold, they did overthrow the kingdom of Omer.

Nevertheless, the Lord was merciful unto Omer, and also to his sons and to his daughters who did not seek his destruction.

And the Lord warned Omer in a dream that he should depart out of the land; wherefore Omer departed out of the land with his family, and traveled many days, and came over and passed by the hill of Shim, and came over by the place where the Nephites were destroyed, and from thence eastward, and came to a place which was called Ablom, by the seashore, and there he pitched his tent, and also his sons and his daughters, and all his household, save it were Jared and his family.

And it came to pass that Jared was anointed king over the people, by the hand of wickedness; and he gave unto Akish his daughter to wife.

And it came to pass that Akish sought the life of his father-in-law; and he applied unto those whom he had sworn by the oath of the ancients, and they obtained the head of his father-in-law, as he sat upon his throne, giving audience to his people.

For so great had been the spreading of this wicked and secret society that it had corrupted the hearts of all the people; therefore Jared was murdered upon his throne, and Akish reigned in his stead.

And it came to pass that Akish began to be jealous of his son, therefore he shut him up in prison, and kept him upon little or no food until he had suffered death.

And now the brother of him that suffered death, (and his name was Nimrah) was angry with his father because of that which his father had done unto his brother.

And it came to pass that Nimrah gathered together a small number of men, and fled out of the land, and came over and dwelt with Omer.

- 10 И догоди се да Акиш роди друге синове, и они освојише срца људи, упркос томе што се њему беху заклели да ће чинити свакојако безакоње у складу са оним што он пожели.
- 11 Ево, народ Акишев беше жељан добитка, као што Акиш беше жељан моћи. Стога им синови Акишеви понудише новац, чиме за себе придобише већи део народа.
- 12 И наста рат између синова Акишевих и Акиша, који трајаше током много година, да, до уништења скоро свог народа у царству, да, и то свих, осим тридесет душа, и оних који пребегосе дому Омеровом.
- 13 Стога Омер поново беше обновљен у земљи баштине своје.
- 14 И догоди се да Омер поче старити. Ипак, у старости својој роди Емера, и помаза Емера за цара да влада уместо њега.
- 15 И пошто беше помазао Емера за цара гледаше миру у земљи током две године, и умре, испративши веома много дана који беху пуни жалости. И догоди се да Емер владаше уместо њега и држаше се путева оца свога.
- 16 И Господ поново поче скидати проклетство са земље, и дом Емеров веома напредоваше под владавином Емеровом. И током шездесет и две године беху постали веома јаки, толико да посташе веома богати –
- 17 Имајући воћа свакојаког, и жита, и свиле, и финог лана, и злата, и сребра, и драгоцености;
- 18 И такође стоке сваке врсте, волова, и крава, и оваца, и свиња, и коза, а уз то и многе друге врсте животиња које су корисне за исхрану људску.
- 19 И имаху и коње, и магарце, а беше и слонова и курелома и кумома, који сви беху корисни за човека, а нарочито слонове и курелома и кумома.

And it came to pass that Akish begat other sons, and they won the hearts of the people, notwithstanding they had sworn unto him to do all manner of iniquity according to that which he desired.

Now the people of Akish were desirous for gain, even as Akish was desirous for power; wherefore, the sons of Akish did offer them money, by which means they drew away the more part of the people after them.

And there began to be a war between the sons of Akish and Akish, which lasted for the space of many years, yea, unto the destruction of nearly all the people of the kingdom, yea, even all, save it were thirty souls, and they who fled with the house of Omer.

Wherefore, Omer was restored again to the land of his inheritance.

And it came to pass that Omer began to be old; nevertheless, in his old age he begat Emer; and he anointed Emer to be king to reign in his stead.

And after that he had anointed Emer to be king he saw peace in the land for the space of two years, and he died, having seen exceedingly many days, which were full of sorrow. And it came to pass that Emer did reign in his stead, and did fill the steps of his father.

And the Lord began again to take the curse from off the land, and the house of Emer did prosper exceedingly under the reign of Emer; and in the space of sixty and two years they had become exceedingly strong, insomuch that they became exceedingly rich—

Having all manner of fruit, and of grain, and of silks, and of fine linen, and of gold, and of silver, and of precious things;

And also all manner of cattle, of oxen, and cows, and of sheep, and of swine, and of goats, and also many other kinds of animals which were useful for the food of man.

And they also had horses, and asses, and there were elephants and cureloms and cumoms; all of which were useful unto man, and more especially the elephants and cureloms and cumoms.

20 И тако Господ изли своје благослове на ту земљу која беше изабрана међу свим другим земљама. И Он заповеди да ко год буде поседовао ту земљу, да је поседује за Господа, или ће бити уништени кад сазреју у безакоњу, јер ћу на такве, говори Господ, излити пунину гнева свога.

21 И Емер извршаваше суд у праведности све дане своје, и роди много синова и кћери. И роди Коријантума, и помаза Коријантума да влада уместо њега.

22 А пошто беше помазао Коријантума да влада уместо њега, поживе четири године, и гледаше мир у земљи. Да, и чак виде Сина Праведности и радоваше се дану Његовом и прослави га, и умре у миру.

23 И догоди се да Коријантум ходаше путевима оца свога, и сазида многе јаке градове и служаше оно што је добро своме народу у све дане своје. И догоди се да не беше имао деце све док не беше веома стар.

24 И догоди се да му умре жена кад јој беху сто две године. И догоди се да Коријантум у старости својој узме за жену младу девојку, и роди синове и кћери. Поживе он, дакле, док му не беху сто четрдесет и две године.

25 И догоди се да роди Кома, и Ком владаше уместо њега. И владаше четрдесет и девет година, и роди Хета. И роди, такође, друге синове и кћери.

26 А народ се беше проширио по свом лицу земље, и поново наста силно велика opakост на лицу земље, а Хет пак поче да прихвата тајне древне замисли, да би уништио оца свога.

27 И догоди се да свргну са престола оца свога, јер га уби мачем својим и завлада уместо њега.

28 И поново дођоше пророци у земљу, узвикујући им покајање – да морају припремити пут за Господа или ће проклетство доћи на лице земље, да, управо ће бити велика глад која ће их уништити ако се не покају.

And thus the Lord did pour out his blessings upon this land, which was choice above all other lands; and he commanded that whoso should possess the land should possess it unto the Lord, or they should be destroyed when they were ripened in iniquity; for upon such, saith the Lord: I will pour out the fulness of my wrath.

And Emer did execute judgment in righteousness all his days, and he begat many sons and daughters; and he begat Coriantum, and he anointed Coriantum to reign in his stead.

And after he had anointed Coriantum to reign in his stead he lived four years, and he saw peace in the land; yea, and he even saw the Son of Righteousness, and did rejoice and glory in his day; and he died in peace.

And it came to pass that Coriantum did walk in the steps of his father, and did build many mighty cities, and did administer that which was good unto his people in all his days. And it came to pass that he had no children even until he was exceedingly old.

And it came to pass that his wife died, being an hundred and two years old. And it came to pass that Coriantum took to wife, in his old age, a young maid, and begat sons and daughters; wherefore he lived until he was an hundred and forty and two years old.

And it came to pass that he begat Com, and Com reigned in his stead; and he reigned forty and nine years, and he begat Heth; and he also begat other sons and daughters.

And the people had spread again over all the face of the land, and there began again to be an exceedingly great wickedness upon the face of the land, and Heth began to embrace the secret plans again of old, to destroy his father.

And it came to pass that he did dethrone his father, for he slew him with his own sword; and he did reign in his stead.

And there came prophets in the land again, crying repentance unto them—that they must prepare the way of the Lord or there should come a curse upon the face of the land; yea, even there should be a great famine, in which they should be destroyed if they did not repent.

29 Али народ не поверова речима пророка већ их отера, а неке од њих у јаме бацише и оставише да страдају. И догоди се да све то чињаху по заповести цара Хета.

30 И догоди се да у земљи наста велика оскудица, и становници почеше бити уништавани силно брзо због те оскудице, јер не беше кише на лицу земаљском.

31 И појавише се уз то змије отровнице по лицу земље, и отроваше многе људе. И догоди се да стада њихова почеше да беже од змија отровница према земљи на југу, коју Нефијци назваше Зарахемла.

32 И догоди се да беше много оних који успут страдаху. Ипак, беше неких који побегоше у земљу према југу.

33 И догоди се да Господ учини да их змије не гоне више, већ да препрече пут како народ не би могао пролазити, да би свако ко покуша да прође пао од змија отровница.

34 И догоди се да људи слеђаху пут животиња и прождираху лешине оних које крај пута падоше, док их све не беху пождерали. Ево, кад људи видеше да морају страдати почеше се кајати због безакоња својих и вапити Господу.

35 И догоди се да кад се беху довољно понизили пред Господом Он посла кишу на лице земаљско, и народ поново поче да оживљава, и поново беше вођа у земљама северним, и у свим земљама унаоколо. И Господ им показа моћ своју сачувавши их од глади.

But the people believed not the words of the prophets, but they cast them out; and some of them they cast into pits and left them to perish. And it came to pass that they did all these things according to the commandment of the king, Heth.

And it came to pass that there began to be a great dearth upon the land, and the inhabitants began to be destroyed exceedingly fast because of the dearth, for there was no rain upon the face of the earth.

And there came forth poisonous serpents also upon the face of the land, and did poison many people. And it came to pass that their flocks began to flee before the poisonous serpents, towards the land southward, which was called by the Nephites Zarahemla.

And it came to pass that there were many of them which did perish by the way; nevertheless, there were some which fled into the land southward.

And it came to pass that the Lord did cause the serpents that they should pursue them no more, but that they should hedge up the way that the people could not pass, that whoso should attempt to pass might fall by the poisonous serpents.

And it came to pass that the people did follow the course of the beasts, and did devour the carcasses of them which fell by the way, until they had devoured them all. Now when the people saw that they must perish they began to repent of their iniquities and cry unto the Lord.

And it came to pass that when they had humbled themselves sufficiently before the Lord he did send rain upon the face of the earth; and the people began to revive again, and there began to be fruit in the north countries, and in all the countries round about. And the Lord did show forth his power unto them in preserving them from famine.

Етер 10

- 1 И догоди се да Шез, који беше потомак Хетов – Хет, наиме, беше страдао од глади, и сво домаћинство његово осим Шеза – Шез, дакле, поново поче подизати ороноу народ.
- 2 И догоди се да се Шез сећаше уништења очева својих, и изгради праведно царство, јер се сећаше шта Господ беше учинио преводећи Јареда и брата његовог преко дубине. И он ходаше путевима Господњим, и рађаше синове и кћери.
- 3 А најстарији син његов, чије име беше Шез, побуни се против њега. Међутим, Шез беше ударен руком разбојничком због силног богатства свога, што поново донесе мир оцу његовом.
- 4 И догоди се да отац његов изгради многе градове на лицу земље, и народ се поново поче ширити по свом лицу земље. И Шез доживе силно дубоку старост, и роди Риплакиша. И он умре, а Риплакиш завлада уместо њега.
- 5 И догоди се да Риплакиш не чињаше оно што је исправно у очима Господњим, јер имаше много жена и иноча, и натовари на леђа људска оно што је тешко подносити. Да, опорезова их силним порезима, и тим порезима сагради многе простране грађевине.
- 6 И подиже себи прекрасан престо, и сагради многе тамнице, и све оне који се не би подложили порезима бацаше у тамницу. И оне који не могаху порез платити бацаше у тамницу, и нареди да непрестано раде за издржавање своје, а ко год би одбио да ради наредио би да буде усмрћен.
- 7 Тако он стекну сав фини рад свој, да, чак нареди да се његово fino злато пречишћава у тамници, и нареди да се сваковрсна фина израда обавља у тамници. И догоди се да мучаше свој народ курварствима и одвратностима.

Ether 10

And it came to pass that Shez, who was a descendant of Heth—for Heth had perished by the famine, and all his household save it were Shez—wherefore, Shez began to build up again a broken people.

And it came to pass that Shez did remember the destruction of his fathers, and he did build up a righteous kingdom; for he remembered what the Lord had done in bringing Jared and his brother across the deep; and he did walk in the ways of the Lord; and he begat sons and daughters.

And his eldest son, whose name was Shez, did rebel against him; nevertheless, Shez was smitten by the hand of a robber, because of his exceeding riches, which brought peace again unto his father.

And it came to pass that his father did build up many cities upon the face of the land, and the people began again to spread over all the face of the land. And Shez did live to an exceedingly old age; and he begat Riplakish. And he died, and Riplakish reigned in his stead.

And it came to pass that Riplakish did not do that which was right in the sight of the Lord, for he did have many wives and concubines, and did lay that upon men's shoulders which was grievous to be borne; yea, he did tax them with heavy taxes; and with the taxes he did build many spacious buildings.

And he did erect him an exceedingly beautiful throne; and he did build many prisons, and whoso would not be subject unto taxes he did cast into prison; and whoso was not able to pay taxes he did cast into prison; and he did cause that they should labor continually for their support; and whoso refused to labor he did cause to be put to death.

Wherefore he did obtain all his fine work, yea, even his fine gold he did cause to be refined in prison; and all manner of fine workmanship he did cause to be wrought in prison. And it came to pass that he did afflict the people with his whoredoms and abominations.

- 8 И пошто беше владао током четрдесет и две године, народ се подиже на буну против њега. И поново наста рат у земљи, толико да Риплакиш беше убијен, а потомци његови беху протерани из земље.
- 9 И догоди се да после много година, Моријантон, (беше он потомак Риплакишев) окупи војску изгнаника и изађе и поведе битку са народом и задоби моћ над многим градовима, а рат постаде веома мучан и трајаше током много година. И он стекну моћ над свом земљом, и постави себе за цара над целом земљом.
- 10 А пошто беше поставио себе за цара, олакша бреме народу, чиме стекну наклоност у очима народа и они га помазаше за цара свога.
- 11 И чињаше он правду народу, али не и себи самоме због многих курварстава. Стога беше искључен из присуства Господњег.
- 12 И догоди се да Моријантон сагради многе градове, а народ постаде силно богат под владавином његовом, и у грађевинама, и у злату и сребру, и гајењу жита, и стада, и крда, и у ономе што им беше обновљено.
- 13 И Моријантон доживе силно дубоку старост, и тада роди Кима, и Ким завлада уместо оца свога. И он владаше осам година кад му умре отац. И догоди се да Ким не владаше у праведности, стога не беше повлашћен код Господа.
- 14 И брат његов се подиже на буну против њега, помоћу чега га одведе у сужањство. И он остаде у сужањству све дане своје. И у сужањству роди синове и кћери, и у старости својој роди Левија, и умре.
- 15 И догоди се да служаше Леви у сужањству после смрти оца свога, током четрдесет и две године. И поведе рат против цара земље, помоћу чега придоби царство за себе.

And when he had reigned for the space of forty and two years the people did rise up in rebellion against him; and there began to be war again in the land, insomuch that Riplakish was killed, and his descendants were driven out of the land.

And it came to pass after the space of many years, Morianton, (he being a descendant of Riplakish) gathered together an army of outcasts, and went forth and gave battle unto the people; and he gained power over many cities; and the war became exceedingly sore, and did last for the space of many years; and he did gain power over all the land, and did establish himself king over all the land.

And after that he had established himself king he did ease the burden of the people, by which he did gain favor in the eyes of the people, and they did anoint him to be their king.

And he did do justice unto the people, but not unto himself because of his many whoredoms; wherefore he was cut off from the presence of the Lord.

And it came to pass that Morianton built up many cities, and the people became exceedingly rich under his reign, both in buildings, and in gold and silver, and in raising grain, and in flocks, and herds, and such things which had been restored unto them.

And Morianton did live to an exceedingly great age, and then he begat Kim; and Kim did reign in the stead of his father; and he did reign eight years, and his father died. And it came to pass that Kim did not reign in righteousness, wherefore he was not favored of the Lord.

And his brother did rise up in rebellion against him, by which he did bring him into captivity; and he did remain in captivity all his days; and he begat sons and daughters in captivity, and in his old age he begat Levi; and he died.

And it came to pass that Levi did serve in captivity after the death of his father, for the space of forty and two years. And he did make war against the king of the land, by which he did obtain unto himself the kingdom.

- 16 А пошто придоби царство за себе, чињаше оно што је исправно у очима Господњим, и народ напредоваше у земљи. И он доживе дубоку старост, и роди синове и кћери. И роди и Корома, кога помаза за цара уместо себе.
- 17 И догоди се да Кором чињаше оно што је добро у очима Господњим у све дане своје, и роди много синова и кћери. И пошто беше испратио много дана премину попут осталих на земљи, а Киш завлада уместо њега.
- 18 И догоди се да и Киш премину, а Либ завлада уместо њега.
- 19 И догоди се да и Либ чињаше оно што је добро у очима Господњим. И у дане Либове змије отровнице бежу уништене. Стога они одоше у земљу на југу да лове за храну за народ у земљи, јер земља беше пуна животиња шумских. А и сам Либ постаде велик ловац.
- 20 И саградише они велики град поред узане превлаке копна, близу места где море раздваја земљу.
- 21 И сачуваше земљу на југу као пустињу, за ловиште. А према северу цело лице земље беше прекривено становницима.
- 22 А бежу силно марљиви, и куповаху и продаваху и трговаху међусобно како би могли стећи добитак.
- 23 И прерађиваху сваковрсне руде, и израђиваху злато, и сребро, и гвожђе, и месинг, и сваковрсне метале, а то ископаваху из земље. Стога избациваху огромне гомиле земље како би дошли до руде злата, сребра, гвожђа, и бакра. И обављаху сваковрсну фину израду.
- 24 И имаху свиле, и фино преденог лана. И израђиваху сваковрсну одећу како би покрили голо тињу своју.
- 25 И израђиваху сваковрсно оруђе за обраду земље, и за орање и за сејање, и за жетву и за копање, а и за млаћење.
- 26 И израђиваху свакојако оруђе за рад са животињама својим.

And after he had obtained unto himself the kingdom he did that which was right in the sight of the Lord; and the people did prosper in the land; and he did live to a good old age, and begat sons and daughters; and he also begat Corom, whom he anointed king in his stead.

And it came to pass that Corom did that which was good in the sight of the Lord all his days; and he begat many sons and daughters; and after he had seen many days he did pass away, even like unto the rest of the earth; and Kish reigned in his stead.

And it came to pass that Kish passed away also, and Lib reigned in his stead.

And it came to pass that Lib also did that which was good in the sight of the Lord. And in the days of Lib the poisonous serpents were destroyed. Wherefore they did go into the land southward, to hunt food for the people of the land, for the land was covered with animals of the forest. And Lib also himself became a great hunter.

And they built a great city by the narrow neck of land, by the place where the sea divides the land.

And they did preserve the land southward for a wilderness, to get game. And the whole face of the land northward was covered with inhabitants.

And they were exceedingly industrious, and they did buy and sell and traffic one with another, that they might get gain.

And they did work in all manner of ore, and they did make gold, and silver, and iron, and brass, and all manner of metals; and they did dig it out of the earth; wherefore, they did cast up mighty heaps of earth to get ore, of gold, and of silver, and of iron, and of copper. And they did work all manner of fine work.

And they did have silks, and fine-twined linen; and they did work all manner of cloth, that they might clothe themselves from their nakedness.

And they did make all manner of tools to till the earth, both to plow and to sow, to reap and to hoe, and also to thrash.

And they did make all manner of tools with which they did work their beasts.

27 И израђиваху сваковрсно ратно оружје. И израђиваху сваковрсан рад нарочите израде.

28 И никад не могаше бити народа благословенијег од њих и ког рука Господња учини да напредује више од њих. И беху у земљи која је изабрана међу свим земљама, јер Господ то беше рекао.

29 И догоди се да Либ поживе много година и роди синове и кћери, и роди и Хеартома.

30 И догоди се да Хеартом завлада уместо оца свога. И кад Хеартом беше владао двадесет и четири године, гле, царство му беше одузето. И он служаше много година у сужањству, да, и то сав остатак дана својих.

31 И роди Хета, и Хет поживе у сужањству све дане своје. А Хет роди Арона, и Арон поживе у сужањству све дане своје. А он роди Амнигаду, и Амнигада такође поживе у сужањству све дане своје. И он роди Коријантума, и Коријантум поживе у сужањству све дане своје, и роди Кома.

32 И догоди се да Ком придоби половину царства. И владаше половином царства четрдесет и две године. И он крену у битку против цара Амгида, и бораху се они током много година током којих Ком стекну надмоћ над Амгидом, и стекну надмоћ над остатком царства.

33 А у дане Комове појавише се разбојници у земљи, и они усвојише старе замисли и служажу заклетве по угледу на оне из давнина, и поново покушаваху да униште царство.

34 Ево, Ком се веома бораше против њих. Ипак, не надвлада их.

And they did make all manner of weapons of war. And they did work all manner of work of exceedingly curious workmanship.

And never could be a people more blessed than were they, and more prospered by the hand of the Lord. And they were in a land that was choice above all lands, for the Lord had spoken it.

And it came to pass that Lib did live many years, and begat sons and daughters; and he also begat Hearthom.

And it came to pass that Hearthom reigned in the stead of his father. And when Hearthom had reigned twenty and four years, behold, the kingdom was taken away from him. And he served many years in captivity, yea, even all the remainder of his days.

And he begat Heth, and Heth lived in captivity all his days. And Heth begat Aaron, and Aaron dwelt in captivity all his days; and he begat Amnigaddah, and Amnigaddah also dwelt in captivity all his days; and he begat Coriantum, and Coriantum dwelt in captivity all his days; and he begat Com.

And it came to pass that Com drew away the half of the kingdom. And he reigned over the half of the kingdom forty and two years; and he went to battle against the king, Amgid, and they fought for the space of many years, during which time Com gained power over Amgid, and obtained power over the remainder of the kingdom.

And in the days of Com there began to be robbers in the land; and they adopted the old plans, and administered oaths after the manner of the ancients, and sought again to destroy the kingdom.

Now Com did fight against them much; nevertheless, he did not prevail against them.

Етер 11

- 1 И удане Комове такође дођоше многи пророци, и прорицаху о уништењу тог великог народа уколико се не покају, и окрену Господу и оставе своја убиства и opakости.
- 2 И догоди се да народ одбаци пророке, а они побегоше Кому ради заштите, јер народ покушаваше да их уништи.
- 3 И они прорекоше Кому много тога, и он беше благословен сав остатак дана својих.
- 4 И доживе дубоку старост, те роди Шиблома, и Шиблом завлада уместо њега. А брат Шибломов се побуни против њега, те започе силно велик рат у целој земљи.
- 5 И догоди се да брат Шибломов учини да се усмрте сви пророци који прорицаху о уништењу народа;
- 6 И велика невоља беше у целој земљи, јер они беху сведочили да ће се велико проклетство оборити на земљу, а и на народ, и да ће бити велико уништење међу њима, каквог још не беше на лицу земље, и да ће кости њихове бити као гомиле земље на лицу земаљском, уколико се не покају због opakости своје.
- 7 И они не послушаше глас Господњи због opakих савеза својих. Стога започеше ратови и сукоби у целој земљи, а и велика глад и помори, толико да дође до великог уништења какво се не памти на лицу земаљском. А све се то догоди удане Шибломове.
- 8 И народ се поче кајати због безакоња свога, и онолико колико то чињаху Господ имаше милости према њима.
- 9 И догоди се да Шиблом беше погубљен, а Сит беше одведен у сужањство, и пребиваше у сужањству све дане своје.

Ether 11

And there came also in the days of Com many prophets, and prophesied of the destruction of that great people except they should repent, and turn unto the Lord, and forsake their murders and wickedness.

And it came to pass that the prophets were rejected by the people, and they fled unto Com for protection, for the people sought to destroy them.

And they prophesied unto Com many things; and he was blessed in all the remainder of his days.

And he lived to a good old age, and begat Shiblom; and Shiblom reigned in his stead. And the brother of Shiblom rebelled against him, and there began to be an exceedingly great war in all the land.

And it came to pass that the brother of Shiblom caused that all the prophets who prophesied of the destruction of the people should be put to death;

And there was great calamity in all the land, for they had testified that a great curse should come upon the land, and also upon the people, and that there should be a great destruction among them, such an one as never had been upon the face of the earth, and their bones should become as heaps of earth upon the face of the land except they should repent of their wickedness.

And they hearkened not unto the voice of the Lord, because of their wicked combinations; wherefore, there began to be wars and contentions in all the land, and also many famines and pestilences, insomuch that there was a great destruction, such an one as never had been known upon the face of the earth; and all this came to pass in the days of Shiblom.

And the people began to repent of their iniquity; and inasmuch as they did the Lord did have mercy on them.

And it came to pass that Shiblom was slain, and Seth was brought into captivity, and did dwell in captivity all his days.

- 10 И догоди се да Аха, син његов, доби царство, и он владаше над народом у све дане своје. И у дане своје чињаше свакојако безакоње, чиме изазва проливање много крви, и дана његових беше мало.
- 11 А Етем, јер беше потомак Ахин, доби царство. И он такође у дане своје чињаше оно што је опакко.
- 12 И догоди се да у дане Етемове дођоше многи пророци и поново прорицаху народу. Да, прорицаху да ће их Господ потпуно уништити са лица земаљског уколико се не покају због безакоња својих.
- 13 И догоди се да људи отврднуше срца своја и не послушаше речи њихове, и пророци се ожалоштише и повукоше из народа.
- 14 И догоди се да Етем извршаваше суд у опакошти у све дане своје. И он роди Морона. И догоди се да Морон владаше уместо њега, и Морон чињаше оно што беше опакко пред Господом.
- 15 И догоди се да се подиже буна у народу због тог тајног савеза који беше склопљен ради стицања моћи и добитка. И појави се међу њима један човек моћан у безакоњу, и поведе борбу против Морона, у којој порази половину царства и ту половину царства задржа много година.
- 16 И догоди се да га Морон порази и поново задоби царство.
- 17 И догоди се да се појави још један моћан човек, а он беше потомак брата Јаредовог.
- 18 И догоди се да он порази Морона и задоби царство. Стога Морон пребиваше у сужањству сав остатак дана својих, и роди Коријантора.
- 19 И догоди се да Коријантор пребиваше у сужањству у све дане своје.

And it came to pass that Ahah, his son, did obtain the kingdom; and he did reign over the people all his days. And he did do all manner of iniquity in his days, by which he did cause the shedding of much blood; and few were his days.

And Ethem, being a descendant of Ahah, did obtain the kingdom; and he also did do that which was wicked in his days.

And it came to pass that in the days of Ethem there came many prophets, and prophesied again unto the people; yea, they did prophesy that the Lord would utterly destroy them from off the face of the earth except they repented of their iniquities.

And it came to pass that the people hardened their hearts, and would not hearken unto their words; and the prophets mourned and withdrew from among the people.

And it came to pass that Ethem did execute judgment in wickedness all his days; and he begat Moron. And it came to pass that Moron did reign in his stead; and Moron did that which was wicked before the Lord.

And it came to pass that there arose a rebellion among the people, because of that secret combination which was built up to get power and gain; and there arose a mighty man among them in iniquity, and gave battle unto Moron, in which he did overthrow the half of the kingdom; and he did maintain the half of the kingdom for many years.

And it came to pass that Moron did overthrow him, and did obtain the kingdom again.

And it came to pass that there arose another mighty man; and he was a descendant of the brother of Jared.

And it came to pass that he did overthrow Moron and obtain the kingdom; wherefore, Moron dwelt in captivity all the remainder of his days; and he begat Coriantor.

And it came to pass that Coriantor dwelt in captivity all his days.

20 И у дане Коријанторове такође изађоше многи пророци, и прорицаху о великим и чудесним стварима, и узвикиваху покајање народу и да ће уколико се не покају Господ Бог поново извршити суд над њима на потпуно уништење њихово;

21 И да ће Господ Бог послати, то јест, довести други народ да запоседне земљу, моћу својом, исто онако како доведе очеве њихове.

22 А они одбацише све речи пророка, због тајне дружине своје и opakих одвратности.

23 И догоди се да Коријантор роди Етера, и умре, проживевши у сужањству све дане своје.

And in the days of Coriantor there also came many prophets, and prophesied of great and marvelous things, and cried repentance unto the people, and except they should repent the Lord God would execute judgment against them to their utter destruction;

And that the Lord God would send or bring forth another people to possess the land, by his power, after the manner by which he brought their fathers.

And they did reject all the words of the prophets, because of their secret society and wicked abominations.

And it came to pass that Coriantor begat Ether, and he died, having dwelt in captivity all his days.

Етер 12

- 1 И догоди се да дани Етерови беху у дане Коријантумра, а Коријантумр беше цар над целом земљом.
- 2 А Етер беше пророк Господњи. Стога Етер изађе у дане Коријантумрове и поче прорицати народу, јер се не могаше уздржати због Духа Господњег који беше у њему.
- 3 Вапљаше, наиме, од јутра па све до заласка сунца, подстичући народ да поверује у Бога на покајање да не би били уништени, говорећи им да се вером све испуњава –
- 4 Стога, ко год поверује у Бога са сигурношћу се може надати бољем свету, да, и то месту здесна Богу, а та нада долази по вери, и сидро је људским душама које ће их учинити непоколебљивим и постојаним, увек обилујући добрим делима, и одвешће их да славе Бога.
- 5 И догоди се да Етер прорицаше народу о великим и чудесним делима у која они не повероваше јер их не видеше.
- 6 И ево, ја, Морони, рекао бих нешто о томе. Ја бих да покажем свету да је вера нешто чему се надамо а не видимо. Стога, не оспоравајте зато што не видите, јер нећете примити сведочанство док се не искуша вера ваша.
- 7 Јер по вери се Христ указа очевима нашим, пошто беше устао из мртвих, а не указа им се сведок не имаху веру у Њега. Стога, свакако мора бити да неки беху имали веру у Њега, јер се Он не показа свету.
- 8 Али због вере људске показа се Он свету и прослави име Очево, и припреми пут како би и други могли бити судеоници у дару небеском, да би се и они могли надати ономе што не видеше.
- 9 Стога и ви можете имати наду и бити судеоници у дару, само ако веру имате.

Ether 12

And it came to pass that the days of Ether were in the days of Coriantumr; and Coriantumr was king over all the land.

And Ether was a prophet of the Lord; wherefore Ether came forth in the days of Coriantumr, and began to prophesy unto the people, for he could not be restrained because of the Spirit of the Lord which was in him.

For he did cry from the morning, even until the going down of the sun, exhorting the people to believe in God unto repentance lest they should be destroyed, saying unto them that by faith all things are fulfilled—

Wherefore, whoso believeth in God might with surety hope for a better world, yea, even a place at the right hand of God, which hope cometh of faith, maketh an anchor to the souls of men, which would make them sure and steadfast, always abounding in good works, being led to glorify God.

And it came to pass that Ether did prophesy great and marvelous things unto the people, which they did not believe, because they saw them not.

And now, I, Moroni, would speak somewhat concerning these things; I would show unto the world that faith is things which are hoped for and not seen; wherefore, dispute not because ye see not, for ye receive no witness until after the trial of your faith.

For it was by faith that Christ showed himself unto our fathers, after he had risen from the dead; and he showed not himself unto them until after they had faith in him; wherefore, it must needs be that some had faith in him, for he showed himself not unto the world.

But because of the faith of men he has shown himself unto the world, and glorified the name of the Father, and prepared a way that thereby others might be partakers of the heavenly gift, that they might hope for those things which they have not seen.

Wherefore, ye may also have hope, and be partakers of the gift, if ye will but have faith.

10 Гле, по вери они из давнина беху позивани по светом реду Божјем.

11 Стога, по вери беше дат закон Мојсијев. Али даром Сина свога припреми Бог још бољи пут, а он се вером испуни.

12 Јер нема ли вере међу децом човечјом Бог не може учинити чудо међу њима. Стога им се не показа пре вере њихове.

13 Гле, беше то вера Алмина и Амалекова што учини да се тамница сруши на земљу.

14 Гле, вера Нефијева и Лехијева беше та која изврши промену на Ламанцима, да се крсте огњем и Светим Духом.

15 Гле, вера Амонова и браће његове беша та која оствари тако велико чудо међу Ламанцима.

16 Да, и сви они који чуда оствариваху остварише их вером, како они који беху пре Христа тако и они који беху после.

17 И по вери тројица ученика добише обећање да неће смрт искусити, а обећање не добише пре вере своје.

18 И нити ико икад чуда оствари пре вере своје. Они, дакле, најпре повероваше у Сина Божјег.

19 А беше много оних чија вера беше силно јака, и пре него што Христ дође, који не могаху бити задржани под велом, већ заиста видеше очима својим оно што беху видели оком вере, и беху радосни.

20 И гле, у овом запису видесмо да један од њих беше брат Јаредов, јер толико велика беше вера његова у Бога, да кад Бог испружи прст свој не могаше га сакрити од погледа брата Јаредовог, због речи Његове коју му рече, а ту реч беше добио по вери.

21 И пошто брат Јаредов беше угледао прст Господњи, због обећања које брат Јаредов беше добио по вери, не могаше Господ ништа задржати од погледа његовог, стога му показа све, јер не могаше више бити задржан изван вела.

Behold it was by faith that they of old were called after the holy order of God.

Wherefore, by faith was the law of Moses given. But in the gift of his Son hath God prepared a more excellent way; and it is by faith that it hath been fulfilled.

For if there be no faith among the children of men God can do no miracle among them; wherefore, he showed not himself until after their faith.

Behold, it was the faith of Alma and Amulek that caused the prison to tumble to the earth.

Behold, it was the faith of Nephi and Lehi that wrought the change upon the Lamanites, that they were baptized with fire and with the Holy Ghost.

Behold, it was the faith of Ammon and his brethren which wrought so great a miracle among the Lamanites.

Yea, and even all they who wrought miracles wrought them by faith, even those who were before Christ and also those who were after.

And it was by faith that the three disciples obtained a promise that they should not taste of death; and they obtained not the promise until after their faith.

And neither at any time hath any wrought miracles until after their faith; wherefore they first believed in the Son of God.

And there were many whose faith was so exceedingly strong, even before Christ came, who could not be kept from within the veil, but truly saw with their eyes the things which they had beheld with an eye of faith, and they were glad.

And behold, we have seen in this record that one of these was the brother of Jared; for so great was his faith in God, that when God put forth his finger he could not hide it from the sight of the brother of Jared, because of his word which he had spoken unto him, which word he had obtained by faith.

And after the brother of Jared had beheld the finger of the Lord, because of the promise which the brother of Jared had obtained by faith, the Lord could not withhold anything from his sight; wherefore he showed him all things, for he could no longer be kept without the veil.

22 И вера беше оно по чему очеви моји добише обећање да ће ово доћи браћи њиховој преко нејевреја. Стога ми Господ заповеди, да, и то Исус Христ.

23 А ја му рекох: Господе, нејевреји ће се ругати томе због несавршености наше у писању, јер Господ нас вером учини моћнима у речи, али нас не учини моћнима у писању. Ти, наиме, учини да сав овај народ много говори, због Светог Духа ког им даде;

24 И учини да можемо писати само мало, због неумешности руку наших. Гле, не учини нас моћнима у писању попут брата Јаредовог, јер учини да оно што он записа буде моћно попут Тебе, да осваја човека који то чита.

25 Такође, Ти учини речи наше толико моћнима и великима, да их записати не можемо. Стога, кад пишемо видимо слабост своју, а спотичемо се због поретка речи својих. И ја се плашим да ће се нејевреји ругати речима нашим.

26 А кад то рекох, Господ ми се обрати, говорећи: Безумни се ругају, али ће жалити, а благодат моја довољна је кроткима тако да они неће искористити слабост вашу;

27 И дођу ли људи мени показаћу им слабост њихову. Слабост људима дајем да би могли бити понизни, а благодат моја довољна је за све људе који се преда мном понизе. Јер ако се понизе преда мном, и имају веру у мене, тада ћу учинити да им оно што је слабо постане јако.

28 Гле, показаћу нејеврејима слабост њихову, и показаћу им да вера, нада, и милосрђе доводе до мене – извора сваке праведности.

29 И ја, Морони, чувши те речи, утеших се и рекох: О, Господе, нека буде Твоја праведна воља, јер знам да деци човечјој чиниш по вери њиховој;

And it is by faith that my fathers have obtained the promise that these things should come unto their brethren through the Gentiles; therefore the Lord hath commanded me, yea, even Jesus Christ.

And I said unto him: Lord, the Gentiles will mock at these things, because of our weakness in writing; for Lord thou hast made us mighty in word by faith, but thou hast not made us mighty in writing; for thou hast made all this people that they could speak much, because of the Holy Ghost which thou hast given them;

And thou hast made us that we could write but little, because of the awkwardness of our hands. Behold, thou hast not made us mighty in writing like unto the brother of Jared, for thou madest him that the things which he wrote were mighty even as thou art, unto the overpowering of man to read them.

Thou hast also made our words powerful and great, even that we cannot write them; wherefore, when we write we behold our weakness, and stumble because of the placing of our words; and I fear lest the Gentiles shall mock at our words.

And when I had said this, the Lord spake unto me, saying: Fools mock, but they shall mourn; and my grace is sufficient for the meek, that they shall take no advantage of your weakness;

And if men come unto me I will show unto them their weakness. I give unto men weakness that they may be humble; and my grace is sufficient for all men that humble themselves before me; for if they humble themselves before me, and have faith in me, then will I make weak things become strong unto them.

Behold, I will show unto the Gentiles their weakness, and I will show unto them that faith, hope and charity bringeth unto me—the fountain of all righteousness.

And I, Moroni, having heard these words, was comforted, and said: O Lord, thy righteous will be done, for I know that thou workest unto the children of men according to their faith;

30 Јер брат Јаредов рече гори Зерин: Уклони се! – и она се уклони. А да вере не имаше не би се она уклонила. Ти, дакле, делујеш пошто људи имају веру.

31 Тако се, наиме, објави и ученицима својим. Јер пошто веру имаху и говораху у име Твоје, Ти им се показа у моћи великој.

32 И сећам се такође како рече да припреми место за човека, да, и то међу становима Оца Твога, због чега човек може имати изврснију наду. Стога се човек мора надати, иначе не може примити баштину у месту које Ти припреми.

33 И опет, сећам се да рече да љубиш свет, толико да живот свој полагеш за свет, да би га поново узео да припремиш место за децу човечју.

34 И ево, знам да је та љубав, коју имаш за децу човечју, милосрђе. Стога, не буду ли људи имали милосрђа не могу баштинити то место које Ти припреми у становима Оца свога.

35 Стога, знам због онога што рече да ћеш нејевреје, не буду ли имали милосрђа због слабости наше, проверити и одузети талант њихов, да, и то онај који примише, и дати онима који буду имали обилније.

36 И догоди се да се помолих Господу да удели нејеврејима благодат, како би имали милосрђа.

37 И догоди се да ми Господ рече: Теби није важно ако они немају милосрђа, ти си веран. Стога ће одећа твоја бити чиста. И зато што виде слабост своју бићеш ојачан, и то да седнеш на место које припремих у становима Оца свога.

38 И ево, ја, Морони, желим збогом нејеврејима, да, а и браћи својој коју љубим, док се не сретнемо пред судијском столицом Христовом где ће сви људи сазнати да моја одећа није умрљана крвљу вашом.

For the brother of Jared said unto the mountain Zerin, Remove—and it was removed. And if he had not had faith it would not have moved; wherefore thou workest after men have faith.

For thus didst thou manifest thyself unto thy disciples; for after they had faith, and did speak in thy name, thou didst show thyself unto them in great power.

And I also remember that thou hast said that thou hast prepared a house for man, yea, even among the mansions of thy Father, in which man might have a more excellent hope; wherefore man must hope, or he cannot receive an inheritance in the place which thou hast prepared.

And again, I remember that thou hast said that thou hast loved the world, even unto the laying down of thy life for the world, that thou mightest take it again to prepare a place for the children of men.

And now I know that this love which thou hast had for the children of men is charity; wherefore, except men shall have charity they cannot inherit that place which thou hast prepared in the mansions of thy Father.

Wherefore, I know by this thing which thou hast said, that if the Gentiles have not charity, because of our weakness, that thou wilt prove them, and take away their talent, yea, even that which they have received, and give unto them who shall have more abundantly.

And it came to pass that I prayed unto the Lord that he would give unto the Gentiles grace, that they might have charity.

And it came to pass that the Lord said unto me: If they have not charity it mattereth not unto thee, thou hast been faithful; wherefore, thy garments shall be made clean. And because thou hast seen thy weakness thou shalt be made strong, even unto the sitting down in the place which I have prepared in the mansions of my Father.

And now I, Moroni, bid farewell unto the Gentiles, yea, and also unto my brethren whom I love, until we shall meet before the judgment-seat of Christ, where all men shall know that my garments are not spotted with your blood.

39 И тада ћете сазнати да видех Исуса, и да Он говораше са мном лицем у лице, и да ми у јасној понизности, као што један човек разговара са другим, мојим сопственим језиком, говораше о томе.

40 А ја записах само мало, због слабости своје у писању.

41 И ево, препоручио бих вам да тражите тог Исуса о ком пророци и апостоли писаху, како би благодат Бога Оца, а и Господа Исуса Христа, и Светог Духа, који сведочи о њима, могла бити и остати у вама заувек. Амен.

And then shall ye know that I have seen Jesus, and that he hath talked with me face to face, and that he told me in plain humility, even as a man telleth another in mine own language, concerning these things;

And only a few have I written, because of my weakness in writing.

And now, I would commend you to seek this Jesus of whom the prophets and apostles have written, that the grace of God the Father, and also the Lord Jesus Christ, and the Holy Ghost, which beareth record of them, may be and abide in you forever. Amen.

Етер 13

- 1 И ево, ја, Морони, настављам да завршавам свој запис о уништењу народа о ком пишем.
- 2 Јер гле, одбацише они све речи Етерове, јер он им заиста говораше о свему, од почетка човека, и да, пошто се воде бежу повукле са лица ове земље, постаде она земља изабрана међу свим другим земљама, изабрана земља Господња. Стога Господ жели да му служе сви људи који пребивају на лицу њеном;
- 3 И да је она место Новог Јерусалима, који ће сићи са неба, и свето светилиште Господње.
- 4 Гле, Етер виде дане Христове, и он говораше о Новом Јерусалиму у овој земљи.
- 5 И говораше такође о дому Израеловом, и Јерусалиму одакле ће Лехи доћи – да ће пошто буде уништен бити поново саграђен, свети град за Господа. Стога он не могаше бити Нови Јерусалим, јер он беше у древно доба, већ мораће поново бити саграђен и постати свети град Господњи, и биће саграђен за дом Израелов –
- 6 И да ће Нови Јерусалим бити саграђен у овој земљи, за остатак потомства Јосифовог, за које беше узор.
- 7 Јер како Јосиф доведе оца свога доле у земљу египатску, тако он тамо умре. Стога Господ изведе остатак потомства Јосифовог из земље јерусалимске, како би био милостив потомству Јосифовом да не страдају, као што беше милостив оцу Јосифовом да не страда.
- 8 Дакле, остатак дома Јосифовог биће подигнут у овој земљи, и она ће бити земља баштине њихове. И они ће саградити свети град за Господа, попут древног Јерусалима, и неће више бити измешани, док не дође крај када ће земља проћи.
- 9 И биће ново небо и нова земља, и биће попут старих осим што старо прође и све постаде ново.

Ether 13

And now I, Moroni, proceed to finish my record concerning the destruction of the people of whom I have been writing.

For behold, they rejected all the words of Ether; for he truly told them of all things, from the beginning of man; and that after the waters had receded from off the face of this land it became a choice land above all other lands, a chosen land of the Lord; wherefore the Lord would have that all men should serve him who dwell upon the face thereof;

And that it was the place of the New Jerusalem, which should come down out of heaven, and the holy sanctuary of the Lord.

Behold, Ether saw the days of Christ, and he spake concerning a New Jerusalem upon this land.

And he spake also concerning the house of Israel, and the Jerusalem from whence Lehi should come—after it should be destroyed it should be built up again, a holy city unto the Lord; wherefore, it could not be a new Jerusalem for it had been in a time of old; but it should be built up again, and become a holy city of the Lord; and it should be built unto the house of Israel—

And that a New Jerusalem should be built up upon this land, unto the remnant of the seed of Joseph, for which things there has been a type.

For as Joseph brought his father down into the land of Egypt, even so he died there; wherefore, the Lord brought a remnant of the seed of Joseph out of the land of Jerusalem, that he might be merciful unto the seed of Joseph that they should perish not, even as he was merciful unto the father of Joseph that he should perish not.

Wherefore, the remnant of the house of Joseph shall be built upon this land; and it shall be a land of their inheritance; and they shall build up a holy city unto the Lord, like unto the Jerusalem of old; and they shall no more be confounded, until the end come when the earth shall pass away.

And there shall be a new heaven and a new earth; and they shall be like unto the old save the old have passed away, and all things have become new.

10 А тада долази Нови Јерусалим. И благословени су они који пребивају у њему, јер то су они чија одећа је избељена крвљу Јагњетовом. И то су они који се убрајају међу остатак потомства Јосифовог, које беше од дома Израеловог.

11 А тада долази и древни Јерусалим, и његови становници су благословени, јер су опрани крвљу Јагњетовом, а то су они који беху расејани и сабрани са четири краја земаљска, и из земаља северних, и судеоници су у испуњавању завета који Бог учини са оцем њиховим, Аврамом.

12 А кад то дође, испуниће се Свето писмо које каже да има оних који беху први који ће бити последњи, и има оних који беху последњи, који ће бити први.

13 И бејаш спреман да још пишем, али ми је забрањено. Ипак, пророштва Етерова беху велика и чудесна. Ипак, они га не држаху низашта и отераше га. А он се скриваше у шупљини стене дању, а ноћу излажаше посматрајући оно што ће се десити народу.

14 И док пребиваше у шупљини стене чињаше остатак овог записа, ноћу посматрајући уништења која се дешаваху народу.

15 И догоди се да оне исте године које беше истеран из народа, започе велик рат међу народом, јер беше много оних који се подигоше, који беху снажни људи, и покушаваху да униште Коријантумра својим тајним замислима опако-сти о којима беше говора.

16 И ево, сам Коријантумр проучивши све вештине ратне и сва лукавства овог света, поведе, стога, битку против оних који покушаваху да га униште.

17 Али он се не покаја, нити његови наочити синови ни кћери, нити наочити синови и кћери Кохорове, ни наочити синови и кћери Корихорове. И укратко, не беше никога од наочитих синова и кћери на целом лицу земаљском који се покајаше за грехе своје.

And then cometh the New Jerusalem; and blessed are they who dwell therein, for it is they whose garments are white through the blood of the Lamb; and they are they who are numbered among the remnant of the seed of Joseph, who were of the house of Israel.

And then also cometh the Jerusalem of old; and the inhabitants thereof, blessed are they, for they have been washed in the blood of the Lamb; and they are they who were scattered and gathered in from the four quarters of the earth, and from the north countries, and are partakers of the fulfilling of the covenant which God made with their father, Abraham.

And when these things come, bringeth to pass the scripture which saith, there are they who were first, who shall be last; and there are they who were last, who shall be first.

And I was about to write more, but I am forbidden; but great and marvelous were the prophecies of Ether; but they esteemed him as naught, and cast him out; and he hid himself in the cavity of a rock by day, and by night he went forth viewing the things which should come upon the people.

And as he dwelt in the cavity of a rock he made the remainder of this record, viewing the destructions which came upon the people, by night.

And it came to pass that in that same year in which he was cast out from among the people there began to be a great war among the people, for there were many who rose up, who were mighty men, and sought to destroy Coriantumr by their secret plans of wickedness, of which hath been spoken.

And now Coriantumr, having studied, himself, in all the arts of war and all the cunning of the world, wherefore he gave battle unto them who sought to destroy him.

But he repented not, neither his fair sons nor daughters; neither the fair sons and daughters of Cohor; neither the fair sons and daughters of Corihor; and in fine, there were none of the fair sons and daughters upon the face of the whole earth who repented of their sins.

- 18 Догоди се, дакле, да прве године у којој Етер пребиваше у шупљини стене, беше много људи који беху погубљени мачем оних тајних савеза, борећи се против Коријантумра како би добили царство.
- 19 И догоди се да се синови Коријантумрови много бораху, и много искрварише.
- 20 А друге године дође реч Господња Етеру, да пође и прориче Коријантумру, да ће му Господ покајели се он и сво домаћинство његово, дати царство његово и поштедети народ –
- 21 Иначе ће бити уништени, и сво домаћинство његово, осим њега самог. А он ће живети само толико да види испуњење пророштава која говоре о другом народу који ће добити ту земљу за баштину своју. И они ће покопати Коријантумра, и свака душа биће уништена, осим Коријантумра.
- 22 И догоди се да се Коријантумр не покаја, ни домаћинство његово, ни народ, и ратови не престаше. И они покушаваху да убију Етера, али он побеже пред њима и поново се сакри у шупљину стене.
- 23 И догоди се да се подиже Шаред, и он такође поведе битку против Коријантумра и порази га, толико да га треће године одведе у сужањство.
- 24 А синови Коријантумрови четврте године поразише Шареда, и поново задобише царство за оца свога.
- 25 Ево, започе рат по свом лицу земље, сваки човек се с дружином својом бораше за оно што жељаше.
- 26 И беше разбојника, и укратко, свакојакe опакости по свом лицу земље.
- 27 И догоди се да Коријантумр беше силно срдит на Шареда, и он са војскама својим пође у битку против њега. И они се сукобише у великој срцби, а сукобише се у долини Гилгал. И битка поста силно жестока.
- 28 И догоди се да се Шаред током три дана бораше против њега. И догоди се да га Коријантумр порази, и тераше га све док не дође до равница Хешлона.

Wherefore, it came to pass that in the first year that Ether dwelt in the cavity of a rock, there were many people who were slain by the sword of those secret combinations, fighting against Coriantumr that they might obtain the kingdom.

And it came to pass that the sons of Coriantumr fought much and bled much.

And in the second year the word of the Lord came to Ether, that he should go and prophesy unto Coriantumr that, if he would repent, and all his household, the Lord would give unto him his kingdom and spare the people—

Otherwise they should be destroyed, and all his household save it were himself. And he should only live to see the fulfilling of the prophecies which had been spoken concerning another people receiving the land for their inheritance; and Coriantumr should receive a burial by them; and every soul should be destroyed save it were Coriantumr.

And it came to pass that Coriantumr repented not, neither his household, neither the people; and the wars ceased not; and they sought to kill Ether, but he fled from before them and hid again in the cavity of the rock.

And it came to pass that there arose up Shared, and he also gave battle unto Coriantumr; and he did beat him, insomuch that in the third year he did bring him into captivity.

And the sons of Coriantumr, in the fourth year, did beat Shared, and did obtain the kingdom again unto their father.

Now there began to be a war upon all the face of the land, every man with his band fighting for that which he desired.

And there were robbers, and in fine, all manner of wickedness upon all the face of the land.

And it came to pass that Coriantumr was exceedingly angry with Shared, and he went against him with his armies to battle; and they did meet in great anger, and they did meet in the valley of Gilgal; and the battle became exceedingly sore.

And it came to pass that Shared fought against him for the space of three days. And it came to pass that Coriantumr beat him, and did pursue him until he came to the plains of Heshlon.

29 И догоди се да Шаред у тим равницама поново поведе битку против њега, и гле, порази Коријантумра, и поново га потисну назад до долине Гилгал.

30 А Коријантумр поново поведе битку са Шаредом у долини Гилгал, у којој порази Шареда и погуби га.

31 А Шаред рани Коријантумра у бедро његово, тако да не иђаше поново у битку током две године, за време којих сав народ на лицу земље проливаше крв, и не беше никога да их заузда.

And it came to pass that Shared gave him battle again upon the plains; and behold, he did beat Coriantumr, and drove him back again to the valley of Gilgal.

And Coriantumr gave Shared battle again in the valley of Gilgal, in which he beat Shared and slew him.

And Shared wounded Coriantumr in his thigh, that he did not go to battle again for the space of two years, in which time all the people upon the face of the land were shedding blood, and there was none to restrain them.

Етер 14

- 1 И ево, наступи велико проклетство на целој земљи због безакоња народа, такво да одложи ли човек оруђе своје или мач свој на полицу своју, или на место где га чува, гле, сутрадан га не могаше наћи, тако велико беше проклетство на земљи.
- 2 Стога сваки човек приањаше уз оно што је његово, рукама својим, и не хтеде узајмљивати нити хтеде у зајам давати. И сваки човек држаше балчак мача свога десницом својом, у одбрану имовине своје и живота свога и својих жена и деце.
- 3 И ево, после две године, и после смрти Шаредове, гле, подиже се брат Шаредов, и поведе битку против Коријантумра у којој га Коријантумр порази и отера у пустињу Акиш.
- 4 И догоди се да брат Шаредов поведе битку са њим у пустињи Акиш. А битка беше силно жестока, и много хиљада паде од мача.
- 5 И догоди се да Коријантумр постави опсаду у пустињи, а брат Шаредов изађе ноћу из пустиње и поби део војске Коријантумрове, док беху пијани.
- 6 И изађе до земље Морон, и постави себе на престо Коријантумров.
- 7 И догоди се да Коријантумр пребиваше са војском својом у пустињи током две године, за време које прими велико појачање војсци својој.
- 8 Ево, и брат Шаредов, чије име беше Гилеад, прими велико појачање војсци својој, због тајних савеза.
- 9 И догоди се да га уби високи свештеник његов док сеђаше на престолу своме.
- 10 И догоди се да неко из тајних савеза уби њега у тајном пролазу и задоби за себе царство, а име његово беше Либ. А Либ беше човек крупног стаса, виши од било ког другог човека међу свим народом.

Ether 14

And now there began to be a great curse upon all the land because of the iniquity of the people, in which, if a man should lay his tool or his sword upon his shelf, or upon the place whither he would keep it, behold, upon the morrow, he could not find it, so great was the curse upon the land.

Wherefore every man did cleave unto that which was his own, with his hands, and would not borrow neither would he lend; and every man kept the hilt of his sword in his right hand, in the defence of his property and his own life and of his wives and children.

And now, after the space of two years, and after the death of Shared, behold, there arose the brother of Shared and he gave battle unto Coriantumr, in which Coriantumr did beat him and did pursue him to the wilderness of Akish.

And it came to pass that the brother of Shared did give battle unto him in the wilderness of Akish; and the battle became exceedingly sore, and many thousands fell by the sword.

And it came to pass that Coriantumr did lay siege to the wilderness; and the brother of Shared did march forth out of the wilderness by night, and slew a part of the army of Coriantumr, as they were drunken.

And he came forth to the land of Moron, and placed himself upon the throne of Coriantumr.

And it came to pass that Coriantumr dwelt with his army in the wilderness for the space of two years, in which he did receive great strength to his army.

Now the brother of Shared, whose name was Gilead, also received great strength to his army, because of secret combinations.

And it came to pass that his high priest murdered him as he sat upon his throne.

And it came to pass that one of the secret combinations murdered him in a secret pass, and obtained unto himself the kingdom; and his name was Lib; and Lib was a man of great stature, more than any other man among all the people.

11 И догоди се да се прве године Либове,
Коријантумр попе до земље Морон, и поведе
битку против Либа.

12 И догоди се да се бораше са Либом, при чему
Либ удари руку његову тако да беше рањен.
Ипак, војска Коријантумрова наваљиваше на
Либа, те он побеже у крајеве при обали морској.

13 И догоди се да га Коријантумр гоњаше, и Либ
поведе битку против њега на обали морској.

14 И догоди се да Либ удари на војску
Коријантумрову те они поново побегоше у пу-
стињу Акиш.

15 И догоди се да га Либ гоњаше док не дође до
равница Агош. А Коријантумр беше повео сав
народ са собом док бежаше пред Либом у онај
крај земље куда бежаше.

16 И кад беше дошао до равница Агош, он пове-
де битку против Либа, и удараше га док не умре.
Међутим, брат Либов уместо њега изађе на
Коријантумра, и битка постаде силно жестока,
због чега Коријантумр поново побеже пред вој-
ском брата Либовог.

17 Ево, име брата Либовог беше Шиз. И догоди се
да Шиз гоњаше Коријантумра, и освоји многе
градове, и поби и жене и децу, а градове спали.

18 И широм целе земље пронесе се страх од
Шиза. Да, зачу се јављати широм земље – Ко се може
одупрети војсци Шизовој? Гле, брише он земљу
пред собом!

19 И догоди се да се народ поче купити у војске,
по свом лицу земље.

20 И поделише се, и део њих се прикључи војсци
Шизовој, а део војсци Коријантумровој.

21 И тако велик и дуготрајан беше тај рат, а при-
зори крвопролића и покоља беху тако дуги, да
цело лице земље беше прекривено телима мр-
тваца.

And it came to pass that in the first year of Lib,
Coriantumr came up unto the land of Moron, and
gave battle unto Lib.

And it came to pass that he fought with Lib, in
which Lib did smite upon his arm that he was
wounded; nevertheless, the army of Coriantumr
did press forward upon Lib, that he fled to the bor-
ders upon the seashore.

And it came to pass that Coriantumr pursued
him; and Lib gave battle unto him upon the
seashore.

And it came to pass that Lib did smite the army of
Coriantumr, that they fled again to the wilderness
of Akish.

And it came to pass that Lib did pursue him until
he came to the plains of Agosh. And Coriantumr
had taken all the people with him as he fled before
Lib in that quarter of the land whither he fled.

And when he had come to the plains of Agosh he
gave battle unto Lib, and he smote upon him until
he died; nevertheless, the brother of Lib did come
against Coriantumr in the stead thereof, and the
battle became exceedingly sore, in the which
Coriantumr fled again before the army of the
brother of Lib.

Now the name of the brother of Lib was called
Shiz. And it came to pass that Shiz pursued after
Coriantumr, and he did overthrow many cities, and
he did slay both women and children, and he did
burn the cities.

And there went a fear of Shiz throughout all the
land; yea, a cry went forth throughout the land—
Who can stand before the army of Shiz? Behold, he
sweepeth the earth before him!

And it came to pass that the people began to flock
together in armies, throughout all the face of the
land.

And they were divided; and a part of them fled to
the army of Shiz, and a part of them fled to the army
of Coriantumr.

And so great and lasting had been the war, and so
long had been the scene of bloodshed and carnage,
that the whole face of the land was covered with the
bodies of the dead.

- 22 И тако жустар и муњевит беше тај рат да не беше никога да сахрани мртваце, већ они јуришаху из проливања крви у проливање крви, остављајући телеса и мушкараца и жена и деце разбацана по лицу земље, да буду плен црвима који тело једу.
- 23 И задах њихов се прошири лицем земље, и то лицем целе земље. Стога народ беше узнемирен и дању и ноћу, услед задаха њиховог.
- 24 Ипак, Шиз не преста да гони Коријантумра јер се закле да ће се осветити Коријантумру за крв брата свога који беше убијен, и за реч Господњу која дође Етеру да Коријантумр неће пасти од мача.
- 25 И тако видимо да их Господ похођаше у пуни-ни гнева свога, а њихова opakост и одвратности беху припремили пут за њихово вечно уништење.
- 26 И догоди се да Шиз гоњаше Коријантумра према истоку, и то у крајеве на обали морској, и тамо он током три дана вођаше битку са Шизом.
- 27 И тако страшно беше уништење међу војскама Шизовим да народ беше престрављен, те поче бежати пред војскама Коријантумровим. И побегоше у земљу Корихор и све становнике збрисаше пред собом, све оне који не хтедоше да им се прикључе.
- 28 И разапеше шаторе своје у долини Корихор, а Коријантумр разапеша шаторе своје у долини Шур. Ево, долина Шур беше у близини брежуљка Комнора. Стога Коријантумр скупиле војске своје на брежуљку Комнору, и затруби трубом војскама Шизовим позивајући их напреду у битку.
- 29 И догоди се да они изађоше, али поново беху потиснути. И изађоше по други пут, и други пут опет беху потиснути. И догоди се да и трећи пут поново изађоше и наста силно жестока битка.

And so swift and speedy was the war that there was none left to bury the dead, but they did march forth from the shedding of blood to the shedding of blood, leaving the bodies of both men, women, and children strewed upon the face of the land, to become a prey to the worms of the flesh.

And the scent thereof went forth upon the face of the land, even upon all the face of the land; wherefore the people became troubled by day and by night, because of the scent thereof.

Nevertheless, Shiz did not cease to pursue Coriantumr; for he had sworn to avenge himself upon Coriantumr of the blood of his brother, who had been slain, and the word of the Lord which came to Ether that Coriantumr should not fall by the sword.

And thus we see that the Lord did visit them in the fulness of his wrath, and their wickedness and abominations had prepared a way for their everlasting destruction.

And it came to pass that Shiz did pursue Coriantumr eastward, even to the borders by the seashore, and there he gave battle unto Shiz for the space of three days.

And so terrible was the destruction among the armies of Shiz that the people began to be frightened, and began to flee before the armies of Coriantumr; and they fled to the land of Corihor, and swept off the inhabitants before them, all them that would not join them.

And they pitched their tents in the valley of Corihor; and Coriantumr pitched his tents in the valley of Shurr. Now the valley of Shurr was near the hill Comnor; wherefore, Coriantumr did gather his armies together upon the hill Comnor, and did sound a trumpet unto the armies of Shiz to invite them forth to battle.

And it came to pass that they came forth, but were driven again; and they came the second time, and they were driven again the second time. And it came to pass that they came again the third time, and the battle became exceedingly sore.

30 И догоди се да Шиз удари на Коријантумра, те му зада много дубоких рана, а Коријантумр, изгубивши крв, онесвести се и беше однешен као да је мртав.

31 Ево, губитак мушкараца, жена и деце на обе стране беше тако велик да Шиз заповеди људима својим да не гоне војске Коријантумрове. Стога се они вратише у табор свој.

And it came to pass that Shiz smote upon Coriantumr that he gave him many deep wounds; and Coriantumr, having lost his blood, fainted, and was carried away as though he were dead.

Now the loss of men, women and children on both sides was so great that Shiz commanded his people that they should not pursue the armies of Coriantumr; wherefore, they returned to their camp.

Етер 15

- 1 И догоди се да кад се Коријантумр беше опоравио од рана својих, поче се присећати речи које му Етер беше рекао.
- 2 Он виде да мачем беше побијено већ скоро два милиона од његовог народа, и поче жалити у срцу своме. Да, беше побијено два милиона снажних мушкараца, а и жене њихове и деца њихова.
- 3 Поче се он кајати због зла које беше учинио. Поче се сећати речи које изговорише уста свих пророка и виде да се оне до тада испунише доу танчине, и душа му туговаше и одбијаше да се утеши.
- 4 И догоди се да написа посланицу Шизу, тражећи од њега да поштеди народ, а он ће му ради живота људи препустити царство.
- 5 И догоди се да када Шиз прими посланицу његову, написа посланицу Коријантумру да ће поштедети животе људи, преда ли му се он да га убије његовим сопственим мачем.
- 6 И догоди се да се народ не покаја због безаконја свога. И народ Коријантумров беше на срџбу подстакнут против народа Шизовог, а народ Шизов беше на срџбу подстакнут против народа Коријантумровог. Стога народ Шизов поведе битку против народа Коријантумровог.
- 7 А када Коријантумр виде да скоро паде, поново побеже пред народом Шизовим.
- 8 И догоди се да дође до вода Риплијанкум, што се тумачи као велике или које све надмашују. Кад они, дакле, стигоше до тих вода, разапеше шаторе своје и Шиз такође разапеше шаторе своје у близини њиховој. И ево, они сутрадан изађоше у битку.
- 9 И догоди се да поведоше силно жестоку битку у којој Коријантумр поново беше рањен, те се онесвести због губитка крви.

Ether 15

And it came to pass when Coriantumr had recovered of his wounds, he began to remember the words which Ether had spoken unto him.

He saw that there had been slain by the sword already nearly two millions of his people, and he began to sorrow in his heart; yea, there had been slain two millions of mighty men, and also their wives and their children.

He began to repent of the evil which he had done; he began to remember the words which had been spoken by the mouth of all the prophets, and he saw them that they were fulfilled thus far, every whit; and his soul mourned and refused to be comforted.

And it came to pass that he wrote an epistle unto Shiz, desiring him that he would spare the people, and he would give up the kingdom for the sake of the lives of the people.

And it came to pass that when Shiz had received his epistle he wrote an epistle unto Coriantumr, that if he would give himself up, that he might slay him with his own sword, that he would spare the lives of the people.

And it came to pass that the people repented not of their iniquity; and the people of Coriantumr were stirred up to anger against the people of Shiz; and the people of Shiz were stirred up to anger against the people of Coriantumr; wherefore, the people of Shiz did give battle unto the people of Coriantumr.

And when Coriantumr saw that he was about to fall he fled again before the people of Shiz.

And it came to pass that he came to the waters of Ripliancum, which, by interpretation, is large, or to exceed all; wherefore, when they came to these waters they pitched their tents; and Shiz also pitched his tents near unto them; and therefore on the morrow they did come to battle.

And it came to pass that they fought an exceedingly sore battle, in which Coriantumr was wounded again, and he fainted with the loss of blood.

10 И догоди се да војске Коријантумрове навалише на војске Шизове, те их поразише, тако да их нагнаше да беже пред њима. А они побегоше према југу и разапеше шаторе своје на месту званом Огат.

11 И догоди се да војска Коријантумрова разапешаторе своје код брежуљка Раме, а беше то исти брежуљак на ком отац мој, Мормон, сакри записе за Господа, који су свети.

12 И догоди се да они сакупише сав народ са својих лица земље, који не беше побијен, осим Етера.

13 И догоди се да Етер посматраше све поступке народа и опази како народ који беше за Коријантумра беше скупљен у војску Коријантумрову, а народ који беше за Шиза беше скупљен у војску Шизову.

14 Они, дакле, током четири године скупљаху народ како би могли добити све оне који беху на лицу земље, и да би примили својојачање које је било могуће примити.

15 И догоди се да када сви беху скупљени, свако у војску коју хтеде, са женама својим и децом својом – и мушкарци, и жене и деца беху наоружани ратним оружјем, и имаху штитове, и напрснике, и кациге, и беху ратнички одевени – изађоше једни против других у битку, и бораху се цео тај дан, и не победише.

16 И догоди се да кад беше ноћ беху исцрпљени, те се повукоше у таборе своје. И пошто се беху повукли у таборе своје почеше нарицати и туговати због губитка побијених у народу њиховом. А јауци њихови, нарицање њихово и туговање беху тако страшни да силно проламаху ваздух.

17 И догоди се да сутрадан поново пођоше у битку, и велик и страшан беше тај дан. Ипак, не победише, а кад паде ноћ они поново проламаху ваздух јауцима својим, и нарицањем својим, и оплакивањем својим, због губитка побијених у својем народу.

And it came to pass that the armies of Coriantumr did press upon the armies of Shiz that they beat them, that they caused them to flee before them; and they did flee southward, and did pitch their tents in a place which was called Ogath.

And it came to pass that the army of Coriantumr did pitch their tents by the hill Ramah; and it was that same hill where my father Mormon did hide up the records unto the Lord, which were sacred.

And it came to pass that they did gather together all the people upon all the face of the land, who had not been slain, save it was Ether.

And it came to pass that Ether did behold all the doings of the people; and he beheld that the people who were for Coriantumr were gathered together to the army of Coriantumr; and the people who were for Shiz were gathered together to the army of Shiz.

Wherefore, they were for the space of four years gathering together the people, that they might get all who were upon the face of the land, and that they might receive all the strength which it was possible that they could receive.

And it came to pass that when they were all gathered together, every one to the army which he would, with their wives and their children—both men, women and children being armed with weapons of war, having shields, and breastplates, and head-plates, and being clothed after the manner of war—they did march forth one against another to battle; and they fought all that day, and conquered not.

And it came to pass that when it was night they were weary, and retired to their camps; and after they had retired to their camps they took up a howling and a lamentation for the loss of the slain of their people; and so great were their cries, their howlings and lamentations, that they did rend the air exceedingly.

And it came to pass that on the morrow they did go again to battle, and great and terrible was that day; nevertheless, they conquered not, and when the night came again they did rend the air with their cries, and their howlings, and their mournings, for the loss of the slain of their people.

18 И догоди се да Коријантумр поново написа посланицу Шизу, тражећи да не креће поново у битку, већ да преузме царство и поштеди животе људи.

19 Али гле, Дух Господњи беше престао да се напреже око њих и Сотона имаше потпуну моћ над срцима људи, јер се препустише тврдоћи срца својих и слепоћи умова својих како би били уништени. Стога поново пођоше у битку.

20 И догоди се да се бораху цео тај дан, а када паде ноћ заспаше на мачевима својим.

21 И сутрадан се бораху све док не паде ноћ.

22 А када паде ноћ беху срцбом опијени, и то попут човека од вина пијаног. И они поново заспаше на мачевима својим.

23 И сутрадан се поново бораху, а када паде ноћ сви беху пали од мача осим педесет и двојице из народа Коријантумровог, и шездесет и деветорице из народа Шизовог.

24 И догоди се да те ноћи спаваху на мачевима својим, а сутрадан се поново бораху, и цео тај дан се у снази својој сукобљаваху мачевима својим и штитовима својим.

25 А када дође ноћ беше их тридесет и двојица из народа Шизовог, а двадесет седморица из народа Коријантумровог.

26 И догоди се да јеђаху и спаваху и припремаху за смрт следећег дана. А беху они крупни и снажни људи, у погледу на снагу људску.

27 И догоди се да се бораху током три сата, те се онесвестише због губитка крви.

28 И догоди се да кад људи Коријантумрови довољно ојачаше да могу ходати, наумише да побегну ради живота својих. Али гле, Шиз се подиже, а и људи његови, и он се закле у гневу своје да ће убити Коријантумра или ће од мача страдати.

And it came to pass that Coriantumr wrote again an epistle unto Shiz, desiring that he would not come again to battle, but that he would take the kingdom, and spare the lives of the people.

But behold, the Spirit of the Lord had ceased striving with them, and Satan had full power over the hearts of the people; for they were given up unto the hardness of their hearts, and the blindness of their minds that they might be destroyed; wherefore they went again to battle.

And it came to pass that they fought all that day, and when the night came they slept upon their swords.

And on the morrow they fought even until the night came.

And when the night came they were drunken with anger, even as a man who is drunken with wine; and they slept again upon their swords.

And on the morrow they fought again; and when the night came they had all fallen by the sword save it were fifty and two of the people of Coriantumr, and sixty and nine of the people of Shiz.

And it came to pass that they slept upon their swords that night, and on the morrow they fought again, and they contended in their might with their swords and with their shields, all that day.

And when the night came there were thirty and two of the people of Shiz, and twenty and seven of the people of Coriantumr.

And it came to pass that they ate and slept, and prepared for death on the morrow. And they were large and mighty men as to the strength of men.

And it came to pass that they fought for the space of three hours, and they fainted with the loss of blood.

And it came to pass that when the men of Coriantumr had received sufficient strength that they could walk, they were about to flee for their lives; but behold, Shiz arose, and also his men, and he swore in his wrath that he would slay Coriantumr or he would perish by the sword.

29 Стога их гоњаше, а сутрадан их сустигну. И они се поново мачем бораху. И догоди се да кад сви од мача падоше, осим Коријантумра и Шиза, гле, Шиз се онесвести због губитка крви.

30 И догоди се да Коријантумр, након што се беше наслонио на мач свој да се одмори мало, удари Шиза у главу.

31 И догоди се да пошто удари Шиза у главу, Шиз се подиже на руке своје и паде, и пошто се задах бораше, умре.

32 И догоди се да Коријантумр паде на земљу, и беше као да је беживотан.

33 А Господ проговори Етеру, и рече му: Изађи. И он изађе и виде да се испунише све речи Господње. И он заврши свој запис (а ја не записах ни стоти део), и сакри га тако да га народ Лимхијев пронађе.

34 Ево, ово су последње речи које Етер записа: Било да Господ хоће да будем пренесен или да у телу подносим вољу Господњу, није важно, будем ли спашен у царству Божјем. Амен.

Wherefore, he did pursue them, and on the morrow he did overtake them; and they fought again with the sword. And it came to pass that when they had all fallen by the sword, save it were Coriantumr and Shiz, behold Shiz had fainted with the loss of blood.

And it came to pass that when Coriantumr had leaned upon his sword, that he rested a little, he smote off the head of Shiz.

And it came to pass that after he had smitten off the head of Shiz, that Shiz raised up on his hands and fell; and after that he had struggled for breath, he died.

And it came to pass that Coriantumr fell to the earth, and became as if he had no life.

And the Lord spake unto Ether, and said unto him: Go forth. And he went forth, and beheld that the words of the Lord had all been fulfilled; and he finished his record; (and the hundredth part I have not written) and he hid them in a manner that the people of Limhi did find them.

Now the last words which are written by Ether are these: Whether the Lord will that I be translated, or that I suffer the will of the Lord in the flesh, it mattereth not, if it so be that I am saved in the kingdom of God. Amen.

Књига Моронијева

Морони 1

- 1 Ево, ја, Морони, пошто заврших сажимање извештаја о народу јаредовском, не мислих да ћу још писати, али још не страдах. И не показујем се Ламанцима да ме не би уништили.
- 2 Јер гле, међусобни ратови њихови силно бесне, а због мржње своје усмрћују сваког Нефијца који неће да порекне Христа.
- 3 И ја, Морони, нећу порећи Христа. Стога тумарам било куда где могу, ради заштите живота свога.
- 4 Ево, пишем још нешто мало, насупротив ономе што мишљах, јер мишљах да не пишем више. Али, пишем још нешто мало, не би ли то можда било од вредности за браћу моју Ламанце, једном у будућности, у складу са вољом Господњом.

The Book of Moroni

Moroni 1

Now I, Moroni, after having made an end of abridging the account of the people of Jared, I had supposed not to have written more, but I have not as yet perished; and I make not myself known to the Lamanites lest they should destroy me.

For behold, their wars are exceedingly fierce among themselves; and because of their hatred they put to death every Nephite that will not deny the Christ.

And I, Moroni, will not deny the Christ; wherefore, I wander whithersoever I can for the safety of mine own life.

Wherefore, I write a few more things, contrary to that which I had supposed; for I had supposed not to have written any more; but I write a few more things, that perhaps they may be of worth unto my brethren, the Lamanites, in some future day, according to the will of the Lord.

Морони 2

- 1 Речи Христове које говораше ученицима својим, дванаесторици коју беше изабрао, кад на њих положи руке своје—
- 2 И позва их по имену, говорећи: Призивајте Оца у име моје, у жаркој молитви, и пошто то учините имаћете моћ да ономе на кога положи-те руке своје уделите Светог Духа. А уделићете га у име моје, јер тако чине апостоли моји.
- 3 Ево, Христ им изговори те речи у време свог првог појављивања, а мноштво то не чу, али ученици чуше. И Свети Дух сиђе на сваког на кога они положише руке своје.

Moroni 2

The words of Christ, which he spake unto his disciples, the twelve whom he had chosen, as he laid his hands upon them—

And he called them by name, saying: Ye shall call on the Father in my name, in mighty prayer; and after ye have done this ye shall have power that to him upon whom ye shall lay your hands, ye shall give the Holy Ghost; and in my name shall ye give it, for thus do mine apostles.

Now Christ spake these words unto them at the time of his first appearing; and the multitude heard it not, but the disciples heard it; and on as many as they laid their hands, fell the Holy Ghost.

Морони 3

- 1 Начин на који ученици који се зваху стареши-нама цркве, заређиваху свештенике и учитеље—
- 2 Пошто би се помолили Оцу у име Христово, полагаху на њих руке своје и говораху:
- 3 У име Исуса Христа заређујем те да будеш свештеник (или ако је за учитеља, заређујем те да будеш учитељ) да проповедаш покајање и опрост греха преко Исуса Христа, истрајношћу у вери у име Његово до краја. Амен.
- 4 И на тај начин они заређиваху свештенике и учитеље, у складу са даровима и позивима Божјим људима. И они их заређиваху моћу Светог Духа, која беше у њима.

Moroni 3

The manner which the disciples, who were called the elders of the church, ordained priests and teachers—

After they had prayed unto the Father in the name of Christ, they laid their hands upon them, and said:

In the name of Jesus Christ I ordain you to be a priest (or if he be a teacher, I ordain you to be a teacher) to preach repentance and remission of sins through Jesus Christ, by the endurance of faith on his name to the end. Amen.

And after this manner did they ordain priests and teachers, according to the gifts and callings of God unto men; and they ordained them by the power of the Holy Ghost, which was in them.

Морони 4

- 1 Начин на који њихове старешине и свештеници служажу тело и крв Христову цркви, а служажу у складу са заповестима Христовим. Стога знамо да је тај начин исправан, а служаше старешина или свештеник –
- 2 И они би клекли са црквом, и помолили се Оцу у име Христово, говорећи:
- 3 О Боже, Вечни Оче, молимо Те у име Сина Твога, Исуса Христа, да благословиш и посветиш хлеб овај душама свих оних који га буду узимали, да га могу јести у спомен на тело Сина Твога, и посведочити Теби, о Боже, Вечни Оче, да су вољни на себе преузети име Сина Твога, и увек га се сећати, и држати заповести Његове, које им Он даде, да Дух Његов може увек бити с њима. Амен.

Moroni 4

The manner of their elders and priests administering the flesh and blood of Christ unto the church; and they administered it according to the commandments of Christ; wherefore we know the manner to be true; and the elder or priest did minister it—

And they did kneel down with the church, and pray to the Father in the name of Christ, saying:

O God, the Eternal Father, we ask thee in the name of thy Son, Jesus Christ, to bless and sanctify this bread to the souls of all those who partake of it; that they may eat in remembrance of the body of thy Son, and witness unto thee, O God, the Eternal Father, that they are willing to take upon them the name of thy Son, and always remember him, and keep his commandments which he hath given them, that they may always have his Spirit to be with them. Amen.

Морони 5

- 1 Начин служења вина – Гле, узимали су они чашу, и говорили:
- 2 О Боже, Вечни Оче, молимо Те, у име Сина Твога, Исуса Христа, да благословиш и посветиш ово вино душама свих оних који га буду пили, да чине то у спомен на крв Сина Твога, која за њих би проливена, да би посведочили Теби, о Боже, Вечни Оче, да се увек сећају Њега, да Дух Његов може бити с њима. Амен.

Moroni 5

The manner of administering the wine—Behold, they took the cup, and said:

O God, the Eternal Father, we ask thee, in the name of thy Son, Jesus Christ, to bless and sanctify this wine to the souls of all those who drink of it, that they may do it in remembrance of the blood of thy Son, which was shed for them; that they may witness unto thee, O God, the Eternal Father, that they do always remember him, that they may have his Spirit to be with them. Amen.

Морони 6

- 1 И ево, говорим о крштењу. Гле, старешине, свештеници и учитељи беху крштени, а не би се крстили ако не би уродили плодом који доликује да покаже да су достојни тога.
- 2 Нити примаху на крштење икога осим оних који долажаху срца скрушеног и духа раскајаног, и сведочаху цркви да се истински покајаше због свих греха својих.
- 3 И нико не беше примљен на крштење осим оних који преузеше на себе име Христово, имајући одлучност да Му служе до краја.
- 4 И пошто беху примљени на крштење, и моћу Светог Духа обузети и прочишћени, беху убројани међу народ цркве Христове. И имена њихова беху забележена, да би их се сећали и неговали добром речју Божјом, да би их одржали на правом путу, како би их стално држали будни-ма у молитви, ослањајући се једино на заслуге Христове, који беше творац и извршитељ вере њихове.
- 5 А црква се често састајаше да посте и моле се и разговарају једни с другима о добробити душа њихових.
- 6 И често се састајаху да би узимали хлеб и вино, у спомен на Господа Исуса.
- 7 И строго гледаху да не буде безакоња међу њима. И ко год би се нашао да чини безакоње, а три сведока из цркве га осуде пред старешинама, и ако се не покају и не признају кривицу, имена њихова била би избрисана, и они не би били убројани међу народ Христов.
- 8 Али, кад год би се покајали и затражили опроштај, са правом намером, било би им опроштено.
- 9 А састанке своје црква вођаше по деловању Духа и моћу Светог Духа, јер моћ Светог Духа их вођаше било да проповедају, или да опомињу, или да се моле, или да понизно моле, или да певају. И тако би чинили.

Moroni 6

And now I speak concerning baptism. Behold, elders, priests, and teachers were baptized; and they were not baptized save they brought forth fruit meet that they were worthy of it.

Neither did they receive any unto baptism save they came forth with a broken heart and a contrite spirit, and witnessed unto the church that they truly repented of all their sins.

And none were received unto baptism save they took upon them the name of Christ, having a determination to serve him to the end.

And after they had been received unto baptism, and were wrought upon and cleansed by the power of the Holy Ghost, they were numbered among the people of the church of Christ; and their names were taken, that they might be remembered and nourished by the good word of God, to keep them in the right way, to keep them continually watchful unto prayer, relying alone upon the merits of Christ, who was the author and the finisher of their faith.

And the church did meet together oft, to fast and to pray, and to speak one with another concerning the welfare of their souls.

And they did meet together oft to partake of bread and wine, in remembrance of the Lord Jesus.

And they were strict to observe that there should be no iniquity among them; and whoso was found to commit iniquity, and three witnesses of the church did condemn them before the elders, and if they repented not, and confessed not, their names were blotted out, and they were not numbered among the people of Christ.

But as oft as they repented and sought forgiveness, with real intent, they were forgiven.

And their meetings were conducted by the church after the manner of the workings of the Spirit, and by the power of the Holy Ghost; for as the power of the Holy Ghost led them whether to preach, or to exhort, or to pray, or to supplicate, or to sing, even so it was done.

Морони 7

- 1 И ево, ја, Морони, запишујем нешто мало речи оца свога Мормона које он говораше о вери, нади и милосрђу. Тако он, наиме, говораше народу док их поучаваше у синагоги коју они беху изградили као место за служење.
- 2 И ево, ја, Мормон, говорим вама, љубљена браћо моја, и по благодати Бога Оца и нашег Господа Исуса Христа и светој вољи Његовој, због дара позива Његовог мени, допуштено ми је да вам се сада обратим.
- 3 Говорио бих, дакле, вама који сте од цркве, који сте мирољубиви следбеници Христови, и који задобисте довољно наде кроз коју можете ући у покој Господњи, од овог времена па надаље док се не одморите са Њим на небу.
- 4 И ево, браћо моја, судим то о вама због вашег мирољубивог хода са децом човечјом.
- 5 Јер сећам се речи Божје која каже: По делима њиховим ћете их препознати, јер ако су дела њихова добра, тада су и они добри.
- 6 Јер гле, Бог рече да човек који је зао не може чинити оно што је добро, јер принесе ли дар, или се Богу помоли, не чини ли то са правом намером, не помаже му ништа.
- 7 Јер гле, не рачуна му се то у праведност.
- 8 Јер гле, ако човек који је зао приноси дар, чини то преко воље, стога му се рачуна исто као да ускрати дар. Стога се рачуна злим пред Богом.
- 9 Такође се човеку рачуна за зло ако се помоли али не са правом намером срца. Да, не помаже му ништа, јер Бог не прима никог таквог.
- 10 Стога, човек који је зао не може да чини оно што је добро, нити даје добар дар.
- 11 Јер гле, горак извор не може давати добру воду, нити добар извор може давати горку воду. Стога, човек који је слуга ђаволов не може да следи Христа, а ако следи Христа не може бити слуга ђаволов.

Moroni 7

And now I, Moroni, write a few of the words of my father Mormon, which he spake concerning faith, hope, and charity; for after this manner did he speak unto the people, as he taught them in the synagogue which they had built for the place of worship.

And now I, Mormon, speak unto you, my beloved brethren; and it is by the grace of God the Father, and our Lord Jesus Christ, and his holy will, because of the gift of his calling unto me, that I am permitted to speak unto you at this time.

Wherefore, I would speak unto you that are of the church, that are the peaceable followers of Christ, and that have obtained a sufficient hope by which ye can enter into the rest of the Lord, from this time henceforth until ye shall rest with him in heaven.

And now my brethren, I judge these things of you because of your peaceable walk with the children of men.

For I remember the word of God which saith by their works ye shall know them; for if their works be good, then they are good also.

For behold, God hath said a man being evil cannot do that which is good; for if he offereth a gift, or prayeth unto God, except he shall do it with real intent it profiteth him nothing.

For behold, it is not counted unto him for righteousness.

For behold, if a man being evil giveth a gift, he doeth it grudgingly; wherefore it is counted unto him the same as if he had retained the gift; wherefore he is counted evil before God.

And likewise also is it counted evil unto a man, if he shall pray and not with real intent of heart; yea, and it profiteth him nothing, for God receiveth none such.

Wherefore, a man being evil cannot do that which is good; neither will he give a good gift.

For behold, a bitter fountain cannot bring forth good water; neither can a good fountain bring forth bitter water; wherefore, a man being a servant of the devil cannot follow Christ; and if he follow Christ he cannot be a servant of the devil.

- 12 Стога, све што је добро долази од Бога, а оно што је зло долази од ђавола, јер ђаво је непријатељ Богу и без престанка војује против Њега, и позива и мами на грех и да се непрестано чини оно што је зло.
- 13 Али гле, оно што је од Бога позива и мами да се непрестано чини добро. Стога, све што позива и мами да се чини добро и да се Бог љуби и да се Њему служи, од Бога је надахнуто.
- 14 Стога припазите, љубљена браћо моја, да не судите да је од Бога оно што је зло, или оно што је добро и што је од Бога, да је од ђавола.
- 15 Јер гле, браћо моја, дато вам је да судите како бисте распознавали добро од зла, а пут суда је тако јасан да га савршеним знањем можете распознати као дневно светло од ноћне таме.
- 16 Јер гле, Дух Христов даје се сваком човеку да би распознавао добро од зла. Стога вам показујем пут до суда. Наиме, све оно што позива да се чини добро и наводи да се верује у Христа, објављује се моћу и даром Христовим. Стога савршеним знањем препознајете да је то од Бога.
- 17 Али све оно што наводи човека да чини зло и да не верује у Христа и да га пориче и Богу не служи, савршеним знањем можете препознати да је од ђавола. Ђаво, наиме, делује на тај начин, јер не наводи ниједног човека да чини добро, не, ниједног. Нити анђели његови, нити они који му се подлажу.
- 18 А сад, браћо моја, видећи да знате светло којим можете судити, а то светло је светло Христово, гледајте да не судите неправедно. Јер истим тим судом којим судите и вама ће бити суђено.
- 19 Стога вас, браћо, преклињем да марљиво истражујете светлом Христовим, да бисте распознавали добро од зла. А будете ли се држали свега што је добро и не осудите то, сигурно ћете бити дете Христово.
- 20 А ево, браћо моја, како је могуће држати се свега што је добро?

Wherefore, all things which are good cometh of God; and that which is evil cometh of the devil; for the devil is an enemy unto God, and fighteth against him continually, and inviteth and enticeth to sin, and to do that which is evil continually.

But behold, that which is of God inviteth and enticeth to do good continually; wherefore, every thing which inviteth and enticeth to do good, and to love God, and to serve him, is inspired of God.

Wherefore, take heed, my beloved brethren, that ye do not judge that which is evil to be of God, or that which is good and of God to be of the devil.

For behold, my brethren, it is given unto you to judge, that ye may know good from evil; and the way to judge is as plain, that ye may know with a perfect knowledge, as the daylight is from the dark night.

For behold, the Spirit of Christ is given to every man, that he may know good from evil; wherefore, I show unto you the way to judge; for every thing which inviteth to do good, and to persuade to believe in Christ, is sent forth by the power and gift of Christ; wherefore ye may know with a perfect knowledge it is of God.

But whatsoever thing persuadeth men to do evil, and believe not in Christ, and deny him, and serve not God, then ye may know with a perfect knowledge it is of the devil; for after this manner doth the devil work, for he persuadeth no man to do good, no, not one; neither do his angels; neither do they who subject themselves unto him.

And now, my brethren, seeing that ye know the light by which ye may judge, which light is the light of Christ, see that ye do not judge wrongfully; for with that same judgment which ye judge ye shall also be judged.

Wherefore, I beseech of you, brethren, that ye should search diligently in the light of Christ that ye may know good from evil; and if ye will lay hold upon every good thing, and condemn it not, ye certainly will be a child of Christ.

And now, my brethren, how is it possible that ye can lay hold upon every good thing?

21 И ево, долазим до оне вере о којој рекох да ћу говорити, и показаћу вам пут којим се можете држати свега што је добро.

22 Јер гле, Бог знајући све, будући од вечности до вечности, гле, посла анђеле да служе деци човечјој, да објаве долазак Христов. А кроз Христа ће доћи све што је добро.

23 И Бог уз то прогласи пророцима, својим сопственим устима, да ће Христ доћи.

24 И гле, беше различитих начина на које Он објави деци човечјој оно што је добро. А све што је добро долази од Христа, иначе људи беху пали и ништа што је добро не би им могло доћи.

25 Стога, служењем анђеоским и путем сваке речи која излази из уста Божјих, људи почеше испољавати веру у Христа, и тако се путем вере држаху свега што је добро. И тако беше све до доласка Христовог.

26 А пошто је Он дошао, људи се спашаваху и вером у име Његово, и вером постају синови Божји. И тако да је жив Христ, говораше Он ове речи очевима нашим, говорећи: Шта год заштете од Оца у име моје, што је исправно, са вером, верујући да ћете примити, гле, биће вам учињено.

27 Стога, љубљена браћо моја, зар чуда престаше јер се Христ успе на небо и седе здесна Богу, да затражи од Оца права своја на милост коју има према деци човечјој?

28 Јер Он испуни сврху закона и полаже право на све оне који имају веру у Њега. А они који имају веру у Њега приањаће уз све што је добро. Стога Он заступа дело деце човечје и вечно пребива на небесима.

29 И зато што то учини, љубљена браћо моја, зар чуда престаше? Гле кажем вам, не, нити анђели престаше служити деци човечјој.

And now I come to that faith, of which I said I would speak; and I will tell you the way whereby ye may lay hold on every good thing.

For behold, God knowing all things, being from everlasting to everlasting, behold, he sent angels to minister unto the children of men, to make manifest concerning the coming of Christ; and in Christ there should come every good thing.

And God also declared unto prophets, by his own mouth, that Christ should come.

And behold, there were divers ways that he did manifest things unto the children of men, which were good; and all things which are good cometh of Christ; otherwise men were fallen, and there could no good thing come unto them.

Wherefore, by the ministering of angels, and by every word which proceeded forth out of the mouth of God, men began to exercise faith in Christ; and thus by faith, they did lay hold upon every good thing; and thus it was until the coming of Christ.

And after that he came men also were saved by faith in his name; and by faith, they become the sons of God. And as surely as Christ liveth he spake these words unto our fathers, saying: Whatsoever thing ye shall ask the Father in my name, which is good, in faith believing that ye shall receive, behold, it shall be done unto you.

Wherefore, my beloved brethren, have miracles ceased because Christ hath ascended into heaven, and hath sat down on the right hand of God, to claim of the Father his rights of mercy which he hath upon the children of men?

For he hath answered the ends of the law, and he claimeth all those who have faith in him; and they who have faith in him will cleave unto every good thing; wherefore he advocateth the cause of the children of men; and he dwelleth eternally in the heavens.

And because he hath done this, my beloved brethren, have miracles ceased? Behold I say unto you, Nay; neither have angels ceased to minister unto the children of men.

30 Јер гле, они Му се подлажу, да служе по речи наредбе Његове, показујући се онима јаке вере и чврстог ума у сваком обличју побожности.

31 А дужност службе њихове је да позивају људе на покајање и испуњавају и обављају дело завета Очевих, које Он учини деци човечјој, да припреме пут међу децом човечјом, проглашавајући реч Христову изабраним посудама Господњим како би они сведочили о Њему.

32 А чинећи тако, Господ Бог припрема пут како би остали људи имали веру у Христа, да би се Свети Дух могао настанити у срцима њиховим, у складу са моћу њеном. И тако Отац остварује завете које учини са децом човечјом.

33 А Христ рече: Будете ли имали веру у мене имаћете моћ да чините све што је по мени потребно.

34 И Он рече: Покајте се сви крајеви земаљски, и дођите к мени, и крстите се у име моје, и имајте веру у мене да бисте могли бити спашени.

35 И ево, љубљена браћо моја, ако је истинито оно о чему вам говорих, а Бог ће вам показати моћу и славом великом у последњи дан да то јесте истинито, ако ли је то истинито зар дан чуда преста?

36 Или, зар се анђели престаше појављивати деци човечјој? Или, зар им Он ускрати моћ Светог Духа? Или, зар ће докле год време траје, или земаља стоји, или има иједног човека да се спаси на лицу њеном, ускратити моћ његову?

37 Гле кажем вам, не, јер чуда се вером остварују и вером се анђели појављују и људима служе. Стога, престане ли то јао деци човечјој јер то је због невере, и све је узалуд.

38 Јер ниједан човек не може бити спашен, по речима Христовим, уколико нема веру у име Његово. Стога, престане ли то, тада и вера преста, и страшно је стање човеково, јер су као да откупљење не беше учињено.

For behold, they are subject unto him, to minister according to the word of his command, showing themselves unto them of strong faith and a firm mind in every form of godliness.

And the office of their ministry is to call men unto repentance, and to fulfil and to do the work of the covenants of the Father, which he hath made unto the children of men, to prepare the way among the children of men, by declaring the word of Christ unto the chosen vessels of the Lord, that they may bear testimony of him.

And by so doing, the Lord God prepareth the way that the residue of men may have faith in Christ, that the Holy Ghost may have place in their hearts, according to the power thereof; and after this manner bringeth to pass the Father, the covenants which he hath made unto the children of men.

And Christ hath said: If ye will have faith in me ye shall have power to do whatsoever thing is expedient in me.

And he hath said: Repent all ye ends of the earth, and come unto me, and be baptized in my name, and have faith in me, that ye may be saved.

And now, my beloved brethren, if this be the case that these things are true which I have spoken unto you, and God will show unto you, with power and great glory at the last day, that they are true, and if they are true has the day of miracles ceased?

Or have angels ceased to appear unto the children of men? Or has he withheld the power of the Holy Ghost from them? Or will he, so long as time shall last, or the earth shall stand, or there shall be one man upon the face thereof to be saved?

Behold I say unto you, Nay; for it is by faith that miracles are wrought; and it is by faith that angels appear and minister unto men; wherefore, if these things have ceased wo be unto the children of men, for it is because of unbelief, and all is vain.

For no man can be saved, according to the words of Christ, save they shall have faith in his name; wherefore, if these things have ceased, then has faith ceased also; and awful is the state of man, for they are as though there had been no redemption made.

39 Али гле, љубљена браћо моја, повољније судим о вама, јер због кроткости ваше судим да имате веру у Христа. Јер ако немате веру у Њега тада нисте достојни да се убројите међу народ цркве Његове.

40 И опет, љубљена браћо моја, говорио бих вам о нади. Како бисте могли веру стећи уколико немате наду?

41 И шта је то чему се надате? Гле, кажем вам да ћете имати наду кроз помирење Христово и моћ васкрсења Његовог, да будете подигнути у живот вечни, а то због вере ваше у Њега, по обећању.

42 Стога, имали човек веру мора имати и наду, јер без вере не може бити ни наде.

43 И опет, гле, кажем вам, не може човек имати веру и наду није ли кротак и смиран у срцу.

44 Није ли тако, вера његова и нада су узалуд, јер нико није прихватљив Богу осим кротких и смиernih у срцу. И ако је човек кротак и смиран у срцу, и моћу Светог Духа признаје да Исус јесте Христ, мора имати милосрђа, јер ако нема милосрђа, ништа је. Стога мора имати милосрђа.

45 А милосрђе дуго трпи, и благо је, и не завиди, и не надима се, не тражи своје, не срти се лако, зло не мисли, и не радује се безакоњу већ се радује истини, све подноси, у све верује, свему се нада, све издржава.

46 Стога, љубљена браћо моја, немате ли милосрђа, ништа сте, јер милосрђе никад не престаје. Стога, приањајте уз милосрђе, које је од свега највеће, јер све мора престати –

47 Али милосрђе је чиста љубав Христова, и траје заувек. И ко год се нађе да га има у последњи дан, биће му добро.

But behold, my beloved brethren, I judge better things of you, for I judge that ye have faith in Christ because of your meekness; for if ye have not faith in him then ye are not fit to be numbered among the people of his church.

And again, my beloved brethren, I would speak unto you concerning hope. How is it that ye can attain unto faith, save ye shall have hope?

And what is it that ye shall hope for? Behold I say unto you that ye shall have hope through the atonement of Christ and the power of his resurrection, to be raised unto life eternal, and this because of your faith in him according to the promise.

Wherefore, if a man have faith he must needs have hope; for without faith there cannot be any hope.

And again, behold I say unto you that he cannot have faith and hope, save he shall be meek, and lowly of heart.

If so, his faith and hope is vain, for none is acceptable before God, save the meek and lowly in heart; and if a man be meek and lowly in heart, and confesses by the power of the Holy Ghost that Jesus is the Christ, he must needs have charity; for if he have not charity he is nothing; wherefore he must needs have charity.

And charity suffereth long, and is kind, and envieth not, and is not puffed up, seeketh not her own, is not easily provoked, thinketh no evil, and rejoiceth not in iniquity but rejoiceth in the truth, beareth all things, believeth all things, hopeth all things, endureth all things.

Wherefore, my beloved brethren, if ye have not charity, ye are nothing, for charity never faileth. Wherefore, cleave unto charity, which is the greatest of all, for all things must fail—

But charity is the pure love of Christ, and it endureth forever; and whoso is found possessed of it at the last day, it shall be well with him.

48 Стога, љубљена браћо моја, молитe се Оцу свом снагом срца, да се испуните оном љубављу коју Он подари свима онима који су прави следбеници Сина Његовог, Исуса Христа, да постанете синови Божји. Да ми, када се Он појави, будемо попут Њега јер ћемо га видети онаквог какав јесте, да можемо имати ту наду, да можемо бити очишћени баш као што је Он чист. Амен.

Wherefore, my beloved brethren, pray unto the Father with all the energy of heart, that ye may be filled with this love, which he hath bestowed upon all who are true followers of his Son, Jesus Christ; that ye may become the sons of God; that when he shall appear we shall be like him, for we shall see him as he is; that we may have this hope; that we may be purified even as he is pure. Amen.

Морони 8

- 1 Посланица оца мога Мормона, писана мени, Моронију, а написана ми је убрзо после позива мога на службу. А он ми написа на овај начин, говорећи:
- 2 Љубљени сине мој, Морони, силно се радујем што се Господ твој, Исус Христ, опомену тебе и позва те на службу своју и на свето дело своје.
- 3 У молитвама својим увек се опомињем тебе, без престанка се молећи Богу Оцу у име Светог Чеда Његовог, Исуса, да те својом бесконачном добротом и благодаћу сачува истрајношћу у вери у име Његово до краја.
- 4 И ево, сине мој, говорим ти о ономе што ме силно жалости, јер жалости ме што насташе препирке међу вама.
- 5 Јер ако сазнах истину, препирке међу вама насташе у погледу на крштење ваше мале деце.
- 6 И ево, сине мој, желим да марљиво радите како би се та голема грешка уклонила код вас. Са том намером, наима, пишем ову посланицу.
- 7 Јер одмах пошто сазнах то од вас, упитах Господа у погледу тога. И дође ми реч Господња моћу Светог Духа, говорећи:
- 8 Послушај речи Христа, Откупитеља свога, Господа свога, и Бога свога. Гле, не дођох на свет да позовем праведнике, већ грешнике на покајање. Не треба здравима лекар, већ болеснима. Стога су малена деца безгрешна јер нису кадра да почине грех. Стога је проклетство на Адаму кроз мене скинуто са њих, да нема моћи над њима. И закон обрезања је кроз мене укинут.
- 9 И тако ми Свети Дух објави реч Божју. Стога, љубљени сине мој, знам да је озбиљно ругло пред Богом да крстите малу децу.

Moroni 8

An epistle of my father Mormon, written to me, Moroni; and it was written unto me soon after my calling to the ministry. And on this wise did he write unto me, saying:

My beloved son, Moroni, I rejoice exceedingly that your Lord Jesus Christ hath been mindful of you, and hath called you to his ministry, and to his holy work.

I am mindful of you always in my prayers, continually praying unto God the Father in the name of his Holy Child, Jesus, that he, through his infinite goodness and grace, will keep you through the endurance of faith on his name to the end.

And now, my son, I speak unto you concerning that which grieveth me exceedingly; for it grieveth me that there should disputations rise among you.

For, if I have learned the truth, there have been disputations among you concerning the baptism of your little children.

And now, my son, I desire that ye should labor diligently, that this gross error should be removed from among you; for, for this intent I have written this epistle.

For immediately after I had learned these things of you I inquired of the Lord concerning the matter. And the word of the Lord came to me by the power of the Holy Ghost, saying:

Listen to the words of Christ, your Redeemer, your Lord and your God. Behold, I came into the world not to call the righteous but sinners to repentance; the whole need no physician, but they that are sick; wherefore, little children are whole, for they are not capable of committing sin; wherefore the curse of Adam is taken from them in me, that it hath no power over them; and the law of circumcision is done away in me.

And after this manner did the Holy Ghost manifest the word of God unto me; wherefore, my beloved son, I know that it is solemn mockery before God, that ye should baptize little children.

- 10 Гле, кажем ти да ово поучаваш – покајање и крштење за оне који су урачунљиви и кадри да почине грех. Да, поучавајте родитеље да се морају покајати и крстити и понизити се као њихова мала деца, и сви они ће бити спашени са својом малом децом.
- 11 А малој деци њиховој не треба покајање, нити крштење. Гле, крштење је на покајање за испуњавање заповести за опрост греха.
- 12 Уместо тога, мала деца су жива у Христу, и то од постанка света. Да није тако, Бог би био пристрасан Бог, а и променљив Бог, и онај који гледа ко је ко, јер колико мале деце умре без крштења!
- 13 Ако се, дакле, мала деца не би могла спасти без крштења, она мора да иду у бескрајни пакао.
- 14 Гле, кажем вам да је онај који мисли да малој деци треба крштење, у жучи горчине и оковима безакоња, јер он нема ни вере, ни наде, ни милосрђа. Стога, док још мисли тако, треба да буде истребљен, мора да оде у пакао.
- 15 Наиме, страшна је opakост мислити да Бог спашава једно дете због крштења, а друго мора да страда јер нема крштења.
- 16 Јао онима који на тај начин изопачују путеве Господње, јер ће stradати уколико се не покају. Гле, говорим са одважношћу, јер имам власт од Бога и не бојим се онога што човек може да учини, јер савршена љубав тера сваки страх.
- 17 И испуњен сам милосрђем, које је вечна љубав. Стога су сва мала деца иста мени. Стога, малу децу љубим савршеном љубављу, и сва су она иста и судеоници су у спасењу.
- 18 Знаш, наиме, да Бог није пристрасан Бог, нити променљиво биће, већ је непроменљив од све вечности до све вечности.
- 19 Мала деца се не могу кајати, стога је страшна opakост порицати чисте милости Божје према њима, јер сва су она жива у Њему због милости Његове.

Behold I say unto you that this thing shall ye teach—repentance and baptism unto those who are accountable and capable of committing sin; yea, teach parents that they must repent and be baptized, and humble themselves as their little children, and they shall all be saved with their little children.

And their little children need no repentance, neither baptism. Behold, baptism is unto repentance to the fulfilling the commandments unto the remission of sins.

But little children are alive in Christ, even from the foundation of the world; if not so, God is a partial God, and also a changeable God, and a respecter to persons; for how many little children have died without baptism!

Wherefore, if little children could not be saved without baptism, these must have gone to an endless hell.

Behold I say unto you, that he that supposeth that little children need baptism is in the gall of bitterness and in the bonds of iniquity; for he hath neither faith, hope, nor charity; wherefore, should he be cut off while in the thought, he must go down to hell.

For awful is the wickedness to suppose that God saveth one child because of baptism, and the other must perish because he hath no baptism.

Wo be unto them that shall pervert the ways of the Lord after this manner, for they shall perish except they repent. Behold, I speak with boldness, having authority from God; and I fear not what man can do; for perfect love casteth out all fear.

And I am filled with charity, which is everlasting love; wherefore, all children are alike unto me; wherefore, I love little children with a perfect love; and they are all alike and partakers of salvation.

For I know that God is not a partial God, neither a changeable being; but he is unchangeable from all eternity to all eternity.

Little children cannot repent; wherefore, it is awful wickedness to deny the pure mercies of God unto them, for they are all alive in him because of his mercy.

20 А онај који каже да малој деци треба крштење пориче милост Христову и низашта не држи помирење Његово и моћ откупљења Његовог.

21 Јао таквима, јер су у опасности од смрти, пакла и бескрајног мучења. Одважно то говорим, Бог ми заповеди. Послушај то и припази, иначе ће то стајати против тебе пред судијском столицом Христовом.

22 Јер гле, сва мала деца су жива у Христу, а и сви они који су без закона, јер моћ откупљења, због тога, долази на све оне који су без закона. Онај, дакле, који није осуђен, или није под осудом, не може се покајати, а таквима крштење није од користи –

23 Већ је ругло пред Богом порицање милости Христове, и моћи Његовог Светог Духа, и полагање уздања на мртва дела.

24 Гле, сине мој, тога не треба да буде, јер покајање је за оне који су под осудом и проклетством прекршеног закона.

25 А први плод покајања је крштење. А крштење долази вером за испуњење заповести. А испуњење заповести доноси опрост греха;

26 А опрост греха доводи до кроткости и смерности срца. А због кроткости и смерности срца долази до похођења Светог Духа, Утешитеља који испуњава надом и савршеном љубављу, љубављу која истрајава марљивошћу у молитви, све док не дође крај када ће сви свеци пребивати са Богом.

27 Гле, сине мој, писаћу ти опет не изађем ли ускоро против Ламанаца. Гле, охолост овог народа, то јест, народа нефијског потврди уништење њихово, уколико се не покају.

28 Моли се за њих, сине мој, да покајање може доћи на њих. Али гле, бојим се да се Дух преста напрезати око њих, и они у овом делу земље такође настоје да свргну сву моћ и власт које долазе од Бога, и поричу Светог Духа.

And he that saith that little children need baptism denieth the mercies of Christ, and setteth at naught the atonement of him and the power of his redemption.

Wo unto such, for they are in danger of death, hell, and an endless torment. I speak it boldly; God hath commanded me. Listen unto them and give heed, or they stand against you at the judgment-seat of Christ.

For behold that all little children are alive in Christ, and also all they that are without the law. For the power of redemption cometh on all them that have no law; wherefore, he that is not condemned, or he that is under no condemnation, cannot repent; and unto such baptism availeth nothing —

But it is mockery before God, denying the mercies of Christ, and the power of his Holy Spirit, and putting trust in dead works.

Behold, my son, this thing ought not to be; for repentance is unto them that are under condemnation and under the curse of a broken law.

And the first fruits of repentance is baptism; and baptism cometh by faith unto the fulfilling the commandments; and the fulfilling the commandments bringeth remission of sins;

And the remission of sins bringeth meekness, and lowliness of heart; and because of meekness and lowliness of heart cometh the visitation of the Holy Ghost, which Comforter filleth with hope and perfect love, which love endureth by diligence unto prayer, until the end shall come, when all the saints shall dwell with God.

Behold, my son, I will write unto you again if I go not out soon against the Lamanites. Behold, the pride of this nation, or the people of the Nephites, hath proven their destruction except they should repent.

Pray for them, my son, that repentance may come unto them. But behold, I fear lest the Spirit hath ceased striving with them; and in this part of the land they are also seeking to put down all power and authority which cometh from God; and they are denying the Holy Ghost.

29 И после одбацивања тако великог знања, сине мој, ускоро морају страдати, за испуњење пророштава као и речи самога Спаситеља нашег.

30 Збогом, сине мој, док ти не напишем, или те поново сретнем. Амен.

And after rejecting so great a knowledge, my son, they must perish soon, unto the fulfilling of the prophecies which were spoken by the prophets, as well as the words of our Savior himself.

Farewell, my son, until I shall write unto you, or shall meet you again. Amen.

Друга посланица Мормонова сину његовом
Моронију.

Морони 9

- 1 Љубљени сине мој, пишем ти опет да знаш да сам још увек жив, али пишем ти нешто о ономе што је тешко.
- 2 Јер гле, имадох жестоку битку са Ламанцима, у којој не победисмо. И Аркеантус паде од мача, а исто тако и Лурам и Емром. Да, и ми изгубисмо велик број својих најбољих људи.
- 3 И ево, гле, сине мој, бојим се да ће Ламанци уништити овај народ, јер се не кају те их Сотона непрестано подстиче да се срде једни на друге.
- 4 Гле, непрестано се напрежем око њих, и кад им са оштрином говорим реч Божју, задрхте и срде се на мене, а кад оштрину не користим отврдну наспрам ње срца своја. Бојим се, стога, да се Дух Господњи преста напрезати око њих.
- 5 Јер тако силно се срде да ми се чини да немају страха од смрти, и изгубише узајамну љубав и непрестано су жедни крви и освете.
- 6 И ево, љубљени сине мој, упркос тврдоћи њиховој, хајде да марљиво радимо, јер ако бисмо престали да радимо били бисмо под осудом, јер док смо у овом глиненом табернакулу имамо да обавимо посао како бисмо победили непријатеља сваке праведности и одморили душе своје у царству Божјем.
- 7 А сад пишем нешто о страдањима овог народа. Наиме, по обавештењу које примих од Аморона, гле, Ламанци имају много затвореника које одведоше са куле Шеризе. А има мушкараца, жена и деце.
- 8 А мужеве и очеве тих жена и деце побише, и жене хране телима мужева њихових, и децу телима очева њихових. И не дају им воду, осим само мало.

The second epistle of Mormon to his son Moroni.

Moroni 9

My beloved son, I write unto you again that ye may know that I am yet alive; but I write somewhat of that which is grievous.

For behold, I have had a sore battle with the Lamanites, in which we did not conquer; and Archeantus has fallen by the sword, and also Luram and Emron; yea, and we have lost a great number of our choice men.

And now behold, my son, I fear lest the Lamanites shall destroy this people; for they do not repent, and Satan stirreth them up continually to anger one with another.

Behold, I am laboring with them continually; and when I speak the word of God with sharpness they tremble and anger against me; and when I use no sharpness they harden their hearts against it; wherefore, I fear lest the Spirit of the Lord hath ceased striving with them.

For so exceedingly do they anger that it seemeth me that they have no fear of death; and they have lost their love, one towards another; and they thirst after blood and revenge continually.

And now, my beloved son, notwithstanding their hardness, let us labor diligently; for if we should cease to labor, we should be brought under condemnation; for we have a labor to perform whilst in this tabernacle of clay, that we may conquer the enemy of all righteousness, and rest our souls in the kingdom of God.

And now I write somewhat concerning the sufferings of this people. For according to the knowledge which I have received from Amoron, behold, the Lamanites have many prisoners, which they took from the tower of Sherrizah; and there were men, women, and children.

And the husbands and fathers of those women and children they have slain; and they feed the women upon the flesh of their husbands, and the children upon the flesh of their fathers; and no water, save a little, do they give unto them.

- 9 И упркос тој великој одвратности Ламанаца, не премашује она ону народа нашег у Моријантуму. Јер гле, заробише они многе кћери ламанске, и пошто им одузеше оно што је најдраже и најдрагоценије од свега, а то су чедност и честитост –
- 10 И пошто учинише то, побише их на најокрутнији начин, до смрти мучећи тела њихова. А пошто учинише то, пождераше тела њихова попут дивљих звери, због тврдоће срца својих. А то чине у знак храбрости.
- 11 О, љубљени сине мој, како може народ попут овог, који је без уљудности –
- 12 (А прође само неколико година откако беху уљудан и пријатан народ)
- 13 Али, о сине мој, како може народ попут овог, чије уживање је у толико много одвратности –
- 14 Како можемо очекивати да Бог задржи своју руку на суду против нас?
- 15 Гле, срце моје вапи: Јао овом народу. Изађи на суд, о Боже, и сакри грехе њихове, и opakост и одвратности пред лицем својим!
- 16 И опет, сине мој, много је удовица и кћери њихових које осташе у Шеризи, а онај део намирница које не однеше Ламанци, однесе војска Зенефијева, а њих остави да лутају где год могу за храном. И многе старе жене падају уз пут и умиру.
- 17 А војска која је са мном слаба је, а војске ламанске су између Шеризе и мене. И сви они који пребегоше у војску Аронову падоше као жртве њихове страшне свирепости.
- 18 О, искварености мога народа! Без реда су и без милости. Гле, само сам човек и имам само снагу човечју, и више не могу да спроводим наредбе своје.

And notwithstanding this great abomination of the Lamanites, it doth not exceed that of our people in Moriantum. For behold, many of the daughters of the Lamanites have they taken prisoners; and after depriving them of that which was most dear and precious above all things, which is chastity and virtue—

And after they had done this thing, they did murder them in a most cruel manner, torturing their bodies even unto death; and after they have done this, they devour their flesh like unto wild beasts, because of the hardness of their hearts; and they do it for a token of bravery.

O my beloved son, how can a people like this, that are without civilization—

(And only a few years have passed away, and they were a civil and a delightsome people)

But O my son, how can a people like this, whose delight is in so much abomination—

How can we expect that God will stay his hand in judgment against us?

Behold, my heart cries: Wo unto this people. Come out in judgment, O God, and hide their sins, and wickedness, and abominations from before thy face!

And again, my son, there are many widows and their daughters who remain in Sherrizah; and that part of the provisions which the Lamanites did not carry away, behold, the army of Zenephi has carried away, and left them to wander whithersoever they can for food; and many old women do faint by the way and die.

And the army which is with me is weak; and the armies of the Lamanites are betwixt Sherrizah and me; and as many as have fled to the army of Aaron have fallen victims to their awful brutality.

O the depravity of my people! They are without order and without mercy. Behold, I am but a man, and I have but the strength of a man, and I cannot any longer enforce my commands.

19 А они ојачаше у изопачености својој. И подједнако су окрутни, не штедећи никог, ни младог ни старог, и уживају у свему осим у оном што је добро. И страдање жена наших и деце наше на целом лицу ове земље надмашује све. Да, језик не може изрећи нити се може написати.

20 А сад, сине мој, не задржавам се више на том страшном призору. Гле, ти познајеш opakост овог народа. Знаш да су без начела и осећања, а њихова opakост надмашује ону ламанску.

21 Гле, сине мој, не могу их Богу препоручити да ме не би ударио.

22 Али гле, сине мој, тебе препоручујем Богу и уздам се у Христа да ћеш се спасти, и молим се Богу да ти поштеди живот тако да можеш да будеш сведок повратка овог народа Њему, или потпуног уништења њиховог, јер знам да морају страдати уколико се не покају и Њему врате.

23 А страдају ли биће им као Јаредовцима, због упорности срца њихових која траже крв и освету.

24 А ако страдају, знамо да многи од браће наше пребегоше Ламанцима, и још многи ће им пребећи. Стога, напиши нешто мало, ако будеш поштеђен, а ја страдам и не видевши те. Али, надам се да ћу те видети ускоро, јер имам свете записе које бих хтео да ти уручим.

25 Сине мој, буди веран у Христу и нек те не жалости оно што ти написах, да те у смрт повуче, већ нек те Христ уздигне и нек страдања Његова и смрт, и указивање Његово у телу очевима нашим, и милост Његова и трпељивост, и нада у славу Његову и у вечни живот, заувек почитају у уму твојем.

26 И нека благодат Бога Оца, чији престо је високо на небесима, и Господа нашег Исуса Христа, који седи здесна моћи Његове, док све Њему не покори, буде и остане са тобом заувек. Амен.

And they have become strong in their perversion; and they are alike brutal, sparing none, neither old nor young; and they delight in everything save that which is good; and the suffering of our women and our children upon all the face of this land doth exceed everything; yea, tongue cannot tell, neither can it be written.

And now, my son, I dwell no longer upon this horrible scene. Behold, thou knowest the wickedness of this people; thou knowest that they are without principle, and past feeling; and their wickedness doth exceed that of the Lamanites.

Behold, my son, I cannot recommend them unto God lest he should smite me.

But behold, my son, I recommend thee unto God, and I trust in Christ that thou wilt be saved; and I pray unto God that he will spare thy life, to witness the return of his people unto him, or their utter destruction; for I know that they must perish except they repent and return unto him.

And if they perish it will be like unto the Jaredites, because of the wilfulness of their hearts, seeking for blood and revenge.

And if it so be that they perish, we know that many of our brethren have deserted over unto the Lamanites, and many more will also desert over unto them; wherefore, write somewhat a few things, if thou art spared and I shall perish and not see thee; but I trust that I may see thee soon; for I have sacred records that I would deliver up unto thee.

My son, be faithful in Christ; and may not the things which I have written grieve thee, to weigh thee down unto death; but may Christ lift thee up, and may his sufferings and death, and the showing his body unto our fathers, and his mercy and long-suffering, and the hope of his glory and of eternal life, rest in your mind forever.

And may the grace of God the Father, whose throne is high in the heavens, and our Lord Jesus Christ, who sitteth on the right hand of his power, until all things shall become subject unto him, be, and abide with you forever. Amen.

Морони 10

- 1 Ево, ја, Морони, пишем нешто што ми се чини добрим, а пишем браћи својој, Ламанцима. И ја бих да они знају да прође више од четири стотине и двадесет година откако беше дат знак о Христовом доласку.
- 2 А пошто вам изрекох неколико речи опомене, печатим ове записе.
- 3 Гле, ја бих да вас опоменем да када будете читали ово, будели мудрост по Богу да то читате, да се сетите како милостив беше Господ деци човечјој, од стварања Адама па све до времена кад ви то будете примили, па промишљајте о томе у срцима својим.
- 4 А кад то примите, опомињем вас да упитате Бога, Вечног Оца, у име Христово, није ли то истинито. И будете ли питали срца искреног, са правом намером, имајући веру у Христа, Он ће вам моћу Светог Духа објавити истину о томе.
- 5 А моћу Светог Духа можете сазнати истину о свему.
- 6 И шта год је добро, праведно је и истинито. Стога, ништа што је добро не пориче Христа, већ признаје да Он јесте.
- 7 А да Он јесте можете сазнати моћу Светог Духа. Стога вас опомињем да не поричете моћ Божју, јер Он моћу делује у складу са вером деце човечје, исто данас и сутра, и заувек.
- 8 И опет, опомињем вас, браћо моја, да не поричете дарове Божје, јер много их је, и долазе од истог Бога. А различити су путеви којима се служе ти дарови, али је исти Бог који чини све у свему. И они се објавама Духа Божјег дају људима, у корист њихову.
- 9 Јер гле, једноме се Духом Божјим даје да поучава реч мудрости;
- 10 А другоме, истим Духом, да поучава реч знања;

Moroni 10

Now I, Moroni, write somewhat as seemeth me good; and I write unto my brethren, the Lamanites; and I would that they should know that more than four hundred and twenty years have passed away since the sign was given of the coming of Christ.

And I seal up these records, after I have spoken a few words by way of exhortation unto you.

Behold, I would exhort you that when ye shall read these things, if it be wisdom in God that ye should read them, that ye would remember how merciful the Lord hath been unto the children of men, from the creation of Adam even down until the time that ye shall receive these things, and ponder it in your hearts.

And when ye shall receive these things, I would exhort you that ye would ask God, the Eternal Father, in the name of Christ, if these things are not true; and if ye shall ask with a sincere heart, with real intent, having faith in Christ, he will manifest the truth of it unto you, by the power of the Holy Ghost.

And by the power of the Holy Ghost ye may know the truth of all things.

And whatsoever thing is good is just and true; wherefore, nothing that is good denieth the Christ, but acknowledgeth that he is.

And ye may know that he is, by the power of the Holy Ghost; wherefore I would exhort you that ye deny not the power of God; for he worketh by power, according to the faith of the children of men, the same today and tomorrow, and forever.

And again, I exhort you, my brethren, that ye deny not the gifts of God, for they are many; and they come from the same God. And there are different ways that these gifts are administered; but it is the same God who worketh all in all; and they are given by the manifestations of the Spirit of God unto men, to profit them.

For behold, to one is given by the Spirit of God, that he may teach the word of wisdom;

And to another, that he may teach the word of knowledge by the same Spirit;

- 11 А другоме, силно велика вера; а другом, истим Духом, дарови исцељења;
- 12 И опет, другоме, да чини моћна чуда;
- 13 И опет, другоме, да прориче о свему;
- 14 И опет, другоме, да види анђеле и духове који служе;
- 15 И опет, другоме, свакојаки језици;
- 16 И опет, другоме, тумачење језика и различитих наречја;
- 17 А сви ти дарови долазе од Духа Христовог, и сваком човеку долазе понаособ, по вољи Његовој.
- 18 И ја бих да вас опоменем, љубљена браћо моја, да се сетите да сваки добар дар долази од Христа.
- 19 И ја бих да вас опоменем, љубљена браћо моја, да се сетите да је Он исти јуче, данас, и заувек, и да сви ти дарови о којима говорим, који су духовни, никад неће бити укинута докле год свет постоји, осим једино због невере деце човечје.
- 20 Стога, мора бити вере. А ако мора бити вере, мора бити и наде. А ако мора бити наде мора бити и милосрђа.
- 21 А уколико не будете имали милосрђа, ништо не можете бити спашени у царству Божјем. Нити можете бити спашени у царству Божјем ако немате вере, нити можете ако немате наде.
- 22 А немате ли наде свакако морате очајавати, а очајање долази због безакоња.
- 23 А Христ заиста рече очевима нашим: Имате ли веру можете да чините све што је по мени потребно.
- 24 А сад говорим свим крајевима земаљским – да дође ли дан да моћ и дарови Божји буду укинута међу вама, биће то због невере.
- And to another, exceedingly great faith; and to another, the gifts of healing by the same Spirit;
- And again, to another, that he may work mighty miracles;
- And again, to another, that he may prophesy concerning all things;
- And again, to another, the beholding of angels and ministering spirits;
- And again, to another, all kinds of tongues;
- And again, to another, the interpretation of languages and of divers kinds of tongues.
- And all these gifts come by the Spirit of Christ; and they come unto every man severally, according as he will.
- And I would exhort you, my beloved brethren, that ye remember that every good gift cometh of Christ.
- And I would exhort you, my beloved brethren, that ye remember that he is the same yesterday, today, and forever, and that all these gifts of which I have spoken, which are spiritual, never will be done away, even as long as the world shall stand, only according to the unbelief of the children of men.
- Wherefore, there must be faith; and if there must be faith there must also be hope; and if there must be hope there must also be charity.
- And except ye have charity ye can in nowise be saved in the kingdom of God; neither can ye be saved in the kingdom of God if ye have not faith; neither can ye if ye have no hope.
- And if ye have no hope ye must needs be in despair; and despair cometh because of iniquity.
- And Christ truly said unto our fathers: If ye have faith ye can do all things which are expedient unto me.
- And now I speak unto all the ends of the earth—that if the day cometh that the power and gifts of God shall be done away among you, it shall be because of unbelief.

25 А буде ли тако, јао деци човечјој, јер неће бити међу вама ниједног да добро чини, не ниједног. Буде ли, наине, иједног међу вама да добро чини, деловаће моћу и даровима Божјим.

26 А јао онима који то укину и умру, јер умиру у гресима својим и не могу се спасти у царству Божјем. А то говорим у складу са речима Христовим, и не лажем.

27 И опомињем вас да се сетите тога, јер журно долази време кад ћете сазнати да не лажем, јер ћете ме видети на суду Божјем, а Господ Бог ће вам рећи: Зар вам не прогласих речи своје, које овај човек записа попут неког који из мртвих вапи, управо попут неког који из праха проговара?

28 Проглашавам ово ради испуњења пророштва. А гле, изаћи ће то из уста Вечног Бога, и реч Његова брујаће из поколења у поколење.

29 И Бог ће вам показати да је истинито оно што написах.

30 И опет, опоменуо бих вас да дођете Христу и да се држите сваког доброг дара, а да се злог дара, нити ичег нечистог, не дотичете.

31 И пробуди се, и устани из праха, о Јерусалиме. Да, обуци дивну одећу своју, о кћери сионска, и ојачај кочиће своје и прошири меће своје заувек, да више не будеш измешан, да се испуне завети Вечног Оца које учини са тобом, о доме Израелов.

32 Да, дођите Христу, и будите усавршени у Њему, и одрекните се сваке безбожности. А одрекнете ли се сваке безбожности, и Бога љубите свом својом силом, умом и снагом, тада вам је довољна благодат Његова, како бисте благодаћу Његовом били савршени у Христу. А ако сте благодаћу Божјом савршени у Христу, нипошто не можете порицати моћ Божју.

And wo be unto the children of men if this be the case; for there shall be none that doeth good among you, no not one. For if there be one among you that doeth good, he shall work by the power and gifts of God.

And wo unto them who shall do these things away and die, for they die in their sins, and they cannot be saved in the kingdom of God; and I speak it according to the words of Christ; and I lie not.

And I exhort you to remember these things; for the time speedily cometh that ye shall know that I lie not, for ye shall see me at the bar of God; and the Lord God will say unto you: Did I not declare my words unto you, which were written by this man, like as one crying from the dead, yea, even as one speaking out of the dust?

I declare these things unto the fulfilling of the prophecies. And behold, they shall proceed forth out of the mouth of the everlasting God; and his word shall hiss forth from generation to generation.

And God shall show unto you, that that which I have written is true.

And again I would exhort you that ye would come unto Christ, and lay hold upon every good gift, and touch not the evil gift, nor the unclean thing.

And awake, and arise from the dust, O Jerusalem; yea, and put on thy beautiful garments, O daughter of Zion; and strengthen thy stakes and enlarge thy borders forever, that thou mayest no more be confounded, that the covenants of the Eternal Father which he hath made unto thee, O house of Israel, may be fulfilled.

Yea, come unto Christ, and be perfected in him, and deny yourselves of all ungodliness; and if ye shall deny yourselves of all ungodliness, and love God with all your might, mind and strength, then is his grace sufficient for you, that by his grace ye may be perfect in Christ; and if by the grace of God ye are perfect in Christ, ye can in nowise deny the power of God.

33 И опет, ако сте благодаћу Божјом савршени у Христу и не поричете моћ Његову, тада сте благодаћу Божјом посвећени у Христу, проливањем крви Христове која је у завету Очевог за опрост греха ваших, како бисте постали свети, без мрље.

34 А сада, свима вама кажем збогом. Ускоро идем у рај Божји да се одморим, док се дух мој и тело поново не сједине и не будем победнички понесен кроз ваздух, да вас сретнем пред милостивим судом великог Јахве, Вечног Судије и живих и мртвих. Амен.

Крај

And again, if ye by the grace of God are perfect in Christ, and deny not his power, then are ye sanctified in Christ by the grace of God, through the shedding of the blood of Christ, which is in the covenant of the Father unto the remission of your sins, that ye become holy, without spot.

And now I bid unto all, farewell. I soon go to rest in the paradise of God, until my spirit and body shall again reunite, and I am brought forth triumphant through the air, to meet you before the pleasing bar of the great Jehovah, the Eternal Judge of both quick and dead. Amen.

The End